Bất Tử Thần Long

Tác giả: Cổ Long
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Giữa Sống Và Chết

Gió núi gào thét, sương mây mịt mù, Hoa Sơn Thương Long Lĩnh ngút ngàn, dài những ba dặm, hai bên là vực thẳng sâu hàng vạn trượng, nhìn từ xa hệt như một lưỡi dao sáng nghiêng nghiêng cắm trên trời xanh, xuyên thủng mây trắng.

Nắng ban mai dần vén mở mây mù, nơi bên cùng Thương Long Lĩnh là bia đề thư của Hàn Văn Công, một thiếu nữ tuyệt sắc có vóc dáng mảnh mai yêu kiều đang đứng, một tay vén làn tóc mây, tay kia mân mê tà áo, mày liễu khẽ chau, mắt đăm đăm nhìn về phía con đường trước mặt.

Trên con đường đá hiểm trở xuất hiện vài bóng người, thiếu nữ tuyệt sắc khẽ nhướng mày buông tiếng cười nhẹ, tiếng cười đầy sắc lạnh lẫn oán độc, khó thể tin được phát ra từ miệng một thiếu nữ diễm lệ thế này.

Tiếng cười vừa dứt thì những bóng người ở lưng núi bỗng tung mình bay vút lên như cánh chim, chớp nhoáng đã đến trước mặt thiếu nữ tuyệt sắc.

Thiếu nữ tuyệt sắc tròn mắt, lạnh lùng nói:

- Hãy theo ta!

Đoạn khẽ nhún mình, vút cái đã lướt ra sau vài trượng, không còn ngó ngàng đến những người kia nữa, sau mười mấy cái nhún mình đã vọt lên trên đỉnh núi phía Nam.

Trên lưng núi Thương Long Lĩnh, trong sương mù có năm bóng người, một đại hán áo đen râu ria xồm xoàm, mày rậm mắt to, vận võ phục và lưng đeo kiếm, quay sang một thiếu phụ áo huyền đứng bên cạnh bật cười ha hả rồi nói:

- Tiểu cô nương cuồng ngạo thật, chỉ e nàng ta còn hơn Hà muội khi xưa đấy.

Thiếu phụ áo huyền ngẩng lên mỉm cười:

- Thật ư?

Đại hán râu xồm bật cười:

- Tất nhiên là thật, ai mà cưới nàng ta làm vợ cam đoan là còn bị kềm kẹp hơn Long Phi này nữa.

Tiếng cười vang dội, giọng điệu tuy có vẻ chua xót, song tiếng cười lại ngập đầy đắc ý.

Thiếu phụ áo huyền bật cười khúc khích, nép vào lòng đại hán râu xồm, làn gió thoảng qua hất tung chòm tóc mây quyện vào hàm râu xồm xoàm của y, và cũng hòa hợp tiếng cười hào sảng của y với tiếng cười nũng nịu của nàng.

Một thiếu niên áo huyền mảnh khảnh buông thỏng hai tay nghiêm trang đứng sau lưng họ, bỗng đằng hắng rồi nói:

- Sư phụ đã đến.

Đại hán râu xồm bỗng ngưng cười, thiếu phụ áo huyền cũng vội đứng lại ngay ngắn, những thấy một đại nhân cẩm phục sãi bước đi lên, che mặt bởi một vuông lụa đen, mỗi bước đi vuông lụa và cẩm bào tung bay, đã vượt qua hàng trượng xa, theo sau là hai đại hán vạm vỡ cũng toàn thân võ phục màu đen và lưng đeo trường kiếm, bốn cánh tay chắc nịch giơ cao lên không một vật dài chừng một trượng, rộng độ ba thước, hình chữ nhật khối, song được phủ kín bởi một lớp vải năm màu nên chẳng rõ đó là vật gì.

Đại hán râu xồm, thiếu phụ áo huyền và thiếu niên mảnh khảnh trông thấy lão nhân cẩm phục đều lập tức ra chiều nghiêm trang.

Lão nhân cẩm phục dừng bước, đôi mắt sáng ngời lộ ra ngoài vuông lụa đen quét nhìn bốn phía, đoạn trầm giọng nói:

- Đâu rồi?

Đại hán râu xồm cung kính:

- Đã lên trên rồi.

Lão nhân cẩm phục buông tiếng cười khẩy:

- Đi!

Đoạn sãi bước đi lên núi, gió núi thổi tung chiếc áo dài bằng cẩm đoạn của ông, lộ ra một chuôi kiếm màu xanh đen.

Thiếp phụ áo huyền buông tiếng thở dài ảo não:

- Hôm nay cha…

Đôi môi đào nhấp nháy bỏ dở câu nói.

Thiếu niên mảnh khảnh chầm chậm quay lại, đưa mắt nhìn đôi thiếu niên nam nữ đứng sóng vai nhau sau lưng, ngơ ngẩn hồi lâu mới thở dài rồi nói:

- Tứ muội, ngũ đệ, hai người nên ở lại dưới núi thì hơn.

Đoạn phi thân theo sau đại hán râu xồm và thiếu phụ áo huyền lên núi. Đôi thiếu niên nam nữ đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu vẫn không một ai lên tiếng.

Qua khỏi cầu treo là đến Nam Phong, mây trắng lâng đăng, gió núi hắt hiu, nơi đây xưa nay rất ít có bóng người. Song giờ đây dưới ánh ban mai, trên ngọn núi chính hiểm tuyệt thiên hạ của phái Hoa Sơn đã thấy bóng người lố nhố, bốn người đàn bà trung niên tóc hoa râm vận áo xanh, tay áo bó chặt, sóng vai nhau đứng dưới một ngọn cổ tùng, người nào cũng mặt sắc lạnh.

Thiếu nữ tuyệt sắc lướt tới trước mặt họ, thấp giọng nói:

- Đã đến rồi!

Vừa dứt tiếng bên dưới đã có tiếng người vọng lên:

- Cuộc hẹn mười năm, Long Bố Thi không hề lãng quên, Thực Trúc Nữ Sử sao không xuống

đón tiếp cố nhân?

Tiếng nói tuy không lớn, song từng tiếng một vọng lên hết sức rõ ràng.

Bốn người đàn bà áo xanh cũng đưa mắt nhìn nhau, song vẫn đứng yên bất động.

Thiếu nữ tuyệt sắc buông tiếng cười khẩy, ngồi xuống một tảng đá xanh cạnh cội tùng, tiếng cuối cùng vừa dứt nơi lưng núi, trên đỉnh núi đã xuất hiện một lão nhân cẩm phục cao to uy mãnh, ánh mắt sáng ngời chầm chậm quét nhìn năm người dưới cội tùng đoạn trầm giọng nói:

- Đây phải chăng là đỉnh Hoa Sơn? Các người phải chăng là môn hạ của Đơn Phụng?

Thiếu nữ tuyệt sắc đăm chiêu nhìn áng mây lơ lững trên vòng cây, lạnh lùng đáp:

- Không sai!

Lão nhân cẩm phục một bước đến trước mặt tảng đá xanh, trầm giọng nói:

- “Đơn Phụng” Diệp Thu Bạch đâu?

Thiếu nữ tuyệt sắc khẽ rướn người, chậm rãi đứng lên, ngắm nhìn lão nhân cẩm phục từ trên xuống dưới mấy lượt, đoạn lạnh lùng nói:

- Tôn giá chính là “Bất tử Thần Long” Long Bố Thi ư?

Lão nhân cẩm phục thoáng ngẩn người, bỗng ngửa mặt buông tiếng cười dài, đoạn với giọng rổn rảng nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Thật không ngờ ngày hôm nay trên chốn giang hồ lại có người dám hỏi thẳng danh hiệu của lão phu trước mặt lão phu.

Thiếu nữ tuyệt sắc buông tiếng cười lạnh lùng, ngước mặt nhìn trời và nói:

- Khá lắm! Khá lắm! Thật không ngờ ngày hôm nay trên chốn giang hồ lại có người dám gọi thẳng danh hiệu của gia sư ở trước mặt bổn cô nương.

Lão nhân cẩm phục Long Bố Thi nín cười liền, vài chiếc lá tùng từ trên ngọn rơi xuống vai áo, ông tiện tay phất nhẹ, quay người đi đến trước mặt bốn người đàn bà áo xanh, đưa tay chỉ thiếu nữ tuyệt sắc, trầm giọng nói:

- Vị cô nương ấy là đồ đệ của Diệp Thu Bạch ư?

Bốn người đàn bà áo xanh chầm chặp nhìn vào Long Bố Thi, đồng thanh đáp:

- Không sai!

Long Bố Thi vụt quay người, tức giận nói:

- Lệnh sư đã có hẹn với lão phu tại đây hồi mười năm trước, sao giờ này mà còn chưa có mặt, lại để cô nương vô lễ với bậc tiền bối ư?

Thiếu nữ tuyệt sắc lạnh lùng:

- Dẫu có cuộc hẹn bằng trời thì gia sư cũng không thể nào đến được.

Long Bố Thi giận dữ quát:

- Sao vậy?

Thiếu nữ tuyệt sắc chậm rãi:

- Gia sư đã qui tiên hồi ba tháng trước, lúc lâm chung đã bảo tôi đến đây phó ước, chứ không hề cho biết ông là tiền bối gì của chúng tôi cả.

Lời lẽ chậm chạp, giọng nói lạnh lùng, không hề có chút vẻ khích động, đâu giống như đệ tử báo tin chết của sư phụ.

Long Bố Thi ngẩn người, vuông lụa che mặt bỗng rung động mạnh, hàm râu bạc dưới cằm cũng không ngớt run rẩy.

Bốn người đàn bà áo xanh lại cũng đưa mắt nhìn nhau, song chung qui vẫn không lên tiếng.

Nhóm đại hán râu xồm tổng cộng bảy người, lúc này đã lần lượt lên đến đỉnh núi.

Hai đại hán áo đen khẽ khàng đặt vật khiêng xuống đất, thõng tay lui sang một bên.

Đại hán râu xồm Long Phi lướt đến bên cạnh Long Bố Thi, chau mày khẽ nói:

- Thưa cha, thế nào?

Long Bố Thi thừ ra hồi lâu, bỗng buông tiếng thở dài, chậm rãi nói:

- Diệp Thu Bạch đã chết rồi.

Ánh mắt đăm chiêu nhìn về cõi xa xăm, chầm chậm đi xuống núi.

Đôi mắt lạnh lùng của thiếu nữ tuyệt sắc chợt vút qua một tia sáng kỳ dị, ngước mặt buông một chuỗi cười lạnh tanh, đoạn chậm rãi nói:

- Thật đáng tiếc, không ngờ đệ nhất dũng sĩ theo theo lời đồn trong giới giang hồ “Bất Tử Thần Long” chẳng qua chỉ có vậy thôi.

Long Bố Thi vụt chững bước, Long Phi nhướng mày giận dữ quát:

- Cô nương nói gì hả?

Thiếu nữ tuyệt sắc lạnh lùng:

- Bổn cô nương nói gì chẳng liên quan gì đến tôn giá cả, ở đây tôn giá không đủ tư cách lên tiếng.

Long Phi trừng mắt, bộ râu xồm tỏ ra. Long Bố Thi chầm chậm quay lại, trầm giọng nói:

- Cô nương nói sao?

Thiếu nữ tuyệt sắc thong thả nói:

- Mười năm trước, cuộc hẹn sinh tử giữa gia sư với ông như thế nào?

Ánh mắt Long Bố Thi chợt tối sầm, trầm giọng:

- Kẻ thắng mãi mãi xưng bá giang hồ, kẻ bại... Ôi, Diệp Thu Bạch đã chết, Long Bố Thi dẫu xưng bá giang hồ thì...

Thiếu nữ tuyệt sắc tiếp lời:

- Gia sư tuy đã qui tiên, cũng chưa chắc ông có thể xưng bá giang hồ mãi mãi.

Long Bố Thi trầm giọng:

- Chẳng lẽ cô nương định so tài với lão phu ư?

Thiếu nữ tuyệt sắc cười nhạt:

- Dẫu tôi có ý định ấy, chỉ e ông cũng khinh thường không chịu động thủ đấy chứ?

Long Bố Thi nghiêm giọng:

- Đúng vậy!

- Trong mấy mươi năm qua, ông với gia sư so tài động thủ được bao nhiêu lần?

- Rất nhiều, không kể xiết.

- Ông có thắng được một chiêu nửa thức chăng?

- Nhưng cũng chưa từng bại bao giờ.

- Chưa phân thắng bại mà ông đã muốn xưng bá giang hồ mãi mãi, trên cõi đời làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Long Bố Thi ngó người:

- Diệp Thu Bạch đã chết, chả lẽ lão phu còn có thể đi tìm người chết động thủ hay sao?

- Gia sư tuy đã chết, song có để lại một pho kiếm pháp, nếu ông không thắng được pho kiếm pháp ấy thì xin ông hãy lập tức tự tuyệt trên đỉnh Hoa Sơn này, và môn nhân đệ tử của Chỉ Giao Sơn Trang kể từ đây không được bước chân vào chốn giang hồ nữa.

Đại hán râu xồm Long Phi bỗng ngửa cổ cười vang rồi nói:

- Nếu như gia phụ thắng thì sao?

Thiếu nữ tuyệt sắc chẳng thèm đếm xỉa đến y, tảng lờ như không hề nghe thấy.

Long Phi cười rộ nói tiếp:

- Nếu gia phụ bại thì sẽ lập tức tự tuyệt, còn như gia phụ thắng, chẳng lẽ phải bảo “Đơn Phụng” Diệp Thu Bạch chết một lần nữa hay sao? Huống hồ cô nương đã biết rõ gia phụ không muốn động thủ với hàng hậu bối, Diệp Thu Bạch dẫu để lại kiếm pháp thì có ích gì?

Nào ngờ Long Bố Thi bỗng quát lớn:

- Im ngay!

Đoạn đi đến trước thiếu nữ tuyệt sắc trầm giọng nói:

- Trong mười năm qua bà ấy lại sáng chế ra một pho kiếm pháp mới nữa ư?

Thiếu nữ tuyệt sắc gật đầu:

- Đúng vậy!

Long Bố Thi ánh mắt rực lên, bỗng lại thở dài:

- Dẫu có kiếm pháp tuyệt thế mà không có người võ công tuyệt thế sử dụng thì làm sao thắng được lão phu?

Đoạn chầm chậm cúi đầu xuống, ra chiều hết sức ảo não.

Thiếu nữ tuyệt sắc lạnh lùng nói:

- Hồi mười năm trước, phải chăng công lực của ông và gia sư tương đương nhau?

Long Bố Thi thành thật:

- Dẫu có sai biệt cũng chỉ mảy may không đáng kể.

- Trong mười năm qua gia sư luôn ghi nhớ ước hẹn sinh tử với ông, ngày đêm gắng công luyện tập.

Long Bố Thi thở dài:

- Lão phu thì cũng vậy thôi.

- Như vậy, mười năm trước công lực của gia sư tương đương với ông, phải chăng mười năm sau cũng chẳng có gì khác biệt?

Long Bố Thi gật đầu:

- Trừ phi trong mười năm qua bà ấy có được linh đơn diệu dược giúp cho công lực tăng tiến, bằng không tuyệt đối chẳng thể nào thắng được lão phu.

Bỗng buông tiếng thở dài, quay lại nói:

- Long Phi, ngươi nên biết sự tăng tiến của công lực chẳng khác nào như chim xây tổ, người cất nhà phải tiến hành một cách tuần tự, một chút miễn cưỡng cũng chẳng được, tối kỵ hấp tấp cẩu thả, căn cơ thiếu vững chắc thì khó thể đạt đến tuyệt đỉnh võ học. Những linh đơn diệu dược có thể giúp công lực tăng tiến rất khó tìm gặp, điều lạ lùng là giới võ lâm lại có rất nhiều người tin tưởng, vì vậy đã xảy ra biết bao là chuyện ly kỳ.

Long Phi cúi đầu vâng dạ.

Thiếu nữ tuyệt sắc lại nói:

- Vậy là công lực giữa ông với gia sư không có chỗ hơn thua nhau, chỉ hơn nhau về sự biến hóa linh diệu của chiêu thúc phải không?

Long Bố Thi nghiêm giọng:

- Cao thủ tương tranh, thiên thời địa lợi và nhân hòa đều là những yếu tố quan trọng.

- Nếu như gia sư sáng chế ra được một pho kiếm pháp không hề có chút sơ hở, phải chăng có thể thắng ông?

- Trên cõi đời không thể có môn công phu không có sơ hở, chỉ cần điểm sơ hở trong kiếm pháp của lệnh sư khiến lão phu không tìm ra được, hoặc một chiêu thế công khiến lão phu không hóa giải được, như vậy là đã thắng.

- Cuột hẹn sinh tử của ông với gia sư chưa thực hiện, thắng bại chưa phân thì gia sư đã qui tiên, lão nhân gia ấy thực chết không nhắm mắt.

Long Bố Thi buông tiếng hừ lạnh:

- Dễ thường lão phu không rất lấy làm đáng tiếc?

Thiếu nữ tuyệt sắc ngước mặt nhìn trời:

- Gia sư lúc lâm chung đã bảo trong mười năm qua hẳn ông cũng sáng chế ra một số võ công để đối phó với lão nhân gia ấy.

Long Bố Thi ngửa cổ cười:

- Diệp Thu Bạch quả là tri kỷ bình sanh của lão phu.

Tiếng cười của ông ngập đầy khích động lẫn bi thương.

Thiếu nữ tuyệt sắc buông tiếng cười lạnh lùng:

- Nhưng ông khỏi phải lo võ công đã sáng chế của mình không có chỗ sử dụng, gia sư khi lâm chung đã giúp ông nghĩ ra được một cái để phân thắng bại.

Long Bố Thi vụt nín cười, ánh mắt rực lên.

Thiếu nữ tuyệt sắc vờ như không thấy, chậm rãi nói:

- Nếu ông có thể cho tôi điểm vào ba huyệt đạo Khuyết Bồn trên vai, Thần Tàng sau lưng, và Dương Quan dưới xương sống, mỗi nơi một cái, phong tỏa hai mạch Nhâm Đốc, vậy thì với công lực của ông quyết không nguy hiểm đến tính mạng, song nội lực sẽ bị giảm mất bảy phần, trở nên tương đương với tôi. Sau đó thì sử dụng kiếm pháp do gia sư để giao đấu với ông, vậy chẳng phải cũng như chính gia sư động thủ với ông hay sao?

Nàng nói vòng vo tự nãy giờ, cuối cùng cùng thì lại có dụng ý như vậy, Long Bố Thi bất giác sững sờ, lại nghe Thiếu nữ tuyệt sắc thở dài nói tiếp:

- Đành rằng cách ấy là do gia sư nói ra lúc lâm chung, song nếu ông không bằng lòng thì tôi cũng chẳng biết làm sao hơn.

Long Phi chau mày, trầm giọng nói:

- Điều ấy nghe ra thật như trò đùa, tuyệt đối chẳng thể thực hiện được, khá khen cô nương lại thốt được ra miệng.

Thiếu phụ áo huyền đứng cách xa tự nãy giờ, bỗng lướt tới cười khảy nói:

- Cô nương nói vậy, tôi sử dụng võ công của gia phụ động thủ với cô nương thì cũng vậy thôi.

Thiếu nữ tuyệt sắc cười nhạt, ngước mắt thở dài rồi nói:

- Sư phụ hỡi sư phụ, đồ nhi đã nói là không bao giờ ông ấy bằng lòng, sư phụ không tin, giờ xem ra lão nhân gia đã lầm rồi.

Đoạn đi đến gần bốn người đàn bà áo xanh, lạnh lùng nói:

- Chúng ta đi thôi, cứ để cho Chỉ Giao Sơn Trang xưng bá võ lâm thì có sao đâu.

Long Bố Thi dằn giọng quát:

- Hãy khoan!

Thiếu nữ tuyệt sắc ngoảnh lại cười khảy:

- Nếu ông không muốn giữ lời hứa với người chết thì tôi cũng chẳng thể trách được, cứ như gia sư với ông không hề có cuộc ước hẹn mười năm trước là xong.

Long Bố Thi bỗng ngước mặt cười vang, cất giọng nói:

- Mấy mươi năm qua lão phu đã suýt chết chẳng biết là bao lần, chưa bao giờ bận tâm đến sự sống chết, và cũng chưa từng thất tín với bất kỳ ai. Diệp Thu Bạch tuy đã chết, song cuộc ước hẹn vẫn còn, bà ấy đã để lại cách so tài với lão phu thì lão phu đâu thể thất tín được.

Long Phi và thiếu phụ áo huyền cùng kinh hãi kêu lên:

- Cha...

Long Bố Thi trong lúc cười vang giơ tay lên, đột nhiên xoay cổ tay tháo bỏ khăn che mặt.

Thiếu nữ tuyệt sắc đưa mắt nhìn, bất giác rùng mình, những thấy mặt ông vết sẹo ngỗn ngang, dù là trong ban ngày cũng khiến người kinh tâm khiếp vía.

Long Bố Thi nín cười, trầm giọng nói:

- Cha ngươi bình sanh đã từng trải qua hàng trăm cuộc chiến lớn nhỏ, chỉ có thắng chứ không bao giờ bại, những năm qua dẫu gặp phải đối thủ võ công cao hơn, ta vẫn có thể hạ gục dưới kiếm, đó là nhờ ta có tấm lòng khoáng đãng, chẳng e sợ bất kỳ điều gì. Nếu như ta có một lần thất tín thì tấm lòng khoáng đãng ấy đâu còn, vậy thì ta đã chết từ lâu rồi.

Ánh mắt bỗng trở nên đăm chiêu, như dần đắm chìm trong suy tư.

Một cơn gió thoảng qua, chiếc cẩm bào thùng thình của Long Bố Thi lay động, ánh ban mai xuyên qua làn sương mỏng, soi trên gương mặt chằng chịt vết sẹo của ông, ánh lên lóng lánh.

Long Bố Thi chầm chậm giơ tay lên vuốt nhẹ lên trán phải, vết kiếm từ trán xuống đến khóe

mắt, nếu chệch đi một chút thì mắt trái đã hỏng rồi.

- Hồi bốn mươi năm trước, trên Ngọc Lũy Quan đầy mây mù.

Ông khẽ lẩm bẩm, trong óc lướt qua cảnh tượng kiếm khí ào ạt, bóng người lố nhố trên Ngọc Lũy Quan, đệ nhất cao thủ phái Nga Mi "Tuyệt Tình Kiếm" Cổ Tiếu Thiên đã với "Thiên tố kinh hồng" để lại một vết sẹo trên trán ông, giờ đây ông nhẹ nhàng sờ vuốt nó, như thể còn cảm thấy được niềm kích thích lẫn cơn đau da thịt lúc bấy giờ.

Ông bỗng buông tiếng cười vang, ngước mắt cất tiếng hú dài, lớn tiếng nói:

- Cổ Tiếu Thiên hỡi Cổ Tiếu Thiên, chiêu "Thiên tố kinh hồng" của ngươi tuy lão phu không chống đỡ được, song ngươi cũng đâu thể thoát khỏi đường kiếm của lão phu...

Tiếng cười yếu dần, tiếng nói khẽ dần, bởi vết kiếm dài ngắn khác nhau trên trán phải lại khơi dậy dĩ vãng của ông.

Long Bố Thi lại khẽ nói:

- "Ngũ hổ đoạn môn", "Hồi phong vân liễu", "Đăng ma thần sạn"...

Vết sẹo của một đao, một kiếm và một sạn này tuy đã cũ song trí nhớ vẫn còn mới, ông nhớ lại thuở thiếu thời xách kiếm ngao du thiên hạ, qua Ba Sơn, viếng Bành Môn, bái Thiếu Lâm, miệng đao kinh hồn, đáy kiếm động phách, thoát chết dưới đường sạn, lần nào cũng thủ thắng...

Lão nhân được hiệu xưng là Bất Tử Thần Long này bất giác lại hồi tưởng lại kỷ niệm ba mươi năm trước, toàn thể võ lâm đã vì ông mà phát động "Hà Hiệu Đại Điển" (lễ mừng danh hiệu), tổ chức cạnh Tiên Hà Lĩnh, biết bao là trang trọng rình rang, ông bất giác mỉm miệng cười.

Bàn tay ông tụt xuống hàm râu dài dưới cằm, sờ trúng một vết sẹo khác, đó là Tam phân thần kiếm của phái Thiên Sơn, vết sẹo của đường kiếm này nhẹ nhất, song cũng là hung hiểm nhất.

- "Cửu Dực Phi Ưng" Địch Mộng Bình, y quả là một kẻ cao siêu mà ta bình sanh hiếm thấy.

Ông vừa khẽ lẩm bẩm, ngón tay lại sờ lên một vết kiếm khác, chia làm ba khúc, vừa như một kiếm, lại như ba mũi kiếm sắc cùng một lúc rạch trúng.

Ông mỉm cười tự mỉa:

- Đây chính là Tam Hoa Kiếm danh chấn thiên hạ. "Nhất Kiếm Tam Hoa", không sai trật một ly, song Tam Hoa Kiếm Khách ngươi cũng đâu thoát khỏi đường kiếm của lão phu.

Một vết kiếm bên mắt phải sâu đến thấu xương và dài vào trong tóc, trên rộng dưới hẹp, dường nhu bị người lăng không một kiếm từ trên bổ xuống, đó chính là kiếm pháp phái Côn Lôn, hung hiểm tuyệt luân và biến hóa khôn lường.

Trong cơn mưa tuyết mịt mùng, trên đỉnh núi Côn Lôn chót vót...

Ông chợt rợn người, dĩ vãng kinh tâm động phách kia hễ mỗi lần nhớ đến là niềm khiếp hãi lại từ đáy lòng dâng lên, song dẫu sao cũng vẫn bình yên trải qua.

Hãy còn Lưỡng Nghi kiếm pháp của phái Võ Đang, Cửu Cung thần kiếm, bàn tay ông lại tụt

xuống má, cách lớp áp cẩm bào, ông sờ vào ba vết kiếm dưới mạn sườn.

- Kiếm thủ phái Võ Đang dẫu sao lòng dạ cũng nhân hậu hơn, không tấn công vào mặt, nên lão phu mới không phóng tay tàn sát. Vậy mà không ai ngờ tới, võ lâm Tam Lão nhân từ thế mà cũng táng mạng tại Hoàng Sơn.

Long Bố Thi bất giác buông tiếng thở dài, tại hội Hoàng Sơn đã khiến toàn thể tinh túy chốn võ lâm thảy đều táng mạng, song lại không gây cho ông một chút thương tích, đó là lẽ gì?

- Bởi lão phu đã từng nếm trải mọi tuyệt học trong giới võ lâm, trên cõi đời không còn võ công nào đả thương được lão phu nữa.

Ông đưa mắt nhìn về cõi xa mịt mùng, lòng chợt dâng lên một nỗi buồn khó tả, muốn thắng không được, cố nhiên đáng buồn, muốn bại chẳng xong, càng đau lòng hơn. Bao hào tinh thắng tích thuở xưa chẳng khác nào áng mây lướt qua đỉnh núi, nhẹ nhàng lướt qua đáy lòng, áng mây không thể dừng lại trên đỉnh núi, dĩ vãng cũng chẳng thể ở mãi trong đáy lòng.

Một tiếng ưng kêu từ dưới núi vọng lên. “Bất Tử Thần Long” Long Bố Thi mắt ánh lên, chợt quay về thực tại. Bầu không khí trên đỉnh núi như chết lặng, ánh mắt lạnh lùng của thiếu nữ tuyệt sắc đang chốt chặt vào ông, tựa hồ chờ đợi, tựa hồ kính phục lại tựa hồ miệt khinh.

Đột nhiên, Long Bố Thi lại bật lên một chuỗi cười dài nứt đá xuyên mây.

Trong tiếng cười, ông dang tay ra, tiếng leng keng vang lên liên hồi, mười mấy chiếc khuy áo vàng trên cẩm bào cùng rơi xuống đất.

Ánh mắt Long Phi chợt tối sầm, run giọng hỏi:

- Cha định làm gì vậy?

Long Bố Thi cười giòn:

- Nếu ta mà không so tài cao thấp với kiếm pháp do Diệp Thu Bạch để lại, bà ấy dù chết cũng không nhắm mắt, và ta cũng ray rứt suốt đời.

Thiếu nữ tuyệt sắc buông tiếng cười lạnh lùng, chậm rãi thắt lại đai lưng.

Long Phi trừng mắt nói:

- Cha, việc này quả không công bằng...

Long Bố Thi cười gượng, gằn giọng:

- Ngươi biết gì kia chứ?

Bỗng lại ngửa cổ cười nói:

- Lão phu cả đời hiệu xưng bất tử, đến tuổi già nếu được chết dưới kiếm kẻ khác cũng là một điều vui sướng trong đời.

Long Phi rúng động cõi lòng, thoái lui liền ba bước, bỗng thấy phụ thân vung tay, chiếc cẩm bào như một áng mây nhẹ bay ngang ra xa ba trượng, là đà rơi xuống vòm cây cổ tùng.

Thiếu nữ tuyệt sắc lạnh lùng nói:

- Khuyết Bồn, Thần Tàng, Dương Quan...

Long Bố Thi buông tiếng cười khẩy, quay người hướng lưng về phía Long Phi, chậm rãi nói:

- Long Phi, thủ pháp "Hạc Trủy Kình" ngươi còn nhớ chăng?

Hàm râu xồm dưới cằm Long Phi run rẩy, nói một cách khó nhọc:

- Thưa cha... còn...

Long Bố Thi đanh giọng:

- Hãy dùng thủ pháp Hạc Trủy Kình điểm vào ba huyệt Khuyết Bồn, Thần Tàng và Dương Quan của ta.

Long Phi mặt co rúm:

- Thưa cha...

Long Bố Thi trừng mắt quát:

- Mau lên!

Long Phi thừ ra hồi lâu, bỗng cắn chặt môi phóng tới một bước, đến sau lưng phụ thân, hai tay cùng vung lên, ngón trỏ và ngón giữa chụm lại thành hình mỏ hạc chầm chậm điểm vào huyệt Khuyết Bồn trên bả vai phụ thân.

Thiếu phụ áo huyền thầm buông tiếng thở dài, ngoảnh mặt đi, song ánh mắt vừa chạm vào vật được phủ vải ngũ sắc, lập tức ngoảnh trở lại, những thấy Long Phi đưa tay đến giữa chừng thì không ngớt run rẩy, cuối cùng vẫn không tài nào xuống tay được.

Long Bố Thi nhíu mày, ngoảnh lại gắt:

- Quân vô dụng!

Long Phi buông thõng hai tay, buông tiếng thở dài tiu nghỉu nói:

- Thưa cha, con nghĩ đi nghĩ lại, thấy việc này rất là bất ổn...

Chưa dứt tiếng, bỗng một bóng người hoành không lướt tới, thì ra là chàng thiếu niên vẫn luôn theo sau thiếu niên mảnh khảnh.

Long Phi chau mày:

- Ngũ đệ định làm gì vậy?

Thiếu niên nọ thờ thẫn chậm rãi nói:

- Đại ca đã không hạ thủ được thì để cho tiểu đệ ra sức vậy.

Long Phi trừng mắt nạt:

- Ngũ đệ điên rồi ư?

Thiếu niên nọ mắt nhìn thẳng, vẻ mặt đờ đẫn. Bất Tử Thần Long quay lại nhìn chàng, bỗng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Xưa nay ta cứ ngỡ ngươi nhu nhược, bất thần, quá yếu ớt yểu điệu, thật không ngờ ngươi ngoại hòa nội cương, hệt như tâm tính của lão phu khi xưa, phen này nếu lão phu có thể...

Đoạn đằng hắng vài tiếng nói tiếp:

- Ngươi cũng biết võ công Hạc Trủy Kình, vậy thì ra tay mau đi.

Long Phi thoái lui liền ba bước, cúi gầm mặt như không muốn chứng kiến.

Chỉ nghe ba tiếng "tốc tốc tốc" vang khẽ, Thiếu nữ tuyệt sắc buông tiếng cười khẩy.

Long Bố Thi thở ra một hơi dài, rồi lại hít vào một hơi dài, tiếp theo "choang" một tiếng như long ngâm, ánh kiếm chói lòa.

Thiếu phụ áo huyền bỗng lướt tới bên cạnh Long Phi khẽ nói:

- Long ca có chi phải buồn, đâu phải cha chắc chắn sẽ bị bại.

Long Phi vụt ngẩng lên, như muốn nói gì đó, song lại không thốt nên lời.

Chỉ thấy thiếu nữ tuyệt sắc từ trong tay người đàn bà áo xanh đón lấy một thanh trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, co hai ngón tay khẽ búng lên thân kiếm "choang" một tiếng vang vọng khắp núi rừng.

Dư âm còn văng vẳng, "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi tay phải cầm ngang trường kiếm, tay trái hai ngón trỏ và giữ nhẹ vuốt thanh kiếm, ánh kiếm xanh biếc sắc lạnh soi trên gương mặt đầy vết sẹo, trên ánh mắt kiên nghị, một hồi thật lâu vẫn đứng bất động chỉ có ngón tay và ánh mắt di động trong ánh kiếm chói lòa, hệt như một người mẹ đắc ý âu yếm vuốt ve đứa con yêu quí.

Sau đó, ông buông tiếng thở dài nặng nề, cởi bao kiếm bên lưng xuống, quay lại trao vào tay thiếu niên nọ.

Gương mặt anh tuấn của thiếu niên nọ không lộ vẻ kinh dị, hai tay đón lấy bao kiếm.

Long Bố Thi trầm giọng nói:

- Kể từ nay ngọn Diệp Thượng Thu Lộ này là vật sở hữu của ngươi.

Chàng thiếu niên mắt rực lên, hai tay nâng bảo kiếm lùi sau ba bước, bỗng quỳ sụp xuống, cung kính dập đầu lạy ba cái.

Long Phi vụt biến sắc mặt, nhíu mày toan nói gì đó, song thiếu phụ áo huyền khẽ kéo xốc áo y, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi lặng yên cúi đầu.

Long Bố Thi thở dài:

- Chớ nên phụ thanh kiếm này.

Thiếu niên nọ đứng lên, bỗng quay người đi đến trước vật phủ vải ngũ sắc, chậm rãi đưa bao kiếm khều tấm vải lên, lộ ra một cỗ quan tài bằng gỗ đàn tím.

Long Bố Thi chầm chặp nhìn vào chàng trầm giọng nói:

- Ngươi có muốn nói gì chăng?

Thiếu niên nọ lại chầm chậm quỳ xuống đối mặt với cỗ quan tài, cung kính dập đầu vái ba lạy, bỗng xoay tay từ bên lưng rút ra một ngọn trủy thủ sáng loáng hình rồng, chạm nhẹ vào đầu ngón tay, đoạn vẫy tay, vài giọt máu tươi văng rơi trên cỗ quan tài.

Trên gương mặt nghiêm nghị của "Bất tử thần long" Long Bố Thi bỗng nở nụ cười hài lòng, gật gù nói:

- Hay, hay lắm!

Đưa tay vuốt râu, quay người đi đến trước mặt Thiếu nữ tuyệt sắc.

Thiếu nữ tuyệt sắc cười nhẹ:

- Lưu Linh vác cuốc uống rượu, các hạ khiêng quan tài cầu bại, Bất Tử Thần Long quả không hổ là đệ nhất dũng sĩ trong chốn võ lâm.

Mãi đến bây giờ mặt nàng mới hé nở nụ cười, tươi như mẫu đơn, duyên như bách hợp, không từ ngữ nào diễn tả được cảm giác do nụ cười ấy mang đến.

Thiếu niên họ treo bao kiếm bên lưng, mắt bỗng ánh lên vẻ kỳ dị, chốt vào mặt thiếu nữ tuyệt sắc, từng bước chậm chạp đi về phía nàng.

Thiếu nữ tuyệt sắc đảo mắt, ánh mắt hai người chạm nhau, nàng bất giác ngơ ngẩn, chờ đến khi chàng đi đến trước mặt, nàng mới trầm giọng nói:

- Các hạ định làm gì?

Long Bố Thi bỗng trầm giọng nói:

- Đây không còn việc của ngươi nữa, lui ra mau.

Chàng thiếu niên mắt không chớp, chẳng nói một lời, bỗng song chưởng cùng phóng ra, tay trái đánh vào mạn sườn trái của Thiếu nữ tuyệt sắc, tay phải đánh vào mạn sườn trái của Long Bố Thi.

Một chiêu hai chưởng này nhanh như chớp và rất chuẩn xác, Thiếu nữ tuyệt sắc và Long Bố Thi cùng sững sốt, hai người đều không thể nào ngờ tới chàng lại đột ngột ra tay như vậy.

Trong khi hai người đang sửng sốt thì bàn tay của thiếu niên nọ đã chạm vào áo của họ.

Thiếu nữ tuyệt sắc cười khẩy, tay trái bổ xuống "bốp" một tiếng, chạm với tay phải của thiếu niên nọ.

Long Bố Thi quát vang, xoay người trở bước, tay trái vung ra, "bốp" một tiếng, chạm với tay trái thiếu niên nọ.

Bốn chưởng chạm nhau vang lênhai tiếng cùng trong một lúc, Long Phi chau chặt mày, một bước phóng tới, lớn tiếng quát:

- Lão ngũ điên rồi ư?

Những thấy chàng thiếu niên thu chưởng lại, bước như hành vân lưu thủy lùi ra sau ba bước, khom mình nói:

- Sư phụ, vị cô nương này không hề nói dối.

Long Bố Thi trố mắt:

- Ngươi muốn nói là công lực của ta hiện giờ đã giống như nàng ta.

Đoạn ngửa cổ cười dài, nói tiếp:

- Hay lắm! Ngày hôm nay ta đã có một tay thủ công lực tương đương rồi.

Long Phi ngớ người:

- Thì ra ngũ đệ đã thăm dò công lực của nàng ta...

Thiếu niên nọ cúi đầu:

- Đúng vậy!

Long Bố Thi cười giòn:

- Nếu Bình nhi không có ý thăm dò thì đâu có ra tay với ta, ngươi hỏi quá là thừa.

Bất Tử Thần Long giờ đây tuy đang đứng trước một cuộc ác chiến vô cùng hung hiểm, song cõi lòng lại hết sức vui sướng, chẳng rõ vì đã có được một đối thủ "công lực tương đương" hay là có được một đệ tử vô cùng hợp ý? Hoặc cả hai?

Long Phi lộ vẻ hổ thẹn, chầm chậm lui ra, cúi gằm mặt, song lại liếc xéo về phía thiếu niên nọ.

Thiếu phụ áo huyền cười nhẹ nói:

- Ngũ đệ tuổi còn trẻ không ngờ lại có công lực và trí tuệ như vậy, thật chẳng thể nào nhận thấy được.

Long Bố Thi khẽ thở dài:

- Lâu ngày mới hiểu lòng người, đường xa mới biết sức ngựa, xem ra tài trí và tính tình của một cá nhân phải đến lúc nguy cấp mới có thể nhận ra được.

Thiếu niên nọ cúi mặt, Long Phi và thiếu phụ áo huyền lại đưa mắt nhìn nhau, thiếu nữ lúc nãy đứng sóng vai với thiếu niên nọ bỗng nở nụ cười đắc ý lẫn kiêu hãnh.

Thiếu nữ tuyệt sắc đến lúc này mới dời ánh mắt khỏi thiếu niên nọ, lạnh lùng nói:

- Giờ đã có thể động thủ rồi chứ?

Long Bố Thi gật đầu:

- Lẽ tất nhiên!

Đoạn cung trường kiếm lên, những nghe một tiếng rít gió lảnh tới như xé toạc không gian, ngọn cô tùng khẽ rung động, lá rơi lả tả xuống người của bốn người đàn bà trung niên áo xanh.

Ông ta hiện giờ chỉ còn ba thành công lực mà còn ghê gớm đến vậy, bốn người đàn bà áo xanh cùng đưa mắt nhìn nhau, bất giác rợn người.

Thiếu nữ tuyệt sắc như không hề trông thấy, lạnh lùng nói:

- Nếu đã có thể động thủ thì xin các hạ đi theo tôi.

Long Bố Thi ngạc nhiên:

- Chả lẽ đây không phải là nơi động thủ ư?

Thiếu nữ tuyệt sắc nghiêm giọng:

- Đúng vậy, đây không phải là nơi động thủ.

Đoạn dợm quay người bỏ đi. Long Bố Thi trầm giọng:

- Vì sao?

Thiếu nữ tuyệt sắc lạnh lùng:

- Bởi kiếm pháp của tôi không thể để cho kẻ khác trông thấy.

- Vì sao?

- Vì nếu tôi giết chết các hạ, môn nhân đệ tử của các hạ ắt sẽ tìm tôi báo thù, Chỉ Giao Sơn Trang có thanh thế hùng mạnh trong chốn giang hồ võ lâm, gia sư chỉ có mỗi mình tôi là đồ đệ, họ mà phục thù ắt tôi không sao chống nổi, các hạ bảo có đúng chăng?

Long Phi bỗng quát lớn:

- Tất nhiên là cô nương không chống nổi rồi.

Thiếu phụ áo huyền tiếp lời:

- Cô nương tưởng với trình độ võ công của mình có thể thắng được gia sư ư?

Long Bố Thi quét mắt nhìn hai người, thầm thở dài rồi trầm giọng nói:

- Không sai, nếu cô nương giết được lão phu, đệ tử của lão phu hẳn sẽ tìm cô nương phục thù, và cô nương nhất định không phải là địch thủ của họ, cho nên cô nương định cậy vào pho kiếm pháp ấy để phòng thân.

Thiếu nữ tuyệt sắc gật đầu:

- Đúng vậy! Lúc gia sư truyền pho kiếm pháp này cho tôi, ngoại trừ bảo tôi giết các hạ, còn phải giết kẻ khác nữa, do đó tôi đâu thể để cho người khác trông thấy pho kiếm pháp ấy rồi nghiên cứu điểm sơ hở của nó.

Long Bố Thi gật gù:

- Không sai, nếu lão phu sáng chế ra một pho kiếm pháp mới thì cũng không muốn để cho quá nhiều người trông thấy.

Bỗng buông tiếng thở dài, nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ tuyệt sắc, dằn mạnh từng tiếng:

- Lệnh sư trước lúc chết cũng còn hận lão phu đến vậy ư?

Thiếu nữ tuyệt sắc cười khẩy:

- Nếu là hận thù sâu đậm thì sống hay chết nào có chi khác biệt?

Long Bố Thi rợn người, lẩm bẩm:

- Nếu là hận thù sâu đậm thì sống hay chết nào có chi khác biệt...

Bỗng ngửa cổ hú dài, gằn giọng:

- Đâu cũng được, tùy cô nương.

Thiếu nữ tuyệt sắc chẳng nói chẳng rằng, quay người bước đi, bỗng Long Phi quát lớn:

- Hãy khoan!

Thiếu nữ tuyệt sắc không dừng bước, chỉ nghe một làn gió nhẹ thoảng qua, chàng thiếu niên tuấn tú nọ đã thõng tay đứng cản trước mặt nàng.

Thiếu nữ tuyệt sắc khẽ chau mày liễu, ngoái lại ném cho Long Bố Thi một cái nhìn sắc lạnh.

Long Bố Thi trầm giọng quát:

- Các ngươi lại định làm gì thế?

Thiếu phụ áo huyền lướt tới, cười giải lả nói:

- Sư phụ nên cẩn trọng, nếu họ có mai phục thì sư phụ há chẳng bị ám toán hay sao?

Long Bố Thi trầm ngâm hồi lâu, ngẩng lên nhìn, thiếu nữ tuyệt sắc đang lạnh lùng nhìn ông như thể nói:

- Đi hay không tùy ông...

Đôi mắt linh hoạt của thiếu phụ áo huyền liếc nhanh về phía Long Bố Thi, thấy vẻ mặt ông như vậy, vội nói:

- Cô nương cao tánh đại danh, chúng tôi đến giờ hãy chưa thỉnh giáo, thật thất lễ quá.

Giọng nói nàng hết sức hòa nhã, mặt nhoẻn cười thật tươi, khiến người khó thể từ chối trả lời câu hỏi của nàng.

Thiếu nữ tuyệt sắc tuy mặt lạnh như băng giá, song miệng vẫn đáp ngắn gọn:

- Diệp Mạn Thanh!

Thiếu phụ áo huyền cười nhẹ:

- Cái tên thật là dịu dàng! Tôi là Quách Ngọc Hà, cái tên phàm tục biết mấy, nhưng thôi, biết làm sao hơn?

Trong giờ phút này mà nàng lại đi nói những chuyện tầm phào, Long Bố Thi tuy có vẻ nóng ruột, song dường như rất thương quý nàng, nên ông không phát tác.

Đại hán râu xồm Long Phi như cũng rất kính nể nàng, chỉ có thiếu niên anh tuấn trước sau mặt vẫn trơ lạnh, không nói mà cũng chẳng cười.

Quách Ngọc Hà nói tiếp:

- Diệp cô nương, chúng ta tuy chưa từng gặp nhau, song đại danh của gia sư chúng tôi đã được nghe từ lâu, cộng thêm Diệp cô nương xinh đẹp khả ái thế này, cho nên đối với những lời Diệp cô nương đã nói, chúng tôi xin tuân theo hết thảy.

Diệp Mạn Thanh buông tiếng cười khẩy. Quách Ngọc Hà vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Nhưng điều kiện mà Diệp cô nương vừa nêu ra khi nãy, chúng tôi cảm thấy có phần không ổn.

Diệp Mạn Thanh cười khẩy:

- Có chi mà không ổn? Việc này đâu liên quan gì đến phương giá, phương giá đa sự làm chi?

Lời lẽ và giọng nói nàng sắc lạnh, song Quách Ngọc Hà vẫn tươi cười nói:

- Nếu quả thật Diệp cô nương vì không muốn để chúng tôi trông thấy kiếm pháp bí truyền của lệnh sư, lẽ ra sớm đã nói ra rồi, vì sao mãi đến bây giờ mới nói ra? Điều ấy tôi thật không hiểu nổi.

Diệp Mạn Thanh đưa mắt nhìn nàng, lạnh lùng nói:

- Phương giá muốn tôi nói ra thật ư?

Quách Ngọc Hà nhoẻn cười:

- Sở dĩ tôi hỏi cô nương, quả đúng là mong cô nương cho biết nguyên nhân, bằng không tôi hà tất lắm mồm, phải không nào?

Diệp Mạn Thanh đảo tròn mắt, tựa hồ nhìn hết mọi người hiện diện, đoạn cười khẩy nói:

- Sở dĩ khi nãy tôi không nói ra là vì tôi nhận thấy trong nhóm các vị không một người nào nhận ra được điểm sơ hở trong kiếm pháp của tôi.

Quách Ngọc Hà cười:

- Vậy thì bây giờ tại sao cô nương lại nói ra?

Diệp Mạn Thanh như cố ý, như vô tình liếc nhanh về phía thiếu niên tuấn tú, lạnh lùng nói:

- Đó là vì tôi bỗng phát giác trong số đệ tử của Bất Tử Thần Long không phải tất cả đều xuẩn ngốc, dẫu sao cũng có được một người thông minh.

Quách Ngọc Hà thoáng biến sắc mặt, song lập tức lại nhoẻn cười nói:

- Đa tạ Diệp cô nương đã khen ngợi, có một đệ tử như cô nương, thảo nào Thực Trúc Nữ Sử chẳng yên tâm chết sớm như vậy.

Những lời xiên xỏ của Quách Ngọc Hà thật khéo léo, nụ cười vẫn hết sức dịu dàng, Diệp Mạn Thanh thoáng biến sắc mặt, buông tiếng cười khẩy, quay người bước đi.

Quách Ngọc Hà mỉm cười trông theo bóng dáng sau lưng Diệp Mạn Thanh, ra vẻ đắc ý bởi vừa chiến thắng qua lời nói, nào ngờ Long Bố Thi ***** mất trang ******** thanh kiếm này lại cho môn hạ đệ tử lão phu là Nam Cung Bình.

Giọng nói uy mãnh của ông giờ đây lại trở nên có phần thương cảm lẫn u uất, môn hạ đệ tử của ông chưa từng nghe thấy bao giờ, ngay cả chàng thiếu niên tuấn tú Nam Cung Bình cũng biến sắc mặt, trố mắt kinh ngạc.

Long Bố Thi tất nhiên cũng thấy được ánh mắt khác lạ của họ, đưa tay vuốt râu, rướn thẳng ngực, song lòng lại thầm buông tiếng thở dài và nghĩ:

- Chả lẽ mình quả thực là già rồi ư? Lẽ ra đã phải nhường cho lớp trẻ trổ tài trong chốn võ lâm...

Bỗng nghe Diệp Mạn Thanh lạnh lùng nói:

- Nếu tôi không thể sống quay trở lại đây, mong các hạ cũng hãy mang thanh kiếm Long Ngân Thần Âm này về cho họ!

Nàng đưa tay chỉ bốn người đàn bà áo xanh.

Long Bố Thi gật đầu:

- Tất nhiên rồi!

Diệp Mạn Thanh vụt ngoảnh mặt khẽ quát:

- Đi!

Ánh mắt lại liếc nhanh về phía Nam Cung Bình.

Long Bố Thi nhướng mày:

- Đi!

Khẽ cất bước, thân hình cao to đã như làn mây nhẹ lướt đi, vừa qua cạnh Nam Cung Bình, ông khẽ phất tay áo, thân hình liền lui trở về, đưa bàn tay to bè ra nhẹ nhàng vuốt lên vai chàng, như muốn nói gì đó, song cuối cùng vẫn không thốt ra khỏi miệng, chỉ mỉm cười và khẽ buông tiếng thở dài, đoạn lại phất tay áo lướt đi, thoáng chốc đã mất dạng trong làn mây trắng.

Mãi đến khi Long Bố Thi đã thành một cái bóng rồi, Nam Cung Bình vẫn rủ tay đứng yên, thờ thẩn nhìn những áng mây trắng bồng bềnh, mặt chàng tuy trơ khấc, song ánh mắt lại chứa chan tình cảm nóng bỏng, chỉ nghe Quách Ngọc Hà đứng sau lưng lẩm bẩm:

- Diệp Thượng Thu Lộ... Long Ngâm Thần Âm... Thật không ngờ sư phụ với "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch quả thực có...

Long Phi hắng giọng:

- Việc riêng của sư phụ, chúng ta đừng thắc mắc thì hơn.

Đoạn sải bước đi tới bên cạnh Nam Cung Bình, một tay sờ râu đứng thừ ra hồi lâu, song lại quay người trở về, buông người ngồi bệt xuống một tảng đá, ngước mặt nhìn trời thờ thẩn.

Quách Ngọc Hà đưa tay nhẹ nhàng vén tóc nhìn Nam Cung Bình một hồi, bỗng ngoắc tay nói:

- Tứ muội, lại đây!

Thiếu nữ đứng xa liền cúi mặt đi tới, bước chân rất nhẹ nhàng, chứng tỏ võ công chẳng kém, song thái độ lại luôn ra chiều e thẹn, chừng như một cô gái chưa từng bước chân ra khỏi chốn khuê môn, chứ nào giống như môn hạ của Chỉ Giao Sơn Trang uy chấn võ lâm, khét tiếng giang hồ. Đôi tay thon thả của nàng bồn chồn mân mê sợi dây lưng, bẽn lẽn nói:

- Đại tẩu gọi tiểu muội chi vậy?

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Ngũ đệ đến sau mà lại chiếm trước, được truyền thanh kiếm Diệp Lượng Thu Lộ, tứ muội có vui sướng không?

Thiếu nữ nọ càng thêm thẹn thùng, hai má đỏ bừng, cúi đầu xuống thấp hơn.

Thiếu niên mảnh khảnh tự nãy giờ im lặng, bỗng trầm giọng nói:

- Chẳng những tứ muội mà tiểu đệ cũng hết sức vui sướng.

Quách Ngọc Hà tủm tỉm cười nhìn hai người và nói:

- Hai người quả là xứng đôi vừa lứa, ngay cả ý nghĩ trong lòng cũng giống như nhau, thảo nào giới giang hồ đã liên kết Thạch Trầm và Tố Tố lại với nhau, xưng là Long Môn Song Kiếm, chỉ đáng tiếc là...

Bỗng im bặt, khẽ đằng hắng hai tiếng, liếc nhanh về phía Nam Cung Bình.

Thiếu niên mảnh khảnh Thạch Trầm nhìn theo ánh mắt của Quách Ngọc Hà, sắc mặt chợt biến đổi, thoáng lộ vẻ ghen tuông, song lập tức lại thản nhiên nói:

- Từ đây có thêm ngũ đệ, giới giang hồ sẽ gọi chúng ta là Long Môn Tam Kiếm.

Quách Ngọc Hà nhoẻn cười:

- Có điều này Tam đệ không biết, tuy ngũ đệ nhập môn chưa được bao lâu, song sự giàu có của "Nam Cung thế gia" ở Giang Nam khắp thiên hạ đều biết, giới võ lâm cũng đã đặt cho Ngũ đệ danh hiệu là Phú Qúy Thần Long rồi.

Thạch Trầm gượng cười:

- Đại tẩu biết nhiều hiểu rộng, tiểu đệ rất ít khi bước chân vào chốn giang hồ, sự hiểu biết thật kém xa đại tẩu.

Long Phi bỗng nhướng mày nói:

- Danh hiệu Phú Qúy Thần Long, Long Phi này đã có nghe qua, nhưng đó chẳng qua chỉ là sự tán tụng bừa bãi của một số người trong giới tiêu tục có liên quan đến "Nam Cung Tài Đoàn" mà thôi, có chi đáng kể?

Quách Ngọc Hà lịm nụ cười, lườm mắt nói:

- Phải rồi, đại ca biết chứ tiểu đệ không biết.

Long Phi mấy máy môi, song thấy sắc diện của vợ thế kia, chỉ đưa tay vuốt râu lặng thinh.

Trong nhất thời mọi người đều im lặng, chỉ có gió núi thổi lộng, lá cây xạc xào rơi, những áng mây trắng chợt đến rồi chợt đi, hệt như sự biến đổi không ngừng trong cuộc đời.

Bốn người đàn bà áo xanh vẫn rủ tay đứng sóng vai nhau dưới ngọn cổ tùng, mắt cứ đảo quanh, thỉnh thoảng lại nhìn về phía năm vị đệ tử của Chỉ Giao Sơn Trang, tựa hồ cũng nhận ra được sự nghi ngờ và mâu thuẫn giữa họ, cho nên trong ánh mắt cũng lộ vẻ khinh miệt lẫn nhạo báng.

Đại hán râu xồm Long Phi bỗng buông tiếng thở dài, đứng lên ngước mặt nhìn trời trầm giọng nói:

- Sư phụ lão nhân gia... Ôi, đã đi độ nửa giờ rồi.

Quách Ngọc Hà đảo mắt, lạnh lùng nói:

- Đại ca cứ là không dằn được tính nóng, thảo nào sư phụ không chịu giao thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ cho đại ca, hãy xem Ngũ đệ kìa, đâu có vẻ gì là lo lắng.

Long Phi thoáng ngẩn người:

- Đằng nào cũng là anh em với nhau cả, truyền cho ai chẳng phải cũng vậy ư?

Quách Ngọc Hà cười khẩy:

- Tất nhiên là cũng vậy thôi.

Nam Cung Bình thản nhiên mỉm miệng cười, chậm rãi đi đến trước mặt Quách Ngọc Hà, cười nói:

- Đại tẩu biết vì sao tiểu đệ không lo lắng chăng?

Chàng tuy cười song giọng nói vẫn thâm trầm kiên định, như thể có một sức mạnh khiếp người không sao diễn tả được, và cũng khiến người chẳng thể không trả lời câu hỏi của chàng.

Quách Ngọc Hà bật cười:

- Đó thì... làm sao tôi biết được?

Long Phi đằng hắng:

- Sao nàng biết Ngũ đệ không lo lắng, sư phụ lão nhân gia thắng bại chẳng rõ, ai cũng phải lo lắng thôi.

Nam Cung Bình mỉm cười:

- Nhưng chỉ có tiểu đệ là không lo lắng.

Thạch Trầm và Long Phi cùng tái mặt. Quách Ngọc Hà buông tiếng cười khẩy, Vương Tố Tố khẽ nhíu mày, trân trối nhìn Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình lại chậm rãi nói:

- Sở dĩ tiểu đệ không lo lắng là vì nắm chắc sư phụ nhất định không bao giờ bại.

Bốn người đàn bà áo xanh cũng buông tiếng cười khẩy rồi ngoảnh đi không nhìn họ nữa.

Quách Ngọc Hà lại buông tiếng cười khẩy, Long Phi chau mày nói:

- Ngũ đệ dựa vào đâu mà khẳng định như vậy? Theo nhận xét của ta thì sư phụ sau lần làm sút giảm công lực, không còn khả năng thắng nữa, huống hồ con bé họ Diệp lại hết sức điêu ngoa quái lạ!

Thạch Trầm chậm rãi nói:

- Ngũ đệ xưa nay phân tích sự việc rất độc đáo, nhưng lời lẽ vừa rồi không thể phục được.

Y nói rất chậm chạp và cân nhắc rừng tiếng, như thể sợ nói sai vậy.

Nam Cung Bình vẫn thản nhiên nói:

- Khi nãy tiểu đệ ra tay chẳng những thăm dò được thiếu nữ họ Diệp không hề lừa dối sư phụ, mà thân thủ của sư phụ lão nhân gia cũng nhanh hơn thiếu nữ họ Diệp nhiều.

Chàng ngưng giây lát lại chậm rãi nói tiếp:

- Tiểu đệ song chưởng vung ra cùng một lúc, thiếu nữ họ Diệp đứng bên phải, tay trái nàng ta tuy cầm kiếm, nhưng khi tiểu đệ phóng chưởng ra, nàng ta không cần phải xê dịch cũng có thể dùng tay trái đón được hữu chưởng của tiểu đệ.

Đoạn chàng dùng tay diễn thử, rồi lại nói tiếp:

- Còn sư phụ thì đang đứng bên trái, tay phải cũng đang cầm trường kiếm, khi tiểu đệ phóng chưởng ra, tất nhiên sư phụ không bao giờ dùng kiếm đón đỡ, cho nên bắt buộc phải xoay người mới có thể dùng tay trái đón lấy chưởng của tiểu đệ.

Giọng nói chàng trầm tĩnh, lời lẽ rõ ràng. Nói đến đây, bốn người đàn bà áo xanh không dằn được cũng ngoảnh mặt lại, ra chiều ngưng thần lắng nghe.

Nam Cung Bình nói tiếp:

- Như vậy, sư phụ đã phải có động tay nhiều hơn, do đó khi bàn tay đôi bên va chạm nhau lẽ ra phải chậm hơn so với thiếu nữ họ Diệp, vậy mà bốn chưởng lại chạm nhau trong cùng một lúc, chứng tỏ sư phụ ra tay nhanh hơn thiếu nữ họ Diệp. Đành rằng sự sai biệt không nhiều, song cao thủ giao đấu nhau chỉ cần nhanh chậm mảy may là có thể quyết định thắng bại. Vả lại sư phụ lão nhân gia từng trải qua hàng trăm cuộc chiến trong đời, kinh nghiệm lịch duyệt đều hơn thiếu nữ họ Diệp nhiều, cho nên suy luận bất kỳ từ khía cạnh nào thì sư phụ cũng không thể

nào bại được.

Nghe nhận xét của Nam Cung Bình, Vương Tố Tố cười rạng rỡ, Thạch Trầm không ngờ gật đầu, Quách Ngọc Hà chỏi tay vào má, cúi đầu lặng thinh, Long Phi vỗ tay cười to:

- Không sai, không sai! Vô luận nhận xét từ khía cạnh nào thì sư phụ cũng chẳng thể nào bại được.

Y đưa bàn tay to bè vỗ mạnh vào vai Nam Cung Bình, lớn tiếng nói tiếp:

- Ngũ đệ khá lắm, giờ thì đại ca cũng không còn lo lắng nữa.

Bốn người đàn bà áo xanh cũng buông tiếng cười khảy, người đứng bên trái cùng quay sang người bên cạnh nói:

- Ninh Tử có lo lắng không?

Ninh Tử lắc đầu, lại quay sang người bên cạnh nói:

- Duyệt Tử có lo lắng không?

Duyệt Tử cười:

- Tôi cũng không lo lắng.

Ninh Tử lại quay sang người bên phải cuối cùng nói:

- Vậy thì Hòa Tử hẳn cũng không lo lắng rồi.

Hòa Tử gật đầu cười:

- Tôi chẳng lo lắng chút nào cả! An Tử lo lắng chăng?

Người bên trái cùng An Tử cười nói:

- Tôi cũng chẳng lo lắng, nhưng nguyên do thì không thể cho các người biết đâu.

Đoạn người này nhìn người nọ, người nọ nhìn người kia, bỗng cùng bụm miệng cười khanh khách.

Long Phi nhíu mày buông tiếng hừ mạnh, lẩm bẩm:

- Nếu các vị không phải là phụ nữ thì Long Phi đã dạy cho một bài học rồi.

Bốn người đàn bà áo xanh nín cười, An Tử lạnh lùng nói:

- Nếu các hạ không phải là đàn ông thì An Tử này đã dạy cho một bài học rồi.

Long Phi tức giận quát lớn, quay người phóng ra một chưởng đánh vào tảng đá xanh bên cạnh, chỉ nghe “ầm” một tiếng, đá vụn tung bay, tảng đá cứng rắn thế mà đã bị đánh vỡ nát.

An Tử cười khẩy:

- Chưởng lực khá lắm.

Bỗng xoay tay, “choang” một tiếng, thanh trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Ánh kiếm lóe lên, bà đã lướt tới cạnh một tảng đá vuông, nhẹ nhàng vung tay, “phập” một tiếng khẽ, mũi kiếm đã cắm ngập vào đã bảy tấc, dễ dàng như ngọn trúc xanh cắm vào đất bùn.

Long Phi Nam nhíu mày, chỉ nghe An Tử buông tiếng cười khẽ nói:

- Thì ra đá ở đây lại mềm đến vậy!

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Kiếm pháp khá lắm.

Đoạn tươi cười đi đến bên cạnh An Tử, dịu giọng nói:

- Đại tỷ chịu để cho tôi thử chăng?

An Tử thoáng ngẩn người, chưa kịp trả lời thì Quách Ngọc Hà đã xuất thủ nhanh như gió, năm ngón tay thon thả nhắm mạn sườn bà phất tới, thủ thế rất ngoạn mục.

An Tử kinh hãi, vội tạt ra ba thước, mặc dù tránh khỏi đòn tấn công của đối phương, nhưng thanh trường kiếm chưa kịp rút ra, vẫn còn cắm vào trong đá.

Quách Ngọc Hà cười dịu dàng:

- Xin đa tạ đại tỷ, tôi thử xong sẽ hoàn trả lại ngay.

Giọng nói nàng hòa nhã, thần thái ung dung như thể chiêu chí mạng vừa qua không phải do nàng phóng ra vậy.

Những thấy nàng nhẹ nhàng rút thanh kiếm ra, mắt chăm chú nhìn, tựa hồ như xem thanh kiếm trong tay, song sự thật là quan sát tảng đá vuông kia.

Sau đó nàng nhoẻn miệng cười, bỗng vung tay phóng trường kiếm ra, lại “phập” một tiếng rất khẽ, thân kiếm đã cắm ngập vào đá chừng nửa phần.

Bốn người đàn bà áo xanh đều tái mặt.

Quách Ngọc Hà cười dịu dàng nói:

- Đá ở đây quả nhiên mềm quá sức!

Rút trường kiếm ra, đưa đến trước mặt An Tử.

Sắc mặt An Tử thoạt xanh thoạt trắng, tim đập thình thịch, lặng thinh đón lấy thanh trường kiếm, quay về chỗ cũ.

Quách Ngọc Hà lại dịu dàng cười nói:

- Đại tỷ đừng buồn phiền, mặc dầu tôi đâm sâu hơn đại tỷ một thước, nhưng thực ra kiếm pháp và công lực của tôi cũng đâu hơn đại tỷ là bao.

An Tử chững bước, ngoảnh lại nhìn, ánh mắt ngập đầy phẫn hận.

Quách Ngọc Hà nhoẻn cười:

- Đại tỷ cũng không nên hận tôi, đừng tưởng tôi đã thắng mà còn chê cười đại tỷ.

Ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Môn công phu với kiếm xuyên đá này hoàn toàn dựa vào sự khéo léo, nếu không hiểu bí quyết ấy, công lực thâm hậu đến đâu cũng vô dụng. Kiếm đâm vào càng sâu càng khó, mỗi sâu một tấc đều khó hơn trước gấp mười lần, công lực non kém không sao thực hiện được. Do đó đại tỷ thấy kiếm tôi đâm sâu hơn nhiều nên trong lòng tất nhiên kinh hãi và khó chịu.

Nàng nói một cách ôn tồn, song lại như giảng dạy cho con em, không một chút kiêu căng lẫn nóng nảy.

An Tử cụp mắt xuống, Quách Ngọc Hà lại nói tiếp:

- Song đại tỷ không nhận ra chỗ khéo léo trong chiêu kiếm của tôi. Khi nãy chiêu kiếm của đại tỷ sau khi đâm vào đá đã để lại một vết nứt, mà chiêu kiếm của tôi lại xuyên vào khe nứt ấy, nhờ vậy mới sâu hơn của đại tỷ.

An Tử ngước mắt lên, buột miệng “à” lên một tiếng ra chiều vỡ lẽ, và lại như bẽ bàng.

Quách Ngọc Hà mỉm cười nói tiếp:

- Bây giờ tròng lòng đại tỷ lại cảm thấy bực tức vì khi nãy đã chịu thua oan ức phải không?

An Tử buông tiếng cười hậm hực thay cho câu trả lời.

Quách Ngọc Hà lại nói:

- Chỉ trong khoảnh khắc mà tôi chẳng những có thể tìm ra được đường kiếm rất hẹp nằm trong lớp rêu dày đặc, mà còn thấy được nơi sâu nhất của vết nứt, nhãn lực ấy đại tỷ chẳng thể nào sánh kịp, đại tỷ nhìn nhận chứ?

An Tử lại cụp mắt xuống, miệng tuy không nói nhưng đã mặc nhiên thừa nhận.

Quách Ngọc Hà lại cười nói tiếp:

- Tôi chỉ tiện tay phóng ra một kiếm mà đã đâm trúng vào đường nứt và thân kiếm dồn đầy chân lực, sự chuẩn xác ấy đại tỷ chẳng thể nào sánh kịp. Hơn nữa chiêu kiếm của tôi lại ngập sâu vào đá gần hai thước, đành rằng nhờ vào sự khéo léo, song công lực cũng thâm hậu hơn đại tỷ mấy phần, điều ấy đại tỷ bắt buột cũng phải thừa nhận. Về kiếm pháp, nhãn lực, công lực và sự chuẩn xác là ba yếu tố quan trọng để thủ thắng, vậy mà đại tỷ đều kém hơn tôi, nếu thật sư giao đấu, trong vòng hai mươi chiêu, chắc chắn đại tỷ phải bại dưới tay tôi.

Đoạn nhoẻn miệng cười, lại chậm rãi nói tiếp:

- Nếu đại tỷ không phục thì có thể thử xem.

An Tử ngơ ngẩn hồi lâu, buông tiếng thở dài trĩu nặng, chầm chậm quay đi, “kiêng” một tiếng, một quả cầu thép năm ngạnh từ trong tay bà rơi xuống đất.

Quách Ngọc Hà nhìn theo bóng sau lưng An Tử, buông tiếng cười khẽ vẻ khinh miệt lẫn đắc ý,

trái ngược hẳn với tiếng cười dịu dàng hòa nhã vừa rồi.

An Tử hai tay run rẩy, bàn tay từ từ siết chặt, sắc mặt thoạt xanh thoạt trắng, ánh mắt nhìn về cõi xa xăm cũng dần lộ ra vẻ khác lạ, thình lình quay phắt lại, lạnh lùng nói:

- Không sai, võ công của cô nương cao hơn tôi nhiều, song lệnh sư... hừ hừ, các vị khỏi phải chờ đợi nữa...

Nam Cung Bình, Long Phi, Thạch Trầm, Quách Ngọc Hà và Vương Tố Tố cùng tái mặt.

Long Phi bước đến bên cạnh An Tử, gằn giọng:

- Bà nói sao?

An Tử môi mấy máy như muốn nói gì đó, song ba người đàn bà áo xanh khác cùng buông tiếng đằng hắng, kéo An Tử sang bên.

Long Phi trừng mắt giận dữ:

- Nếu bà không giải thích rõ ràng câu nói bừa bãi vừa rồi thì đừng hòng rời khỏi nơi đây.

Trong số bốn người đàn bà áo xanh, người trẻ tuổi song lại có vẻ chững chạc nhất là Duyệt Tử kéo vai An Tử, ngoái lại nói:

- Lời nói của An Tỷ bừa bãi thì cần gì phải giải thích nữa?

Long Phi ngẩn người. Quách Ngọc Hà nhoẻn cười nói:

- Nói năng bừa bãi quả không cần phải giải thích, nhưng rất đáng trừng phạt, đúng chăng?

Ánh mắt nàng lướt nhẹ qua Long Phi, bất thần bước đến sau lưng An Tử, tay phải nhẹ đưa lên, hai ngón tay đã nhanh như chớp điểm vào huyệt Kiên Tĩnh của An Tử và huyệt nằm giữa ngón giữa và ngón vô danh của bàn tay Duyệt Tử đặt trên vai An Tử.

An Tử thờ thẩn như đang hối hận đã lỡ lời không hề hay biết ngón chỉ của Quách Ngọc Hà điểm tới, Duyệt Tử nhướng mày, xong người chuyển bước, vung tay với thế “Kim tiền đoạn tì” quay chộp vào cổ tay Quách Ngọc Hà.

Quách Ngọc Hà buông tiếng cười khẽ:

- Các người còn dám hoàn thủ ư?

Tay phải thoáng rụt về rồi lại phóng tới vẫn vỗ vào sau lưng An Tử, tả chưởng hai ngón trỏ và giữa điểm vào mạn sườn Duyệt Tử.

Một chiêu hai thức này với thế công giải thế công, đồng thời lại có thế thủ, Duyệt Tử lách người thoái lui tránh khỏi, song An Tử vẫn đứng ngây người ra như phỗng đá.

Duyệt Tử kêu lên thảng thốt, hữu chưởng vung ra, đẩy An Tử tạt ngang vài bước, liền thì hai tiếng “choang choang” vang lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, hai làn kiếm quang xanh biếc, một trái một phải như ánh chớp bổ vào hai bên vai Quách Ngọc Hà.

Diệp Tử xoay tay phải về, bổ ngang vào sau lưng Quách Ngọc Hà. An Tử đứng vững lại, ánh

mắt chớp động, rồi thì rút trường kiếm ra bắt đầu tấn công.

Quách Ngọc Hà thoáng biến sắc mặt, lách người, trở bộ, xoay bước, vừa vặn tránh khỏi bốn chiêu cơ hồ công tới cùng một lúc.

Long Phi quát lớn:

- Các ngươi dừng tay lại!

Tiếng quát vang rền như sấm động, hồi âm vang vọng từ bốn phía, đủ thấy Long Phi thật sự nổi cơn thịnh nộ.

Trong khi hồi âm còn vang vọng thì Quách Ngọc Hà lại hóa giải thêm vài chiêu nữa, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Long Phi tái mặt rống lên:

- Bình sanh Long Phi này không động thủ với phụ nữ, các ngươi sao còn chưa chịu giúp đại tẩu một tay hả?

Vương Tố Tố buông tiếng quát khẽ, sấn tới vung chưởng đánh vào sau lưng Duyệt Tử.

Nào ngờ thân hình của Duyệt Tử và Hòa Tử nhấp nhoáng đan chéo nhau, vây luôn nàng vào trong kiếm trận, và An Tử vút một kiếm đã nhắm yết hầu nàng đâm tới.

Thạch Trầm tiến tới, chau mày trầm giọng nói:

- Sư phụ không cho phép chúng ta mang kiếm lên núi hẳn có nghĩa là không cho chúng ta động thủ, nếu sư phụ lão nhân gia trách tội thì sao?

Long Phi ngẩn người giây lát ngước lên nhìn, những thấy trong mây trắng lãng đãng, kiếm quang loang loáng chớp ngời, Quách Ngọc Hà và Vương Tố Tố bị vây khốn trong kiếm trận thần tốc và biến hóa khôn lường của bốn người đàn bà áo xanh, trong nhất thời tuy chưa đến đổi bại, song chắc chắn không thể nào thủ thắng.

Long Phi ngoái lại nói:

- Theo Ngũ đệ nên tính sao?

Nam Cung Bình cúi xuống nhìn bao kiếm Diệp Thượng Thu Lộ và nói:

- Xin tùy đại ca sai bảo.

Long Phi chau chặt mày, lại nghe Nam Cung Bình nói:

- Nếu người ta kề kiếm vào cổ mình, chẳng lẽ mình cũng không được động thủ hay sao?

Long Phi trố mắt quát lớn:

- Đúng vậy! Chả lẽ đàn bà phụ nữ quyết hãm hại ta, ta cũng không được động thủ sao?

Đoạn ưỡn ngực, khoát tay hô lớn:

- Lão tam, lão ngũ, tiến lên.

Chưa dứt tiếng đã tung mình lên, Nam Cung Bình và Thạch Trầm đưa mắt nhìn nhau, bỗng sau lưng vang lên một tiếng cười khảy rồi nói:

- Bốn đánh hai đành rằng không hay, mà năm đánh bốn thì cũng chẳng giỏi gì, môn hạ của Đơn Phụng, Thần Long thì ra thảy đều là những kẻ với số đông thủ thắng.

Nam Cung Bình nhíu mày, vụt quay lại chỉ thấy bên cạnh cỗ quan tài gỗ tía chẳng rõ tự bao giờ đã có thêm một đạo sĩ gầy gò, tóc búi cao, má rộng và hóp, ánh mắt lấp lánh, một tay cầm kiếm, tay kia mân mê hàm râu xám lưa thưa dưới cằm, nụ cười khảy vẫn chưa tắt trên môi, một cơn gió thổi tung chiếc đạo bào màu xanh sậm, cơ hồ lay động cả thân hình mảnh khảnh của lão ta.

Tiếng cười khảy của lão đạo sĩ tuy rất khẽ song cũng khiến cho Quách Ngọc Hà, Vương Tố Tố cùng bốn người đàn bà áo xanh dừng tay lại nay.

Long Phi cũng chững người, quay lại quát:

- Đạo trưởng là ai?

Đạo sĩ mảnh khảnh cười khảy:

- Bổn đạo là ai? Hừ hừ, ngay cả bổn đạo là ai mà cũng không biết ư?

Trong khi nói đã chậm rãi đi về phía cổ quan tài.

Hai đại hán khiêng quan tài đang rủ tay đứng nghiêm trang bỗng thấp giọng quát, vừa định lách ra ngăn cản thì Nam Cung Bình đã lao tới đứng bảo vệ trước quan tài.

Đạo sĩ mảnh khảnh buông tiếng cười khảy, chững bước đưa mắt quan sát chàng, lạnh lùng nói:

- Ngươi định làm gì vậy?

Nam Cung Bình thản nhiên hỏi ngược lại:

- Đạo trưởng định làm gì?

Đạo sĩ mảnh khảnh cười hăng hắc:

- Hay lắm!

Bỗng quay người tránh ra, đi đến trước mặt Long Phi và nói:

- Cuộc ước hẹn mười năm giữa sư phụ ngươi với "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch đã giải quyết xong chưa?

Long Phi ngạc nhiên:

- Sao đạo trưởng biết?

Đạo sĩ mảnh khảnh bật cười ha hả:

- Việc của sư phụ ngươi, sao bổn đạo không biết được?

Đoạn đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:

- Hai người đã đi đâu rồi?

Long Phi nhíu mày:

- Không việc gì đến đạo trưởng.

Đạo sĩ mảnh khảnh cười hăng hắc:

- Được! Được!

Bỗng lại quay người đi đến trước mặt Thạch Trầm và nói:

- Ai thắng ai bại?

Thạch Trầm đưa mắt chậm rãi nói:

- Không biết!

Đạo sĩ mảnh khảnh lại cười hăng hắc:

- Hay lắm, hay lắm!

Đoạn lướt tới trước mặt bốn người đàn bà áo xanh và nói:

- Phải chăng Thực Trúc Nữ Sử chung cơ vẫn không thắng được Bất Tử Thần Long?

Bốn người đàn bà áo xanh cùng đưa mắt nhìn nhau, Quách Ngọc Hà khẽ cười khúc khích.

Đạo sĩ mảnh khảnh vụt quay người, gằn giọng nói:

- Cô nương cười gì vậy?

Quách Ngọc Hà nhoẻn miệng cười:

- Có một việc Diệp Thu Bạch cuối cũng đã tranh trước gia sư một bước rồi.

Đạo sĩ mảnh khảnh kinh ngạc:

- Việc gì?

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt:

- Bà ấy đã chết trước gia sư rồi.

Đạo sĩ mảnh khảnh giật nẩy mình, thừ ra hồi lâu mới rủ tay chậm rãi nói:

- Diệp... Thu... Bạch... đã chết... rồi... ư?

Quách Ngọc Hà gật đầu quả quyết:

- Đúng thế!

Đạo sĩ mảnh khảnh buông tiếng thở dài nặng nề:

- Thật không ngờ lời phỏng đoán của Thiên Nha đạo nhân lúc lâm chung hồi hai mươi năm trước đã đúng.

Quách Ngọc Hà lại đảo tròn mắt, Long Phi buột miệng hỏi:

- Lời phỏng đoán như thế nào?

Đạo sĩ mảnh khảnh cúi đầu:

- Thần Long tất thắng Đơn Phụng...

An Tử buông tiếng cười khảy:

- Diệp cô nương tuy đã chết, song Bất Tử Thần Long cũng chẳng đắc thắng.

Đạo sĩ mảnh khảnh vụt ngẩng lên, phấn chấn hỏi:

- Bất Tử Thần Long cũng chưa đắc thắng ư? Chả lẽ... chả lẽ... hai người cùng táng mạng cả...

Long Phi tức giận quát:

- Nói bậy! Rõ là đánh...

Đạo sĩ mảnh khảnh sầm mặt, ánh mắt sắc lạnh nhìn vào mặt Long Phi, dằn mạnh từng tiếng:

- Đánh cái gì?

- Đánh đấm!

Đạo sĩ mảnh khảnh quát lớn, xoay tay ra thanh trường kiếm trên lưng, song được giữa chừng lại buông trở xuống, trầm giọng nói:

- Tuy ngươi vô lễ, nhưng ta không thể chấp nhất được.

Long Phi hậm hực:

- Hừ hừ... hắc hắc...

Bỗng ngửa cổ cười vang.

An Tử cười khảy:

- Có người không muốn động thủ với hậu bối, song... Bất Tử Thần Long thì lại liều mạng với đệ tử của Diệp cô nương.

Đạo sĩ mảnh khảnh sửng sốt:

- Bất Tử Thần Long lại đi động thủ với hậu bối ư?

An Tử gật đầu:

- Đúng vậy!

Long Phi nín cười, gằn giọng nói:

- Gia sư tuy động thủ với đồ đệ của Diệp Thu Bạch, song lão nhân gia đã phong tỏa hai mạch Nhâm Đốc làm giảm đi bảy thành công lực, tác phong đại nhân đại nghĩa như vậy e rằng thiên hạ hiếm có.

Long Phi đưa tay vuốt râu, ánh mắt rực lên, khóe môi bỗng hé nở nụ cười, lẩm bẩm:

- Bất Tử Thần Long lại tự giảm công lực thì vẫn tất thắng.

Đạo sĩ mảnh khảnh chậm rãi nói:

- Thật ư?

Long Phi quát lớn:

- Tất nhiên là…

Bỗng hạ giọng yếu ớt:

- Thật!

Kỳ thực y nào có gì chắc chắn, trong thâm tâm cũng đang thấp thõm lo âu kia mà.

Đạo sĩ mảnh khảnh chăm chú nhìn Long Phi, đoạn lại liếc về phía Nam Cung Bình đang đứng cạnh cỗ quan tài, chậm rãi nói:

- Các ngươi ai là đệ tử của Bất Tử Thần Long?

Long Phi trầm giọng:

- Không việc gì đến tôn giá.

Đạo sĩ mảnh khảnh phớt cười:

****** mất trang ******* xanh xanh biếc như làn thu thủy, chính là danh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ, hằng mấy mươi năm qua chưa từng rời xa Bất Tử Thần Long.

Long Phi nhìn Diệp Mạn Thanh, mắt y đỏ ngầu, râu ria rộng tủa, quát lớn một tiếng, lao vội đến trước mặt nàng gào lên:

- Sư phụ đâu? Sư phụ ta đâu?

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Lệnh sư hiện ở đâu?

Diệp Mạn Thanh nói:

- Lệnh sư hiện ở đâu, lẽ ra các hạ phải biết chứ?

Long Phi chao người hai lượt.

Nam Cung Bình mặt mày trắng bệch.

Thạch Trầm như bị người thình lình đấm một quyền vào ngực, ánh mắt đờ đẫn, toàn thân tê dại,

ngay cả Vương Tố Tố đứng bên cạnh bật lên một tiếng thảng thốt rồi ngã xuống đất bất tỉnh, chàng cũng không hề hay biết.

Quách Ngọc Hà mặt tái ngắt, toàn thân run rẩy.

Bốn người đàn bà áo xanh tay cầm kiếm cùng ùa đến bên cạnh Diệp Mạn Thanh.

Đạo sĩ mảnh khảnh một tay vịn vào thanh trường kiếm, thấp giọng lẩm bẩm:

- Cuối cùng thì Bất Tử Thần Long đã chết.

Đoạn ngoảnh nhìn về phía cỗ quan tài gỗ tía và lẩm bẩm lập lại:

- Cuối cùng Bất Tử Thần Long cũng đã chết..... Giọng nói ngập ngừng thấp trầm, chẳng rõ là thương tiếc hay vui mừng? Đau buồn hay khoan khoái?

Diệp Mạn Thanh mắt long lanh quét nhìn mọi người.

Long Phi bỗng gằn giọng quát:

- Ngươi đã hại sư phụ ta, hãy đền mạng đây.

Đồng thời như con hổ điên lao tới, Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà cùng cất người lên. Nam Cung Bình tiến tới một bước, bỗng đưa mắt nhìn đạo sĩ mảnh khảnh, đoạn lại lui về cạnh cỗ quan tại, đặt tay lên bao kiếm Diệp Thượng Thu Lộ bên lưng, nước mắt rơi lả chả.

Long Phi song chưởng cũng vung ra lao bổ vào Diệp Mạn Thanh, một tay chộp vào mặt, một tay chộp vào trường kiếm trong tay nàng.

Diệp Mạn Thanh buông tiếng cười khẩy, trước mặt kiếm quang lấp loáng. Diệp Mạn Thanh lùi bước, hai tay chắp lại, chuyển hai thanh trường kiếm sang hết tay phải, lạnh lùng quát:

- Kim Long tại thiên.

Xoay tay từ trong lòng lấy ra một vật giơ lên vung vẩy, ánh vàng lấp lánh, thì ra đó là một ngọn trủy thủ cán rồng bằng vàng.

Nàng chầm chậm đưa ngọn Kim Long trủy thủ ngang mày, lại lạnh lùng quát:

- Quần Long thọ mệnh.

Long Phi ngẩng lên nhìn, lập tức tái mặt hai tay nắm chặt, đứng thừ ra hồi lâu tựa hồ trong lòng đang quyết định một điều trọng đại.

Đạo sĩ mảnh khảnh chớp mắt, khẽ lẩm bẩm:

- Kim Long mật lệnh lại xuất hiện giang hồ... hắc hắc!

Bỗng thấy Long Phi lùi sau ba bước, quỳ xuống sụp vái lạy, song mặt đầy phẫn hận căm tức, chứng tỏ trong lòng không muốn, nhưng bắt buộc phải vái lạy.

Diệp Mạn Thanh buông tiếng cười khẩy, trường kiếm trong tay bốn người đàn bà áo xanh cùng buông rủ xuống.

Chỉ thấy Diệp Mạn Thanh nhẹ nhàng từ giữa bốn người đàn bà áo xanh chầm chậm bước ra, cứ mỗi bước đi, hai thanh trường kiếm trong tay va chạm nhau vang lên một tiếng “keng” lảnh lót.

Quách Ngọc Hà nhon nhón đi đến bên cạnh Long Phi, cúi xuống nói:

- Kim Long mật lệnh tuy ở trong tay y thị, song…

Diệp Mạn Thanh đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Quách Ngọc Hà, xoay tay đưa mũi trủy thủ vốn đang đặt ngang mày chĩa xuống đất, lạnh lùng nói:

- Phương giá không phục ư?

Quách Ngọc Hà chậm chạp nhìn vào ngọn trủy thủ trong tay Diệp Mạn Thanh, chậm rãi nói:

- Phục thì sao? Không phục thì sao?

Long Phi quỳ dưới đất, sắc mặt bỗng biến đổi, ngoảnh lại nhìn vợ, run giọng nói:

- Hà muội đâu thể như vậy…

Quách Ngọc Hà nhướng mày, lớn tiếng quát:

- Y thị đã giết sư phụ, lấy cắp bửu kiếm, và mật lệnh của lão nhân gia ấy, chả lẽ chúng ta còn phải tuân phục y thị nữa sao?

Thạch Trầm đỡ Vương Tố Tố ngất xỉu dưới đất lên, bỗng thấy bóng người nhấp nhoáng, Quách Ngọc Hà đứng ngay trước mặt nói:

- Tam đệ, Tứ muội, theo hai người có nên tuân lệnh y thị chăng?

Thạch Trầm ngẩng lên nhìn ngọn “Kim Long trủy thủ” lẳng lặng cúi đầu xuống.

Quách Ngọc Hà cắn răng, lướt đến trước mặt Nam Cung Bình đang đứng cạnh cỗ quan tài, run giọng nói:

- Ngũ đệ là người sáng suốt nhất, “Kim Long mật lệnh” tuy là vật chí bảo của Chỉ Giao Sơn Trang, nhưng trong tình huống này nếu chúng ta tuân lời y thị thì lẽ trời đâu còn nữa?

Nam Cung Bình vẻ mặt trơ trơ ngẩng lên, hai luồng nhãn quang sắc lạnh soi vào người Diệp Mạn Thanh.

Diệp Mạn Thanh tự nãy giờ vẫn lạnh lùng nhìn Quách Ngọc Hà, giờ bỗng buông tiếng cười khẩy, chậm rãi nói:

- Kim Long mật lệnh đã xuất hiện mà các người còn muốn kháng mệnh, chả lẽ Bất Tử Thần Long mới vừa chết, các người đã quên đi trọng thệ lúc bái sư rồi ư?

Quách Ngọc Hà tóc đã rối, trán lấm tấm mồ hôi, nàng rất hay cười và khéo ứng phó, bất luận gặp biến cố trọng đại gì cũng có thể giải quyết bằng cách cười nói ung dung, sao giờ đây lại ra chiều bàng hoàng lo lắng, như biết trước những lời Diệp Mạn Thanh sắp thốt ra hẳn hết sức bất lợi đối với nàng.

Long Phi lại ngoảnh ra sau nhìn vợ, buông tiếng thở dài thậm thượt, chậm rãi nói:

- Kim Long mật lệnh đã nằm trong tay cô nương, Long Phi này không còn gì để nói nữa.

Diệp Mạn Thanh cười khẩy:

- Các hạ vẫn chưa quên sự giáo huấn của lệnh sư?

- Biết lệnh chứ không biết người...

Bỗng ngẩng lên quát lớn:

- Nhưng cô nương đã giết gia sư, tôi...

Giọng nói nghẹn ngào lẫn đau xót, không thể nói tiếp được nữa.

Nam Cung Bình điềm tĩnh nói:

- Tướng tại ngoại có thể không chấp hành lệnh vua, sự việc khác thường phải ngộ biến tùng quyền, không nên gò bó trong một phép tắc nhất định, đó là lời dạy đúng đắn của cổ nhân.

Quách Ngọc Hà hớn hở:

- Chính đại tẩu cũng muốn nói như vậy.

Long Phi gật gù lớn tiếng:

- Rất đúng! Rất đúng!

Ánh mắt Diệp Mạn Thanh bỗng vút qua một vẻ kỳ dị:

- Các hạ có biết ý của tôi...

Nam Cung Bình khoát tay ngắt lời nàng, thần sắc chàng tuy bình thản, giọng nói tuy hòa hoãn, song lại như hàm chứa một sức mạnh không cưỡng lại được, chàng chậm rãi nói:

- Kim Long mật lệnh tuy ở trong tay cô nương, song bên trong hẳn có một số ly kỳ mà hiện tại chưa biết, bằng với cá tính của sư phụ hẳn đã sớm hủy hoại lệnh này chứ không bao giờ để lọt vào tay cô nương, vậy cô nương hãy thuật lại lưu ngôn của gia sư nghe thử?

Diệp Mạn Thanh thoáng buông rèm mi, bỗng buông tiếng thở dài chậm rãi nói:

- Chỉ các hạ là hiểu được tâm ý của Bất Tử Thần Long.

Quách Ngọc Hà trợn mắt quát:

- Miệng nói vô bằng, chúng tôi không thể nào phân biệt được thật hay giả về lời nói của cô nương... Tam đệ, Tứ muội, y thị đã sát hại sư phụ, nếu chúng ta không báo thù thì còn đáng kể là người nữa chăng?

Thạch Trầm vụt ngẩng lên, hai tay nắm chặt.

Diệp Mạn Thanh buông tiếng cười khẩy, chậm rãi nói:

- Miệng nói vô bằng ư?

Đoạn ngậm ngọn trủy thủ trong miệng, lại từ trong lòng móc ra một mảnh giấy xếp rất ngay ngắn, nhẹ vung tay ném đến trước mặt Long Phi.

Quách Ngọc Hà lướt tới quát:

- Để tôi xem.

Quách Ngọc Hà vừa định cúi xuống nhặt lấy mảnh giấy bỗng cảm thấy nơi mạn sườn tê dại.

Diệp Mạn Thanh dùng hai ngón giữa và trỏ bên tay phải kẹp lấy mũi trủy thủ, thúc cán vào huyệt Tàng Huyết dưới mạn sườn Quách Ngọc Hà, lạnh lùng quát:

- Phương giá định làm gì?

Quách Ngọc Hà đanh giọng:

- Di mệnh của sư phụ, chả lẽ tôi là phận đệ tử không xem được hay sao?

Quách Ngọc Hà tuy miệng chống cãi, song người không dám nhúc nhích.

Diệp Mạn Thanh nghiêm giọng:

- Phương giá hãy lui ra bảy bước trước đi.

Quách Ngọc Hà tức giận:

- Ngươi là cái thá gì mà dám ra lệnh cho ta.

Chưa kịp dứt lời đã cảm thấy nửa người bên phải đau buốt, không tự chủ được tự lùi ra sau đúng bảy bước.

Kim Long Mật Lệnh

Quách Ngọc Hà vì một lòng muốn lấy mảnh giấy kia, trong lúc vội vàng đã quên mất sự đề phòng nên mới bị Diệp Mạn Thanh khống chế, trong lòng vừa lo vừa tức giận và không phục, như có vật gì đó nghẹn nơi cổ họng, môi mấy máy song không thốt được nên lời.

Long Phi lo cho ái thê, vội đứng phắt dậy, nắm lấy cổ tay Quách Ngọc Hà, cảm thấy lạnh như băng giá, bất giác hoảng hốt hỏi:

- Hà muội... không sao chớ?

Quách Ngọc Hà gượng cười:

- Tiểu muội... không sao cả.

Đoạn kề miệng vào tai Long Phi khẽ nói:

- Phi ca hãy mau xem trong giấy nói gì, nếu bất lợi cho chúng ta thì đừng có đọc ra.

Long Phi ngẩn người, ngây ra nhìn vợ hồi lâu, tựa hồ mãi đến hôm nay mới hiểu được phần nào lòng dạ của vợ mình.

Diệp Mạn Thanh cười khẩy:

- Không lo xem di mệnh của sư phụ mà lại đi an ủi người vợ làm bộ làm tịch trước, hừ... hừ...

Long Phi đỏ mặt, chầm chậm quay lại, vừa định cúi xuống nhặt lấy mảnh giấy...

Nào giờ Diệp Mạn Thanh bỗng vung tay, mảnh giấy đã nằm trên mũi kiếm Diệp Thượng Thu Lộ.

Long Phi nhướng mày:

- Cô nương làm gì vậy?

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Các hạ đã không muốn xem thì tôi đưa cho người khác.

Đoạn quét mắt nhìn lướt qua mặt từng người như tìm kiếm đối tượng tuyên đọc mảnh giấy, sau cùng đi thẳng đến trước mặt Vương Tố Tố, chậm rãi nói:

- Cô nương hãy lấy mảnh giấy xuống, lớn tiếng đọc cho mọi người cùng nghe.

Vương Tố Tố vừa mới hồi tỉnh sau cơn ngất xỉu bởi quá đau lòng, sắc mặt vẫn còn hết sức nhợt nhạt, lén đưa mắt nhìn Quách Ngọc Hà, khẽ nói:

- Di mệnh của sư phụ, vì sao cô nương bảo tôi đọc?

Trong khi nói đã đưa tay ra lấy mảnh giấy trên mũi kiếm xuống, lưỡng lự hồi lâu đưa mắt nhìn

Thạch Trầm, lại nhìn sang Nam Cung Bình, sau cùng chầm chậm mở ra.

Diệp Mạn Thanh nghiêm giọng:

- Hãy đọc cho thật lớn, không được sót một chữ.

Quách Ngọc Hà và Long Phi cùng đưa mắt nhìn nhau, Long Phi cảm thấy bàn tay mình mỗi lúc càng thêm lạnh hơn, bất giác buông tiếng thở dài, khẽ nói:

- Mọi sự đều do ở số trời, nàng hà tất phải nghĩ làm gì?

Quách Ngọc Hà nhắm mắt lại, bỗng hai dòng lệ tuôn trào.

Long Phi siết chặt tay, chỉ nghe Vương Tố Tố dõng dạc đọc từng chữ:

- Cuộc ước hẹn tỉ kiếm giữa ta với Diệp Thu Bạch đã có hồi mười năm trước, thắng sống bại chết, đôi bên đều chẳng oán hận. Nếu như bại chết, đó là điều cam tâm tình nguyện, các người tuyệt đối không được tầm thù với môn hạ của Đơn Phụng, bằng không chẳng phải đệ tử của ta, người chấp chưởng Kim Long mật lệnh có quyền trục xuất khỏi môn qui.

Có lẽ do Vương Tố Tố quá hồi hộp và xúc động, tuy cố sức kềm chế, song giọng nói vẫn thoáng run rẩy. Đọc đến đây, nàng thở hắt ra một hơi dài, chờ cho thần kinh bớt căng thẳng mới đọc tiếp:

- Trong số đệ tử của ta, Long Phi nhập môn trước nhất, lại là đường điệt của ta, người trung thành hào sảng, ta rất thương quý, nhưng hiềm quá thật thà, lòng ngay thẳng nhưng tâm yếu mềm, đó chính là khuyết điểm lớn nhất không thể tạo nên đại nghiệp, chấp chưởng đại sự.

Vương Tố Tố thoáng dừng, liếc nhìn Long Phi, song Long Phi đã cúi gầm mặt tiu nghỉu.

Vương Tố Tố khép mắt, như hồi hộp bởi cái nhìn vừa rồi, đoạn rủ tay đọc tiếp:

- Trầm nhi kiên nghị nhưng chậm chạp, Tố Tố ngoan hiền thùy mị...

Nàng thoáng đỏ mặt, đưa tay nhẹ vuốt làn tóc mây bị gió thổi rối, đoạn đọc tiếp:

- Duy có Bình nhi, xuất thân từ thế gia sống trong sự giàu sang nhung gấm từ thuở bé mà không hề có tính kiêu ngạo hống hách, điều quý hóa nhất là tính ít nói, không khoe khoang và thiên tư rất cao, ta đã quyết định...

Bỗng nhiên Quách Ngọc Hà tức tưởi nói:

- Tiểu muội đã làm biết bao việc cho Chỉ Giao sơn trang, vậy mà sư phụ chớ hề nhắc đến tiểu muội.

Long Phi chau mặt mày, trầm giọng nói:

- Hà muội sao hôm nay lại đổi khác đến vậy?

Quách Ngọc Hà ngẩng lên, mắt ràn rụa nước mắt, run giọng nói:

- Tiểu muội... tức quá, trong những năm qua chúng ta đã vì sư phụ lão nhân gia mà vất vả lo liệu mọi sự, nhưng rồi... chúng ta được những gì.

Diệp Mạn Thanh buông tiếng cười khinh miệt rồi ngoảnh mặt đi, song vẫn chú tâm bảo vệ cho Vương Tố Tố.

Vương Tố Tố đứng ngây ngẩn một hồi, đoạn buông tiếng thở dài ảo não, lại đọc tiếp:

- Ta đã quyết định giao lại thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ chưa từng rời xa ta trong suốt mấy mươi năm qua, cùng với trách nhiệm bảo vệ Thần Quan cho Bình nhi, đến khi nào quan hủy người đến chết.

Vương Tố Tố thoáng chau mày như không hiểu ý, ngẫm nghĩ một hồi rồi lặp lại:

- Đến khi nào quan hủy người chết.

Đoạn lại đọc tiếp:

- Trong đời ta còn ba điều tâm nguyện chưa thực hiện, cũng giao cho Bình nhi lo liệu, ba việc ấy ta đã nói với Diệp Mạn Thanh cô nương rồi.

Vương Tố Tố bất giác lại ngưng đọc ngẩng lên nhìn Diệp Mạn Thanh.

Quách Ngọc Hà vẫn chưa ngưng khóc, Thạch Trầm ánh mắt chớp động, Vương Tố Tố đọc tiếp:

- Ta lăn lộn trong chốn giang hồ suốt mấy mươi năm, tuy không khỏi hai tay nhuốm máu, song tự xét lòng chưa bao giờ gây nên điều gì thương nhân hại lý. Kể từ nay ta đã từ giã cõi đời, Chỉ Giao sơn trang do ta sáng lập sẽ giao hết lại cho...

Nàng bỗng lại ngưng bặt, hít sâu một hơi, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Diệp Mạn Thanh khẽ nhướng mày, nghiêng mặt hỏi:

- Giao lại cho ai?

Vương Tố Tố đảo mắt, khẽ nói:

- Cô nương chưa đọc mảnh giấy này ư?

Diệp Mạn Thanh lại nhướng mày, cao giọng:

- Môn hạ của Đơn Phụng đâu có đê tiện như vậy?

Vương Tố Tố buông tiếng thở dài, chậm rãi nói:

- Vậy mà tôi tưởng cô nương đã xem trước rồi, có lợi cho cô nương nên cô nương mới trao cho chúng tôi, còn như bất lợi cho cô nương thì cô nương đâu có trao cho chúng tôi xem.

Giọng nói nàng ngập đầy bội phục, mà lời lẽ và cử chỉ của nàng đều hết sức tự nhiên và thành thật, khiến bất kỳ ai cũng không muốn làm thương tổn đến nàng.

Tiếng khóc của Quách Ngọc Hà nhỏ dần, bỗng ngẩng lên hỏi:

- Bút tích phải là của sư phụ chăng?

Vương Tố Tố nhẹ gật đầu, Quách Ngọc Hà đưa tay lau nước mắt, lại nói:

- Tứ muội có nhận ra được bút tích của sư phụ chăng?

Vương Tố Tố thở dài đau xót:

- Sư phụ lão nhân gia những năm gần đây vẫn thường hay tập chữ tại Văn Tình Hiên, tiểu muội... lúc nào cũng ở bên cạnh mài mực...

Chưa dứt lời hai giọt nước mắt đã lăn dài xuống má, nàng nhắm mắt một hồi, vừa định đưa tay lên lau, bỗng cảm thấy có người vỗ nhẹ lên vai, Diệp Mạn Thanh đã đưa một chiếc khăn tay đến trước mặt nàng.

Quách Ngọc Hà lặng thinh một hồi, thở ra một hơi dài, trầm giọng nói:

- Sư phụ lão nhân gia giao Chỉ Giao sơn trang lại cho ai?

Vương Tố Tố nhẹ lau nước mắt, đoạn trao chiếc khăn tay lại cho Diệp Mạn Thanh, mỉm cười vẻ cảm kích, sửa lại mảnh giấy trong tay, lại đọc tiếp:

- Sẽ giao hết cho vợ chồng Long Phi và Ngọc Hà.

Quách Ngọc Hà vụt đứng thẳng lên, mặt đăm chiêu nhìn lên bầu trời, ngây ngẩn một hồi, mặt ngập vẻ hổ thẹn.

Long Phi hắng giọng, khẽ nói:

- Hà muội, sư phụ lão nhân gia đâu có quên Hà muội.

Quách Ngọc Hà thờ thẩn kêu lên:

- Sư phụ...

Bỗng lại quay người nhào vào lòng Long Phi, bật khóc nức nở.

Diệp Mạn Thanh lại buông tiếng cười khinh miệt, chậm rãi nói:

- Mãi đến giờ này mới nghĩ đến sư phụ, mới đau buồn cho sư phụ.

Quách Ngọc Hà càng khóc thống thiết hơn, Long Phi lẳng lặng cúi mặt xuống.

Vương Tố Tố đọc tiếp:

- Chỉ Giao sơn trang là sự nghiệp trọn đời của ta, nếu không có sự trung thành hào sảng của Long Phi thì không thể nào hiệu triệu được thiên hạ quần hùng, không có sự thông minh cơ kiến của Ngọc Hà để bổ sung, cho khiếm khuyết của Long Phi thì Chỉ Giao sơn trang chẳng thể vững bền.

Nam Cung Bình bỗng buông tiếng thở dài, như thể rất lấy làm kính phục về sự sắp xếp của sư phụ.

Đưa mắt nhìn, chỉ thấy Vương Tố Tố ngây ngẩn nhìn vào mảnh giấy trong tay, không còn đọc tiếp được nữa.

Thạch Trầm chồm tới nhìn, bỗng lộ vẻ vui mừng nói:

- Tứ muội sao không đọc tiếp?

Vương Tố Tố bối rối:

- Tiểu muội... tiểu muội...

Bỗng cúi đầu, mặt đỏ bừng lên, nước mắt tuôn trào.

Thạch Trầm lại nói:

- Di mệnh của sư phụ, tứ muội đâu thể không đọc.

Thạch Trầm nhìn thẳng mảnh giấy, Vương Tố Tố lại càng thêm e thẹn, song lại ra chiều thất vọng mà Thạch Trầm không nhận thấy.

Vương Tố Tố len lén đưa lưng bàn tay lau nước mắt, ngẩng lên đọc tiếp:

- Kim Long mật lệnh là vật chí bảo của bổn môn, từ nay giao cho Trầm nhi...

Trầm nhi và Tố Tố cùng chấp chưởng, với lòng chính trực của Trầm nhi và lòng nhân hậu của Tố Tố, hẳn sẽ không bao giờ lạm dụng lệnh này, và với võ công phối hợp của Long Môn Song Kiếm cũng sẽ không đến đỗi làm mất uy tín mật lệnh này. Mọi đại sự trong trang đều đã được sắp bày ổn thỏa, Bình nhi không phải nhọc tâm, khi về trang chỉ cần thu xếp qua loa là xong, ba tháng sau có thể gặp gỡ với Diệp Mạn Thanh cô nương tại chân núi Hoa Sơn, cùng nhau hoàn thành ba điều tâm nguyện của ta, song vẫn không được rời xa Thần Quan, hãy khắc ghi.

Vương Tố Tố càng đọc càng nhanh, một hơi đọc đến đây vẻ thất vọng trên mặt càng thêm sâu đậm.

Lúc này tiếng khóc của Quách Ngọc Hà đã lịm dần, khẽ buông tiếng thở dài, kề tai Long Phi nói:

- Sư phụ lão nhân gia việc gì cũng biết, chỉ không biết tâm ý của tứ muội.

Long Phi ngẩn người:

- Tâm ý gì kia?

- Tứ muội thà cùng ngũ đệ phiêu bạc giang hồ chứ không muốn cùng tam đệ chấp chưởng mật lệnh.

Long Phi chợt hiểu:

- À, Hà muội việc gì cũng biết cả.

Quách Ngọc Hà chợt xịu mặt, cúi đầu thở dài:

- Tiểu muội việc gì cũng biết cả ư?

Những nghe Vương Tố Tố đọc tiếp:

- Cả đời ta trên không hổ với trời, dưới không thẹn với người, bằng hữu hiểu lòng, đệ tử thành tài, ta dẫu chết xuống cửu tuyền cũng ngậm cười nhắm mắt.

Đọc đến đây giọng nói nàng bất giác nghẹn ngào, khẽ xếp mảnh giấy lại, những thấy Diệp Mạn Thanh đã trao ngọn "Kim Long trủy thủ" vào tay nàng, thấp giọng nói:

- Hãy giữ gìn cẩn thận.

Vương Tố Tố chớp chớp mắt:

- Đa tạ cô nương.

Diệp Mạn Thanh mím miệng cười, Vương Tố Tố bỗng lùi lại khẽ nói:

- Mong rằng mai sau cô nương cũng sẽ chăm lo tử tế cho chàng.

Mắt chợt đỏ hoe bỏ đi. Diệp Mạn Thanh ngó người một hồi, đoạn đi đến trước mặt Nam Cung Bình, lẳng lặng cắm thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ xuống đất, lạnh lùng nói:

- Trên chuôi kiếm còn có một bức mật thư, các hạ tự lấy mà xem.

Đoạn quay người bỏ đi.

Khi Vương Tố Tố chưa đọc xong "Di ngôn" của Bất Tử Thần Long thì Nam Cung Bình đã cúi đầu đắm chìm trong suy tư, chàng đưa tay rút thanh kiếm dưới đất lên, đôi mày kiếm khẽ chau lại, vẫn miên man suy nghĩ. Mãi đến khi Diệp Mạn Thanh đã đi xa, chàng bỗng buông tiếng gọi:

- Diệp cô nương khoan đi đã.

Đồng thời đã nhún mình lao đến sau lưng Diệp Mạn Thanh.

Diệp Mạn Thanh ngoái lại lạnh lùng nói:

- Việc gì? Chả lẽ các hạ còn muốn giết tôi để trả thù cho lệnh sư hay sao?

Gương mặt bình thản của Nam Cung Bình bỗng thoáng lộ vẻ khích động, trầm giọng nói:

- Phải chăng gia sư chưa chết? Lão nhân gia ấy hiện ở đâu?

Diệp Mạn Thanh như thoáng giật mình, song ngay tức khắc trở lại bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Nếu Bất Tử Thần Long mà chưa chết tại sao không quay về đây?

Nam Cung Bình lạnh lùng:

- Điều ấy thì phải hỏi cô nương thôi.

Diệp Mạn Thanh với giọng càng lạnh lùng hơn:

- Các hạ nên tự hỏi mình trước mới phải.

Đoạn đi thẳng đến trước mặt bốn người đàn bà áo xanh nói:

- Đi thôi.

Năm bóng người cùng cất lên, nhanh như chớp lướt xuống núi.

Long Phi, Quách Ngọc Hà, Thạch Trầm và Vương Tố Tố cùng đi đến bên cạnh Nam Cung

Bình, đồng thanh nói:

- Ngũ đệ sao lại...

Ba người bỗng im bặt, Quách Ngọc Hà nói:

- Sao ngũ đệ lại cho rằng sư phụ chưa chết?

Nam Cung Bình chau mày, chậm rãi nói:

- Nếu như sư phụ đã chết thì tại sao trong thư lại có câu "nếu ta bại chết" và "dẫu chết đi", vả lại... nếu sư phụ quả thực chiến bại mà chết, với cá tính khích liệt của lão nhân gia ấy thì làm sao còn đủ bình tĩnh để viết lại di ngôn tỉ mỉ và chu toàn đến thế?

Vương Tố Tố đứng xa nhất bỗng xen lời:

- Và nét chữ cũng rất là ngay ngắn giống như lúc bình thường lão nhân gia ấy tập viết chậm nhất vậy.

Nam Cung Bình mắt rực sáng:

- Đúng rồi, trong tình huống ấy dù sư phụ không bị thọ thương tại chỗ thì cũng chẳng thể nào viết lại di ngôn một cách ung dung như vậy được, bên trong hẳn là có uẩn khúc...

Ánh mắt chàng bỗng lại tối sầm, thở dài nói tiếp:

- Thế nhưng... nếu lão nhân gia ấy chưa chết thì tại sao lại không trở về đây nhỉ?

Mọi người cùng lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau, ngay cả hai đại hán khiêng quan tài cũng ngưng thần lắng nghe.

Đạo sĩ mảnh khảnh đứng cạnh ngọn cổ tùng lúc thì lẩm bẩm một mình, bỗng buông tiếng cười khẩy, lúc này trong lòng mọi người đang rối rắm nên không ai chú ý đến lão ta.

Khi Nam Cung Bình vừa rời xa cỗ quan tài, lão đạo sĩ liền chầm chậm di chuyển đến gần, bỗng một cơn gió thổi mạnh, chiếc đạo bào của lão tung bay, rồi thì thân hình mảnh khảnh của lão theo gió cất lên, nhanh như chớp lướt đến trước mặt hai đại hán nọ, hai tay cùng vung ra nhắm sau ót họ bổ xuống.

Hai đại hán khiêng quan tài chỉ cảm thấy mắt hoa lên, chưa kịp nhìn rõ bóng dáng đối phương thì sau ót đã bị trúng chưởng, "phịch" một tiếng ngã xuống đất và không bao giờ đứng lên được nữa.

Đạo sĩ mảnh khảnh lập tức lẹ làng hai tay nâng cỗ quan tài lên, xoay tay đưa lên đỉnh đầu, nhanh nhẹn phi thân xuống núi.

Nam Cung Bình đang cúi đầu suy ngẫm, chợt nghe hai tiếng "phịch phịch", tiếp theo là tiếng Vương Tố Tố kinh hãi la lên:

- Đạo trưởng... làm gì vậy?

Nàng vốn tính nhân hậu và hay thẹn thùng, không có khả năng ứng biến nhanh nhạy, hơn nữa nàng không bao giờ ngờ tới lại có người mạo hiểm cướp một cỗ quan tài, nên càng sửng sốt đến

thừ ra tại chỗ.

Song cũng nhờ tiếng kêu của nàng đã cắt đứt dòng suy tư của Nam Cung Bình, chàng quay phắt lại, chỉ còn thoáng thấy bóng dáng lờ mờ của Đạo sĩ mảnh khảnh.

Nam Cung Bình hoảng kinh, buông tiếng quát vang và tung mình phi thân đuổi theo, thoáng cái đã vọt đi ba trượng, "bốp" một tiếng, thanh trường kiếm treo bên lưng chạm vào đầu gối chàng, chàng đưa tay trái rút trường kiếm ra, tay phải tháo bao kiếm, mũi chân điểm nhẹ, người như một làn khói nhẹ đuổi theo đạo sĩ mảnh khảnh.

Vương Tố Tố mặt hoa thất sắc cất tiếng gọi:

- Đại ca, tam ca...

Long Phi quát lớn:

- Đuổi theo mau!

Quách Ngọc Hà trố mắt:

- Đuổi theo ư?

Long Phi nhíu mày bực tức:

- Tất nhiên phải đuổi theo rồi.

- Một cỗ quan tài đành rằng làm bằng gỗ tía, nhưng đáng là bao chứ?

Long Phi tức giận:

- Nhưng chúng ta đâu thể phó mặc tính mạng của ngũ đệ?

Quách Ngọc Hà cười khẩy:

- Nhưng còn sư phụ, chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc sư phụ?

Long Phi vừa cất người lên, vụt quay lại trầm giọng nói:

- Nàng nói sao?

Quách Ngọc Hà khẽ thở dài:

- Những lời vừa rồi của ngũ đệ, tiểu muội nghĩ đi nghĩ lại thấy rất là có lý, bất kể sư phụ hiện đã chết hay chưa chúng ta cũng phải theo hướng đi của lão nhân gia ấy mà tìm kiếm. Nếu lão nhân gia ấy đúng là chưa chết thì thật là may mắn.

Long Phi chau mày:

- Nhưng còn ngũ đệ?

Quách Ngọc Hà nhướng mày:

- Phi ca thấy thế "Long xuyên vân" do ngũ đệ đã thi triển khi nãy, so với Phi ca thế nào?

Long Phi ngẩn người:

- Cái đó...

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Bằng vào công lực của ngũ đệ thế đó nào khó thủ thắng, còn như giữ mình chẳng dễ dàng lắm ư?

Long Phi chau mày trầm ngâm:

- Cũng... có lý...

Vương Tố Tố lo lắng:

- Nhưng lão đạo sĩ ấy đã dám mạo hiểm cướp cỗ quan tài, chứng tỏ trong ấy hẳn có điều bí mật...

Quách Ngọc Hà nhẹ vỗ lên vai nàng, khẽ thở dài:

- Tứ muội dầu sao cũng còn quá trẻ, có một số điều chưa hiểu rõ lắm, lão đạo sĩ kia sở dĩ mạo hiểm cướp cỗ quan tài, chẳng qua chỉ muốn giương danh trong võ lâm đó thôi.

Vương Tố Tố chớp mắt:

- Nếu trong quan tài không có điều bí mật thì sư phụ lão nhân gia vì sao lại bảo Nam Cung Bình liều chết bảo vệ?

Quách Ngọc Hà sầm mặt:

- Cho dù trong cỗ quan tài có bí mật, chẳng lẽ quan trọng hơn tính mạng của sư phụ hay sao?

Vương Tố Tố băn khoăn vặn hai tay vào nhau, tuy cảm thấy lời nói của Quách Ngọc Hà không ổn, song lại chẳng biết biện bác bằng cách nào.

Long Phi chau mày gật đầu:

- Tứ muội, đại tẩu nói cũng có lý, ta thấy võ công của đạo sĩ ấy cũng chẳng cao lắm, ngũ đệ không đến đỗi gặp nguy hiểm đâu, hãy lo cho sư phụ trước thì hơn.

Thạch Trầm có vẻ muốn nói gì đó, song tia mắt nhìn Vương Tố Tố, đôi mày kiếm khẽ chau, rồi thì lặng thinh.

Quách Ngọc Hà nhoẻn miệng cười, lại vỗ nhẹ lên vai Vương Tố Tố và nói:

- Hãy nghe lời đại tẩu, không sai lầm được đâu, nếu ngũ đệ có gì bất trắc, đại tẩu xin chịu hoàn toàn trách nhiệm, tứ muội lo gì kia chứ?

Thạch Trầm ngoảnh mặt đi, Quách Ngọc Hà lại nói tiếp:

- Tam đệ, tứ muội, ta tìm sư phụ đi.

Vương Tố Tố nhẹ gật đầu, chân đi theo Quách Ngọc Hà, song mắt vẫn nhìn hướng đi của Nam Cung Bình.

Thạch Trầm bỗng nói:

- Nếu tứ muội không muốn đi tìm sư phụ thì thôi, có ba người chúng ta cũng đủ rồi.

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Tam đệ sao lại nói vậy? Tứ muội rất hiếu thuận với sư phụ, và sư phụ lại thương tứ muội nhất, lẽ nào tứ muội lại không muốn đi tìm sư phụ kia chớ?

Long Phi gật gù phụ họa:

- Đúng rồi, làm gì có chuyện tứ muội không muốn đi tìm sư phụ.

Một con chim xuyên mây bay đi, cất lên tiếng kêu lảnh lót, như chế nhạo sự ngốc nghếch của Long Phi, sự tinh ranh của Quách Ngọc Hà, sự ghen hờn của Thạch Trầm và sự yếu mềm của Vương Tố Tố, song tiếng kêu của nó vừa dứt thì đã đâm sầm vào vách núi.

Long Phi dẫn trước lướt đi như bay, trông thấy xác chim từ trên cao rơi xuống, ngoái lại nói:

- Con chim này thật là ngu ngốc.

Thạch Trầm cất giọng hàm súc:

- Chim buồn lẻ bạn, thà đâm vào vách núi chết đi còn sướng hơn.

Vương Tố Tố thở dài ảo não:

- Nếu là tiểu muội thì thà bị người đánh chết còn hơn.

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Mọi người đều lầm cả rồi, con chim ấy không ngu ngốc mà cũng chẳng buồn lẻ bạn, sở dĩ nó bị đâm vào vách núi chết là vì bay quá cao và nhất thời sơ ý đó thôi.

Long Phi thở dài:

- Bay quá cao thì bị đâm vào núi chết, bay thấp thì bị thợ săn bắn chết, thật không ngờ làm người khó mà làm chim cũng chẳng phải dễ.

oo Nói về Nam Cung Bình đuổi theo đạo sĩ nọ, chẳng bao lâu đã vượt qua bia đề thơ của Hàn Văn Công, trong lúc nóng ruột chàng đã thi triển hết công lực toàn thân.

Song đạo sĩ nọ tuy trong tay bợ một cỗ quan tài mà thân pháp vẫn hết sức nhanh nhẹn. Nam Cung Bình thấy bóng dáng phía trước rõ dần, song trong nhất thời cũng không sao đuổi kịp.

Chàng không hiểu nổi vì lẽ gì đạo sĩ kia lại mạo hiểm cướp lấy cỗ quan tài, và vì sao sư phụ lại bảo mình phải liều chết để bảo vệ nó.

Một số lời đồn bí ẩn của các bậc lão tiền bối đã khiến lòng chàng dậy lên rất nhiều ý nghĩ.

Chả lẽ trong cỗ quan tài có chứa đựng một điều bí mật liên quan đến một bảo tàng to lớn đã chôn vùi từ lâu, một món binh khí thần kỳ vô song, hoặc một quyển bí kíp võ học thượng thừa?

Ý nghĩ ấy vút qua trong óc chàng, và ngay khi ấy thân hình lão đạo sĩ bỗng chậm lại. Chàng ngoảnh nhìn phía sau, không một bóng người, chàng không hiểu vì sao các vị đồng môn sư huynh tỷ lại không theo tiếp ứng cho mình, chả lẽ trên núi đã xảy ra biến cố gì hay sao?

Song lúc này chàng không có thì giờ nghĩ đến vấn đề ấy, chàng đề khí tung mình sau mấy lượt đã rút ngắn khoảng cách hơn, bỗng một cái bóng theo gió bay vút tới, chàng thoáng giật mình, tay phải vội vung lên chộp lấy cái bóng nọ, song bao kiếm trong tay đã rơi xuống vực thẳm sâu hun hút.

Nam Cung Bình cảm thấy bàn tay ươn ướt, liếc mắt nhìn thì ra là một con chim chết.

Chàng mỉm cười chua chát, trời đất rộng bao la mà một con chim bé nhỏ lại rơi vào tay mình, dẫu sao cũng là hữu duyên, bèn tiện tay nhét vào lòng, ngẩng lên nhìn, đã gần đến tận cuối Thương Long Lĩnh, và khoảng cách giữa mình với lão đạo sĩ chỉ còn chưa đầy hai trượng nữa.

Lão đạo sĩ tay phải trước, tay trái sau, nghiêng nghiêng bợ lấy cỗ quan tài, công lực của lão tuy thâm hậu, song trên tay phải bợ một vật nặng mà phóng đi trên đường núi gập ghềnh, dẫu sao cũng rất là khó nhọc.

Chỉ nghe sau lưng vang lên một tiếng quát khẽ:

- Đứng lại!

Lão thoáng nghiêng mặt nhìn, một thanh trường kiếm xanh biếc cách yết hầu lão không đầy một trượng.

Gió càng mạnh, mây càng dày, gió núi thổi y phục họ phần phật tung bay, đạo sĩ mảnh khảnh chân không dừng bước, song người thì từ từ quay lại.

Đạo sĩ mảnh khảnh mắt lộ sát cơ, bỗng quát lớn một tiếng, hất cỗ quan tài về phía Nam Cung Bình.

Cỗ quan tài bằng gỗ đàn rất nặng, cộng thêm lực đạo của đạo sĩ mảnh khảnh nhắm đỉnh đầu Nam Cung Bình đè xuống.

Nhưng thấy lão giơ cao hai tay, đôi tay áo rộng thình tụt xuống vai, lộ ra hai cánh tay quắt queo song rắn chắc, hằn rõ gân xanh.

Nam Cung Bình kinh hãi chững bước, song đã muộn, cỗ quan tài kèm theo kình phong mạnh mẽ đã đè xuống đầu chàng, hai bên đều là vực thẳm, không có chỗ tránh né, chàng nhíu mày quát lớn, thanh trường kiếm trong tay vung lên, mũi kiếm rung động nghênh đón cỗ quan tài.

Những nghe "cách cách cách" vài tiếng vang khẽ, trường kiếm của chàng đã chạm vào cỗ quan tài bảy lần, mỗi lần làm giảm bớt phần nào sức đè của nó, đó chính là kiếm pháp nội gia thượng thừa dùng sự khéo léo để thắng sức mạnh.

Đạo sĩ mảnh khảnh mặt tái xanh, xương hai tay kêu lên răng rắc, cỗ quan tài vẫn tiếp tục đè xuống.

Nam Cung Bình mặt nghiêm lạnh, mắt lóe tinh quang, chân trụ vẫn, tay phải giơ nghiêng, bàn tay trái bợ lấy khuỷu tay phải, thanh trường kiếm chỏi vào đánh quan tài.

Lúc này hai người đều không dám mảy may khinh suất, bằng không sẽ sẩy chân rơi xuống vực thẳm ngay.

Cỗ quan tài dài chừng một trượng mà mũi kiếm lại chỉ có một điểm, sức cỗ quan tài từ trên đè xuống, mà trường kiếm lại từ dưới chỏi lên, với sức một điểm mà chống chọi vật dài hơn trượng, đủ thấy Nam Cung Bình ở thế bất lợi hoàn toàn.

Nam Cung Bình cảm thấy áp lực mỗi lúc càng thêm nặng hơn, thanh trường kiếm Diệp Thượng Thu Lộ rắn chắc là thế cũng thoáng cong đi.

Gió núi lồng lộng, y phục tung bay, hai người vẫn đứng bất động như phỗng đá.

Song đôi chân Nam Cung Bình khẽ di động, bởi nếu không sẽ bị lún sâu vào đá.

Thế nhưng sự di động của chàng trong lúc này khó khăn đến dường nào.

Điều khó khăn nhất là chàng không dám để cho mũi kiếm xuyên thủng quan tài, bởi như vậy cỗ quan tài sẽ đè xuống chàng.

Gió núi từng cơn thổi qua, chàng chỉ cảm thấy thanh trường kiếm trong tay từ giá lạnh dần trở nên nóng rực.

Ánh mắt chàng mờ dần, bởi chàng đã tiêu hao hết chân lực.

Đạo sĩ mảnh khảnh ánh mắt càng thêm hung tợn, sắc mặt càng thêm tái mét, thấy khí lực Nam Cung Bình yếu dần, khóe môi lão hé nở nụ cười ghê rợn, bỗng lớn tiếng quát:

- Xuống dưới cho ta!

Nam Cung Bình ưỡn ngực:

- Chưa chắc!

Hai người lên tiếng đều không dám sử dụng sức nơi đan điền, chỉ phát ra từ nơi cổ họng.

Đạo sĩ mảnh khảnh lạnh lùng nói:

- Chưa chắc ư? Hắc hắc, chỉ e không còn bao lâu nữa.

Nam Cung Bình cắn răng lặng thinh.

Lão đạo sĩ lại lạnh lùng nói tiếp:

- Ngươi còn trẻ mà lại chết thế này, không có người lượm xác, thật là tội nghiệp.

Nam Cung Bình dằn mạnh từng tiếng:

- Chỉ e kẻ chết là lão đấy.

Song lòng thầm buông tiếng thở dài tự nhủ:

- Không có người lượm xác...

Chàng ước gì mình có thể quay lại nhìn xem cách huynh đệ đồng môn có đến hay không?

- Vì sao họ không đến nhỉ?

Chàng chằm chặp nhìn vào thanh kiếm xanh biếc do ân sư để lại, lòng chợt dâng lên niềm đau tủi bị bỏ quên.

- Vì lẽ gì họ lại không đến? Chả lẽ…

Bỗng cảm thấy áp lực nặng hơn, chàng kinh hãi, vội ổn định lại tâm thầm, thầm nhủ:

- Thì ra lão đạo sĩ này định nhiễu loạn tâm thần mình, sao mình lại mắc mưu lão nhỉ.

Chợt thấy trán lão đạo sĩ đã ướt đẫm mồ hôi, lòng liền phấn chấn nhủ thầm:

- Thì ra lão ta đã gần kiệt sức chỉ cần mình cố gắn chịu đựng thêm lát nữa, chắc..???**** mất trang **** - Ngươi muốn ta chết một mình, e rằng chẳng dễ đâu.

Dồn hết sức lực còn lại đè mạnh xuống.

Nam Cung Bình giật mình liền thấy đối phương thân hình động đậy, lại phóng vút ra một cước.

Công lực của lão tuy đa phần dồn vào hai tay, cước lực không mạnh lắm, song mục tiêu lại nhắm vào đại huyệt Thử Hề dưới rốn Nam Cung Bình.

Nếu Nam Cung Bình lách tránh, hạ bàn sẽ bị hẩng, cỗ quan tài ắt hẳn đè xuống, còn như không né tránh thì làm sao chịu nổi?

Trong cơn kinh hãi lẫn tức giận, Nam Cung Bình quát lớn, tả chưởng vụt bổ xuống gót chân đối phương.

Nào ngờ lão đạo sĩ hai tay nắm chặt mép quan tài, người cất lên cao, chân phải rụt về, chân trái lại phóng ra nhanh như chớp.

Nam Cung Bình vội xoay tay chộp vào chân trái đối phương, song trong lòng không khỏi kinh hãi, lối đánh của lão đạo sĩ này rõ ràng là muốn thí mạng với mình.

Nhưng thấy lão ta thu chân trái về, chân phải lại tung ra. Người lão đang lơ lửng trên không, dĩ nhiên đôi chân vận dụng như ý, song vì lão đã dồn hết sức vào cỗ quan tài, nếu Nam Cung Bình bị lão đá văng xuống vực thẳm thì chính bản thân lão cũng bị rơi xuống theo.

Những thấy Nam Cung Bình tay phải giữ vững trường kiếm, tay trái vung vẩy lia lịa, tuy gạt được liên hoàn ba cước của lão đạo sĩ, song tay phải đã cảm thấy rời rã, cỗ quan tài rớt xuống, tay trái cũng đỡ gạt những cú đá hiểm hóc của đối phương một cách hết sức vất vả.

Trong lúc này nếu chàng buông kiếm ra sau thì còn có thể bảo toàn tính mạng, song di ngôn của sư phụ như văng vẳng bên tai "… trách nhiệm bảo vệ Thần Quan cho Bình nhi, đến khi nào quan hủy người chết…" Chàng bất giác thầm buông tiếng thở dài, chẳng thể nào hiểu được cỗ quan tài này có điều chi khác lạ lại đáng để hy sinh tính mạng. Song chàng thà chết chứ không muốn phản bội di mệnh của ân sư và chịu nỗi hạ nhục.

- Quan hủy người chết… đồng quy ư tận…

Chàng lại thầm buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Vậy có đáng chăng?

Đẩy trường kiếm lên, tay trái vươn ra vừa định không đỡ gạt thế cước của đối phương nữa thí mạng nhắm ngực lão đạo sĩ chộp tới.

Lão đạo sĩ biến sắc mặt, bỗng buông tiếng cười vang và nói:

- Hay lắm! Vậy thì ba người cùng chết.

Nam Cung Bình giật nẩy mình, buột miệng:

- Ba người?

Vội kềm chưởng lại, kinh ngạc hỏi:

- Ba người ở đâu ra?

Chỉ nghe đạo sĩ quát lớn:

- Ba người đây này.

Song cước cùng phóng ra, nhắm ngực Nam Cung Bình đá tới.

Nam Cung Bình rủ mắt, thầm kêu lên:

- Thôi rồi.

Vừa định buông kiếm bỏ quan, thí mạng với một kẻ gần như điên rồ thế này thì thật không xứng đáng.

Nào ngờ chuyện lạ xuất hiện, chàng bỗng cảm thấy thanh kiếm trong tay nhẹ hẫng, thì ra cỗ quan tài bỗng chốc trở nên nhẹ như bông hồng.

Cỗ quan tài vừa nhẹ đi, tình thế lập tức đổi khác, lão đạo sĩ chỉ cảm thấy trong quan tài như có một sức mạnh kỳ diệu, thu hút mất chân lực nơi tay lão, vừa định tung chân đá, trọng tâm toàn thân tụt xuống, đột biến ấy khiến lão không sao hiểu nổi, không khỏi kinh hãi vội buông hai tay ra, đề khí tung mình nhảy lui ra sau ba thước.

Nam Cung Bình cũng giật mình kinh hãi, vội triệt kiếm thu chưởng, thoái lui ra sau ba thước.

Hai người cùng loạt thoái lui, đứng đối diện nhau. Đạo sĩ mảnh khảnh nắm chặt hai tay, mặt mày tái xanh, hai mắt đỏ quạch chòng chọc nhìn vào cỗ quan tài, hai chân không ngớt run rẩy.

Nam Cung Bình tay phải cầm kiếm, tay trái nắm chặt, mặt đầy vẻ sững sờ, cũng chòng chọc nhìn vào cỗ quan tài.

Chỉ thấy cỗ quan tài bí ẩn lạ kỳ kia sau khi hai người buông tay rút lui, vẫn lơ lửng trên không trong giây lát rồi mới từ từ hạ xuống, như thể có người vô hình đỡ ở dưới, nhẹ nhàng hạ xuống đất, cỗ quan tài nặng như vậy mà khi rơi xuống đất không hề phát ra một tiếng động khẽ.

Nam Cung Bình bất giác rùng mình, chàng xuất thân thế gia, lại được gặp minh sử, sự hiểu biết chẳng phải là ít, song chưa từng bao giờ gặp chuyện quái dị như hôm nay, nên không phải ban ngày ban mặt, hẳn chàng ngờ mình đang trong cơn chiêm bao.

Đạo sĩ mảnh khảnh tuy không có vẻ kinh dị, song lại ra chiều vô cùng khiếp hãi, mắt lom lom nhìn vào cỗ quan tài.

Gió núi thét gào, tà áo lão tung bay, tuy che lấp đi đôi chân run rẩy của lão, song không che giấu được bộ mặt tái nhợt cùng với đôi môi run rẩy của lão.

Nam Cung Bình đứng thừ ra một hồi, thầm hít vào một hơi chân khí, vừa định cất bước đi về phía cỗ quan tài, bỗng nghe lão đạo sĩ buông tiếng cười khan, với giọng đứt đoạn nói:

- Hay... lắm... ngươi quả thực... là... chưa chết...

Giọng nói đầy kinh hoàng lẫn vui mừng, niềm cảm xúc trái ngược ấy pha lẫn vào nhau khiến cho câu nói vốn chẳng có gì kỳ biệt ấy lại ngập đầy vẻ rùng rợn thần bí.

Vừa dứt lời, Nam Cung Bình rúng động cõi lòng, đưa mắt nhìn, những thấy lão đạo sĩ tung mình lên, giơ cao hai tay lao bổ vào cỗ quan tài đã trở lại bình thường.

Nam Cung Bình kinh hãi, không kịp suy nghĩ đã lên tiếng quát:

- Lão làm gì vậy?

Đồng thời trường kiếm vung lên, tung mình lao tới.

Chàng dầu sao tuổi trẻ sung sức, thể lực khôi phục rất nhanh, bổ khuyết rất nhiều cho công lực, giờ đây một kiếm tung ra với tinh túy của một thân võ công.

Đạo sĩ mảnh khảnh cảm thấy hơi lạnh thấu xương, làn sáng xanh biếc loang loáng bay tới không hề có chút sơ hở.

Lúc này đạo sĩ mảnh khảnh đã lao đến gần cỗ quan tài, hai tay đã chạm vào nắp quan, song nếu lão không kịp thời thu tay lui ra, lập tức sẽ táng mạng tại chỗ.

Nam Cung Bình trầm giọng quát:

- Lùi ra!

Lão đạo sĩ quả nhiên ngửa người thu tay, lùi ra sau bảy thước. Nam Cung Bình điểm nhẹ mũi chân, lướt qua cỗ quan tài, đứng ngáng trước mặt lão đạo sĩ, trường kiếm đưa ngang ngực.

Lão đạo sĩ duỗi thẳng tay ra, tay áo rủ xuống, ánh mắt sắc lạnh hệt như thanh trường kiếm trong tay Nam Cung Bình.

Hai người chằm chặp nhìn nhau bất động, Nam Cung Bình cảm thấy hai bắp chân sau chạm vào cỗ quan tài, chàng bất giác rùng mình sởn gáy như chạm vào loài rắn rết.

Thế nhưng, chàng vẫn không dám di động lấy nửa bước, bỗng nghe lão đạo sĩ buông tiếng thở dài, đoạn chậm rãi nói:

- Ta với ngươi có thù oán gì mà ngươi đối xử với ta như vậy?

Nam Cung Bình sửng sốt, chẳng rõ đối phương thở dài là oán trách hay van cầu.

Chàng trầm ngâm một hồi, đoạn mới chậm rãi nói:

- Tại hạ với đạo trưởng không hề quen biết nhau thì có oán thù gì kia chứ?

- Vậy thì tại sao ngươi lại cản trở ta như thế này?

Nam Cung Bình khẽ nhíu mày, lại nghe lão đạo sĩ nói tiếp:

- Chỉ cần ngươi giao cỗ quan tài này cho ta, từ đây ngươi sẽ là đại ân nhân của ta, mà ngày ta còn sống hẳn sẽ báo đền.

Nam Cung Bình lẳng lặng nhìn lão một hồi, bỗng buông tiếng cười khẩy, chậm rãi nói:

- Phải chăng đạo trưởng cưỡng đoạt không được nên giờ mềm mỏng cầu xin?

Đạo sĩ mảnh khảnh rướn ngực, gằn giọng:

- Bình sanh ta chưa bao giờ cầu xin ai cả.

Nam Cung Bình nhếch môi cười:

- Mà dù đạo trưởng có cầu xin thì tại hạ cũng không thể để cho đạo trưởng tiến gần cỗ quan tài một bước.

Lão đạo sĩ lại buông tiếng thở dài, chậm rãi nói:

- Tội gì lại như vậy...

Đột nhiên, lão nhún mình vọt lên cao, hữu chưởng bổ xuống, tả chưởng phạt ngang, song cước liên hoàn phóng ra, một chiêu bốn thức, cùng một lúc tấn công vào các nơi yếu hại ở đỉnh đầu, yết hầu, khuỷu chân và bụng dưới Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình cười khỉnh, hai chân bất động, trường kiếm trong tay vung lên tạo thành một bức tường hết sức kiên cố.

Phải biết "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi cả đời từng trải qua hàng trăm cuộc chiến, bao lần vào sinh ra tử, không kể công lực thâm hậu, nội kinh nghiệm giao đấu đã là trùm thiên hạ võ lâm. Về già quy ẩn tại Chỉ Giao sơn trang, ông đã rút tỉa kinh nghiệm trong tất cả mọi trận đấu cùng với các môn võ công đã học hỏi được đúc kết thành một pho kiếm pháp trông hết sức bình phàm, nhưng kỳ thực vô cùng tinh diệu, khi xuất thủ cũng cực kỳ nhẹ nhàng, ngay lúc đầu đã khiến đối thủ lơ là sự phòng bị, đến khi phát giác thì đã quá muộn.

Nam Cung Bình tuy xem ra không hề phòng bị, song kỳ thực chàng luôn đề cao cảnh giác, biết lão đạo sĩ mềm mỏng cầu xin không được ắt hẳn sẽ dùng sức mạnh cưỡng đoạt, nên chàng sớm đã dồn đầy chân lực vào thanh kiếm, giờ đây vung ra lập tức hóa giải hết một chiêu bốn thức của đối phương.

Đạo sĩ mảnh khảnh một chân chấm dất, lui rồi lại tiến, song chưởng lại phóng ra, tả chưởng tấn công thẳng vào huyệt Tướng Đài trước ngực, hữu chưởng vòng sang trái chộp vào mạch môn Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình vung tay, mũi kiếm chớp lên điểm vào các nơi đại huyệt hai bên mạn sườn dưới

nách đối phương.

Lão đạo sĩ vội xoay người lui bước, lại lùi ra sau bảy thước, đứng thừ người ra một hồi, bỗng lại thở dài nói:

- Kiếm pháp khá lắm! Thanh kiếm tốt lắm.

Nam Cung Bình chĩa mũi kiếm xuống đất nói:

- Thanh kiếm không tốt thì cũng vậy thôi.

Lão đạo sĩ cười khẩy:

- Nếu thanh kiếm không tốt thì đã bị bẻ gãy và đánh vỡ lồng ngực ngươi rồi.

Nam Cung Bình thản nhiên:

- Nếu kiếm không tốt thì vừa rồi khi điểm vào đại huyệt nơi hai mạn sườn lão, tay phải lão tuy có thể thừa thế nắm giữ thân kiếm song lão nào biết có sự lợi hại tiếp đó.

Lão đạo sĩ cười khẩy:

- Ngươi hãy cứ thử xem.

Nam Cung Bình mặt vẫn trơ lạnh, không hề tức giận, chậm rãi nói:

- Lẽ ra ta không nên dùng kiếm giao đấu tỉ thí với lão chứ đừng nói là sử dụng đến thanh kiếm quý này, ta phải đấu với lão tay không.

Bỗng buông tiếng cười khẩy rồi nói tiếp:

- Nhưng chẳng qua vì tuân sư mệnh bảo vệ cỗ quan tài này, nếu lão cứ quấy nhiễu ta mãi thì ta thậm chí sẽ dùng đến ám khí đấy.

Lão đạo sĩ ngưng cười, chau mày ra chiều thất vọng, lão đã dùng hết cách cưỡng đoạt bằng sức mạnh, cầu xin bằng lời mềm mỏng, rồi đến cách khích tướng mà vẫn không sao đả động được lòng dạ sắt đá của vị thiếu niên này.

Lão không còn cách nào khác để giành được thắng lợi, tự biết công lực mình trong lúc này không bằng đối phương, trong nhất thời chỉ cảm thấy niềm thất vọng dẫn đến sợ hãi, dần dà vùi chôn lão ta.

Nam Cung Bình mắt sáng quắc nhìn đối phương, nhận thấy rất rõ sự run sợ trong nội tâm của lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ bỗng nghiêm chỉnh nói:

- Sư phụ ngươi bảo ngươi phải liều chết bảo vệ cỗ quan tài này, ngươi có biết vì sao chăng?

Nam Cung Bình thành thật đáp:

- Không!

- Có đáng chăng?

- Không biết.

Ánh mắt lão đạo sĩ bỗng lại lộ vẻ hy vọng:

- Ngay cả nguyên do mà ngươi cũng không biết, lại không tiếc liều cả tính mạng, tất nhiên là không đáng.

Nam Cung Bình ném cho lão cái nhìn lạnh lùng, chậm rãi nói:

- Lão đừng hòng xúi bẩy!

- Ngươi đứng đối mặt với ta như thế này, công lực của ta đang hồi phục lần, đến khi hồi phục hoàn toàn thì ngươi sẽ không phải là đối thủ của ta nữa, vậy thì ngươi sẽ chết một cách uổng mạng.

Nam Cung Bình cười khỉnh:

- Thật vậy ư?

Lão đạo sĩ nghiêm chỉnh:

- Tất nhiên!

Nam Cung Bình nhếch môi cười:

- Nếu là sự thật thì lão dại gì nói ra trong lúc này, chờ đến khi công lực hoàn toàn hồi phục rồi giết ta đi chẳng tốt hơn ư?

Lão đạo sĩ nhíu mày gằn giọng:

- Ta có lòng tiếc tài, vậy mà ngươi lại chẳng biết phải trái gì cả.

- Tại hạ xin tâm lĩnh.

Lão đạo sĩ biến sắc:

- Chả lẽ ngươi không tin ta có thể phục hồi công lực?

- Tin hay không cũng vậy thôi.

- Vậy nghĩa là sao?

- Tại hạ không bao giờ màng đến sự sống chết, cho dẫu đạo trưởng hồi phục công lực giết chết tại hạ, tại hạ cũng không thể rời xa quan tài này một bước.

Lão đạo sĩ thoáng ngạc nhiên:

- Vậy sao ngươi không thừa lúc công lực ta chưa hồi phục mà ra tay trừ khử ta trước đi.

Nam Cung Bình cười:

- Công lực của tại hạ chỉ có thể giữ mình, không đủ để trừ khử đạo trưởng.

Lão đạo sĩ cười nhạt:

- Ngươi cũng khá thành thật đấy.

Nam Cung Bình nghiêm mặt:

- Tại hạ với đạo trưởng không thù không oán, nếu như đạo trưởng không ra tay cướp quan tài mà chỉ đứng tại đó, tại hạ dù đủ khả năng thủ thắng thì cũng chẳng thể hạ sát đạo trưởng.

Lão đạo sĩ khép mắt lại, đứng thừ người ra một hồi, đoạn mở mắt ra buông tiếng thở dài, chậm rãi nói:

- Ta thật chẳng hiểu nổi vì lẽ gì ngươi lại phải khổ tâm bảo vệ cỗ quan tài này như vậy.

Nam Cung Bình lạnh lùng:

- Tại hạ cũng chẳng hiểu nổi vì lẽ gì đạo trưởng lại phải khổ tâm cướp đoạt cỗ quan tài này như vậy.

Lão đạo sĩ nắm chặt hai tay, răng cắn chặt, bỗng tiến tới một bước nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình vẫn điềm nhiên nhìn trở lại đối phương.

Thật lâu sau, đạo sĩ mảnh khảnh buông tiếng thở dài, ngước mặt nhìn trời, đăm chiêu nói:

- Chả lẽ ngươi quả muốn ta phải nói sự thật thì ngươi mới chịu buông tay hay sao?

- Dù đạo trưởng có nói ra sự thật thì tại hạ cũng không bao giờ buông tay.

Đạo sĩ mảnh khảnh vẫn ngửa mặt nhìn trời như không hề nghe thấy lời nói của chàng, chậm rãi nói tiếp:

- Có một số người cả đời hướng thiện không dám gây ra một chút sai lầm, vậy mà chỉ cần một bước sa chân lại trở thành tội nhân thập ác không thể tha thứ được, còn một số người khác bình sanh gây nên biết bao tội ác thì lại trong một dịp tình cờ nào đó làm được một điều tốt, thế là mọi người đều tha thứ hết tất cả tội lỗi trong quá khứ...

Nói đến đây, lão bỗng hạ mắt xuống, vội vàng nói:

- Ngươi bảo trời cao có công bằng với người chăng?

Nam Cung Bình ngớ người, chẳng hiểu sao trong giờ phúc này lão đạo sĩ lại thốt ra những lời lẽ chẳng liên quan gì đến thực tế trước mắt như vậy.

Ngước lên nhìn, những thấy vẻ thất vọng khổ sầu trên mặt lão đạo sĩ đã trở nên bi phẫn khích nộ, cánh tay gầy guộc đưa ra run rẩy trỏ vào Nam Cung Bình, gằn giọng nói:

- Ngươi bảo vệ cổ quan tài này như vậy, có biết người nằm trong ấy là ai chăng?

Khi nãy cổ quan tài đã xảy ra điều kỳ lạ, Nam Cung Bình đã thoáng hiểu trong ấy hẳn có điều bí mật, và rất có thể chứa đựng một người.

Song chàng không thể nào tin được sư phụ chàng cả đời hành sự quang minh lỗi lạc, lẽ nào lại

có hành vi mờ ám, lẽ nào lại giấu giếm một điều bí mật mờ ám như vậy?

Do đó khi nghe lão đạo sĩ nói vậy, Nam Cung Bình liền giật mình buột miệng nói:

- Chả lẽ lại có người ở trong cổ quan tài sao?

Lão đạo sĩ cười khảy:

- Đệ nhất dũng sĩ trong giới võ lâm Bất Tử Thần Long khiêng quan cầu bại để trở thành một giai thoại ai ai đều biết trong chốn giang hồ hằng mấy mươi năm qua, nay Bất Tử Thần Long đã chết, giai thoại ấy thậm chí sẽ lưu truyền muôn thuở cũng không chừng, thế nhưng...

Lão bỗng ngửa cổ cười vang, rồi nói tiếp:

- Sự thật như thế nào, trong chốn võ lâm bao la có ai biết được?

Tiếng cười của lão đầy khinh miệt lẫn phỉ báng, Nam Cung Bình khẽ nhíu mày, lớn tiếng nói:

- Sự thật gì?

Lão đạo sĩ nghiêm giọng:

- Ngươi tưởng Bất Tử Thần Long khiêng theo cổ quan tài quả thực là cầu bại cầu tử hay sao? Chẳng qua trong ấy có giấu một người đó thôi.

Nam Cung Bình biến sắc mặt:

- Ai vậy?

- Ai ư?

Lão đạo sĩ bỗng lại ngửa cổ cười vang:

- Một nữ nhân tàn ác dâm loạn, nhưng đẹp như thiên tiên.

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng như bị trúng một chưởng vào ngực, trừng mắt giận dữ quát:

- Lão nói sao?

Lão đạo sĩ cười vang nói:

- Ta bảo sư phụ ngươi "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi mặc dù gây giai thoại "đệ nhất cao thủ, khiêng quan cầu bại" trong chốn giang hồ, song kỳ thực chỉ vì nữ nhân tà ác dâm dật mà thôi.

Tiếng cười của lão mỗi lúc càng dài, tiếng nói mỗi lúc càng to, hồi âm vang dội tứ bề.

Nam Cung Bình nghe như hàng vạn lưỡi dao bén đâm vào con tim, dù chàng đã cố dằn nén, song máu nóng vẫn cứ xông lên đầu, khiến mặt chàng đỏ bừng.

Tiếng cười của lão đạo sĩ nhỏ dần, Nam Cung Bình quát lớn, gằn giọng nói:

- Nếu lão mà còn sỉ nhục gia sư một câu...

Lão đạo sĩ tiếp lời:

- Sỉ nhục gia sư... hừ hừ, lời nói của ta hoàn toàn đúng với sự thật, nếu ngươi không tin hãy mở quan tài ra xem thì sẽ rõ ngay người ở trong ấy là ai?

- Là ai?

- Tuy ngươi còn trẻ, song có lẽ cũng từng nghe nói đến...

Lão bỗng ngưng lời, tái cổ lên xuống, đoạn trầm giọng nhấn mạnh từng tiếng:

- Cái tên "Khổng Tước Phi Tử" Mai Ngâm Tuyết.

Một làn gió thổi qua, Nam Cung Bình rùng mình, bỗng nghe lão đạo sĩ cất tiếng ngâm:

- Ai độc ác nhất trên đời? Khổng Tước Phi Tử dâm ô bạo tàn. Trăm chim triều lệnh phụng hoàng, chỉ riêng khổng tước khoe khoang một mình!...

Tiếng ngâm tan dần, mặt lão cũng bị co rúm...

Nam Cung Bình trầm giọng hỏi:

- Phải chăng Khổng Tước Phi Tử chính là Lãnh Huyết Phi Tử?

Lão đạo sĩ với ánh mắt sắc lạnh nhìn Nam Cung Bình, lạnh lùng nói:

- Không sai, Mai Ngâm Tuyết với Mai Lãnh Huyết chính là một!

Bỗng lại ngửa cổ cười vang, rồi nói tiếp:

- Ngâm Tuyết! Lãnh Huyết! Cái tên đẹp lắm, biệt hiệu kêu lắm! Hắc hắc, công... thật đáng phải làm sáng tỏ việc này.

Nam Cung Bình chợt động tâm, buột miệng hỏi:

- Công cái gì?

Lão đạo sĩ biến sắc mặt:

- Chẳng việc gì đến ngươi.

Nam Cung Bình cười khẩy:

- Đạo trưởng đã giấu đầu thò đuôi không muốn nói ra tên họ của mình thì tại hạ cũng chẳng cần biết.

Lão đạo sĩ lại ngước mặt nhìn trời, Nam Cung Bình gằn giọng:

- Vừa rồi đạo trưởng đã bảo trong cỗ quan tài này có "Khổng Tước Phi Tử" Mai Ngâm Tuyết đúng chăng?

- Đúng! Rồi sao?

Nam Cung Bình rung tay, kiếm quang lấp loáng, gằn giọng:

- Khi xưa "Khổng Tước Phi Tử" Mai Ngâm Tuyết hoành hành thiên hạ, y thị đã cậy vào võ công,

cơ trí và sắc đẹp, khiến biết bao nhân vật giang hồ thân bại danh liệt, nhà tan người chết, và biết bao người đã say mê sắc đẹp mà quỳ lụy dưới chân y thị.

Lão đạo sĩ cười khẩy:

- Thì ra ngươi cũng biết về quá khứ của y thị.

Nam Cung Bình trừng mắt nói tiếp:

- Giới võ lâm tuy rất căm thù y thị, song lại bị nhan sắc của y thị mê hoặc và khiếp sợ võ công của y thị, không một ai dám ra tay đối phó với y thị. Gia sư trong cơn thịnh nộ mới đứng ra can thiệp, sau ba ngày ác đấu trên Cửu Hoa Sơn, gia sư đã với Vô Lượng kiếm pháp diệt trừ y thị. Lúc bấy giờ quần hào võ lâm chờ tin dưới chân núi thấy gia sư trở xuống một mình, liền vỗ tay hoan hô đến dậy trời dậy đất, vang vọng hàng mười dặm xa.

Chàng thoáng dừng, mặt lộ vẻ kính phục, buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Chỉ tiếc lúc ấy tại hạ chưa đầu nhập sư môn, không được tham dự vào cục diện vĩ đại ấy... Song việc ấy trong giới võ lâm ai ai cũng biết, tuy gia sư không kể lại với tại hạ, song tại hạ cũng được nghe người khác đề cập tới và đều rất khâm phục anh phong hào sử của gia sư, vậy mà đạo trưởng lại bảo là "Khổng Tước Phi Tử" chưa chết và hiện đang ở trong cổ quan tài này, đạo trưởng có dụng ý gì? Nếu không thành thật nói ra thì đừng trách tại hạ chẳng nương tay.

Lão đạo sĩ buông thỏng hai tay, mặt lộ vẻ khinh miệt. Nam Cung Bình vừa dứt lời, lão bỗng ngửa cổ cười vang và nói:

- Hay cho anh phong hào sử, hay cho người đời khâm phục... Long Bố Thi hỡi Long Bố Thi, ông dù đã chết cũng phải cảm thấy xấu hổ chứ.

Nam Cung Bình trừng mắt giận dữ quát:

- Lão nói gì?

Trường kiếm trong tay lóe lên, ập đến trước ngực lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ nín cười, ánh mắt sầm lại, kiếm quang của Nam Cung Bình tuy cách ngực lão không đầy ba tấc, song lão vẫn đứng yên, trầm giọng nói:

- Ngươi đã tin kính sư phụ ngươi như vậy, dù ta có nói trăm ngàn lời thì ngươi cũng không tin.

Nam Cung Bình nghiêm giọng:

- Đúng vậy!

- Song ta chỉ cần một cái cất tay thì ngươi sẽ thất vọng đối với sư phụ ngươi ngay.

Nam Cung Bình gằn giọng:

- Lão nói năng bừa bãi như vậy thật...

Lão đạo sĩ ngắt lời:

- Mặc dù ngươi không tin lời ta, nhưng ngươi hãy cứ mở quan tài ra xem có phải Mai Ngâm

Tuyết ở trong ấy hay không?

Giọng nói của lão rất quả quyết, khiến Nam Cung Bình không khỏi nhủ thầm:

- Xem chừng lão ta không phải đặt điều nói dối đâu.

Song lại nghĩ:

- Nếu lão ta không nói dối, vậy có nghĩa là sư phụ quả thực đã giấu Khổng Tước Phi Tử trong cổ quan tài và che mắt hết thảy thiên hạ võ lâm. Sư phụ lão nhân gia cả đời hành hiệp, quang minh lỗi lạc, lẽ nào lại có hành vi như vậy?

Chàng nghĩ vậy, tuy thầm trách mình đã bất kính với sư phụ, song lại không khỏi cảm thấy băn khoăn mâu thuẫn.

Chỉ nghe lão đạo sĩ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Chỉ cần ngươi mở quan tài ra cho ta xem thử, nếu trong ấy không phải là Lãnh Huyết Phi Tử, ta sẽ tức khắc hoành kiếm tự sát, và chết một cách cam tâm tình nguyện, quyết không oán trách ngươi.

Nam Cung Bình chau chặt mày, cúi đầu ngẫm nghĩ, mặt ngập vẻ đau khổ bởi mâu thuẫn. Nếu chàng nghe lời mở quan tài ra, vậy chẳng khác nào không tin cậy sư phụ mình ư? Còn như không mở ra xem thì làm sao xóa tan được nỗi nghi vấn trong lòng?

Ngẩng lên nhìn, sương mây vẫn phủ mờ đỉnh núi, lòng chàng cũng hết sức mịt mờ hoang mang.

Lão đạo sĩ Nam Cung Bình ra chiều đau khổ băn khoăn, bèn buông tiếng cười khẩy:

- Nếu ngươi không dám mở quan tài ra, vậy có nghĩa là ngươi cũng không dám hoàn toàn tin cậy vào nhân cách của sư phụ ngươi.

Nam Cung Bình tức giận quát:

- Im ngay!

Lão đạo sĩ vờ không nghe, chậm rãi nói tiếp:

- Bằng không thì quan tài này trống rỗng, sư phụ ngươi đâu có cấm ngươi mở quan tài ra, vậy thì ngươi mở ra xem cũng nào có hề gì?

Nam Cung Bình thầm thở dài, song lại gằn giọng nói:

- Nếu trong quan tài không có người, phải chăng lão quả thực...

Lão đạo sĩ quả quyết ngắt lời:

- Ta sẽ lập tức tự vận trước mặt ngươi.

Nam Cung Bình trầm giọng:

- Quân tử nhất ngôn.

- Quyết không phản hồi.

- Được rồi.

Nam Cung Bình quay phắt lại, đối mặt với cổ quan tài đang nằm im lìm bất động.

Chàng lướt tới bên cổ quan tài, thầm nhủ:

- Nếu trong cổ quan tài quả thực có người, ắt đã nghe hết cuộc đối thoại giữa hai người vừa qua, vậy thì lẽ nào đến lúc này mà vẫn không chút động tĩnh nào cả.

Niềm tin trong chàng càng gia tăng, bèn mạnh dạn nói:

- Di vật của tiên sư đâu thể để lão vấy bẩn được, tất nhiên là phải do tại hạ động thủ.

Nói xong, những thấy lão đạo sĩ tuy có vẻ hồi hộp, song ánh mắt lại ngập đầy niềm tin, chòng chọc nhìn vào cỗ quan tài, lạnh lùng nói:

- Không cần nói nhiều, mau mở ra đi.

Ánh mắt lão có vẻ như chỉ cần nắp quan tài mở ra sẽ lập tức trông thấy Lãnh Huyết Phi Tử đang sống sờ sờ nằm trong ấy vậy.

Niềm tin của Nam Cung Bình vừa gia tăng, giờ bỗng lại lung lay, chàng xoay tay định tra kiếm vào bao, mới sực nhớ bao kiếm đã bị rơi mất, ánh mắt chợt chạm vào chiếc khăn tay màu vàng nhạt buộc nơi chuôi kiếm, lại sực nhớ ra hẳn đó là di ngôn của sư phụ đã giao cho Diệp Mạn Thanh chuyển cho mình, liền vội tháo chiếc khăn tay xuống nhét vào lòng.

Lão đạo sĩ cười khẩy:

- Ngươi hãy giao thanh trường kiếm cho ta...

Nam Cung Bình biến sắc, song đã nghe lão đạo sĩ nói tiếp:

- Như vậy ngươi mở quan dễ dàng hơn và ta tự sát cùng thuận tiện hơn.

Nam Cung Bình cười khẩy, chẳng thàm màng đến lão ta, tay phải cầm kiếm, tay trái chộp vào nắp quan tài, song lòng lại thầm nhủ:

- Lão đạo sĩ này tự tin thế kia, chả lẽ trong quan tài quả có Khổng Tước Phi Tử thật ư?

Bàn tay chàng thoáng run rẩy, thầm buông tiếng thở dài, dồn chân lực vào năm ngón tay, giở nắp quan tài lên...

Lão đạo sĩ nắm chặt hai tay, mắt trợn trừng hết cỡ, miệng lẩm bẩm:

- Mai Ngâm Tuyết hỡi Mai Ngâm Tuyết. Cuối cùng thì hôm nay ta cũng được gặp lại nàng...

Chỉ thấy Nam Cung Bình tay trái giơ lên, đầu quan tài liền bị nhấc bổng khỏi mặt đất chừng ba thước, song nắp quan tài vẫn dính chặt nguyên.

Nam Cung Bình ngẩn ra giây lát, đoạn nhẹ nhàng buông cổ quan tài xuống, chậm rãi nói:

- Cỗ quan tài này đã bị đóng chặt, không ai mở ra được cả.

Lão đạo sĩ cười khẩy:

- Nếu là quan tài trống thì sao lại đóng chặt?

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng, những thấy lão đạo sĩ khom mình đăm mắt nhìn vào nắp quan tài, chầm chậm đi dọc theo chung quanh.

Nam Cung Bình khẽ chau mày, từ từ bước đi theo sau lão ta, trầm giọng hỏi:

- Lão định làm gì vậy?

Vừa dứt tiếng bỗng thấy lão đạo sĩ giơ tay phải ra chộp vào cổ quan tài.

Nam Cung Bình kinh hãi quát:

- Dừng tay lại.

Đồng thời thanh trường kiếm đã vung lên chém vào sau cổ đối phương, nếu lão đạo sĩ không kịp thời rụt tay né tránh, chắc chắn táng mạng tại chỗ.

Lão đạo sĩ vội lách người sang bên trái thoát khỏi, tức giận quát:

- Ám toán sau lưng, là cái thá gì chứ?

Nam Cung Bình cười khẩy, buông thỏng trường kiếm nói:

- Thần quan của gia sư đâu thể để cho bàn tay lão làm nhơ bẩn được.

Lão đạo sĩ sắc mặt thoạt xanh thoạt trắng, cố nén lửa giận trong lòng, hậm hực trừng mắt nhìn Nam Cung Bình, bỗng quay phắt đi, "phịch" một tiếng, nhổ toẹt một bãi đờm, không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Hạt châu khắc giữa hai con rồng nơi đầu quan tài chính là cơ quan đóng mở đấy.

Thân hình lão tuy gầy gò, tướng mạo cũng chẳng khinh người, song giọng nói lại đầy quả quyết và tự tin, Nam Cung Bình tuy hoài nghi, song vẫn bất giác sải bước đi ngang qua lão đến đầu quan tài, cúi xuống nhìn, quả nhiên giữa hai con rồng khắc rất sinh động, có một hạt minh châu, cổ quan tài này tuy được làm bằng gỗ đàn quý hiếm, song qua lâu ngày dãi nắng dầm mưa đã hơi cũ sờn, chỉ hạt minh châu là vẫn bóng loáng, chứng tỏ có sự ma sát rất nhiều.

Nam Cung Bình thầm buông tiếng thở dài, tự thẹn cho óc quan sát của mình không tinh tế bằng kẻ khác, tay trái từ từ đưa ra, xoa nhẹ hạt minh châu hai vòng.

Chỉ nghe "cách" một tiếng rất khẽ, lập tức lão đạo sĩ nói:

- Giờ thì ngươi thử mở nữa xem.

Nam Cung Bình xoay tay chộp vào nắp quan tài, lão đạo sĩ vụt quay lại, chằm chằm nhìn vào bàn tay chàng, chỉ thấy bàn tay chàng nắm lấy nắp áo quan, hồi lâu vẫn không thấy giở lên.

Ngay khoảnh khắc ấy, hai người đều có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương, thấy được bàn tay đối phương khẽ run rẩy, thậm chí còn thấy được góc trán đối phương lấm tấm mồ hôi.

Đột nhiên Nam Cung Bình đưa bàn tay giơ lên, nắp áo quan mở toang.

Hai người đều đứng chết lặng, hồi lâu mồ hôi từ trên trán lão đạo sĩ chảy xuống ròng ròng, sắc mặt thoạt xanh thoạt trắng, miệng lẩm bẩm:

- Vậy... là...

Tiếng nói run rẩy, không nói tiếp được nữa, gió núi thổi vào trong quan tài, rít lên vun vút, và...

Cỗ quan tài trống rỗng, nào có vật gì đâu?

Nam Cung Bình ánh mắt sắc lạnh, mặt mày tái xanh, tay nắm chặt chuôi kiếm, bỗng quát vang:

- Tên cuồng đồ láo toét!

Vung kiếm đâm về phía lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ đờ đẫn nhìn vào cổ quan tài, trường kiếm đâm tới mà không hề hay biết, môi lão mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng chỉ nói được:

- Trong quan tài ắt có...

Nam Cung Bình trong cơn thịnh nộ đã phóng ra một kiếm đã đâm thủng yếu huyệt trên nách trái, dưới yết hầu lão, máu tuôn xối xả, thoáng chốc đã nhuộm đỏ một bên đạo bào.

Lão đạo sĩ cắn chặt răng, rú lên một tiếng đau đớn, trở tay chộp vào lưỡi kiếm rút ra, người lảo đảo hai cái, máu tươi từ kẽ ngón tay nhỏ xuống, ánh mắt đờ đẫn trân trối nhìn Nam Cung Bình, trái cổ lên xuống hai lượt, giọng lạc hẳn:

- Ngươi... một ngày nào đó... hẳn sẽ hối hận...

Nam Cung Bình mặt trắng bệch, người cứng đờ ngây ngẩn nhìn lão đạo sĩ, chỉ thấy tiếng nói của lão yếu dần, đôi ngươi từ từ lòi ra và đục dần, cuối cùng buông tay ra, miệng há hốc, ngã gục xuống đất.

Tiếp theo, "ầm" một tiếng, Nam Cung Bình nhũn tay, nắp áp quan rơi xuống, chàng bất thần nhìn thi thể dưới đất, đoạn lại nhìn thanh trường kiếm trong tay, giọt máu cuối cùng từ mũi kiếm nhỏ xuống, lưỡi kiếm vẫn trở lại màu xanh biếc.

Nam Cung Bình chợt chạnh lòng, cơ hồ muốn ném bỏ thanh kiếm xuống vực thẳm, song sau cùng chàng lại nén được, chỉ đứng thừ ra tại chỗ, lòng lặp đi lặp lại câu:

- Cuối cùng ta cũng đã giết người... cuối cùng ta cũng đã giết người...

Lần đầu tiên trong đời chàng mới cảm nhận được nỗi xốn xang của sự giết người, nhìn tử thi bê bết máu dưới đất, chàng cảm thấy đầu óc choáng váng, dạ dày lộn sục, đối phương với chàng chỉ gặp gỡ lần đầu, ngay cả danh tánh cũng chưa biết, vậy mà đã táng mạng dưới kiếm của chàng.

Chàng ngơ ngẩn tiến tới hai bước, đoạn lại quay trở về bợ lấy cổ quan tài bước đi, chẳng rõ được bao lâu, chàng đi đến nơi tận cùng Thương Long Lĩnh, chững bước lẩm bẩm:

- Ta nên mai táng thi hài của y...

Rồi đột nhiên sải bước phóng chạy, về đến chỗ cũ, vết máu dưới đất vẫn còn, song... thi thể của lão đạo sĩ nọ đã biến mất.

Gió núi rít vang bên tai, mây trắng dật dờ trước mắt, vậy mà Nam Cung Bình chẳng nghe thấy gì cả. Hồi lâu, ánh mắt chàng ném xuống vực thẳm sâu hun hút, niềm đau lẫn sám hối bỗng hóa thành một tiếng thở dài não ruột.

Tuy miệng chàng không nói, song lòng lại thầm khấn nguyện, cầu mong cho linh hồn bị gió núi thổi xuống vực thẳm kia được yên nghỉ.

Lại chẳng rõ bao lâu nữa trôi qua, chàng bỗng cảm thấy lành lạnh, bèn tay nâng cỗ quan tài quay lại đi xuống Thương Long Lĩnh, đến lưng núi thì gió dịu dần, ngọn Hoa Sơn hiu quạnh càng thêm tịch mịch hơn.

Cõi lòng chàng càng thêm rối rắm, ngoài niềm đau sám hối đối với kẻ chết, lòng chàng còn rất nhiều nghi vấn không sao giải thích được. Điều khiến chàng hoang mang nhất là cỗ quan tài bình phàm này thật có chứa bí mật gì và có bao nhiêu điều bí mật?

Đến một khu rừng yên vắng, chàng nhẹ nhàng đặt cỗ quan tài xuống bãi cỏ, tuy đã héo song vẫn còn rất mềm mại, mở nắp ra xem, trong ấy quả trống hoác. Chàng chăm chú nhìn kỹ, dường như độ sâu bên trong cạn hơn bên ngoài, và tựa hồ có vài vết dầu rất mờ, phải nhìn kỹ mới thấy được.

Tuy vậy chàng vẫn không sao nhận được cổ quan tài có điểm nào khác lạ cả.

Chàng chỏi tay vào trán ngồi xuống gốc cây, cố vận dụng trí óc để tháo gỡ những thắc mắc khó hiểu kia, lại quên mất vì lẽ gì mãi đến lúc này mà các vị đồng môn sư huynh vẫn chưa xuống núi.

Chàng thò tay vào lòng lấy ra chiếc khăn tay màu vàng nhạt nọ, và chạm phải xác con chim cứng đờ đã đâm vào núi chết, chẳng rõ vì quá ngu xuẩn hay quá khôn ngoan.

Chàng mỉm cười chua chát, ném xác con chim xuống đất, mở chiếc khăn ra, nét bút quen thuộc kia lập tức khơi dậy nỗi đau xót trong lòng chàng, chàng nhắm mắt buông tiếng thở dài, rồi mở ra xem, trên giấy viết:

- "Đời ta tuy giết người vô số, song thảy đều là kẻ đáng chết, nên bình sanh ta không hề có niềm ân hận..." Chàng sực nhớ đến lão đạo sĩ xấu số nọ, thầm nhủ:

- "Ta đã giết chết lão đạo sĩ, có thể không ân hận được chăng? Sư phụ lão nhân gia cả đời không có niềm ân hận, vậy thì lẽ nào lại có hành vi như lời lão đạo sĩ kia đã nói." Thế là chàng lại hồi phục niềm tin, nở một nụ cười khoan thai, xem tiếp:

- "Tuy nhiên, có một điều đáng ân hận là..." Nam Cung Bình lặng người, vội xem tiếp:

- "Hơn mười năm trước, trong võ lâm đồn đại một người có nhiều hành vi tồi tệ tàn ác, ta đã căm thù từ lâu, gặp lúc lại đả thương người bằng hữu của ta, nên ta đã đứng ra hạ y dưới kiếm, sau đó hiểu ra sự thật là lỗi do bạn ta, người kia chẳng có tội tình gì cả, do đó ta..." Dòng chữ kế tiếp bỗng bị một vết máu lấp đi, không đọc thấy rõ nữa.

Nam Cung Bình vừa đọc đến chỗ khẩn yết, tất nhiên lòng hết sức bực tức, song vết máu đã khô, dù rửa đi cũng không đọc được rõ. Đôi mày kiếm của chàng nhíu lại, hai tay nắm chặt chiếc

khăn tay, thừ ra một hồi, bỗng lòng rúng động thầm nhủ:

- Chả lẽ đây là vết máu của sư phụ?

Nghĩ vậy, máu trong lòng ngực liền sôi sục, đứng bật dậy, lòng đầy đau xót không sao phát tiết, vừa định cất tiếng hú dài, bỗng nhìn thấy xác chim bê bết máu cạnh đó.

Trong nhất thời chàng chẳng biết nên cười vang hay khóc thét lên, ủ rủ ngồi trở xuống, trân trối nhìn vào xác chim, buông tiếng thở dài vô phương, đành bỏ qua những chữ bị dính máu, xem tiếp:

- "Nên ta giao người ấy cho ngươi, mong ngươi hãy cư xử tử tế với nàng..." Nam Cung Bình chau mày kinh ngạc:

- Nàng...? Nàng...? Nàng là ai?

Ngơ ngẩn một hồi, đoạn xem tiếp:

- Vì phải đi gấp nên không có thời gian kể rõ tường tận, nhưng một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu hết sự thật. Trước đây ta đối với ngươi chưa được trọn vẹn, đó cũng là một điều ân hận trong đời ta, những mong mai sau ngươi hãy tự phấn đấu vươn lên, tạo nên sự nghiệp lừng lẫy, không phụ kỳ vọng của ta.

Nam Cung Bình xem đi xem lại chẳng biết bao lần, chỉ cảm thấy nét chữ mỗi lúc càng mờ đi, gió núi thổi tạt vào người mỗi lúc càng thêm lạnh.

Chàng lẩm bẩm:

- Vì phải đi gấp... chả lẽ sư phụ lão nhân gia chết thật rồi ư?

Rồi thì hai dòng nước mắt lăn dài...

Niềm bi ai lẫn hoài nghi khiến chàng không sao chịu đựng nổi.

"Một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu hết sự thật..." Nhưng ngày đó biết bao giờ mới đến?

"Trước đây ta đối với ngươi chưa được trọn vẹn, đó cũng là một điều ân hận trong đời ta..." Chàng đưa tay lau nước mắt, ngước mặt lên nói:

- Sư phụ, trước đây lão nhân gia đã đối xử với đồ nhi rất tốt, đồ nhi cũng hết sức cảm kích lão nhân gia, chả lẽ lão nhân gia người không biết ư?

Chàng thờ thẩn dùng tay đào một cái hố nhỏ trên đất cỏ, đoạn chôn xác chim vào đó. Sau đó chàng buông tiếng thở dài, để mặc đất vàng dính trên tay, lẩm bẩm:

- Ta với mi dẫu sao cũng là hữu duyên đúng chăng? Bằng không trời đất bao la thế kia, sao mi lại rơi vào tay ta? Cái hố tuy cạn, song cũng có thể che chở mưa gió cho mi...

Bỗng cơn mệt mỏi kéo đến, mí mắt chàng trĩu nặng, vì cuộc chiến sáng nay, môn nhân đệ tử của Chỉ Giao sơn trang đã phải thức suốt đêm, và Nam Cung Bình lại phải trải qua cuộc chiến ác liệt với lão đạo sĩ nọ, chân lực tiêu hao cơ hồ kiệt.

Sự mệt mỏi của cơ thể đã khiến tâm chàng thư dãn hơn, và chàng ngủ thiếp đi lúc nào không

hay...

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, ráng chiều nhuộm đỏ núi rừng, hoàng hôn đã đến, trong rừng bỗng vang lên một tiếng "cách" rất khẽ, nắp chiếc quan tài thần bí nọ từ từ bật lên...

Tiếng động tuy khẽ, song giữa núi rừng tĩnh lặng cũng đủ khiến cho Nam Cung Bình giật mình. Chàng mở bừng mắt, một cảnh tượng hãi hùng hiện ra, cổ quan tài không ngờ lại có một bàn tay trắng nõn chầm chậm đẩy nắp lên.

Nam Cung Bình kinh hãi, cơn buồn ngủ lập tức tan biến, chỉ thấy nắp quan tài mỗi lúc càng lên cao...

Tiếp theo xuất hiện một làn tóc mây, sau đó là một gương mặt trắng bệch...

Ráng chiều đỏ rực soi trên gương mặt trắng bệch kia vẫn không tăng thêm được chút sắc máu, Nam Cung Bình dẫu to gan cũng bất giác rợn người, trầm giọng nói:

- Nàng... nàng là ai?

Tuy chàng đã gom hết can đảm, song giọng nói vẫn run run.

Lúc này mỹ nhân tuyệt sắc trong quan tài đã chầm chậm đứng lên, thân hình mảnh mai quyến rủ của nàng được quấn trong chiếc áo bào trắng, phất phới tung bay theo gió, người nàng cơ hồ cũng đung đưa, song đôi mắt sáng ngời lại vô cùng kiên định.

Nàng nhẹ nhàng từ trong quan tài bước ra, tay áo bào phủ xuống che mất đôi tay trắng ngần của nàng, từng bước tiến về phía Nam Cung Bình.

Mặt nàng trơ lạnh và nhợt nhạt, thậm chí đôi môi đào nhỏ nhắn cũng chẳng có chút sắc máu, ai đó trông thấy nàng xuất hiện nơi rừng núi hoang vu, thật chẳng thể nào xác định được nàng đến từ nhân gian hay từ cõi u minh.

Nam Cung Bình hai tay nắm chặt, cảm thấy lòng bàn tay lạnh giá, chàng nạp khí vào đơn điền quát lớn:

- Nàng là ai?

Vừa định đứng bật dậy, ngờ đâu mỹ nhân tuyệt sắc bỗng nhoẻn miệng cười, cất giọng nói:

- Các hạ có gì phải sợ? Chả lẽ tưởng ta là...

Lại nhoẻn miệng cười và im bặt. Nụ cười của nàng thật quyến rũ, dù kẻ lòng dạ sắt đá cũng phải say đắm. Nụ cười duyên dáng kia bỗng chốc xua tan hết vẻ rùng rợn do nàng mang ra từ trong quan tài.

Nam Cung Bình ngây ngẩn, cảm thấy nụ cười của nàng còn quyến rũ hơn của Diệp Mạn Thanh, nụ cười của Diệp Mạn Thanh tuy tươi duyên như hoa bách hợp hé nở, song đó chỉ là vẻ cười của đôi mắt, còn mỹ nhân tuyệt sắc này cười cả toàn thân và tâm hồn.

Song nụ cười vừa tắt, Nam Cung Bình lại tức khắc cảm thấy vẻ rùng rợn từ thân thể nàng toát ra.

Đôi chân chàng di động, cuối cùng đứng phắt dậy, lúc này hai người đã đứng đối diện nhau, Nam Cung Bình đã trông thấy rõ diện mạo của nàng, lòng can đảm và tự tin lập tức trở về, chàng lại cất tiếng hỏi:

- Nàng là ai?

Mỹ nhân tuyệt sắc ánh mắt như làn thu ba ngắm nhìn chàng từ trên xuống dưới, bỗng bật cười khúc khích, dịu dàng nói:

- Các hạ tuy còn trẻ, song có một điểm quả khác với người thường, thảo nào Long... Long lão gia yên tâm giao tôi cho các hạ.

Nam Cung Bình ngẩn người, thầm nhủ:

- Giao nàng cho ta...

Chàng sực nhớ đến những lời trong chiếc khăn tay:

-... nên ta giao người ấy cho ngươi, mong ngươi hãy cư xử tử tế với nàng...

Giờ thì chàng đã hiểu "nàng" chính là mỹ nhân tuyệt sắc hiện đang đứng trước mặt đây.

Thế nhưng, đối với những nghi vấn trong chàng vẫn mù tịt. Chàng thầm buông tiếng thở dài, bỗng nhận thấy trời đất tuy rộng bao la song lại có rất nhiều điều trùng hợp lạ lùng, chẳng hạn như đoạn quan trọng nhất trong chiếc khăn tay, trời xui đất khiến lại bị máu chim dính vào, chả lẽ đó là do trời cao đã cố ý bỡn cợt chàng ư?

Chỉ thấy mỹ nhân tuyệt sắc mỉm cười quay người chậm rãi ngồi xuống bên cạnh chàng, nhẹ nhàng vươn tai, ngước mặt nhìn trời lẩm bẩm:

- Thời gian trôi qua nhanh thật, lại một ngày nữa sắp qua đi... Ôi, kỳ thực đời người trăm năm thấm thoát cũng qua mất... Ôi, từ xưa đến nay nào ai giữ lại được tuổi xuân?

Giọng nói nàng đầy cảm thán xót xa, lẽ ra đâu thể từ miệng một thiếu nữ trẻ đẹp thế này thốt ra, mà phải là một người đàn bà trong tuổi về chiều nuối tiếc cho thời hoa niên đã trôi qua một cách uổng phí và cuộc đời quá ngắn ngủi.

Ánh nắng soi trên gương mặt diễm lệ tuyệt luân của nàng, Nam Cung Bình liếc mắt nhìn, những thấy mày mắt nàng ngập đầy oán, chứng tỏ những lời cảm khái vừa rồi phát xuất từ trong đáy lòng nàng.

Nam Cung Bình hết sức lấy làm lạ, buột miệng nói:

- Cô nương... phu nhân...

Mỹ nhân tuyệt sắc phì cười:

- Ngay cả tôi là cô nương hay phu nhân mà các hạ cũng không phân biệt được ư?

Vậy thì lạ thật.

Nam Cung Bình đằng hắng hai tiếng, ấp úng:

- Tại hạ không hề quen biết...

- Long lão gia đã giao tôi cho các hạ, chả lẽ không hề đề cập đến tôi sao?

Nam Cung Bình khẽ chau mày, những lời trên khăn tay lại hiện lên:

- Hơn mười năm trước, trong võ lâm đồn đại một người có nhiều hành vi tồi tệ tàn ác...

Chàng rúng động cõi lòng, thầm nhủ:

- Chả lẽ nàng ta quả đúng là Lãnh Huyết Phi Tử như lời lão đạo sĩ kia đã nói?

Song Khổng Tước Phi Tử đã lừng danh hồi mười mấy năm trước, tuổi tác đến nay ít ra cũng ngoài ba mươi, còn nàng...

Ngước mắt lên, thấy mỹ nhân nọ vẫn đăm mắt nhìn mình, mắt sáng long lanh, mặt trắng như ngọc, xem chừng tuổi đôi mươi là cùng.

Chàng vội ngoảnh nhìn đi nơi khác, chỉ nghe mỹ nhân cười nhẹ nói:

- Sao các hạ không trả lời câu hỏi của tôi?

Đưa tay vuốt mái tóc dài óng ả dài đến tận lưng, nói tiếp:

- Các hạ đang đoán tuổi tôi phải không?

Mỹ Nhân Trong Quan Tài

Nam Cung Bình thoáng đỏ mặt, cúi mặt nghiêm chỉnh nói:

- Không sai, tại hạ đang nghĩ về tuổi tác của cô nương.

Mỹ nhân thở dài ảo não:

- Tuổi tác tôi đừng đoán thì hơn.

Nam Cung Bình chưng hửng, lại nghe nàng nói tiếp:

- Như tôi thật chẳng muốn ai nhắc đến tuổi tác nữa.

Hai người cách nhau không đầy ba thước, Nam Cung Bình cúi mặt không dám nhìn ngang liếc dọc, lòng không khỏi vô cùng thắc mắc:

- Thiếu nữ này còn trẻ như vậy, sao lại có giọng điệu già nua thế nhỉ?

Song lại buột miệng nói:

- Cô nương đang hồi xuân sắc, vì sao...

Mỹ nhân bỗng đứng phắt dậy, đưa tay sờ má:

- Đang hồi xuân sắc?

Giọng nói nàng ngập đầy kinh ngạc. Nam Cung Bình chau mày nói:

- Cái tuổi đôi mươi là thời kỳ tươi đẹp nhất trong đời, vậy mà cô nương lại buồn chán, hay trong lòng có niềm đau xót gì đó không xóa tan được?

Chàng cứ cúi mặt cụp mắt không trông thấy sắc mặt đối phương đang biến đổi liên hồi theo lời nói của mình.

Chàng thoáng dừng, đoạn lại nghiêm chỉnh nói:

- Gia sư đã bảo tại hạ phải tử tế chăm sóc cho cô nương, mong cô nương có thể thổ lộ tâm sự với tại hạ, để cho tại hạ tiện bề ra sức.

Tuy chàng chẳng hiểu vì sao ân sư lại giao thiếu nữ này cho mình, song đã có lệnh của ân sư, dù phải dấn thân vào dầu sôi lửa bỏng thì chàng cũng không bao giờ trái lời, vì vậy chàng mới thốt ra những lời lẽ đầy quan tâm đối với một thiếu nữ chưa từng quen biết.

Nào ngờ chàng vừa dứt lời, mỹ nhân khẽ nói:

- Thật vậy ư?

Đoạn bỗng quay người bỏ chạy như điên, Nam Cung Bình chưng hửng quát lớn:

- Cô nương đi đâu vậy?

Mỹ nhân như không nghe thấy, vẫn tiếp tục phóng vút đi, chỉ thấy áo trắng phất phới, mái tóc dài tung bay ra sau, loáng cái đã vọt ra khỏi rừng, khinh công quả là cao siêu tuyệt luân.

Nam Cung Bình bàng hoàng, không kịp suy nghĩ gì khác, thậm chí cũng chẳng màng đến cỗ quan tài kia, vội phi thân đuổi theo ra khỏi rừng, đồng thời lớn tiếng nói:

- Gia sư đã giao cô nương cho tại hạ, có việc gì...

Phóng mắt nhìn quanh, bóng dáng mỹ nhân đã biến mất, chàng đành im tiếng, phi thân tìm quanh, lòng thầm thở than:

- Nếu nàng bỏ đi mất thì lương tâm mình làm sao yên ổn được đối với sư phụ đây?

Màn đêm dần buông, tìm kiếm một người trong vùng rừng núi mênh mang thế này, thật chẳng dễ gì hơn mò kim đáy biển.

Nam Cung Bình chỉ đành cắm đầu chạy bừa, chàng ngay cả tên họ của mỹ nhân cũng chưa biết, nên cũng không thể cất tiếng gọi.

Trong tiếng gió rít, bỗng nghe như có tiếng nước chảy róc rách, chàng quả cũng đã khát lắm rồi, bèn quay chạy về hướng phát ra tiếng nước chảy.

Một giòng suối uốn khúc dưới ánh trăng như một dải lụa bạc từ trên đổ xuống, Nam Cung Bình băng qua khu rừng rậm, giòng suối đã hiện ra trong tầm mắt, cơn khát càng thêm dữ dội, lập tức gia tăng cước bộ, lao vút đến bên bờ suối, cúi xuống vừa uống được hai hớp nước trong mát, bỗng nghe trên thượng nguồn có tiếng cười văng vẳng của nữ nhân.

Chàng phấn chấn tinh thần, liền chạy dọc theo bờ suối, lát sau đã trông thấy một cái bóng trắng đang lom khom nhìn xuống giòng nước. Chàng chẳng chút do dự lao tới, bóng trắng nọ vẫn bất động, lúc thì bật cười khúc khích, lúc lại lẩm bẩm:

- Đây là sự thật trong mộng ảo?

Mãi đến khi Nam Cung Bình đến sát bên cạnh, nàng vẫn thờ thẩn nhìn xuống giòng nước như thể đã hóa đá.

Nam Cung Bình cũng không ngờ thiếu nữ thần bí này khi nãy đã bỏ chạy như điên cuồng lại đến đây nhìn giòng suối đến xuất thần như vậy, chàng thừ ra một hồi, không dằn được cúi xuống nhìn, chỉ thấy dưới làn nước trong vắt hiện lên một gương mặt kiều diễm tuyệt trần, môi treo nụ cười như mẫu đơn nở rộ, Nam Cung Bình cơ hồ nhìn đến ngây dại.

Bóng người dưới nước từ một trở thành hai, vậy mà mỹ nhân trong quan tài vẫn không hề hay biết, lúc này ngoài bóng dáng mình dưới nước, nàng chẳng còn trông thấy gì cả.

Nàng đưa tay không ngừng vuốt má, lại lẩm bẩm:

- Đây quả là sự thật, mình vẫn còn trẻ thế này...

Nàng bỗng cất tiếng cười vang và nói:

- Thật không ngờ trong tình cờ mình đã biết được thuật trụ nhan mà tất cả phụ nữ trên thế gian

này đều mơ ước...

Nàng bỗng đứng phắt dậy, vung vẩy cánh tay áo rộng, mái tóc óng ả phất phới, cất giọng hát và quay cuồng múa dưới ánh trăng sáng.

- Từ nay còn ai nhận ra ta nữa, còn ai biết được ta chính là Khổng Tước Phi Tử...

Nam Cung Bình giật mình quát:

- Sao? Cô nương quả đúng là Mai Ngâm Tuyết ư?

Mỹ nhân lập tức ngưng múa, ánh mắt sắc lạnh chầm chặp nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Bình, chậm rãi nói:

- Không sai!

Nam Cung Bình thừ ra một hồi, bỗng buông tiếng thở dài, chậm rãi nói:

- Không ngờ lời nói của lão đạo sĩ đó đúng sự thật, ta... ta thật đáng chết.

Chàng cảm thấy vô vàn ân hận đã sát hại đạo sĩ nọ, lương tâm chàng lúc này ray rứt khủng khiếp.

Gương mặt sắc lạnh của Khổng Tước Phi Tử Mai Ngâm Tuyết bỗng lại hé nở nụ cười, chậm rãi đi đến trước mặt Nam Cung Bình, đặt tay lên vai chàng, dịu dàng nói:

- Thì ra các hạ cũng từng nghe nói đến tên họ của tôi?

Nam Cung Bình băn khoăn:

- Vâng, tại hạ cũng có nghe nói đến tên họ của cô nương.

- Vậy thì các hạ cũng biết con người của tôi như thế nào chứ?

- Vâng!

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười, bàn tay trắng nõn đặt trên vai Nam Cung Bình bỗng trở nên tái xanh, lòng bàn tay từ từ quay ra ngoài, song miệng vẫn dịu dàng nói:

- Vậy bây giờ các hạ định làm gì tôi?

Nam Cung Bình hít sâu vào một hơi, trầm giọng:

- Gia sư đã bảo tại hạ đối xử tử tế với cô nương thì tại hạ phải tuyệt đối tuân mệnh, bất luận cô nương là ai, nếu người nào làm tổn thương đến cô nương thì là kẻ địch của Nam Cung Bình này.

- Thật ư? Vì sao vậy?

Nam Cung Bình mau mắn đáp ngay:

- Bởi tại hạ tin tưởng gia sư, lão nhân gia ấy làm bất kỳ việc gì cũng không bao giờ sai lầm cả.

Song trong lòng lại thầm nhủ:

- Cho dù ân sư có sai lầm thì ta cũng chẳng bao giờ phản bội lại lời trăn trối của lão nhân gia ấy.

Mai Ngâm Tuyết ngẩn ra một hồi, bỗng buông tiếng thở dài ảo não, chậm rãi nói:

- Long lão gia thật quá tốt đối với tôi.

Bàn tay tái xanh của nàng lại trở nên trắng dần, từ từ tụt xuống bờ vai Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình chẳng thể nào ngờ được mình vừa thoát khỏi cái chết nhờ vào những lời nói cương trực chân thành của mình. Chàng thờ thẩn quay lại nhìn Mai Ngâm Tuyết, mặt lại trở về với vẻ trơ lạnh như trước.

Mai Ngâm Tuyết đảo tròn mắt, dịu giọng nói:

- Hiện trong lòng các hạ đang có rất nhiều điều thắc mắc muốn hỏi tôi phải không?

Nam Cung Bình chầm chậm gật đầu, Mai Ngâm Tuyết lại nói:

- Có điều là trong lòng các hạ có quá nhiều nghi vấn, không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu, đúng chăng?

Nam Cung Bình lại gật đầu, Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Nhưng tôi cũng có một điều muốn hỏi các hạ, các hạ trả lời tôi trước được chăng?

- Chỉ cần tại hạ biết!

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười:

- Tất nhiên là các hạ biết.

Đoạn tắt nụ cười trầm giọng nói tiếp:

- Lệnh sư hẳn rất yên tâm nên mới giao cổ quan tài này cho các hạ bảo vệ tôi, vậy thì lẽ nào các hạ lại không biết gì về việc liên quan giữa tôi với lệnh sư?

- Lão nhân gia ấy...

Nam Cung Bình bỗng lấy ra chiếc khăn tay nọ, nói tiếp:

- Cô nương hãy tự xem lấy!

Mai Ngâm Tuyết thoáng chau mày, đưa tay đón lấy, chăm chú xem qua một lượt, đoạn lại nhoẻn cười khẽ nói:

- Vết máu của ai vậy?

- Chim chết.

Mai Ngâm Tuyết thoáng kinh ngạc:

- Chim chết như thế nào?

Nam Cung Bình khẽ nhíu mày, trầm giọng:

- Cô nương thắc mắc nhiều quá...

Bỗng lại buông tiếng thở dài, đổi giọng nói:

- Một con chim chết mà tại hạ đã tình cờ nhặt được.

Mai Ngâm Tuyết cười nhẹ:

- Ra vậy, thế mà tôi lại tưởng là vết máu của lệnh sư chứ.

Gương mặt trơ lạnh của Nam Cung Bình bỗng lại lộ vẻ khích động, bất thần giật chiếc khăn tay, gằn giọng nói:

- Tại hạ cũng muốn hỏi cô nương điều này.

Mai Ngâm Tuyết cười dịu dàng:

- Chỉ cần tôi biết!

Nam Cung Bình cắn răng, gằn giọng:

- Gia sư đối với cô nương có thể nói là nhân nghĩa trọn vẹn, đến phút lâm chung cũng không quên sự an nguy của cô nương, giao cô nương cho tại hạ, còn cô nương thì sao? Đã biết gia sư lâm nạn mà vẫn không chút bi ai, cô nương thật là...

Với quyền đấm vào chưởng "bốp" một tiếng, rồi thì im bặt.

Mai Ngâm Tuyết đưa mắt nhìn chàng, bỗng buông tiếng cười vang và nói:

- Cái gì gọi là bi ai? Cả đời tôi chưa bao giờ biết bi ai cho bất kỳ người nào hay việc gì, chả lẽ các hạ muốn tôi giả vờ bi ai để lừa dối các hạ ư?

Nàng ngửa mặt ra sau, mái tóc dài buông xõa, một cơn gió thổi qua, hất tung mái tóc nàng như áng mây bay.

Nam Cung Bình tức giận nhìn nàng, thật muốn bổ cho nàng một chưởng chết ngay tại chỗ, song tay chàng vừa giơ lên, bỗng lại hạ xuống, bởi chàng vừa sực nhớ đến danh hiệu của nàng, Lãnh Huyết Phi Tử!

Nam Cung Bình thầm buông tiếng thở dài tự nhủ:

- "Lãnh Huyết Phi Tử" Mai Ngâm Tuyết... Ngay cả bi ai mà cũng không biết, thảo nào mọi người trong giới giang hồ thảy đều gọi nàng là "Lãnh Huyết"!

Chàng nghĩ đến chuỗi ngày dài đăng đẳng trong tương lai phải luôn kề cận với một thiếu nữ đẹp tuyệt nhưng máu lạnh, bất giác nghe lòng ớn lạnh, thoái lui ra sau ba bước.

Mai Ngâm Tuyết bỗng ngưng cười, theo sau bước chân thụt lùi của Nam Cung Bình, tiến tới một bước, vẫn áp sát đến trước mặt chàng, lạnh lùng nói:

- Các hạ có biết, dẫu tôi đa sầu đa cảm thì cũng không cần bi ai cho lệnh sư...

Nam Cung Bình nhíu mày tức giận:

- Người có máu lạnh như cô nương, gia sư cũng không cần cô nương bi ai.

Mai Ngâm Tuyết ngước nhìn vì sao mọc lên đầu tiên trên nền trời, như không hề nghe thấy những lời tức giận của Nam Cung Bình, chậm rãi nói:

- Tôi chẳng những không cần bi ai cho ông ấy, ông ấy chết đi lẽ ra tôi còn vui mừng mới phải.

Lời lẽ tuy lạnh lùng, song dường như cũng đượm phần thương cảm...

Nam Cung Bình tức giận quát:

- Nếu gia sư mà không bảo tại hạ phải đối xử tử tế với cô nương, chỉ bằng vào những lời ấy thì tại hạ đã...

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng ngắt lời:

- Các hạ biết vì lẽ gì lệnh sư đối với tôi như vậy chăng?

Nam Cung Bình cười khảy:

- Đáng tiếc là gia sư đã lầm người, phải chi lão nhân gia ấy nuôi một con mèo hay con chó... hừ hừ, có những hạng người còn tệ hơn loài cầm thú.

Mai Ngâm Tuyết ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Bình, như thể muốn biến ánh mắt mình thành hai lưỡi kiếm đâm vào con tim chàng.

Nam Cung Bình ưỡn ngực nắm chặt tay, mắt như phún lửa chằm chặp nhìn vào Mai Ngâm Tuyết, chừng như muốn thiêu đốt dòng máu lạnh trong cơ thể đối phương.

Mai Ngâm Tuyết bỗng buông tiếng cười khảy rồi nói:

- Lệnh sư sở dĩ đối với tôi như vậy, chẳng qua là để chuộc tội và báo ân, tuy vậy lương tâm vẫn còn ray rứt, nên mới bảo đồ đệ tiếp tục chuộc tội và báo ân mà ông ấy chưa hoàn thành.

Nam Cung Bình sững sờ, bỗng cũng cười khảy nói:

- Chuộc tội! Báo ân! Chuộc tội gì? Báo ân gì? Chả lẽ gia sư lại...

Chợt nhớ đến lời lẽ trên chiếc khăn tay:

-... việc này thực là do lỗi ở ta...

Chàng lặng người im bặt, thầm nhủ:

- Chả lẽ sư phụ quả đã có làm điều gì có lỗi với nàng ta thật ư?

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng nói:

- Sao các hạ lại lặng thinh?

Nam Cung Bình thầm thở dài. Mai Ngâm Tuyết cười khảy nói tiếp:

- Sao các hạ lại lặng thinh? Các hạ đã biết lỗi lầm to tát do lệnh sư gây ra rồi phải không?

Nam Cung Bình cúi mặt, lại ngẩng lên trầm giọng nói:

- Bất kỳ ai nếu có những lời lẽ bất kính đối với gia sư thì là kẻ thù bất cộng đới thiên của tại hạ.

Đoạn lại buông mấy tiếng cười khẩy. Mai Ngâm Tuyết thản nhiên nói:

- Nếu tôi nói thì sao nào?

Nam Cung Bình bật cười hăng hắc, Mai Ngâm Tuyết lại nói:

- Đừng nói là các hạ, ngay như trước mặt Bất Tử Thần Long thì tôi vẫn nói như thường, bởi tôi có quyền.

Nam Cung Bình không dằn được, quát lớn:

- Quyền gì? Mặc dù gia sư bảo tại hạ phải đối xử tử tế với cô nương, nhưng cô nương không có quyền nói năng như vậy ở trước mặt tại hạ.

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng:

- Tôi có quyền!

Nam Cung Bình quát lớn:

- Cô nương lặp lại xem thử!

Hai tay nắm chặt tiến tới một bước, còn cách Mai Ngâm Tuyết cơ hồ không đầy một thước.

Mai Ngâm Tuyết đăm mắt nhìn chàng, lạnh lùng nói:

- Tôi có quyền, bởi tôi đã vô cớ bị lệnh sư làm tổn hại đến danh dự và đả thương thể xác. Tôi có quyền, bởi võ công đã khổ luyện của tôi bị lệnh sư phá hủy. Tôi có quyền, bởi sự cương trực và ngu xuẩn của lệnh sư đã làm uổng phí mười năm tuổi xuân đẹp nhất trong đời tôi, tôi phải sống chui rúc ngày đêm trong cổ quan tài, mười năm dài không thấy ánh nắng mặt trời, đau khổ còn hơn trong ngục tù gấp ngàn vạn lần.

Nàng càng nói càng thêm bi phẫn, giọng nói vốn lạnh lẽo giờ trở nên như gào thét.

Nam Cung Bình càng nghe càng thấy ớn lạnh, chàng vốn rướn thẳng người lên, giờ bất giác hơi cong đi.

Mai Ngâm Tuyết bỗng ngưng lời, bất thần nắm lấy bàn tay Nam Cung Bình, quay người phóng đi.

Nam Cung Bình võ công chẳng kém khinh công cũng rất cao, vậy mà chàng cảm thấy như bị một sức mạnh hút chặt, cây cối hai bên lướt ra sau như bay.

Chàng ngầm vận chân khí, quát lớn:

- Cô nương định làm gì?

Vừa định giằng tay ra, bỗng thấy Mai Ngâm Tuyết đã thả chậm bước dần, tiến vào khu rừng đã bỏ lại cổ quan tài.

Trong rừng cơ hồ không có ánh sáng, cổ quan tài vẫn còn nguyên chỗ cũ. Mai Ngâm Tuyết lướt tới, vụt mở nắp quan tài lên, lớn tiếng nói:

- Chính tại đây tôi đã sống qua mười năm dài, ngoại trừ ban đêm lệnh sư dìu tôi ra ngoài để giải quyết một số vấn đề cần thiết trong cuộc sống, lúc ấy tôi mới có dịp đi lại.

Nàng thoáng dừng, song không để cho Nam Cung Bình kịp xen lời, lại nói tiếp:

- Các hạ hãy thử nhắm mắt lại nghĩ xem, đó là người tháng ngày như thế nào, chỉ cần các hạ Ở trong ấy mười hôm, e rằng cũng không thể chịu nổi, huống hồ là mười năm... mười năm ròng rã...

Nam Cung Bình thờ thẫn nhìn vào lòng cổ quan tài, lẩm bẩm:

- Mười năm... mười năm...

Bất giác rùng mình nổi gai ốc. Ánh sao mới mọc xuyên qua kẽ lá, nhạt nhòa soi trên mặt Mai Ngâm Tuyết, nàng hít sâu một hơi dài, lại buông tiếng thở dài ảo não, chậm rãi nói:

- Ở trong cổ quan tài tôi ước ao từng giờ từng khắc, thời gian tự do hằng đêm mau đến dẫu rằng khoảng thời gian ấy lệnh sư cũng chỉ chịu để cho tôi ở trong gian phòng không có ánh đèn và cửa sổ trong chốc lát, song tôi cũng thỏa mãn lắm rồi.

Nam Cung Bình chợt động tâm thầm nhủ:

- Thảo nào sư phụ đã chọn gian phòng ngủ nằm ở nơi tận cùng hẻo lánh nhất trong trang, thảo nào lão nhân gia ấy ban đêm không thích thắp đèn, trong phòng không có cửa sổ, thảo nào lão nhân gia ấy hằng đêm đều khiêng quan tài vào trong phòng, đặt bên cạnh giường...

Chàng buông tiếng thở dài, không dám nghĩ tiếp nữa.

Mai Ngâm Tuyết ánh mắt không ngớt di động như đuổi bắt ánh trăng vỡ vụn xuyên qua kẽ lá, lại như đuổi bắt đoạn dĩ vãng đau xót trong trí óc.

Nàng chầm chậm cất giọng bùi ngùi:

- May là hằng ngày tôi đều có niềm hy vọng ấy, bằng không thà tôi chết dưới ngàn vạn đao kiếm còn hơn là chết bởi niềm tuyệt vọng vô vàn đau khổ, thế nhưng...

niềm hy vọng và chờ đợi như vậy cũng biết bao đau khổ. Một hôm, lệnh sư đã vô ý mở cửa phòng ra, có lẽ hôm ấy trăng tròn, ánh trăng soi qua khe cửa rất sáng, lúc ấy tôi sung sướng đến chết được. Song dưới ánh trăng, tôi thấy lệnh sư đã già hơn trước nhiều, lòng tôi bất giác xót xa, thời gian thấm thoát qua đi, có lẽ tôi cũng đã già rồi.

Giọng nói lại trở nên vô cùng ai oán bi thương, Nam Cung Bình cũng bất giác nghe lòng se thắt, quên mất nàng là người có dòng máu lạnh, bắt đầu cảm thấy thương hại cho cảnh ngộ bi đát của nàng.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, chậm rãi nói:

- Dĩ vãng đã qua, việc trong quá khứ cô nương cũng bất tất...

Mai Ngâm Tuyết bỗng ngắt lời:

- Dĩ vãng...

Đoạn lại cười vang:

- Bất Tử Thần Long đã chết, tôi lại giữ được xuân sắc lẽ ra đã tàn phai như một kỳ tích, và không cần phải chui rúc trong cổ quan tài này như một xác chết nữa, bởi trên cõi đời không còn một ai biết được thân phận thật sự của tôi, ngoại trừ các hạ.

Ánh mắt nàng lại trở nên lạnh lẽo dị thường, nhìn vào mặt Nam Cung Bình. Tình cảm của nàng lại phức tạp và dễ thay đổi như vậy, khiến Nam Cung Bình ngớ ra một hồi mới trầm giọng nói:

- Cô nương đã như kỳ tích giữ lại được xuân sắc vốn lẽ đã tàn phai và khôi phục lại tự do trong cuộc sống, vậy thì lúc này đây cô nương phải cảm kích chứ không nên thù hận, mặc dù tại hạ...

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy:

- Tôi cảm kích cái gì?

Nam Cung Bình trầm giọng:

- Cô nương cảm kích trời cao!

- Trời cao... hừ hừ!

Phất tay áo quay người bỏ đi, không ngó ngàng đến Nam Cung Bình nữa. Song Nam Cung Bình lại ngây ngẩn nhìn theo bóng dáng yêu kiều của nàng.

Những thấy bước chân của nàng rất chậm, song thoáng chốc đã ra khỏi rừng.

Ánh mắt Nam Cung Bình dần đờ đẫn, hiển nhiên chàng đã đắm chìm trong suy tư, và đó chắc chắn là một vấn đề rất khó giải quyết.

Bóng dáng nàng đã biến mất trong màn đêm, Nam Cung Bình bỗng tung mình phóng ra khỏi rừng, thoáng chốc đã nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Mai Ngâm Tuyết, trầm giọng nói:

- Mai cô nương định đi đâu vậy?

Mai Ngâm Tuyết dừng bước, vụt quay lại, lạnh lùng nhìn chàng nói:

- Trên cõi đời này tuy có rất nhiều kẻ ngốc, nhưng chưa ai ngốc như các hạ.

Nam Cung Bình chưng hửng, biến sắc nói:

- Rất đúng, rất đúng...

Bỗng nghiến răng im bặt. Ánh mắt sáng lạnh của Mai Ngâm Tuyết bỗng lướt qua một chút dịu dàng, song miệng vẫn lạnh lùng nói:

- Nếu các hạ không ngu ngốc thì lúc nãy tôi nói bốn tiếng "ngoại trừ các hạ", lẽ ra các hạ đã bỏ chạy rồi.

Nam Cung Bình cười khẩy:

- Đành rằng tại hạ ngu ngốc nhưng cô nương đã nương tay buông tha cho, tại hạ cũng phải đuổi theo cô nương.

- Không sai, không sai, các hạ quả ngu ngốc đến cực độ!

Ánh mắt nàng bỗng lộ vẻ cười, song vì Nam Cung Bình đang cúi mặt nên không trông thấy.

Mai Ngâm Tuyết vừa dứt lời, Nam Cung Bình liền nghiêm chỉnh nói:

- Gia sư đã giao phó cô nương cho tại hạ, nếu cô nương bỏ đi thế này thì bảo tại hạ làm sao trả lời với lão nhân gia ấy?

- Trả lời gì? Đằng nào Bất Tử Thần Long cũng đã chết rồi.

Nam Cung Bình sầm mặt, đanh giọng nói:

- Dù lão nhân gia ấy phải chăng đã qui tiên...

Chàng thầm buông tiếng thở dài, cố nén niềm đau trong lòng, nói tiếp:

- Tại hạ cũng không thể nào phản bội mệnh lệnh do lão nhân gia ấy trịnh trọng để lại.

- Vậy thì các hạ sẽ chăm lo cho tôi như thế nào?

Nam Cung Bình máy môi, song không thốt nên lời.

Mai Ngâm Tuyết đưa tay hất những sợi tóc phủ xuống trước ngực ra sau lưng, lạnh lùng nói:

- Các hạ đã muốn "chăm lo" cho tôi, và có nghĩa là sẽ theo bên tôi mãi mãi phải không?

Nam Cung Bình gật đầu:

- Mệnh lệnh của gia sư đúng là như vậy.

Mai Ngâm Tuyết bỗng mỉm cười:

- Thật thế ư?

Nam Cung Bình thành thật:

- Trước khi gia sư ra đi đã căn dặn tại hạ không được rời xa cỗ quan tài này một bước, có nghĩa là phải từng giờ từng khắc bảo vệ cho cô nương.

Ngoài miệng tuy nói vậy, song trong lòng hết sức thắc mắc:

- "Võ công của nàng cao hơn mình nhiều, vì sao sư phụ lại bảo mình bảo vệ nàng?

Và võ công của nàng cao siêu thế này, lẽ ra có thể phá vỡ quan tài đi ra bất kỳ lúc nào, vì sao nàng lại không làm như vậy?" Chàng nghĩ đến hàng trăm ngàn lý do, song chẳng một lý do nào hoàn toàn thích đáng cả, chỉ nghe Mai Ngâm Tuyết lại cười nói:

- Nếu vậy thì các hạ hãy cứ đi theo tôi, tôi đi đâu thì các hạ theo đó.

Vừa nói vừa cất bước đi tới, đi được hai bước bỗng ngoái lại nói:

- Nào, đi chứ!

Nam Cung Bình bối rối, thầm nhủ:

- "Chả lẽ mình quả thực phải đi theo nàng, nàng đến đâu mình phải theo đó hay sao?" Chàng đằng hắng hai tiếng, trầm giọng nói:

- Vì di mệnh của gia sư, dù cô nương đi đến chân trời góc biển thì tại hạ cũng đành đi theo.

Mai Ngâm Tuyết cười nhẹ:

- Chân trời góc biển...

Lại đi tới vài bước nữa, Nam Cung Bình đỏ mặt, song lại chẳng thể không đi theo.

Nỗi lòng của hai người thật chẳng có ai hiểu nổi, Mai Ngâm Tuyết đi trước, Nam Cung Bình theo sau, chỉ thấy nàng không ngừng đưa tay vuốt mái tóc mây, tựa hồ trong lòng cũng ngổn ngang rất nhiều tâm sự.

oo Đêm càng sâu, trong rừng tối mịt, bỗng một bóng đen từ trong một góc tối nhất im lim lướt ra, trên tay bồng ngang một người dường như bị trọng thương.

Trong bóng tối không thấy rõ diện mạo của y, và cũng chẳng thấy rõ người bồng trên tay là ai, chỉ nghe y kề tai người thọ thương khẽ nói:

- Tôn giá cảm thấy đỡ hơn chăng?

Người thọ thương gật đầu:

- Đỡ hơn nhiều rồi, nếu không nhờ các hạ thì...

Giọng nói chứng tỏ y đã cố nén cơn đau, bóng người áo đen ngắt lời:

- Lão phu thực không thể đưa tôn giá xuống núi, mà tôn giá trọng thương thế này cũng khó bề ở tại đây, song chỉ cần cố gắng nén đau đừng lên tiếng và đúng giờ uống thuốc của lão phu đã bỏ vào trong lòng tôn giá, vài hôm sau ắt sẽ phục nguyên, lúc ấy hẳn xuống núi.

Người thọ thương cố nén một tiếng rên, với giọng yếu ớt nói:

- Đại ân đại đức... tại hạ...

Người áo đen ngắt lời:

- Nói nhiều vô ích, từ giờ trở đi họ không mở quan tài và Mai Ngâm Tuyết cũng không trở vào trong quan tài nữa đâu, chỉ cần tôn giá chịu đau chốc lát nữa, hẳn có thể an toàn mà hạ sơn.

Y vừa nói vừa mở nắp quan tài ra, nhẹ nhàng đặt người thọ thương vào, lại nói:

- Thuốc của lão phu chẳng những có thể trị thương mà còn có thể làm cho không đói, tôn giá cứ yên tâm.

Người thọ thương nằm trong quan tài cựa mình nói:

- Xin ân huynh hãy cho biết đại danh...

Người áo đen nhẹ khoát tay:

- Tên họ của lão phu sau này tôn giá sẽ biết.

Đoạn từ từ đậy nắp áo quan, ánh mắt quét nhìn tứ phía, bỗng thân mình nhấp nhoáng, những thấy phóng vút về phía Thương Long Lĩnh.

oo Lúc này Mai Ngâm Tuyết và Nam Cung Bình vẫn dạo bước dưới ánh trăng sao thơ mộng...

Mai Ngâm Tuyết cúi đầu đi một hồi lâu, bỗng chậm rãi nói:

- Các hạ xuất thân danh môn, Chỉ Giao sơn trang có giới luật rất nghiêm khắc, các hạ một mình đi chung với tôi không sợ người trong võ lâm dèm pha sao?

Nàng nói mà không quay đầu lại, vẻ mặt chẳng rõ như thế nào.

Nam Cung Bình chững bước, trầm giọng nói:

- Miễn là tại hạ không hổ với lương tâm và lại là mệnh lệnh của gia sư thì sự dèm pha của hạng tiểu nhân đa sự có chi đáng kể, vả lại...

Chàng đằng hắng hai tiếng, bỏ dở câu nói.

Mai Ngâm Tuyết tiếp lời:

- Vả lại tôi lớn hơn các hạ ít ra cũng trên mười tuổi, chẳng cần phải tránh sự nghi ngờ của thiên hạ.

Nam Cung Bình đi được hai bước, lại chững bước cúi nhìn xuống mũi chân mình.

Mai Ngâm Tuyết bỗng quay lại nói:

- Ý các hạ phải như vậy chăng?

Nam Cung Bình ngẩn ra một hồi:

- Đúng vậy!

Chàng không ngẩng mặt lên, Mai Ngâm Tuyết buông thõng hai tay, chậm rãi nói:

- Nếu vậy thì các hạ phải chấp thuận tôi một điều kiện.

Nam Cung Bình ngạc nhiên:

- Điều kiện?

- Không được tiết lộ tên họ thật của tôi với bất kỳ ai.

- Sao vậy?

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười lạnh lùng:

- Nếu tiết lộ tên họ của tôi thì giới võ lâm sẽ biết tôi chưa chết, như vậy dù là lệnh sư cũng

không thể nào bảo vệ cho tôi được, sá chi là các hạ.

Nam Cung Bình "à" lên một tiếng, thầm nhủ:

- Hẳn nàng có rất nhiều kẻ thù, nếu biết nàng chưa chết hẳn sẽ tìm nàng báo phục.

Bên tai chàng lại vang lên tiếng nói sắc bén của lão đạo sĩ nọ:

-... dâm đãng, tà ác, mọi người đều khinh bỉ lánh xa...

Chàng bỗng nghe lòng dâng lên một cảm giác khó tả, bực tức thầm nhủ:

- Nàng là hạng người như vậy, mình đâu thể nào che chở được...

Song lại nghĩ:

- Nhưng sư phụ đã làm như vậy và mình phải làm theo, mình đâu thể phản chống lại sư mệnh.

Trong nhất thời chàng hết sức phân vân mâu thuẫn.

Chỉ nghe Mai Ngâm Tuyết lại nói:

- Các hạ chấp nhận chăng?

Nam Cung Bình hít sâu một hơi:

- Chấp nhận.

- Bất kể là ai?

- Vâng.

Mai Ngâm Tuyết đưa mắt nhìn chàng bỗng nhoẻn miệng cười:

- Các hạ ngoài miệng tuy chấp nhận, song trong lòng thì lại khác, đúng chăng?

Nam Cung Bình ngẩng lên, Mai Ngâm Tuyết đứng dưới ánh trăng quả đẹp tuyệt trần, chẳng khác nào thiên tiên.

Chàng bất giác than thầm:

- Tại sao nàng lại là một con người dâm đãng, độc ác nhỉ?

Mai Ngâm Tuyết lại hỏi:

- Đúng vậy chăng?

Nàng nhẹ đưa tay vuốt tóc, đủng đỉnh đi tới.

Nam Cung Bình lại cúi xuống nói:

- Lời nói của tại hạ chính là nghĩ trong lòng.

Bỗng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng ập vào mũi, dù chàng không ngẩng lên cũng biết Mai Ngâm Tuyết đã đến bên cạnh.

Bỗng lại nghe Mai Ngâm Tuyết cười nhẹ, chậm rãi nói:

- Tôi tin chắc các hạ đã hứa là không bao giờ thay đổi, nhưng tính nết của tôi rất quái lạ, có lúc sẽ làm các hạ không tài nào chịu nổi, vậy thì các hạ sẽ làm sao?

Nam Cung Bình khẽ nhíu mày:

- Miễn cô nương đừng hại người, mọi sự tại hạ đều có thể chịu đựng được hết.

Chàng bỗng nhận thấy mình theo bên nàng như vậy, ngoại trừ tuân thủ sư mệnh chăm lo cho nàng, còn có thể ngăn cản nàng làm điều thương thiên hại lý, hay là sư phụ cũng có ý định ấy?

Chàng nghĩ vậy, bất giác nghe lòng thanh thản:

- Nếu mình có thể làm cho một người dâm ác sửa đổi hướng thiện vậy thì dù có phải chịu chút khuất tất thì cùng đâu hề gì.

Chàng bèn ngẩng lên thản nhiên nhìn Mai Ngâm Tuyết, nàng lại nhoẻn cười nói:

- Giờ trời đã tối, chúng ta đâu thể ở mãi trên hoang sơn này.

Nam Cung Bình nhẹ gật đầu:

- Tất nhiên phải xuống núi rồi!

Mai Ngâm Tuyết cười nhẹ:

- Ta đi thôi!

Thân hình nàng tựa hồ nhẹ nhõm hơn bởi sự thay đổi trong lòng, chiếc áo dài trắng rộng thình phất phới bay dưới ánh trăng bàng bạc, phối hợp với mái tóc dài óng ả trông hệt như một nàng tiên lướt gió bay đi.

Nam Cung Bình vẫn lưỡng lự một hồi mới phi thân theo sau, chàng không sao đuổi kịp bóng dáng nhanh nhẹn của Mai Ngâm Tuyết, sau ba lượt tung mình, chàng cất tiếng gọi:

- Mai cô nương, hãy khoan đi đã.

Mai Ngâm Tuyết phất tay áo, ngoái lại nói:

- Việc gì vậy?

Nam Cung Bình lướt tới trước mặt Mai Ngâm Tuyết, chững bước nói:

- Hiện tại hạ chưa thể xuống núi được.

Mai Ngâm Tuyết thoáng biến sắc mặt:

- Chả lẽ các hạ đã quên lời hứa khi nãy rồi ư? Các hạ chẳng đã bảo tôi đi đến đâu thì các hạ theo đến đấy hay sao?

- Mong cô nương hãy chờ tại hạ chốc lát, vì tại hạ còn có chút việc chưa…

Mai Ngâm Tuyết cười ngắt lời:

- Các hạ định quay lại lấy cỗ quan tài, phải không?

- Đúng vậy! Ngoài ra tại hạ còn có một số đồng môn huynh tỷ trên núi, chẳng rõ đã xuống núi chưa, dẫu sao thì tại hạ cũng phải chờ họ một lát.

- Đồng môn huynh tỷ, nếu họ thấy bỗng dưng có tôi ở bên cạnh các hạ, họ sẽ nghĩ sao?

Nam Cung Bình ngớ người, hồi lâu không thốt nên lời.

Mai Ngâm Tuyết lại chậm rãi nói tiếp:

- Nếu như họ muốn tìm các hạ thì khi nãy đã đuổi theo rồi, có lẽ họ đã xuống núi từ lâu.

Nam Cung Bình thầm buông tiếng thở dài, chẳng hiểu tình nghĩa vốn nồng hậu của đồng môn vì sao bây giờ lại lạnh nhạt đến thế.

Mai Ngâm Tuyết lại nói:

- Còn cỗ quan tài thì lúc này đã không còn cần thiết nữa, chúng ta hà tất ở trên này chịu cực khổ, hãy sớm xuống núi thì hơn, tìm một nơi yên tĩnh để tôi kể rõ hết cho các hạ nghe về dĩ vãng của tôi.

Nam Cung Bình thoáng trầm ngâm, bỗng ngẩng lên kiên quyết nói:

- Vô luận thế nào cỗ quan tài cũng là di vật của gia sư, tại hạ nhất định phải mang xuống núi... Còn về các huynh tỷ đồng môn, dù họ thế nào thì tại hạ cũng phải chờ họ một lát cho trọn tình vẹn nghĩa.

- Lời nói của tôi chả lẽ các hạ không nghe một chút nào cả sao?

Mai Ngâm Tuyết dịu dàng nhìn Nam Cung Bình như thể muốn dùng ánh mắt quyến rũ của mình làm nhũn mềm trái tim sắt đá của chàng.

Ánh mắt hai người lại va chạm nhau, một hồi thật lâu vẫn không hề động đậy, giữa đôi bên chẳng rõ ai là kẻ mạnh.

Lúc này ánh trăng cao càng sáng tỏ, song đêm càng thêm khuya.

Theo Dấu Thần Long

Cũng ngay trong lúc ấy Long Phi cùng các sư đệ muội đang ở hướng bắc Hoa Sơn, đường núi gập ghềnh, cây cối rậm rạp khiến bước chân y tuy nhanh nhưng rất khó khăn.

Bàn tay thon mềm của Quách Ngọc Hà âu yếm nắm lấy bắp tay rắn chắc của Long Phi, thân hình mảnh mai cũng tựa vào người y, mặc dù khinh công nàng cao hơn chồng, võ công cũng chưa hẳn đã kém hơn, song nàng lại có vẻ như nếu không có sức mạnh và sự bảo vệ của Long Phi thì sẽ chẳng thể di chuyển được chỉ một bước ở trong thâm sơn này.

Nàng đã khôn khéo tạo cho chồng lòng tin và tự ái, khiến Long Phi tin là giữa hai người, y là kẻ mạnh, song thật sự ai là kẻ mạnh chỉ trong thâm tâm nàng hiểu rõ.

Theo sau hai người là Vương Tố Tố, nàng thì không cần đến sự giúp đỡ của Thạch Trầm mặc dù trên mặt nàng đã ướt đẫm mồ hôi, nên Thạch Trầm đành ân cần đi theo sau lưng nàng.

Bốn người cơ hồ đã sục tìm khắp mạn núi này, song vẫn chưa phát hiện được điều gì khác lạ, chàng không có dấu tích do sư phụ họ lưu lại.

Mọi người đều im lặng trong suốt thời gian qua, sau cùng Quách Ngọc Hà khẽ nói:

- Không tìm được đâu!

Long Phi cũng buông giọng chán chường:

- Không tìm được đâu!

Ngoảnh lại nhìn, Vương Tố Tố khẽ gật đầu, Thạch Trầm buông tiếng thở dài rồi nói:

- Không tìm được đâu!

Quách Ngọc Hà cũng buông tiếng thở dài, tiếp lời:

- Về đi thôi!

Long Phi nhẹ gật đầu:

- Về đi thôi!

Thạch Trầm cũng gật đầu:

- Nên đi về thôi!

Vương Tố Tố nói:

- Có lẽ Nam Cung Bình đang chờ chúng ta.

Thạch Trầm thoáng biến sắc mặt, hồi lâu không thốt nên lời, Quách Ngọc Hà và Long Phi cũng chững bước, ngoảnh lại nhìn Vương Tố Tố, bốn người cùng lẳng lặng nhìn nhau.

Thạch Trầm bỗng nói:

- Phía trước còn có một đoạn đường núi...

Đột nhiên im bặt nhìn về phía Quách Ngọc Hà.

Ánh mắt hai người thoáng chạm nhau, Quách Ngọc Hà khẽ gật đầu nói:

- Chúng ta đã tìm hết khắp nơi, vậy thì cứ tiếp tục tiến tới thử xem.

Thạch Trầm vội tiếp lời:

- Đúng vậy!

Vương Tố Tố lặng thinh cúi đầu, Long Phi thì hơi thắc mắc không hiểu.

Càng tiến tới, bước chân của họ càng chậm chạp, thế núi càng hiểm trở, phải biết ngọn phong còn có tên là Lạc Nhạn, là ngọn núi cao nhất của Hoa Sơn, thường khi rất ít có người lui tới, vào đêm khuya thế này lại càng hoang lạnh hơn. Quách Ngọc Hà càng nép sát vào người Long Phi, nhưng Vương Tố Tố thì càng rời xa Thạch Trầm hơn.

Vương Tố Tố lúc này nào phải không cần đến sự bảo vệ và dìu đỡ của đôi tay khỏe khoắn, song chẳng qua nàng đã giấu kín niềm mong ước ấy trong tận đáy lòng, ngoài "chàng" ra, con tim nàng không còn đón nhận được tình cảm của một ai khác nữa. Thế nhưng, hiện giờ chàng ở nơi đâu.

Nàng định cố nén nước mắt, song không nén được, cúi đầu xuống, nước mắt tuôn trào, thế là nàng cúi thấp hơn, dưới chân là đất núi màu xám đen. Mặt nàng ràn rụa nước mắt, song nàng không dám đưa tay lau, bởi không muốn để cho Thạch Trầm ở phía sau lưng phát giác niềm đau trong lòng, thế là nước mắt nàng lã chã rơi xuống đất.

Đột nhiên nàng chững bước và bật lên một tiếng sửng sốt, Long Phi và Quách Ngọc Hà lập tức quay phắt lại, Thạch Trầm lướt tới thấp giọng hỏi:

- Việc gì vậy?

Dưới ánh trăng, chỉ thấy đôi mắt trong sáng của Vương Tố Tố đang sửng sốt nhìn xuống mặt đất. Đất màu xám xịt, xem ra đâu có gì đáng kinh dị!

Quách Ngọc Hà, Long Phi và Thạch Trầm cùng đưa mắt nhìn xuống đất, chỉ thấy một dấu chân sâu chừng ba tấc, thế là ba người cùng bật lên tiếng kêu sửng sốt.

Khoảng đất đá ở đây rất là cứng rắn, người có võ công bình phàm dù dùng lợi khí kim cương bách luyện cũng khó thể khoét được một dấu chân sâu thế này, vậy mà người nào đó lại ấn bàn chân xuống tạo ra được.

Song dấu chân không được ngay ngắn, mà nghiêng chếch sang trái, khéo sau mũi chân lại chỉ đúng vào một ngã rẽ.

Vương Tố Tố chăm chú nhìn, miệng lắp bắp:

- Dấu... chân này... giống như là của sư phụ...

Bốn người cùng đưa mắt nhìn nhau, hàm ý trong ánh mắt thật không diễn tả được, hoài nghi hay tin tưởng, kinh ngạc hay vui mừng, bốn chữ tình cảm mâu thuẫn ấy hòa lẫn vào nhau.

Hồi sau, Quách Ngọc Hà buông tiếng thở dài thất vọng, đoạn nói:

- Không phải dấu chân của sư phụ đâu.

Tiếng nói tuy rất khẽ, song giọng nói hết sức khẳng định. Nàng không chờ mọi người lên tiếng, lại nói tiếp:

- Dấu chân này tuy xem chừng là của sư phụ...

Vương Tố Tố nôn nóng tiếp lời:

- Chẳng những kích thước như nhau mà dấu giày cũng như nhau.

Thạch Trầm nhẹ gật gù:

- Hiện nay giới võ lâm còn rất ít người mang loại giày quan đế dày như vậy nữa rồi.

Phải biết nhân vật võ lâm hành tẩu trên chốn giang hồ luôn chú trọng sự nhẹ nhàng tiện lợi, tất nhiên không thích mang loại giày quan nặng nề như vậy, và nhất là mang đi trên đường núi hiểm trở thế này.

Quách Ngọc Hà nhẹ gật đầu:

- Chốn giang hồ hiện nay ngoại trừ sư phụ lão nhân gia, quả rất ít người mang loại giày nặng nề như vậy.

Vương Tố Tố tiếp lời:

- Chốn giang hồ hiện nay ngoại trừ sư phụ, e rằng cũng rất ít người có công lực thâm hậu đến vậy...

Long Phi mừng rỡ:

- Đúng rồi, sư phụ đã để lại một dấu chân tại đây hẳn là chỉ điểm hướng đi của lão nhân gia đấy.

Vương Tố Tố tán đồng:

- Tiểu muội cũng nghĩ như vậy.

Thạch Trầm trầm ngâm:

- Đúng vậy, nhưng...

Quách Ngọc Hà bỗng buông tiếng cười khẩy:

- Nhưng mọi người đã quên mất một điều!

Thạch Trầm kinh ngạc:

- Điều gì?

Quách Ngọc Hà vờ nhẩn nha nói:

- Dấu chân này tuy giống của sư phụ, và qua độ sâu xem chừng cũng chỉ sư phụ mới có công lực như vậy, song tuyệt đối không phải do sư phụ để lại, bởi…

Nàng cố tình kéo dài giọng, đoạn nhấn mạnh từng tiếng nói tiếp:

- Sư phụ lão nhân gia hiện đã không còn công lực thâm hậu như vậy nữa rồi.

Long Phi, Thạch Trầm và Vương Tố Tố đều chưng hửng ngẩn ra một lúc, đoạn chợt hiểu ra buột miệng nói:

- Đúng rồi!

Long Phi đưa tay sờ trán nói:

- Sư phụ đã giảm mất bảy thành công lực, hiện chỉ tương đương với ta làm sao để lại một dấu chân sâu như vậy trên loại đất cứng này.

Đoạn với ánh mắt thán phục nhìn Quách Ngọc Hà và lẩm bẩm nói tiếp:

- Điều này chúng ta ai cũng biết, nhưng trong lúc này chỉ mỗi mình nàng nghĩ đến thôi.

Quách Ngọc Hà nhoẻn miệng cười:

- Mọi người vừa mệt vừa đói, lòng lại căng thẳng, bất kỳ ai cũng dễ quên mất rất nhiều điều.

Vương Tố Tố đang đứng cúi mặt, bỗng ngẩng lên khẽ nói:

- Dấu chân này nếu không phải của sư phụ thì là của ai?

Đoạn quét mắt nhìn vào mặt mọi người rồi nói tiếp:

- Có ai nghĩ ra được trong đương kim võ lâm, ngoại trừ sư phụ lão nhân gia, còn ai lại mang loại giày nặng nề như vậy lên đây trong đêm khuya hoang vắng thế này, và ai lại có công lực thâm hậu đến vậy?

Kể từ sau đại hội Hoàng Sơn đã khiến cho tinh anh võ lâm cơ hồ bị tận diệt, trong giới võ lâm quả chưa từng nghe nói người nào có công lực tương đương với Đơn Phụng, Thần Long, nên câu hỏi của Vương Tố Tố đã khiến mọi người cùng nhìn nhau không sao tìm được câu trả lời.

Hồi sau, Long Phi chau mày nói:

- Hay trong giới võ lâm gần đây lại xuất hiện một cao thủ có võ công tuyệt đỉnh.

- Hay sư phụ đã…

Thạch Trầm nói đến đó bỗng ra chiều trầm ngâm như khó thốt nên lời. Long Phi đưa tay vuốt râu, trầm giọng hỏi:

- Đã như thế nào?

Thạch Trầm buông tiếng thở dài, chầm chậm lắc đầu. Long Phi khẽ nhíu mày, vẻ nôn nóng nói:

- Sao tam đệ không chịu nói tiếp?

Quách Ngọc Hà mỉm cười, Vương Tố Tố nói:

- Tam sư huynh không chịu nói thì cứ giữ trong lòng một mình đi thôi.

Đoạn lại cúi xuống nhìn dấu chân dưới đất, thừ ra suy nghĩ:

Thạch Trầm liếc mắt nhìn nàng, ấp úng nói:

- Lẽ nào ngu huynh lại không chịu nói?

Quách Ngọc Hà bật cười khúc khích:

- Vậy thì tam đệ hãy nói đi!

Thạch Trầm hắng giọng rồi nói:

- Chỉ sợ... dấu chân này...

Lại đằng hắng hai tiếng, Vương Tố Tố khẽ nhíu mày, ngẩng đầu lên, Thạch Trầm vội nói tiếp:

- Do sư phụ lúc lâm... lâm...

Quách Ngọc Hà tiếp lời:

- Ý tam đệ là sợ sư phụ bị trọng thương, công lực tản mác, lúc lâm chung đã để lại chứ gì?

Thạch Trầm cúi đầu:

- Đúng vậy!

Vương Tố Tố bật lên một tiếng thảng thốt, toàn thân run rẩy. Long Phi tay vuốt râu, mắt trợn trừng lẩm bẩm:

- Lúc lâm chung vì công lực tản mác...

Bỗng hét lớn:

- Sư phụ... chả lẽ lão nhân gia đã chết thật rồi ư?

Bàn tay siết chặt, một chòm râu đen lả tả rơi xuống.

Phải biết phàm là người nội công đã có căn cơ, chiêu phát ra lúc sắp chết hẳn là dồn hết công lực bình sanh, và người có công lực thâm hậu lúc tản công sắp chết, dấu vết để lại do tay chân lại càng hết sức ghê gớm.

Long Phi tòng sư từ thuở bé, tất nhiên rất hiểu lý lẽ ấy, bất giác bi phẫn ngập lòng, hai giòng lệ nóng trào tuôn.

Thạch Trầm quét mắt nhìn, ấp úng nói:

- Tiểu đệ chỉ nói bừa, đại ca...

Quách Ngọc Hà cười nhẹ:

- Không sai, tam đệ quả đúng là đã nói bừa.

Thạch Trầm trố mắt:

- Nhưng...

Quách Ngọc Hà ngắt lời:

- Nhưng cái gì? Chả lẽ lập luận của tam đệ quả có căn cứ gì ư?

Long Phi đưa tay quệt nước mắt, ngạc nhiên nói:

- Lập luận của tam đệ chả lẽ không có căn cứ?

Vương Tố Tố ngẩng lên, mặt ràn rụa nước mắt, Quách Ngọc Hà chậm rãi nói:

- Nếu dấu chân này là do sư phụ để lại lúc tản công sắp chết thì tại sao xung quanh lại không có vết tích giao đấu?

Mọi người đều ngơ ngẩn, Quách Ngọc Hà lại nói tiếp:

- Lại nữa, di ngôn do sư phụ để lại, làm sao có thể viết được trong tình huống ấy.

Long Phi thừ ra một hồi, bỗng nhướng mày lớn tiếng nói:

- Đúng vậy, nếu sư phụ sau khi bị tản công thì làm sao có thể viết được những lời như vậy.

Vương Tố Tố thở dài não ruột:

- Vậy thì dấu chân này là của ai? Đại tẩu có thể trả lời được chăng?

Quách Ngọc Hà cười tủm tỉm:

- Tẩu tẩu chỉ suy luận bằng vào thực tế chứ không cố tình phản đối nhận xét của tứ muội đâu!

Vương Tố Tố hốt hoảng:

- Đại tẩu... tiểu muội đâu có ý như vậy...

Chớp mắt hai cái nói tiếp:

- Bộ lời lẽ của tiểu muội có ý như vậy ư?

Khép mắt lại, nước mắt cơ hồ lại muốn trào ra.

Quách Ngọc Hà nhoẻn miệng cười:

- Nếu không có ý như vậy thì đại tẩu đã trách lầm.

Đoạn trìu mến đặt tay lên vai Vương Tố Tố, với giọng hết sức dịu dàng nói tiếp:

- Tứ muội cho ngu tẩu xin lỗi nhé.

- Đại tẩu...

Vương Tố Tố nghẹn lời, quay người sà vào lòng Quách Ngọc Hà.

Quách Ngọc Hà khẽ thở dài, một tay đặt lên vai Vương Tố Tố, tay kia vuốt tóc nàng, dịu dàng nói:

- Hiền muội có điều gì trong lòng cứ nói ra với đại tẩu.

Vương Tố Tố chầm chậm ngước lên nói:

- Đại tẩu, tiểu muội nghĩ...

Bỗng đổi giọng:

- Tiểu muội còn bé dại dột nên đã lỡ lời, xin đại tẩu đừng trách.

Quách Ngọc Hà cười thông cảm, kề tai Vương Tố Tố khẽ nói:

- Hiền muội lại nghĩ đến Bình đệ chứ gì?

Vương Tố Tố thoáng ngẩn người, đoạn lặng thinh cúi đầu.

Quách Ngọc Hà mỉm cười, bỗng ngước lên lớn tiếng nói:

- Dấu chân này thật ra do ai để lại, hiện tại ai cũng không biết, song người ấy hẳn có liên quan đến sư phụ...

Long Phi ngạc nhiên:

- Dựa vào đâu mà Hà muội nói vậy?

Quách Ngọc Hà lườm y một cái, đoạn nói tiếp:

- Và nhất định có ám chỉ một điều bí mật.

Long Phi đằng hắng hai tiếng, lúng búng nói::

- Tại sao người để lại dấu chân này lại có liên quan đến sư phụ? Ta... ta thật không hiểu nổi!

Quách Ngọc Hà khẽ lắc đầu, buông tiếng thở dài rồi nói:

- Bởi nếu đối phương không phải nhắm vào Đơn Phụng, Thần Long, lẽ nào lại có cao thủ như vậy đến vùng hoang vắng này?

Long Phi chau mày, cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, lại lẩm bẩm nói:

- Cũng... chưa hẳn là vậy.

Quách Ngọc Hà vẻ phật ý:

- Tất nhiên là chưa hẳn, trên đời đâu có gì là tuyệt đối. Tuy nhiên dấu chân này hẳn không phải đã vô ý để lại.

Long Phi vội tiếp lời:

- Tất nhiên, dấu chân này hẳn là ám chỉ một điều bí mật.

Vương Tố Tố cúi mặt mỉm cười, Quách Ngọc Hà lại lườm mắt nhìn Long Phi, sau cùng không nén được phì cười.

Long Phi nhướng mày, ra chiều phấn chấn, lớn tiếng nói:

- Nếu dấu chân này quả đúng ám chỉ một điều bí mật, chi bằng chúng ta hãy chờ ở đây để xem sự thật như thế nào.

Đoạn đắc ý rướn ngực, liếc nhìn Quách Ngọc Hà và nói tiếp:

- Hà muội thấy sao?

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Được, chúng ta hãy ở đây chờ, chốc nữa dấu chân này sẽ lộ rõ ra điều bí mật.

Long Phi thoáng chau mày, lúng búng nói:

- Chả lẽ dấu chân này tự sẽ lộ rõ bí mật ư? Ta... ta chẳng thể nào hiểu nổi.

Quách Ngọc Hà nghiêm mặt:

- Dấu chân này tuy xem ra rất bình thường, nhưng kỳ thực vô cùng linh dị, chờ chốc lát...

Nói đến đây nàng không nén được hé nở nụ cười.

Long Phi vốn thật thà chất phác, vẫn không hiểu ngắt lời:

- Một dấu chân sao lại có sự linh dị, ta chẳng thể nào tin được.

Vương Tố Tố càng cúi thấp đầu hơn, bởi nàng đã không còn nén được, muốn bật cười thành tiếng. Ngay như Thạch Trầm vốn rất ít khi cười đùa, giờ đây cũng không khỏi nở nụ cười trên môi.

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Nếu dấu chân này không có chỗ linh dị thì chúng ta chờ ở đây làm gì?

Long Phi ngớ ra hồi lâu mới nói:

- Thì ra... thì ra nàng đã cố tình dối gạt ta...

Ánh mắt y thờ thẫn nhìn về phía trái, chậm rãi nói từng tiếng một:

- Ta biết nàng thông minh hơn ta, trước đây ta cũng thừa nhận, vậy...

Bỗng cúi gầm mặt nói tiếp:

- Tại sao nàng còn bỡn cợt ta nữa chứ?

Quách Ngọc Hà thoáng biến sắc mặt, song lập tức lại cười nói:

- Tiểu muội đâu có bỡn cợt Phi ca, sao Phi ca lại đâm ra đa nghi vậy? Tiểu muội... chẳng qua thấy mọi người tinh thần đang căng thẳng nên mới nói đùa cho nhẹ nhõm bớt vậy thôi.

Long Phi chau chặt mày, vụt ngẩng lên, chòng chọc nhìn Quách Ngọc Hà, ánh mắt chứa chan yêu lẫn hận, mâu thuẫn đến độ không tự chủ được.

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt, nhẹ đưa tay kéo Long Phi sang bên, khẽ nói:

- Trong lòng Phi ca hãy còn giận tiểu muội vì rằng tiểu muội muốn nói đùa thì cũng không nên nhắm vào Phi ca, đúng không nào?

Long Phi im lặng một hồi, lại buông tiếng thở dài cúi đầu xuống.

Quách Ngọc Hà nhoẻn cười, khẽ nói tiếp:

- Nhưng tiểu muội không như vậy thì biết làm sao hơn? Phi ca là người thân cận nhất của tiểu muội, tiểu muội nghĩ trên cõi đời này chỉ có Phi ca là hiểu và lượng thứ cho tiểu muội, nào ngờ...

Nụ cười trên môi nàng tắt dần, giọng nói dần nghẹn ngào, như thể hết sức tủi thân.

Long Phi ngẩng lên, đưa bàn tay to bè ra nắm lấy bàn tay thon thả của Quách Ngọc Hà, lúc này vẻ oán trách trên mặt y đã tiêu tan, thay vào đó là vẻ áy náy thấp giọng nói:

- Ta... đã trách lầm nàng... nàng đừng giận ta...

Thạch Trầm đứng xa bàng quan, lòng không khỏi nực cười thầm nhủ:

- Đại tẩu quả là thông minh, nhưng đại ca... thì lại thật thà quá mức.

Đoạn hắng giọng rồi nói:

- Đại tẩu nói đúng, chúng ta ở đây cũng vô ích, nhưng biết phải làm sao bây giờ?

Vương Tố Tố ánh mắt chợt rực lên:

- Chúng ta... chi bằng đi về thì hơn.

Nàng nói xong câu ấy một cách hết sức khó nhọc.

Quách Ngọc Hà phì cười:

- Sao tứ muội lại nôn nóng thế, chả lẽ...

Bỗng im bặt bỏ dở câu nói, Vương Tố Tố mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống, Long Phi bật cười, dường như định nói gì đó, song lại nghe Quách Ngọc Hà nghiêm chỉnh nói:

- Kỳ thực đại tẩu dễ thường không muốn đi về, song chúng ta vất vả lắm mới tìm được manh mối có liên quan đến sư phụ, lẽ nào lại bỏ qua dễ dàng vậy được?

Nàng lướt nhìn qua mặt mọi người, đoạn chậm rãi nói tiếp:

- Dấu chân này thật ra có ý nghĩa gì. Ẩn chứa điều bí mật gì? Mặc dù hiện giờ Quách Ngọc Hà này chưa biết, nhưng dám khẳng định hướng chỉ của mũi chân chính là hướng đi của sư phụ.

Long Phi không dằn được nói:

- Nhưng Hà muội...

Quách Ngọc Hà xua tay ngắt lời:

- Phi ca đừng hỏi nguyên nhân vì sao tiểu muội lại khẳng định như vậy, đó chẳng qua chỉ là linh cảm mà thôi. Song linh cảm của tiểu muội luôn rất chính xác, Phi ca tin chăng?

Thạch Trầm nói:

- Vậy chúng ta hãy thử xem.

Long Phi gật đầu:

- Đúng rồi.

Quách Ngọc Hà lại nhoẻn miệng cười, Long Phi đã sải bước đi về phía con đường núi bên trái.

Mạn bắc Hoa Sơn vốn đã hoang vu, con đường núi này lại càng hiểm trở khó đi, nếu họ không có khinh công cao cường thì đừng hòng tiến được nửa bước.

Vương Tố Tố mày liễu khẽ chau, bước đi khó nhọc. Thạch Trầm ngước mặt nhìn trời, ánh sao lấp lánh trên cao, vậy mà y vẫn trầm giọng than:

- Phải chi có hỏa tập thì hay biết mấy!

Quách Ngọc Hà ngoái lại cười:

- Lẽ ra chúng ta cũng phải mang theo một số vật dụng mà người trong giới giang hồ cần có, nếu chẳng phải đại ca nóng lòng thì đại tẩu đã mang theo rồi.

Long Phi đằng hắng vài tiếng. Thạch Trầm nói:

- Nhưng bằng vào nhãn lực của chúng ta không có hỏa tập cũng chẳng hề gì.

Bỗng thấy Vương Tố Tố chao người, vội đưa tay ra đỡ, song Vương Tố Tố đã lao tới phía trước.

Họ lặng lẽ vội vã tiến bước, Vương Tố Tố thầm cắn răng, đề khí đi như bay, vượt qua mặt Long Phi.

Quách Ngọc Hà cười nhẹ nói:

- Tứ muội rõ là hiếu cường, Phi ca xem...

Chưa kịp dứt lời, bỗng lại nghe Vương Tố Tố bật lên một tiếng sửng sốt. Tiếp theo, Long Phi, Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà cũng đồng thời kêu lên sửng sốt...

Thì ra trên con đường núi phía trước cách Vương Tố Tố chừng hai mươi trượng sáng rực ánh lửa. Vương Tố Tố trong cơn sửng sốt đã chững bước dừng lại.

Trong vùng hoang vắng thế này vì sao lại có lửa cháy?

Bốn người vô cùng thắc mắc, qua ánh lửa, chỉ thấy một dãy núi chắn ngay trước mặt, vách núi trơn trượt, bên trên tối mịt không sao thấy được độ cao.

Hồi lâu, Vương Tố Tố khẽ buông tiếng thở dài, chậm rãi đi về phía ánh lửa.

Long Phi, Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà bất giác cũng cất bước theo sau, đoạn đường tuy ngắn ngủi, song dường như họ đi rất lâu mới đến nơi, thì ra là bốn bó đuốc bằng cành cây tùng.

Thạch Trầm buột miệng:

- Đuốc! Thì ra là đuốc!

Vừa rồi y mới nói "phải chi có hỏa tập thì hay biết mấy", giờ đây quả nhiên đã có đuốc xuất hiện.

Long Phi và Quách Ngọc Hà đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt có vẻ kinh khiếp.

Long Phi ra chiều hoang mang nói:

- Chả lẽ... chả lẽ hành động của chúng ta đã bị người theo dõi trong bóng tối?

Quách Ngọc Hà ngẫm nghĩ một hồi, đoạn chậm rãi nói:

- Lạ thật, ai có bản lĩnh ngầm theo dõi chúng ta mà không bị phát giác, nhưng với mục đích là bạn hay thù? Nếu là bạn thì quá tốt, còn như là thù thì...

Nàng bỗng im bặt, đôi ngươi đảo tròn, rồi thì đứng thừ ra.

Nàng chầm chặp nhìn vào vách núi, thì nàng bỗng phát hiện trên ấy có một hàng chữ kinh người.

Mọi người hướng mắt nhìn theo, không khỏi rúng động cõi lòng, chỉ thấy trên vách núi có dòng chữ là:

- Long Bố Thi, ông đã đến rồi ư? Ở độ cao mười trượng trên vách núi có dòng chữ mà ông rất muốn được xem, ông có dám lên chăng?

Giọng điệu thách thức, nét chữ rắn rỏi. Người nào dám khiêu khích Bất Tử Thần Long danh chấn thiên hạ? Ai có nội lực để lại dòng chữ trên vách núi cứng rắn thế này?

Long Phi tức giận:

- Ai? Ai vậy?

Sấn tới trước vách núi, chỉ thấy chữ này cũng sâu vào đá năm phân, dù khắc bằng đao kiếm thì nội lực cũng vô cùng khủng khiếp.

Nhưng ánh mắt của Quách Ngọc Hà lại nhìn vào nơi khác, đó là nơi sạch sẽ nhất trên vách núi, nàng thừ ra một hồi, khẽ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ngũ đệ quả nhiên đã nói đúng, sư phụ... chưa chết thật!

Giọng nói nàng có vẻ thất vọng hơn là vui mừng, sự thất vọng của nàng là gì?

Ganh tỵ tài trí của Nam Cung Bình hay vì lý do nào khác? Bất luận sự thất vọng của nàng là vì lý do gì thì trong lúc này cũng chẳng ai lưu ý đến.

Long Phi nhướng mày, buột miệng nói:

- Nhận xét của ngũ đệ đã đúng, sư phụ quả là chưa chết ư?

Giọng nói của y ngập vẻ vui mừng, Quách Ngọc Hà chầm chậm gật đầu:

- Đúng vậy!

Nàng đưa tay chỉ vào khoảng vách núi sạch sẽ nói tiếp:

- Sư phụ chưa chết, lão nhân gia ấy đến đây, trông thấy dòng chữ kia nên đã thi triển khinh công "Tùy Vân Phù" đi lên.

Long Phi chau mày:

- Nhưng...

Quách Ngọc Hà ngắt lời:

- Dòng chữ này đã nhắm vào sư phụ, tất nhiên đối phương đã tính toán chuẩn xác sư phụ ắt hẳn đến đâu, và qua nhận xét, người lên núi quyết không phải sử dụng môn công phu "Bích Hổ Du Tường" bởi môn công phu này là lưng dựa vào vách mà lên, nhưng ở đây có dấu bàn tay, chứng tỏ người ấy đã đối mặt với vách mà trèo lên. Mọi người đều biết, khắp thiên hạ chỉ có môn "Tùy Vân Phù" là tuyệt kỷ khinh công đối mặt với vách mà lên của Thần Long Môn, vậy thì người lên núi ngoài sư phụ ra thì còn ai nữa?

Long Phi mừng rỡ hét lớn:

- Sư phụ chưa chết... lão nhân gia ấy chưa chết...

Thạch Trầm cũng ra chiều hết sức kích động, vẻ kích động của sự vui mừng.

Vương Tố Tố khẽ nói:

- Sư phụ lão nhân gia chưa...

Nàng quá vui mừng, đưa tay áo lên che mặt sụt sịt khóc.

Quách Ngọc Hà mắt đảo quanh, bỗng buông tiếng thở dài thậm thượt.

Long Phi ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ chưa chết, sao Hà muội lại thở dài?

Quách Ngọc Hà buông giọng não nề:

- Khi sư phụ đến đây thì chưa chết, nhưng lên trên kia cực kỳ nguy hiểm, chả lẽ Phi ca không nhận thấy đây rõ ràng là một cạm bẫy?

Long Phi run giọng:

- Cạm bẫy?

Quách Ngọc Hà gật đầu:

- Đúng vậy!

Nàng co ngón tay đếm và nói tiếp:

- Trước hết dùng lời nói khích động, rồi còn giảm sút công lực của sư phụ, sau đó dẫn dụ sư phụ đến đây, ba điều này nối tiếp nhau sắp xếp hết sức chặt chẽ...

Bỗng buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Chẳng trách sư phụ đã bị mắc bẫy!

Trong thoáng chốc vui mừng trên mặt Vương Tố Tố, Long Phi và Thạch Trầm đều biến thành lo âu.

Thạch Trầm ra chiều băn khoăn:

- Vậy thì thiếu nữ họ Diệp bảo Đơn Phụng đã chết, hay cũng là giả dối?

Quách Ngọc Hà gật đầu:

- Rất có thể, y thị đã viện vào đó làm giảm công lực và đồng thời cũng làm giảm thế lực của sư phụ, khiến sư phụ trở nên đơn thân cô thế rồi dẫn dụ đến đây, ôi... với tính khí của lão nhân gia ấy, dù trước mặt là núi kiếm rừng đao thì cũng xông tới, thế là... Ôi, thế là đã sa vào cạm bẫy.

Quách Ngọc Hà vừa dứt lời, Vương Tố Tố đã tung mình vọt lên, hai tay bám vào vách núi, hai chân hơi dạng ra, người từ từ cất lên hệt như một áng mây.

Thạch Trầm vội cất tiếng nói với lên:

- Tứ muội, để tiểu huynh lên cho.

Sải bước đến sát chân núi, song Vương Tố Tố đã cách mặt đất vài trượng. Quách Ngọc Hà vội nắm tay Thạch Trầm giữ lại, khẽ nói:

- Trong tầm cao mười trượng, với khinh công của tứ muội thì không có vấn đề gì đâu, tam đệ hãy yên tâm cứ để tứ muội lên trên ấy xem thử dòng chữ kia là gì.

Thạch Trầm gật đầu, chau chặt mày ngước lên nhìn, mặt ngập vẻ lo lắng quan tâm.

Càng lên cao ánh sáng càng tối, động tác của Vương Tố Tố cũng chậm chạp dần.

Quách Ngọc Hà ngước mặt nói:

- Có trông thấy chưa?

Vương Tố Tố chững người:

- Ở đâu?

- Có trông thấy không?

- Trông thấy rất rõ!

Thạch Trầm dương hanh:

- Tứ muội hãy hết sức thận trọng.

Vương Tố Tố không đáp. Quách Ngọc Hà nói:

- Xem xong hãy xuống mau!

Chưa dứt lời đã thấy Vương Tố Tố lại tiếp tục cất người lên.

Long Phi chau mày lớn tiếng gọi:

- Tứ muội còn lên tiếp làm gì nữa vậy?

Bỗng hoảng hốt la lên:

- Ô, nguy mất!

Chỉ thấy Vương Tố Tố từ trên rơi xuống. Thạch Trầm tái mặt, vội tiến tới dang hai tay ra.

Long Phi và Quách Ngọc Hà cùng hét lớn:

- Tứ muội cẩn thận!

Vương Tố Tố tuy giữ được một hơi chân khí, song từ trên cao như vậy rơi xuống cũng rất là nguy hiểm.

Thạch Trầm hai chân hơi co, cong người vận hết chân lực toàn thân đón lấy Vương Tố Tố, bật lùi ra sau ba bước mới đứng vững lại được.

Nào ngờ Vương Tố Tố chân vừa chạm đất, lập tức đưa tay xô Thạch Trầm dang ra ba thước, đứng thừ ra tại chỗ, sắc mặt thoạt xanh thoạt trắng, chứng tỏ trong lòng hết sức đau khổ.

Vương Tố Tố liếc nhanh về phía Thạch Trầm, bỗng buông tiếng thở dài, cúi gầm mặt khẽ nói:

- Xin lỗi, đa tạ tam ca.

Lòng dạ nàng vốn hiền lương, không bao giờ muốn làm buồn lòng kẻ khác, huống hồ Thạch Trầm hoàn toàn là vì nàng, lòng nàng cũng không khỏi có phần áy náy.

Quách Ngọc Hà đưa mắt nhìn Thạch Trầm, rồi lại nhìn Vương Tố Tố, còn Long Phi thì chẳng chú ý đến sự tế nhị của tình cảm nam nữ, lớn tiếng hỏi:

- Tứ muội, trên kia đã viết những gì? Tứ muội có nhìn rõ chăng?

Vương Tố Tố ngẩng lên khẽ nói:

- Tiểu muội đã xem rõ rồi!

Long Phi nóng ruột hỏi:

- Viết gì vậy?

Vương Tố Tố khẽ buông tiếng thở dài:

- Long...

Nàng không đọc tên sư phụ ra, nói tiếp:

- "Ông đã lên đây rồi ư? Vậy là võ công của ông không hề hoang phế, từ đây thẳng xuống, tạt sang trái mười bảy bước, nơi chân núi có một bụi dây leo, vén lên sẽ thấy có một khe nứt vừa đủ chui lọt một người, đi thẳng đến nơi tận cùng thì sẽ gặp tôi." Vương Tố Tố thoáng dừng, Long Phi đã cất bước sang trái, miệng đếm:

- Một, hai, ba...

Vương Tố Tố lại khẽ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đại ca khoan đi đã, còn tiếp nữa.

Long Phi chững bước, ngoái lại nói:

- Còn gì nữa? Tứ muội chưa đọc hết ư?

Vương Tố Tố gật đầu:

- Còn một dòng nữa, "nếu ông còn thừa lực, hãy lên tiếp năm trượng nữa, trên ấy còn dòng chữ, ông muốn xem chăng?" Nàng đọc xong, Long Phi quay lại, Quách Ngọc Hà thở dài, chậm rãi nói:

- Với tính của sư phụ, dù có táng mạng thì cũng phải lên.

Vương Tố Tố cúi đầu chán nản:

- Nhưng tiểu muội không lên tiếp được nữa.

Long Phi ngơ ngẩn:

- Khinh công tứ muội trội hơn đại ca, muội không lên được thì đại ca đành chịu.

Thạch Trầm bỗng nói:

- Để tiểu đệ tử xem.

Long Phi nhẹ lắc đầu:

- Khinh công của đại tẩu khá hơn tam đệ, để đại tẩu lên thì hơn.

Vương Tố Tố lắc đầu:

- Khỏi phải thử nữa, đại tẩu cũng không lên nổi đâu. Tiểu muội khi lên cao mười trượng, lên thêm thước nữa còn khó hơn một trượng trước đó, nếu lên thêm năm trượng, tiểu muội dù có luyện tập mười năm nữa cũng không sao thực hiện được.

Quách Ngọc Hà gật đầu:

- Tứ muội không nói thì đại tẩu cũng biết.

Phải biết môn khinh công Tùy Vân Phù cũng như Bích Hổ Du Tường hoàn toàn bằng vào một hơi chân khí, mấy trượng đầu tương đối dễ dàng, nhưng càng lên cao càng khó khăn hơn, nếu

đã hết sức, dù còn một tấc nữa thì sẽ đạt tới mục đích cũng không sao lên được.

Long Phi và Thạch Trầm đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cũng hiểu như vậy. Im lặng hồi lâu, Long Phi bỗng buông tiếng thở dài nặng nề rồi nói:

- Vậy thì phải làm sao?

Thạch Trầm nói:

- Nếu không có cách, lành dữ gì tiểu đệ cũng phải lên thử một phen.

Long Phi gật đầu:

- Đúng vậy, đúng vậy!

Quách Ngọc Hà nhẹ lắc đầu:

- Nếu không có cách thì chúng ta dù có thử cũng vô ích, tốt hơn hãy vào trong khe núi bên trái xem sao.

Long Phi lại gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta vào trong ấy xem đối phương là ai?

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Không cần xem tiểu muội cũng biết là ai rồi.

Long Phi trố mắt kinh ngạc:

- Ai vậy?

- Ngoài "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch thì còn ai khác nữa?

Vương Tố Tố khẽ nói:

- Có lẽ đúng...

Quách Ngọc Hà lại nói tiếp:

- Ngoài Diệp Thu Bạch ra, còn ai có giọng điệu như vậy đối với sư phụ nữa chứ?

Long Phi ngẩn người:

- Nhưng mà... "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch chẳng đã chết rồi sao?

Quách Ngọc Hà thở dài:

- Tiểu muội đã nói rồi, đây chẳng qua là cái cạm bẫy, có điều là mấu chốt nằm ở đâu, đến giờ tiểu muội cũng chưa biết, trừ phi... Ôi! Trừ phi tiểu muội xem được chữ viết trên kia.

Nàng vừa dứt lời, bỗng từ trên cao thòng xuống một sợi dây thừng. Mọi người cùng bật lên một tiếng sửng sốt, ngây ngẩng nhìn sợi dây thòng xuống đến mặt đất, hồi lâu không thốt nên lời.

Bốn người cùng đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều nghe lòng ớn lạnh, trên ngọn núi cao vượt khỏi

tầm mắt kia lại có người.

Thạch Trầm chau mày trầm giọng nói:

- Người thòng xuống sợi dây này với người đốt đuốc có phải là một không nhỉ?

Y không chờ người khác trả lời, lại nói tiếp:

- Hẳn chính là một người thôi.

Quách Ngọc Hà gật đầu, Long Phi nói:

- Hẳn đúng là vậy.

Thạch Trầm đôi mày càng chau chặt hơn, lại trầm giọng nói:

- Nhưng đối phương là bạn hay thù, hiện thời khó thể biết được, nếu đối phương không có ác ý thì chúng ta có thể leo dây mà lên bằng trái lại... hết sức nguy hiểm.

Quách Ngọc Hà thở dài:

- Đã đến nước này, dù đối phương là bạn hay thù thì chúng ta cũng đành phải trèo lên thôi.

Thạch Trầm phân vân:

- Nhưng nếu đối phương định ám toán chúng ta, chúng ta đu dây lê há chẳng sa vào cạm bẫy của họ ư?

Quách Ngọc Hà mỉm cười lắc đầu:

- Xét qua võ công của người này, nếu muốn hãm hại chúng ta đâu cần tốn công phí sức như vậy...

Vương Tố Tố ngắt lời:

- Vậy thì để tiểu muội lên thì hơn.

Thạch Trầm vội nói:

- Tiểu huynh với tứ muội cùng lên, nếu có gì bất trắc cũng tiếp ứng lẫn nhau được.

Vương Tố Tố cúi mặt:

- Một mình tiểu muội lên là đủ rồi.

Thạch Trầm nói:

- Tiểu huynh đi cùng với.

- Tam ca chẳng sợ sẽ có nguy hiểm sao?

Vương Tố Tố như hối hận mình đã lỡ lời, bèn lại nói tiếp:

- Nếu có nguy hiểm, một mình lên là hơn.

Thạch Trầm lặng thinh cúi đầu, mặt vẻ ngượng ngùng.

Quách Ngọc Hà mỉm cười nói:

- Tứ muội đã lên một lần rồi, phen này để đại tẩu lên thì hơn.

Long Phi vội gật đầu:

- Đúng, đúng! Phen này phải đến lượt đại tẩu.

Thạch Trầm bỗng ngẩng lên lớn tiếng nói:

- Tiểu đệ đi với đại tẩu.

Vì muốn tỏ ra dũng cảm trước người mình thầm thương trộm nhớ, lúc này dù trước mặt là rừng đao núi kiếm thì y cũng sẵn sàng lao vào.

Quách Ngọc Hà gật đầu:

- Tam đệ đi cùng cũng được.

Đoạn tung mình vọt lên cao những ba trượng, với tay nắm lấy sợi dây thừng, ngoảnh mặt lại cười nói:

- Đại ca, nếu lỡ tiểu muội rơi xuống, đại ca phải đón lấy đấy.

Long Phi dang rộng hai tay, xương cốt kêu lên răng rắc, dõng dạc nói:

- Hà muội cứ việc rơi xuống, ngu ca...

Bỗng cảm thấy lời nói mình không ổn, bèn cúi đầu ho không ngớt.

Thạch Trầm đã phóng vọt lên, Vương Tố Tố mấy máy môi, sau cùng ngước lên nói:

- Hãy cẩn thận.

Tuy tiếng nói nàng rất khẽ, song Thạch Trầm nghe rất rõ ràng, lập tức tinh thần phấn chấn, lớn tiếng nói:

- Tiểu huynh sẽ cẩn thận, tứ muội hãy yên tâm.

Dưới bóng đêm chỉ thấy thân hình y càng lên cao càng nhanh, khi ngang qua những chữ viết Vương Tố Tố đã trông thấy trước đó, Thạch Trầm thoáng dừng lại, đoạn lại tiếp tục lên cao, bóng dáng y mờ dần.

Vương Tố Tố bỗng lẩm bẩm:

- Có lẽ họ không gặp nguy hiểm gì đâu.

Long Phi ngạc nhiên:

- Sao lại không gặp nguy hiểm?

- Đại tẩu chẳng đã nói rồi ư? Võ công người này cao hơn hơn chúng ta biết là bao, nếu muốn

hại chúng ta, hà tất phải tốn công tốn sức như vậy?

Long Phi ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn gật đầu, ngước lên lớn tiếng hỏi:

- Trên kia có biến cố gì không?

Tiếng nói theo gió bay cao, song bên trên im lìm không hề có tiếng đáp lại.

Long Phi thoáng nhíu mày:

- Chả lẽ họ không nghe thấy ư?

Vương Tố Tố đứng thừ ra, Long Phi lại hét lớn:

- Này, trên kia có nghe thấy không?

Vương Tố Tố nghe đinh tai nhức óc, bất giác lùi sau một bước, song bên trên vẫn không hề có chút hồi âm.

Vương Tố Tố khẽ nhíu mày, lòng hết sức nghi hoặc, ngọn núi dù cao đến mấy, song chung quanh không hề có vật cản, tiếng nói to lớn như vậy, lẽ nào hai người kia lại không nghe thấy?

Nàng bắt đầu đâm ra lo lắng, song không dám nói ra, liếc nhìn về phía Long Phi, chỉ thấy sắc mặt y biến đổi liên hồi, chẳng rõ là do ánh lửa chớp chóa hay do nỗi lòng biến đổi, cho đến khi tiếng vọng tắt hẳn, gương mặt sạm đen của Long Phi đã trở nên tái ngắt, y run giọng nói:

- Tứ muội bảo họ sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng... nhưng tại sao họ không trả lời?

Vương Tố Tố buông tiếng thở dài, chẳng biết trả lời thế nào cho phải, hồi lâu mới khẽ nói:

- Nếu có sự nguy hiểm thì họ cũng phải lên tiếng báo cho chúng ta biết chứ, nhưng mãi đến giờ trên kia vẫn chẳng có động tĩnh gì cả, lạ thật!

Long Phi trầm giọng:

- Quả là lạ lùng thật!

Nắm lấy sợi dây thừng, ngoái lại nói:

- Vô luận ra sao đại ca cũng phải lên đó xem...

Bỗng im bặt, Vương Tố Tố những thấy bàn tay Long Phi không ngớt run rẩy, song chẳng rõ vì lý do gì?

Bàn tay to bè của Long Phi nắm vào đầu dây run rẩy khiến sợi dây thừng cũng run lên lật bật.

Vương Tố Tố kinh ngạc hỏi:

- Đại ca... làm sao vậy?

Nàng đưa tay chỉ vào bàn tay run rẩy của Long Phi, lòng hết sức kinh hãi, bởi nàng hiểu rất rõ vị đại ca được giới giang hồ công nhận là một thiết hán, lòng can đảm và cương trực, công lực vững mạnh, kiếm pháp ác liệt cùng với hai thiết quyền đã vang lừng thiên hạ, vậy mà bây giờ đây bàn tay lại run lên dữ dội đến thế.

Long Phi vụt quay lại, mặt đầy vẻ kinh hoàng, run giọng nói:

- Tứ muội xem!

Vương Tố Tố lặng người, vội giật lấy sợi dây lắc mạnh hai cái, sợi dây nhẹ nhàng đung đưa như bên trên chẳng có vật gì cả, nàng bàng hoàng buông tay lùi sau một bước, ngước nhìn lên run giọng nói:

- Sao lại trống không thế này, họ đâu mất rồi nhỉ?

Long Phi thờ thẩn nhìn nàng, bỗng quát lớn:

- Tứ muội đã bảo họ sẽ không gặp nguy hiểm kia mà?

Vương Tố Tố biến sắc, lại lùi thêm bước nữa, đưa mắt nhìn sợi dây thừng, bỗng cắn răng phóng vút lên...

oo Hãy nói về Thạch Trầm càng lên cao gió núi càng mạnh, ánh lửa càng mờ, song y lại nghe lòng ấm áp, thầm nhủ:

- Dẫu sao thì nàng cũng quan tâm đến mình.

Nghĩ đến ba tiếng "hãy cẩn thận" ngắn ngủn vừa rồi của Vương Tố Tố, y nghe lòng phơi phới nhẹ nhõm, người cũng trở nên nhanh nhẹn hơn, thoáng chốc đã lên cao hơn mười trượng.

Bỗng nghe Quách Ngọc Hà khẽ nói:

- Những chữ này chính tứ muội đã xem qua, ôi... trí nhớ y khá thật, đọc lại chẳng sai sót một chữ.

Thạch Trầm liền nói:

- Tứ muội có trí nhớ tốt lắm.

Liếc nhanh qua những dòng chữ ấy, đoạn tiếp tục trèo lên, nhưng lòng vẫn thầm nhủ:

- Dẫu sao thì nàng vẫn quan tâm đến mình, đôi lúc nàng đối xử với mình như thế kia chẳng qua là vì tính e thẹn đoan trang của người con gái, dù thế nào hai người cũng từng gần gũi với nhau suốt năm năm dài, lẽ nào nàng không có tình cảm với mình?

Khóe môi y bất giác hé nở nụ cười. Cõi lòng Thạch Trầm đang đắm chìm trong hạnh phúc vô biênh, bỗng vầng trán chạm vào một vật, y giật mình ngước lên nhìn, thì ra là đôi tú hài màu xanh nhạt của Quách Ngọc Hà, đồng thời một mùi hương thoang thoảng cũng len nhẹ vào mũi.

Thạch Trầm chững người, ánh mắt không còn di động nữa, chòng chọc nhìn vào đôi tú hài của Quách Ngọc Hà, lòng không khỏi mơ mộng viển vông.

Bỗng nghe Quách Ngọc Hà cười nhẹ nói:

- Nhìn cái gì vậy hở?

Thạch Trầm đỏ mặt, Quách Ngọc Hà lại nói:

- Hãy mau lên đây xem những chữ này, cứ nhìn chân người ta chi vậy?

Thạch Trầm thẹn đỏ cả mặt lẫn con tim, ngượng ngùng buông tiếng đằng hắng, ấp úng:

- Tiểu... tiểu đệ...

Bỗng cảm thấy một bàn tay mềm mại vuốt lên tóc.

Quách Ngọc Hà một tay cầm dây, cúi người xuống vuốt tóc Thạch Trầm, dịu giọng nói:

- Mắc cỡ hả? Lên mau, trước mặt đại tẩu chẳng có gì phải mắc cỡ cả.

Giọng nói dịu ngọt kia khiến Thạch Trầm không dằn được ngẩng lên nhìn, chỉ thấy gương mặt diễm lệ kia đang tươi cười nhìn mình, chàng nghe rõ tim mình đập thình thịch, bất giác lại đằng hắng hai tiếng rồi nói:

- Trên kia viết gì vậy?

Quách Ngọc Hà bèn nép người sát vào vách núi, khẽ nói:

- Hãy tự lên mà xem.

Sau khi Quách Ngọc Hà tránh ra, Thạch Trầm có đủ chỗ để trèo lên, tay trái ấn vào vách đá, người nhẹ nhàng lướt lên, mắt không dám nhìn Quách Ngọc Hà nửa, chỉ nhìn thẳng vào dòng chữ trên vách núi viết rằng:

- Long Bố Thi, ông đã đến đây rồi, hay lắm, võ công của ông quả không hề hoang phế. Bây giờ ông hãy đi lên, lại sang phải mười lăm bước có một khe núi, con đường này tương đối gần nhưng khó đi hơn, nhưng nếu ông còn thừa sức lên tiếp bảy trượng nữa, sẽ có thể tìm thấy một con đường rộng rãi hơn, có điều ông không nên hiếu thắng, hãy chọn lấy con đường mình đủ khả năng để đi chứ đừng miễn cưỡng, cho dù võ công của ông có kém hơn thì cũng vẫn có thể gặp được tôi.

Thạch Trầm xem xong, nhưng ánh mắt vẫn không hề chuyển động, bởi lúc này mùi hương vô hình kia lại càng nồng nàn hơn, hồi mười tuổi chàng đã đầu nhập vào Thần Long Môn, lúc ấy Quách Ngọc Hà cũng chỉ mới mười hai, mười ba tuổi.

Bấy giờ hai người đều còn là tuổi hoa niên, mặc dù dưới sự dạy dỗ của nghiêm sư, song họ cũng từng trải qua những cuộc vui đùa của tuổi thơ mà bất kỳ ai cũng có.

Thanh mai trúc mã, tất nhiên Thạch Trầm cũng từng thầm thương trộm nhớ vị "nhị sư tỷ" thông minh và lớn tuổi hơn mình, song đó chẳng qua chỉ là tình cảm trong trắng của tuổi thơ, mãi đến khi khôn lớn chàng vẫn chôn chặt trong lòng.

Đến năm chàng mười lăm tuổi, Vương Tố Tố cũng đầu nhập vào Thần Long Môn, hôm ấy là một ngày quang đãng, mãi đến hôm nay, sau năm năm, Thạch Trầm vẫn còn nhớ rất rõ ánh sao sáng đêm hôm ấy.

Ngay đêm hôm ấy, "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi đã bày mấy bàn tiệc rượu tại đại sảnh, tuyên bố hai việc mừng, thứ nhất là mới thu nhận được một nữ đệ tử thông minh, thứ nhì là hôn lễ giữa đại đồ đệ Long Phi với nữ đồ đệ Quách Ngọc Hà.

Ngay đêm hôm ấy, ngay trong ngôi nhà nhỏ lạnh tanh của mình, Thạch Trầm cũng từng thổn thức suốt đêm, với đôi mắt nhòa lệ nhìn sao trời đến sáng, song kể từ đó chàng đã quên đi mối tình thơ ngây ấy, bởi nàng giờ đây trở thành vợ của đại sư huynh, người chàng kính nể nhất, và lại "đại tẩu" của chàng, chứ không còn là "tiểu sư tỷ" như hồi tuổi thơ nữa.

Kể từ đó, Thạch Trầm dần xa lánh Quách Ngọc Hà, những cuộc chuyện trò cũng dần trở nên nghiêm túc và trịnh trọng, duy chỉ có một hôm vào buổi sáng trên sân luyện võ, chàng đã đơn độc gặp Quách Ngọc Hà, chàng định lẫn tránh, song nàng đã lên tiếng gọi và nói:

- Sao tam đệ cứ lẩn tránh nhị tỷ mãi, chả lẽ nhị tỷ không còn là tiểu sư tỷ của tam đệ sao?

Thạch Trầm nói thầm:

- Đúng vậy! Nàng đã không còn là "tiểu sư tỷ" nữa rồi!

Song miệng lại lặng thinh, rồi từ đó hai người không còn gặp nhau riêng rẻ nữa, mãi đến bây giờ...

Bao kỷ niệm thoáng chốc lướt qua lòng Thạch Trầm, và giờ đây Quách Ngọc Hà lại kề cận bên chàng như ngày nào, trong mùi hương ngây ngất, Thạch Trầm tựa hồ quên mất nàng là "đại tẩu" của mình.

Thế là, chàng chầm chậm quay qua, ánh mắt Quách Ngọc Hà sâu lắng, như đại dương xanh biếc, lại như giấc mơ đêm xuân tuyệt vời.

Bốn mắt giao nhau, Thạch Trầm bất giác khẽ buông tiếng thở dài, giọng như rên rỉ nói:

- Tiểu sư tỷ...

Ba tiếng ấy tuy khẽ, song đã khiến đáy lòng Quách Ngọc Hà gợn sóng dữ dội, ánh mắt nàng lướt nhẹ qua mặt Thạch Trầm, sóng lòng lắng dịu dần, thay vào đó là ánh sáng chớp ngời, lòng nàng đang nghĩ gì?

Nào ai biết ý nghĩ trong lòng nàng, nàng chỉ đưa tay vuốt nhẹ lên má Thạch Trầm, khẽ nói:

- Gầy đi nhiều quá!

Thạch Trầm không động đậy, yên tĩnh như một pho tượng đá, song cõi lòng chàng lại trái ngược hẳn, chàng đang nghĩ gì?

Bất kể lòng chàng đang nghĩ gì, song ngoài miệng chỉ nói:

- Hẳn sư phụ đã lên trên ấy rồi.

Thạch Trầm không dám nhìn vào mắt Quách Ngọc Hà nữa, đề khí trèo tiếp lên trên.

Khoảng cách mười trượng thoáng chốc đã đến, quả nhiên trên ấy là nơi tận cùng, giờ phút này chàng không còn màng đến sự an nguy của bản thân nữa, chẳng chút do dự tung mình vọt lên, phóng mắt nhìn, đỉnh núi bằng phẳng như bị lưỡi búa thần chém ngang vậy.

- Đỉnh núi này quả là đặc biệt, thảo nào từ bên dưới không nhìn thấy được.

Thạch Trầm vừa nghĩ đến đó đã nghe tiếng động của Quách Ngọc Hà ở sau lưng.

Chàng nào dám quay lại, mặc dù đó là niềm mong muốn của chàng. Chàng nhìn thẳng vào phía trước, song kỳ thực chàng chẳng trông thấy gì cả.

Gió càng mạnh hơn bên dưới, hất tung làn tóc óng ả của Quách Ngọc Hà, chạm vào tai, vào má, vào miệng Thạch Trầm.

Quách Ngọc Hà khẽ buông tiếng thở dài:

- Sư tỷ biết kể từ khi sư tỷ về làm vợ đại ca, tam đệ đã luôn lẩn tránh sư tỷ, hôm gặp nhau tại sân luyện võ, tam đệ thậm chí không dám nói một lời với sư tỷ, tại sao tam đệ không thể xem sư tỷ cũng như xưa...

Bỗng dưới chân núi có tiếng hét lớn:

- Trên kia có biến cố gì không?

Thạch Trầm giật mình quay lại, khóe môi bất ngờ chạm vào làn môi ngọt ấm của Quách Ngọc Hà.

Hai người đều lặng thinh, cũng chẳng động đậy, không ai lên tiếng trả lời câu hỏi của Long Phi, cũng chẳng nghe thấy hồi âm vang vọng bốn bề, mà chỉ nghe tiếng tim đập rộn rã của nhau...

Quách Ngọc Hà buông giọng như gió thoảng:

- Tam đệ còn nhớ lần nọ Ở dưới ngọn cổ tùng sau sơn trang...

Thạch Trầm hít sâu một hơi:

- Tiểu đệ... đã ôm sư tỷ, đòi chơi trò cô dâu chú rể...

- Tam đệ đòi sư tỷ cùng vào động phòng, sư tỷ không chịu...

Thạch Trầm giọng đăm chiêu:

- Sư tỷ đã bảo mình lớn tuổi hơn, chỉ thể làm tỷ tỷ chứ không thể làm cô dâu...

- Thế rồi tam đệ đã ôm lấy sư tỷ, bắt buộc sư tỷ, lúc ấy sư tỷ...

Bỗng dưới chân núi lại có tiếng hét lớn:

- Này, trên kia có nghe thấy không?

Thạch Trầm lại giật mình, bỗng cảm thấy đôi môi ấm áp chạm vào môi mình...

Chỉ nghe Quách Ngọc Hà lại khẽ nói:

- Lúc ấy cũng như hiện giờ, sư tỷ đã cùng tam đệ hôn...

- Nhưng... về sau sư tỷ đã lấy đại ca, trở thành đại tẩu...

Thạch Trầm không hề động đậy, bởi ngọn lửa lòng đang rực cháy.

Quách Ngọc Hà lại nói tiếp:

- Mặc dù sư tỷ đã là vợ của đại ca, nhưng... chả lẽ tam đệ không hiểu nỗi lòng của sư tỷ hay sao?

- Nỗi lòng của sư tỷ... nỗi lòng của sư tỷ...

- Lúc nào mà sư tỷ không bênh vực cho tam đệ, đôi khi tam đệ bị tứ muội hờ hững thì sư tỷ cũng nói hộ cho, tam đệ biết vì sao không?

- Bị tứ muội hờ hững.

Thạch Trầm nghe lòng đau thắt, song thoáng chốc đã bị sự ngọt ngào trước mặt che lấp, ngây ngẩn nói:

- Vì sao?

- Vì trong lòng sư tỷ vẫn luôn nghĩ đến tam đệ, có điều tam đệ không biết đó thôi.

Thạch Trầm thừ ra một hồi, chậm rãi nói:

- Vậy sao sư tỷ lại bằng lòng lấy đại ca?

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt, khẽ thở dài:

- Sư tỷ lớn tuổi hơn tam đệ, lại là sư tỷ, dù muốn làm vợ tam đệ thì sư phụ cũng không chấp thuận.

Thạch Trầm thở dài:

- Trước đây tiểu đệ cứ ngỡ sư tỷ vì muốn làm vợ của trưởng môn đệ tử Thần Long Môn hầu mai sau tiếp quản Chỉ Giao sơn trang nên mới lấy đại ca, bởi... bởi tính nết cả...

Quách Ngọc Hà thoáng biến sắc mặt, như là vì bị đoán trúng tâm sự, lại như bị hàm oan, buông tiếng thở dài não nuột:

- Trước kia tam đệ quả đã nghĩ như vậy thật ư?

Thạch Trầm gật đầu:

- Nhưng giờ thì tiểu đệ biết là mình đã lầm.

Quách Ngọc Hà mỉm miệng cười, bỗng nũng nịu nói:

- Sư tỷ tuy không thể làm vợ tam đệ, nhưng... nếu từ đây hai ta luôn được kề cận bên nhau, vậy chẳng phải cũng như nhau ư?

Thạch Trầm nghe lòng chao động, ngây ngán nhìn Quách Ngọc Hà, một hồi thật lâu, thậm chí sự hô hấp cũng tưởng chừng ngưng thần...

Thốt nhiên, có tiếng nói từ bên dưới vọng lên, Long Phi trầm giọng nói:

- Tứ muội, trên kia có lẽ có sự nguy hiểm, hãy để đại ca lên trước thì đúng hơn.

Thạch Trầm giật nẩy mình như sấm nổ bên tai, vội ngã người ra sau, nhún mình tung vọt lên không, lướt ra sau hơn hai trượng, hạ xuống bên cạnh một tảng đá cao cả trượng.

Cơ hồ trong cùng một lúc, bóng dáng mảnh mai của Vương Tố Tố cùng phóng vọt lên đỉnh núi, tiếp theo thân hình vạm vỡ của Long Phi cũng xuất hiện trước mắt.

Ánh mắt bốn người cùng trao nhau trong chớp nhoáng, mỗi người đều lộ vẻ kinh ngạc. Tất nhiên trong ánh mắt của Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà còn có vẻ hổ thẹn lẫn sợ hãi.

Long Phi và Vương Tố Tố cùng "ủa" lên một tiếng. Long Phi nói:

- Thì ra hai người ở trên này.

Quách Ngọc Hà mỉm cười, tay vuốt tóc chậm rãi nói:

- Tất nhiên là ở trên này, chả lẽ lại ở dưới kia hay sao?

Long Phi quét mắt nhìn, chỉ thấy Thạch Trầm mặt đầy vẻ hốt hoảng đứng cạnh một tảng đá to, lưng dựa sát vào tảng đá ấy như suýt ngã quỵ xuống đất, ngực phập phồng dữ dội, miệng há hốc không thốt nên lời.

Đồng thời nụ cười và lời nói của Quách Ngọc Hà cũng không được tự nhiên như lúc bình thường. Long Phi tuy tính tình đôn hậu, trông thấy Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà ra vẻ quá thất thường như vậy, lòng cũng không khỏi sinh ra nghi hoặc, trầm giọng nói:

- Hai người đang làm gì vậy?

Quách Ngọc Hà sầm mặt:

- Đại ca sao hỏi lạ vậy? Đại ca bảo muội với tam đệ đang làm gì nào?

Long Phi ngớ người:

- Khi nãy hai người có nghe thấy tiếng gọi của ta ở dưới chân núi không?

Quách Ngọc Hà thản nhiên:

- Có nghe!

- Nghe sao không trả lời? Làm cho ta lo lắng muốn chết.

Giọng nói Quách Ngọc Hà càng rắn lạnh thì giọng nói của Long Phi càng hòa hoãn, giờ đây giọng nói của y chẳng còn chút vẻ gì là trách móc nữa, mà chỉ ca thán thôi.

Quách Ngọc Hà cười lạnh lùng:

- Đại ca hồ đồ, nhưng tiểu muội không thể hồ đồ giống đại ca.

Long Phi ngơ ngác:

- Ta hồ đồ gì cơ?

Quách Ngọc Hà cười khẩy:

- Đại ca có biết hiện chúng ta đang lâm vào tình trạng nguy hiểm đến mức nào chăng? Địch tối ta sáng, địch đông ta ít, vậy mà đại ca lại la hét ỏm tỏi lên, chả lẽ sợ người ta không biết mình ở đây hay sao? Tiểu muội đâu thể lại hồ đồ như đại ca, vậy mà chưa hiểu ất giáp chi cả đã vội

trách hỏi tiểu muội.

Long Phi ngớ người, chầm chậm cúi đầu.

Vương Tố Tố khẽ thở dài:

- Đại tẩu quả là chu đáo.

Nỗi kinh hoàng của Thạch Trầm đã dần lắng dịu, song sắc mặt chàng lại càng khó coi hơn. Đối với Quách Ngọc Hà, chàng bội phục lẫn khiếp sợ, chẳng thể nào ngờ nổi một người đã làm điều tác tệ lại còn có thể thản nhiên với lý lẽ vững vàng trách ngược lại kẻ khác.

Đối với Long Phi, chàng cảm thấy tội nghiệp lẫn hổ thẹn, chỉ thấy Long Phi cúi đầu một hồi, bỗng sải bước đi về phía chàng. Đến gần, đưa tay vỗ lên vai chàng, trầm giọng nói:

- Đại ca thật có lỗi với tam đệ.

Thạch Trầm thót người, ấp úng:

- Đại ca... làm gì có lỗi với tiểu đệ...

Long Phi thở dài:

- Vừa rồi đại ca đã trách lầm tam đệ.

Thạch Trầm cúi mặt:

- Tiểu đệ... đâu có...

Dẫu sao chàng cũng không bằng được Quách Ngọc Hà, chỉ cảm thấy tim đập dữ dội, chẳng làm sao nói tiếp được nữa.

Long Phi lại thở dài:

- Tuy đại ca ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng quả có nghi ngờ tam đệ. Ôi, đại ca thật đáng chết, lại đi nghi ngờ tam đệ.

Thạch Trầm ngơ ngẩn, nghe máu nóng trong lòng trào sôi, đối diện với một nam nhân đại trượng phu nhiệt thành, chính trực và lòng dạ trong sáng như vậy, chàng cảm thấy mình vô cùng bé nhỏ và bỉ ổi, ấp úng nói:

- Đại ca... tiểu đệ thật...

Hai tiếng "có lỗi" chưa kịp thốt ra, Quách Ngọc Hà bỗng lướt tới lớn tiếng nói:

- Giữa huynh đệ với nhau có sự hiểu lầm, chỉ cần thông cảm cởi mở là xong, cần gì phải nói nhiều?

- Đúng rồi, đúng rồi, Long mỗ không nói nữa.

Long Phi vừa nói vừa bóp vai Thạch Trầm, bỗng lại sửng sốt kêu lên:

- Gì thế này?

Y chằm chặp nhìn vào tảng đá sau lưng Thạch Trầm, rồi đứng thừ ra. Thạch Trầm giật nẩy mình vội quay phắt lại, những thấy trên tảng đá có khắc hình một nữ đạo sĩ, tóc búi cao đứng nghiêm trang, cánh tay trái buông xuống, hai ngón tay trỏ và giữa hơi nghếch lên, tay phải giơ chếch, trường kiếm trong tay hơi chĩa mũi xuống, bức hình rất sinh động, dưới màn đêm trông hệt như người sống.

Cạnh bức hình có vài hàng chữ, định thần nhìn kỹ, viết rằng:

- "Long Bố Thi, công lực của ông lại tịnh tiến nữa rồi. Thế nhưng, ông phá được chiêu này của tôi chăng? Nếu được thì tiến tới, còn không hãy quay về." Long Phi xem thật kỹ hồi lâu, bỗng buông tiếng cười khẩy rồi nói:

- Chiêu này Long mỗ còn phá được, huống hồ sư phụ.

Thạch Trầm thoáng cau mày:

- Giọng điệu huênh hoang thế này, nhưng thoạt nhìn thì hết sức tầm thường, chả lẽ bên trong lại có sự ảo diệu gì hay sao?

Vương Tố Tố vẫn đăm mắt nhìn, chậm rãi nói:

- Chiêu này tuy trông rất tầm thường, nhưng bên trong hẳn chứa đựng rất nhiều sự lợi hại, có điều chúng ta chưa nhận thấy được đó thôi.

Quách Ngọc Hà gật đầu:

- Đúng vậy, hễ chiêu thức trông càng bình phàm thì kỳ thực càng lợi hại.

Đoạn nghiêng đầu cười nói tiếp:

- Mọi người đã xem tự nãy giờ, có nhận thấy điểm nào đặc dị chăng?

Long Phi lại đưa mắt nhìn bức hình, đoạn nói:

- Cầm kiếm thủ thế thì chân phải đứng theo phương vị, nhưng hai chân của nữ đạo sĩ này lại chụm vào nhau, hai đùi dạng ra, vậy thì là bộ pháp gì?

Quách Ngọc Hà tiếp lời:

- Không sai, đó chính là một đặc điểm dị.

Long Phi lại nói:

- Và cánh tay trái khép sát vào người, chỉ có hai ngón trỏ và giữa nghếch lên, vậy cũng đâu phải là phương pháp bấm kiếm quyết.

Quách Ngọc Hà gật đầu:

- Không sai!

Long Phi rướn ngực ra chiều đắc ý, lập tức tiếp lời:

- Nàng ta mình mặc đạo trang mà dường như chân lại mang giày đàn ông, điều này cũng rất kỳ

khôi.

Quách Ngọc Hà cười nhẹ:

- Lối ăn mặc không liên quan đến kiếm pháp, đâu thể kể được là...

Long Phi lại nghiêm chỉnh:

- Sao lại không kể được là điểm đặc dị? Ăn mặc không nghiêm chỉnh thì lòng dạ bất chính, kiếm pháp cũng bất chính, mà kiếm pháp không đường hoàng thì làm sao công địch thủ thắng được?

Quách Ngọc Hà cười:

- Thôi được, kể như...

Long Phi cướp lời:

- Tất nhiên là phải kể rồi!

Vương Tố Tố gật đầu lia lịa:

- Kiếm pháp không đường hoàng dẫu có thể xưng hùng một thời, nhưng cũng không thể lưu truyền vạn thế, lời lẽ của đại ca quả rất là hữu lý.

Thạch Trầm tán đồng:

- Đúng vậy, tự cổ chí kim đã có biết bao ví dụ, chẳng hạn kiếm pháp của các môn phái như Thiếu Lâm và Võ Đang đời đời truyền nhau, đến nay đã biết bao đời.

Còn như những kiếm pháp cũng từng danh chấn võ lâm khi xưa, chẳng hạn theo thiên hướng như Hải Nam kiếm pháp, hiểm độc như Truy Hồn Đoạt Mệnh Kiếm, đến nay ngoài cái tên còn có người biết mà thôi. Qua đó đủ thấy khi xưa người nào đã nhờ vào những loại kiếm pháp ấy xưng hùng chốn võ lâm, chẳng qua vì họ tài trí hơn người, công lực thâm hậu, chứ không phải nhờ vào kiếm pháp cao siêu, nhận xét của tứ muội quả...

Quách Ngọc Hà khẽ nhíu mày ngắt lời:

- Tam đệ nói đủ chưa?

Thạch Trầm ngẩn người, Quách Ngọc Hà nói tiếp:

- Trong lúc này thật chẳng hiểu sao hai người lại còn có lòng dạ để mà nói chuyện tầm phào.

Thạch Trầm cúi mặt, Quách Ngọc Hà bỗng lại cười nói:

- Sau này còn thiếu gì dịp để mà tán gẫu, hai người hà tất gấp gáp như vậy chứ?

Vương Tố Tố đỏ mặt, bất giác cũng cúi gầm mặt.

Quách Ngọc Hà liếc nhìn nàng, đoạn lại mỉm cười nói tiếp:

- Ngoài hai điều đại ca đã nói...

Long Phi hớt lời:

- Ba điều!

Quách Ngọc Hà cười:

- Ngoài ba điều ấy ra, ai còn nhận thấy gì nữa chăng?

Thạch Trầm ngẩng lên, mắt tuy nhìn vào bức hình, song kỳ thực chẳng trông thấy gì cả. Vương Tố Tố khẽ nói:

- Tiểu muội thấy điều kỳ lạ nhất là đôi mắt của bức hình, khi giao đấu tại sao lại nhắm mắt?

Nàng không hề ngẩng đầu lên, hẳn đã sớm nhận ra điều ấy, nhưng tự nãy giờ không nói ra mà thôi.

Long Phi buông tiếng thở dài:

- So ra vẫn là tứ muội tỉ mỉ hơn.

Quách Ngọc Hà gật đầu:

- Không sai, thoạt tiên sư tỷ cũng nhận thấy điều ấy là kỳ lạ nhất, thậm chí kỳ lạ đến phi lý, nhưng khi nhìn kỹ, nàng ta nhắm mắt chẳng những rất có lý mà còn là điểm lợi hại nhất trong chiêu kiếm pháp này.

Thạch Trầm và Long Phi cùng ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Quách Ngọc Hà nghiêm giọng:

- Chiêu kiếm này yên tịnh như ngọn núi, ẩn chứa nhiều sự biến hóa, chính là môn kiếm pháp nội gia dùng tịnh chế động, mà trong giới võ lâm ai cũng biết "Thiên Long thập thất thức" của sư phụ là một pho kiếm pháp với thế công quyết liệt hung hiểm từ xưa đến nay, nhất là bốn thức sau cùng lại càng biến hóa ảo diệu khôn lường, làm chóa mắt đối phương, có người ngay cả một chiêu cũng không chống đỡ nổi.

Thạch Trầm vỡ lẽ:

- Vậy nàng ta nhắm mắt lại, không nhìn thấy ánh kiếm chóa sáng, tất nhiên lòng càng yên tịnh...

Quách Ngọc Hà gật đầu:

- Không sai, nhưng đó cũng nhờ vào nội lực của nàng ta đã đạt đến mức lư hỏa thuần thanh, có thể nghe tiếng gió mà nhận định chuẩn xác phương vị.

Long Phi vỗ tay:

- Đúng vậy, đúng vậy! Ta vốn định trước tiên dùng chiêu "Phong hổ vân long" để dẫn dụ nàng ta xuất thủ tấn công hoặc di chuyển kiếm vị, vậy mình có thể dùng chiêu "Phá vân thăng" hóa giải chiêu kiếm này. Nhưng nếu nàng nhắm mắt lại, nén được sự nóng nảy, vậy thì chiêu "Phong hổ vân long" nào có ích lợi gì?

Thạch Trầm bỗng nói:

- Dù không dùng chiêu dẫn dụ thì trong "Thiên Long thập thất thức" cũng có chiêu phá được chiêu kiếm này.

Quách Ngọc Hà tiếp lời:

- Tam đệ nói phải chăng là chiêu biến hóa "Trực thượng cửu tiêu" (thẳng lên chín tầng mây) trong thức thứ nhất "Phá vân thăng" của "Phá Vân Tứ Thức"?

Thạch Trầm gật đầu:

- Đúng vậy! Chiêu kiếm này chếch ngang lên, tay trái có thể bảo vệ vùng ngực phải có thể ngăn đường địch thủ, nhưng mũi kiếm hơi chĩa xuống, cánh tay trái khép sát người, như vậy từ cổ trái đến mạn sườn đều bỏ trống, chỉ cần dùng hai chiêu thứ sáu và thứ bảy trong "Phá vân thăng" là chẳng khó phá được chiêu kiếm này.

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Tam đệ lăn lộn trong chốn giang hồ chưa đầy hai năm, thật không ngờ võ công đã tinh tiến đến vậy.

Long Phi cười bông đùa:

- Hai năm nữa hẳn sẽ trội hơn cả đại ca đấy!

Thạch Trầm bẽn lẽn cảm tạ, Quách Ngọc Hà lại nói:

- Tam đệ dùng hai chiêu "Trực thượng cửu tiêu" và "Chấn nguyệt phi tinh" tuy uy thế kinh người, cứng rắn đến mấy cũng xuyên thấu, nhưng lại quá ư bá đạo, hơn nữa nếu công lực đối phương tương đương với mình, chỉ cần hơi biến đổi kiếm thế là có thể phong bế đường kiếm của tam đệ, vậy thì lập tức sẽ trở nên đấu nhau bằng công lực chứ không phải thủ thắng bằng chiêu thức, và cũng mất đi bộ ý của mình.

Thạch Trầm cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu, mặt bất giác lại lộ vẻ khâm phục.

Long Phi chau mày nói:

- Vậy theo Hà muội thì nên dùng chiêu thức nào mới đúng?

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Chiêu kiếm khắc trên đây cũng tương tự như chữ chỉ mới viết một gạch ngang, sau đó còn biết bao đường nét khác, nếu ta không hiểu được thì làm sao phá nổi.

Vương Tố Tố bỗng lên tiếng:

- Không phải một gạch ngang mà là chữ "bảo đầu".

Quách Ngọc Hà gật đầu cười:

- Đúng rồi, đại tẩu đã nói sai, là chữ "bảo đầu", nếu là một gạch ngang thì không thành chiêu thức gì cả.

Long Phi và Thạch Trầm cùng đưa mắt nhìn nhau, Long Phi cười nói:

- Chung quy đàn bà con gái cũng thông minh hơn đàn ông chúng ta.

Thạch Trầm gật đầu:

- Đúng vậy!

Hai người nhìn nhau cười. Quách Ngọc Hà lại nói:

- Tứ muội quả thông minh hơn hai người nhiều.

Vương Tố Tố cúi mặt:

- Đại tẩu cũng vẫn...

Quách Ngọc Hà cười:

- Tứ muội chớ quá khiêm tốn, cho đại tẩu hỏi, tứ muội có nhận ra được chiêu này có bao nhiêu thế hậu không?

Vương Tố Tố cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Tiểu muội tuy biết được không nhiều, nhưng theo tiểu muội được biết thì có bảy thế biến hóa.

Nàng quét mắt nhìn, Long Phi và Thạch Trầm vẻ mặt trịnh trọng, đang ngưng thần lắng nghe.

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Bảy thế biến hóa như thế nào?

Vương Tố Tố nghiêm giọng:

- Chiêu này tuy không khẳng định được là thuộc kiếm pháp của môn phái nào, song có thể biến thành chiêu "Nhạn lạc bình sa" trong Cửu Cung Liên Hoàn Kiếm của phái Võ Đang...

Quách Ngọc Hà gật đầu:

- Không sai, chỉ cần xoay mũi kiếm sang trái thì sẽ trở thành chiêu "Nhạn lạc bình sa".

Long Phi chau chặt mày gật đầu. Vương Tố Tố tiếp lời:

- Nếu kiếm thế đâm sang trái thì sẽ trở thành chiêu "Liễu nhứt nghinh phong" trong Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm của phái Điểm Thương, còn như cổ tay ngoặt vào trong thì là chiêu "Khổng tước khai bình", vừa công lẫn thủ, chiêu lợi hại nhất trong Triều Phụng Kiếm của phái Nga Mi.

Một hơi nói đến đây, giọng nói nàng dần dần trở nên kích động.

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Tứ muội cứ thư thả mà nói.

Vương Tố Tố thở lấy một hơi rồi nói:

- Ngoài ra chiêu này còn... còn có thể biến... biến...

Long Phi chau mày:

- Còn có thể biến thành gì nữa?

Vương Tố Tố mặt bỗng co rúm, ra chiều rất đau khổ và mâu thuẫn.

Thạch Trầm kinh hãi:

- Tứ muội... làm sao vậy?

Vương Tố Tố ngực phập phồng, lại thở lấy vài hơi, mặt mới dần trở lại bình thường, chậm rãi nói:

- Tiểu muội chẳng sao cả, chỉ... đau ngực một chút thôi, giờ đã hết rồi!

Thạch Trầm đưa tay lau mồ hôi trán, thì ra vừa rồi vì quá quan tâm lo lắng nên chàng đã bất giác toát mồ hôi lạnh.

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt, đoạn cười nói:

- Còn bốn chiêu nữa thì sao?

Vương Tố Tố chậm rãi nói:

- Chiêu này còn có thể biến thành chiêu "Soái phân loạn ma" trong Tam Phân Thần Kiếm của phái Thiên Sơn, chiêu "Ngọc trượng phân ba" trong Bảo Ngọc Kiếm Pháp của phái Côn Lôn, chiêu "Lập chuyển âm dương" trong Phục Ma Thần Kiếm của pháp Thiếu Lâm, và chiêu "Đào lý tranh xuân" trong Tam Hoa Kiếm do Tam Hoa Kiếm Khách đã để lại khi...

Vẻ mặt nàng tuy đã bình phục, song ánh mắt vẫn đượm vẻ đau khổ, như thể rất không muốn nói ra những lời ấy, nhưng lại bắt buộc phải nói.

Long Phi buông tiếng thở dài:

- Tứ muội, thật không ngờ võ học của tứ muội lại uyên bác như vậy, có lẽ trước khi đầu nhập Thần Long Môn đã học được rất nhiều võ công rồi.

Vương Tố Tố biến sắc mặt, ấp úng:

- Đâu... Đâu có...

Long Phi khẽ chau mày:

- Không có? Đại ca không tin, nếu không có thì tại sao đại ca không nhận ra được những sự biến hóa ấy?

Đoạn ánh mặt dọ hỏi nhìn Quách Ngọc Hà nói tiếp:

- Hà muội có nhận ra không?

Quách Ngọc Hà mỉm cười lắc đầu:

- Tiểu muội cũng không nhận ra, chỉ biết có thể biến thành "Bình sa lạc nhạn" trong Cửu Cung Liên Hoàn Kiếm của phái Võ Đang, chiêu "Lập chuyển âm dương" trong Phục Ma Kiếm Pháp của phái Thiếu Lâm, còn ba chiêu biến hóa kia thì tiểu muội không nhận...

***** mất trang ****** nhau như anh em ruột thịt, nhưng tứ muội như thế này thì bắt buột phải...

Vương Tố Tố bỗng cướp lời:

- Nhưng nếu từ nay hai ta luôn được kề cận bên nhau, vậy chẳng phải cũng như nhau sao?

Quách Ngọc Hà và Thạch Trầm bỗng tái mặt giật thót người, Thạch Trầm loạng choạng lùi sau một bước.

Long Phi chau mày trầm giọng hỏi:

- Tứ muội nói gì vậy?

Vương Tố Tố cười nhẹ:

- Đâu có gì, tiểu muội chẳng qua chỉ vô ý...

Quách Ngọc Hà cười giả lả:

- Tứ muội đâu có nói gì.

Đủng đỉnh đi đến cạnh Vương Tố Tố, song Vương Tố Tố lại lùi sau hai bước.

Long Phi hết sức ngạc nhiên:

- Hai người làm cái gì vậy?

Quách Ngọc Hà bỗng cười nhẹ:

- Xem đó, tiểu muội thật hồ đồ, việc nghiêm chỉnh không lo lại ở đây nói chuyện tầm phào. Thân thế lai lịch của tứ muội, sư phụ còn không hỏi đến mà cũng rất là yên tâm, chúng ta có gì mà phải bận tâm, Thần Long Môn cũng đâu có cấm người mang nghệ đầu sư, dẫu tứ muội trước kia đã có học võ công cũng nào có hề gì?

Long Phi trợn mắt:

- Ngu ca cũng đâu có nói là có hề gì, nhưng...

Quách Ngọc Hà chau mày:

- Đại ca còn nói gì nữa, nếu tứ muội thân thế bất chính, bằng vào thân phận của Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu lẽ nào lại đưa tứ muội giới thiệu với sư phụ kia chứ?

- Nhưng...

- Nhưng gì nữa, đi tìm sư phụ mau!

Quách Ngọc Hà nói xong, nắm lấy tay Vương Tố Tố vòng qua tảng đá, sải bước đi tới.

Thạch Trầm buông tiếng thở dài, lòng rối như tơ vò, giờ đây chàng đã biết cuộc đối thoại vừa rồi

giữa chàng với Quách Ngọc Hà khi nãy đã bị Vương Tố Tố nghe được, trông theo bóng dáng sau lưng Vương Tố Tố, chàng nghe lòng trĩu nặng như bị tảng đá ngàn cân đè lên.

Chỉ Long Phi lòng khoáng đãng, tính lỗi lạc, chẳng chút nhận thấy có điều lắt léo xấu xa giữa họ, y đứng thừ ra một hồi đoạn quay sang Thạch Trầm hỏi:

- Tam đệ, thật ra là việc gì thế này?

Thạch Trầm cúi mặt:

- Tiểu đệ cũng không biết.

Chàng thật không còn đủ can đảm nhìn thẳng vào mặt vị đại sư huynh chính trực hào sảng này.

Long Phi ngơ ngẩn một hồi, bỗng cười nói:

- Việc giữa đàn bà con gái thật mình chẳng thể nào hiểu nổi. Thôi, mặc kệ họ!

Đoạn ngửa cổ cười vang, nói tiếp:

- Thú thật với tam đệ, thà là độc thân còn sung sướng hơn, dính dáng đến đàn bà nhất định là rắc rối.

Thạch Trầm nghe tiếng cười hào sảng kia, lòng vừa kính phục, lại cảm thấy hổ thẹn. Chàng rất hiểu cá tính của vị đại sư huynh này, biết nỗi nghi ngờ khi nãy giờ đã tiêu tan theo những tiếng cười to kia, tuy chàng cảm thấy yên tâm, song niềm hổ thẹn lại càng tăng cao.

Quách Ngọc Hà nắm tay Vương Tố Tố băng qua tảng đá, bỗng chững bước kéo Vương Tố Tố vào chỗ khuất.

Vương Tố Tố kinh ngạc hỏi:

- Đại tẩu làm gì vậy?

Quách Ngọc Hà cười khẩy:

- Ngươi tưởng ta không biết những điều ám muội của ngươi?

- Đại tẩu nói gì? Tiểu muội không hiểu.

Nàng tuy cười, nhưng nụ cười rất miễn cưỡng, bởi chẳng rõ vì sao, ở trước mặt vị "đại tẩu" này, nàng luôn cảm thấy có phần e sợ, như hồi bé đối với ca ca nàng vậy.

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt:

- Sau khi xuống núi, chờ họ ngủ xong, ta có điều cần nói với ngươi.

- Cũng được.

Vương Tố Tố chợt thấy Long Phi và Thạch Trầm lao nhanh tới.

Long Phi ngạc nhiên hỏi:

- Hai người ở đây làm gì vậy?

Quách Ngọc Hà cười:

- Chả lẽ chị em chúng tôi nói chuyện riêng cũng không được hay sao?

Vừa dứt tiếng, bỗng Long Phi lại sửng sốt kêu lên:

- Ồ, trên đây cũng có chữ nữa nè! Tam đệ hãy lại xem.

Những thấy viết rằng:

- "Long Bố Thi, nếu ông chỉ nhận ra được bảy thế biến hóa của chiêu này, hãy quay về thì hơn." Long Phi sững sờ buột miệng:

- Thì ra sự biến hóa của chiêu này không chỉ có bảy thế.

Thạch Trầm phóng đến, chau mày chăm chăm nhìn vào chữ viết trên đá, chậm rãi nói:

- Nhạn lạc bình sa, Lập chuyển âm dương, Ngọc trượng phân ba... bảy thế mà tứ muội đã nói quả nhiên đều có viết ra ở đây.

Long Phi thở hắt ra:

- Ta không tin một chiêu đơn giản vậy mà ngoài bảy thế biến hóa lại còn có hơn thế nữa.

Y chợt thấy cạnh đó còn có những chữ viết khác nữa, nhưng rất nông và rối loạn, không thật chú ý thì khó thể phát hiện.

Quách Ngọc Hà kinh ngạc:

- Đây phải chăng là bút tích của sư phụ?

Vương Tố Tố khẽ nói:

- Không sai!

Bốn người cùng chú mắt nhìn, chỉ thấy viết rằng:

- "Với kiếm làm chủ, với chân phụ trợ, kiếm thuật huyền môn, cước pháp dị bang, muốn phá chiêu này là phải khác thường." Hàng chữ này tương đối to và sâu hơn, còn một hàng chữ khác rất rối loạn khó đọc.

- "Sự ảo diệu của chiêu này hoàn toàn nằm ở cánh tay trái nép sát vào người cùng với đôi giày kỳ lạ mang dưới chân, bà tưởng tôi không nhận ra được ư? Ha ha, ha ha..." - Ha ha, ha ha... thấy chưa, sự ảo diệu của chiêu này hoàn toàn nằm ở đôi giày kỳ lạ kia, vậy mà Hà muội lại bảo sự ăn mặc không liên quan đến võ công kiếm pháp.

Long Phi vuốt râu cười vang, ra chiều hết sức đắc ý.

Song Thạch Trầm lại chau chặt mày lẩm bẩm:

- Muốn phá chiêu này là phải khác thường... Hai từ "khác thường" này giải thích gì đây?

Quách Ngọc Hà liếc nhanh về phía Long Phi, lại quay sang Thạch Trầm nói:

- Những sự huyền diệu về mặt võ công thế này, dẫu chúng ta suy nghĩ ba ngày ba đêm cũng chưa chắc đã hiểu ra.

Long Phi thoáng ngẩn người:

- Nhưng ta...

Quách Ngọc Hà ngắt lời:

- Đành rằng đại ca đã nói đúng, nhưng có biết sự ảo diệu của nó như thế nào chăng?

Long Phi ngớ người, Thạch Trầm nói:

- Còn một điều rất khó hiểu nữa mà mọi người đều không nhận ra.

Long Phi ngạc nhiên:

- Là gì vậy?

Quách Ngọc Hà đưa tay chỉ những chữ viết chậm rãi nói:

- Mọi người có nhận ra những chữ này đã viết bằng cách nào không?

Thạch Trầm chú mắt nhìn:

- Dường như là dùng ngón tay.

Quách Ngọc Hà gật đầu:

- Không sai.

Long Phi tiếp lời:

- Có chi mà lạ, chỉ công của sư phụ có thể gạch đá thành bột.

Quách Ngọc Hà cười khẩy:

- Đại ca thì sao?

Long Phi lắc đầu:

- Ta không làm được.

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Sư phụ sau khi làm giảm bảy thành công lực, chẳng phải đã tương đương với đại ca hay sao?

Long Phi vỗ tay lên trán:

- Ồ! Đúng rồi, khi viết những chữ này, hẳn công lực của sư phụ đã hoàn toàn hồi phục, thật là kỳ lạ, khó hiểu quá... Trong lúc này và tại đây, ai đã giải khai huyệt đạo cho sư phụ nhỉ?

Quách Ngọc Hà buông tiếng thở dài:

- Việc tỉ thí võ công trên Hoa Sơn vốn rất bình thường, trước khi lên núi, tiểu muội nghĩ là tuy

kinh hiểm, nhưng không bao giờ có điều bí ẩn. Song sau khi lên núi, phát hiện mọi điều hết sức khác thường, e rằng xưa nay chưa từng có một cuộc tỉ võ lạ lùng như vậy...

Nàng quét mắt nhìn mọi người, lại nói tiếp:

- Thiếu nữ họ Diệp đã dùng đủ mọi cách làm cho sư phụ tự làm giảm công lực, đó là một chuyện lạ chưa từng có trong chốn võ lâm, rồi đến đạo nhân lục bào liều mạng cướp đoạt một cỗ quan tài trống thì lại càng kỳ lạ đến cực độ, lúc ấy tiểu muội trong lòng đã cảm thấy bồn chồn không yên, ngờ đâu càng về sau càng có nhiều điều ly kỳ hơn. Giờ nghĩ kỹ, bên trong hẳn ẩn chứa rất nhiều bí mật, rất nhiều khúc chiết, có thể có rất nhiều người đã phải tốn một thời gian rất lâu đặt ra cạm bẫy này để hãm hại sư phụ, và do "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch đứng ra làm mồi, mọi người thử nghĩ xem...

Quách Ngọc Hà chưa dứt lời, đột nhiên Long Phi tung mình phóng vút đi, Quách Ngọc Hà chau mày sửng sốt, lớn tiếng hỏi:

- Đại ca làm gì vậy?

Long Phi thoáng chậm bước, ngoái lại nói:

- Đã vậy thì chúng ta đứng đây nói ba ngày ba đêm cũng vô ích, chi bằng hãy mau đi giúp sư phụ, thảo nào sư phụ thường bảo nàng tuy thông minh tuyệt đỉnh, nhưng đáng tiếc là nói quá nhiều mà lại làm quá ít.

Quách Ngọc Hà thoáng biến sắc mặt, ngẩn ra một hồi, Vương Tố Tố nói:

- Đại ca hãy chờ một lát.

Đoạn nhún mình lướt đi ba trượng...

Thạch Trầm thoáng lưỡng lự, đưa mắt nhìn Quách Ngọc Hà, rồi cũng theo sau phóng đi. Quách Ngọc Hà trông theo bóng dáng ba người, đột nhiên buông tiếng cười khẩy, rồi thì cũng phi thân đuổi theo.

Nào ngờ Long Phi đã dừng lại, thì ra cách đó chừng bảy tám trượng cũng có một tảng đá khắc hình thiếu nữ đạo trang, nhưng tư thế đã đổi khác.

Bức hình trước là ở thế thủ, bức hình này đã đổi sang thế công, bức hình trước là ở thế đứng nghiêm trang, còn bức hình này thì tung mình lên, tay trái kiếm quyết giơ cao, tay phải trường kiếm vung chếch, bên cạnh đó có dòng chữ là:

- Long Bố Thi, ông đã công phá được chiêu thế thủ khi nãy, có tránh được chiêu công này chăng?

Song Long Phi chỉ vội vã nhìn thoáng qua, liền vòng qua bên kia, quả nhiên là những chữ viết khác.

Thạch Trầm buông tiếng cười khẩy:

- Lại là trò cũ.

Long Phi quát:

- Còn xem gì nữa chứ?

Đoạn dẫn trước phóng đi, Quách Ngọc Hà đề khí tung mình, lướt tới cạnh Long Phi thấp giọng hỏi:

- Sao khi nãy lại có thái độ như vậy với tiểu muội?

Long Phi ngẩng người, Quách Ngọc Hà nói tiếp:

- Ở trước mặt tam đệ và tứ muội, dẫu sao đại ca cũng phải giữ chút thể diện cho tiểu muội chứ.

- Ở trước mặt họ, nàng cũng...

Bỗng buông tiếng thở dài, đổi giọng:

- Ta vì quá nóng lòng, nàng đừng trách ta.

Quách Ngọc Hà buông tiếng thở dài não nuột, như muốn nói gì đó, nhưng thấy phía trước lại có một tảng đá, song hình vẽ trên đó đã bị đánh vỡ, đá rụn rơi đầy trên mặt đất. Long Phi và Quách Ngọc Hà cùng đưa mắt nhìn nhau, Long Phi vòng qua bên kia tảng đá, ngờ đâu chữ viết cũng bị đánh cho sứt mẻ lung tung.

Long Phi nhíu mày:

- Sư phụ...

Quách Ngọc Hà hớt lời:

- Không sai, ngoài sư phụ ra không còn ai có công lực dường này.

Long Phi trầm giọng:

- Vì sao lão nhân gia ấy lại làm vậy? Chả lẽ không hóa giải được chiêu này ư?

Quách Ngọc Hà buông tiếng thở dài, lắc đầu lặng thinh, hai người không hẹn cùng lao tới trước, chỉ thấy mặt đất bằng phẳng mỗi lúc càng thêm nghiêng dốc hiểm trở, vượt qua mười mấy trượng lại có một tảng đá chắn ngang lối đi, trên đó có một hàng chữ rất rõ ràng "Long Bố Thi đã đến đây", vẫn được viết bằng chỉ lực, bên dưới lại có thêm dòng chữ kinh người là "vĩnh viễn không trở về".

Nét chỉ hàng bên dưới chẳng khác với hàng chữ bên trên, mà nét viết cũng mảnh hơn, hiển nhiên được viết bằng đao kiếm.

Long Phi quát lớn, "vù vù" hai chưởng vung tới, chỉ nghe "bùng" một tiếng vang rền, đá vụn bay tung tóe, Long Phi cũng lùi sau ba bước, ngã ngồi xuống đất, mặc dù y có tiếng là Thiết Quyền trong chốn võ lâm, song dẫu sao cũng là bằng xương bằng máu.

Quách Ngọc Hà khẽ thở dài:

- Tính nết của đại ca giống hệt như sư phụ.

Đưa tay đỡ Long Phi đứng lên và nói tiếp:

- Nhưng đại ca phải biết công lực của mình không thể sánh với lão nhân gia ấy.

Long Phi nhướng cao mày, ngực phập phồng, bỗng vùng khỏi tay Quách Ngọc Hà, lại phóng ra một cước, song công lực nơi chân đâu bằng được song quyền, một cước chỉ đá mẻ tảng đá một ít, song đế giày lại bị rách toác.

Thạch Trầm và Vương Tố Tố theo sau lướt tới, đồng thanh kinh hãi nói:

- Đại ca làm gì vậy?

Quách Ngọc Hà buông giọng lạnh lùng:

- Đại ca giữ lại chút sức lực để đá vào bụng đối thủ không hơn là đá vào tảng đá này sao?

Long Phi vụt ngoảnh lại:

- Nàng... nàng...

Ngực y phập phồng dữ dội, chứng tỏ đã tức giận đến nghẹn lời.

Thạch Trầm lúng búng nói:

- Đại tẩu tính khí của đại ca là vậy...

Quách Ngọc Hà buông tiếng cười khẩy, khẽ nhún mình phóng vút qua bên kia tảng đá.

- Hà muội...

Long Phi vừa cất tiếng đã nghe Quách Ngọc Hà từ bên kia tảng đá lớn tiếng gọi, lập tức ngưng lời phi thân phóng qua.

Vương Tố Tố ném cho Thạch Trầm cái nhìn lạnh lùng và nói:

- Đại ca rất tốt với mọi người, nhất là với đại tẩu càng tốt hết mức...

Thạch Trầm đỏ mặt, cơ hồ ngẩng đầu lên không nổi.

Vòng qua tảng đá ấy là đã đến bờ vực, ngay bên bờ vực lại có một ngôi nhà trúc, qua thời gian dài dãi nắng dầm mưa, màu trúc đã trở nên vàng úa và lắc lư theo từng cơn gió thoảng, giữa mây trắng trời xanh, ngôi nhà trông thật chơ vơ cô quạnh.

Tình Nghiệt Hủy Thân Danh

Long Phi đưa mắt nhìn, bước chân lập tức chững lại chỉ nghe Quách Ngọc Hà đứng cạnh nói thật khẽ:

- Sư phụ lão nhân gia e đã...

Chưa dứt lời bỗng Long Phi hét lớn:

- Sư phụ...

Song chưởng cùng vung lên, đánh bung cánh cửa đóng chặt của ngôi nhà trúc, nhanh như chớp lao vào.

Thạch Trầm vừa lướt tới, bất giác hoảng hốt kêu lên:

- Đại ca...

Hai tay xoải ra cũng định theo sau lao vào, Quách Ngọc Hà vội nắm lấy tay áo chàng và nói:

- Chờ một lát.

- Chờ gì nữa, chả lẽ đại ca gặp nguy hiểm thì đại tẩu không vào hay sao?

Giọng nói Vương Tố Tố có vẻ tức giận, chẳng thèm nhìn ngó đến Quách Ngọc Hà, lao vút vào trong nhà trúc...

Gió núi từ khe vách lùa vào thổi tung mái tóc rậm dầy của Long Phi, y ngơ ngẩn đứng tại cửa, trong nhà trống hoác không một bóng người, nhưng điều kỳ lạ là lại có nắm hạt minh châu, bốn lớp cửa ngõ, ba bãi máu, hai dấu chân người và một chiếc bồ đoàn.

Năm hạt minh châu thẳng hàng khẩn trên nóc nhà bằng trúc xanh, bốn lớp cửa nhỏ khác nhau, hai người khó thể sóng vai vào cùng một lúc, hai bên đều có một cánh cửa to hơn, cánh cửa to nhất nằm ngay đối diện Long Phi, chiếc bồ đoàn cũ mòn đặt ngay trước cánh cửa ấy.

Cái không tương xứng với những hạt minh châu nhất chính là chiếc bồ đoàn này, nó đã mòn đến mức mỏng dính, ngay bên cạnh có ba bãi máu tươi, trong số một bãi có in dấu đôi bàn chân.

Bãi máu có dấu bàn chân là to nhất, kế đến là bãi máu bên trái, bãi máu nhỏ nhất nằm phía sau chiếc bồ đoàn và lấm chấm kéo dài đến cánh cửa to nhất.

Tất cả cửa nẻo đều đóng kín mất, tưởng chừng như những người vốn có mặt tại đây đều đã biến thành gió bay qua khe hở đi mất.

Lại một cơn gió lùa qua khe vách, Long Phi bất giác rùng mình hắt hơi, mọi cảnh tượng trong ngôi nhà này đều có vẻ hết sức bí ẩn và rùng rợn.

Long Phi đứng thừ ra một hồi, bỗng lao tới trước cánh cửa bên trái, vung chưởng đánh bật ra,

chỉ thấy một con đường khúc khuỷu dẫn xuống núi.

Vương Tố Tố cũng lao tới vung chưởng đánh bật cánh cửa bên phải, cũng là một con đường khúc khuỷu dẫn xuống núi, hai con đường tuy chiều rộng bằng nhau, song độ dốc thì khác.

Long Phi thầm nhủ:

- Hai con đường này hẳn là hai lối đi, những chữ viết trên tảng đá khi nãy đã chỉ dẫn. Địa điểm chỉ một mà lại có ba con đường, hẳn người trong nhà này muốn thăm dò võ công của sư phụ, chỉ cần lão nhân gia ấy bước vào đây là người trong nhà đã biết được trình độ võ công của sư phụ...

Phải biết Long Phi tính hào sảng chứ không ngu xuẩn, thờ ơ chứ không lỗ mãng, chẳng qua ít chịu để tâm suy nghĩ đó thôi.

Giờ đây sau một hồi ngẫm nghĩ, y càng ra chiều băn khoăn, lại thầm nhủ:

- Người trong ngôi nhà này nếu là "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch, với mối quan hệ giữa bà và sư phụ, với thân phận võ công của bà trong giới võ lâm, hẳn không bao giờ dùng quỷ kế hãm hại sư phụ, vậy thì bà làm vậy là vì lẽ gì? Còn như người trong ngôi nhà này không phải là "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch, vậy thì là ai? Trông chiếc bồ đoàn cũ mòn thế kia, hẳn đối phương đã ở đây rất lâu, mà ngôi nhà lại cất sơ sài thế này, thậm chí không che được mưa gió...

Long Phi nghĩ mãi vẫn không sao lý giải được, chỉ thấy Vương Tố Tố đã lướt tới trước cánh cửa to nhất, một tay đặt ngang trước ngực, một tay chầm chậm đẩy ra...

Quách Ngọc Hà đưa tay chỉ sau lưng Vương Tố Tố, buông tiếng cười khảy khẽ nói:

- Con nhãi này quả đã biết quá nhiều, biết quá nhiều...

Thạch Trầm run giọng:

- Nếu mà đại ca biết được...

Quách Ngọc Hà tiếp lời:

- Những kẻ biết quá nhiều thường hay gặp tại họa bất ngờ lắm.

Thạch Trầm đưa mắt nhìn, thấy ánh mắt Quách Ngọc Hà ngập đầy sát cơ, bất giác rùng mình buột miệng nói:

- Đại tẩu...

Quách Ngọc Hà vụt ngoảnh lại, chậm rãi nhấn mạnh từng tiếng:

- Sư tỷ còn là "đại tẩu" của tam đệ ư?

Thạch Trầm chầm chậm cúi mặt:

- Tiểu... tiểu đệ rất sợ...

Chẳng những giọng nói mà ngay cả thân người chàng cũng run rẩy. Quách Ngọc Hà bỗng nhoẻn miệng cười, dịu dàng nói:

- Tam đệ sợ gì chứ? Đừng sợ gì cả, mặc dù y thị đã biết rất nhiều, nhưng không dám hé môi nói ra tiếng nào đâu.

Thạch Trầm ngẩng lên:

- Nhưng...

Quách Ngọc Hà mỉm cười tiếp lời:

- Chính bản thân y thị cũng có những điều bí mật mờ ám, chỉ cần sư tỷ tốn chút công sức... hừ hừ!

Mặt nàng tuy cười, nhưng trong giọng nói ngập đầy sát khí.

Thạch Trầm ngơ ngẩn nhìn gương mặt tươi cười như hoa nở của Quách Ngọc Hà, trong lòng chẳng rõ là khiếp sợ hay là say mê.

Thốt nhiên, trong nhà vang lên tiếng kêu kinh hoàng của Vương Tố Tố.

Quách Ngọc Hà tắt nụ cười nói:

- Ta đi vào!

Vừa dứt lời đã lao vút vào cửa, chỉ thấy Vương Tố Tố và Long Phi sóng vai đứng trước một cánh cửa rộng lớn, cúi nhìn xuống đất, thì ra nơi ngạch cửa có một bàn tay gầy guốc tái ngắt.

Ánh mắt Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà xuyên qua khoảng trống giữa chân phải Long Phi và chân trái Vương Tố Tố, chỉ thấy bàn tay kia nắm chặt vào ngạch cửa, năm ngón tay lún vào trong trúc, móng tay xám trắng rỉ ra máu tươi, từng cơn gió mạnh từ ngoài hất vào, hất tung bộ râu xồm xoàm của Long Phi.

Quách Ngọc Hà khẽ chau mày, phóng bước tới chen vào giữa, tách Long Phi và Vương Tố Tố ra, đưa mắt nhìn, bất giác cũng rợn người run giọng nói:

- Ai... ai vậy?

Bên ngoài là vực thẳm sâu hun hút, một thân người gầy guộc treo lơ lửng, nếu không nhờ bàn tay bấu chặt vào ngạch cửa thì đã rơi xuống vực thẳm rồi.

Cúi xuống nhìn, chỉ thấy đầu y ngửa ra sau, mặt ngước lên, đôi tròng mắt đã lòi ra, mặt co rúm trông hết sức dữ tợn, tuy có vẻ căm hờn, song lại ngập đầy vẻ van lơn.

Bốn người bàng hoàng nhìn hồi lâu, Long Phi bỗng thở dài nói:

- Y đã chết rồi!

Thạch Trầm cúi xuống sờ vào bàn tay tử thi, cứng đờ và lạnh ngắt, một cảm giác ghê tởm bừng dậy, chàng vội rụt tay về, run giọng nói:

- Y đã chết rồi!

Long Phi nhướng mày, cúi xuống nắm tay tử thi kéo lên, song vì bàn tay bấu quá chặt, Long Phi phải dồn chân lực vào ngón tay mới gỡ ra được, đặt nằm ngửa trên mặt đất.

Kẻ xấu số có vóc người mảnh khảnh, toàn thân khinh trang màu đen, tuổi tác tối đa không quá ba mươi.

Long Phi đưa tay vuốt mắt tử thi cho nhắm lại, thở dài nói:

- Người này chẳng rõ là ai, bằng không hoặc có thể tìm ra được chút manh mối...

Quách Ngọc Hà lạnh lùng tiếp lời:

- Hãy lục trong người y xem có di vật gì không.

Long Phi trố mắt trầm giọng:

- Sao vậy?

- Qua di vật hoặc có thể hiểu ra thân phận y.

Giọng nói Quách Ngọc Hà ra chiều rất điềm nhiên, như thể hành động ấy hết sức bình thường.

Long Phi biến sắc mặt, chậm rãi đứng lên, với ánh mắt kiên định nhìn Quách Ngọc Hà, trầm giọng nói:

- Người này không hề quen biết với chúng ta, lại không thù không oán, mà dù là kẻ thù của chúng ta thì chúng ta cũng không thể xâm phạm đến người đã chết. Sư phụ lão nhân gia một đời hành hiệp chính là muốn nêu cao nhân nghĩa trong chốn võ lâm, bảo vệ chính khí trên chốn giang hồ, chúng ta đâu thể phản bội lão nhân gia ấy, gây ra điều bất nhân bất nghĩa như vậy.

Giọng nói Long Phi như đanh thép, Quách Ngọc Hà buông tiếng cười khẽ, ngoảnh lại nói:

- Thôi được, chiều ý đại ca!

Rồi không nhìn đến Long Phi nữa. Vương Tố Tố đứng dựa vào ngạch cửa nhìn Long Phi, mặt bất giác lộ vẻ khâm phục.

Thạch Trầm buông hai tiếng đằng hắng đoạn nói:

- Qua mọi dấu vết trên suốt đoạn đường nhất định sư phụ đã từng đến đây, xem chừng hai dấu chân này có lẽ cũng là của lão nhân gia ấy... Nếu công lực của sư phụ đã hồi phục, vậy thì dấu bàn chân dưới kia cũng chính là do sư phụ để lại, thế nhưng lão nhân gia ấy hiện ở đâu?

Chàng như lẩm bẩm một mình, lại như là hỏi người khác, song không ai có thể trả lời được câu hỏi của chàng, nhất thời mọi người đều thờ thẩn nhìn ra ngoài cửa.

Gió đêm lồng lộng thổi tan sương mây, chả lẽ Bất Tử Thần Long đã theo gió đi về?

Thạch Trầm lại lẩm bẩm:

- Ở đây tất cả có ba bãi máu, chứng tỏ không chỉ có mỗi một người thọ thương, mà trên mình tử thi này lại không hề có vết máu, kẻ thọ thương là ai? Và kẻ đã đả thương là ai?

Lúc này lòng chàng thật cực kỳ rối rắm, nào nỗi niềm tình dục, lo âu, ân tình, hổ thẹn... với bao tình cảm mâu thuẫn khiến chàng không tài nào chỉnh đốn lại được tâm tư. Chàng không muốn

bị người khám phá ra nỗi lòng mình trong lúc này, nên miệng không ngớt lẩm bẩm một mình hầu phân tán sự chú ý của kẻ khác, bởi những điều chàng nêu lên đều là những vấn đề mọi người đang thắc mắc, dụng ý ấy thật đau khổ và đáng thương.

Long Phi tay vuốt râu, đằng hắng vài tiếng, bỗng ngẩng lên nhìn Thạch Trầm và nói:

- Tam đệ đừng nói nữa được không? Đại ca... rối trí quá...

Vương Tố Tố buông tiếng thở dài thườn thượt:

- Đại ca, thật ra chúng ta lục soát người này...

Long Phi gằn giọng:

- Không thể được.

Vương Tố Tố khẽ thở dài:

- Nhưng vì tông tích của sư phụ...

Long Phi nhíu mày:

- Chính là vì sư phụ nên chúng ta mới không thể làm ra điều khiến lão nhân gia hổ thẹn áy náy.

Y buông tiếng thở dài, đoạn nói tiếp:

- Tứ muội phải biết, có nhiều điều mình gây ra dẫu kẻ khác không biết, nhưng lương tâm cũng xấu hổ, thậm chí ray rứt suốt đời. Sở dĩ cuộc đời có lắm kẻ ác, chính là vì họ gây nên tội lỗi, chỉ cần kẻ khác không biết, chứ không cần đến sự hổ thẹn của lương tâm. Tứ muội, chúng ta đều là môn hạ của vị hiệp nghĩa, lẽ nào lại có hành vi hổ thẹn của lương tâm?

Giọng nói y chậm rãi và đau xót, tuy là nói với Vương Tố Tố, song kỳ thực cũng là lời răn dạy mọi người.

Thạch Trầm ánh mắt mờ đi, hai tay run rẩy, nghe máu nóng sôi sục nơi lồng ngực, bỗng run giọng nói:

- Đại ca, tiểu đệ... có điều muốn nói, tiểu đệ thật...

Quách Ngọc Hà vụt quay lại, ánh mắt tuy có vẻ khích động, song vẻ mặt lại rất bình thản, Thạch Trầm lùi sau một bước, cúi đầu xuống thấp hơn, ánh mắt càng thêm mờ nhạt, niềm hổ thẹn trong lòng đã khiến chàng không dám ngẩng lên, nên cũng không thấy được vẻ mặt của Vương Tố Tố.

Vẻ mặt của Vương Tố Tố còn đau khổ và khích động hơn Thạch Trầm, dường như trong thâm tâm nàng cũng có niềm hổ thẹn sâu đậm hơn, theo tiếng nói của Long Phi, hai dòng châu lệ tuôn trào.

Cuối cùng nàng bật khóc nấc lên, Long Phi sững sờ:

- Tứ muội sao lại khóc thế này?

Vương Tố Tố đưa tay che mặt, nghẹn ngào:

- Đại ca, tiểu muội thật có lỗi với đại ca, có lỗi với sư phụ...

Đột nhiên buông tay ra, chỉ vào tử thi dưới đất nói tiếp:

- Tiểu muội có biết người này, và còn biết rất nhiều người cùng với rất nhiều việc khác nữa...

Vì quá khích động nên lời nói của nàng cũng có phần rối loạn. Long Phi chau chặt mày trầm giọng nói:

- Tứ muội có điều gì cứ việc nói với đại ca.

Vương Tố Tố ngước lên nhìn trời, bỗng nín khóc, chậm chạp bước về phía Long Phi.

Long Phi thấy mặt nàng tái nhợt, ánh mắt đờ đẫn như bị mất hồn, bất giác kinh hãi nói:

- Tứ muội... hãy ngồi xuống đây bình tĩnh lại nào.

Thạch Trầm mắt trợn tròn nhìn Vương Tố Tố, Quách Ngọc Hà cũng ra chiều bối rối...

Chỉ nghe Vương Tố Tố từng tiếng chậm rãi nói:

- Đại ca có biết, cả gia đình tiểu muội đều là kẻ thù bất cộng đới thiên với sư phụ, đều ao ước giết chết sư phụ mới hả dạ. Sở dĩ tiểu muội đầu bái Thần Long Môn cũng chính là vì muốn báo nhục mối huyết hải thâm thù giữa gia đình tiểu muội với Bất Tử Thần Long.

Nàng thở một hơi gấp rút, đoạn nói tiếp:

- Tiểu muội không phải họ Vương, cũng chẳng phải tên là Tố Tố. Tiểu muội vốn thức là Cổ Y Hồng, hậu duệ của "Tuyệt Tình Kiếm" Cổ Tiếu Thiên đã ngã gục dưới Thần Long Kiếm của sư phụ.

Chưa nói dứt người nàng đã lảo đảo, vừa dứt tiếng nàng đã ngã ngồi trên đống máu cạnh chiếc bồ đoàn. Ngay trong một thoáng ấy, nàng đã chuyển dịch được tảng đá ngàn cân từ lâu đè nặng lên lòng mình, diễn biến trọng đại này đã khiến tâm lý cũng như sinh lý nàng không sao chịu đựng nổi, nàng uể oải rúm người dưới đất, hồi lâu... lại khóc nấc lên.

Thế nhưng, tảng đá ngàn cân kia lại đè nặng lên cõi lòng Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà.

Thạch Trầm chẳng thể ngờ được vị tứ muội dịu dàng mềm yếu này lại gánh chịu một nhiệm vụ trọng đại đến vậy, mà trước đây không hề để lộ chút dấu tích "gian tế"!

Chàng cũng không thể ngờ được vị tứ muội mọi khi thân thiết và quý mến sư phụ nhất, được sư phụ thương yêu nhất lại là con gái của kẻ thù bất cộng đới thiên với sư phụ.

Chàng bất giác thoái lui đến góc nhà, thờ thẫn nhìn Vương Tố Tố tức Cổ Y Hồng, ánh mắt như đông đặc không di chuyển được nữa.

Quách Ngọc Hà mặc dù sớm đã có sự nghi ngờ về thân thế của Cổ Y Hồng, song cũng không ngờ cô gái yếu đuối này lại can đảm đến thế, dám nói ra điều bí mật trọng đại như vậy. Nàng vốn định dùng điều bí mật ấy để uy hiếp Cổ Y Hồng, song giờ đây bất giác nghe lòng run rẩy, bởi điều sở cậy đã tan biến, Cổ Y Hồng có thể thổ lộ điều bí mật của mình, chả lẽ không thổ lộ được điều bí mật giữa nàng với Thạch Trầm.

Quách Ngọc Hà mặt trắng bệch uể oải dựa vào cạnh cửa, hồi lâu vẫn không sao động đậy được.

Chỉ có Long Phi, lúc này trở nên bình tĩnh lạ thường, y chậm rãi đi đến cạnh Cổ Y Hồng, lẳng lặng buông tiếng thở dài, dịu dàng vuốt tóc nàng, không khích động mà cũng chẳng tức giận, chỉ khẽ cất tiếng gọi:

- Tứ muội...

Tiếng gọi dịu nhẹ ấy lại càng khiến cho Cổ Y Hồng nghe lòng đau đớn dữ dội hơn.

Nàng nghẹn ngào nói:

- Hồi bốn mươi năm trước, gia gia tiểu muội trọng thương trở về từ Ngọc Lũy Quan, rồi bất trị qua đời, phụ thân tiểu muội không chịu được sự đả kích nặng nề ấy đã cơ hồ trở nên điên loạn, suốt ngày ngồi dưới giàn hoa tím ngoài vườn, không nói mà cũng chẳng làm gì cả, chỉ lẩm nhẩm lặp đi lặp lại câu nói của gia gia lúc lâm chung "Chiêu "Thiên tế kinh hồn" của ta nếu sâu hơn ba phân nữa... chiêu "Thiên tế kinh hồn" của ta nếu sâu hơn ba phân nữa..." Bắt đầu từ khi tiểu muội hiểu chuyện đã nghe câu nói ấy cho đến khi gia phụ từ trần, hễ mỗi lần nghe nói là lòng đau xót khôn tả.

Giọng nói nàng yếu ớt và run rẩy, Long Phi chỉ cúi đầu lắng nghe, Quách Ngọc Hà bỗng rướn người toan nói gì đó, song đã bị Long Phi xua tay ngăn cản, dường như muốn cho Cổ Y Hồng trút cạn niềm tâm sự đáng thương đã tích tụ bấy lâu nay, Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt, lại dựa người vào cạnh cửa.

Cổ Y Hồng lại nói tiếp:

- Mối thâm thù khắc cốt trong bốn mươi năm qua đã khiến trong lòng cả gia đình tiểu muội đều khắc sâu hai chữ "phục thù", hằng ngày mọi người đều cùng nhau bàn tính kế hoạch, bởi họ đều hiểu rất rõ võ công của Bất Tử Thần Long đã đến mức thiên hạ vô địch.

Nàng ngẩng lên nhìn ra khoảng tối mịt mùng, đoạn lại cúi đầu nói tiếp:

- Thời gian ngày một trôi qua, họ vẫn không nghĩ ra được cách phục thù vẹn toàn, và hận thù cũng ngày một sâu hơn, một năm tưởng chừng dài hơn ba năm, song thân tiểu muội đã sống khắc khoải trong những ngày tháng ấy, cả đời không được một lần cười vui sướng.

Nước mắt lả chả rơi xuống đất, Cổ Y Hồng không đưa tay lau, tiếp tục nói:

- Một người cả đời không được vui cười, trong lòng không có tình nhân ái mà chỉ có hận thù, vậy thì phải đau khổ đến mức độ nào?

Long Phi buông tiếng thở dài thậm thượt. Cổ Y Hồng lại ngậm ngùi nói tiếp:

- Khi song thân tạ thế, tiểu muội còn rất bé, chỉ có ca ca là người thân nhất tiểu muội có thể nương tựa. Nhưng năm sau gia huynh bỗng bỏ nhà ra đi, muội hằng ngày đã ngồi dưới giàn hoa mà gia phụ đã từng ngồi để chờ đợi gia huynh trở về. Lúc bấy giờ tiểu muội tựa hồ đã nhận được nỗi đau buồn của phụ thân sinh tiền. Thế nên, cõi lòng tiểu muội không có tình thương mà chỉ có thù hận...

Long Phi bất giác rợn người, những đứa con đã sống trong mái gia đình ngập thù hận như vậy

hẳn phải chịu nhiều đau khổ. Long Phi lại buông tiếng thở dài.

Cổ Y Hồng vẫn nói tiếp:

- Một năm sau, gia huynh trở về và dẫn theo rất nhiều bè bạn, mặt dù tuổi đều rất trẻ, song tướng mạo và y trang đều khác nhau rất xa, nghe khẩu âm của họ cũng không phải đến từ một nơi, mặc dù võ công của họ chênh lệch nhau, nhưng thảy đều chẳng phải kém. Ca ca cũng chẳng giới thiệu, đưa ngay họ vào trong một gian bí thất và ở liền trong ấy suốt ba hôm, trong thời gian ấy họ đã bàn bạc nhau biết bao lời và đã uống biết bao là rượu...

Tiếng khóc nàng dần lắng dịu, tiếng nói cũng rõ ràng hơn, song ánh mắt vẫn thờ thẫn, hiển nhiên trí óc đã đắm chìm trong dĩ vãng, mà dĩ vãng lại thường làm tê dại niềm đau của hiện thực.

- Ba hôm sau, tiểu muội thật không kềm lòng được nữa, bèn đứng bên ngoài cửa nghe lén, nào ngờ vừa đến nơi đã bị trong nhà phát giác, cửa bỗng bật mở, tiểu muội sợ điếng hồn, chỉ thấy một người gầy và cao lêu nghêu đứng gần chạm vào ngưỡng cửa, mặt mày tái nhợt, tiểu muội quay người toan bỏ chạy, nhưng vừa động đậy đã bị y nhanh như chớp ra tay bắt giữ.

Long Phi chau mày thầm nhủ:

- Chả lẽ y là Phá Vân Thủ, truyền nhân duy nhất của phái Côn Lôn, một cao thủ xuất sắc trong đương kim võ lâm?

Chỉ nghe Cổ Y Hồng nói tiếp:

- Lúc bấy giờ tiểu muội cảm thấy bàn tay của y cứng rắn như chiếc kềm sắt, nếu không nhờ ca ca ra kịp, cánh tay tiểu muội cơ hồ đã bị y bóp nát. Về sau tiểu muội mới biết y chính là Phá Vân Thủ lừng danh trong chốn võ lâm, phụ thân y cũng bị bại dưới kiếm Thần Long mà đau khổ suốt đời. Ngoài y ra, tất cả những người khác cũng đều là hậu duệ kẻ thù của Bất Tử Thần Long, trước đó họ Ở tứ tán khắp nơi và không hề quen biết nhau, qua sự liên lạc của ca ca họ mới tập hợp nhau lại.

Long Phi lại khẽ chau mày thầm nhủ:

- Vậy xem ra ca ca nàng cũng là một nhân vật lợi hại, sao lại không hề nghe nói đến trong chốn võ lâm nhỉ?

Cổ Y Hồng chậm rãi nói tiếp:

- Sau ba hôm bàn bạc, họ đã quyết định một số điều quan trọng, điều thứ nhất là tìm cách đưa tiểu muội vào... trong Thần Long Môn, thăm dò động tĩnh của Bất Tử Thần Long và học trộm võ công, nếu có dịp là thừa cơ...

Quách Ngọc Hà bỗng đứng thẳng người, trừng mắt nói:

- Thừa cơ giết chết sư phụ chứ gì?

Thạch Trầm lòng trĩu nặng chầm chặp.

****mất trang **** quên được gương mặt của phụ thân lúc chết.

Quách Ngọc Hà bỗng trầm giọng hỏi:

- Chả lẽ trong bao năm qua ngươi chưa từng làm ra điều gì phản bội sư môn hay sao?

Cổ Y Hồng vẫn không ngẩng lên, chậm rãi nói:

- Trong bao năm qua tiểu muội quả thật đã làm rất nhiều điều phản bội sư môn, không chỉ một lần mang sự bí ảo về võ học của sư phụ lén báo với ca ca hoặc người do ca ca phái đến.

Quách Ngọc Hà cười gằn:

- Rồi sao nữa?

- Phen này tỉ võ trên Hoa Sơn chính là một cạm bẫy do nhóm người của ca ca giăng ra, tiểu muội cũng đã biết trước rồi.

Quách Ngọc Hà gằn giọng:

- Vậy mà ngươi chẳng hé môi nói lấy nửa lời.

Cổ Y Hồng gật đầu:

- Đúng, đó là vì "ân" và "thù" đều nặng như nhau, trong lòng tiểu muội ân là thâm ân khắc cốt, thù cũng là thâm thù khắc cốt.

Nàng vụt ngẩng đầu lên:

- Đại ca, nếu đại ca là tiểu muội thì phải làm sao?

Long Phi chau chặt mày, mặt đanh như sắt đá. Cổ Y Hồng chầm chậm đưa tay chỉ vào tử thi dưới đất, nói tiếp:

- Người này chính là hậu duệ của "Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao" Bàng Thiên Liệt đã chết dưới kiếm của sư phụ, y cùng với ca ca, Phá Vân Thủ của phái Côn Lôn, đệ tử chưởng môn của phái Điểm Thương, và con của "Cuồng Phong Vũ Liễu Kiếm" Liêu Bá Dương đã phải tốn biết bao tâm sức vì cuộc tỉ võ trên ngọn Hoa Sơn này.

Quách Ngọc Hà buông tiếng cười khẩy:

- Nay thì các ngươi đã hả dạ rồi, sư phụ lão nhân gia quả đã...

Thị nói đến đây bỗng đưa tay che mặt khóc sướt mướt.

Cổ Y Hồng lại cúi mặt xuống, hai giòng lệ lại trào ra, bỗng xót xa gào lên:

- Trời hỡi! Vì sao lại xui khiến tôi là hậu duệ của Tuyệt Tình Kiếm, lại nhận chịu thâm ân của Bất Tử Thần Long... Trời hỡi, có biết chăng mỗi lần tôi phản bội sư phụ, lòng tôi đã đau đớn biết bao, nhưng... nếu tôi không làm như vậy sao khỏi hổ thẹn với phụ thân dưới cửu tuyền...

Thạch Trầm đứng dựa vào vách, nước mắt bất giác tuôn trào.

Quách Ngọc Hà đưa tay quệt nước mắt, gằn giọng:

- Ngươi đã tự biết mình không tận hiếu được với song thân, không tận trung được với sư môn,

vậy thì còn sống trên cõi đời làm gì? Nếu ta là ngươi thì chẳng còn mặt mũi nào sống trên trần gian dù chỉ là một khắc.

Cổ Y Hồng giọng đau xót:

- Chẳng... còn... mặt... mũi... nào... sống... trên... trần... gian... dù... chỉ...

là... một... khắc...

Nàng lại ngẩng lên, mắt nhòa lệ nhìn ra ngoài trời đêm, như quyến luyến trần gian trong giây phút cuối. Sau đó, bỗng nhanh như chớp thò tay vào lòng rút ra ngọn trủy thủ Kim Long đâm vào ngực mình, miệng vẫn gào lên thống thiết.

- Sư phụ, đại ca, Y Hồng thật có lỗi...

Chưa dứt lời ngọn trủy thủ đã chạm vào áo, Long Phi bỗng quát lớn, lẹ làng vung tả chưởng đập vào cổ tay phải Cổ Y Hồng, chỉ nghe "keng" một tiếng, ngọn trủy thủ đã rơi xuống đất.

Quách Ngọc Hà gằn giọng quát:

- Đại ca, vậy là sao? Chả lẽ muốn bênh vực cho ả nghiệt đồ bội sư này hả?

Phải biết trong giới võ lâm kỵ nhất là bội sư, phường bội sư quả tình là tội đáng muôn thác, trong chốn giang hồ ai ai cũng có quyền trừ diệt, dù là quyến thuộc hay bạn bè thân thiết cũng không dám đứng ra che chở bênh vực...

Vậy mà Long Phi lại ra tay ngăn cản Cổ Y Hồng tự sát, tất nhiên Quách Ngọc Hà có lý lẽ vững vàng mà hạch sách Long Phi.

Thế là y thị bèn đưa tư tâm vào trong công lý mạnh dạn nói tiếp:

- Vừa rồi tiểu muội định thay mặt sư phụ trừ diệt quân phản ác, đã bị đại ca ngăn cản, bây giờ đại ca lại như vậy, chả lẽ giữa... đại ca với y thị có gì...

Quách Ngọc Hà vốn định nói "có gì mờ ám", nhưng bỗng cảm thấy chột dạ, không nói tiếp được nữa.

Long Phi đanh mặt, nắm lấy cổ tay Cổ Y Hồng chẳng thèm đếm xỉa đến Quách Ngọc Hà, chậm rãi nói:

- Tứ muội hãy tạm dằn lòng nghe đại ca nói.

Quách Ngọc Hà ngắt lời:

- Nói cái gì, còn gì để nói nữa chứ?

Y thị thật muốn cho kẻ duy nhất biết được điều bí mật của mình chết mau, song ngờ đâu thị vừa dứt lời, Long Phi vụt ngoảnh lại quát lớn:

- Im ngay!

Tiếng quát như sấm nổ ngang trời, đến đỗi cả ngôi nhà rung động. Quách Ngọc Hà đứng thừ ra, sắc mặt biến đổi, từ khi hai người thành hôn đến nay, Long Phi luôn thương chiều y thị, chưa

bao giờ có một lời gay gắt, vậy mà giờ đây lại quát tháo y thị thế này, Quách Ngọc Hà lo lắng thầm nhủ:

- Chả lẽ y đã biết nỗi lòng thầm kín của mình rồi ư?

Cổ Y Hồng bặm chặt môi, hai giòng lệ long lanh chảy dài xuống má, giọng xót xa:

- Đại ca, đại tẩu nói đúng, tiểu muội rất đáng chết, cứ mỗi lần theo hầu sư phụ luyện chữ lão nhân gia ấy đã giảng dạy cho tiểu muội một số yếu quyết võ công và đạo lý làm người, lúc ấy tiểu muội đã cảm thấy mình thật đáng chết, bởi... sư phụ đối với tiểu muội quá tốt mà tiểu muội lại lừa dối lão nhân gia ấy...

Long Phi thở dài nặng nhọc:

- Tiểu muội không hề lừa dối sư phụ lão nhân gia!

Quách Ngọc Hà, Thạch Trầm và Cổ Y Hồng đều ngẩn người, Long Phi ngửa mặt thở dài nói tiếp:

- Ngay hôm thứ ba tứ muội đầu nhập sư môn thì sư phụ đã hiểu rõ thân thế của tứ muội rồi.

Cổ Y Hồng sững sốt kêu to, Quách Ngọc Hà và Thạch Trầm cũng mặt mày tái ngắt.

Long Phi vẫn ra vẻ bình thản, ngước mắt nhìn lên, ánh mắt ngập vẻ kính phục, như hồi tưởng chỗ vĩ đại của sư phụ, chậm rãi nói:

- Tứ muội phải biết, sư phụ chọn đồ đệ rất là nghiêm ngặt, đại ca và đại tẩu đều là cô nhi được sư phụ nhận làm nghĩa tử từ bé. Tam đệ là cháu của một người bạn thân của sư phụ, và mối quan hệ giữa sư phụ với gia đình ngũ đệ cũng rất là thâm sâu.

Long Phi thoáng dừng, nhìn xuống nói tiếp:

- Lão nhân gia ấy tại sao lại thu nhận tứ muội lai lịch bất minh, đó là vì sư phụ đã sớm biết thân thế tứ muội, hôm Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu đưa tứ muội đến...

Cổ Y Hồng bỗng ngắt lời:

- Tư Mã lão tiêu đầu không hề biết việc này, đó là do mưu kế của ca ca và bè bạn khiến Tư Mã lão tiêu đầu tưởng tiểu muội là một đứa trẻ mồ côi, rất khao khát được học võ công, trong lúc tuyệt vọng đã đói xỉu trước cửa nhà Tư Mã lão tiêu đầu, nên lão nhân gia ấy mới mang tiểu muội đến Chỉ Giao sơn trang.

Gương mặt nghiêm nghị của Long Phi bỗng nở nụ cười hòa dịu, chậm rãi nói:

- Trên cõi đời không có một điều gì có thể che giấu mãi được, cũng như không một ai có thể dối gạt được kẻ khác, mặc dù người đó ngu ngốc hơn.

Quách Ngọc Hà thót người, thị vốn đã thò tay vào bụng, cầm lấy ba mũi cương châm toan phóng vào hậu tâm Cổ Y Hồng, nhưng vừa nghe Long Phi nói vậy, không khỏi giật mình run tay, cương châm lại rơi trở vào.

Chỉ nghe Long Phi chậm rãi nói tiếp:

- Tứ muội đừng tưởng đã dối gạt được Tư Mã lão tiêu đầu, kỳ thực lão nhân gia ấy sở dĩ đưa tứ muội đến Chỉ Giao Sơn Trang cũng là vì đã nhận ra sự sơ hở trong lời nói của tứ muội. Tứ muội thử nghĩ xem, một cô nhi không cha không mẹ dù có khao khát học võ, thì cũng làm sao biết được Chỉ Giao sơn trang? Mà dù có biết Chỉ Giao sơn trang thì vì sao cứ nhất định phải chọn Chỉ Giao sơn trang để học võ? Bởi bất kỳ ai trong hoàn cảnh ấy cũng không có sự lựa chọn, nếu muốn luyện võ, Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu cũng là một nhân vật lừng danh, luyện võ trong Hồng Kỳ tiêu cục chẳng phải cũng vậy sao?

Cổ Y Hồng lặng người, bất giác buông tiếng thở dài.

Long Phi lại nói tiếp:

- Tự cổ chí kim có rất nhiều người thông minh luôn làm ra điều ngu xuẩn, lệnh huynh tự ngỡ mình thông minh tuyệt đỉnh, song lại không nghĩ đến những sơ hở ấy.

Cổ Y Hồng càng cúi thấp đầu hơn.

Quách Ngọc Hà cũng bất giác nghe lòng rúng động, thầm nhủ:

- Chả lẽ y nói như vậy là cố tình muốn cho mình nghe ư?

Thế là lòng y thị lại càng thêm thấp thỏm. Long Phi buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Sau khi Tư Mã lão tiêu đầu đưa tứ muội đến đã mật đàm với sư phụ một hồi khá lâu, sư phụ đã khẳng định tứ muội ắt hẳn là con của kẻ thù. Tư Mã lão tiêu đầu là người rất nghiêm khắc, lòng dạ như sắt đá, lúc bấy giờ chỉ buông ra một câu ngắn gọn:

"Điều tra rõ lai lịch rồi trừ tuyệt hậu hoạn!" Cổ Y Hồng rùng mình. Long Phi ngước mặt thở hắt ra một hơi dài, rồi nói tiếp:

- Nhưng sư phụ lại mỉm cười nói:

"Chúng ta là người trong giới võ lâm, sống trên đầu thương mũi kiếm tất nhiên khó tránh khỏi sự giết chóc. Cuộc đời Long mỗ đã gây nhiều sát nghiệt kết giết bao kẻ thù, đành rằng là do bất đắc dĩ mới giết người nhưng sau đó nghĩ lại đều hết sức hối hận!" Long Phi bất giác phỏng theo giọng điệu của sư phụ, Cổ Y Hồng mặt ràn rụa nước mắt tưởng chừng người sư phụ cao cả giờ lại trở về bên cạnh nàng.

Long Phi ngừng giây lát lại nói:

- Lúc bấy giờ Tư Mã lão tiêu đầu nói:

"Ta không giết người thì người giết ta, miễn lúc giết người mình không hổ thẹn với lương tâm thì chẳng gì đáng hối hận cả". Lúc ấy đại ca tuổi còn trẻ, nghe nói vậy nhận thấy rất có lý, ngờ đâu sư phụ lại lắc đầu nói:

"Đành rằng vậy, nhưng mạng người là do trời ban cho, không giết vẫn hơn. Long mỗ tự biết mình đã giết quá nhiều người, mai sau hẳn sẽ chết dưới tay hậu duệ của kẻ thù, Long mỗ chẳng một lời oán hận ân oan tương báo, đó là lẽ thường tình!" Ánh mắt Long Phi chợt sầm xuống trầm ngâm một hồi mới nói tiếp:

- Rồi sư phụ lại mỉm cười nói tiếp:

"Mặc dù Long mỗ không mong sau này bị giết chết nhưng cũng không muốn làm điều trừ tuyệt hậu hoạn, chỉ mong oán thù có thể hóa giải. Đứa bé gái này bất luận là hậu duệ của ai thì cũng đáng kể là một người có chí khí và căn cốt cũng khá, y đã phải khổ tâm như vậy, muốn đầu nhập làm môn hạ của Long mỗ, Long mỗ đâu thể để cho y thất vọng, dẫu mai này y học thành võ công rồi lại giết Long mỗ thì Long mỗ cũng không bao giờ hối hận. Còn như Long mỗ có thể dĩ đức báo oán, khiến y cảm động mà cởi mở được mối ân oán này, vậy chẳng tốt hơn ư?" Nghe đến đây, Cổ Y Hồng bật khóc nức nở, Long Phi lại thở dài nói tiếp:

- Lúc ấy đại ca theo hầu bên sư phụ đã nghe nói rất rõ ràng và nhớ kỹ trong lòng không bao giờ quên. Tuy đại ca tự biết mình không thể học được một phần võ công của sư phụ song nếu học được tấm lòng khoáng đãng lỗi lạc của lão nhân gia ấy thì đại ca cũng đã hài lòng rồi!

Cổ Y Hồng đang khóc bỗng môi mấp máy như nói:

- Đại ca đã học được rồi!

Thạch Trầm với ánh mắt kính nể nhìn Long Phi.

Long Phi lại khẽ thở dài nói tiếp:

- Thế là sư phụ đã thu nhận tứ muội ngay đêm hôm ấy, và cũng chính đêm hôm ấy, sư phụ lão nhân gia đã...

Y đưa mắt nhìn Quách Ngọc Hà, nói tiếp::

- Tuyên bố lễ thành hôn của đại ca và đại tẩu!

Long Phi lại trầm ngâm một hồi, như để sắp xếp lại tư duy, lại như hồi tưởng về sự ngọt mật của đêm hôm ấy. Đoạn lại nói tiếp:

- Tứ muội còn nhớ ngay sáng sớm hôm sau sư phụ đã cưỡi ngựa ra đi, và tối hôm thứ ba lúc trở về đã nói với đại ca, tứ muội chính là con gái của "Tuyệt Tình Kiếm" Cổ Tiếu Thiên, dặn đại ca phải tuyệt đối giữ bí mật và đối xử tốt hơn với tứ muội. Đại ca và đại tẩu, tam ca của tứ muội khi nhập môn đã phải chịu đựng biết bao sự giày vò, ngay như ngũ đệ, gia đình giàu có và có mối quan hệ mật thiết với sư phụ là thế, lúc nhập môn cũng phải nếm trải biết bao khổ sở, chỉ có tứ muội là được miễn hoàn toàn.

Cổ Y Hồng lại còn khóc thống thiết hơn, lòng nàng có biết bao lời muốn nói nhưng lại chẳng thốt ra được tiếng nào cả.

Quách Ngọc Hà lòng hết sức hoang mang rối rắm, càng nghĩ nhiều thì càng thêm hoảng loạn...

Thạch Trầm cũng vậy, song ít nhiều chàng cũng còn có chút lương tâm, cũng hiểu dan díu với vợ người là điều bỉ ổi, huống hồ lại còn là vợ của chí hữu ân huynh, có điều là mối lương tri ấy đã bị phủ mờ trong một lúc nào đó thôi.

Long Phi không hề chú ý đến hai người, lại chậm rãi nói tiếp:

- Vào một hôm đêm đã rất khuya đại ca thấy tứ muội sau một hồi nhìn dáo dác đã rón rén từ vườn sau rời khỏi trang, đại ca tự biết khinh công mình kém nên không đuổi theo, chỉ đứng nhìn từ xa, thấy tứ muội đã mật đàm với một người đàn ông vóc dáng mảnh khảnh trong rừng tối rất

lâu và người đàn ông ấy thỉnh thoảng lại lấy khăn tay ra lau nước mắt cho tứ muội, giờ nghĩ lại hẳn đó chính là lệnh huynh!

Cổ Y Hồng khẽ gật đầu. Long Phi lại thở dài nói tiếp:

- Những điều ấy chẳng những đại ca biết hết, mà còn đã biết rất lâu, nhưng… có một điều đại ca không hiểu, chẳng hay tứ muội…

Long Phi bỗng im bặt. Cổ Y Hồng ngưng khóc nói:

- Bất kể là điều gì, miễn tiểu muội biết thì…

Long Phi thở dài ngắt lời:

- Tứ muội hiện đang lâm vào hoàn cảnh rất khó xử không thể bỏ qua phụ thù cũng chẳng thể quên bỏ sư ân, đại ca không hề cưỡng bức tứ muội thố lộ bất cứ điều gì.

Y nhắm mắt lại, vẻ đăm chiêu nói tiếp:

- Những gì đã xảy ra hôm nay đều nằm trong sự liệu của sư phụ từ nhiều năm trước, lão nhân gia ấy cũng từng dặn bảo đại ca, bất luận thế nào cũng không được bức ép tứ muội bởi lão nhân gia ấy hiểu rất rõ tứ muội là người hiền hậu trong trắng.

Cổ Y Hồng bỗng đưa tay lau nước mắt và đứng phắt lên, vẻ mặt trở nên hết sức rắn rỏi, nàng với giọng kiên định nói:

- Bất luận điều gì tiểu muội cũng bằng lòng thố lộ cả, vậy đâu phải là đại ca ép buộc.

- Tứ muội đâu cần phải vậy, chả lẽ…

- Tiểu muội không hề bỏ thân thù, nhưng… sư phụ… đã…

Long Phi với giọng đầy tin tưởng:

- Sư phụ quyết không thể chết được đâu!

- Bất luận thế nào, giờ đây đã đến lúc tiểu muội phải báo đền thâm ân của sư phụ!

- Nhưng vậy sẽ phương hại đến lệnh huynh…

- Tiểu muội nhất định sẽ cố gắng hóa giải, sư phụ lão nhân gia chẳng đã từng bảo oán thù nên hóa giải chứ không nên thắt chặt hay sao?

Long Phi thở dài:

- Nếu không hóa giải được thì sao?

- Nếu không hóa giải được thì tiểu muội chỉ đành chết trước mặt ca ca, để cho máu tiểu muội rửa sạch mối hận thù giữa đôi bên.

Giọng nói Cổ Y Hồng như đanh thép, đôi mắt nhòa lệ cũng sáng rực lên.

Long Phi lại buông tiếng thở dài:

- Nếu vẫn không hóa giải được thì sao?

- Dẫu thế nào thì tiểu muội cũng cố hết sức mình, bất kể có đủ khả năng hay không...

Cổ Y Hồng cuối cùng cũng không nén được buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Tiểu muội chỉ còn biết cầu mong ở trời cao... nếu đại ca là tiểu muội thì phải làm sao?

Cổ Y Hồng nhìn thẳng vào mặt Long Phi, hồi lâu, thật lâu...

Long Phi bỗng đưa tay vuốt râu, ngửa cổ cười vang:

- Hay lắm, Bất Tử Thần Long thật không uổng thu một đồ đệ như tứ muội, Long Phi này cũng không uổng có một người sư muội như vậy. Trung hiếu khó vẹn toàn, ân thù khó giữ trọn, đã không thể bỏ trung giữ hiếu, cũng chẳng thể bỏ hiếu để giữ lấy trung, bậc đại trượng phu gặp hoàn cảnh như vậy thì chỉ có chết mà thôi.

Long Phi chợt ngưng cười, mắt cũng nhìn thẳng vào mặt Cổ Y Hồng, từng tiếng chậm rãi nói:

- Nếu đổi là đại ca thì cũng vậy thôi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bất giác cùng sinh lòng thương hại.

Quách Ngọc Hà thấy vậy, càng thêm lo lắng thầm nhủ:

- Hai người càng nói càng tâm đầu ý hợp, cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng bộc lộ điều bí mật riêng của mình, biết làm sao đây?

Lòng thị thật khó thể yên ổn, vừa mới xuất kỳ bất ý giết người diệt khẩu, lại định bất chấp tất cả bỏ đi cho xong, song khi toan cất bước, lại thấy yên lặng chờ đợi thời cơ là tốt hơn cả bèn liếc mắt nhìn Thạch Trầm, chỉ thấy chàng đang cúi mặt trầm tư như cũng ngổn ngang tâm sự.

Ngay khi sự im lặng đang bao trùm bỗng trên nóc nhà vang lên một chuỗi cười rồi thì một giọng rổn rảng nói:

- Khá khen cho một trang nam tử anh hùng, một đấng nữ trung trượng phu!

Mọi người đều giật minh kinh hãi, Long Phi quát lớn:

- Ai đó?

Đảo mắt nhìn, chỉ thấy một bóng xám từ trên phóng xuống, người đang lơ lửng trên không nhẹ nhàng xoay một vòng đã lướt qua cửa vào trong. Đối phương như đã ẩn nấp trên nóc nhà rất lâu, vậy mà bấy nhiêu cao thủ trong nhà không hề phát giác, giờ đây trông thân pháp tuyệt vời thế kia, mọi người lại càng thêm kinh hãi...

Người này là ai?

Bốn người tám mắt cùng tập trung vào đối phương, và lòng hết sức kinh nghi!

Nhưng, thấy đối phương là một thiếu niên trán rộng mắt sáng, tuy không anh tuấn nhưng khá sáng sủa, vóc dáng không cao lắm và hơi mập mạp, trên mặt sạm đen luôn treo một nụ cười tươi sáng rạng rỡ, toàn thân dạt dào sức sống và nhiệt tình.

Chàng ta với tiếng cười giòn lướt vào nhà tuy đột ngột và mạo muội, song chẳng hiểu sao, mọi người trong nhà không một ai có thách ý với chàng ta cả.

Nhất là Long Phi, vừa nhác thấy chàng ta đã có thiện cảm ngay, bởi y biết phàm những ai có nụ cười tươi sáng như vậy lòng dạ cũng không bao giờ tà ác đê tiện.

Thiếu niện nọ đảo tròn mắt, đi thẳng đến trước mặt Long Phi, chắp tay vái chào và nói:

- Đại ca khỏe chứ?

Giọng điệu và thái độ như rất quen thân với Long Phi.

Quách Ngọc Hà và Thạch Trầm đều chưng hửng, kinh ngạc nhìn Long Phi. Cổ Y Hồng ngẩng lên nhìn bỗng lập tức tái mặt.

Long Phi cũng vô cùng sửng sốt, lúng búng nói:

- Khỏe, khỏe.. Thiếu niên nọ lại cười nói:

- Đại ca hẳn là không biết tiểu đệ...

- Quả tình là... không biết.. Thiếu niên nọ bật cười ha hả:

- Nhưng tiểu đệ lại biết đại ca, và cũng biết...

Ánh mắt sắc bén của chàng ta bỗng hướng về phía Cổ Y Hồng nói tiếp:

- Vị tiểu muội này!

Cổ Y Hồng lại càng thêm kinh hoàng, bất giác lùi sau một bước, lúng túng nói:

- Ngươi... ngươi...

Thạch Trầm bỗng sầm mặt quát:

- Tôn giá là ai?

Thần sắc của Cổ Y Hồng đã làm thay đổi tâm trạng mọi người, song thiếu niên nọ vẫn hết sức thản nhiên, tươi cười nói:

- Tại hạ là ai? Câu hỏi ấy khó trả lời quá! Vừa rồi như vị Cổ muội này đã nói, ca ca của y đã triệu tập một nhóm hậu duệ của kẻ thù Long lão gia, tại hạ cũng là một trong số ấy và cũng từng tham dự vào kế hoạch báo thù của họ.

Thạch Trầm ngầm vận đề chân khí, tiến tới một bước trầm giọng nói:

- Tôn giá phải chăng môn nhân của phái Điểm Thương?

Hai tay đưa lên ngang hông, thần thái như sẵn sàng xuất thủ.

Thiếu niên nọ cười ha hả:

- Để rồi tại hạ sẽ trả lời rõ ràng mình là ai, nếu các hạ còn phá rối thì tại hạ không nói nữa.

Thạch Trầm mặt lạnh như tiền nhìn chàng ta, nhưng chàng lại nhìn Thạch Trầm với gương mặt rạng rỡ.

Hai người tuổi tác tuy tương đương nhau, nhưng tính tình, nói năng và thần thái thì lại khác nhau xa, người thì nặng nề bảo thủ, người thì cởi mở hào phóng, cũng như một nhu một cương trái ngược hẳn nhau.

Long Phi buông tiếng đằng hắng, trầm giọng nói:

- Bằng hữu là địch thủ chứ không phải bạn, vậy thì đến đây với dụng ý gì, xin hãy cho biết rõ?

Đoạn rướn ngực nói tiếp:

- Đệ tử của Chỉ Giao sơn trang sẵn sàng hầu tiếp bằng hữu.

Thiếu niên nọ mỉm cười:

- Là địch chứ không phải bạn? Nếu tiểu đệ là địch thì sao lại gọi là đại ca, sao lại chuẩn bị đèn đuốc và dây thừng cho đại ca?

Bỗng ra chiều hết sức nghiêm nghị nói tiếp:

- Tiểu đệ mặc dù tham dự vào âm mưu của họ, nhưng chưa từng nói một lời, chưa từng đưa ra một mưu kế...

Đoạn lại cười to nói tiếp:

- Cho nên họ đã xem tiểu đệ là một kẻ hoàn toàn vô dụng, một kẻ hồ đồ ngu ngốc.

Long Phi khẽ chau mày:

- Đuốc và dây đều là của...

Đoạn với ánh mắt dò hỏi nhìn Cổ Y Hồng, Cổ Y Hồng khẽ gật đầu.

Thiếu niên nọ ngửa cổ cười vang, nói tiếp:

- Nhưng tại hạ thấy họ mới chính là ngu ngốc, không dùng bộ Óc thử nghĩ xem, "Cửu Dực Phi Ưng" Địch Mộng Bình, một bậc kiếm hào danh lừng thiên hạ, thanh chấn võ lâm mà lại sinh ra đứa con trai hồ đồ ngu ngốc ư?

Long Phi nghiêm mặt, ôm quyền nói:

- Thì ra là Địch công tử, gia sư vẫn thường nói với tại hạ, bảo trong số đối thủ bình sanh của lão nhân gia ấy, người mà võ công cao nhất, hành sự chính trực nhất và lòng dạ anh hùng nhất, đó là một bậc kiếm hào vùng quan ngoại "Cửu Dực Phi Ưng" Địch lão tiền bối.

Thiếu niên nọ cũng nghiêm mặt, khom mình nói:

- Gia nghiêm sinh tiền...

Long Phi kinh hãi:

- Địch lão tiền bối đã quá cố rồi ư? Sao trên chốn giang hồ không nghe nói đến nhỉ?

Thiếu niên nọ cười buồn:

- Thiên Sơn đường xa dịu vợi, gia nghiêm đã ẩn cư những mười năm... Ôi, tình người trong chốn giang hồ rất là bạc bẽo, làm gì có người chú ý đến một nhân vật đã phong kiếm mười năm dài.

Long Phi cũng bất giác buông tiếng thở dài não ruột, miệng tuy không nói, nhưng lòng thì hiểu rất rõ, "Cửu Đực Phi Ưng" Địch Mộng Bình từ khi bại dưới kiếm của sư phụ thì tiếng tăm hiển hách bấy lâu cũng bị tiêu tan theo mây khói.

Những thấy thiếu niên nọ thoáng nhắm mắt, hào khí lại trở về nói:

- Gia nghiêm lúc sinh tiền vẫn thường đề cập đến hùng phong tráng tích của Bất Tử Thần Long, gia nghiêm tuy bị bại dưới Thần Long Kiếm, song lão nhân gia ấy chưa bao giờ có một lời oán hận.

Long Phi thở dài:

- Gia sư thường bảo trận đấu ấy lẽ ra phải kể là Địch lão tiền bối đã thắng, bởi gia sư đã bị trúng một kiếm của Địch lão tiền bối trước.

Thiếu niên nọ nghiêm giọng nói:

- Sai rồi, theo như gia nghiêm đã nói, Long lão gia đã một mình lên Thiên Sơn trong cơn bão tuyết, rồi lại phải chờ một ngày một đêm tại Thiên Trì trên đỉnh Thiên Sơn, lão nhân gia ấy đến từ Giang Nam, làm sao quen được với gió tuyết Thiên Sơn, nên tay chân thảy đều lạnh cóng, vì vậy mà gia nghiêm mới chiếm được một phần ưu thế, nhưng mũi kiếm của gia nghiêm vừa điểm tới người Long lão tiền bối thì trường kiếm của Long lão tiền bối cũng đã điểm tới trước ngực gia nghiêm... Ôi! Nếu không nhờ Long lão tiền bối nương tay thì... Ôi!

Thiếu niên nọ sau tiếng thở dài bỗng im bặt.

Cổ Y Hồng bỗng cũng buông tiếng thở dài, mặt ngập vẻ sùng kính.

Long Phi đưa tay vuốt râu, lớn tiếng nói:

- Thắng là thắng, bại là bại, tạm không kể kiếm thuật võ công của Địch lão tiền bối, chỉ bằng tấm lòng và khí độ ấy cũng không hổ là một bậc anh hùng đương đại, Long Phi thật hết sức khâm phục.

Cổ Y Hồng cúi gầm mặt, bởi nàng nhận thấy lòng dạ của cha mình cũng quá là hẹp hòi, kỳ thực nàng không hiểu người trong giới võ lâm rất xem trọng việc thắng bại, võ công càng cao thì càng quan trọng hóa sự thắng bại, cho nên người có tấm lòng rộng khoáng như Cửu Dực Phi Ưng lại càng đáng quý, đáng phục.

Thiếu niên nọ lại nói:

- Trước lúc lâm chung, gia nghiêm vẫn còn căn dặn tại hạ rằng "Long lão gia với ta chỉ có ân chứ không có oán, mai sau ngươi chỉ được báo ân". Những lời ấy tại hạ không bao giờ quên. Sau khi gia nghiêm qua đời, tại hạ bèn xuống Thiến Sơn, vào Ngọc Môn, đến Trung Nguyên, lúc bấy giờ tại hạ tuổi trẻ ưa rượu...

Chàng ta mỉm miệng cười nói tiếp:

- Mãi đến bây giờ tại hạ vẫn rất là mê rượu.

Long Phi mỉm cười, thiếu niên nọ lại nói tiếp:

- Một hôm trong một quán rượu tại một hương trấn nhỏ gần Đại Danh phủ, tại hạ đã uống liền hai hủ Trúc Diệp Thanh do chủ quán đặc chế, loại rượu này khi uống vào rất nhạt, nhưng sức men kéo dài rất lâu, tại hạ đã quen uống loại rượu mạnh vùng Quan Ngoại, nên lần ấy đã bị say mềm và phát ngôn bừa bãi...

Chàng ta nói đến đây bỗng nhoẻn cười, nói tiếp:

- Về sau tại hạ mới biết, khi tại hạ say khướt đã tự khoe kiếm pháp vô địch, ngay cả... Bất Tử Thần Long cũng chẳng phải địch thủ, lại nói kiếm pháp Thiên Sơn cao siêu như thế nào, kiếm pháp Trung Nguyên tầm thường không đáng kể.

Long Phi mỉm cười thông cảm, càng thấy thích mến người thiếu niên thành thật thẳng thắng này hơn.

Chàng thiếu niên lại nói tiếp:

- Sáng hôm sau tỉnh lại, tại hạ thấy có một thiếu niên anh tuấn đang săn sóc cho mình, người ấy chính là con trai của "Tuyệt Tình Kiếm" Cổ lão tiền bối và cũng là đại ca Cổ Hồng của vị tiểu muội này đây. Tại hạ với y cùng đi dạo chơi ba hôm, lại uống thêm mấy hủ Trúc Diệp Thanh, y đã cho tại hạ biết về kế hoạch của mình, bảo phải tụ tập tất cả con cái của kẻ thù Bất Tử Thần Long, đòi "Đệ nhất dũng sĩ" vô địch phải trả lại món nợ máu của tiên nhân!

Đêm càng khuya, ánh châu càng sáng tỏ, mọi người trong nhà đều quên mất mệt mỏi và đói khát lắng nghe chàng thiếu niên nói thao thao.

- Lúc tại hạ nghe nói cũng có phần kinh hãi, bởi những người y tụ tập đều là hậu duệ của các bậc anh hùng uy trấn bốn phương lừng lẫy một thời khi xưa, Bất Tử Thần Long võ công tuy cao, song những thiếu niên anh hùng này tập hợp lại sức mạnh cũng chẳng phải tầm thường.

Chàng ta đổi dáng đứng, nói tiếp:

- Lúc ấy những lời lẽ của tiên phụ lúc lâm chung như lại vang lên bên tai:

"... chỉ được báo ân" thế là tại hạ đã bằng lòng gia nhập phe nhóm của Cổ Hồng, việc về sau hẳn đại ca đã nghe Cổ muội nói rồi, vấn đề đại ca không biết có lẽ là những người ấy tại sao lại liên quan đến cuộc tỉ vỏ trên Hoa Sơn giữa Đơn Phụng và Thần Long, và đã bố trí những cạm bẫy này như thế nào?

Long Phi thở dài:

- Đúng vậy, tại hạ quả không hiểu nổi vấn đề này... Nhưng trước khi giải thích, xin công tử hãy cho biết quý danh?

- Địch Dương. Tên họ này sở dĩ không vang lừng trên chốn giang hồ là vì mấy năm qua tại hạ đã giả ngây giả dại đó thôi!

Đoạn cười vang ra chiều thích thú. Long Phi mỉm cười, ngay cả Cổ Y Hồng cũng hé nở nụ cười, chỉ có Thạch Trầm là vẫn trầm ngâm tư lự.

Quách Ngọc Hà chớp mắt nhìn Địch Dương, cười nói:

- Địch Dương, cái tên hay lắm!

- Xin đa tạ đại tẩu!

Địch Dương khom mình sát đất, chàng luôn lạc quan trước bất kỳ hoàn cảnh nào, hễ nơi nào có mặt chàng là như có thêm rất nhiều sinh khí.

Thạch Trầm bực mình, chắp hai tay sau lưng quay mặt đi nơi khác, không nhìn Địch Dương nữa.

Phải biết Thạch Trầm là người rất thật thà chính trực chỉ hiềm thiếu định lực về chữ "sắc", khi nãy thấy thái độ của Địch Dương đối với Cổ Y Hồng, trong lòng đã thấy bực tức, Quách Ngọc Hà lại như vậy, nỗi ghen hờn càng thêm gia tăng song lại không phát tác được.

Chỉ nghe Địch Dương nói:

- Tại hạ tuy có lòng muốn giúp Long lão gia, nhưng vì đã có lời cam kết trước với nhóm Cổ Hồng, nên không tiện ra mắt, chỉ đành ngấm ngầm góp chút sức mọn.

Long Phi gật đầu:

- Sự giúp đỡ đuốc và dây vừa qua đã là quá nhiều, Long mỗ vốn chẳng biết cao nhân nào đã ngầm giúp cho, thật không ngờ lại là hiền đệ. Giờ đây được gặp bậc nhân tài như hiền đệ dẫu hiền đệ vì mắc lời hứa mà không giúp được nữa thì Long mỗ cũng hết sức vui lòng!

Địch Dương thở dài:

- Tiểu đệ từ khi vào đến Trung Nguyên đã được nghe trong giới võ lâm đồn đại "Thiết Hán" Long Phi, trưởng đệ tử của Thần Long Môn rất là chính trực, nhân nghĩa, nay được gặp đại ca mới biết quả là danh bất hư truyền.

Long Phi mỉm cười:

- Hiền đệ quá khen.

Địch Dương nghiêm chỉnh:

- Vừa rồi nếu tiểu đệ không được chứng kiến hành sự của đại ca thì không bao giờ ra gặp gỡ với đại ca đâu!

Đoạn quét mắt nhìn tử thi dưới đất, lại thở dài nói tiếp:

- Người này tuy không phải thâm giao với tiểu đệ song dẫu sao cũng có quen biết, nay y đã chết mà đại ca còn hết sức tôn kính chứ không hề có ý khinh thị. Tiểu đệ tự nghĩ đối với kẻ chết mà đại ca còn như vậy, huống hồ là người sống. Nếu được kết bạn với người anh hùng hiệp nghĩa như vậy, tiểu đệ cũng chẳng uổng lặn lội vào Trung Nguyên lần này, bèn không dằn được xuống đây...

Long Phi mỉm cười:

- Thì ra Địch hiền đệ đã nấp trên nhà từ lâu thật nực cười bọn này bấy nhiêu người mà chẳng một ai hay biết.

Quách Ngọc Hà bỗng nhoẻn cười nói:

- Ngọc Hà này cũng từ lâu nghe nói Tam Phân thần kiếm và Thất Cầm thân pháp của Thiên Sơn là võ lâm song tuyệt, nay thấy khinh công của Địch hiền đệ mới biết lời đồn của võ lâm quả là không sai!

Địch Dương cười dòn:

- Tam Phân kiếm thuật và Thất Cầm thần pháp, tiểu đệ chỉ luyện được qua loa thôi, chẳng qua quanh năm suốt tháng chạy trên băng tuyết Thiên Sơn nên luyện được người nhanh hơn, đôi chân khỏe hơn kẻ khác một chút thôi, đâu đáng cho đại tẩu ngợi khen như vậy.

Long Phi thở dài:

- Ai ai cũng biết khinh công thân pháp của phái Thiên Sơn là quán tuyệt võ lâm, biết nghĩ quanh năm suốt tháng phải gian khổ luyện tập trên đường núi hiểm trở thế kia, khinh công làm sao không hơn người được. Bất kỳ môn phái nào trong giới võ lâm nếu có tuyệt kỹ thành danh đều có đạo lý bất phàm, chứ không bao giờ nhờ vào sự may mắn mà có được!

Địch Dương nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy! Chẳng hạn như Thần Long kiếm pháp danh chấn thiên hạ của Long lão gia, khi xưa lão nhân gia ấy dễ thường không trải qua bao gian nan nguy hiểm mới sáng chế ra được...

Long Phi đảo mắt nhìn quanh, thở dài buồn bã:

- Rất tiếc trong số đệ tử bọn này không một ai học được tuyệt kỹ y bát của lão nhân gia ấy... Ôi, ngũ đệ tuy thiên tư tuyệt đỉnh.. lại chịu cực khó, chỉ tiếc thời gian theo sư phụ quá ngắn chưa hẳn đã học được tâm pháp của sư phụ, mà Long mỗ là người theo sư phụ lâu nhất, khốn nỗi lại ngu ngốc thế này!

Địch Dương nhướng mày:

- Ngũ đệ mà đại ca đã nói phải chăng là hậu nhân của Nam Cung thế gia giàu có nhất nước, mới đầu nhập vào môn hạ Thần Long?

Long Phi gật đầu:

- Đúng rồi!

- Tiểu đệ cũng từng nghe nói đến người con độc nhất của đương kim chủ nhân Nam Cung Tài Đoàn hiếu võ ngay từ thuở bé, đã bái học biết bao võ sư, hao tốn biết bao tiền tài, rất tiếc những người đã gặp đều chẳng phải cao thủ, mãi gần đây mới đầu nhập vào môn hạ Thần Long. Trước đây tiểu đệ cứ ngỡ công tử phú gia có thích võ nghệ thì cũng chỉ là vui đùa thôi, chán chê rồi mới đổi trò đầu nhập vào Thần Long Môn, chứ nào phải là chịu khó tập võ. Giờ đây nghe đại ca nói, thật kỳ lạ hết sức!

Địch Dương quả miệng lưỡi lưu loát, câu nói dài như vậy mà chàng ta nói xong chỉ một hơi.

- Nam Cung thế gia có mối quan hệ rất sâu xa với gia sư, kể ra thì rất dông dài!

Long Phi thoáng dừng, nhướng mày giơ ngón tay cái lên với giọng sang sảng nói tiếp:

- Nhưng vị ngũ đệ này của Long mỗ không như những con cháu nhà giàu khác, chẳng phải Long mỗ thổi phồng, y chẳng những thiên tư cao tuyệt, mà bẩm tính cũng hơn người, đại hiếu với song thân, đại trung với sư trưởng đại nghĩa với bằng hữu, không bị mê hoặc trước sắc đẹp, không nao núng trước nguy nan. Tuy sinh trưởng trong giàu sang phú quý, tinh thông cầm kỳ thi họa, nhưng không chút kiêu căng hống hách, từ xưa đến nay chưa một ngày bỏ phế võ công. Từ khi đầu nhập vào môn hạ gia sư, y lại càng khắc khổ hơn, lúc mới nhập môn, những việc như lấy củi, gánh nước, quét vườn không phải phận sự của y, y cũng giành lấy mà làm. Việc luyện tập võ công cũng hơn hẳn người khác, mọi người chưa thức thì y đã dậy trước luyện kiếm, mọi người đã ngủ mê y vẫn còn điều tức nội công. Ngay như Long mỗ lúc mới nhập môn cũng chẳng siêng năng đến vậy, huống hồ thiên tư của y cũng cao hơn Long mỗ nhiều. Long mỗ dám khẳng định, mai sau người làm rạng rỡ Thần Long Môn ắt hẳn là vị ngũ đệ.

Thạch Trầm vẫn chắp tay sau lưng quay mặt vào vách, còn Quách Ngọc Hà thì mỉm cười lắng nghe.

Cổ Y Hồng ngước nhìn lên mái nhà, chẳng rõ là lắng nghe hay đang trầm tư.

Địch Dương đôi mày động đậy liên hồi, máu nóng sôi sục, Long Phi đã dứt lời mà chàng ta cũng còn thừ ra hồi lâu, đoạn buông tiếng thở dài nói:

- Đại ca đã nói vậy hẳn là không sai rồi!

Long Phi nhíu mày:

- Tất nhiên là không sai, nếu chẳng phải như vậy thì sư phụ lão nhân gia đâu có xem trọng y thế kia.

Địch Dương đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Chẳng hay vị Nam Cung đại ca kia hiện giờ ở đâu?

Địch Dương tuy ngoại mào dễ gần gũi, nói năng hòa nhã vui tươi, song kỳ thực tính rất cao ngạo, nghe Long Phi ca ngợi Nam Cung Bình như vậy lòng không khỏi có phần bất phục.

Long Phi thở dài:

- Nam Cung ngũ đệ lẽ ra cũng phải có mặt tại đây trong lúc này, chỉ bởi...

Thế là bèn kể lại mọi sự cho Địch Dương nghe. Địch Dương thừ ra một hồi, đột nhiên quay người sải bước đi ra cửa, miệng nói:

- Các vị Ở đây, tại hạ xin đi trước một bước!

Long Phi ngạc nhiên:

- Địch lão đệ định đi đâu vậy?

Địch Dương ngoái lại:

- Tiểu đệ nghe đại ca kể Nam Cung Bình anh hùng xuất sắc như vậy, nếu không tìm gặp cho biết thì lòng tiểu đệ làm sao yên được, chỉ sợ ngủ không được nữa đấy!

Long Phi cười:

- Hai người đều là thiếu niên anh hùng, vốn rất nên gặp gỡ nhau, nhưng trong tương lai thiếu gì dịp, đâu có gấp gáp trong một lúc, vả lại...

- Tuy tương lai còn dài nhưng tiểu đệ không chờ được nữa!

- Dù vậy thì việc ở đây, nếu không có lão đệ giải thích thì làm sao rõ được. Gia sư giờ tông tích bất minh, nếu lão đệ không nói thì Long mỗ làm sao yên tâm cho được?

Địch Dương lưỡng lự một hồi, đoạn chầm chậm quay lại, phì cười nói:

- Tiểu đệ chỉ lo đi tìm gặp Nam Cung huynh, lại quên mất việc ở đây.

Long Phi thầm nhủ:

- Xem chừng người này cũng là một phần tử nhiệt huyết rất xem trọng tình bằng hữu, nếu ngũ đệ kết bạn với y, mai sau cũng được một người tương trợ...

Địch Dương cúi đầu trầm ngâm hồi lâu như để sắp xếp lại ý nghĩ nên bắt đầu kể từ đâu.

Long Phi thấy vậy bèn nói:

- Việc này hẳn rất dông dài, Địch lão đệ đừng gấp, cứ thong thả...

Địch Dương bỗng ngước lên nhìn năm hạt minh châu gắn trên nóc nhà, ngắt lời:

- Đại ca bôn tẩu giang hồ đã lâu, có biết lai lịch của năm hạt minh châu này không?

Long Phi ngẩn người:

- Không...

Địch Dương nói tiếp:

- Sau cuộc chiến trên Hoàng Sơn khi xưa, "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch vang danh thiên hạ, lúc bấy giờ lão nhân gia ấy chưa dời đến Hoa Sơn, mà còn trú ở Thực Trúc Sơn Trang dưới chân núi Hoàng Sơn...

Long Phi gật đầu:

- Việc ấy Long mỗ cũng biết.

- Vậy đại ca có biết một việc long trọng của Thực Trúc Sơn Trang hồi chừng mười năm trước không?

- Phải chăng là đại hội Bách Điểu Triều Phụng?

Địch Dương nhoẻn cười:

- Đúng! Lúc bấy giờ tiểu đệ còn trẻ ở ngoài Quan Ngoại, tuy không được tận mắt chứng kiến đại

hội long trọng ấy, song được nghe nói lại, nội việc nhân vật võ lâm vì tôn kính Đơn Phụng, không dám mang kiếm vào trang, trường kiếm để lại trong một gian phòng ở ngoài trang đã có hơn năm trăm, các khí giới khác cũng không dưới số ấy, nghe đâu số rượu đã uống hôm đó nếu đổ xuống Thái Hồ, mực nước Thái Hồ có thể tăng cả tấc.

Long Phi mỉm cười:

- Lúc ấy Long mỗ cũng có mặt, nhưng thịnh hội Bách Điểu Triều Phụng ấy, sự rình rang hoặc có thể là tuyệt hậu, song quyết chẳng phải không tiền.

Địch Dương cười giòn:

- Điều ấy tiểu đệ tất nhiên cũng biết, trước đó ba mươi năm, nhân vật võ lâm phát khởi Hà Hào Đại Điển vì Long lão gia ven Tiền Hà Lĩnh, sự long trọng có thể bằng thịnh hội Bách Điểu Triều Phụng.

Long Phi lim dim mắt vẻ ngưỡng mộ, môi hé nở nụ cười, chậm rãi nói:

- Đại điển Hà Hào (mừng danh hiệu) lần ấy không có trang viện, cũng chẳng có bàn ghế, mọi người tự mang theo rượu thịt và cắp kiếm lên núi.

Địch Dương ngửa cổ cười vang:

- Tự mang rượu thịt, cắp kiếm lên núi, hào khí ấy, thịnh hội ấy, hằng trăm năm qua e không có hai lần, người đã nghĩ ra cách ấy hẳn cũng làm một đấng anh hùng hào khí ngất mây, rất tiếc Địch Dương này sinh sau đẻ muộn, không được tham dự vào đại hội ấy.

Long Phi cười:

- Đó là do mười ba vị lão anh hùng thành danh được sự đề cử của mười ba tỉnh nam bắc đã phát khởi, người chủ trì là Thiên Nha (quạ) Đạo Nhân lừng danh với một đôi thiết chưởng, một ngọn thiết kích, cùng với một thiết khẩu, nói đâu trúng đó, liệu sự như thần.

Địch Dương vẻ thán phục:

- Thiên Nha Đạo Nhân quả là một đấng anh hùng hào khí ngất mây!

Long Phi hứng khởi nói tiếp:

- Buổi tiệc bắt đầu uống từ đêm Trung thu đến rạng sánh hôm sau, hằng ngàn anh hào võ lâm đã nhất tề tuốt kiếm ra, giơ cao, hô vang "Bất Tử Thần Long, Thần Long Bất Tử". Lúc ấy bình minh mới lên... ánh kiếm chói người cùng khắp, tiếng hô đinh tai nhức óc, xua tan sương mù trên đỉnh núi Tiên Hà, so với Bách Điểu Triều Phụng thế nào?

Long Phi bỗng ngưng lời, nụ cười chợt tắt, trầm giọng nói:

- Hai cuộc đại hội ấy bởi đã diễn ra khác nhau về thời gian và địa điểm nên khó thể so sánh, song tính chất và giá trị thì chẳng thể so bì được.

Địch Dương ngạc nhiên buột miệng hỏi:

- Vì sao?

Long Phi chậm rãi nói:

- Hà Hào Đại Điển là do nhân vật võ lâm cùng phát khởi vì hùng phong vĩ tích của gia sư, lão nhân gia ấy cũng là người được mời, trước đó không hề hay biết. Còn đại hội Bách Điểu Triều Phụng là đo "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch tự phát thiệp mời những nữ trung trượng phu, cân quắc anh hùng thành danh trong thiên hạ võ lâm đến tham dự tại Thực Trúc Sơn Trang, trong số ấy hoặc có người không muốn đến, nhưng lại không muốn đắc tội với "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch nên bắt buộc phải có mặt, như vậy làm sao so bì được với đại hội trên Tiên Hà Lĩnh?

Địch Dương mỉm cười, biết hai phe Đơn Phụng và Thần Long hiện này đã có hiềm khích nên Long Phi mới nói vậy.

Quách Ngọc Hà bỗng phì cười:

- Hai người vừa rồi đã nói những gì vậy?

Long Phi ngớ người, đoạn phì cười:

- Lẽ ra là nói về minh châu.

Quách Ngọc Hà cười:

- Hai người chỉ lo cao hứng nói thao thao bất tuyệt, Ngọc Hà này chờ nghe lai lịch của minh châu thật là nóng ruột muốn chết được.

Địch Dương cười giả lả:

- Xin đại tẩu chớ trách, thôi ta hãy quay lại vấn đề chính.

Đoạn hắng giọng rồi nói tiếp:

- Như đại ca đã nói, sau khi "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch tự phát ra thiếp mời, các nữ kiếm khác, nữ hiệp sĩ trong giới võ lâm bất luận muốn hay không thảy đều mang lễ vật đến Thực Trúc Sơn Trang, trong số có năm chị em họ Mộ Dung, môn hạ của Tịnh Đại Sư phái Hoành Sơn, lễ vật mang theo chính là năm hạt minh châu này.

Long Phi kinh ngạc:

- À, thì ra năm hạt minh châu này là của Hoàng Sơn Ngũ Nữ đã tặng cho Diệp Thu Bạch, vậy thì ngôi nhà này chính là nơi trú ngụ của Diệp Thu Bạch.

Địch Dương gật đầu:

- Đúng vậy!

Quách Ngọc Hà khẽ chau mày:

- Diệp Thu Bạch khi xưa cũng là phú gia thiên kiêm, rất kỹ lưỡng về cuộc sống hằng ngày, sao lại ở nơi sơ sài như vậy chứ?

- Trong giới võ lâm rất hiếm người biết được điều này.

Địch Dương bỗng buông tiếng thở dài nói tiếp:

- "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch với lão gia khi xưa vốn là một đôi hiệp lữ giang hồ...

Long Phi đằng hắng hai tiếng, Địch Dương vội nói:

- Tiểu đệ đã vô ý nhắc đến chuyện cũ của Long lão gia, xin đại ca thứ tội.

Quách Ngọc Hà bỗng nói:

- Gia sư với Diệp Thu Bạch tuy quen biết nhau từ thuở bé, song chưa từng kết hợp.

Mười năm trước vì một việc hai người đã xung đột và chia tay nhau, còn hẹn lại cuộc so kiếm mười năm sau, việc ấy trong giới võ lâm ai ai cũng biết, nói ra nào có hề gì.

Địch Dương nói:

- "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch sau khi định ước so kiếm với Long lão gia, một lòng muốn giành lấy thắng lợi, đã miệt mài rèn luyện một bí môn nội công, có tên là Đại Thừa Tam Luân Thái Dương Thần Công từ Thiên Trúc truyền sang, nghe đâu môn nội công này là do Phật gia thần tăng Cưu Ma La Thập khi xưa đã sáng chế, nên còn gọi là Cưu Ma La Thập Nhị Đại Thừa Thần Công, có thể kể được là bí kỹ bất truyền trong chốn võ lâm.

Long Phi kinh ngạc:

- Môn công phu ấy Long mỗ cũng từng nghe gia sư đề cập tới, kể từ khi Thái Dương Thiền Sư uy chấn quần ma khi xưa viên tịch, môn nội công ấy đã tuyệt truyền trong chốn võ lâm, "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch không phải là người trong chốn Thiền Môn, sao lại tu tập bí công Phật gia ấy?

Địch Dương nói tiếp:

- Theo tiểu đệ biết "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch đã tình cờ phát hiện được ra quyển bí kíp tu luyện môn nội công ấy, bà hết sức mừng rỡ, đặt hết hy vọng vào môn công phu ấy để giành thắng lợi trong cuộc tỉ võ mười năm sau, nào ngờ dục tốc bất đạt và nội công đã luyện từ trước trái ngược hẳn với môn công phu này, sau khi khổ luyện hơn một năm thì bị tẩu hỏa nhập ma...

Long Phi kinh hãi biến sắc, giọng thương xót:

- Ồ, từ khi "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch phân phát hết gia tài Thực Trúc Sơn Trang, cả trang viện cũng nhường lại cho Như Mộng Đại Sư thần ni, gia sư cũng đoán là bà ấy đã tìm một nơi yên tĩnh bí mật tu luyện tuyệt học, thật không ngờ bà ấy lại bị tẩu hỏa nhập ma.

Địch Dương nói tiếp:

- Sau khi bị tẩu hỏa nhập ma, bà ấy vốn tính kiêu ngạo, lòng lại nghĩ đến cuộc tỉ kiếm với Long lão gia, nỗi đau khổ và lo lắng không cần nói cũng đủ rõ, vừa lúc ấy Như Mộng Đại Sư bạn chí thân của bà đến Thực Trúc Sơn Trang, thấy bà trong cơn đau khổ đã chộp nát mép chiếc bồ đoàn vẫn ngồi, các đệ tử hầu hạ bà cũng thường bị quở mắng, bèn khuyên bà hãy tìm một nơi hẻo lánh trên núi cao, cất một ngôi nhà trúc thoáng gió mà tu luyện, nhờ vào khí hậu âm hàn trên đất cao và mưa lạnh gió rét để tiêu trừ tâm ma tâm hỏa trong người, vậy hoặc có thể chưa đến mười năm sẽ được phục nguyên, và không chừng nhờ đó còn có thể luyện thành một thân nội công kinh thế hãi tục.

Long Phi thở dài:

- Do đó bà ấy đã ở trong ngôi nhà đơn sơ này suốt mười năm, hằng ngày phải chịu gió mưa giá rét, chẳng qua để tranh hơn thua với gia sư, đúng chăng?

Đêm gần tàn, sương sớm dần dày đặc, không khí trong nhà càng lạnh hơn, mọi người tuy có nội công hộ thân mà cũng cảm thấy khó chịu, nghĩ đến "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch đã phải ở đây trong suốt mười năm đằng đẵng, tuy rằng đôi bên bất hòa nhau, cũng bất giác bùi ngùi xúc động.

Địch Dương thở dài nói tiếp:

- Diệp Thu Bạch nghe xong lời khuyên của Như Mộng Đại Sư, liền dẫn theo các đệ tử mới thu nhận và bốn a hoàn tín cẩn đã theo bà từ bé lên trên Hoa Sơn, đã một mình ở trong ngôi nhà này, ngồi trên chiếc bồ đoàn này, chỉ có đệ tử của bà mỗi ngày lên đây bầu bạn với bà vài giờ, mang theo một ít thức ăn và luyện tập võ công.

Long Phi chau mày:

- Vậy cạm bẫy này chính là do Diệp Thu Bạch đã sắp đặt?

Địch Dương nhẹ lắc đầu:

- Cổ Hồng khổ tâm báo phục, sau khi tìm cách đưa Cổ muội đây vào Chỉ Giao sơn trang, bèn cùng mọi người đến Thực Trúc Sơn Trang lúc ấy đã đổi lại là Như Mộng Tịnh Xá cầu xin giúp đỡ...

Long Phi càng chau chặt mày hơn, lòng càng thêm thắc mắc, không nén được ngắt lời:

- Chả lẽ Như Mộng Đại Sư cũng có hận thù gì với gia sư hay sao?

Địch Dương lại lắc đầu:

- Như Mộng Đại Sư không có hận thù gì với Long lão gia, nhưng lại có quan hệ mật thiết với "Phá Vân Thủ" Trác Bất Phàm.

Long Phi ngạc nhiên:

- Vậy thì lạ thật...

Địch Dương nhẹ xua tay ngắt lời Long Phi, mỉm cười nói tiếp:

- Đại ca có biết lai lịch của Như Mộng Đại Sư chăng?

Long Phi trầm ngâm lắc đầu:

- Không.

- Đại ca có từng nghe nói hồi mấy mươi năm trước, môn hạ phái Côn Lôn có một nữ kiếm khách là "Tố Thủ" Lý Bình hay không?

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Cái tên ấy tôi có nghe qua, đại ca còn nhớ khi sư phụ để cập đến "Khổng Tước Phi Tử" Mai Ngâm Tuyết đã có nhắc tới hồi hơn ba mươi năm trước có một "Tố Thủ" Lý Bình còn tàn độc hơn Lãnh Huyết Phi Tử, có điều người này sau khi quấy động giang hồ một thời gian ngắn thì bỗng dưng mất tích.

Địch Dương mỉm cười:

- Trong chốn võ lâm không ai ngờ "Tố Thủ" Lý Bình sắc đẹp như hoa, lòng lạnh như sắt lại xuất gia làm ni cô và trở thành Như Mộng Đại Sư, một vị thần ni đắc đạo lừng danh trong chốn giang hồ. Thì ra "Tố Thủ" Lý Bình lão tiền bối này vì trốn tránh kẻ thù mà im hơi ẩn tích, nhưng đến lúc trung xung tự cảm thấy vô cùng hối hận, bèn xuống tóc xuất gia, sau khi thọ giới lại càng xám hối sâu sắc, cảm thấy quá khứ như một giấc chiêm bao, bèn lấy tên là "Như Mộng"!

Long Phi thở dài:

- Bỏ đao xuống là thành Phật ngay, vị Như Mộng Đại Sư nầy quả là một người sáng suốt, rất tiếc là trên cõi đời có nhiều người sau khi phạm lỗi lầm chẳng những không hối cãi mà còn ngoan cố theo đuổi lỗi lầm ấy đến cùng. Kỳ thực con người nào phải thần thánh, làm sao tránh khỏi sai lầm, miễn là biết hối cải thì ai lại không lượng thứ?

Thạch Trầm bất giác rùng mình quay người lại. Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt:

- "Y lại muốn nói cho mình nghe ư?" Nụ cười trên mặt lại càng thêm tươi ngọt, nói:

- Vậy thì Như Mộng Đại Sư vốn là đồng môn với Phá Vân Thủ?

Địch Dương gật đầu:

- Do đó Như Mộng Đại Sư đã giúp ý kiến cho Phá Vân Thủ, bảo bọn này cùng lên Hoa Sơn tìm "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch, lúc bấy giờ Diệp Thu Bạch lòng đang ngập đau khổ lẫn oán thù, nghe xong ý định của bọn họ, bà ấy chẳng nói chẳng rằng, đã phóng một chưởng về phía Cổ Hồng và Trát Bất Phàm. Ôi, vị kỳ nhân tiền bối này tuy đã tẩu hỏa nhập ma, người không động đậy được mà chưởng lực vẫn hết sức kinh người. Tiểu đệ đứng phía sau rất xa, chỉ thấy bà nhẹ nhàng hất tay, đã có hai luồng chưởng phong vô cùng mạnh mẽ xô về phía Cổ Hồng và Trác Bất Phàm... Cổ Hồng vội lách tránh, còn Trác Bất Phàm thì đứng yên vung chưởng nghênh đón, sau một tiếng vang dội, thấy Trác Bất Phàm vẫn đứng thẳng tại chỗ, tưởng đâu nội lực của y quả nhiên kinh người, lại có thể đối chọi với chưởng lực ghê gớm của Diệp Thu Bạch, nào ngờ chưa dứt ý nghĩ Trác Bất Phàm đã ngồi bệt xuống đất.

Long Phi buột miệng:

- Trác Bất Phàm cũng cứng cỏi đấy chứ?

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Xem ra Cổ tướng công thông minh hơn y nhiều.

Cổ Y Hồng thoáng đỏ mặt, Địch Dương nói tiếp:

- Thì ra Trác Bất Phàm tuy tiếp được một chưởng của Diệp Thu Bạch, song đã dùng hết khí lực toàn thân ngay cả đứng cũng không nổi nữa, ngồi dưới đất ngoác miệng mắng Diệp Thu Bạch:

"Dẫu bà không bằng lòng thì cũng không nên ra tay đối phó với hàng hậu bối chúng tôi, dù sao chúng tôi với bà cũng cùng chung kẻ thù và lại là do Như Mộng Đại Sư đã giới thiệu đến". Trác Bất Phàm đã ngồi dưới đất mắng suốt nửa buổi trời, lời lẽ mỗi lúc càng thêm khó nghe, trong khi ấy chúng tôi cũng ngấm ngầm giới bị, chỉ sợ Diệp Thu Bạch bất thần ra tay. Nào ngờ Trác Bất Phàm mắng xong, Diệp Thu Bạch chỉ buông tiếng thở dài và nói:

"Với võ công của các ngươi như thế này thì làm sao là địch thủ của Long Bố Thi được!" Ngưng giây lát, Địch Dương lại nói tiếp:

- Diệp Thu Bạch nói xong nhẹ khoát tay rồi nhắm mắt lại, không ngó ngàng đến bọn này nữa. Cổ Hồng đứng bên cạnh đã chậm rãi nói:

"Chúng vãn bối không phải tìm Bất Tử Thần Long giao đấu bằng võ lực, mà chỉ là để phục thù, chỉ cần đạt được mục đích, không kể bất kỳ thủ đoạn nào. Vì vậy, võ công của chúng vãn bối tuy hãy còn kém rất xa, song hy vọng thành công thì rất là to tát." Cổ Hồng không cần biết Diệp Thu Bạch có nghe hay không vẫn cứ kể ra kế hoạch của chúng tôi, lại còn nói ra có người tiềm phục trong Chỉ Giao sơn trang, chẳng những hiểu rõ mọi hành động mà còn biết được những võ công mới sáng chế của Bất Tử Thần Long.

Địch Dương mỉm cười, lại khẽ thở dài:

- Vị Cổ đại ca này võ công ra sao tuy Địch mỗ chưa được chứng kiến song khẩu tài thì giỏi hết mức, nói đến nổi Diệp Thu Bạch mở mắt ra, ánh mắt dần lộ vẻ kỳ dị, tiểu đệ thấy vậy liền biết ngay là đã thành công.

Long Phi chau mày:

- Diệp Thu Bạch vốn tính kiêu ngạo hiếu thắng. Ôi... thật không ngờ lại sử dụng thủ đoạn bất chính nhằm đạt được mục đích.

- Nhưng Diệp Thu Bạch đã ngồi trên bồ đoàn chịu đựng biết bao cực khổ của nắng gió, đồng thời cuộc hẹn so kiếm lại cận kề, và sức khỏe của bà vẫn không có hy vọng phục nguyên... Ôi, tâm trạng của bà lúc bấy giờ sao khỏi thất thường, cuối cùng đã chấp nhận lời đề nghị của Cổ Hồng.

Long Phi kinh ngạc:

- Lời đề nghị gì?

Địch Dương chậm rãi nói:

- Mọi người đã ở trên Hoa Sơn suốt năm năm, trong thời gian ấy thay phiên nhau lần lượt xuống núi thăm dò tin tức và võ công của Long lão gia, đồng thời cũng ở trên núi cố rèn luyện võ công... Ôi, tiểu đệ cũng không ngờ mối thù giữa Cổ Hồng và Long lão gia lại sâu sắc đến như vậy, mục đích sống của y chừng như hoàn toàn là vì phục thù, với tuổi tác và tính tình của y mà phải sống cô quạnh trên Hoa Sơn suốt bao năm dài, chả lẽ không cảm thấy đau khổ hay sao?

Đoạn buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Thanh danh, địa vị, tài phú, hoan lạc, sắc đẹp... những thứ ấy đều là niềm ước của mỗi người thanh niên, vậy mà Cổ Hồng không hề màng đến, với nghị lực như vậy thì việc gì mà chẳng

thành công?

Cổ Y Hồng bỗng buông tiếng thở dài não nuột, khẽ nói:

- Nếu Địch huynh ở vào hoàn cảnh của đại ca tôi thì…

Nàng bỗng bỏ dở câu nói, song mọi người cũng hiểu ý, Địch Dương im lặng một hồi lại chậm rãi nói:

- Năm năm đằng đẵng đã trôi qua trong cô quạnh, đau khổ và chờ đợi, sau cùng đã vạch ra một kế hoạch, tuy không chắc tuyệt đối thành công, song rất ít sơ hở và khả năng thất bại.

Cuối cùng Địch Dương đã đi lần đến trọng điểm, bầu không khí trong nhà bỗng chốc trở nên nặng nề khác thường.

Dịch Dương chậm rãi nói tiếp:

- Kế hoạch này có thể chia làm sáu điểm, đầu tiên dùng tử tín của Diệp Thu Bạch khích động tâm thần Long lão gia, làm giảm sự đề phòng của lão nhân gia ấy.

Ngưng giây lát, lại tiếp:

- Ai cũng biết dĩ vãng giữa Long lão gia với Diệp Thu Bạch, nếu Diệp Thu Bạch đã chết, Long lão gia thoạt hay tin ắt hẳn tâm thần khích động và đau xót, đồng thời khi biết đối thủ duy nhất trên đời đã chết, lòng giới bị hẳn sẽ buông lơi thậm chí đâm ra khinh địch.

Long Phi buông tiếng thở dài:

- Còn điểm thứ nhì?

- Tiếp đến do đệ tử Diệp Thu Bạch với thái độ ngạo mạn và buông lời khiêu khích làm cho Long lão gia tức giận, với tính khí như của Long lão gia hẳn sẻ chấp nhận tự làm giảm công lực, vậy thì kế hoạch kể như đã thành công được nửa phần.

Quách Ngọc Hà bỗng thở dài nói:

- Ngay lúc ấy tôi đã nhận thấy có điều không ổn nên mới khuyên sư phụ thận trọng, nào ngờ… Ôi! Ngũ đệ…

Long Phi nhíu mày trầm giọng:

- Lúc ấy nếu ngũ đệ không làm thì Long mỗ cũng làm, nam nhân đại trượng phu xông xáo trên chốn giang hồ đâu thể nhút nhát sợ sệt như giới phụ nữ, đôi khi biết rõ người ta dối gạt mình thì mình cũng phải chấp nhận đánh liều một phen chứ không bao giờ chịu nhục, huống hồ họ chỉ lừa gạt được ta một lần mà thôi, thử xem có ai lừa gạt ta được hai lần hay không!

Địch Dương giơ ngón tay cái lên nói:

- Khá khen cho bậc đại trượng phu, hào khí của môn hạ Thần Long quả trong khắp giang hồ không ai sánh bằng.

Quách Ngọc Hà cụp mắt, khẽ nói:

- Còn thứ ba?

- Thứ ba, sau khi làm giảm công lực của Long lão gia, tiếp đến là làm giảm thế lực, tách rời lão nhân gia ấy với các vị.

Long Phi liếc nhìn Quách Ngọc Hà, thở dài nói:

- Quả nhiên nàng đã đoán đúng.

Địch Dương chậm rãi nói tiếp:

- Ba kế hoạch đầu nếu thành công thì không cần đến ba kế hoạch sau nữa, Long lão gia quả thực đã có dữ nhiều lành ít. Tiểu đệ vốn tiếp ứng giữa đường, thấy Diệp Mạn Thanh quả nhiên đã mời được một mình Long lão gia đến, liền bàng hoàng tự nhủ:

"Lúc này không báo ân Long lão gia thì còn chờ đến bao giờ!", bèn định ra mặt giải quyết Diệp Mạn Thanh rồi cho Long lão gia biết rõ sự thật.

Long Phi chắp tay xá dài, Địch Dương vội vàng tránh ra, chỉ nghe Long Phi nói:

- Chỉ bằng tấm lòng ấy của huynh đệ cũng xứng đáng một lễ này của Long mỗ.

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt, cũng khom mình thi lễ và nói:

- Xin nhận một lễ của đại tẩu đây nữa.

Địch Dương liên tiếp lùi sau vài bước, vòng tay đáp lễ và nói:

- Đại ca, một lễ này của đại ca đúng là phải chuyển sang Diệp Mạn Thanh cô nương.

Long Phi ngẩng người:

- Sao vậy?

Địch Dương khẽ thở dài:

- Khi tiểu đệ vừa nảy ra ý định ấy, nào ngờ Diệp cô nương vừa trông thấy tiểu đệ liền vung kiếm tấn công ngay, chiêu kiếm rất hung hiểm và chuẩn xác, như thể quyết hạ sát tiểu đệ ngay tức khắc, tiểu đệ phải gắng sức lắm mới tránh khỏi được, lòng hết sức kinh hoảng, chả lẽ nàng ta có tài tiên tri, đã nhìn thấu tâm ý của mình trước nên tiên hạ thủ vi cường hạ sát mình hay sao?

Địch Dương mỉm cười tiếp:

- Thế là nàng ta xem tiểu đệ như thâm thù đại địch, tới tấp tấn công, chiêu nào chiêu nấy đều hung hiểm cùng cực, với võ công của tiểu đệ mà trong nhất thời không sao thủ thắng được, vì sợ có người khác đến tiếp ứng, nên tiểu đệ vừa động thủ vừa lớn tiếng vạch trần gian kế của họ, ngờ đâu khi tiểu đệ nói xong thì Diệp Mạn Thanh lại đình thủ.

Long Phi thở phào:

- Hay Diệp cô nương cũng có ý giúp đỡ gia sư?

Địch Dương gật đầu:

- Đúng vậy, thì ra tiên nhân của Diệp cô nương cũng từng chịu đại ân của Long lão gia, và nàng cũng rất không tán thành kế hoạch gian xảo này, vốn ra nàng cũng chẳng có toan tính gì, nhưng dọc đường nghe lời nói của Long lão gia, hiểu rõ con người của ông, bèn quyết định chấp nhận bội sư giúp Long lão gia thoát khỏi cạm bẫy này.

Long Phi buông giọng cảm khái:

- Long mỗ thật không ngờ vị Diệp cô nương ấy lại nghĩa liệt như vậy!

Địch Dương mỉm cười:

- Trong số, Long lão gia là người kinh hoàng nhất, lão nhân gia ấy lòng dạ khoáng đãng, đâu nghỉ đến những thủ đoạn đê hèn như vậy. Thế là chúng tôi đã mời lão nhân gia ấy đến chỗ chúng tôi cư trú mọi khi nơi sườn núi, rồi kể rõ ngọn nguồn với lão nhân gia ấy.

Bỗng buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Nào ngờ lão nhân gia ấy nghe xong, lập tức lấy giấy bút viết di ngôn, xem ra rất trầm tĩnh, không hề lỗi một chữ nào, chúng tôi hết sức kinh ngạc. Lão nhân gia ấy viết xong, cẩn thận xếp lại trao cho Diệp Mạn Thanh, bảo nàng giao lại cho các vị. Sau đó quay sang tiểu đệ nói:

"Hãy đưa ta đi!". Lúc ấy tiểu đệ với Diệp Mạn Thanh đều đang ngây ngẩn, liền giật mình hỏi đưa đi đâu? Lão nhân gia ấy thấy vậy, bỗng ngửa mặt cười vang và nói:

"Phía trước dù là đầm rồng hang hổ thì lão phu cùng phải tiếp bước, lão phu từng tuổi này sớm đã xem nhẹ sự sống chết, nhưng lại rất xem trọng những ân thù chưa được giải quyết xong, bởi lão phu không muốn mang theo xuống lòng đất, mà đây lại là chốn Bất Tử Thần Long này kết liễu mọi ân thù, lão phu đâu thể không đi được!" Địch Dương như vẫn còn nhớ thần thái của Bất Tử Thần Long lúc bấy giờ, nên lúc này kể lại giọng điệu chàng ta có đượm phần nào hào khí của Bất Tử Thần Long.

Long Phi nghe máu nóng sôi sục, lớn tiếng hỏi:

- Sau đó thế nào?

- Trong khi cười bỗng xương cốt Long lão gia răng rắc kêu vang, vóc dáng cao to uy mãnh của lão nhân gia ấy như càng cao to hơn nữa, tiểu đệ không dám nhìn vào ánh mắt của lão nhân già ấy, bèn cúi đầu xuống, nhưng biết lão nhân gia ấy đã tự giải khai huyệt đạo, khôi phục lại công lực vốn có. Ôi! Tiểu đệ thật hết sức khâm phục võ công và hào khí của lão nhân gia ấy.

Mọi người hiện diện thảy đều là đệ tử của Bất Tử Thần Long, nghe Địch Dương nói vậy, ai nấy đều nghe hào khí bùng dậy trong lòng, bầu không khí giá lạnh trong nhà tưởng chừng cũng nóng rực lên.

Địch Dương rướn ngực nói tiếp:

- Tiểu đệ và Diệp Mạn Thanh cô nương thấy hùng phong hào khí của Long lão gia như vậy không người nào dám lên tiếng khuyên lão nhân gia ấy nữa, nhưng sau khi ra khỏi nhà, đến ngã rẽ lên núi, tiểu đệ đã không cầm được nước mắt, và Diệp cô nương cũng sớm đã ràn rụa lệ nóng, chỉ Long lão gia là vẫn thản nhiên, chớ hề bận tâm đến việc vào sinh ra tử.

Địch Dương không nén được buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Đứng ngay ngã rẽ Long lão gia đã trao thanh bảo kiếm cho Diệp cô nương, bảo nàng mang luôn xuống núi, song Diệp cô nương lúc ấy như đã trở nên ngây dại, đứng thừ ra như phỗng đá, tiểu đệ bình nhật vốn rất hay nói, vậy mà cũng cứng họng thốt chẳng nên lời.

Long Phi thở dài:

- Vậy mà Long mỗ cứ ngỡ vị Diệp cô nương ấy là một người tàn nhẫn!

Địch Dương nhếch môi cười:

- Chúng tôi tuy không ai lên tiếng, nhưng trong thâm tâm đều không muốn Long lão gia cô thân đi vào nguy hiểm, đành rằng lão nhân gia ấy võ công vô địch, nhưng trên núi đầy cạm bẫy khôn lường đều nhắm vào tính tình hào sảng nghĩa liệt của Long lão gia. Sau một hồi rất lâu, cuối cùng Diệp cô nương đã quay người bỏ đi, Long lão gia ngơ ngẩn trông theo bóng dáng nàng, trên mặt cũng không sao giấu được vẻ thương cảm...

Tiếng nói Địch Dương khẽ dần:

- Dưới ánh trăng sao, tiểu đệ trông thấy rất rõ những vết sẹo và nếp nhăn nheo trên mặt lão nhân gia ấy, tiểu đệ cũng hiểu rất rõ mỗi một vết sẹo và nếp nhăn ấy đều tượng trưng cho quá khứ rực rỡ và cuộc đời phong phú của Long lão gia. Thế là tiểu đệ lại trông thấy vẻ thương cảm phảng phất trên khóe mắt lão nhân gia ấy, chẳng hiểu sao tiểu đệ bỗng dưng chợt nhớ đến vùng thảo nguyên bát ngát trên Thiên Sơn dưới ánh chiều tà rực rỡ... Rồi thì, tiểu đệ lại nghĩ đến buổi hoàng hôn qua đi, đêm đen ập tới, vùng thảo nguyên kia sẽ bị chìm ngập trong bóng tối tĩnh mịch... tiểu đệ không dằn được đã quỳ xuống trước mặt Long lão gia.

Tiếng nói Địch Dương mỗi lúc càng thêm chậm khẽ, song mỗi tiếng nói đều như một tảng đá nặng ngàn cân đè lên cõi lòng của các môn nhân Chỉ Giao sơn trang.

Gió núi bên ngoài như đang thổn thức.

Địch Dương bỗng lại ưỡn ngực, lên tiếng.

- Lúc ấy tiểu đệ thấy ánh mắt Long lão gia tựa như sao sáng soi thẳng vào con tim tiểu đệ, hồi lâu bỗng quát lớn:

"Bậc đại trượng phu lập thân xử thế chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm, ân thù dứt khoát thì chết có chi đáng buồn? Phụ thân ngươi là một bậc võ hào, ngươi sinh trưởng trong võ lâm thế giờ sao lại có vẻ nữ nhi thế này?", đồng thời người đã nhẹ nhàng cất lên cao như một áng mây bay đi, và rồi biến mất trong màn đêm mịt trùng.

Địch Dương ngưng, chàng ta im lặng hồi lâu, mọi người cũng không một ai lên tiếng, chỉ có tiếng gió rít bên ngoài nghe thật não nề.

Sau cùng Địch Dương lại nói tiếp:

- Mãi đến khi Long lão gia khuất dạng hẳn, tiểu đệ mới cúi xuống thấy một dấu chân rất rõ rệt, liền thừ ra nhìn mà lòng hết sức rối rắm, những lời giáo huấn của Long lão gia trước lúc ra đi lại từng hồi văng vẳng bên tai.

Giọng nói Địch Dương lại thở nên hết sức thấp trầm, Long Phi thở phào nói:

- Dấu chân ấy chúng tôi đã trông thấy.

Quách Ngọc Hà nhẹ thở dài:

- Nhưng không sao hiểu được dấu chân ấy lưu lại để làm gì...

Ánh mắt sáng ngời của Địch Dương đã trở nên trống rỗng và thâm trầm, chậm rãi nói:

- Trên đời có rất nhiều sự việc dù người thông minh tuyệt đỉnh cũng không thể nào suy ra.

Chàng ta tần ngần quét mắt nhìn quanh, đoạn nói tiếp:

- Chẳng hạn như hiện thời tiểu đệ không thể nào biết được Long lão gia sau khi lên núi việc gì đã xảy ra, và lão nhân gia ấy hiện đang ở đâu?

Long Phi kinh hãi biến sắc:

- Huynh đệ cũng không biết ư?

Địch Dương lắc đầu, trầm giọng:

- Vâng! Sau khi lão nhân gia ấy bỏ đi, tiểu đệ đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định xuống núi tìm các vị, nhưng lúc ấy các vị đã lên núi rồi, do đó tiểu đệ bèn ngấm ngầm theo dõi và nghe được rất nhiều điều suy đoán...

Chàng ta mỉm cười nói tiếp:

- Rồi sau đó tiểu đệ đã nghe các vị cần đuốc, tiểu đệ bèn trở về ngôi nhà lá mọi khi cư trú lấy đuốc và dây vòng ra phía trước đốt lên, rồi sau đó lại theo đường tắt lên trên núi thòng dây xuống, còn như những gì đã xảy ra trong ngôi nhà này thì tiểu đệ hoàn toàn không biết, cũng như các vị vậy.

Mọi người nghe xong đều thờ thẫn nhìn ra màn đêm bên ngoài nhưng trong lòng mỗi người đều có sự suy nghĩ khác nhau.

Long Phi đứng vuốt râu, Cổ Y Hồng chống nạnh, hai người cùng thầm nhủ:

- Ở đây thật sự đã xảy ra việc gì? Sư phụ hiện đang ở đâu? Hung hay kiết?

Thạch Trầm thần thái trơ lạnh, Quách Ngọc Hà mắt luôn đảo quanh, trong lòng lại nghĩ:

- Gã họ Địch này sớm đã có mặt tại đây, hay đã trông thấy hành động của mình rồi?

Thạch Trầm lại càng chột dạ nghĩ:

- Thảo nào hắn vô lễ với mình như vậy, thì ra hắn đã trông thấy cả rồi!

Chàng không hề nghĩ chính mình đã vô lễ với người ta, bèn đưa mắt lạnh lùng nhìn Địch Dương, trầm giọng nói:

- Những gì các hạ đã nói có đúng sự thật chăng?

Địch Dương chưng hửng, Long Phi vội trầm giọng quát:

- Tam đệ không được vô lễ!

Thạch Trầm nghe lòng trĩu xuống, sự im lặng lại kéo dài một hồi.

Quách Ngọc Hà bỗng nhẹ nhàng nói:

- Địch lão đệ đã chứng kiến tận mắt những gì đã xảy ra tại đây, sao lại bảo là không biết.

Long Phi nhướng mày. Địch Dương bỗng ngửa cổ cười vang nói:

- Hay, hay, tại hạ một phen hảo ý mà lại trở nên lừa dối các vị.

Giọng nói ngập đầy khích phấn, quay người bước ra cửa. Long Phi vội phóng bước can lại, Quách Ngọc Hà vẫn thản nhiên mỉm cười nói:

- Địch lão đệ, nếu đại tẩu nói sai xin đừng trách, nhưng mà...

Đoạn nhoẻn cười khó hiểu, nói tiếp:

- Lão đệ đã đến đây từ trước, còn bọn này dọc đường đã bị mấy bức hình trên đá làm mất nhiều thời giờ... Hơn nửa, khi nãy lúc lão đệ mới vào không hề có chút kinh dị, đó là vì lẽ gì?

Thạch Trầm hắng giọng, tiếp lời:

- Đó là vì lẽ gì chứ?

Long Phi thoáng chau mày, chỉ thấy Địch Dương chầm chậm nhắm mắt lại, chàng ta bất giác cũng thầm hỏi:

- Đó thật ra là vì lẽ gì?

Quách Ngọc Hà chậm rãi nói:

- Ba lớp cạm bẫy các người đã bố trí phần đầu thì Địch lão đệ đã nói rồi, còn ba lớp phần sau không nói thì Ngọc Hà này cũng biết, thứ nhất các người khắc chữ trên vách đá để khích cho sư phụ trèo lên, hầu chưa động thủ đã tiêu hao hết khí lực, thậm chí còn mong lão nhân gia ấy chân lực bị gián đoạn rơi xuống, để các người khỏi phải đích thân động thủ.

Địch Dương vẫn nhắm mắt, Quách Ngọc Hà lại nói tiếp:

- Thứ nhì, trong những năm qua các người đã hiểu rõ võ công của gia sư qua sự tiết lộ của vị tứ muội này, cho nên các người đã tập hợp tâm lực của rất nhiều người sáng chế ra ba chiêu khắc trên đá, ba chiêu võ công ấy tuy có thể thành lập trên mặt lý luận, song nếu thật sự động thủ chưa hẳn đã thi triển ra được, như vậy các người bèn có thể dựa vào đó để đả kích gia sư, khiến lão nhân gia ấy trước khi gặp được Diệp Thu Bạch thì phần nào nản lòng rồi.

Ngưng giây lát, đoạn lại bổ sung:

- Chiêu thức của chiêu thứ ba thậm chí hoàn toàn không có khả năng thành lập, nói cách khác nhân lực chẳng tài nào đạt tới được. Sư phụ lão nhân gia là hạng người nào mà không nhận thấy được, vì vậy lão nhân gia ấy trong cơn tức giận đã vung chưởng đánh vỡ tảng đá ấy.

Quách Ngọc Hà hít sâu một hơi, nói tiếp:

- Cuối cùng là ba con đường và bốn lớp cửa đó chính là phương cách để thăm dò võ công của gia sư... Còn một điều kỳ lạ nữa là "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch đã bị tẩu hỏa nhập ma, vậy thì xin hỏi hiện bà ấy ở đâu?

Y thị vốn có ý định lấy lòng Địch Dương, song bỗng lại đổi ý xem chàng ta là đối tượng công kích.

Long Phi đưa mắt nhìn Địch Dương, bất giác cũng đâm ra ngờ vực, chỉ thấy Địch Dương chợt mở bừng mắt, chậm rãi nói:

- Long đại tẩu quả là thông minh, ba điều ấy đại tẩu đã hoàn toàn đoán đúng.

Giọng nói Địch Dương bỗng trở nên trơ lạnh. Quách Ngọc Hà mỉm cười, Địch Dương nói liếp:

- Không sai, ba chiêu võ công đó khắc trên đá quả đúng là chỉ có thể thực hành trên lý luận, thực tế không thể nào thi triển được.

Khóe môi chàng ta bổng hé nụ cười mai mỉa:

- Những gì các vị đã nói ở bên ba tảng đá kia, Địch mỗ đã nghe hết cả, chỉ tiếc lúc ấy đại tẩu nghĩ đến quá nhiều việc nên không phát giác có người ẩn nấp trên ấy!

Quách Nhọc Hà thót người. Long Phi thở dài nói:

- Địch lão đệ, chúng tôi gặp biến cố thế này, quả tình lòng dạ rối bời nếu đại tẩu đã trách lầm lão đệ... khạc khạc, lão đệ cũng nên thông cảm...

Địch Dương nhướng mày cười:

- Không thể trách đại tẩu được, nếu đổi lại là tiểu đệ thì cũng phải nghi ngờ thôi.

Đành rằng tiểu đệ đến đây sớm hơn các vị, nhưng lúc ấy mọi việc cũng đã xảy ra rồi, những gì đại tẩu nghi hoặc, chính tiểu đệ cũng hết sức thắc mắc. Hành tung của Diệp Thu Bạch, Cổ Hồng, Trác Bất Phàm và Long lão gia giờ đây đều đã trở thành bí ẩn...

Chàng ta chầm chậm nhìn xuống đất:

- Dưới đây có ba bãi máu...

Đoạn lại cúi xuống lật tử thi lại, sau đó lại lật trở qua, nói tiếp:

- Nhưng lại chỉ có một thi thể duy nhất và không hề có thương tích, vậy thì y đã chết như thế nào?

Vấn đề ấy mặc dù rất hiển nhiên, nhưng trước khi Địch Dương nêu lên lại không ai chú ý đến, thế là ánh mắt mọi người đều tập trung vào tử thi kia, chỉ thấy mặt y co rúm, như thể đã chết vì quá kinh hãi, lại như chết bởi một môn nội công cực kỳ âm nhu chấn đứt kinh mạch.

Long Phi buông tiếng thở dài:

- Những điều ấy đều đã trở nên bí ẩn, nhưng mong Địch lão đệ hãy cùng chúng tôi đồng tâm

hiệp lực phanh phui những điều bí ẩn ấy...

Địch Dương cười héo hắt, hai tay nhấc ngang tử thi lên, cúi đầu nói:

- Những điều bí ẩn ấy hẳn sẽ có một ngày được phanh phui, lúc ấy mọi người sẽ hiểu những gì Địch mỗ đã nói có đúng sự thật hay không!

Bỗng ngước lên nhìn Long Phi và lớn tiếng nói:

- Đại ca xin hãy bảo trọng!

Đoạn tung mình nhanh như chớp lướt ra cửa, Long Phi thoáng ngẩn người vội đuổi theo lớn tiếng gọi:

- Địch lão đệ... Địch Dương... khoan đi đã!

Song vị truyền nhân duy nhất của phái Thiên Sơn khinh công quả cao siêu dị thường, trên tay tuy bợ lấy một tử thi mà trong thoáng chốc đã phóng vọt đi rất xa.

Long Phi đứng cạnh cửa thừ ra hồi lâu. Đêm đen đã sắp qua đi, sao khuya lặn dần, một ngày mới lại sắp bắt đầu, gió núi thổi tung bộ râu xồm dưới cằm y, y buông tiếng thở dài, quay người lẩm bẩm nói:

- Người này quả là một vị hảo hớn bộc trực thẳng thắn.

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt, khẽ nói:

- Theo tiểu muội thấy người này như có điều dối trá...

Long Phi bỗng quát lớn:

- Im ngay!

Quách Ngọc Hà sửng sốt, chỉ nghe Long Phi gằn giọng nói:

- Nếu nàng không suy đoán bừa bãi thì ta cũng đâu đắc tội với một trang hảo hớn như vậy, chả lẽ nàng đã quên mất những lời giáo huấn của sư phụ, phải lấy lòng thành đối xử với người, phải lấy lòng khoan dung đối xử với kẻ thù, giờ chúng ta như vậy thì trong chốn võ lâm còn ai dám làm bạn với Chỉ Giao sơn trang, chả lẽ Chỉ Giao sơn trang quả phải tiêu tan bởi tay nàng ư?

Long Phi vốn tính khoan hậu, giờ Thạch Trầm và Cổ Y Hồng thấy y nổi cơn thịnh nộ, không ai dám lên tiếng khuyên can.

Quách Ngọc Hà sững sờ một hồi bỗng bật khóc, hai tay ôm mặt phóng vụt ra cửa.

Thạch Trầm và Cổ Y Hồng cùng hoảng hốt kêu lên:

- Đại tẩu!

Long Phi sắc mặt vụt biến đổi, hai mắt trợn trừng, thấy người vợ yêu quý bao năm bỗng giận dỗi bỏ chạy, lòng dễ thường không kinh hãi tột độ.

Thạch Trầm phóng bước ra cửa như định chạy theo, song bỗng chững bước dừng lại.

Cổ Y Hồng khẽ nói:

- Đại ca nên đuổi theo khuyên đại tẩu.

Long Phi cúi đầu:

- Đại ca cũng quá nặng lời.

Đoạn quay lại Thạch Trầm, thở dài nói:

- Tam đệ hãy đuổi theo khuyên đại tẩu thì hay hơn!

Vừa dứt lời Thạch Trầm đã lướt ra cửa.

Long Phi lặng thinh hồi lâu, bỗng lại thở dài nói:

- Đại ca quả đã quá nặng lời, nhưng thật là cũng vì mọi người...

Y chưa trách người mà lại trách mình trước, Cổ Y Hồng đưa mắt nhìn đôi mày rậm chau chặt và ánh mắt ưu sầu của Long Phi, lòng bỗng dâng lên một niềm thương hại. Qua việc này, nàng vốn đã không còn mặt mũi ở lại Thần Long Môn, song chẳng hiểu sao giờ nàng tại không thể nào thốt lên được tiếng từ giã.

Nàng rụt rè nói:

- Đại ca, chúng ta ở lại đây hay đi xuống?

Long Phi cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu mới thở dài nói:

- Ta hãy đi xuống núi, đằng nào đại tẩu cũng phải trở về Chỉ Giao sơn trang, và còn... ngũ đệ chỉ e vẫn chờ chúng ta dưới núi, ôi... những việc đã xảy ra hôm nay thật hết sức ly kỳ, lão đạo sĩ kia cướp đoạt cỗ quan tài để làm gì? Quả chẳng tài nào hiểu được. Có lẽ...

Long Phi bỗng cười chua chát, nói tiếp:

- Có lẽ là đại ca quá ngu ngốc!

Cổ Y Hồng thầm thở dài, nhủ:

- "Đại ca quả đúng là quá ngu xuẩn ư?" Nàng không sao trả lời được, chỉ cúi đầu lặng thinh.

- Sẽ có một ngày những điều bí ẩn ấy phải được phanh phui...

Long Phi thầm lẩm bẩm, quay nhìn ra cửa, sương trắng đã từ bên kia núi dâng cao, lan lỏa khắp núi rừng, cuối cùng y thở hắt ra một hơi dài nói:

- Dẫu thế nào thì ngày hôm nay cũng đã qua đi.

Quá Khứ Tựa Khói Mây

Hãy nói về Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết bốn mắt nhìn nhau một hồi thật lâu vẫn không chuyển động.

Giữa hai người không ai biết người nào là kẻ mạnh. Sau cùng Mai Ngâm Tuyết bất đầu động đậy, nàng đưa tay nhẹ vuốt làn tóc rối và nói:

- Các hạ nhất định phải chờ họ ư?

Nam Cung Bình chẳng chút do dự, trầm giọng đáp:

- Lẽ tất nhiên!

Chàng nào biết khi người phụ nữ mân mê mái tóc hẳn là trong lòng đang rối rắm, chỉ nhận thấy đó là điều nên làm, do đó chàng đã trả lời một cách mau mắn.

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng thở dài.

- Vậy thì chiều ý các hạ!

Đoạn lại cất bước đi về phía cổ quan tài, bỗng ngoái lại lạnh lùng nói thêm:

- Nhưng chỉ một lần này thôi!

Dưới ánh trăng, cỗ quan tài trông chẳng có gì đổi khác, Mai Ngâm Tuyết ngồi xuống gốc cây. Nam Cung Bình đứng thẳng cạnh cỗ quan tài, rồi lại đi tới đi lui, lòng chàng cũng rất là rối rắm.

Rồi thì, chàng bỗng dừng lại trước mặt Mai Ngâm Tuyết và nói:

- Tại hạ xin hỏi...

Bỗng im bặt, như không thể nói tiếp được, Mai Ngâm Tuyết đảo tròn mắt nói:

- Hỏi gì nào?

Nam Cung Bình thoáng ngẩn người, ấp úng nói:

- Khi nãy tại hạ mở quan tài ra, sao thấy trống rỗng vậy?

Mai Ngâm Tuyết cười nhẹ:

- Vì trong ấy có hai lòng, chả lẽ các hạ không nhận thấy sao?

Nam Cung Bình chợt hiểu, "à" lên một tiếng, vừa định bước đi, Mai Ngâm Tuyết lại mỉm cười nói:

- E rằng các hạ thật sự không phải hỏi tôi điều ấy.

Nam Cung Bình lại ngẩn người chầm chậm quay lại, ánh mắt hai người lại tiếp xúc nhau, Nam Cung Bình gật đầu:

- Đúng vậy.

- Vậy chứ các hạ định hỏi tôi điều gì?

- Giờ thì tại hạ lại không muốn hỏi nữa!

Đoạn chấp hai tay sau lưng đi ra xa. Mai Ngâm Tuyết như thoáng kinh ngạc, bỗng thở dài buồn bã nói:

- Nếu khi nãy không nhờ soi mặt qua làn nước, thật tôi cứ ngỡ mình đã già rồi!

Nam Cung Bình ngoái lại:

- Cô nương nói gì vậy?

Mai Ngâm Tuyết buông mái tóc huyền xuống hai vai, dưới ánh trăng sáng, gương mặt nhợt nhạt của nàng quả là đẹp tuyệt trần.

Đôi mắt nàng khép hờ, ánh mắt quyến rũ xuyên qua làn mi đậm dài, chỉ thấy Nam Cung Bình tuy quay đầu lại, song không hề nhìn mình, nàng bất giác lại khẽ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lúc tôi mười bốn tuổi đã bước chân vào chốn giang hồ, bất kỳ ai gặp tôi cũng không có vẻ như các ha.....

Nam Cung Bình buông tiếng cười khẩy, đưa tay sờ vào những hoa vân chạm trổ trên quan tài, nếu lúc này chàng mở nắp ra thì trong chốn võ lâm hẳn đã giảm đi rất nhiều sự việc, song chàng lại không hề có ý định đó.

Mai Ngâm Tuyết vẫn nhẹ vuốt làn tóc ấy, nói tiếp:

- Tôi đã từng gặp rất nhiều thanh niên và rất nhiều hào khách thành danh tự mệnh bất phàm, mãi đến bây giờ vẫn nhớ rất rõ ràng, những đôi mắt tội nghiệp và nực cười khi nhìn tôi...

Nam Cung Bình bỗng nhìn thẳng vào nàng, lạnh lùng nói:

- Những dĩ vãng đắc ý ấy của cô nương, hãy giữ lấy trong lòng thì hơn!

Mai Ngâm Tuyết thoáng ngẩn người:

- À, vậy ư?

Đoạn mỉm cười nói tiếp:

- Nếu các hạ không muốn nghe thì cứ việc tránh ra thật xa!

Nam Cung Bình tức giận vung tay, "bình" một tiếng, vỗ trên nắp quan tài, cỗ quan tài bị chấn động mạnh, dường như bên trong vang lên một tiếng rên rất khẽ, song vì đang khi bực tức nên chàng không nghe thấy.

Mai Ngâm Tuyết thản nhiên nói tiếp:

- Tôi đến đâu cũng được nghe người ca tụng, cũng được trông thấy những gương mặt tội nghiệp và nực cười... cứ thế trải qua gần mười năm trời, trong thời gian ấy đã có rất nhiều người đàn

ông vô tích sự đổ máu vì tôi chỉ vì tôi đã tặng cho họ một ánh mắt hay một nụ cười. Thế là trong chốn võ lâm bắt đầu có người mắng chửi tôi, bảo là máu tôi lạnh, nhưng... đó chẳng qua là do họ tự nguyện, đâu thể trách cứ tôi được. Này...

các hạ bảo có đúng chăng?

Nam Cung Bình buông tiếng cười khảy, Mai Ngâm Tuyết chúm chím cười. Nam Cung Bình càng thêm tức tối thì dường như nàng càng thích thú.

Mai Ngâm Tuyết lại khẽ thở dài nói tiếp:

- Mười năm trước, tôi đã gặp được một người rất đặc biệt, kẻ khác say đắm nhìn tôi, y không có, kẻ khác đeo theo tôi như ruồi, y không có, kẻ khác không phải mắng chửi thì là tán tụng tôi, còn y chỉ chuyện trò với tôi rất đúng mực, thậm chí có thể nói là phần nào hiểu tôi và thông cảm tôi. Hơn nữa y nhân phẩm bất tục, hào hoa phong lưu, võ công khá cao, môn đệ sư thừa cũng phi thường, lại thêm thành thạo về cầm kỳ thi họa, đôi khi còn có thể ngâm nga vài câu tuyệt cú, danh tiếng cũng khá lẫy lừng trên chốn giang hồ, vẫn thường hòa giải xung đột cho người và làm điều hiệp nghĩa, thế là hai người dần dà kết bạn với nhau.

Nàng nói thao thao toàn những lời ngợi khen người ấy, khiến Nam Cung Bình cũng háo hức thầm nhủ:

- Người như vậy nếu mình gặp thì nhất định cũng phải kết giao!

Bất giác buột miệng nói:

- Người ấy là ai, hiện nay hiệp tung phải chăng vẫn còn thường gặp trên chốn giang hồ?

Mai Ngâm Tuyết tủm tỉm cười:

- Các hạ đã gặp người này rồi, đáng tiếc y sẽ không bao giờ xuất hiện trên cõi đời này nữa.

Nam Cung Bình thầm buông tiếng thở dài nuối tiếc, nhưng thấy Mai Ngâm Tuyết bỗng tắt nụ cười, lạnh lùng nói:

- Bởi y đã chết dưới kiếm của các hạ rồi!

Nam Cung Bình sững sờ, như bị người đánh một chưởng vào ngực, lắp bắp:

- Cô nương... nói sao?

Mai Ngâm Tuyết như không hề nghe câu hỏi của chàng tự nói tiếp:

- Bề ngoài của y tuy là một người tốt, nhưng thật rạ.. hứ hứ, vào một hôm trời tuyết lớn, tôi với y uống rượu ngắm tuyết tại nhà một người bạn cũng là nhân vật có tiếng tăm trong giới võ lâm, giữa chừng tôi bỗng phát hiện rượu có mùi khác lạ, và thần sắc của họ cũng có vẻ khác lạ, tôi bèn giả say, chỉ nghe người bạn của y vỗ tay nói:

"Ngã rồi, ngã rồi! Huynh đệ cưỡi lên được con ngựa bất kham này, đừng quên công lao của mỗ đấy!" Tôi nghe thấy rất rõ ràng, nhưng không hề động đậy, chờ xem thật sự y định làm gì!

Nam Cung Bình giờ đây đã bị câu chuyện này lôi cuốn, không xen lời nữa, chỉ nghe Mai Ngâm

Tuyết nói tiếp:

- Tên mặt người dạ thú ấy đã cười to và bồng tôi đặt lên giường, vừa định cởi y phục tôi, tôi liền đứng bật dậy đánh cho y một chưởng. Gã này lòng tuy xấu nhưng võ công chẳng phải kém, một chưởng đánh bật cửa sổ, phóng qua bỏ chạy. Lúc ấy thật sự thì tôi đã uống vào rất nhiều rượu có thuốc mê, toàn thân rất uể oải nên đánh trúng y một chưởng mà y không hề bị thương, và cũng không sao đuổi theo y được.

Nàng đăm mắt nhìn vào bàn tay mình, ánh mặt ngập vẻ oán hận, nói tiếp:

- Lát sau, tôi dùng nội công đẩy sức thuốc ra ngoài, trong cơn tức giận tôi đã đâm liền bảy kiếm vào người tên bạn bỉ ổi của y, nhát kiếm nào cũng đâm vào nơi yếu hại.

Nam Cung Bình rợn người nói:

- Tàn nhẫn thật!

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy:

- Nếu như tôi non kém kinh nghiệm giang hồ, bị chúng làm ô uế thể xác, trong chốn giang hồ ai tin lời tôi, chỉ e còn cho rằng tôi đã quyến rũ y, vậy thì ai là kẻ "tàn nhẫn" chứ?

Nam Cung Bình ngẩn người, lẳng lặng cúi đầu mà lòng thầm than thở.

- Hôm sau tôi đã tuyên bố với mọi người, nếu gặp lại gã kia trước hết sẽ móc mắt y ra, kế đến xẻo tai, rồi từng đao từ từ giết. Người trong giới giang hồ không biết là nguyên nhân gì, thế là đã loan truyền đi rất nhiều điều bịa đặt...

Nàng nở một nụ cười chua chát, nói tiếp:

- Lẽ tất nhiên những điều ấy nhằm làm tổn hại tôi!

Nam Cung Bình chau mày tức giận:

- Người ấy thật ra là ai?

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy:

- Người ấy tất nhiên là rất có tiếng tăm trong chốn giang hồ, mọi người gọi y là Công Tử Kiếm Khách, Kiếm Khách Công Tử...

Nàng lại buông hai tiếng cười khẩy khinh bỉ. Nam Cung Bình giật mình buột miệng:

- Y không phải là...

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng ngắt lời:

- Y chính là đường đệ của "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch!

Nam Cung Bình ngồi bật lên, đứng bên quan tài. Mai Ngân Tuyết nói tiếp:

- Tôi không tham dự đại hội Bách Điểu Triều Phụng do Diệp Thu Bạch không biết xấu hổ tự mình phát khởi, tôi đã bị giới giang hồ cho là đại nghịch bất đạo, nay lại đòi giết đường đệ của

Diệp Thu Bạch, vậy còn gì quá quắt hơn nữa? Người khác không kể, Bất Tử Thần Long là người đầu tiên không thể chấp nhận được, những kẻ xu hướng trong giới giang hồ chẳng phải là ít, ai mà phân biệt được phải trái trắng đen, tất nhiên ai cũng tin ở vị Công Tử Kiếm Khách chính trực hiệp nghĩa, có ai lại đi tin vị "nữ ma đầu", vị "nữ dâm ma" này, huống hồ tôi lại giết chết mất nhân chứng duy nhất. Thế là Bất Tử Thần Long đã phát ra Thần Long thiếp với tôi, bảo tôi lên trên Cửu Hoa Sơn nạp mạng!

Giọng nói nàng mỗi lúc càng thêm kích động, Nam Cung Bình đầu càng cúi thấp hơn, chỉ nghe nàng lại nói tiếp:

- Tôi đã đến, lúc ấy tôi chỉ mới ngoài hai mươi, lòng cao khí ngạo, tự phụ võ công vô địch, dù là Bất Tử Thần Long đệ nhân dũng sĩ trong chốn giang hồ, tôi cũng chẳng xem vào đâu. Đến Cửu Hoa Sơn, tôi đã đưa ra bốn phương pháp quyết đấu với Long Bố Thi, ông ấy chẳng chút nghĩ ngợi chấp nhận ngay. Các hạ phải biết, võ công của tôi lúc bấy giờ chưa từng gặp địch thủ, ngay cả kiếm thủ bậc nhất như Công Tử Kiếm Khách gặp tôi còn phải co giò bỏ chạy. Bất Tử Thần Long đã mau mắn chấp nhận phương pháp tỉ đấu do tôi đã lựa chọn, thật tôi hết sức vui mừng.

Nàng khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Ngờ đâu trận đầu tiên so về khinh công, tôi đã thua ngay, và thua một cách thê thảm. Trận thứ nhì đến lượt tỉ thí nhu công, bởi thấy ông ta có to uy mãnh, nhu công ắt chẳng phải sở trường, song... tôi lại thua nữa. Trận thứ ba đến lượt tỉ thí ám khí, tôi hết sức lo lắng, bèn thừa lúc ông không đề phòng ra tay ám toán, ngờ đâu toàn thân ông như đâu cũng có mắt, ám toán cũng vô ích.

Lời khen thốt ra từ miệng kẻ thù quả là món quà quý giá, Nam Cung Bình thầm nhủ:

- "Cuộc đời của sư phụ quả đã không uổng phí!" - Đến trận thứ tư bắt đầu so kiếm, Bất Tử Thần Long đã có vẻ tức giận, đã lên tiếng nhất định không buông tha tôi, bởi tôi đã ám toán ông, tất nhiên ông càng tin lời Công Tử Kiếm Khách hơn, khẳng định tôi là một người đàn bà dâm đãng tà ác!

Nam Cung Bình chợt nhớ lại những lời chửi mắng nàng của lão đạo sĩ kia, lại nhớ đến...

Mai Ngân Tuyết buông tiếng thở dài, nói:

- Tuy vậy ông vẫn nhường tôi ba chiêu, đợi tôi chiếm hết tiên cơ mới ra tay phản công, vỏn vẹn chỉ bảy chiêu...

Nàng ngước mặt nhìn trời, vẻ đăm chiêu nói tiếp:

- Chỉ bảy chiêu, trường kiếm của tôi đã bị đánh bật khỏi tay, và bị dồn đến dưới một gốc cây cổ tùng, rồi thì vút một kiếm đâm tới...

Nàng từ từ nhắm mắt, làn mi dài phủ xuống, chậm rãi nói tiếp:

- Tôi chỉ thấy ánh thép chớp ngời đành nhắm mắt lại chờ chết! Nào ngờ tôi đã chờ rất lâu, chỉ cảm thấy một cơn gió rít qua bên tai, rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Tôi mở mắt ra, trường kiếm của Bất Tử Thần Long đã cắm ngập vào ngọn cổ tùng đến tận chuôi mà không hề phát ra một tiếng động khẽ.

Mai Ngâm Tuyết mở mắt ra nói tiếp:

- Lúc bấy giờ tôi đã thừ người ra, những nghe Bất Tử Thần Long trầm giọng nói:

"Nếu lão phu dùng kiếm thắng cô nương, hẳn trong giới giang hồ sẽ bảo lão phu cậy lớn hiếp nhỏ, và cô nương thua cũng chẳng cam phục!" Đoạn hai tay vỗ vào nhau và lùi sau năm thước, lại nói:

"Nếu cô nương dùng kiếm thắng được hai bàn tay không lão phu nửa chiêu, lão phu sẽ để cô nương được sống xuống núi." Lúc bấy giờ liên quan đến sự sống chết, tôi cũng chẳng màng đến gì khác, ông chưa dứt lời, tôi đã lao bổ tới trong cơn nguy bách liều mạng, sử dụng toàn chiêu thức tấn công, bởi chỉ mong lưỡng bại câu thương, chứ không có hy vọng thủ thắng. Các hạ phải biết, với yếu chọi mạnh, tôi chỉ còn cách ấy mà thôi.

Nam Cung Bình không thể gật đầu, mà cũng chẳng thể lắc đầu, đành lặng thinh nghe nàng nói tiếp.

- Nhưng qua hai mươi chiêu thì tôi đã đuối sức, lúc ấy ông đã với chiêu "Vân thám trảo" rất thông thường chộp vào mặt tôi, để hở một khoảng rất lớn nơi mạn sườn bên trái, tôi hết sức mừng rỡ, lập tức lách người trở bước, công ra chiêu "Khổng tước dịch vũ" một kiếm đâm vào sườn trái ông.

Tay nàng bất giác diễn tả chiêu "Khổng tước dịch vũ", Nam Cung Bình thấy chiêu ấy rất linh hoạt, bộ vị thần kỳ, tuy trông rất bình thường, song kỳ thực là một chiêu thức tuyệt diệu, chàng không khỏi than thầm.

Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Chiêu "Khổng tước dịch vũ" này có thể nói là một chiêu hiểm độc nhất trong một ngàn bảy trăm bốn mươi hai thế Khổng Tước Kiếm của tôi. Chiêu kiếm ấy không cần tự bảo mà chỉ cần thương địch, những chiêu tiếp theo còn có một chiêu thí mạng cùng chết nữa. Nào ngờ trường kiếm của tôi vừa vung ra, chỉ thấy mắt hoa lên. Bất Tử Thần Long đã chập song chưởng vào nhau kẹp lấy trường kiếm, thừa thế thúc khuỷu tay trúng vào cạnh sườn tôi, lập tức tôi cảm thấy một luồng hơi nóng từ đó dân lên, thoáng chốc đã lan ra toàn thân, rồi thì một cảm giác vô cùng thoải mái khiến người tôi lâng lâng như bay bổng, sau đó... bải hoải ngã xuống đất.

Nam Cung Bình rợn người thầm nhủ:

- Hẳn lúc ấy sư phụ đã căm hận nàng thấu xương nên mới dùng đến Thất Tuyệt Thần Long Công làm tan công lực của nàng.

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng thở dài ảo não:

- Chỗ biến hóa kỳ diệu của chiêu ấy thật ra nằm ở đâu, tôi đã suy nghĩ suốt mười năm dài trong quan tài, mà vẫn không tìm ra được, lúc bấy giờ chỉ cảm thấy chiêu ấy hết sức tự nhiên và không thể kháng cự được, song lại không nhận thấy được chỗ thần kỳ huyền diệu của nó. Ôi, thật chẳng thể nào giải thích và hình dung được.

Nam Cung Bình cười thầm và nhủ:

- Chiêu ấy chính là tất cả tinh hoa trong võ công sư phụ, đã gồm hết chỗ huyền diệu của

"không" và "linh". Tất nhiên là nàng không thể nhận ra được rồi!

Mai Ngâm Tuyết lại nói:

- Từ thuở bé đến khi trưởng thành, tôi đã tốn biết bao tâm huyết và khổ sở mới tự luyện thành võ công, vậy mà chỉ trong khoảnh khắc đã bị hủy mất, thật lúc ấy tôi vừa kinh hãi, vừa tức giận lại vừa đau xót, còn khó chịu hơn gấp mấy lần bị một kiếm giết chết, tôi đã ngoác miệng mắng Bất Tử Thần Long độc ác và đau đớn kể lại câu chuyện đã qua kia, rồi tôi gào lên:

"Vậy là lỗi tại tôi ư? Lão lấy quyền gì mà đối xử với tôi như vậy? Lão tự mệnh công đạo sao không điều tra rõ sự thật, lại đi bênh vực cho quân đê hèn vô sỉ hiếp đáp một thiếu nữ cô thân thế yếu!" Mai Ngâm Tuyết bất giác lại lộ vẻ phẫn hận, dĩ vãng đau thương kia như bỗng chợt hiện về trong tâm trí nàng.

Nam Cung Bình càng nghe thì lòng càng thêm bùi ngùi, càng thấy thương hại Mai Ngâm Tuyết nhiều hơn.

Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Bất Tử Thần Long nghe tôi nói xong sắc mặt thoạt xanh thoạt trắng, râu tóc đều rung động, hồi lâu mới chậm rãi nói:

"Sao cô nương không chịu nói sớm?" Tiếng nói ông run rẩy, hai tay nắm chặt, hiển nhiên đã tức giận và hối hận đến cực độ. Thế nhưng hối hận thì có ích lợi gì chứ?

Nói đến đó, nàng cúi đầu lặng thinh hồi lâu. Nam Cung Bình đưa mắt nhìn những ngón tay thon thả, mái tóc mượt mà của Mai Ngân Tuyết, bùi ngùi thầm nhủ:

- Thiện và ác trong giới võ lâm, nào ai phân biệt ra được?

Mai Ngâm Tuyết lại nói:

- Bấy giờ Bất Tử Thần Long lập tức lấy linh dược chữa trị nội thương bảo tôi uống, song tôi đã từ chối, dẫu tôi có thể tạm thời không chết nhưng có ích lợi gì? Trong mười năm qua tôi đã kết biết bao kẻ thù, nếu họ biết tôi mất hết võ công, chẳng tìm tôi phục thù sao? Tuy nhiên, Bất Tử Thần Long quả là một người chính trực hiệp nghĩa, ông đã tha thiết van cầu tôi, nếu tôi chết hẳn ông sẽ ray rứt suốt đời, ông phải chuộc tội, phải đền bù lỗi lầm to tát do chính tay ông đã gây ra, phải suốt đời bảo vệ tôi, phải thay tôi tìm gặp tên vô sỉ Công Tử Kiếm Khách phục thù!

Thần thái nàng dần trở lại bình tĩnh, nói tiếp:

- Thế là ông đã ép buột tôi uống vào viên thuốc kia, rồi lại dùng nội công điều trị thương thế cho tôi ngay trên núi, vì vậy hai người chỉ tỉ đấu một ngày mà ba ngày sau ông mới xuống núi. Người trong võ lâm thấy ông thần sắc bơ phờ, cứ ngỡ là ác đấu với tôi những ba ngày, nên đều hoan hô ông... Ôi! Nào ai hiểu được sự thật bên trong?

Nam Cung Bình thầm nhủ:

- Sư phụ lúc bấy giờ nghe những tiếng hoan hô ấy, trong lòng chẳng rõ đã đau khổ đến mức độ nào?

- Trước khi xuống núi ông đã điểm huyệt tôi và an trí trong một huyệt động kín đáo, tối hôm sau

ông lại trở lên cùng với hai đại hán vạm vỡ theo sau khiêng một cỗ quan tài, ông đã bỏ tôi vào trong ấy, nguyên nhân tất nhiên là để tránh tai mắt mọi người, song điều chủ yếu nhất...

Nàng nhếch môi cười mỉa, nói tiếp:

- Có lẽ là để tránh tai mắt của "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch!

Nam Cung Bình nghiêm mặt trầm giọng:

- Vậy nghĩa là sao?

Mai Ngâm Tuyết đưa tay vuốt tóc, bỗng cười khúc khích:

- Chả lẽ các hạ còn chưa hiểu sao? "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch người đã đẹp tuyệt mà võ công cũng cao đến cực độ, hơn nữa lại biết thuật trụ nhan, lúc bấy giờ tuổi đã năm mươi mà trông chỉ độ ba mươi nên giới giang hồ còn gọi bà là Bất Lão Đơn Phụng, thật xứng đôi với "Bất Tử Thần Long". Bà ấy gì cũng tốt, chỉ có điều...

Giọng nói nàng ngập đầy vẻ chế nhạo. Nam Cung Bình thoáng biến sắc nói:

- Có điều sao?

Mai Ngâm Tuyết vẫn cười, không chút kiêng nể nói:

- Có điều là quá hay ghen! Các người là hạng vãn bối, tất nhiên đâu biết được!

Nam Cung Bình tức giận rướn ngực, nào ngờ gương mặt cười khinh cuồng của Mai Ngâm Tuyết bỗng chốc đã trở nên hết sức nghiêm nghị. Thần thái nàng luôn đổi thay bất chợt như thế, người khác khó thể nắm bắt được tâm trạng của nàng.

Nàng nghiêm nghị và nặng nề nói tiếp:

- Thế nhưng... Trong những đêm hiu quạnh, trong gian phòng tối mịt kia, qua "Bất Tử Thần Long", tôi đã biết được rất nhiều điều về Diệp Thu Bạch...

Nàng bỗng lại thở dài, nói tiếp:

- Các hạ thử nghĩ xem, nếu tính nết Diệp Thu Bạch không quá quái lạ thì đã trở thành vợ "Bất Tử Thần Long" từ lâu rồi, một người là "Đệ nhất dũng sĩ" trong đương kim võ lâm, một người là "Vô song hiệp nữ" tài nghệ siêu quần, sóng vai liền kiếm, ngạo thị giang hồ, vậy biết bao là hạnh phúc. Nhưng họ đã không làm như vậy, chỉ sống cô quạnh trọn đời... cô quạnh...

Nàng bỗng cúi mặt, mái tóc dài phủ xuống như màn đêm, xõa xuống trước mặt nàng, che mất gương mặt nàng, và cũng che tâm sự nàng?

Nam Cung Bình ngây ngẩn một hồi, một nỗi thương cảm khó tả chợt dâng lên ngập lòng.

Cô quạnh... cô quạnh...

Chàng cũng chợt hiểu ra niềm cô quạnh của rất nhiều người, người phụ nữ bị giới giang hồ gọi là "Lãnh huyết" cũng có niềm cô quạnh, Diệp Thu Bạch được giới giang hồ cung xưng là "Nhân trung phụng hoàng" cũng có niềm cô quạnh, người chàng bình sanh kính phục nhất là "Bất Tử Thần Long", một bậc kiếm hào trong giới võ lâm, dễ thường không chịu đựng niềm cô quạnh?

Nam Cung Bình chợt lặng người, chàng lại hiểu ra trên gương mặt nhân hậu của sư phụ vì sao luôn ra vẻ nghiêm nghị, luôn thiếu vắng nụ cười vui tươi? Đó là bí mật trong lòng của vị đệ nhất dũng sĩ đương kim võ lâm, tất nhiên không bao giờ thổ lộ với môn hạ đệ tử. Thế nhưng, trong những đêm khuya hiu quạnh, đối mặt với bóng tối mịt mùng, với một người phụ nữ còn hiu quạnh và chịu nhiều bóng tối hơn ông, dù lòng dạ Ông như sắt đá thì cũng không khỏi lộ ra phần nào niềm bí mật trong lòng...

Ông không bận tâm đến sự thành bại, xem thường cái chết, cũng chẳng màng đến hư danh và tài phú trên cõi đời, song ông không sao trốn tránh được tình cảm trong đáy lòng mình, và hình bóng của "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch.

Ông có lòng can đảm rắn rỏi để đối mặt với tất cả, có thanh trường kiếm sắc bén để tung hoành thiên hạ, thế nhưng ông lại không sao chặt đứt được dây tình của con tim.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài não nùng đảo mắt nhìn quanh, con tim bỗng đập dữ dội, Mai Ngâm Tuyết đang đắm mình trong biển bạc mênh mang, nàng hệt như một pho tượng nữ thần.

Thời gian chẳng biết đã trôi qua bao lâu, Mai Ngâm Tuyết chầm chậm ngẩng lên nói:

- Kể từ đêm hôm ấy tôi không còn cơ hội trông thấy trời trăng nữa, rất tiếc đêm hôm nay tôi không biết sẽ xa cách trăng sao và bầu trời bao lâu, bằng không tôi nhất định đã luyến lưu ngắm nhìn chúng thêm nữa...

Giọng nói nàng bỗng trở nên bùi ngùi xúc cảm:

- Mười năm... "Bất Tử Thần Long" không hề thực hiện lời hứa của mình, ông không tẩy sạch nổi oan ức của tôi, không phục thù cho tôi, tất nhiên tôi hiểu đó là vì nguyên nhân gì...

Nàng đột ngột im bặt, ngước nhìn bóng sáng chao động trên vòm cây, không nói tiếp nữa.

Sự im lặng đột ngột ấy như chiếc búa ngàn cân nện mạnh vào lòng Nam Cung Bình. Bởi chàng hiểu rất rõ, sự im lặng ấy hàm chứa biết bao oán hận, thất vọng và khổ đau của Mai Ngâm Tuyết, đồng thời cũng hàm chứa biết bao lòng thương xót, thông cảm và khoan dung của nàng.

Vì Diệp Thu Bạch, vì Công Tử Kiếm Khách là em họ của Diệp Thu Bạch, sư phụ chàng đã không sao bắt lấy Công Tử Kiếm Khách, và tất nhiên cũng không sao rửa sạch được nỗi oan khúc của Mai Ngâm Tuyết... Mà Mai Ngâm Tuyết cũng không bắt buộc sư phụ chàng phải thực hành, đó tất nhiên là do nàng đã thương hại và cảm thông cho lão nhân gia ấy.

Chàng rất hiểu, trong gian phòng tối đen kia, tâm trạng của sư phụ hẳn cũng đau khổ như nàng, bởi chàng lúc này cũng cảm thấy đau khổ sâu sắc, không nói một lời an ủi và một lời cầu xin nàng khoan thứ.

Nàng thờ thẩn nhìn ánh sao, chàng thờ thẩn nhìn cỏ mềm, sự im lặng ngỡ ngàng kéo dài.

Sau cùng, ánh mắt sáng ngời của Mai Ngâm Tuyết bỗng chuyển sang mặt Nam Cung Bình. Chàng chầm chậm ngẩng lên, phát hiện trên đôi môi dịu ngọt của nàng đang treo một nụ cười khó hiểu, hệt như ánh sao dịu vợi không sao nắm bắt được.

Mai Ngâm Tuyết sâu lắng nhìn chàng, bỗng nhoẻn cười nói:

- Nhưng các hạ hiểu chăng?

Nam Cung Bình ngơ ngẩn:

- Hiểu gì kia?

Mai Ngâm Tuyết vẫn sâu lắng nhìn chàng, chậm rãi nói:

- Việc lệnh sư không thực hiện vì tôi, các hạ đã thực hiện rồi. Chính tai tôi đã nghe cuộc đối thoại giữa y với các hạ, và tiếng rú thảm thiết đã phát ra khi bị kiếm của các hạ sát hại.

Nam Cung Bình nghe như sấm nổ ngang tai, người lảo đảo chực ngã, lắp bắp nói:

- Vị đạo sĩ kịa.. chính là Công Tử Kiếm Khách ư?

Mai Ngâm Tuyết bỗng buông tiếng cười khảy, đầy căm hờn:

- Đạo sĩ... Y đã làm đạo sĩ ư? Hay lắm!

Giọng nàng lại trở nên sắc bén:

- Mặc dù tôi không biết hiện giờ y đã trở thành gì, nhưng tiếng nói của ỵ.. tiếng của y đến chết tôi cũng không quên được!

Nam Cung Bình vốn là người rất trầm tĩnh, lúc này cũng không giấu được, lộ rõ vẻ kinh hãi trên mặt, chàng không biết là nên đắc ý hay ân hận... Một kiếm thủ trứ danh trong chốn võ lâm khi xưa mà nay lại chết dưới kiếm chàng? Song vô luận thế nào, niềm ân hận và ray rứt trong lòng chàng về cái chết của lão đạo sĩ kia giờ đây đã trở nên mờ nhạt.

Mai Ngâm Tuyết lại chậm rãi nói tiếp:

- Đó chính là niềm ân oán giữa tôi với lệnh sư, và cũng là những gì khi nãy các hạ vốn hỏi rồi lại thôi. Các hạ đã phục thù giùm nên tôi phải cho các hạ biết, người ấy chết chẳng chút oan uổng, bao năm qua tôi nằm trong quan tài, không có nguyện vọng nào khác, chỉ mong mau phục hồi công lực, bất chấp mọi sự tìm cách phục hồi công lực, tìm cách phục thù, cho nên khi tôi nghe tiếng rú thảm thiết của y, lòng tuy mừng, nhưng cũng có phần thất vọng và oán hận, thậm chí định ra khỏi quan tài là phải giết chết ngay kẻ đã giết chết y.

Nam Cung Bình thót người, chỉ thấy khóe môi Mai Ngâm Tuyết lại hé nở nụ cười phảng phớt.

Nàng bình thản mỉm cười nói:

- Nhưng chẳng hiểu sao... có lẽ trong những năm qua lòng dạ tôi đã đổi thay, chẳng những không muốn giết các hạ, trái lại còn có phần cảm kích, bởi vì các hạ đã giúp tôi giảm bớt một lần tay nhuốm máu tanh, dẫu sao đó cũng là một điều tốt.

Người con gái bị người gọi là "Lãnh huyết" mà lại thốt ra những lời như vậy, khiến Nam Cung Bình bất giác ngẩn người, chàng định thử nói lên một câu thích đáng trong lúc này, song ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng chỉ nói:

- Cô nương đã bị gia sư làm tiêu tan công lực mà giờ đây lại khôi phục được, quả là một điều kỳ

lạ.

Mai Ngâm Tuyết nở một nụ cười bí ẩn, khẽ nói:

- Điều ấy rất kỳ lạ ư?

Nàng không nói tiếp nữa, Nam Cung Bình cũng chẳng hiểu được ẩn ý trong câu nói ấy.

Vừa rồi chàng chỉ là buột miệng hỏi, song giờ lại thật sự cảm thấy hơi kỳ lạ, sực nhớ đến lời nói của nàng:

"... bất chấp mọi sự tìm cách phục hồi công lực..." Bỗng động tâm thầm nhủ:

- Chả lẽ nàng đã sử dụng phương pháp bất chính gì đó để mà phục hồi công lực hay sao?

Chàng vừa định lên tiếng hỏi, bỗng nghe Mai Ngâm Tuyết khẽ buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Lạ thay, hiện võ công của tôi tuy đã được khôi phục, nhưng lại cảm thấy chẳng ích lợi gì cả. Hiện nay tôi đã không còn ân oán nữa. Ôi! Vậy quả còn tốt hơn lòng ngập đầy thù hận nhiều.

Lúc thì phẫn khích, lúc thì ai oán, lúc thì phấn khởi, lúc lại oán hờn, giờ đây nàng lại bình thản khẽ buông tiếng thở dài, dựa vào thân cây, tay vuốt tóc, miệng khẽ hát:

- Võng kẻo kẹt đung đưa đến bên bà, bà bảo tôi là đứa bé ngoan... Em bé ngoan đã buồn ngủ, mẹ ngồi bên võng đung đưa...

Tiếng nói nàng thật dịu ngọt, vẻ mặt nàng cũng bình thản an nhàn, tựa hồ đang quay về với dĩ vãng xa xôi, lúc ấy nàng hãy còn bé, hẳn nàng có một người mẹ hết sức dịu dàng, và mẹ nàng hẳn cũng hát cho nàng nghe bài hát ru con thân quen và tha thiết kia.

Đêm dần tàn, sương trắng dần lan tỏa khắp núi rừng. Nam Cung Bình tai nghe tiếng hát dịu ngọt, mắt nhìn gương mặt bình lặng của nàng, lòng nghe bùi ngùi thương xót. Mười lăm tuổi nàng đã bắt đầu lăn lộn trên chốn giang hồ, hẳn đã rất lâu không còn nhớ đến tiếng hát ấy rồi.

Nam Cung Bình đã trải qua một thời gian dài vất vả, giờ cảm thấy cơn mệt mỏi ấm áp theo tiếng hát dìu dặt ập đến, chàng không tự chủ được chầm chậm buông mí mắt xuống... tiếng hát xa dần...

Thốt nhiên, một tiếng cười khẩy vang lên bên tai, chàng mở bừng mắt, trong sương sớm mờ mịt, ngoài rừng bỗng xuất hiện một bóng người.

Mai Ngâm Tuyết vụt ngưng tiếng hát.

Nam Cung Bình quát:

- Ai đó?

Bóng người nhấp nhoáng, một thiếu niên áo xám đã hiện ra trước mắt chàng.

Trong một thoáng hai người đối mặt nhau, mỗi bên đều nhanh chóng quan sát đối phương. Dưới mắt Nam Cung Bình, người thiếu niên nãy lẻ ra anh tuấn và hòa nhã, song lúc này trên mặt y lại treo một nụ cười kiêu ngạo lẫn khinh miệt nhìn chàng.

Nam Cung Bình ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ là ai? Đến đây có việc gì?

Ánh mắt sáng người của thiếu niên áo xám liên tiếp quét nhìn Nam Cung Bình từ trên xuống dưới. Bỗng chàng ta buông tiếng cười khẩy rồi nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Vị môn nhân đắc ý của sư phụ, vị sư đệ đắc ý trong miệng sư huynh, thì ra là kẻ trong khi chưa biết sự sống chết của sư phụ ra sao mà lại ngồi đây nghe đàn bà hát xướng. Tuyệt thật, tuyệt thật!

Nam Cung Bình trầm giọng:

- Điều ấy dường như không hề liên quan đến các hạ.

Thiếu niên áo xám bật cười:

- Thì ra các hạ vốn còn ngông cuồng như vậy, chả lẽ còn chưa chịu nhận lỗi sao?

- Đó phải xem các hạ là ai và có ý định gì?

Nam Cung Bình vẻ mặt trầm tĩnh, giọng nói cũng trầm tĩnh, không chịu kém mà cũng chẳng lấn hơn, chàng chỉ đơn giản nói lên sự thật, không muốn giải thích điều gì với một người chưa biết rõ là bạn hay thù và đến đây có dụng ý gì, cũng như không muốn giấu diếm điều gì đối với một người bạn có thiện ý.

Thiếu niên áo xám liếc nhanh về phía Mai Ngâm Tuyết đang đứng bất động dựa vào thân cây, bỗng ngửa cổ cười vang và nói:

- Các hạ muốn biết tại hạ là ai và đến đây với dụng ý gì phải không? Trước hết phải cần các hạ có nhận lỗi không đã?

Nam Cung Bình buông tiếng cười khẩy, chậm rãi nói:

- Nếu các hạ muốn gây sự, cứ việc tuốt khí giới nhuyễn mềm giấu nơi lưng ra, khỏi phải quanh co như vậy.

Mai Ngâm Tuyết cười nhẹ ra chiều thích thú. Thiếu niên áo xám bỗng ngưng cười, thoáng ngẩn người, như rất lấy làm lạ, thiếu niên này trong khi đang bị mình khích nộ mà vẫn có thái độ và lời lẽ bình tĩnh đến vậy.

Đồng thời cũng hết sức ngạc nhiên một thiếu niên chưa từng bước chân vào chốn giang hồ, sao lại có ánh mắt sắc bén thế này, chỉ thoáng nhìn đã biết mình có môn binh khí nhuyễn mềm ít khi sử dụng đến cất giấu nơi lưng dưới lớp áo.

Vừa mới giáp mặt chàng ta tựa hồ đã bị rơi xuống hạ phong, điều này thật hết sức bất ngờ và khiến chàng ta có phần bối rối, mong lập tức có thể trả đũa đối phương một đòn sấm sét.

Nghĩ đoạn, chàng ta buông tiếng cười khẩy rồi nói:

- Nếu tại hạ không phải đến đây gây sự thì...

Bỗng nhận thấy mình nói như vậy khác nào tạo cơ hội cho đối phương chế nhạo, liền vội im

bặt, nào ngờ Nam Cung Bình chỉ lẳng lặng nhìn y, chẳng hề lên tiếng chế nhạo như y đã nghĩ, như thể đã đoán đúng tâm sự của y.

Trong thoáng chốc thiếu niên áo xám lại trải qua nhiều ý nghĩ, chỉ nghe Nam Cung Bình chậm rãi nói:

- Nếu các hạ không có ý...

Thiếu niên áo xám bỗng quát lớn:

- Cứ kể như kẻ này cố ý đến đây gây sự đi!

Đoạn xoay nhanh người, khi lại đối mặt với Nam Cung Bình, trong tay y đã có thêm một ngọn thương bạc sáng loáng.

Thanh trường kiếm của Nam Cung Bình đang giắt bên lưng, mặc dù lòng chàng chưa lúc nào được yên ổn, song chàng luôn chú ý đến thanh trường kiếm ấy, bởi chàng không muốn đã đánh mất bao kiếm, rồi lại đánh mất thanh kiếm do sư phụ trao cho nữa.

Nam Cung Bình mỉm cười nói:

- Các hạ đã cố tâm đến đây gây sự thì tại hạ đành hầu tiếp vài chiêu vậy!

Xoay tay nhẹ nhàng tuốt kiếm ra, không hề lộ vẻ khoe khoang như một số kiếm thủ khác, tuốt kiếm với tốc độ nhanh để chứng tỏ kiếm pháp cao cường của mình.

Nam Cung Bình chầm chậm đưa kiếm lên ngang ngực. Thiếu niên áo xám vung tay, mũi thương lập tức hóa ra bảy đốm sáng chói ngời.

Nam Cung Bình chầm chậm đưa mũi kiếm ra, trầm giọng nói:

- Xin mời!

Mũi kiếm khẽ nghếch lên, dùng kiếm thi lễ, bởi lúc này chàng đã nhận ra thiếu niên này không phải tầm thù với ác ý, mà chỉ là giận dỗi thôi, nên chàng bèn giữ lại ba phần khách sáo.

Thiếu niên áo xám vung thương đâm lên, trong làn sương sớm chỉ thấy một luồng sáng bạc xuyên qua những đốm sáng của mũi thương, Nam Cung Bình thầm bật lên tiếng khen, thương pháp của thiếu niên này quả nhanh đến không thể tưởng tượng được.

Nam Cung Bình khẽ chuyển bước mũi kiếm đi theo mũi thương đối thủ, một luồng sáng xanh và một luồng sáng bạc loáng cái đã vạch thành hình nửa vòng tròn. Thiếu niên áo xám bỗng hú lên lảnh lói, rồi thì tung mình lên cao. Một luồng sáng bạc theo sau vọt lên.

Nam Cung Bình lùi sau một bước, hướng mũi kiếm lên trên.

Thiếu niên áo xám bỗng quặp người trên không, ngọn thương bạc xuyên thủng màn sương sớm, nhanh như chớp đâm xuống như một con hạc xám với chiếc mỏ bạc từ trên cao lao xuống săn bắt mồi.

Nam Cung Bình động tâm thầm nhủ:

- Thiên Sơn "Thất Cầm Thân Pháp"?

Trở bước vung kiếm phạt chéo lên, nhưng thấy một làn sáng xanh cản trước đầu ngọn thương bạc, thiếu niên áo xám vung tay, mũi thương điểm nhẹ vào mũi kiếm, chỉ nghe "choang" một tiếng, thiếu niên áo xám lại mượn sức vọt người lên cao.

Nam Cung Bình bỗng cũng cất tiếng hét lảnh lói, tiến nhanh tới trước bảy bước, thoát khỏi uy lực ngọn thương bạc của đối phương.

Lúc này bình minh chưa lên, song sương mù đã loãng hơn, từng cơn gió trong lành thổi tạt vào mặt, khiến Nam Cung Bình cảm thấy toàn thân tràn trề sức sống mới.

Chàng chú mắt nhìn, không hoàn kích, lặng chờ thiếu niên áo xám hạ xuống.

Những thấy đôi chân hơi co của thiếu niên áo xám đạp mạnh ra sau, như một cánh chim ưng kèm với một luồng sáng bạc lao vút tới.

Nam Cung Bình bỗng lại lướt tới trước bảy bước, chàng lúc tịnh vững như núi, lúc động nhanh như chớp, bảy bước đi như chỉ một cái cất chân, ánh sáng xanh của thanh trường kiếm trong tay chớp động nhanh như ngọn thương bạc.

Thiếu niên áo xám một chiêu lại hụt, sau đó thì người cũng hạ xuống đất, nếu lúc này Nam Cung Bình vung kiếm tấn công, dù không thắng, cũng giành được tiên cơ.

Song chàng vẫn cầm kiếm đứng yên, chỉ thấy thiều niên áo xanh, chân vừa chạm đất, người lập tức đứng thẳng, chỉ mũi thương vẫn không ngớt rung động.

Một tia nắng bỗng từ vòm cây chiếu xuống, soi trên mũi thương đang rung động, lóe lên ánh sáng bảy màu.

Thiếu niên áo xám đăm mắt nhìn mũi thương thầm nhủ:

- Địch Dương hỡi Địch Dương, ngươi muốn thử thêm một chiêu nữa chăng?

Y chính là Địch Dương, sau khi chôn xong tử thi nọ lập tức xuống núi ngay để tìm gặp vị "ngũ đệ mà Long Phi đã hết lời khen ngợi, thử xem là một nhân vật như thế nào?

Y vốn tính phóng khoáng, không hề bận tâm đến sự nghi ngờ của kẻ khác về mình, song tuổi trẻ hẳn phải có ngạo khí, nên khi vừa gặp Nam Cung Bình liền muốn tỉ đấu một trận, ngoài ra y cũng hơi lấy làm lạ, trong lúc này Nam Cung Bình sao lại còn có hứng thú nghe một thiếu nữ ca hát?

Nhưng giờ đây đang đối mặt với Nam Cung Bình, y đã sinh lòng mến tài đối phương, mũi thương của y tiếp tục rung động, đó thật ra là sự khởi đầu của một chiêu thức cực kỳ lợi hại, có điều y đang lưỡng lự chưa tung ra mà thôi.

Nam Cung Bình hiên ngang đứng đưa kiếm ngang ngực, cũng đang chầm chập nhìn vào mũi thương rung động, ngờ đâu Mai Ngâm Tuyết bỗng buông tiếng cười nhẹ rồi nói:

- Hai người không đánh nữa sao?

Hai thiếu niên bốn ánh mắt cùng quay nhìn nàng, Mai Ngâm Tuyết chầm chậm đứng lên, tha thướt đi đến trước mặt Địch Dương chậm rãi nói:

- Các hạ phải chăng là hậu duệ của Thiên Sơn thần kiếm "Cửu Dực Phi Ưng" Địch lão tiền bối?

Địch Dương tự nãy giờ không chú ý đến nàng, giờ trông thấy sắc đẹp diễm tuyệt của nàng chẳng khác nào người bị giam hãm trong bóng tối lâu ngày bỗng trông thấy ánh chớp, y liền ngây ngẩn như kẻ mất hồn.

Y nghe hỏi chỉ khẽ gật đầu mà không thốt nên lời. Mai Ngâm Tuyết cười nhẹ, lại nói:

- Phải chăng khi nãy các hạ đã gặp sư ca của y?

Địch Dương kinh ngạc, lại nhẹ gật đầu.

Nam Cung Bình hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ:

- Sao nàng lại biết? Sao y lại gặp được sư huynh?

Chàng vừa định lên tiếng hỏi, song Mai Ngâm Tuyết đã mỉm cười nói:

- Phải chăng sư huynh y đã khen ngợi y trước mặt các hạ, các hạ không phục nên giờ đây định thử một phen?

Địch Dương trố mắt, mặt đầy vẻ kinh ngạc, song lại bất giác gật đầu.

Mai Ngâm Tuyết hỏi liền ba câu, câu nào cũng như xuyên thấu cõi lòng Địch Dương khiến Địch Dương vốn đã bị sắc đẹp kiều diễm của nàng làm cho mê mẩn tâm thần, giờ lại càng thấy khiếp phục trước trí tuệ tuyệt đỉnh của nàng.

Nam Cung Bình càng thêm lấy làm lạ, chỉ thấy Mai Ngâm Tuyết cười nhẹ, quay người lại nói:

- Vậy thì hai người còn đánh nhau làm gì nữa?

Đoạn quay lại gốc cây ngồi trở xuống, quét mắt nhìn hai thiếu niên trước mặt bỗng lại cười nói:

- Qua võ công tôi nhận ra lai lịch của y, lời lẽ và thái độ tôi đoán ra ý định của y, có chi lạ đâu mà các hạ thắc mắc?

Giọng điệu của nàng rất bình thản, hệt người nào cũng có thể suy đoán được.

Địch Dương thầm thở dài nhủ:

- "Quả là một thiếu nữ thông minh trí tuệ." Đồng thời bật cười nói:

- Quả là một thiếu nữ thông minh trí tuệ!

Lòng y nghĩ sao thì miệng nói vậy, song giọng điệu thì khác xa với ý nghĩ trong lòng.

Nam Cung Bình quay sang Địch Dương:

- Các hạ chẳng hay..

- Không sai, như vị cô nương nãy đã nói, khi nãy tại hạ quả đã có gặp lệnh sư huynh, hiện y hãy còn trên núi, giờ trời đã sáng tỏ các hạ hãy lên tìm đi!

Địch Dương thoáng dừng, không chờ người khác lên tiếng, lại cười to nói tiếp:

- Tại hạ là Địch Dương, hôm nay được gặp huynh đài thật hết sức vui mừng, mong mai này còn có ngày gặp lại...

Nam Cung Bình tiếp lời:

- Sao các hạ không ở lại trao đổi vài lời?

Địch Dương cười:

- Vừa rồi đã vô cớ mạo phạm, hiện tại hạ quả tình vẫn còn áy náy, tương lai còn dài, hôm nay xin cáo biệt!

Khi nói đến hai tiếng "áy náy" thì người đã động đậy, vừa dứt lời thì đã ra khỏi rừng.

Nam Cung Bình ngớ ngẩn trông theo, lòng khen thầm:

- Thân pháp nhanh thật!

Bỗng nghe Mai Ngâm Tuyết cười khúc khích và nói:

- Các hạ biết vì sao y bỏ đi vội vã như vậy chăng?

Nam Cung Bình thoáng ngẫm nghĩ, chưa trả lời thì Mai Ngâm Tuyết đã cười nói:

- Bởi vì y không dám nhìn tôi nữa!

Nam Cung Bình ngớ ra một hồi, không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- E rằng chưa chắc!

Song lòng không khỏi thầm buông tiếng thở dài.

Chàng bỗng cảm thấy một mùi hương đang len vào mũi, Mai Ngâm Tuyết đã đến bên cạnh, cười nhẹ nói:

- Các hạ trong lòng thì thừa nhận tôi nói đúng mà ngoài miệng lại luôn phủ nhận, vì sao vậy?

Nàng nhoẻn miệng cười, vẻ đắc ý nhìn vào mặt Nam Cung Bình, lòng thầm nhủ:

- Ngươi phủ nhận không được mà thừa nhận cũng không xong, phen này để xem ngươi trả lời ra sao?

Nào ngờ nàng vừa dứt lời, Nam Cung Bình đã trầm giọng nói:

- Cô nương lúc nào cũng nghĩ quá xấu cho tình người nên tại hạ không muốn và cũng không thể tán đồng lời nói của cô nương, nhưng tại hạ chưa từng phủ định giá trị lời nói của cô nương, cô nương nghĩ kỹ lại xem có đúng chăng?

Sự thật chân chính bao giờ cũng thắng những lời hùng biện ba hoa, Mai Ngâm Tuyết dần tắt nụ cười, tay chống cằm thừ ra. Nam Cung Bình sâu lắng nhìn nàng, đoạn quay người đỡ cỗ quan tài lên, lại trầm giọng nói:

- Tốt hơn hết cô nương hãy theo tại hạ gặp đại sư huynh, như vậy cô nương sẽ hiểu trên cõi đời

này còn có bao nhiêu người nam chân chính?

Mai Ngâm Tuyết đứng thừ ra hồi lâu.

Nam Cung Bình tay bợ cỗ quan tài đã đi, nàng cũng bất giác đi theo. Hồi lâu, nàng bỗng lại chững bước, lúc này Nam Cung Bình phi thân trở lên Thương Long Lĩnh, Mai Ngâm Tuyết nhìn theo bóng dáng chàng, buông tiếng cười khẩy rồi nói:

- Hay cho một đồ đệ tôn sư trọng đạo, hóa ra là hạng người như vậy!

Nam Cung Bình chưng hửng, ngoái lại hỏi:

- Cô nương nói sao?

Mai Ngâm Tuyết lại cười khẩy:

- Bổn nhân nói tiếng người chả lẽ các hạ không hiểu sao?

Nam Cung Bình chau mày:

- Nếu cô nương không muốn giải thích, tại hạ không nghe cũng chẳng hề gì!

Doạn quay đầu lại, tiếp tục đi tới. Mai Ngâm Tuyết hậm hực trông theo, từ khi xuất đạo giang hồ đến nay, một nụ cười của nàng đã làm điên đảo biết bao kẻ đàn ông, nào gặp một thiếu niên như thế này bao giờ.

Khi thấy Nam Cung Bình tung mình vọt đi, nàng bất giác cũng cất bước theo sau, lớn tiếng gọi:

- Này...

Nam Cung Bình không dừng bước và cũng chẳng ngoảnh lại hỏi:

- Gì đó?

- Lệnh sư bảo các hạ đi theo tôi, bảo vệ tôi, sao các hạ lại đi một mình lên núi?

Tuy giọng nói nàng có vẻ tức tối, song chân vẫn không hề dừng bước.

Nhưng Nam Cung Bình lại chững bước, ngoái lại nói:

- Cô nương chẳng đi theo đó ư? Sao bảo tại hạ lên núi một mình?

- Tôi... tôi...

Mai Ngâm Tuyết ấp úng, bỗng dậm chân nói:

- Tôi chẳng thèm đi theo đâu.

- Vậy thì hay quá!

Mai Ngâm Tuyết trố mắt giận dỗi:

- Các hạ nói vậy nghĩa là sao?

Nam Cung Bình mỉm cười:

- Nếu cô nương không muốn theo tại hạ lên núi thì hãy ở đây mà chờ, và tại hạ cũng có thể để quan tài lại đây.

- Ai bảo tôi muốn ở đây chờ?

Nam Cung Bình vờ vĩnh:

- Vậy thì... biết phải làm sao đây?

- Các hạ theo tôi xuống núi...

- Tất nhiên, tất nhiên tại hạ phải theo cô nương xuống núi rồi...

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười:

- Vậy thì... đi!

Nam Cung Bình cũng mỉm cười:

- Nhưng cô nương phải theo tại hạ lên núi trước đã!

Mai Ngâm Tuyết liền tắt ngay nụ cười, tức giận nói:

- Các hạ thật sư.....

Nam Cung Bình mỉm cười tiếp lời:

- Cô nương đã ở trong quan tài suốt mấy ngàn ngày thì cũng nên đi dạo một lát chứ! Hãy xem, hôm nay gió mát nắng tươi, cây cỏ xôn xao chào đón, đi dạo chơi chẳng thích thú lắm sao?

Mai Ngâm Tuyết tức tối, lát sau bỗng cắn răng phi thân lướt qua đầu Nam Cung Bình, hạ xuống trước mặt chàng và nói:

- Đi theo tôi!

Sau cùng thì nàng cũng đành đi lên núi, Nam Cung Bình trông theo bóng dáng nàng cười thầm và nhu û:

- Mọi người trên chốn giang hồ đều bảo nàng lạnh lùng tàn ác, nhưng mình thấy nàng cũng chỉ là một người con gái hồn nhiên ngây thơ thôi.

Bỗng nghe Mai Ngâm Tuyết bật cười nói:

- Nghe lời người khác một lần cũng thích đấy chứ, nhưng...

Nàng bỗng nín cười, ngoái lại nói:

- Chỉ một lần này thôi!

- Rất đúng, rất đúng, chỉ một lần này thôi.

Nam Cung Bình vội ngoảnh mặt đi, không muốn để Mai Ngâm Tuyết trông thấy nụ cười trên mặt mình.

Bình minh mới lên, trên đỉnh Hoa Sơn ánh nắng chan hòa. Nam Cung Bình trong lòng thấy nóng, chỉ dừng lại chốc lát trước dấu vết của chữ viết trên vách đá và những tảng đá có khắc hình, rồi thẳng đến ngôi nhà trúc nọ, nhưng trong nhà đã không còn một bóng người nào, chàng thất vọng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Họ đã bỏ đi cả rồi...

Mai Ngâm Tuyết dửng dưng:

- Vậy là các hạ đã hoài công.

Nam Cung Bình đảo mắt nhìn quanh, bỗng lớn tiếng nói:

- E rằng chưa chắc.

Chàng quay phắt lại đưa cỗ quan tài cho Mai Ngâm Tuyết, Mai Ngâm Tuyết không kịp nghĩ ngợi, vội đón lấy, chỉ thấy chàng phóng bước tới, giở chiếc bồ đoàn cũ mèm lên, Mai Ngâm Tuyết không trông thấy một góc giấy màu vàng thò ra ngoài nên cười khẩy nói:

- Chả lẽ bên dưới có bảo bối gì hay sao?

- Đúng vậy!

Nam Cung Bình chầm chậm quay lại, trong tay cầm một mảnh giấy màu vàng nhạt, xem kỹ hai lượt, mặt hé nở nụ cười vui mừng, song lại có vẻ băn khoăn, đoạn nhét vào lòng.

Mai Ngâm Tuyết tay bợ cỗ quan tài nên không thể xem được, bèn thắc mắc cất tiếng:

- Này!

Nam Cung Bình vờ ngạc nhiên:

- Gì vậy?

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng hừ hậm hực, hai tay giơ cỗ quan tài đẩy sang cho Nam Cung Bình. Khi Nam Cung Bình đón lấy thì nàng đã lướt ra ngoài cửa.

Mai Ngâm Tuyết vô cùng bực tức, thật không muốn đếm xỉa đến Nam Cung Bình nữa, nàng đi một hồi lâu, không dằn được lại ngoái đầu nhìn, lúc ấy Nam Cung Bình đang tỉ mỉ xem hình vẽ trên hai tảng đá, xem xong chàng ung dung đi tới.

Mai Ngâm Tuyết càng thêm tức tối, lại bước tới hai bước, đoạn không dằn được ngoảnh lại nói:

- Các hạ có chịu nói hay không?

Nam Cung Bình vờ ngơ ngác:

- Nói gì kia chứ?

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng hừ mũi, nhún mình phóng vút đi vài trượng. Nam Cung Bình phì cười, nào ngờ nàng lại phóng vút trở về, lớn tiếng nói:

- Trên mảnh giấy kia đã viết những gì hả?

Nam Cung Bình mỉm cười:

- Cô nương muốn xem sao không chịu nói sớm? Không nói thì làm sao tại hạ biết được chứ?

Chàng tay phải bợ quan tài, đưa tay trái xòe ra, thì ra mảnh giấy đã nằm trong lòng bàn tay, Mai Ngâm Tuyết chú mắt nhìn thừ ra một hồi, bất giác buông tiếng thở dài tự nhủ:

- "Mình tuy xinh đẹp, nhưng chưa chắc ai đã mê mình. Mình tuy thông minh, nhưng người ta cũng chưa chắc đã ngu hơn mình..." Đưa mắt nhìn Nam Cung Bình, lòng chẳng rõ là sầu, là giận hay là vui? Đưa tay lấy mảnh giấy mở ra xem, chỉ thấy trên ấy viết tám chữ đỏ:

- Thiên Đế giữ khách, Thần Long vô sự.

Mai Ngâm Tuyết kinh ngạc:

- Thần Long vô sư..... "Bất Tử Thần Long" hãy chưa chết ư?

Nam Cung Bình mỉm cười:

- Không bao giờ chết được.

Mai Ngâm Tuyết ngẩn lên nhìn chàng, trầm ngâm nói:

- Hai chữ "Thiên Đế" là nghĩa làm sao?

- Tất nhiên là danh hiệu của một vị lão tiền bối võ lâm nào đó, ngoài ra chả lẽ...

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng ngắt lời:

- Là ai? Các hạ từng nghe nói trong giới võ lâm có ai tên là "Thiên Đế" hay không?

Nam Cung Bình thoáng ngẩn người, Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Có thể...

Nàng vốn định nói "Thiên Đế" có thể là "thế giới cực lạc" mà kẻ thù đã cố tình dùng để chế nhạo và lừa dối họ, hoặc cũng có thể là bạn bè dùng để an ủi họ.

Song nàng thấy thần sắc của Nam Cung Bình, bỗng lại không nỡ nói ra, bèn đổi giọng nói:

- Thiên Đế! Tôi chưa từng nghe nói đến cái tên ấy bao giờ!

Lúc sắp xuống núi, bỗng nàng lại cười:

- Chúng ta hãy theo lối đi nhỏ xuống núi tốt hơn!

Nam Cung Bình ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Mai Ngâm Tuyết đưa tay vén tóc, cười nhẹ:

- Tôi như vậy có gặp người được chăng?

Nam Cung Bình liếc mắt nhìn nàng, mái tóc huyền óng ả, đôi mắt trong sáng, gương mặt nhợt

nhạt qua ánh nắng soi rọi giờ đã ửng hồng, phối hợp với chiếc áo dài trắng như tuyết, thật xinh đẹp tuyệt trần, nào có điểm gì không gặp được người, chàng bất giác phì cười thầm nhủ:

- Như vậy mà còn không gặp được người, những người con gái khác hẳn phải chui xuống đất trốn hết quá!

Lúc này chàng được tin Thần Long bình an, tuy chưa biết hành tung của các sư huynh song sớm muộn gì rồi cũng sẽ gặp, nên tâm của chàng hết sức thanh thản, cùng Mai Ngâm Tuyết theo lối đi nhỏ xuống núi.

Vào lúc gần hoàng hôn, hai người đã có mặt tại thành Lâm Đồng, trên đường phố tấp nập người qua lại, mùi thức ăn thơm phức từ các tửu quán ăn bay ra, Nam Cung Bình tay bợ quan tài lẩm bẩm than:

- Quan tài này nặng thật, thảo nào sư phụ phải tốn biết bao tâm lực mới tìm được người khiêng, vậy mà không được bao lâu họ cũng bỏ đi.

Mai Ngâm Tuyết đi sát bên cạnh, nghe nói liền chớp mắt mỉm cười bí ẩn, nhưng Nam Cung Bình không trông thấy, chàng nói tiếp:

- Cô nương biết trong số những người khiêng quan tài có cả giới lục lâm hoàn lương...

Chưa dứt lời chợt thấy mọi người trên phố đều trân trối nhìn mình. Một thiếu niên anh tuấn hiên ngang lại bợ một cỗ quan tài trên tay cùng một thiếu nữ diễm tuyệt song trang phục lại hết sức kỳ dị sóng vai đi giữa phố thị đông đúc, nếu không gây sự chú ý, trừ phi mọi người đều đui mù cả.

Nam Cung Bình bất giác đỏ mặt, cúi đầu xuống khẽ nói:

- Phải chi theo đường lớn xuống núi thì đã đón được xe rồi!

Mai Ngâm Tuyết vẫn ra chiều thản nhiên mỉm cười:

- Nếu các hạ sợ người nhìn, hai bên đường thiếu gì tiệm quán...

Lời nói như có ý tôi đã bị người nhìn đến rồi.

Nam Cung Bình cắm cúi rẽ vào lề đường nói:

- Đúng, đúng...

Những thấy trên ngưỡng cửa một ngôi tửu lầu lớn nhất có tấm bảng hiệu màu đỏ tươi viết chữ đen rất to "Bình Ký Khoái Tụ Lâu" và tất cả cửa sổ đều sơn hai màu đỏ đen, khác hẳn với những tửu lầu khác. Nam Cung Bình thoáng biến sắc mặt, song vẫn đi thẳng vào.

Nhưng chàng chưa đến gần cửa thì một gã phổ kỵ mảnh khảnh đã tiến ra, song không phải đón tiếp mà là dang hai tay ra cản chàng lại.

Nam Cung Bình chưng hửng.

- Làm gì thế này?

Gã phổ kỵ hống hách lạnh lùng nói:

- Ngươi định làm gì?

- Tất nhiên là vào ăn uống nghỉ ngơi.

Nam Cung Bình miệng nói vậy nhưng trong lòng hết sức lấy làm lạ thầm nhủ:

- Sao tửu lầu này lại tiếp khách chểnh mảng như thế nhỉ?

Bất giác nói tiếp:

- Chả lẽ tửu lầu của các người không buôn bán hay sao?

Gã phổ kỵ cười khẩy:

- Có buôn bán chứ! Nhưng khách mang theo quan tài thì chúng tôi không bao giờ đón tiếp!

Nam Cung Bình vỡ lẽ, bèn cười nói:

- Nhưng... quan tài của ta trống rỗng, không tin ta có thể mở ra cho ngươi xem!

Chàng vừa định đặt quan tài xuống, nào ngờ gã phổ ky đã đưa tay xô chàng và gằn giọng nói:

- Trống cũng không tiếp.

Gã phổ kỵ tuy gầy gò song cũng có chút sức lực, hiển nhiên cũng có học qua vài miếng võ nghệ.

Lúc này đã có một số người xúm quanh, Nam Cung Bình nhíu mày, cơn giận tràn lên, song quét mắt nhìn quanh, sau cùng dằn nén lửa giận, ôn tồn nói:

- Tại hạ có quen biết với quý chưởng quầy, xin hãy thông cảm cho, tại hạ sẽ để quan ở...

Chàng chưa nói dứt lời, gã phổ ky đã giận dữ quát:

- Quen với chưởng quầy cũng không được, đi mau... đi mau.. Mai Ngâm Tuyết như cũng nhận thấy Nam Cung Bình không muốn sinh sự, bèn kéo tay áo chàng và nói:

- Đây không được thì chúng ta đi sang chỗ khác.

Hai người bèn tách đám đông bỏ đi, chỉ nghe gã phổ ký vẫn lớn tiếng mắng:

- Không chịu hỏi thăm xem đây là chỗ nào? Ai đã mở? Công tử của bọn này là ai? Còn dám đến đây quấy nhiễu nữa, không đây cho gãy giò...

Mai Ngâm Tuyết liếc nhìn Nam Cung Bình, thấy chàng vẫn bình thản chẳng chút tức giận, lòng hết sức lấy làm lạ, nào ngờ đi sang một tửu lầu khác, phổ ky lại nói:

- Những người khách mà Khoái Tụ Lâu không tiếp thì tiểu điếm cũng không dám tiếp.

Liên tiếp ba tửu điếm khác cũng vậy, đôi mày kiếm của Nam Cung Bình nhướng lên dần, những kẻ nhàn rỗi theo sau chàng thì thầm cười ngạo, càng khiến chàng bực tức hơn.

Thế nhưng chàng vẫn không phát tác mãi đến khi rẽ qua một con hẻm vắng mới có một tiểu điếm chịu đón tiếp họ. Lão chủ quán già nua bày chén đũa cho họ và thấp giọng nói:

- Lẽ ra khách mà Khoái Tụ Lâu không tiếp chúng tôi cũng chẳng muốn giữ lại, nhưng... Ôi khách quan trẻ thế này, lại đưa theo nhân quyến... Ôi, nghe đâu họ có một vị công tử gia rất trượng nghĩa khinh tài, tiếng tăm lừng lẫy, ngũ hồ tứ hải đâu cũng có bạn, khi nãy công tử đã gặp có lẽ là Vưu nhị gia, vị Vưu nhị gia ấy chính là từ Chiêu Tụ Anh Hùng Quán của vị công tử gia kia mà ra, nghe đâu có theo vị công tử gia kia học được vài môn võ nghệ, tuy là phổ ký nhưng ngay cả chưởng quầy của họ cũng không dám trêu vào... Ôi! Quả đúng là gia nô của thừa tướng chẳng khác nào quan thất phẩm!

Lão chủ quán nói một tràng dài thì đã bầy xong thức ăn, song Nam Cung Bình vẫn thản nhiên chẳng tỏ vẻ gì cả.

Mai Ngâm Tuyết nghe xong những lời của lão chủ quán, vốn cũng hơi lấy làm lạ, nhưng sau đó lại bất giác nực cười.

Nam Cung Bình ăn được hai miếng bỗng hỏi lấy giấy bút, viết mấy dòng chữ rồi cẩn thận xếp lại, đi ra cửa trao cho một gã hán tử nhàn rỗi, nói khẽ vài câu rồi quay trở vào.

Mai Ngâm Tuyết nhìn chàng tủm tỉm cười, chẳng thắc mắc hỏi về hành động của chàng, mà cũng ra chiều hết sức tin tưởng.

Hai người bình thản ăn uống, hồi sau bỗng có một hán tử trung niên y phục sang trọng, da dẻ trắng trẻo loạng choạng đi vào gặp Nam Cung Bình liền chắp tay xá dài chưa kịp lên tiếng, ngoài cửa bỗng lại có một người chạy ùa vào, đến trước Nam Cung Bình quỳ sụp xuống dập đầu lạy, thì ra là gã phổ ký mảnh khảnh "Vưu nhị gia".

Nam Cung Bình đảo quanh mắt, đoạn chầm chậm đứng lên nói:

- Vưu nhị gia làm gì vậy?

Gã "Vưu nhị gia" hống hách lúc này trông thật tội nghiệp và nực cười chẳng thốt nên lời. Gã hán tử cẩm y cũng mặt đầy vẻ kinh hoàng, cười giả lả nói:

- Thật không ngờ... thật không ngờ... đại công tử gia lại đến vùng Tây Bắc này.

Lão chủ quán lúc này cũng sững sờ thừ ra nhìn Nam Cung Bình, rồi lại nhìn đám đông ngoài cửa, đưa tay lên sờ mái tóc bạc phơ, thật không dám tin vào đôi mắt mình nữa.

Phải biết Nam Cung thế gia giàu có khủng khiếp, khắp thiên hạ cơ hồ đều có hiệu buôn, những người sống nhờ vào ký hiệu hai màu đỏ đen của Nam Cung thế gia có đến hàng vạn song lại chẳng mấy ai biết mặt vị thiếu chủ nhân Nam Cung Bình của họ.

Vậy mà giờ đây Nam Cung Bình chỉ bằng vào vài dòng chữ và một ký hiệu riêng trên mảnh giấy nhỏ đã khiến cho vị "Vưu nhị gia" này cùng với gã hán tử cẩm phục chưởng quầy đều kinh hoàng thất sắc, đối mặt với thiếu chủ nhân của họ, hai người chẳng biết nên nói những lời xiểm nịnh và xin tha thứ như thế nào mới phải.

Mai Ngâm Tuyết cười khẽ nói:

- Chúng ta có thể đổi chỗ khác ăn uống rồi chứ?

Nam Cung Bình cười:

- Vưu nhị gia, chúng tôi khiêng quan tài vào được chăng?

Thế nhưng, thuộc hạ của chàng tất nhiên không bao giờ để cho thiếu chủ của họ khiêng quan tài, gã hán tử cẩm phục vội nói:

- Xin mời công tử hãy di giá đến bổn điểm trước, lát nữa tiểu nhân sẽ cho người đến đây khiêng cỗ quan tài này.

Miệng nói thế nhưng trong lòng y cũng hết sức lấy làm lạ, công tử của mình vì sao lại khiêng theo bên mình một cỗ quan tài thế này? Song tất nhiên là y đâu dám lên tiếng hỏi.

Nam Cung Bình mỉm cười, lấy từ trong lòng ra một chiếc túi vải, tiện tay ném lên bàn, quay sang lão chủ quán đang bàng hoàng đứng thừ ra, cười nói:

- Đây là tiền ăn... hai hôm nửa sẽ chuyển lão trượng sang Khoái Tụ Lâu làm tổng quản, lão trượng có thể khiến cho bọn phổ ký bên đó nhân từ và khách sáo hơn với khách.

Chàng không để cho lão chủ quán kịp cảm tạ, đã cùng Mai Ngâm Tuyết đi ra khỏi quán.

Mãi đến khi hai người ra khỏi con hẻm, những kẻ xem náo nhiệt cũng lục tục đi theo và lão chủ quán lòng mừng khấp khởi vẫn còn ngơ ngẩn đứng nơi cửa, cơ hồ ngỡ mình chỉ là nằm mơ.

Lão chủ quán ngồi xuống cạnh bàn mở chiếc túi vải ra, ánh sáng của những hạt minh châu liền tỏa ra chói ngời. Niềm sung sướng đến quá đột ngột và quá muộn màng, lão đưa tay lên sờ những nếp nhăn trên mặt, nghĩ đến người vợ đã qua đời, lòng chẳng rõ nên vui mừng hay nên xót xa.

Thốt nhiên, lão nghe như có một tiếng "cạch" vang lên rất khẽ, liền quay đầu lại.

Song mắt vừa trông thấy, máu huyết trong người liền như đông đặc lại bởi một luồng khí lạnh đột ngột ập tới. Rồi thì một tiếng vang khẽ, chiếc túi vải rơi xuống đất, bốn hạt minh châu lăn ra, lăn đến bên cạnh cỗ quan tài nơi góc tường.

Nắp quan tài đã bật mở, một đạo sĩ mặt đạo bào màu xanh biếc mình đầy máu tươi chầm chậm bò ra, lúc này trời đã sẩm tối, ánh đèn leo lét soi lên gương mặt gớm ghiếc của y trông cực kỳ rùng rợn.

Lão chủ quán chao đảo, sực nhớ mình hãy còn có tiếng nói, song chưa kịp cất lên thì lão đạo sĩ áo xanh đã lao bổ tới với mười ngón tay như móc câu chộp vào cổ lão chủ quán.

Sau một hồi giẫy giụa và rên rỉ yếu ớt, sự yên lặng lại trở về. Lão đạo sĩ sợ sệt đảo mắt nhìn quanh, trong hẻm vắng tênh, bởi mọi người đã đi theo chiêm ngưỡng phong thái của Nam Cung công tử hết rồi.

Y vui mừng buông tiếng thở dài, vội vã lên lầu thay vào một bộ quần áo của lão chủ quán, sau đó rón rén và lảo đảo lẻn ra từ cửa sau, để lại lão chủ quán suốt đời cơ cực nằm sóng soài bên cạnh bốn hạt minh châu sáng ngời.

Đám Tang Bất Tử Thần Long

Công tử của Nam Cung thế gia đã đến thành Lâm Đồng!

Nguồn tin ấy như cơn gió lốc làm chấn động cả thành Lâm Đồng, có kẻ ngưỡng mộ thân thế của chàng, cũng có kẻ ganh tị, có kẻ ngưỡng mộ danh tiếng của chàng, cũng có kẻ ganh ghét. Các chị em điệu đàng thì muốn xem phong thái của chàng, còn các chị em mê bạc thì mơ tưởng đến tài sản kếch xù của gia đình chàng.

Trong Khoái Tụ Lâu đầy những người khao khát chờ gặp Nam Cung công tử, các món cao lương mỹ vị chất đầy trên bàn trước mặt chàng, chàng bắt đầu cảm thấy hối hận về sự phô trương của mình.

Người nào đến thành Lâm Đồng đều biết hồ nước nóng Huê Thanh danh tiếng, Mai Ngâm Tuyết sau khi tắm xong tại hồ nước ấy, trang điểm qua loa cũng làm chấn động cả thành Lâm Đồng.

Mọi người cơ hồ đều không tin vào mắt mình, kiếp này lại được trông thấy một mỹ nhân như thiên tiên thế này.

Những kẻ không được vinh dự tham dự buổi tiệc khoản đãi thì bu quanh bên ngoài Khoái Tụ Lâu, họ chỉ có thể loáng thoáng trông thấy bóng dáng của Nam Cung Bình, song như vậy cũng đủ cho họ về nhà khoe khoang với vợ con rồi.

Trong tiếng đàn ca huyên náo, trên Khoái Tụ Lâu bỗng rón rén đi xuống một thiếu niên anh tuấn, y phục của chàng sạch sẽ, chỉ không sang trọng, thần thái hiên ngang nhưng không kiêu căng.

Chàng thiếu niên đi xuống lầu, kéo một gã phổ ký đến gần khẽ hỏi:

- Hôm nay có một đại hán uy mãnh râu xồm cùng ba thiếu niên nam nữ đến Lâm Đồng chăng?

Gã phổ ký cung kính lắc đầu. Chàng thiếu niên trầm giọng nói:

- Hãy đi hỏi thăm!

Gã phổ ký cung kính gật đầu. Chàng thiếu niên lại hỏi:

- Cỗ quan tài đã được đặt để xong chưa? Lão trượng tiểu điếm ấy đã mời đến đây chưa?

Gã phổ ký biến sắc mặt, trong lúc này có ai lại nhớ đến một lão già chủ quán trong hẻm vắng.

Chàng thiếu niên cũng thoáng biến sắc mặt, trong đám đông bỗng có người lớn tiếng reo:

- Xem kìa, chính là Nam Cung công tử đó!

Rồi thì tiếng reo hò vang lên ầm ĩ, song Nam Cung Bình đã rón rén từ cửa sau phóng ra ngoài.

Nhờ vào đêm tối chàng lẩn tránh đám đông, đi đến con hẻm hẻo lánh nọ. Lạ thay sao trước cửa

tiểu điếm lại đông người xúm quanh thế này?

oo Mưa bụi mịt mờ phủ trùm con cổ đạo đìu hiu, một đoàn người đưa đám tang từ thành Lâm Đồng đi về phía khu nghĩa trang lớn ở thành Tây An.

Đoàn người rất dài, cỗ xe tang rất trang nghiêm và sang trọng, những đóa hoa trắng phau xung quanh, vô số văn liễn theo sau đội nhạc tang, thậm chí những chú ngựa kéo xe cũng bước đi một cách nặng nề.

Ai đã chết? Những kẻ thắc mắc bèn tìm xem tên họ trên văn liễn:

"Đồ Công thiên cổ" một cái tên rất xa lạ, mọi người lại càng thêm lấy làm lạ.

Một thiếu niên tuấn tú hào hoa y phục toàn đen trang nghiêm đi đầu, có người biết chàng chính là công tử Nam Cung Bình của Nam Cung thế gia.

Nhưng điều lạ lùng là chàng xuất táng cho ai?

Nam Cung Bình khi trông thấy thi thể của lão chủ quán, lòng hết sức trĩu nặng và đau đớn, tuy chàng không biết được nguyên nhân cái chết của ông lão tội nghiệp ấy, song linh tính cho biết, lão chủ quán đã vì chàng mà chết.

Nam Cung Bình sau một đêm dài trăn trở, chỉ đành với niềm vinh sự của sự chết để an ủi cho vong linh của lão chủ quán dưới chín suối.

Cuối cùng thành quách hùng vĩ của cổ thành Tây An đã hiện ra trong tầm mắt, bỗng phía trước mặt nhốn nháo lên, Nam Cung Bình cắm cúi bước đi, bất giác thoáng cau mày, chỉ thấy một hán tử y phục toàn trắng như để tang sải bước đi tới, đến gần Nam Cung Bình liền quỳ sụp xuống đất.

Nam Cung Bình vừa sửng sốt thì hán tử áo trắng đã cung kính nói:

- Tiểu nhân Ngụy Thừa Ân nhờ được sự che chở của công tử hiện đang quán xuyến hiệu buôn cho công tử tại thành Tây An...

Nam Cung Bình chợt hiểu:

- À, lúc này không phải lúc chuyện vãn.

Ngụy Thừa Ân sợ sệt nói tiếp:

- Chúng tiểu nhân hay tin hôm qua, nên đã ra ngoài thành đón tiếp linh xa của Đồ lão gia và cúng tế, nào ngờ...

Nam Cung Bình ngoái lại nhìn đoàn người phía sau, ôn tồn nói:

- Tôn giá đã phải vất vả quá, hãy đứng lên đi.

Chân vẫn tiếp tục tiến tới, đi được vài bước, bỗng liếc thấy ven đường phía trước có mười mấy chiếc bàn to sắp thành hàng dài, trên bàn tất nhiên là vật cúng tế nhang nến, song giờ đây đã rối tung lên, thậm chí có mấy chiếc bàn cũng bị đập vở.

Chàng lại thoáng cau mày, chỉ thấy Ngụy Thừa Ân vẫn với bộ mặt nhăn nhó đi theo bên cạnh,

bèn trầm giọng hỏi:

- Ở đây đã xảy ra sự cố gì?

Ngụy Thừa Ân buông hai tiếng đằng hắng, cúi đầu đáp:

- Chúng tiểu nhân hôm qua được biết thiện cử này của công tử, lập tức đang đêm lo liệu việc đón tiếp linh xa và cúng tế, nào ngờ thật hết sức không may, thành Tây An cũng có người lo một đám táng khác, và tổ chức hết sức long trọng, cơ hồ mua sạch những vật cúng tế khắp thành Tây An. Chúng tiểu nhân phải ra giá cao mới lục tìm được một ít, vậy đã là sơ sài lắm rồi.

- Các vị đã phải vất vả quá, có lòng như vậy là đủ rồi!

Lời nói và thái độ của Nam Cung Bình rất hòa nhã, Ngụy Thừa Ân như không ngờ vị Nam Cung công tử giàu khét tiếng này lại khách sáo như vậy, bất giác ngẩn ra giây lát mới nói:

- Công tử tuy đại lượng không trách tội tiểu nhân, song chúng tiểu nhân rất là sợ hãi, chỉ e linh xa đến sớm nên đã chờ ở đây từ tối hôm qua, mãi đến trước đây một hai giờ bỗng trên đường bụi tung mịt mù, chúng tiểu nhân tưởng đâu linh xa đã đến, nào ngờ...

Nam Cung Bình thoáng cau mày trầm giọng:

- Việc cúng tế linh xa mà cũng có người quấy nhiễu ư?

Ngụy Thừa Ân buông tiếng thở dài:

- Trong bụi mù có bảy tám con tuấn mã phóng nhanh đến, người trên ấy tất cả y phục màu đen, khăn đen chít đầu, bên yên ngựa có đeo một chiếc bao nải dài bằng vải đen, trước đầu ngựa cắm một lá cờ nhỏ màu đỏ, người nào cũng mày rậm mắt to, bụi bám đầy mặt và ngựa ra chiều rất hối hả.

Nam Cung Bình thoáng ngạc nhiên thầm nhủ:

- Những người ấy chả lẽ là tiêu đầu của Hồng Kỳ Tiêu Cục, môn hạ của Tư Mã Trung Thiên hay sao?

Chỉ nghe Ngụy Thừa Ân lại nói:

- Tiểu nhân thấy họ như vậy biết ngay là quân bất chính, bèn lẩn tránh từ xa.

Nam Cung Bình buông tiếng hừ mũi, miệng tuy không nói, song trong lòng hết sức không vui, thầm nhủ:

- Những người ấy phải bôn ba gió bụi để bảo vệ tài sản cho khách hàng, tạo ra đồng tiền một cách chính đáng, sao lại là quân bất chính?

Ngụy Thừa Ân nói tiếp:

- Nào ngờ bọn người ấy từ xa trông thấy chúng tiểu nhân, liền cùng phóng xuống ngựa và vội vàng chạy đến quỳ xuống đất, lớn tiếng nói:

"Lão gia, chúng vãn bối đã đến muộn rồi" và nằm mọp trên đất khóc rống lên.

Nam Cung Bình ngớ người. Ngụy Thừa Ân nói tiếp:

- Chúng tiểu nhân đều rất lấy làm lạ, nên đến gần hỏi họ là đến tống táng ai, nào ngờ bọn họ sau khi xem kỹ linh vị liền tức giận đứng cả lên và buông lời mắng chửi thậm tệ. Lúc ấy tiểu nhân đã nói đó là do các vi tự lầm tưởng, sao lại mắng người, bọn họ nghe nói vậy liền động thủ đánh chúng tiểu nhân, chúng tiểu nhân không phải là đối thủ, có người đã bị đả thương trầm trọng, phải khiêng về điều trị. Sau khi bọn họ bỏ đi, những người không bị thương mới thu dọn lại và ở đây chờ công tử... cho nên mới bừa bộn thế này, những mong công tử thứ tội cho.

Y vừa nói xong những hán tử áo trắng đứng xung quanh lập tức quỳ hết xuống đất.

Nam Cung Bình quét mắt nhìn, thấy những người này tuy chưa thọ thương, song dáng vẻ hết sức thiểu não, bên ôn tồn nói:

- Xin các vị hãy đứng lên!

Song trong lòng vô cùng tức giận thầm nhủ:

- Bọn kỵ sĩ Hồng Kỳ ấy sao lại ngang tàng thế này, do tự minh sơ ý lầm lẫn sao lại trút giận lên đầu kẻ khác? Việc này phải hỏi Tư Mã lão tiêu đầu mới được!

Sau khi cúng tế qua loa, đội ngũ lại tiếp tục lên đường. Nam Cung Bình chợt nghĩ:

- Hồng Kỳ Tiêu Cục đã được sáng lập từ lâu, rất có thiện danh trong chốn võ lâm, "Thiết Kích Hồng Kỳ" Tư Mã Trung Thiên hiệp danh lừng lẫy, môn nhân tiêu đầu dưới tay ông hẳn không bao giờ ngang tàng vô lễ như vậy, có lẽ bọn phổ ký kia đã quen thói kiêu cuồng buông lời xúc phạm người ta trước, khi nãy mình đã quá nóng nãy, chưa tìm hiểu kỹ sự tình đã vội trách tội người ta, trong tương lai làm sao có thể kết bạn trong giới giang hồ, làm sao dấn chân được trong chốn võ lâm?

Chàng nghĩ vậy bất giác toát mồ hôi lạnh. Nam Cung Bình vốn tính công chính, việc gì cũng tự trách mình trước rồi hẳn trách kẻ khác, chưa bao giờ kiêu căng vì sự hiển hách của gia thế và sư môn, nếu mình có lỗi, chàng sẵn sàng cầu xin tha thứ, dù là đối với kẻ có địa vị thấp hèn, giờ đây nghĩ đến mình suýt nữa đã trở thành kẻ cậy thế hiếp người, lòng không khỏi bàng hoàng sợ hãi.

Càng đến gần thành Tây An, Nam Cung Bình bất giác lại nghĩ:

- Kỵ sĩ Hồng kỳ đã vội vã đến dự đám tang, chẳng rõ vị tiền bối võ lâm nào trong giới giang hồ lại quy tiên... Ôi! Những năm gần đây các bậc lão thành trong giới võ lâm đã tan tác điêu linh, chốn giang hồ khó tránh khỏi xảy ra biến loạn.

Lòng chàng lại trở nên trĩu nặng đầy cảm khái...

Bỗng nghe một tiếng quát lớn, rồi thì vô số tiếng quát vang lên đinh tai nhức óc.

Trong cơn kinh nghi, Nam Cung Bình bất giác tăng nhanh cước bộ, chỉ thấy phía trước cát bụi mịt mù, loáng thoáng hiện ra vài bóng người, chốc lát đã rõ ràng, đủ thấy cước trình đôi bên đều rất nhanh.

Nam Cung Bình chững bước, những người phía trước đã tản ra thành hàng ngăn cản mất lối đi.

Người đứng đầu mặc áo màu huyền, sắc mặt rất nhợt nhạt, song đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng vào Nam Cung Bình lạnh lùng nói:

- Xin huynh đài hãy tạm dừng cước!

Đoàn người dài dằng dặc lập tức dừng lại, chỉ có tiếng nhạc thê lương vẫn tiếp tục vang lên.

Nam Cung Bình quét mă l nhìn, đoạn ôm quyền nói:

- Có điều chi chỉ giáo?

Ánh mắt sắc bén của người áo huyền lướt qua vai Nam Cung Bình, nhìn vào những chữ trên bức liễn sau lưng chàng, nụ cười trên mặt chợt tắt, trầm giọng nói:

- Huynh đài hẳn là người chủ sự?

- Không dám.

- Tại hạ có một điều thỉnh cầu.

- Xin cứ nói!

- Chẳng hay huynh đài có thể đi vòng sang phía tây được chăng?

Nam Cung Bình thoáng ngẫm nghĩ:

- Cửa đông chẳng ở ngay trước mặt đó sao?

Người áo huyền nhếch môi cười kiêu ngạo lẫn khinh miệt:

- Không sai, cửa đông ở ngay trước mặt nhưng nơi đó hiện có rất nhiều bằng hữu giang hồ đang cử hành đại lễ cúng tế một vị tiền bối võ lâm, nếu huynh đài không đổi hướng đi e có điều chẳng tiện.

Nam Cung Bình khẽ nhíu mày:

- Không tiện ư? Nếu tại hạ đổi hướng thì e cũng có điều không tiện, dương quan đại đạo ai cũng có thể đi, xin huynh đài thứ cho tại hạ không thể vâng mạng.

Người áo huyền đưa mắt nhìn Nam Cung Bình từ trên xuống dưới thoáng sầm mặt nói:

- Nếu huynh đài không chịu đổi hướng đối với tại hạ thì chẳng hề gì, nhưng các vị bằng hữu giang hồ tính rất nóng nẩy...

Y thoáng dừng không chờ Nam Cung Bình lên tiếng, ngước mặt nhìn trời nói tiếp:

- Xin huynh đài thử nghĩ, nếu không phải là một nhân vật kinh thiên động địa qua đời thì làm sao các vị bằng hữu giang hồ chịu đến đây cúng tế, một cuộc cúng tế long trọng như vậy thì các vị bằng hữu giang hồ làm sao chịu để cho linh xa của kẻ khác đi ngang qua quấy nhiễu? Nếu huynh đài chỉ là một cuộc hành trình thông thường thì không hề gì, nhưng chiếc linh xa này... nên đổi hướng là hơn.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn, chỉ thấy đối phương mặt mày trắng nhợt, thần thái trầm vững,

tuy tuổi tác chưa cao, song khí độ Oai nghiêm khiếp người thoáng nhìn cũng biết ngay không phải là một nhân vật bình phàm, vừa định hòa nhã hỏi thăm nếu quả đúng là tang lễ của một nhân vật anh hùng thì mình dù phải đi vòng tránh cũng là sự tôn kính đối với bậc tiền bối võ lâm.

Ngờ đâu chàng chưa kịp lên tiếng, người áo huyền lại lạnh lùng nói:

- Tại hạ vì e các vị bằng hữu nhắc huynh đài nên mới đích thân đến đây khuyên nhủ.

Y chưa dứt lời, một đại hán vạm vỡ toàn thân khinh trang màu đen đang khoanh tay đứng cạnh tiếp lời:

- Hảo ý của Nhâm đại ca như vậy, bằng hữu chớ có không biết điều!

Nam Cung Bình khẽ nhíu mày. Không thèm nhìn đến hán tử nọ, trầm giọng nói:

- Trong chốn võ lâm nhân nghĩa vi tiên, đường đường là giới hiệp nghĩa chả lẽ cũng ỷ mạnh hiếp yếu ư? Nếu người huynh đài cúng tế quả đúng là một vi anh hùng hào kiệt kinh thiên động địa, thì ở chốn cửu tuyền chỉ e cũng không bằng lòng về hành động ấy của các huynh đài.

Người áo huyền thoáng biến sắc mặt, lại đưa mắt ngắm nhìn Nam Cung Bình, bỗng mỉm cười nói:

- Không sai, huynh đài tuổi trẻ anh tuấn, lời lẽ rất là đúng đắn.

- Vậy thì xin huynh đài hãy tránh đường.

Người áo huyền nhẹ xua tay mỉm cười:

- Tuy huynh đài nói rất đúng, nhưng linh xa cũng phải đổi hướng... Hai người gặp nhau trên chiếc cầu khỉ, người nhỏ tuổi phải nhường cho người lớn tuổi qua trước. Hai người cùng qua khung cửa hẹp, vãn bối cũng phải lịch sự nhường bậc tiền bối. Người mà chúng huynh đệ đây cúng tế, vô luận thanh danh hay địa vị có lẽ cũng cao hơn người trong linh xa này, vậy thì huynh đài đổi hướng nào có sao đâu?

Nam Cung Bình ưỡn ngực trầm giọng:

- Không sai, huynh đài nói rất đúng.

Người áo huyền vừa hé môi cười chợt nghĩ hẳn đối phương định dùng giọng điệu của mình trả đũa, lập tức lại biến sắc mặt.

Nam Cung Bình vờ như không thấy trầm giọng nói:

- Người chết trong linh xa này có lẽ thanh danh và địa vị không bằng được kẻ khác, song đạo đức và nhân nghĩa có thể cảm động cả trời đất lẫn quỷ thần, chỉ e cũng chẳng kém hơn người mà các huynh đài đã cúng tế.

Người áo huyền lạnh lùng:

- Thật vậy ư?

Nam Cung Bình tiếp lời:

- Vả lại nếu luận về thanh danh và địa vị trong chốn võ lâm, chỉ bằng vào cỗ quan tài trên linh xa này thì cũng không cần đi vòng đối với bất kỳ ai.

Người áo huyền mặt sắc lạnh chằm chặp nhìn Nam Cung Bình, hồi sau bỗng lại mỉm cười chậm rãi nói:

- Huynh đài đã không chịu nghe lời khuyên tốt lành của tại hạ, tại hạ đành không can thiệp nữa!

Đoạn phất tay áo quay người bỏ đi, Nam Cung Bình không ngờ đối phương lại bỏ đi đột ngột như vậy, bất giác ngẩn người nào ngờ gã đại hán vạm vỡ bỗng quát lớn:

- Nhâm đại ca không thèm can thiệp thì "Sanh Trữ Thiên" (chỏi trời) Tiết Bảo Nghĩa này cũng phải can thiệp, bằng hữu nên đổi hướng đi thôi!

Vừa dứt lời đã vung chưởng đánh vào vai Nam Cung Bình. Nam Cung Bình biến sắc mặt, nhẹ nhàng lách người tránh khỏi, trầm giọng quát:

- Tôi với tôn giá không có oán thù, không muốn đả thương tôn giá, hãy tránh ra thì tốt hơn!

"Sanh Trữ Thiên" Tiết Bảo Nghĩa cười vang:

- Tiểu bằng hữu nếu chịu ngoan ngoãn đổi hướng đi thì Tiết thúc thúc của người cũng không muốn đả thương người đâu!

Nam Cung Bình tái mặt:

- Tôn giá nói sao?

Tiết Bảo Nghĩa cười quái dị:

- Cái này đây!

Lại vung tay phóng ra một chưởng đánh vào vai Nam Cung Bình, đồng thời quát:

- Thấy người cũng là con nhà võ nên Tiết thúc thúc này mới chịu cùng người trao đổi vài thế đấy!

Câu nói của y đến đoạn cuối thì yếu hẳn bởi thân pháp của Nam Cung Bình lúc tránh chưởng thế của y thật nhanh không thể tưởng được.

Chưởng thế của Tiết Bảo Nghĩa thoáng chững lại, đoạn quát lớn:

- Thì ra là một tay khá!

Bỗng lại phóng ra hai chưởng, tuy trông vụng về song chưởng thế cũng khá nhanh nhẹn, tả chưởng phạt ngang, hữu chưởng bổ thẳng, một chiêu hai thức cùng một lúc tung ra.

Đoàn người sau lưng Nam Cung Bình nhốn nháo, tiếng nhạc tang cũng trở nên đứt quãng.

Song Nam Cung Bình hết sức điềm tĩnh, chàng thoáng nghiêng người, tả chưởng nhanh như chớp vung lên, chộp lấy cổ tay đối phương, những đồng bọn của y thấy vậy liền cùng lao bổ tới.

Nam Cung Bình kéo nhẹ, Tiết Bảo Nghĩa liền hét vang ngã nhào xuống đất, song ngay khi ấy

tiếng quát tháo ầm ĩ, mười mấy luồn kình phong đã xô đến Nam Cung Bình.

Tiết Bảo Nghĩa vội chỏi tay trái xuống đất, lộn nhào hai vòng rồi bật người đứng lên, thừ ra một hồi như vẫn còn lấy làm lạ vì sao mình lại té ngã, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, lại có hai người ngã xuống đất, mặc dù y đã lăn lộn trên chốn giang hồ đã lâu, biết nhiều hiểu rộng, song chẳng dám tin một người trẻ tuổi thế này lại có thân thủ kinh người đến vậy.

Thân hình Nam Cung Bình nhanh như chớp, chàng chỉ thủ chứ không công, mà dù có xuất thủ thì cũng không muốn đả thương những người này. Giờ chàng mới hiểu ra người áo huyền "Nhâm đại ca" tuy miệng nói không can thiệp, song kỳ thực là bảo những người này ra tay, chàng bất giác hết sức thắc mắc về thân phận và lai lịch của vị Nhâm đại ca ấy.

Bỗng nghe Tiết Bảo Nghĩa mừng rỡ reo lên:

- Hay quá...

Nam Cung Bình quét mắt nhìn, những thấy Nhâm đại ca nọ lại quay về cùng với hai ông lão áo đen, bước chân tuy bình thản song ánh mắt có vẻ kinh ngạc.

Nam Cung Bình khẽ nhún mình, lướt ngang đến trước mặt người áo huyền, gằn giọng nói:

- Y mạnh hiếp yếu, cậy chúng hiếp cô, chả lẽ chốn võ lâm không có công đạo hay sao?

Người áo huyền lạnh lùng lặng thinh, tuy y nhỏ tuổi hơn hai lão già áo đen đứng cạnh, song khí độ thì như cao hơn, y không lên tiếng, hai lão già áo đen cũng lặng thinh.

Những đại hán khinh trang lại lao bổ về phía Nam Cung Bình. Song người áo huyền đã xua tay ngăn cản, mười mấy đại hán khinh trang liền chững lại đứng yên.

Gió cát rất mạnh, chỉ thấy hai lão nhân áo den tuy thân hình ốm yếu, râu tóc bạc phơ song ánh mắt sáng quắc, người thẳng đứng chứng tỏ đều là bậc anh hùng hào kiệt.

Người áo huyền mỉm cười nói:

- Huynh đài thân thủ chẳng kém, thì ra cũng là người trong giới võ lâm.

Nam Cung Bình lạnh lùng:

- Không dám...

Người áo huyền nhoẻn cười ngắt lời:

- Đã là người trong giới võ lâm thì dễ giải quyết thôi!

Đoạn đưa tay chỉ lão nhân áo đen có vóc người cao hơn và nói:

- Đây là Trường Tôn Đan đại tiên sinh trong Dân Sơn Nhị Hữu, khi xưa người gọi là "Thiết Chưởng Kim Kiếm Độc Hành Khách"!

Người áo huyền lại chỉ sang lão nhân áo đen bên phải nói tiếp:

- Vị này tất nhiên là "Kinh Hồn Song Kiếm Truy Phong Khách" Trường Tôn Không nhị tiên sinh!

Nam Cung Bình ôm quyền thi lễ:

- Đã ngưỡng mộ thịnh danh từ lâu!

Song trong lòng rất lấy làm lạ, thầm nhủ:

- Hai kiếm khách nổi tiếng cô độc này sao lại có mặt ở đây nhỉ? Và người áo huyền này nêu danh tánh của họ ra để làm gì?

Người áo huyền lại mỉm cười nói.

- Tại hạ tuy là hạng vô danh, nhưng có thể khiến cho hai vị này không quản ngàn dặm đến đây phúng viếng, trong đương kim giang hồ có được mấy ai? Chả lẽ huynh đài còn không suy ra được?

Lúc này một cỗ xe ngựa trắng rèm phủ kín mít đã vượt qua đoàn người đến cách Nam Cung Bình chừng một trượng, song Nam Cung Bình vẫn chưa hay biết, chỉ lo ngẫm nghĩ:

- Người này là ai mà lại có thể sai khiến cả Dân Sơn Nhị Hữu?

Chàng bất giác cười gượng nói:

- Tại hạ ngu muội thiển kiến, thật khó suy ra được, những mong huynh đài cho biết.

Người áo huyền nghiêm mặt thở dài:

- Người này chết đi là một sự mất mát lớn lao cho giới võ lâm giang hồ, lão nhân này đã với thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ xưng bá võ lâm mấy mươi năm qua, chính là "Bất Tử Thần Long" Long lão gia... Ôi! Các hạ đã thuộc đồng đạo võ lâm, vì anh hồn của Long lão tiền bối hiệp nghĩa vô song ấy mà đổi hướng đi thì cũng đích đáng thôi!

Y chưa dứt lời Nam Cung Bình đã thừ ra một chỗ, hồi lâu thốt chẳng nên lời.

Người áo huyền thấy chàng đứng ngây ra như vậy, trong lòng cũng hết sức lấy làm lạ, ngạc nhiên nói:

- Chả lẽ huynh đài với Long lão tiền bối cũng...

Nam Cung Bình bỗng chắp tay xá dài, rồi nhanh như chớp phóng vút về phía cổ thành Tây An.

Dân Sơn Nhị Hữu biến sắc mặt, vụt quay người, song người áo huyền đã xua tay cười:

- Không cần đuổi theo, hẳn sư môn của thiếu niên này có quan hệ với Bất Tử Thần Long, y đến đó không hề có ác ý, chỉ là đến phúng viếng thôi.

Y đưa mắt dõi theo bóng dáng Nam Cung Bình đi xa, khẽ buông tiếng thở dài:

- Thiếu niên này là rồng trong loài người, các vị hãy cẩn thận lưu ý hắn, mong rằng hắn có thể kết giao với ta, bằng không...

Y bỗng im bặt, mắt ánh lên vẻ sắc lạnh.

Nam Cung Bình đến gần, chỉ thấy dưới bóng râm nặng nề của tòa cổ thành có vô số hán tử áo

đen đang lặng lẽ đứng nghiêm trang, trong tay người nào cũng có cầm một nén nhang dài, khói nhang nghi ngút lan lỏa tứ phía.

Phía trước hết có một dãy bàn khổng lồ, bên trên có thắp hàng ngàn ngọn nến to, ánh lửa lập lòe trong gió, đa số đã bị gió thổi tắt, càng khiến cảnh tượng thê lương hơn.

Một lão nhân cao to uy mãnh đứng giữa đám đông, vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt não nề, không hề chú ý đến Nam Cung Bình đang lao tới, dường như ông đã im lặng hồi lâu, giờ bỗng vung tay quát lớn:

- Bất Tử Thần Long một đời anh hùng, chúng ta không nên ra vẻ nhi nữ mà làm phật lòng anh linh của ông. Các vị huynh đệ, hãy vì Bất Tử Thần Long hô lên một tiếng nữa!

Vừa dứt lời lập tức mọi người hô vang như sấm rền mà khi nãy Nam Cung Bình đã nghe thấy, chàng nghe lòng vô cùng khích động, chẳng rõ là vui mừng hay đau xót.

Chàng bỗng cất lên một tiếng hú dài, lướt tới trước dãy bàn to.

Lão nhân uy mãnh giật mình kinh hãi, quát vang:

- Quân súc sanh ở đâu dám đến quấy nhiễu linh đài, bắt lấy hắn!

Tiếng nói của lão uy mãnh nặng nề, thần thái có phần giống Bất Tử Thần Long, tiếng quát vừa dứt, hai bên lập tức có mười mấy gã đại hán lao bổ về phía Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình vung mạnh hai tay quát:

- Hãy khoan!

Tiếng quát của chàng như sấm rền, mười mấy gã đại hán lập tức chững lại.

Lão nhân uy mãnh tức giận quát:

- Còn chờ gì nữa mà không...

Nam Cung Bình quét mắt nhìn quanh những thấy mấy ngàn ánh mắt đều đang giận dữ nhìn mình không không khỏi rợn người, chẳng biết làm thế nào giải thích việc này trong thoáng chốc.

Nào ngờ chàng trong một thoáng do dự thì mười mấy bóng người đã cùng lúc lao tới chưởng phong tập hợp lại như một ngọn núi đè xuống đầu chàng.

Những người này thảy đều là cao thủ, Nam Cung Bình không sao mở miệng lên tiếng được đành lách người tránh né.

Lão nhân uy mãnh hai tay chỏi bàn, râu tóc dựng đứng, hiển nhiên đã tức giận đến cực độ, gằn giọng quát:

- Hãy để cho hắn sống, lão phu phải hỏi hắn.

Lão chưa dứt lời, bỗng có hai đại hán lao tới bên cạnh khẽ nói gì đó, vẻ tức giận lập tức tiêu tan ngay.

Đưa mắt nhìn, chỉ thấy Nam Cung Bình người như du long nhanh nhẹn lạng lách, chàng không

hề xuất thủ hoàn kích, song mười mấy gã đại hán chẳng tài nào chạm được vào áo chàng.

Lão nhân uy mãnh đảo mắt nhìn quanh thấy rất nhiều hào sĩ võ lâm đang lăm le sẵn sàng ra tay bắt giữ chàng thiếu niên phá bĩnh này.

Nam Cung Bình nhíu mày, hai tay quét ngang, một luồng kình phong đẩy lùi những đại hán xung quanh, quát lớn:

- Các vị hãy khoan...

Song trong tình thế này đâu cho chàng giải thích, nào ngờ lão nhân uy mãnh bỗng quát vang:

- Tất cả dừng tay!

Tiếng quát quả kinh người, hiện trường lặng ngay tức khắc, song hằng ngàn ánh mắt vẫn sắc bén hướng vào Nam Cung Bình.

Chàng nghe lòng bồi hồi xúc động bởi thành tựu của sư phụ trong giới võ lâm, quay lại đối mắt với lão nhân uy mãnh, cung kính chắp tay khom mình thi lễ.

Lão nhân uy mãnh ánh mắt chớp động, bỗng trầm giọng nói:

- Thiếu hiệp phải chăng là Nam Cung Bình ngũ đệ tử của môn hạ Thần Long?

Tất cả quần hào nghe nói đều kinh ngạc thầm nhủ:

- Thiếu niên này lại là môn hạ Thần Long ư?

Phải biết Nam Cung Bình từ khi đầu nhập sư môn chưa từng bước chân vào chốn giang hồ nên mọi người đều không biết chàng, giờ tuy đã có người biết chàng là người thừa kế Nam Cung thế gia, song chưa ai biết chàng là đệ tử y bát của Bất Tử Thần Long.

Nam Cung Bình lòng cũng rất lấy làm lạ chẳng hiểu sao lão nhân này lại biết mình, song vẫn cung kính nói:

- Vãn bối chính là Nam Cung Bình.

Lão nhân uy mãnh nhướng mày gằn giọng:

- Ngươi đã là môn hạ Thần Long, chả lẽ không biết mọi người đang cúng tế lệnh sư. Sao lại còn ngông cuồng như vậy, chưa mau đi thay hiếu phúc sám hối với anh hồn lệnh sư trên trời ư?

Nam Cung Bình vẻ mặt trang trọng, lại cung kính thi lễ, dõng dạc nói:

- Các vị tiền bối đã đối với gia sư như vậy thật vãn bối hết sức cảm kích nhưng...

Chàng quét mắt nhìn quanh, đoạn ưỡn ngực nói tiếp:

- Thật sự thì gia sư chưa chết.. Chàng vừa dứt lời, tiếng sửng sốt lập tức vang lên cùng khắp, lão nhân uy mảnh vỗ mạnh tay lên bàn, ánh mắt sắc lạnh dằn mạnh từng tiếng:

- Thần Long chưa chết?

Bỗng quay phắt lại quát lớn:

- Lý Thắng, Vương Bổn Quảng, lại đây!

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn, chỉ thấy sau lưng lão nhân uy mãnh có hai người rụt rè bước tới, thì ra là hai đại hán khiêng quan tài trong Chỉ Giao sơn trang.

Thì ra từ khi Nam Cung Bình đuổi theo lão đạo sĩ nọ, Long Phi cùng Thạch Trầm, Quách Ngọc Hà và Cổ Y Hồng lên núi tìm tông tích sư phụ, hai gã đại hán này chờ mãi không thấy mọi người trở lại, bèn xuống núi đi về.

Hai người theo đường chính xuống núi, nào ngờ khi chưa đến chân núi đã thấy rất nhiều hào sĩ võ lâm đang xúm quanh cười nói, có người cau mày ngóng nhìn, và có một số ra chiều nóng ruột chắp tay sau lưng đi loanh quanh.

Những hào sĩ võ lâm này đều là được tin Bất Tử Thần Long so kiếm trên Hoa Sơn, nên đã không quản ngàn dặm đến đây, lúc này đang chờ đợi tin tức của Đơn Phụng và Thần Long, bởi hiểu rõ tính nết của Bất Tử Thần Long, nên không ai dám mạo muội lên núi. Thế là tin tức do hai gã đại hán kia mang xuống đã khiến mọi người bàng hoàng kinh hãi.

Đơn Phụng đã chết, Bất Tử Thần Long cũng táng mạng bởi quỷ kế của môn hạ Đơn Phụng, và còn để lại di ngôn, hiện nay môn hạ của Thần Long đã giải tán cả rồi.

Nguồn tin ấy lập tức như một cơn cháy rừng lan đi khắp các huyện thành xung quanh Hoa Sơn, trong vòng một giờ khoái mã không ngớt qua lại giữa các huyện thành.

Vị đại hào tọa trấn Tây An, trong giới võ lâm có danh xưng Tây Bắc Thần Long là "Phi Hoàn" Vi Kỳ, Vi Thất thái gia, mặc dù bị giới giang hồ nửa mai mỉa gọi là "Ngụy Long", song không hề lấy đó làm nhục, trái lại càng kính phục Bất Tử Thần Long hơn.

Khi hay tin bất hạnh ấy, lập tức triệu tập quần hào võ lâm cử hành "Cổ Thành đại tế" này.

Tất cả những người trong giới võ lâm hay tin mà có thể đến được đều cấp tốc đến nơi.

Điều nổi bật hơn nữa là một nhân vật thần bí tiếng tăm hiển hách ngoài Ngọc Môn Quan nhưng hành tung phiêu hốt là "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình cũng cùng với kiếm khách phái Không Động là Dân Sơn Nhị Hữu vội vã đến nơi.

Lúc này "Ngụy Long" Vi Kỳ mặt đầy tức giận gọi hai gã đại hán khiêng quan tài là Lý Thắng và Vương Bổn Quảng đến gần.

Nam Cung Bình chợt hiểu:

- Thảo nào ông ta biết tử tín của sư phụ và bỗng nhiên biết danh tánh của mình.

Chỉ nghe "Phi Hoàn Ngụy Long" Vi Kỳ gắt giọng nói:

- Chính các ngươi đã thố lộ tử tín của Bất Tử Thần Long phải không?

Lý Thắng và Vương Bổn Quảng cúi đầu thừa nhận.

Vi Kỳ nhướng mày:

- Thế sao ngũ công tử của các ngươi lại bảo là Thần Long chưa chết?

Lý Thắng và Vương Bổn Quảng cùng đưa mắt nhìn nhau song lặng thinh không ai dám nói tiếng nào cả.

Vi Kỳ lại gằn giọng hỏi:

- Các người có chứng kiến tận mắt Thần Long đã chết không?

Lý Tưởng và Vương Bổn Quảng càng cúi đầu thấp hơn, chỉ nghe Lý Thắng liu ríu nói:

- Tiểu nhân... tiểu nhân... không...

Vi Kỳ ánh mắt chợt tối sầm tức giận:

- Nô tài cả gan thật, không chứng kiến tận mặt mà lại đi nói bừa, để lão phu gây ra điều nực cười tày trời thế này.

Trong cơn thịnh nộ, hữu chưởng vung lên, nhang nến trên linh án bị đánh bay tan tác.

Lý Thắng và Vương Bổn Quảng rủ tay cúi đầu, mặt không còn sắc máu.

Nam Cung Bình cao giọng nói:

- Xin lão tiền bối hãy tạm nguôi giận, điều ấy cũng không trách chúng được...

Vi Kỳ tức giận:

- Không trách chúng, chẳng lẽ trách lão phu hay sao? Nếu như Bất Tử Thần Long có mặt tại đây há chẳng tưởng con rồng giả này nguyền rủa ông ấy mau chết ư?

"Ngụy Long" Vi Kỳ tuy tuổi đã già mà tính vẫn nóng như lửa, Nam Cung Bình thở dài thầm nhủ:

- Thì ra ông ấy là "Phi Hoàn" Vi Kỳ.

Chàng đưa mắt nhìn, chỉ thấy thần thái ông tuy có phần giống sư phụ, song không có được vẻ điềm đạm như sư phụ. Thế nhưng, chàng cũng vẫn rất kính trọng vị lão nhân gia này, mặc dù ông không bằng được sư phụ, song cũng chẳng hổ là một vị tiền bối anh hùng trong giới võ lâm.

Nam Cung Bình rướn thẳng ngươi cao giọng nói:

- Việc này kể ra rất dông dài, vãn bối không những không cảm thấy việc làm này của lão tiền bối có điều không phải, mà trái lại còn hết sức kính phục lão tiền bối.

Đoạn quét mắt nhìn quanh và nói tiếp:

- Và vãn bối tin rằng tất cả các vị tiền bối võ lâm, các vị bằng hữu anh hùng hẳn cũng có cảm tưởng như vãn bối!

"Phi Hoàn" Vi Kỳ đưa tay vuốt râu, hết nhìn Nam Cung Bình lại nhìn sang hai gã đại hán khiêng quan tài, khoát tay nói:

- Đi đi, đi đi...

Hai gá đại hán liền khom mình thi lễ rồi lủi thủi bỏ đi. Nam Cung Bình cười thầm, bỗng nghe

sau lưng vang lên một chuỗi cười giòn và nói:

- Thì ra huynh đài là môn hạ Thần Long, huynh đệ mới vào Ngọc Môn mà đã gặp được vị thiếu niên anh hùng như vậy thật là đáng mừng. Bất Tử Thần Long anh hùng cái thế tử tín chỉ là lời đồn thất thiệt, huynh đệ vẫn còn có cơ hội chiêm ngưỡng phong thái của bậc tiền bối, vậy càng đáng mừng hơn...

Nam Cung Bình liền quay đầu lại, bất giác giật nẩy minh, chỉ thấy người áo huyền từ trong lòng lấy ra một chiếc quạt xếp thếp vàng nhẹ nhàng phe phẩy, sóng vai đi với y không phải Dân Sơn Nhị Hữu mà là một nam một nữ, thì ra là đại tẩu Quách Ngọc Hà, và tam sư huynh Thạch Trầm của chàng.

Ngươi áo huyền phe phẩy quạt xếp trong tay, cười lớn nói tiếp:

- Điều khiến Nhâm Phong Bình này vui mừng hơn nữa là đã tình cờ gặp được hai vị cao đệ của môn hạ Thần Long... Nào nào, các vị có biết hai vị này là ai không? Ha ha, hẳn là các vị đã biết rồi!

Quách Ngọc Hà và Thạch Trầm vừa hiện hành tung, quần hào lại nhốn nháo lên.

Chỉ nghe có tiếng thầm thì nói:

- Ngươi bảo Thiết Hán phu nhân nhan sắc như hoa hôm nay được gặp quả nhiên danh bất hư truyền.

Rồi thì ánh mắt không còn rời khỏi người Quách Ngọc Hà nữa.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ bật cười ha hả:

- Hay lắm, thật không ngờ Nhâm đại hiệp lại đưa đến hai vị đệ tử Thần Long nữa.

Đoạn ôm quyền thi lễ nói tiếp:

- Hai vị hẳn chính là Chỉ Giao Song Kiếm đã từng song kiếm diệt quần xú trên Hoàng Sơn khi xưa và lừng danh trong chốn võ lâm những năm gần đây!

Thạch Trầm thoáng biến sắc mặt, cúi đầu xuống. Quách Ngọc Hà cười nhẹ nói:

- Vãn bối...

Nam Cung Bình phóng bước đi tới ngắt lời:

- Đây là đại tẩu của vãn bối, còn đây là tam sư huynh của vãn bối, và cũng chính là "Tĩnh Thạch Kiếm Khách" Thạch Trầm trong Chỉ Giao Song Kiếm!

"Phi Hoàn" Vi Kỳ thắc mắc đưa mắt nhìn hai người:

- Đại tẩu...

Bỗng lại vuốt râu cười vang nói tiếp:

- Đây chả lẽ là Thiết Hán phu nhân ư? Hay lắm, lão phu tuy ở vùng Tây Bắc hẻo lánh song cũng từng nghe giới giang hồ đồn đại Thiết Hán cưới mỹ nhân, nam quả đúng là Lữ Bố, nữ là Điêu

Thuyền...

Chưa dứt lời xung quanh đã vang lên tiếng cười ồ ầm ĩ.

Nam Cung Bình cũng bất giác cười thầm, tự nhủ:

- Ông lão này tuy tuổi đã gần cổ lai hy, không ngờ nói năng cũng còn thô lỗ như vậy.

Những thấy Nhâm Phong Bình mỉm cười cao giọng nói:

- Trong chốn giang hồ tuy có rất nhiều những kẻ danh bất phù thực, song đệ tử Thần Long thì danh hạ bất hư, như vị Thạch đại hiệp này ngươi gọi Tĩnh Thạch Kiếm Khách quả đúng là ngươi tĩnh như thạch...

Tuy miệng y ngợi khen Thạch Trầm, song đôi mắt lại chằm chặp nhìn vào mặt Nam Cung Bình và mỉm cười nói:

- Vị huynh đài này tuổi trẻ tài cao nhưng lại kín đáo, đã là môn hạ Thần Long hẳn đại danh vang lừng, chẳng hay cho biết được chăng?

Nam Cung Bình thấy Thạch Trầm cùng đi với Quách Ngọc Hà mà không có Long Phi trong lòng sớm đã có nhiều điều muốn hỏi, song nghe Nhâm Phong Bình ân cần hỏi han, lại thấy y nhã nhặn lịch thiệp nói năng hoạt bát, tuy chưa bộc lộ võ công, song hẳn rất có lai lịch, bất giác động lòng mến tài, bèn mỉm cười nói:

- Tiểu sinh Nam Cung Bình, mới nhập sư môn sao bì được với đại tẩu và tam ca...

Quách Ngọc Hà cười nhẹ ngắt lời:

- Vị ngũ đệ này của tôi tuy mới nhập môn, song trội hơn chúng tôi nhiều!

Vi Kỳ bật cười ha hả:

- Đệ tử Thần Long thảy đều là hảo hớn cả, các vị cũng không cần phải khiêm nhường nữa. Lão phu xin hỏi, Thần Long đã chưa chết thì hiện ở đâu?

Nam Cung Bình thoáng ngấm nghĩ lựa lời. Quách Ngọc Hà đã thở dài não nuột nói:

- Gia sư tuy có lẽ hãy còn trên dương thế, nhưng hành tung của lão nhân gia ấy thì chúng vãn bối không biết!

"Phi Hoàn" Vi Kỳ trố mắt kinh ngạc, Quách Ngọc Hà lại nói tiếp:

- Tối hôm qua chúng vãn bối đã ở trên hoang sơn tìm kiếm sư phụ, lại lo cho sự an nguy của ngũ đệ...

Vi Kỳ khẽ nhíu mày:

- Chả lẽ các vị không ở cùng một nơi ư?

Quách Ngọc Hà lại buông tiếng thở dài:

- Thưa không!

Vi Kỳ chợt sầm ánh mắt, quay sang Nam Cung Bình gằn giọng nói:

- Lệnh sư chưa biết sống chết, tông tích chẳng rõ, vậy mà không đi tìm kiếm, lại ở đây lo tang sự người khác... Hừ hừ, vậy là đệ tử gì chứ?

Nam Cung Bình ngớ người, tuy rất muốn giải thích, song sự thể quá phức tạp và ảnh hưởng rất nhiều đến thanh danh của sư phụ trong nhất thời làm sao giải thích rõ được?

Quách Ngọc Hà khẽ thở dài:

- Dẫu sao thì ngũ đệ cũng còn trẻ, lại...

Lại buông tiếng thở dài rồi im bặt. "Phi Hoàn" buông tiếng cười khẩy, không thèm nhìn Nam Cung Bình nữa, vuốt râu nói:

- Lão phu cũng từng nghe danh "Thiết Hán" Long Phi từ lâu, sao giờ không thấy ở đây?

Nam Cung Bình vốn lòng khoáng đãng, không hề bận tâm đến lời lẽ của Quách Ngọc Hà và thái độ của Vi Kỳ, chàng thầm nhủ:

- Mình đang định hỏi về hành tung của đại ca, lão hỏi trước càng hay!

Trong số chỉ có "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình là bàng quan tọa thị, y thầm nhủ:

- Giữa những đệ tử của Thần Long này chả lẽ có mâu thuẫn chi đó?

Bất giác khóe môi hé nở một nụ cười khó hiểu. Chỉ thấy Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt như muốn nói lại thôi, Vi Kỳ chau mày thầm nhủ:

- Hành tung của Long Phi chả lẽ cũng có sự mờ ám ư?

Bỗng trầm giọng nói:

- Long thế huynh đã đi đâu vậy?

Quách Ngọc Hà khẽ buông tiếng thở dài:

- Đại ca vãn bối... Ôi! Đại ca vãn bối cùng với tứ muội đi sau, chẳng hiểu sao giờ vẫn chưa đến.

Đoạn lại buông tiếng thở dài, đưa tay ôm mặt cúi đầu xuống, thái độ thị như có nhiều ẩn khúc, lại như có rất nhiều bí ẩn không nói ra được.

Nam Cung Bình thoáng chau mày, lòng hết sức nghi hoặc, chỉ nghe "Phi Hoàn Ngụy Long" Vi Kỳ nói:

- Sao Long thế huynh không đi với đại tẩu, mà lại đi với một người con gái khác?

Quách Ngọc Hà não nùng:

- Vãn bối... cũng không biết!

Vi Kỳ nhướng mày, bỗng thấy trong gió cát có một cỗ xe rất nhỏ cửa phủ màu trắng từ từ đi tới, kéo xe cũng là một chú ngựa non trông từ xa như không có người điều khiển, song đến gần thì thấy một bàn tay thon thả trong màn xe thò ra nắm lấy dây cương. Màn xe tuy trắng tinh, song

bàn tay ấy lại còn trắng hơn.

Nam Cung Bình thoáng biến sắc mặt, Quách Ngọc Hà đưa mắt nhìn chàng như cười như không, nói:

- Con gái nhà ai ở trong xe, ngũ đệ có quen không?

Vừa dứt lời chỉ thấy màn xe vén lên, một mỹ nhân tuyệt sắc tóc dài óng ả, ánh mắt như làn thu ba, duyên dáng nghiêng người đứng dựa vào mui xe.

Nàng đảo mắt nhìn quanh, đoạn chầm chặp nhìn Nam Cung Bình và nói:

- Này, đã nói xong chưa vậy?

Tất cả quần hào võ lâm vốn đang xầm xì bàn tán bởi những lời lẽ của Quách Ngọc Hà, giờ nghe tiếng đều im bặt, mấy ngàn ánh mắt cùng hướng về mỹ nhân tuyệt sắc. Khi nãy trông thấy Quách Ngọc Hà, mọi người đã cho rằng tuyệt sắc thiên hạ, ngờ đâu nữ lang này còn đẹp hơn Quách Ngọc Hà gấp mấy lần.

Mai Ngâm Tuyết đã hiện thân trong lúc này khiến Nam Cung Bình lặng người thốt chẳng nên lời.

- Tưởng ngũ đệ đi đâu, thì ra...

Quách Ngọc Hà cười khẽ, đổi giọng nói tiếp:

- Vị tiểu muội này đẹp thật! Ngũ đệ khá lắm, chỉ trong một ngày đã làm quen được một mỹ nhân thế này, và lại hết sức thân mật...

"Ngụy Long" Vi Kỳ buông tiếng cười khảy, trầm giọng nói:

- Nhâm đại hiệp, Thạch thế huynh, lão phu hạ xá ở trong thành Tây An, cạnh tháp Đại Nhạn, kính mời lát nữa đến chơi.

Đoạn quay đi, không thèm đếm xỉa đến Nam Cung Bình, ôm quyền vòng quanh quần hào tứ phía, cao giọng nói:

- Các vị từ xa đến vất vả, hãy cùng lão phu vào thành uống vài chung rượu nhạt.

Nói xong rẽ đám đông sải bước bỏ đi, quần hào láo nháo, lục tục giải tán, bỏ lại nhang nến giấy tiền bừa bộn trên mặt đất.

Nam Cung Bình nghe lòng uất nghẹn, chàng vốn tính cao ngạo, làm sao chịu được nỗi khuất nhục như vậy, song khổ nỗi lại không thể nào giải thích được.

Quách Ngọc Hà khom mình thi lễ với Vi Kỳ và mặt phảng phớt nụ cười đắc ý, mãi đến khi Vi Kỳ đi xa, thị mới đủng đỉnh đi đến trước cỗ xe cười nói:

- Vị tiểu muội này tôn tánh đại danh, cần gặp ngũ đệ có việc gì vậy?

Mai Ngâm Tuyết vẫn đứng dựa vào mui xe, ánh mắt hờ hửng nhìn Quách Ngọc Hà, tay vẫn nhẹ nghịch ngợm dây cương như không hề nghe câu hỏi của thị.

Nam Cung Bình than thầm, vội bước tới nói:

- Đây chính là đại tẩu của tại hạ, còn Mai cô nương đây là... là...

Chàng ngập ngừng, làm sao thố lộ lai lịch của Mai Ngâm Tuyết được?

Quách Ngọc Hà thản nhiên mỉm cười:

- Mai cô nương, ngũ đệ chúng tôi quen được cô nương, đại tẩu này cũng hết sức vui mừng.

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười khẩy, nguýt xéo thị và nói:

- Lão già kia bỏ đi như vậy có lẽ cô nương càng vui mừng hơn phải không?

Quách Ngọc Hà ngẩn người, sắc mặt đột biến.

Nam Cung Bình vốn tôn trọng vị đại tẩu này, song chàng cũng hiểu rất rõ tính khí của Mai Ngâm Tuyết, lúc này chàng đứng cửa giữa thật hết sức khó xử, đành cười giả lả nói:

- Đại tẩu, đại ca đã đi đâu rồi vậy?

Quách Ngọc Hà trừng mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết, bỗng quay phắt đi và nói:

- Hãy đi mà hỏi tứ muội của ngươi!

Nam Cung Bình ngớ người thầm nhủ:

- "Vậy là sao?" Ngoảnh lại thấy Thạch Trầm đang đứng thờ thẩn, như không hề hay biết mọi sự xảy ra xung quanh. Nhâm Phong Bình thì đứng chắp hai tay sau lưng, miệng tủm tỉm cười. Quần hào võ lâm tuy đại đa số đã bỏ đi, song cũng còn rất nhiều ngươi đứng xem từ xa, và một số đại hán áo đen đang vội vã thu dọn bàn tế, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía họ.

Nam Cung Bình bỗng thấy hai bóng ngươi nhanh như chớp lướt tới, dừng lại trước cỗ xe, thì ra là Dân Sơn Nhị Hữu.

Dân Sơn Nhị Hữu chòng chọc nhìn vào Mai Ngâm Tuyết như bị nam châm hút chặt, một hồi thật lâu, Trường Tôn Không mới lẩm bẩm nói:

- Cách biệt mười năm, thật không ngờ hôm nay lại gặp gương mặt này nơi đây!

Đoạn ánh mắt ngập đầy căm hờn trầm giọng nói:

- Cô nương phải chăng họ Mai?

Nam Cung Bình giật mình thầm nhủ:

- Chả lẽ họ đã nhận ra nàng ư?

Nhưng thấy Mai Ngâm Tuyết vẫn thản nhiên gật đầu.

"Kinh Hồn Song Kiếm Truy Phong Khách" Trường Tôn Không sầm mặt, bỗng đưa tay run run chỉ vào Mai Ngâm Tuyết và nói:

- Mai Ngâm Tuyết, thị... thị...

Bỗng xoay tay từ bên lưng rút ra một thanh nhuyễn kiếm sáng loáng cỡ ngón tay cái quát lớn:

- Hãy xuống đây.

Trường Tôn Đan sắc mặt cũng tái ngắt, Quách Nhọc Hà giật nẩy mình, ngoảnh lại nhìn Nam Cung Bình nói:

- Y thị lại là Lãnh Huyết Phi Tử sao?

Nam Cung Bình lòng hết sức lo sợ, song thấy Mai Ngâm Tuyết vẫn điềm nhiên tươi cười, ung dung nghịch ngợm dây cương, thản nhiên cười nói:

- Ai là Mai Ngâm Tuyết? Mai Ngâm Tuyết là ai vậy?

Hai anh em họ Trường Tôn cùng đưa mắt nhìn nhau, mặt dần lộ vẻ nghi hoặc.

Thanh nhuyễn kiếm trong tay Trường Tôn Không cũng chầm chậm buông thõng xuống.

Hai anh em họ hồi mười năm về trước từng bị "Lãnh Huyết Phi Tử" Mai Ngâm Tuyết lăng nhục, đến nay hãy còn căm hận trong lòng. Thế nhưng, mười năm dài trôi qua, năm tháng đã làm phôi phai bộ mặt của Mai Ngâm Tuyết trong trí nhớ họ, giờ nghe nàng hỏi vậy, hai người đều không sao trả lời được.

"Vạn Lý Lưu Hương" bỗng mỉm cười nói:

- Khổng Tước Phi Tử thành danh đã lâu, vị cô nương này tối đa cũng không hơn đôi mươi, nhị vị Trường Tôn huynh e đã nhìn lầm người rồi!

Trường Tôn Không chau chặt mày lẩm bẩm:

- Lão ô cũng biết Mai Ngâm Tuyết đã chết dưới Thần Long Kiếm, nhưng... người này họ Mai, diện mạo lại giống thế này...

Trường Tôn Đan lại quay sang Mai Ngâm Tuyết trầm giọng nói:

- Cô nương phải chăng là người thân của Mai Ngâm Tuyết, có quan hệ gì với y thị?

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười:

- Chả lẽ người nào họ Mai cũng đều có quan hệ với Mai Ngâm Tuyết hay sao?

"Vạn Lý Lưu Hương" bật cười, sải bước đi tới, phân hai anh em họ Trường Tôn ra, cười nói:

- Trên đời thiếu chi kẻ cùng họ, diện mạo giống nhau cũng chẳng ít, hẳn nhị vị Trường Tôn huynh đã nhận lầm ngươi, thôi hãy xin lỗi vị Mai cô nương này đi!

Tuy miệng y nói vậy song lại đẩy anh em họ Trường Tôn sang bên, bởi rất hiểu anh em họ thành danh đã lâu, không đời nào lại đi xin lỗi một thiếu nữ vô danh.

Mai Ngâm Tuyết nhếch môi cười, lạnh lùng nói:

- Hai vị đại anh hùng, đại kiếm khách này khi nào lại xin lỗi hạng vô danh như tôi? Tôn giá đẩy họ đi là phải lắm!

Nhâm Phong Bình ngó ngươi, mặc dù khi ngộ sự y rất trầm tĩnh, giờ cũng không khỏi biến sắc mặt, ngượng ngùng cười gượng hai tiếng.

Những thấy Mai Ngâm Tuyết buông tay, bức màn trắng lập tức buông rủ xuống.

Quách Ngọc Hà chầm chặp nhìn vào màn xe thầm nhủ:

- Thiếu nữ này khôn ngoan và miệng lưỡi sắc bén thật!

Thị từng tự phụ về nhan sắc, tâm trí và cái miệng lưỡi của mình, song giờ đây gặp thiếu nữ đẹp tuyệt mà lạnh lùng này, lòng như vừa đánh mất gì đó, bỗng ngẩng lên hỏi:

- Ngũ đệ, xong việc ở đây ngũ đệ có trở về Chỉ Giao sơn trang không?

- Lo xong tang sự, tất nhiên tiểu đệ phải...

Nam Cung Bình chợt nhớ ba tháng sau còn phải gặp Diệp Mạn Thanh tại chân núi Hoa Sơn để hoàn thành "ba điều tâm sự dở dang" của sư phụ, và nghĩ đến còn phải một khắc không rời "bảo vệ" Mai Ngâm Tuyết, chàng bất giác im bặt.

Những nghe Quách Ngọc Hà nói:

- Đại ca chưa đến, tốt hơn ngũ đệ nên đi cùng đại tẩu, chứ đại tẩu cùng đi với tam đệ, mặc dù trong lòng không nghĩ gì, nhưng người trong giang hồ trông thấy cùng khó tránh khỏi dị nghị.

Đoạn buông tiếng thở dài ngán ngẩm, quay sang Thạch Trầm nói:

- Tam đệ bảo có phải không?

Thạch Trầm ngẩng lên ngơ ngẩn đáp:

- Phải!

Nam Cung Bình thấy thần sắc Thạch Trầm như vậy, chàng bất giác động tâm, song chính bản thân mình lòng cũng đang rối rắm, nên cũng chẳng để tâm suy ngẫm, chỉ ấp úng nói:

- Nhưng ba tháng sau tiểu đệ phải...

Bỗng một giọng nói lạnh tanh từ trong xe vang lên:

- Này, hãy mau lo cho xong tang sự, ta phải đến Giang Nam.

Quách Ngọc Hà lạnh lùng nói:

- Cô nương cần đến Giang Nam thì xin cứ việc tự tiện...

Nam Cung Bình ấp úng:

- E rằng... e rằng tiểu đệ cũng phải đến Giang Nam.

Quách Ngọc Hà biến sắc trầm giọng:

- Ngũ đệ nói sao? Chả lẽ không có mặt đại ca, tôi không phải là đại tẩu của ngươi sao?

Đoạn quay sang Quách Ngọc Hà khom mình nói:

- Tiểu đệ phải đi lo liệu tang sự, lát nữa hẵng thương lượng với đại tẩu.

Đoạn lại ôm quyền nói tiếp:

- Nhâm đại hiệp, tiểu đệ xin đi trước một bước!

Rồi vội vã theo hán tử áo đen bỏ đi.

Nhâm Phong Bình tay phe phẩy quạt mỉm cười cao giọng nói:

- Huynh đài cứ việc tự tiện, hôm khác tiểu đệ sẽ đến bái viếng!

Đoạn ôm quyền thi lễ một vòng, ngỏ vài lời khách sáo rồi cùng Dân Sơn Nhị Hữu đi vào thành Tây An. Mai Ngâm Tuyết ở trong xe nhẹ giật giây cương, cỗ xe rẽ sang hướng khác.

Quách Ngọc Hà vờ thở dài nói:

- Khi Ngọc Hà này còn là khuê nữ, chưa từng thấy có con gái khuê môn mà lại đi theo đàn ông con trai, chả lẽ chỉ mới mấy năm mà thuần phong mỹ tục đã sa sút đến mức độ ấy hay sao?

Trong xe bỗng vang lên tiếng cười lanh lảnh và nói:

- Miễn sau khi về làm vợ người, giữ gìn bổn phận một chút thì lúc còn là khuê nữ cũng nào có hề gì?

Quách Ngọc Hà tức giận:

- Ngươi nói sao?

Song cỗ xe đã đi xa, chỉ để lại lớp bụi mù suýt nữa đã ập vào mặt Quách Ngọc Hà.

Thạch Trầm bỗng buông tiếng thở dài, nói:

- Đại tẩu, chúng ta... nên đi tìm đại ca thì hơn.

Quách Ngọc Hà thừ ra rất lâu, bỗng quay ngươi lại cười khẩy nói:

- Chả lẽ tam đệ đang nhớ đến tứ muội?

- Tiểu đệ...

Thạch Trầm giờ đây chẳng biết nói gì hơn, chỉ buông tiếng thở dài não nuột.

Quách Ngọc Hà dịu giọng:

- Hãy ngoan ngoãn vâng lời thì tiểu sư muội mới thương!

Đoạn đảo tròn mắt, trầm ngâm nói tiếp:

- Ta hãy đến nhà Vi Thất gia trước, Ngọc Hà này không tin lão ngũ dám không vào thành Tây An.

Thị đưa mắt nhìn đám đông đang lục tục kéo đi, mặt ra chiều đoan trang, song lại lén lút kéo tay

Thạch Trầm khẽ nói:

- Ngoan nào hãy đi theo tiểu sư tỷ!

Thạch Trầm bối rối:

- Tiểu... tiểu đệ...

Sau cùng vẫn đành đi theo. Một cơn gió thổi qua, mưa lại lất phất rơi.

Phi Tử Khuynh Thành

Trang viện tùng bách sum suê của "Tây Bắc Thần Long" Vi Thất thái gia nằm cách tháp Đại Nhạn chừng nửa dặm đường, qua khỏi tòa trang viện ấy, đi chừng nửa dặm nữa thì đến một con đường lát đá thông thẳng tới cửa thành phía đông.

Trong gió mưa mịt mù, một cỗ xe ngựa ở ngoài thành xoải vó chạy vào cùng với năm con tuấn mã, cỗ xe phủ kín màn, bốn kỵ mã bên cạnh đều là đạo sĩ trung niên, sắc mặt nhợt nhạt song ánh mắt sáng quắc, và lưng đeo trường kiếm, người nào vẻ mặt cũng ra chiều hết sức nặng nề.

Kỵ mã dẫn đầu là một đạo sĩ mày tóc bạc phơ, thân hình gầy guộc, bên lưng trống không, hai bàn tay trắng nõn hệt như phụ nữ.

Năm kỵ mã và một cỗ xe vừa vào trong thành liền trực chỉ đến Mộ Long Trang Viện của "Phi Hoàn" Vi Thất gia, ra chiều có việc rất khẩn cấp.

Trong Mộ Long Trang, tại bốn dải hành lang xung quanh Diễn vô sảnh, mỗi dải có bốn mươi bốn chiếc bàn, tổng cộng một trăm bảy mươi hai bàn. Trên một dãy bàn dài, bàn đầu tiên là một con dê nướng, thứ đến là một con heo quay, thứ ba là nửa con bê thui, rồi đến mười hai con gà nướng, mười hai con vịt quay, mười hai con ngỗng luột, bốn hủ rượu Trúc Diệp Thanh lâu năm, rồi lại đến một con dê nướng... cứ thế tuần hoàn. Mùi rượu và thức ăn thơm phức theo gió bay xa, cơ hồ ra tận ngoài thành Tây An.

Hằng mấy trăm lưỡi dao sáng loáng đặt dài theo các mép bàn, còn lại những chỗ trống thì chất đầy ly chén sang trọng quý giá.

Trong Diễn vô sảnh, dưới cây tùng bách, ở trong ngôi đình lục giác... tiếng cười nói rền rĩ.

"Tây Bắc Thần Long" Vi Kỳ sải bước đi ra ngoài hành lang, bỗng quát lớn một tiếng rồi tung mình lên trên mái hiên đại sảnh. Tiếng cười nói chợt lắng dịu, quần hào đều giật mình kinh hãi, chẳng rõ đã xảy ra sự cố gì, chỉ thấy "Phi Hoàn" Vi Kỳ đứng trên mái hiên dõng dạc nói:

- Được các vị huynh đệ bằng hữu quý mến, hôm nay đến Mộ Long Trang này, Vi Thất không có chi chiêu đãi, chỉ có món thô rượu nhạt và bản sắc của võ phu thôi.

Quần hào cười ồ, rồi thì tiếng la ó vang dội cùng khắp như thể sấm rền.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ ánh mắt chớp động, thần thái rạng rỡ, bỗng lại quát lớn:

- Bằng hữu nào có kiếm hãy tuốt kiếm, có đao hãy tuốt đao, không có đao kiếm thì trên bàn đã có sẵn đao nhọn, hãy cùng xáp vào đi.

Tiếng la ó lại vang lên rền rĩ, rồi thì là tiếng loảng xoảng liên hồi, đao kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, quần hào vui cười đổ xô nhào tới. "Phi Hoàn" Vi Kỳ phóng vút xuống đất, đưa tay vuốt nhanh những giọt mưa trên tóc, chộp lấy một lưỡi dao, chỉ thấy ánh thép lóe lên một mảng thịt to mỡ tương đầm đìa đã nằm gọn trên mũi dao.

Bây giờ trong ngôi đình lục giác, "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình vẫn phe phẩy chiếc

quạt xếp trong tay đứng đối diện với Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà đang đứng dựa vào lan can, mỉm cười nói:

- Vi lão tiền bối quả là một vị hào kiệt, thật không ngờ Nhâm Phong Bình này mới rời khỏi Ngọc Môn Quan mà đã được gặp những nhân vật như vậy. Bữa tiệc hôm nay dù không uống rượu, chỉ bằng vào hào khí ấy cũng đủ no say rồi!

Quách Ngọc Hà tủm tỉm cười:

- Bữa tiệc hôm nay quả là khác thường, xưa nay chưa từng có, chỉ đáng tiếc...

Bỗng buông tiếng thở dài, quay sang Thạch Trầm nói tiếp:

- Chỉ tiết là đại ca không có mặt, tam đệ bảo phải không nào?

Thạch Trầm thờ thẩn gật đầu:

- Vâng!

Nhâm Phong Bình mỉm cười:

- Phải lắm, phải lắm! Nếu mà "Thiết Hán" Long đại ca có mặt hẳn còn tăng thêm mấy phần hào khí tại Mộ Long Trang này nữa.

Trong khi nói y chằm chặp nhìn vào mặt Quách Ngọc Hà, như thể muốn nhìn thấu cõi lòng y thị.

Vừa dứt tiếng, chỉ thấy "Phi Hoàn" Vi Kỳ tay cầm dao nhọn sải bước đi tới, cười giòn và nói:

- Nhâm đại hiệp, miếng thịt đầu tiên này, lão phu xin kính vị khách phương xa trước.

Nhâm Phong Bình mỉm cười khom mình nói:

- Vậy Nhâm mỗ làm sao dám nhận?

Vi Kỳ thoáng nhíu mày, chợt ngưng cười mắt nhìn mảng thịt trên mũi dao, trầm giọng nói:

- Những bậc lão thành trong võ lâm Trung Nguyên hiện nay đã tan tác điêu linh.

Nhâm đại hiệp phen này xa rời Ngọc Môn hẳn sẽ có thể làm rạng rỡ phần nào cho giới hiệp nghĩa Trung Nguyên, kể chi một miếng thịt nhỏ mọn, dù là hàng đàn bò dê thì cũng xứng đáng.

Nhâm Phong Bình nghiêm nghị:

- Nhâm mỗ tuy tài hèn không nhận nổi hậu ái của lão tiền bối, song vì chính khí của thiên hạ võ lâm, Nhâm mỗ nhất định sẽ dốc hết sức mình!

Cất chiếc quạt xếp vào lòng, đưa hai tay lấy miếng thịt trên mũi dao xuống, bất kể mỡ tương đầm đìa xé ra làm hai, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Vi Kỳ ngẩn ra nhìn một hồi, bỗng ngửa cổ cười vang nói:

- Quả là anh hùng, quả là hào kiệt, quả là hảo hớn!

Vụt quay người bỏ đi ra, Quách Ngọc Hà nhoẻn cười nói:

- Tưởng đâu Nhâm đại hiệp hẳn thừa dịp biểu lộ võ công, nào ngờ lại nghiêm chỉnh nhận lấy ăn thế này! Nhưng như vậy còn hơn là bộc lộ võ công nhiều, đúng vậy không nào?

Nhâm Phong Bình khiêm tốn:

- Tại hạ chỉ là một thôn phu vùng Quan Ngoại, có tài cán gì mà bộc lộ, phu nhân chế nhạo đó thôi!

Thạch Trầm đứng cúi đầu, nghe y nói năng rõ ràng, bất giác ngẩng lên nhìn, thấy y chỉ thoáng chốc đã ăn hết một miếng thịt to, lòng không khỏi kinh hãi thầm nhủ:

- Người này hết sức khôn khéo kín đáo nhưng trong lúc người khác không chú ý lại như vô tình bộc lộ ra võ công tuyệt đỉnh khiến người khác không thể bảo y đã khoe khoang.

Nghĩ vậy, Thạch Trầm bất giác thầm sinh lòng bội phục.. Đảo mắt nhìn, chỉ thấy "Phi Hoàn" Vi Kỳ lại phóng bước đi tới, hai tay bưng một hủ rượu ngon, miệng vẫn còn lẩm bẩm:

- Quả là trang hảo hớn... quả là trang hảo hớn...

Khi bước vào ngôi đình, cười to nói:

- Vi Thất này hôm nay được gặp một trang hảo hớn như vậy nhất định phải uống một phen cho thỏa thích!

Hai tay giơ cao hủ rượu ngửa cổ uống mấy hớp rồi mới trao qua cho Nhâm Phong Bình.

Những thấy Nhâm Phong Bình thoáng chau mày, ra chiều như suy nghĩ, lại như lắng nghe. Vi Kỳ nói tiếp:

- Nhâm đại hiệp còn chờ gì nữa? Chả lẽ không thèm uống rượu với lão phu ư?

Nhâm Phong Bình mỉm cười:

- Đâu dám? Những vì có một vị cao nhân vừa đến, Nhâm mỗ đành phải chờ đợi đó thôi!

Vi Kỳ thoáng chau mày ngạc nhiên:

- Ai đến vậy?

Chỉ thấy Nhâm Phong Bình lách người, vừa lui đến sát lan can thì bên ngoài bỗng có tiếng gió động, một đạo sĩ tóc bạc búi cao thân hình gầy guộc mặc áo bào xám đã xuất hiện tại hiện trường.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ sửng sốt kêu lên:

- Tứ sư huynh sao lại đến đây?

Đạo nhân tóc bạc với ánh mát sắc bén nhìn Nhâm Phong Bình, lạnh lùng nói:

- Vị bằng hữu này tai mắt lợi hại thật!

Vi Kỳ bậc cười ha hả:

- Tuyệt thật, tuyệt thật! Thật không ngờ tứ sư huynh lại đến đây, buổi tiệc hôm nay quá đúng là áo gấm thêm hoa. Tứ sư huynh hẳn chưa biết vị bằng hữu tai mắt lợi hại này là ai, phải không?

Quách Nhọc Hà giật mình thầm nhủ:

- Thì ra là chưởng môn nhân phái Chung Nam!

Chỉ thấy lão đạo sĩ mặt sắc lạnh nói:

- Chưa từng gặp bao giờ!

"Ngụy Long" Vi Kỳ cười:

- Vị này chính là "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình, một kỳ hiệp vùng Quan Ngoại!

Đạo nhân tóc bạc nhướng mày:

- Thì ra là Nhâm đại hiệp!

Nhâm Phong Bình mỉm cười vòng tay nói:

- Đây hẳn là "Ngọc Thủ Thuần Dương, Chung Nam Kiếm Khách" Lữ lão tiền bối, thật không ngờ Nhâm Phong Bình này hôm nay lại hân hạnh được gặp vị kiếm khách tuyệt đỉnh trong giới võ lâm, chưởng môn đại hiệp của phái Chung Nam!

Đạo nhân tóc bạc đưa một tay thi lễ và nói:

- Bần đạo chính là Lữ Thiên Minh.

Thì ra kể từ khi Chung Nam Tam Nhạn tử nạn trong đại hội Hoàng Sơn, vị tứ đệ tử đời thứ bảy này của phái Chung Nam bèn được bầu làm chưởng môn, "Phi Hoàn" Vi Kỳ cũng là đệ tử của phái Chung Nam, đứng hàng thứ bảy, nên giới võ lâm đã gọi ông là Vi Thất thái gia.

"Ngọc Thủ Thuần Dương" Thiên Minh đạo trưởng đã rất nhiều năm chưa xuống Chung Nam, nay Vi Kỳ được gặp vị chưởng môn sư huynh này, nên không ngớt cười nói:

- Tứ sư huynh, để tiểu đệ giới thiệu với sư huynh hai nhân vật anh hùng nữa!

Đoạn đưa tay chỉ Quách Ngọc Hà và Thạch Trầm cười nói:

- Đây là Quách cô nương và Thạch thiếu hiệp, chính là cao đệ thân truyền của bậc vũ hùng Bất Tử Thần Long!

Quách Ngọc Hà và Thạch Trầm cùng khom mình thi lễ, Thiên Minh đạo trưởng vẫn chào một tay, Quách Ngọc Hà thấy bàn tay ông trắng nõn, bèn thầm nhủ:

- Thảo nào lão được gọi là Ngọc Thủ Thuần Dương!

Nhưng Thạch Trầm lại nhủ thầm:

- Lão đạo sĩ này kiêu ngạo thật!

Gương mặt xương xẩu của Lữ Thiên Minh hé nở một nụ cười khô khan nói:

- Lệnh sư khỏe chăng?

Quách Ngọc Hà vừa định trả lời nào ngờ Thiên Minh đạo trưởng bỗng quay phắt lại, nắm lấy Vi Kỳ vừa định cất bước bỏ đi và nói:

- Thất đệ đi đâu vậy?

"Phi Hoàn" Vi Kỳ cười:

- Tiểu đệ định tuyên bố với bằng hữu võ lâm, chưởng môn sư huynh đã có mặt tại đây!

Thiên Minh đạo trưởng lạnh lùng:

- Khoan tuyên bố đã!

Vi Kỳ ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Thất đệ có biết vì lẽ gì bổn đạo đã đột ngột xuống Chung Nam, vội vàng đến đây chưa thông báo đã vượt tường vào chăng?

Vi Kỳ tuy chợt động tâm, song vẫn cười nói:

- Tiểu đệ chỉ lo vui mừng được gặp sư huynh, không hề nghĩ đến điều chi khác cả!

Thiên Minh đạo trưởng thở dài:

- Thất đệ tuy tuổi đã cao mà tính nết vẫn vậy, thất đệ có biết...

Giọng nói lão bỗng trở nên nặng nề, dằn mạnh từng tiếng:

- Lãnh Huyết Phi Tử hãy còn trên nhân thế, hiện e cũng đã có mặt lại thành Tây An rồi.

Vi Kỳ rúng động cõi lòng, sắc mặt đột biến, hủ rượu trong tay "bụp" một tiếng rơi xuống đất vỡ tan, rượu văng tung tóe, dính cả vào chiếc cẩm bào của ông.

Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà cũng giật thót người, những thấy Thiên Minh đạo trưởng mặt nghiêm lạnh. "Phi Hoàn" Vi Kỳ tóc bạc rung động, Nhâm Phong Bình tuy vẫn điềm tĩnh, song ánh mắt cũng có vẻ kinh ngạc.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ run giọng nói:

- Nguồn tin này từ đâu mà có? Chính xác hay không?

Thiên Minh đạo trưởng mắt đảo quanh, lẳng lặng đưa tay chỉ ra ngoài đình. Mọi người cùng nhìn theo hướng chỉ, những thấy bốn đạo sĩ mặc áo bào xám đang dìu một hán tử dáng vẻ thiểu não bơ phờ như lâm bệnh nặng, cùng hai gã gia đinh dẫn đường chậm chạp đi tới.

Vi Kỳ chau mày trân trối nhìn, trầm giọng nói:

- Người ấy là ai?

Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà giật mình cùng đưa mắt nhìn nhau, thì ra người bệnh hoạn ấy

chính là lão đạo sĩ đã đột nhiên cướp đoạt cỗ quan tài trên Hoa Sơn ngày hôm trước.

Thiên Minh đạo trưởng lạnh lùng nói:

- Thất đệ không nhận ra người ấy là ai ư?

Vi Kỳ trố to mắt nhìn mãi đến khi năm người kia đến gần bỗng hét to một tiếng, run giọng nói:

- Diệp Lưu Ca... Diệp Lưu Ca...

Đạo sĩ lục bào "Kiếm Khách Công Tử" Diệp Lưu Ca ngẩng lên nhìn, loạng choạng bước vào định nhào vào lòng Vi Kỳ, gào lên:

- Thất cạ. thất ca... tiểu đệ hôm nay gặp thất ca quả là đã hai kiếp làm...

Chưa dứt lời đã ngất xỉu ngã lăn ra đất.

Trong khoảnh khắc tất cả mọi người hiện diện cùng đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc đến nói chẳng nên lời.

Quần hào đứng gần đó lục tục vây quanh ngôi đình, thảy đều với ánh mắt kinh ngạc nhìn những người đang bàng hoàng bên trong.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ chau chặt đôi mày rậm, hai mắt trợn trừng, không ngớt dậm chân nói:

- Việc này... thật sự là sao? Lưu Ca lão đệ... bao năm cách biệt, sao lại trở nên nông nổi này? Lão ca đây suýt nữa cũng không nhận ra được lão đệ.

Thiên Minh đạo trưởng buông tiếng thở dài:

- Chính ta cũng đã mười năm không gặp Lưu Ca, mãi đến chiều hôm qua y mới đi lên núi với máu me đầy mình, mới biết y đã chính mắt trông thấy Mai Ngâm Tuyết, hơn nữa còn bị...

Lão lạnh lùng liếc nhìn Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà đoạn nói tiếp:

- Đệ tử của Bất Tử Thần Long đâm một kiếm, nếu không may mắn gặp kỳ nhân cứu giúp thì e đã táng mạng tại Thương Long Lĩnh trên Hoa Sơn rồi, và như vậy điều bí mật này đâu còn ai biết nữa.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ càng lộ vẻ sửng sốt hơn, quay sang Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà hỏi:

- Tử đệ Thần Long sao lại đâm Lưu Ca một kiếm?

Quách Ngọc Hà vờ ra vẻ bàng hoàng, cau mày ngẫm nghĩ hồi lâu mới thở dài nói:

- Chả lẽ là ngũ đệ hay sao? À... nhất định là ngũ đệ rồi! Ôi... y chỉ mới rời xa chúng tôi một ngày, sao đã gây ra nhiều điều sằng bậy thế này?

Thiên Minh đạo trưởng lạnh lùng nói:

- Ai là ngũ đệ của các vị, hiện y ở đâu?

Vi Kỳ hằn học:

- Nam Cung Bình, hắn chính là y? Long phu nhân, Thạch thế huynh, hai vị...

Quách Ngọc Hà thở dài ngắt lời:

- Vi lão tiền bối khỏi phải nói thì chúng vãn bối cũng biết, ngũ đệ... Ôi! Y đã gây ra những điều không phải với đồng đạo võ lâm, gia sư lại không có mặt, chúng vãn bối không thể thay mặt sư phụ chủ trì công đạo võ lâm đã là hổ thẹn lắm rồi, vô luận Vi lão tiền bối làm thế nào thì chúng vãn bối cũng đứng về phía lão tiền bối.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ buông tiếng thở dài:

- Quả đúng là long sinh cửu tử, mỗi người một khác, trong một bàn tay có ngón dài ngón nắn... thật chẳng ngờ Long phu nhân đã nhận thức rõ đại nghĩa như vậy.

Quách Ngọc Hà thở dài cúi đầu:

- Vãn bối quả tình cũng là bất đắc dĩ bởi vừa qua đã trông thấy ngũ đệ đi cùng với một thiếu nữ họ Mai, và thiếu nữ ấy lại còn lời qua tiếng lại với Dân Sơn Song Hiệp.

Vi Kỳ dậm chân:

- Chính là thiếu nữ trên cổ xe kia ư? Sao lão phu lại không thấy rõ...

Quách Ngọc Hà tiếp lời:

- Theo vãn bối thấy, có lẽ y thị đã học được phép trụ nhan.

Vi Kỳ rúng động cõi lòng, thừ ra một lúc, lẩm bẩm:

- Chả lẽ võ công của y thị lại tinh tiến đến thế ư...

Bỗng quay nhìn quanh quất quát lớn:

- Hai vị huynh đệ Trường Tôn đâu rồi? Nhâm đại hiệp, Trường Tôn song hiệp đâu rồi?

Nhâm Phong Bình tự nảy giờ cúi đầu suy tư, giờ ngẩng lên lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Mới vừa trông thấy họ Ở đây, sao bây giờ đâu mất rồi nhỉ?

Thần sắc y như có giấu giếm điều chi đó song trong lúc này không một ai phát giác.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ thở dài:

- Phải chi lúc này có mặt Bất Tử Thần Long thì hay biết mấy, ôi... sao mà Thần Long vừa mất thì chốn giang hồ đã loạn lên rồi?

Thiên Minh đạo trưởng bỗng buông tiếng cười khẩy nói:

- Những mong là Thần Long chưa chết...

"Phi Hoàn" Vi Kỳ không nhận ra vẻ căm hận trong lời nói của lão, cúi xuống đỡ "Kiếm Khách Công Tử" Diệp Lưu Ca dậy, quay ra quần hào võ lâm bên ngoài lớn tiếng nói:

- Các vị huynh đệ bằng hữu sau bữa tiệc khoan hãy bỏ đi, xin cùng với Vi Thất này truy tìm một

tên nghịch đồ trong võ lâm và ả nữ ma đầu máu lạnh Lãnh Huyết Phi Tử!

Quần hào lập tức kinh hoàng nhốn nháo, rồi thì cùng lên tiếng hưởng ứng.

Nhâm Phong Bình thoáng chau mày, thầm nhủ:

- Vi Thất này lại phát động cả một lực lượng khuynh thành để mà đối phó với hai kẻ cô thế, trong lúc này nếu muốn y ngã lòng về ta thì thật là một dịp may hiếm có!

Chỉ nghe tiếng hô hoán theo gió bay xa, Thạch Trầm vẫn đờ đẫn đứng cúi đầu lặng thinh, Quách Ngọc Hà đảo quanh mắt, song chẳng rõ là vui mừng hay sầu?

Diệp Lưu Ca chầm chậm mở mắt ra, với giọng rên rỉ nói:

- Khi gặp ả độc phụ ấy... chớ để... ả ta nói nhiều... thất ca không giết ả.. thì ả cũng giết thất ca.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ đưa mắt nhìn quần hào bên ngoài, lẩm bẩm:

- Ả không giết nổi ta đâu!

Mưa vẫn não nề rơi, trời tối dần.

Vẻ mặt của Dân Sơn Nhị Hữu cũng u uất như bầu trời, hai người đã âm thầm theo Nam Cung Bình đến khi chàng hoàn tất tang sự, vào trong thành Tây An, cho xe tiến về một tòa trang viện rất đồ sộ.

Trường Tôn Không đứng dưới mái hiên đối diện vách khá xa, thấp giọng nói:

- Thiếu nữ kia đã không phải là Mai Ngâm Tuyết mà y lại bảo hai anh em ta theo dõi chi vậy?

Trường Tôn lạn ngẫm nghĩ một hồi:

- Người này là bậc siêu quần, mọi hành động và lời nói đều có thâm ý, lúc này chưa hiểu thì sau này cũng sẽ hiểu. Nhị đệ, ta có một thân võ công mà suốt đời chỉ loanh quanh trong vùng Hà Tây, chỉ có được chút danh, nào có ích chi? Nếu hai ta quả muốn dương danh trong Trung Nguyên thì phải hoàn toàn trông cậy vào người này!

Trường Tôn Không buông tiếng thở dài, bỗng thấy một người từ nơi cửa đối diện sải bước đi tới, tay cầm một tấm thiệp mời khom mình cung kính trao cho Trường Tôn Đan rồi buông thõng hai tay đứng chờ một bên, trước sau không hề nói lấy một lời.

Dân Sơn Nhị Hữu thoáng kinh ngạc mở ra xem chỉ thấy viết rằng:

- "Võ lâm mạt học Nam Cung Bình, ngũ đệ tử môn hạ Chỉ Giao sơn trang, đã kính bày tiệc mọn, cung thỉnh "Dân Sơn Nhị Hữu" Trường Tôn tiền bối đến dự." Trường Tôn huynh đệ giật nẩy mình, cùng đưa mắt nhìn nhau, những thấy Nam Cung Bình đã thay một chiếc áo bào nhẹ, mỉm miệng cười đứng trước cửa đối diện vòng tay thi lễ.

Hai anh em này tuy đã từng lăn lộn trên chốn giang hồ lâu năm, song lúc này cũng hết sức bối rối, ngây người ra một hồi, Trường Tô Đan mới ôm quyền cao giọng nói:

- Nhã ý xin tâm lĩnh, hẹn hôm khác hẵng đến quấy rầy!

Rồi thì quay người bỏ đi càng lúc càng nhanh, không hề ngoảnh lại, nhìn lại một lần nào nữa.

Nam Cung Bình đưa mắt trông theo bóng dáng họ đi xa, nụ cười trên môi lịm dần, rồi buông tiếng thở dài, lê bước trĩu nặng đi vào.

Trời tối dần, trong hậu đường đã thắp đèn, song ánh đèn vẫn nhập nhòa màu vàng thê lương. Chàng tuy có một thân võ công và ức vạn gia tài, song lòng chàng lúc này ngổn ngang tâm sự mà võ công và tài phú đều không sao giải quyết được.

Nam Cung Bình lẩm bẩm:

- Giá mà thân mình có thể chia làm ba thì mọi sự đều ổn cả, nhưng... Ôi!

Chàng nào biết lúc này dù chàng có chia làm ba được thì nỗi ưu phiền cũng chẳng thể nào giải quyết được.

Mai Ngâm Tuyết ngồi bên chiếc bàn vân thạch, dưới ánh đèn dịu hòa, trước mặt nàng là một giỏ trái cây quý hiếm của vùng Nam Hải, song không hề thu hút được ánh mắt nàng.

Nàng chỉ đăm chiêu nhìn vào ngọn đèn lồng trên vách, chẳng hiểu đang nghĩ gì?

Bước chân nặng nề của Nam Cung Bình không hể cắt đứt đòng suy tư của nàng, thậm chí không hề ngoảnh lại nhìn chàng, gương mặt trắng nhợt hệt như một mảnh ngọc lạnh.

Một hồi thật lâu, sau cùng Mai Ngâm Tuyết khẽ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đi rồi hở?

- Đi rồi.. Hai người ấy theo dõi đến đây là vì cái gì? Chả lẽ họ đã nhận ra cô nương rồi ư?

Mai Ngâm Tuyết cười nhạt:

- Các hạ lo lắng ư?

- Tại hạ lo lắng gì kia?

- Các hạ đang nghĩ nếu như kẻ khác nhận ra tôi thì sẽ bất lợi cho các hạ, lúc ấy chỉ e các hạ sẽ không còn màng đến tôi nữa, bởi tôi là kẻ bị võ lâm phỉ nhổ, nếu các hạ bênh vực tôi thì sẽ trở thành nghịch đồ của võ lâm... Đệ tử Thần Long đường đường chính chính thì đâu dám trở thành nghịch đồ của võ lâm, mà ngay cả Bất Tử Thần Long cũng không dám, đúng chăng?

Nam Cung Bình thờ thẩn, Mai Ngâm Tuyết lại nói:

- Đạo nghĩa trong võ lâm chẳng qua chỉ là vật chuyên dùng của một thiểu số người mà thôi, nếu có mười kẻ anh hùng võ lâm cho rằng các hạ là kẻ ác, thì các hạ có làm gì thì cũng là sai lầm cả, ngay như đệ tử Thần Long đường đường chính chính cũng chẳng dám nói lên một câu công đạo dưới chiếc mũ to "đạo nghĩa võ lâm" ấy, bởi có nói ra chưa chắc kẻ khác đã tin...

- Này, đúng không nào?

Nam Cung Bình ánh mắt lóe lên, song vẫn lặng thinh.

Mai Ngâm Tuyết bỗng cười nhẹ nói:

- Nhưng các hạ hãy yên tâm, hiện nay trên chốn võ lâm ngoài hai chúng ta ra, không còn một ai khẳng định được tôi là...

Chợt sầm mặt, ngoài cửa sổ đã vang lên một chuỗi cười và nói:

- Khổng Tước Phi Tử phen này đã lầm rồi.

Nam Cung Bình vụt biến sắc mặt, thấp giọng quát:

- Ai đó?

Đồng thời đã lướt đến cửa sổ, chỉ thấy cánh cửa nhẹ bật lên, liền tức một bóng người liệng nhanh vào và chắp tay xá dài, mỉm cười nói:

- Tình thế khác thường, tại hạ vì tránh tai mắt nên mới phải hành động như vậy, mong thứ tội cho.

Giọng nói trong trẻo, thần thái lịch thiệp, thì ra là "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình.

Nam Cung Bình giật mình, lùi sau ba bước.

Mai Ngâm Tuyết cũng lộ vẻ kỳ dị, nàng chậm rãi đứng lên nói:

- Tôn giá đã nói gì, hãy nói lại một lần nữa được chăng?

Giọng nói nàng rất dịu nhẹ Ôn hòa, Nhâm Phong Bình thoáng ngẩn người, chẳng hiểu người phụ nữ này bình tĩnh hay là lạnh lùng song y không hề để lộ nỗi thắc mắc ấy ra ngoài mặt, quay sang Nam Cung Bình mỉm cười nói lảng:

- Nam Cung thế gia quả là giàu có nhất thiên hạ, không ngờ ở tận Tây An này cũng có một biệt nghiệp lộng lẫy thoải mái đến vậy.

Nam Cung Bình mỉm cười khiêm tốn cảm tạ, vòng tay chào khách, lúc này chàng đã lấy lại bình tĩnh, ba người đều như có dây thần kinh sắt thép, trong lòng dẫu hết sức kinh nghi, song ngoài mặt vẫn ra vẻ rất bình thản. Mãi đến khi Nhâm Phong Bình ngồi xuống, Mai Ngâm Tuyết bỗng lại cười nhẹ nói:

- Những lời nói vừa rồi của tôi, tôn giá có nghe thấy chăng?

Nhâm Phong Bình mỉm cười:

- Khổng Tước Phi Tử danh lừng thiên hạ, lời nói của Mai cô nương, tại hạ sao dám tiết lộ một tiếng...

Mai Ngâm Tuyết bỗng sa sầm mặt lạnh lùng nói:

- Có lẽ tôn giá đã nghe được hơi nhiều.

Trong khi nói người đã di động, một cánh tay đã đưa đến trước mặt Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình không hề động đậy, nhoẻn miệng cười nhìn vào bàn tay Mai Ngâm Tuyết, như không hề hay biết nếu chưởng ấy mà giáng xuống, y sẽ táng mạng ngay tức khắc.

Nam Cung Bình vội lướt tới cạnh Mai Ngâm Tuyết, song thấy nàng đã buông tay xuống, chàng bất giác thầm thở phào và nghĩ:

- Người này chẳng phải có võ công tuyệt đỉnh thì cũng có trí tuệ tuyệt đỉnh...

Bỗng nghe Nhâm Phong Bình buông tiếng cười rộ nói:

- Thật đáng khâm phục, Khổng Tước Phi Tử quả đúng là phụng trong loài người...

Đoạn ngưng cười nghiêm chỉnh nói tiếp:

- Mai cô nương nếu vừa rồi mà giáng chưởng xuống thì không còn xứng đáng với bốn tiếng ấy nữa.

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng:

- Tôn giá chưa nói rõ ràng, tất nhiên tôi đâu thể hạ sát tôn giá...

Nhâm Phong Bình bỗng cười giòn:

- Nếu tại hạ đã nói rõ thì cô nương hẳn không có ý định hạ sát tại hạ đâu!

Mai Ngâm Tuyết vẫn với giọng lạnh lùng:

- Những kẻ biết quá nhiều dễ chuốc lấy họa sát thân lắm.

- Có phải tại hạ đã biết quá nhiều chăng?

- Đúng vậy!

Ánh mắt nàng vẫn không rời Nhâm Phong Bình, bởi hiện giờ mặc dù nàng vẫn chưa hiểu được ý định của y, song quả cũng chẳng dám xem thường.

Nhâm Phong Bình ngưng cười, chậm rãi nói:

- Nếu tại hạ biết quá nhiều, vậy thì hiện nay trong thành Tây An, những kẻ biết quá nhiều tối thiểu cũng có trên một ngàn.

Mai Ngâm Tuyết thần sắc vụt biến đổi, ngắt lời:

- Vậy nghĩa là sao?

Nhâm Phong Bình thoáng trầm ngâm, đủng đỉnh đi đến cạnh cửa sổ, chậm rãi nói:

- Mai cô nương biết cách trụ nhan, xuân xanh không thay đổi, trên cõi đời vốn đã không còn ai có thể khẳng định Mai cô nương, trông tuổi chỉ độ đôi mươi chính là Khổng Tước Phi Tử khi xưa, thế nhưng... không ngờ lại có kẻ sống sót dưới kiếm của Nam Cung huynh, và khốn nỗi lại đến chỗ của "Phi Hoàn" Vi Thất...

Bỗng đưa tay chỉ ra bầu trời đêm, lớn tiếng nói tiếp:

- Nam Cung huynh và Mai cô nương có trông thấy trên bầu trời thành Tây An hiện đã dâng đầy kiếm khí và sát cơ chăng?

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết rúng động cõi lòng, bất giác nhìn theo hướng chỉ của Nhâm Phong Bình, màn đêm bên ngoài vẫn bình thường, song cõi lòng hai người lại ngập đầy khí lạnh.

Nam Cung Bình lẩm bẩm:

- Kẻ sống sót dưới kiếm...

Mai Ngâm Tuyết trầm giọng:

- Chả lẽ... Diệp Lưu Ca chưa chết?

Nhâm Phong Bình buông tiếng thở dài, khẽ gật đầu:

- Tuy y thọ trọng thương, nhưng vẫn chưa chết...

Nam Cung Bình thừ ra một hồi, chậm rãi nói:

- Lão ta chưa chết ư?

Giọng nói tuy có vẻ kinh ngạc, song cũng có phần vui mừng.

Nhâm Phong Bình ngạc nhiên nhìn chàng, như nhận thấy tư tưởng của người thiếu niên này quả có phần khác người.

Y lại lớn tiếng nói:

- Diệp Lưu Ca tuy trọng thương nhưng chưa chết, và Lữ Thiên Minh đã rời Chung Nam, hiện "Phi Hoàn" Vi Thất đã xuất động lực lượng khuynh thành truy tìm nhị vị, tại hạ tuy không đủ sức tương trợ, song cũng chẳng nỡ ngồi nhìn, nên mới cốt ý đến đây...

Nam Cung công tử, mãnh hổ nan địch quần hồ, hơn nữa sư huynh và sư tẩu của huynh đài cũng không cảm thông cho huynh đài, theo ý tại hạ...

Y thoáng trầm ngâm, chỉ thấy đôi mắt sắc lạnh của Mai Ngâm Tuyết đang chằm chặp nhìn mình, Nam Cung Bình chậm rãi nói:

- Ý của huynh đài phải chăng là định khuyên tại hạ tạm thời lẩn tránh?

Nhâm Phong Bình mắt đảo quanh, chưa kịp lên tiếng thì Mai Ngâm Tuyết đã cướp lời:

- Sai rồi.

Mặt nàng thoáng vút qua một nụ cười khó hiểu. Nhâm Phong Bình ngạc nhiên nói:

- Tại hạ chính là có ý như vậy, sao cô nương lại bảo là sai?

- Nếu tôi là tôn giá, tôi phải khuyên y không nên dính dáng vào những thị phi này, bởi phàm người nào dính líu đến Mai Ngâm Tuyết có máu lạnh này, không bao giờ có hậu quả tốt lành.

Mai Ngâm Tuyết bỗng buông tiếng cười khảy nói tiếp:

- Trong lòng tôn giá phải chăng là định nói như vậy?

Nàng không chờ Nhâm Phong Bình lên tiếng, lại quay sang Nam Cung Bình nói tiếp:

- Nếu tôi là các hạ, tôi cũng tức khắc bỏ đi thật xa, thậm chí đến trước mặt "Phi Hoàn" Vi Thất, cho lão ta biết mình chẳng có chút quan hệ gì với Mai Ngâm Tuyết cả...

Nói đến đây, nàng bỗng ngửa cổ cười như điên dại:

- Mai Ngâm Tuyết hỡi Mai Ngâm Tuyết... ngươi quả là kẻ đầy bất hạnh và lại ngu xuẩn, biết rõ người trong chốn võ lâm không bao giờ buông tha cho ngươi, bởi ngươi không phải là người trong "giới hiệp nghĩa", bởi ngươi có tính nết vừa đáng thương hại lại vừa đáng căm thù... Thế nhưng ngươi cũng nên kiêu ngạo và thỏa mãn, vì một người con gái cô đơn như ngươi, bọn người trong giới hiệp nghĩa đã tung ra cả một lực lượng khuynh thành.

Nam Cung Bình mím chặt môi, mặt thờ thẩn. Đôi mắt Nhâm Phong Bình lấp lánh vẻ kỳ dị, nhìn vị mỹ nhân tuyệt sắc thất thường này, chỉ thấy nàng chợt ngưng tiếng cười, nặng nề buông mình xuống ghế, vẻ mặt chợt trở nên lạnh lùng và kiên nghị dị thường, như thể tất cả tình cảm trong lòng đã phát tiết hết trong trận cười vừa qua, và máu của nàng như đã trở thành băng lạnh thật sự.

Nhâm Phong Bình thầm nhủ:

- Đôi nam nữ này đã không như tình nhân mà lại chẳng giống bạn bè, chẳng hiểu quan hệ như thế nào?

Quay nhìn Nam Cung Bình, trầm ngâm nói:

- Việc không nên chậm trễ, chẳng hay huynh đài định như thế nào?

Nam Cung Bình mỉm cười:

- Hảo ý của huynh đài, tại hạ xin tâm lĩnh.

- Địch đông ta ít... huynh đài tạm lẩn tránh thì hơn.

Nam Cung Bình trầm giọng:

- Nhưng phái Chung Nam là một danh môn, hẳn không đến đỗi chẳng để kẻ khác biện giải đã cậy đông hiếp yếu.

Nhâm Phong Bình thầm thở dài:

- "Lãnh Huyết Phi Tử đã có ác danh từ lâu, còn gì để mà biện giải nữa." Song miệng lại trầm ngâm nói:

- Điều ấy...

Mai Ngâm Tuyết bỗng cười khảy hớt lời:

- Thật không ngờ các hạ trông thì thông minh, nhưng thật ra lại ngu ngốc như vậy, bọn người tự mệnh danh thay trời hành đạo đã từ lâu hận tôi thấu xương, còn cho cơ hội tôi giải thích nữa sao?

Nhâm Phong Bình thầm nhủ:

- Nàng ta cũng rất tự hiểu đó chứ...

Đưa mắt nhìn, thấy thần sắc Nam Cung Bình không thay đổi, bất giác thầm lấy làm lạ.

- "Người này trông ngoại hòa nhưng nội cương, chẳng hiểu vì lẽ gì lại nhẫn nhịn nàng ta như vậy?" Bỗng nghe bên ngoài có tiếng khẽ đằng hắng, Ngụy Thừa Ân đã nhon nhón bước vào, thấy trong phòng bỗng dưng có thêm một người, như hơi lấy làm lạ, song qua bao năm kinh nghiệm dạn dày, vẻ sửng sốt chỉ vút qua chớp nhoáng trên mặt, chỉ cúi đầu nói:

- Tiểu nhân vốn không dám quấy rầy công tử, nhưng...

Đoạn lại nở nụ cười xiểm nịnh nói tiếp:

- Nhóm của chúng tiểu nhân cùng với một số thương gia trong thành Tây An nghe nói công tử đang có mặt, thảy đều đòi đến yết kiến và thiết tiệc hợp thỉnh công tử với vị cô nương này tại Thiên Trường Lâu ở ngay đầu phố, chẳng hay công tử vui lòng đến dự chăng?

Nam Cung Bình thoáng trầm ngâm nhìn Mai Ngâm Tuyết. Mai Ngâm Tuyết khẽ nhướng mày, tuy không nói gì song đã tỏ ý từ chối, nào ngờ Nam Cung Bình trầm giọng nói:

- Đi ngay bây giờ ư?

Ngụy Thừa Ân đáp:

- Công tử nếu tiện...

- Vậy thì đi!

Ngụy Thừa Ân mừng rỡ:

- Tiểu nhân xin đưa đường!

Cúi đầu thụt lui ra, ra chiều vô cùng hớn hở, bởi thiếu chủ nhân đã mang lại một điều vinh dự lớn lao cho y.

Nhâm Phong Bình lặng người, ngay trong lúc quần hào võ lâm đang khắp nơi truy lùng Nam Cung Bình và Lãnh Tuyết Phi Tử, y thật không ngờ Nam Cung Bình lại chấp nhận một cuộc thỉnh mời ấy, bất giác thở dài thầm nhủ:

- Nếu y chẳng phải có dũng khí hơn người thì là điên rồ mất rồi...

Nam Cung Bình mỉm miệng cười, như hiểu thấu tâm ý của Nhâm Phong Bình, chàng nói:

- Nhâm đại hiệp có nhã hứng đi cùng chăng?

Nhâm Phong Bình vội vòng tay nói:

- Xin huynh đài tự tiện!

Đoạn không nén được buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Tiểu đệ thật không sao hiểu nổi tâm sự của huynh đài...

Nam Cung Bình ngắt lời:

- Gia sư vẫn thường dạy tiểu đệ, việc đã đến thay vì lẫn tránh, hãy tiến tới đón lấy.

Đoạn mỉm cười nói tiếp:

- Đệ tử Thần Long từ bé đến lớn không hề biết tới hai chữ "trốn tránh"!

Nhâm Phong Bình cúi đầu im lặng một hồi, đoạn khẽ thở dài nói:

- Có lẽ huynh đài đã đúng!

Nam Cung Bình thành thật:

- Nhưng hảo ý của huynh đài, tiểu đệ khắc ghi trong dạ, nếu mai sau có dịp gặp lại hẳn sẽ cùng vui với huynh đài một phen cho thỏa.

- Tiểu đệ từ khi nhập quan đến nay, điều gặt hái lớn lao nhất chính là được quen biết với một thiếu niên hiệp như huynh đài. Nếu huynh đài không chê, mai sau ắt có nhiều điều nhờ cậy...

Bỗng buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Hôm nay mong huynh đài hãy hết sức thận trọng.

Thoáng ôm quyền thi lễ, đoạn tung người phóng vút qua cửa sổ.

Nam Cung Bình trông theo đến khi khuất dạng, lẩm bẩm:

- Người này quả là một trang hảo hán.

Mai Ngâm Tuyết cười khảy, buông lời ơ hờ:

- Vậy sao?

Nàng đủng đỉnh bước đến cửa, quay lại cười nói:

- Tôi thật lấy làm lạ, vì lẽ gì các hạ đem thân...

Nam Cung Bình khẽ nhíu mày:

- Nếu cô nương không đi...

- Các hạ đã như vậy thì lẽ nào lại bận tâm đến sự sống chết, ôi... thành thật mà nói, tôi đã chán ngán cuộc đời từ lâu lắm rồi.

Đoạn đưa tay vén tóc, chậm rãi bước ra ngoài.

Nam Cung Bình thoáng ngẩn người, chỉ nghe một tiếng thở dài từ ngoài vọng vào và nói:

- Nếu tôi là họ thì cũng không bao giờ để cho các hạ có cơ hội lên tiếng.

Thế nhưng, Nam Cung Bình đi theo sau tiếng thở dài bi quan kia, bước chân hết sức vững vàng.

Mưa đã ngưng, phố đêm thành Tây An hết sức phồn thịnh, những kẻ nhàn rỗi hay dạo chơi phố đêm mọi khi, hôm nay đổi lại là từng tốp năm ba hào sĩ võ lâm lưng đeo trường kiếm, vẻ mặt

đăm chiêu nặng nề.

Đột nhiên bốn bề nhốn nháo cả lên, trước mắt họ vừa xuất hiện một thiếu niên khinh bào thần thái hiên ngang cùng với một nữ lang y phục giản dị nhưng dung nhan tuyệt thế.

- Nam Cung Bình!

- Lãnh Huyết Phi Tử.

Trong ánh mắt của những hào sĩ võ lâm khắp phố chớp nhoáng trao đổi hai cái tên của hai người ấy.

Nam Cung Bình miệng mỉm cười, theo sau Ngụy Thừa Ân đủng đỉnh tiến bước, vẻ bình tĩnh và ung dung lạ thường của chàng đã khiếp đởm quần hào võ lâm.

Hằng mấy trăm ánh mắt kinh ngạc lẳng lặng di chuyển theo bước chân kiên định của chàng.

Đột nhiên, "choang" một tiếng, một kiếm sĩ vóc người mảnh khảnh vụt tuốt kiếm ra, kiếm quang lấp lánh, kiếm khí lạnh toát, song Nam Cung Bình chẳng hề đếm xỉa đến y, và quần hào xung quanh cũng lẳng lặng không phản ứng, gã kiếm thủ thiếu niên ấy quét mắt nhìn quanh, bước chân liền như bị đông cứng tại chỗ.

Mai Ngâm Tuyết mắt đảo quanh, tóc mây phất phới, môi chúm chím cười ngọt lịm, tha thướt đi cạnh Nam Cung Bình, chẳng rõ biết bao ánh mắt bị cuốn hút, làn thu ba của nàng quét đến đâu, ắt hẳn có rất nhiều hào sĩ võ lâm cúi đầu xuống sửa lại y phục của mình.

Những kẻ bi quan thì nghĩ:

- Chả lẽ y phục của mình không chỉnh? Chả lẽ mình có vẻ gì nực cười? Vì sao nàng lại mỉm cười với mình?

Những kẻ lạc quan lại nghĩ:

- À, nàng đã mỉm cười với mình, hay là mình đã lọt vào mắt xanh nàng rồi?

Tất cả mọi người đều cho rằng nụ cười của Mai Ngâm Tuyết là dành riêng cho mình, Mai Ngâm Tuyết thấy thần thái của họ như vậy, nụ cười trên môi lại càng ngọt hơn.

Sự trang trí tại Thiên Trường Lâu vô cùng lộng lẫy, nụ cười của chủ nhân tửu lầu đứng nơi cửa cũng hết sức rạng rỡ, bởi thiếu chủ nhân của Nam Cung thế gia hôm nay lại quang lâm đến đây.

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết sóng vai nhau đi vào tửu lầu, chủ nhân tửu lầu mặc dù đã cố nén lòng, song ánh mắt vẫn chẳng tài nào không hướng về phía Mai Ngâm Tuyết.

Tiệc rượu đã được thiết bày, những người hiện diện thảy đều là hạng hào phú trong thành Tây An, bình nhật thái độ của họ hết sức kiêu căng, song hôm nay đều rụt rè khúm núm chờ đợi, bởi người sắp đến là một thái tử trong nước hoàng kim.

Nghe tiếng bước chân nơi thang lầu, tất cả mọi người đều đứng lên, song lại càng cúi đầu xuống, như thể trên người của vị thái tử kia hẳn có tỏa ra ánh hoàng kim làm chóa mắt họ vậy.

Nam Cung Bình mỉm miệng cười, ôm quyền thi lễ bốn phía. Mọi người ngẩng lên nhìn, lại bất

giác sững sờ, song phen này là bởi thần thái hào sảng của Nam Cung Bình và phong hoa tuyệt thế của Mai Ngâm Tuyết.

Trong khi ấy dưới đường phố, đám đông đang yên ắng bỗng lại nhốn nháo lên.

"Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết đã lên trên Thiên Trường Lâu", câu nói ấy loan truyền trên đường phố, chẳng bao lâu đã lọt vào tai Thiện Minh đạo nhân và "Phi Hoàn" Vi Kỳ.

Lát sau, một đoàn người tiến vào con phố này, bước chân nặng nề lào rào dẫm trên con đường cứng lạnh, trên mặt mỗi người đều như phủ lên một lớp sương lạnh.

Quần hào võ lâm rải rác bốn phía đều gia nhập vào đoàn người ấy, trang nghiêm và căng thẳng tiến về phía Thiên Trường tửu lầu.

Tiếng ồn ào cười nói và chạm ly nhau từ trên tửu lầu theo gió bay ra.

Bên dưới, Thiên Minh đạo trưởng ưỡn ngực bước đi, quay sang "Phi Hoàn" Vi Kỳ đi bên cạnh nói:

- Nghe đâu Nam Cung Bình là con nhà đại phú...

Vi Kỳ gật đầu:

- Đúng vậy!

Thiên Minh đạo trưởng cười khẩy:

- Nếu hắn định dùng tài phú để làm động lòng người thì số chết của hắn ắt chẳng xa lắm, trong chốn võ lâm đâu thể để cho hạng con nhà giàu như vậy tung hoành được?

- Người này tuổi hãy còn trẻ, chẳng những giàu khủng khiếp mà còn được người sư phụ là Bất Tử Thần Long, quả là tài thế lưỡng toàn, lẽ ra nên sống một cách đường hoàng, thật không ngờ trông hắn hết sức anh tuấn mà lòng lại như lang sói, quả là vô cùng đáng tiếc.

Thiên Minh đạo trưởng cười khẩy:

- Nam Cung Bình tự gây ra tội nghiệt, chết là đáng kiếp, ngay cả huynh đệ đồng môn mà còn khinh thường hắn, hổ thẹn không dám đi chung hàng ngũ với hắn.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ thở dài:

- Nhưng dù thế nào thì hôm nay chúng ta cũng nhắm vào Mai Lãnh Huyết là đối tượng chính, còn Nam Cung Bình ít nhiều cũng phải vị nể Bất Tử Thần Long một chút.

- Điều ấy trước hết phải hỏi xem hắn quan hệ thế nào với Mai Lãnh Huyết.

Thoáng chốc đoàn người đã đến dưới Thiên Trường Lâu. Thiên Minh đạo trưởng khoát tay, quần hào lập tức túa ra vây chặt ngôi tửu lầu này, hiển nhiên là muốn cắt dứt đường rút lui của Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết.

Hành động ấy đã làm náo động cả thành Tây An, vô số người chen chúc nhau ngóng cổ nhìn, khiến những sai dịch quan phủ hay tin kéo đến không tài nào vào được.

Mọi người dân trong thành Tây An đều ngưng ngay công việc đang làm, kinh hoàng hỏi:

- Việc gì vậy?

Một số người tưởng xảy ra vụ cướp, bởi mọi người đều biết tất cả hào phú trong thành Tây An tối nay đều tập trung tại Thiên Trường Lâu, thế là những gia đình hào phú đều bàng hoàng rối rắm.

Một số lại tưởng xảy ra cuộc huyết đấu của hào kiệt võ lâm, bởi họ biết người cầm đầu chính là "Tây An Đại Hào" Vi Thất thái gia, thế là những gia đình cẩn thận đều đóng chặt cửa lại.

Tòa thành Tây An cổ xưa lại xảy ra cơn bạo loạn chưa từng có, song chẳng một ai ngờ tới mọi sự chẳng qua chỉ vì một người phụ nữ xinh đẹp "Lãnh Huyết Phi Tử".

Tuy nhiên, trên tửu lầu, dưới ánh đèn sáng choang, Mai Ngâm Tuyết vẫn hết sức bình thản và đoan trang, thậm chí trên môi còn treo nụ cười e ấp, lặng ngồi bên cạnh Nam Cung Bình thần thái ung dung.

Cơn động loạn dưới phố đã khiến cho những vị phú hào thảy đều biến sắc mặt, lòng đầy kinh dị thầm tự hỏi:

- Việc gì đã xảy ra thế này?

Song lại không dám thất lễ trước mặt Nam Cung công tử, vì vậy mãi đến lúc này cũng chưa có ai đến bên cửa sổ nhìn ngóng.

Thốt nhiên, bên dưới vang lên một tiếng quát lớn, liền thì tiếng gió phần phật vang lên bốn phía, vô số bóng người lập tức xuất hiện trên tất cả mọi cánh cửa sổ, mấy mươi ánh mắt sắc lạnh lướt qua những kẻ kinh hoàng, soi thẳng vào Mai Ngâm Tuyết và Nam Cung Bình.

- Ai vậy?

- Việc gì thế?

Những tiếng quát tháo kinh hoàng vang lên hỗn loạn, rồi thì những tiếng quát hỏi ấy đều bị cô đặc bởi những ánh mắt sắc lạnh kia, thế là sự yên lặng đầy chết chóc phủ trùm.

Nam Cung Bình khẽ buông tiếng thở dài, chậm rãi đứng lên, đi đến cửa thang lầu như một vị chủ nhân ân cần chờ đợi những người khách đến muộn.

Sau cùng thì trên cầu thang cũng đã vang lên tiếng bước chân trĩu nặng, Thiên Minh đạo trưởng và Vi Kỳ ánh mắt đăm chiêu, mặt mày tái xanh chậm bước lên lầu.

Nam Cung Bình mỉm cười chắp tay xá dài và nói:

- Nhị vị tiền bối giá lâm, tại hạ đã thất lễ không ra đón từ xa!

"Ngọc Thủ Thuần Dương" Thiên Minh đạo trưởng ánh mắt chợt sầm lại, rồi thì không thèm đếm xỉa đến chàng, chậm rãi đi đến trước chiếc bàn tròn Mai Ngâm Tuyết đang ngồi tủm tỉm cười, chậm rãi ngồi xuống, chậm rãi nâng ly rượu trước mắt lên nhấm lấy một hớp, ánh mắt mọi người đều không tự chủ được, di chuyển theo động tác của lão, bầu không khí trở nên nặng nề đến ngạt thở.

Chỉ thấy Thiên Minh đạo trưởng lại uống lấy vài hớp rượu, mắt không ngoảnh lại mà cũng chẳng nhìn Mai Ngâm Tuyết ngồi đối diện, chỉ đăm mắt nhìn vào bàn tay trắng nõn của mình, trầm giọng nói:

- Giờ đêm đã khá khuya, các vị thí chủ nếu đã no say thì nên về nhà thì hơn.

Lập tức nhốn nháo cả lên, một tốp người đổ xô nhau chạy về phía cầu thang như đám tử tội vừa được đại xá, quên mất phép lịch sự thường ngày, tranh nhau chạy xuống lầu, một nhóm người khác thì bàng hoàng nhìn Nam Cung Bình.

Một chủ tiệm vàng cả gan hơn, buông tiếng đằng hắng rồi nói:

- Vậy là thế nào? Các người vô cớ đến đây quấy nhiễu, chả lẽ... chả lẽ không có vương pháp hay sao?

Giọng điệu của y tuy mạnh dạng, song giọng nói đã có phần run rẩy.

Thiên Minh đạo trưởng buông tiếng cười khẩy, không quay đầu lại nói:

- Nếu thí chủ không muốn đi xuống thì cứ việc ở lại đây.

Người chủ tiệm vàng đảo mắt nhìn quanh, trong thoáng chốc ấy mọi người đã bỏ đi sạch trơn, y lại nhìn những ánh mắt sắc lạnh xung quanh, bỗng cảm thấy rùng mình, lật đật quay sang Nam Cung Bình ôm quyền thi lễ rồi vội vã bỏ xuống lầu.

Thế là chỉ trong chốc lát, ngôi tửu lâu chen chúc đã trở nên vô cùng tĩnh lặng, bởi những người trên cửa sổ chẳng khác nào những pho tượng đá.

"Phi Hoàng" Vi Kỳ buông tiếng cười khẩy, lạnh lùng nhìn Nam Cung Bình đang đứng trước mặt, bỗng sải bước đến ngồi mạnh xuống bên cạnh Thiên Minh đạo trưởng, chộp lấy một bình rượu ngửa cổ lên tu mấy hớp. Mai Ngâm Tuyết ngước mắt nhìn, cười nhẹ nói:

- Mười năm không gặp, tửu lượng các hạ dường như đã tiến bộ hơn đấy.

Tiếng cười của nàng vẫn dịu dàng, vẫn bình tĩnh, "Phi Hoàn" Vi Kỳ thoáng ngẩn người, "bộp" một tiếng, ném mạnh bình rượu lên bàn, chén dĩa văng rơi tung tóe.

Nam Cung Bình bình thản đủng đỉnh đi tới, bỗng đưa tay lấy một bình rượu nóng, chân vẫn không ngừng đi đến cạnh Mai Ngâm Tuyết, chậm rãi ngồi xuống nói:

- Rượu vẫn ấm, thức ăn còn nóng, nhị vị tiền bối có muốn thêm ly nữa chăng?

"Phi Hoàn" Vi Kỳ quát lên, hai tay nâng bàn, song Thiên Minh đạo trưởng đã nhẹ nhàng đưa tay ra đè xuống, chỉ nghe hai tiếng lách cách, mặt bàn bằng gỗ rắn đã bị đôi bàn tay sắt của Vi Kỳ bẻ gãy hai miếng.

Nam Cung Bình thoáng biến sắc mặt, trầm giọng nói:

- Nhị vị tiền bối nếu muốn uống rượu thì tại hạ hầu tiếp, còn như không thì tại hạ xin cáo từ!

Vi Kỳ nhướng mày, chưa kịp lên tiếng thì Thiên Minh đạo trưởng đã lạnh lùng nói:

- Nếu các hạ muốn đi xuống thì xin tự tiện.

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười khẩy, yểu điệu đứng lên nói:

- Vậy thì chúng ta đi thôi!

Vi Kỳ quát lớn:

- Cô nương không thể đi được.

Mai Ngâm Tuyết nhướng mày ngạc nhiên:

- Sao vậy? Chả lẽ Vi Thất gia định giữ tôi lại hầu rượu hay sao?

Thiên Minh đạo trưởng sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói:

- Cô nương tung hoành giang hồ gần ba mươi năm, đã sát hại biết bao mạng người, nay cũng đã sống quá đủ rồi.

Mai Ngâm Tuyết giọng bỡn cợt:

- Đạo trưởng râu tóc bạc phơ thế này, chả lẽ còn sống chưa đủ sao? Nếu còn tiếp tục sống... ha, chỉ e người ta phải gọi đạo trưởng là lão bất tử đấy!

Vi Kỳ trợn mắt, Thiên Minh đạo trưởng vẫn không thay đổi thần sắc, nhẹ khoát tay ngăn cản Vi Kỳ nổi giận, lạnh lùng nói:

- Cô nương hôm nay chết đi, bần đạo nhất định sẽ lập đàn cúng tế, siêu độ vong hồn cho cô nương, để khỏi bị những cô hồn oán quỷ đòi mạng trước Quỷ Môn Quan.

Mai Ngâm Tuyết cười nhẹ:

- À, thì ra tối nay các ngươi cùng đến đây định hạ sát tôi phải không?

Thiên Minh đạo trưởng lạnh lùng:

- Không dám, chỉ mong cô nương hãy tự tuyệt lấy!

Mai Ngâm Tuyết vờ sửng sốt:

- Tôi tự tuyệt lấy ư? Vì sao vậy?

- Bổn tọa vốn không muốn nhiều lời, song người xuất gia luôn lấy từ bi làm gốc, nhưng nếu cô nương còn tiếp tục nói năng bừa bãi thì bổn tọa đành phải khai sát giới thôi.

Mai Ngâm Tuyết vẫn mỉm cười nói:

- Vậy thì đạo trưởng hãy mau động thủ đi, kẻo lát nữa tôi sẽ tiết lộ bí mật của đạo trưởng đấy!

Thiên Minh đạo trưởng tái mặt, "Phi Hoàn" Vi Kỳ xen lời:

- Tiểu đệ đã nói trước là không nên nói nhiều lời với y thị rồi mà!

Chỉ nghe "choang" một tiếng, trong tay đã có thêm một đôi Long Phụng Song Hoàn to cỡ

miệng bát, ánh vàng lấp lánh.

Nam Cung Bình bỗng quát khẽ:

- Hãy khoan!

Vi Kỳ gằn giọng:

- Các hạ cũng muốn chết chung với y thị ư?

Vung mạnh song hoàn, chiếc bàn trước mặt lập tức bị hất bay lên.

Nam Cung Bình phất tay áo, mặt bàn bay ra ngoài, "ầm" một tiếng va vào ách sau lưng chàng, chàng không quay đầu lại, trầm giọng nói:

- Nhị vị vội vã đến đây đòi giết người là nghĩa làm sao?

Quần hào xung quanh dường như không ngờ hai người trong lúc này mà còn bình tĩnh như vậy, bất giác đều buông tiếng thở dài cảm khái. Còn những hào sĩ võ lâm ở dưới phố thấy mãi đến lúc này trên lầu vẫn chưa có động tĩnh, cũng bất giác nhốn nháo lên.

Nam Cung Bình đảo mắt nhìn quanh, bỗng cao giọng nói:

- Nếu nhị vị hôm nay cậy vào đông người lấy mạnh hiếp yếu, loạn kiếm giết chết chúng tôi, mai sau trong chốn giang hồ chả lẽ không ai đòi công đạo ở nhị vị hay sao?

Hôm nay nếu nhị vị đến đây là để lấy mạng chúng tôi, ít ra cũng phải cho thiên hạ võ lâm biết rõ nguyên nhân vì sao chúng tôi lại đáng tội chết chứ.

Tiếng nói chàng dõng dạc, lời lẽ đanh thép, lấn át cả tiếng ồn ào bốn phía, theo gió bay xa.

Thiên Minh đạo trưởng cười khẩy:

- Các hạ muốn nói cho các vị bằng hữu võ lâm nghe phải không?

- Đúng vậy, trừ phi hôm nay trong chốn võ lâm không còn có đạo nghĩa nữa, bằng không đạo trưởng đã là minh chủ võ lâm thì cũng không thể khinh thường mạng người như vậy!

Quần hào võ lâm khi nãy vốn chỉ nhất thời khích động đổ xô kéo đến, giờ nghe những lời lẽ đầy chính khí của Nam Cung Bình đều không khỏi động tâm, một số đứng nơi cửa sổ cũng rón rén phóng xuống đất.

Thiên Minh đạo trưởng quét mắt nhìn quanh, mặt dần biến sắc.

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười nói:

- Phải chăng trong lòng đạo trưởng hiện đang hối hận là không nên nói nhiều với tôi, lẽ ra phải giết tôi từ lâu rồi?

Tiếng nói nàng tuy nhỏ nhẹ, song từng tiếng rõ ràng vang đi rất xa.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ bỗng ngửa cổ cười vang nói:

- Nếu cô nương là người khác thì những lời lẽ ấy rất có thể gây nghi ngờ cho các vị bằng hữu đối

với anh em lão phu, song người có máu lạnh như cô nương dẫu có nói hằng ngàn câu thì cũng bằng thừa, bất luận thế nào Vi Thất này cũng không thể để lại một mầm họa võ lâm như cô nương.

Đoạn quay sang Nam Cung Bình nói tiếp:

- Ngươi đã biết y thị lã Lãnh Huyết Phi Tử vậy mà còn bênh vực, nội bấy nhiêu cũng đáng tội chết rồi, nhưng lão phu vì nể mặt sư phụ ngươi... đi, mau đi xuống đi!

Thiên Minh đạo trưởng tiếp lời:

- Các hạ bênh vực cho y thị như vậy, chả lẽ hai người có quan hệ mờ ám gì hay sao?

Nam Cung Bình thoáng nhíu mày, lửa giận bừng lên, chàng vốn ngỡ chưởng giáo Chung Nam này với "Phi Hoàn" Vi Kỳ là người trong giới hiệp nghĩa, giờ thấy vậy lòng bỗng cảm thấy bên trong hẳn có nhiều điều lắc léo.

Quần hào võ lâm nghe hai người nói vậy, lại bất giác thầm nhủ:

- Phải rồi, người khác còn có thể nói được, còn Lãnh Huyết Phi Tử thì đã từ lâu khét tiếng tà ác, lẽ ra sớm đã đáng chết, vậy mà thiếu niên này còn bênh vực cho y thị, hẳn cũng chẳng phải là người tốt.

Nam Cung Bình than thầm, biết sự việc hôm nay không thể nào giải quyết được như ý muốn mình, quay nhìn Mai Ngâm Tuyết, thấy nàng vẫn mỉm miệng cười, chẳng hề bận tâm đến sự sống chết ngay trước mắt.

Nói thì chậm, song lúc ấy không có thời gian kịp thở, Nam Cung Bình vừa trầm ngâm thì quần hào bốn phía đã quát ầm lên:

- Nói nhiều làm gì, giết quách cả hai đi!

Thiên Minh đạo trưởng cười lạnh lùng:

- Ngươi đòi công đạo võ lâm, giờ thì bổn tọa đành phải dựa vào ý kiến của quần chúng mà xử lý thôi!

"Phi Hoàn" Vi Kỳ quát lớn:

- Ngươi còn chưa chịu tránh ra hả?

Hai tay vung lên, hữu trên tả dưới, thần thái của ông vốn đã vô cùng uy mãnh, giờ giở thế "Đỉnh thiên lập địa" này ra lại càng thần uy lẫm liệt, quần hào liền hoan hô rền rĩ.

Mai Ngâm Tuyết thản nhiên nói:

- Chỉ một mình lão ư?

Vi Kỳ sững người, chợt nghĩ đến võ công kinh người của Lãnh Huyết Phi Tử, bất giác đứng thừ ra tại chỗ, chẳng tài nào di động được lấy nửa bước.

Nam Cung Bình bật cười ha hả:

- Thì ra nhân vật giang hồ đa số đều là những kẻ mù quáng...

Chưa dứt lời tiếng quát tháo giận dữ đã vang lên cùng khắp, hiển nhiên lời nói của chàng đã khơi dậy lửa giận của quần hào.

Mai Ngâm Tuyết nhẹ xoay người khẽ nói:

- Hãy theo tôi xông ra!

Thần sắc nàng vẫn bình thản và đầy tự tin, quả tình nàng hiểu rất rõ đối phương, mặc dù đông người song lại rất dễ rối loạn, bằng vào võ công của mình chắc chắn có thể mở ra được một con đường máu.

Nào ngờ Nam Cung Bình lại ngạo nghễ đứng yên tại chỗ, lớn tiếng quát:

- Im ngay!

Tiếng quát như long trời lở đất, quần hào thảy đều giật mình, bất giác nín lặng, chỉ thấy Nam Cung Bình lạnh lùng nhìn Thiên Minh đạo trưởng, lớn tiếng nói:

- Bất luận thế nào Nam Cung Bình này cũng phải lãnh giáo vị tiền bối võ lâm đạo trưởng trước. Mai Ngâm Tuyết thật sự đã có hành vi tồi tệ gì mà đạo trưởng đã trông thấy, ngày nào năm nào và tại đâu đã phạm phải tử tội không thể tha thứ được?

Thiên Minh đạo trưởng không thể nào ngờ được Nam Cung Bình lại đặt ra câu hỏi như vậy, bất giác ngớ người.

Nam Cung Bình lại cao giọng nói tiếp:

- Nếu đạo trưởng không trả lời được thì lấy quyền gì mà đại diện cho toàn thể võ lâm? Dựa vào đâu mà nói đến công đạo võ lâm? Nếu như đạo trưởng có thâm thù đại hận gì với nàng ấy, với thân phận chưởng môn một phái, đạo trưởng có thể đơn độc giải quyết với nàng, dẫu có phanh da xẻ thịt nàng thì Nam Cung Bình này cũng chẳng một lời oán trách, còn như đạo trưởng định lợi dụng công chúng để giải quyết việc riêng, vọng ngôn công đạo võ lâm, viện vào những lời lẽ vu vơ và lời đồn hoàn toàn vô căn cứ để khích động hàng ngàn bằng hữu võ lâm sau tiệc rượu, tuyên bố là thay trời hành đạo, làm ra vẻ trừ hại cho võ lâm, Nam Cung Bình này không thể nhẫn nhịn được, dù đạo trưởng viện vào hằng trăm lý do, có hằng ngàn người hậu thuẫn thì Nam Cung Bình này cũng xin được lãnh giáo trước.

Chàng nói thao thao, lời lẽ đầy chính khí, Vi Kỳ mặt mày tái ngắt, quần hào cũng nghe lòng rộn rạo, chỉ "Ngọc Thủ Thuần Dương" Thiên Minh đạo trưởng mặt vẫn u ám như màn đêm, mãi đến khi Nam Cung Bình nói xong rất lâu, lão mới lạnh lùng nói:

- Nói vậy là các hạ khiêu chiến với bần đạo chứ gì?

Nam Cung Bình rắn giọng:

- Đúng vậy!

Một thiếu niên mới xuất sư môn mà dám khiên chiến với chưởng môn của một đại kiếm phái trong võ lâm, quả là một điều chấn động võ lâm, tất cả quần hào lại nhốn nháo lên.

Thì ra quần hào vốn đứng dưới đường phố, lúc này đã không dằn được phóng cả lên lầu, thậm chí có người đeo trên mái hiên thò đầu nhìn vào, dân chúng trong thành Tây An lại càng kinh hoàng hơn, bọn sai dịch quan phủ chẳng hiểu sao bỗng dưng lại xuất hiện nhiều cao thủ võ lâm thế này, tuy họ có giao tình với Vi Thất gia, song cũng gánh vác không nổi, đành âm thầm chuyển báo lên trưởng bối.

Thiên Minh đạo trưởng quét mắt nhìn quanh, thấy trợ thủ mình giờ đã trở thành kẻ bàng quan, lòng không khỏi có phần hối hận, lão không biết người đông lỡ việc là lẽ tất nhiên, huống hồ những hào sĩ võ lâm này đến từ bốn phương, làm sao lão điều khiển cho được, bèn buông tiếng cười khẩy, chậm rãi vén tay áo lên và nói:

- Ngươi đã ngông cuồng như vậy thì bổn tọa cũng chẳng quản cậy lớn hiếp nhỏ.

Nam Cung Bình buông tiếng cười khẩy, chàng tuy đang mặc áo bào rộng tay, song cũng không cởi ra.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ thoáng ngẩn người, đoạn từ từ lui ra.

Mai Ngâm Tuyết tươi cười nói:

- Thú vị quá, nếu không đủ rộng thì tôi kéo mấy chiếc bàn bên kia ra nữa.

Giọng điệu nàng như thể là người khác đấu võ, chẳng liên can gì đến nàng cả.

Nam Cung Bình biết tính nàng là vậy, nên chẳng lấy làm lạ, song kẻ khác thì không khỏi kinh ngạc nhủ thầm:

- Nàng ta quả không hổ danh Lãnh Huyết Phi Tử.

Một số những kẻ háo sắc quả thực sự kéo những chiếc bàn ghế xung quanh ra, thế là đã có một khoảng trống rất rộng.

Nam Cung Bình và Thiên Minh đạo trưởng đứng đối diện nhau, Thiên Minh đạo trưởng thì hết sức vững dạ, tin chắc thiếu niên này chẳng phải là địch thủ của mình.

Nam Cung Bình thì không khỏi có phần hồi hộp, phải biết chàng tuy rất gan dạ, song lần đầu tiên giáp mặt với cường địch, làm sao tránh khỏi tinh thần căng thẳng? Chàng thầm quyết định, mấy chiêu đầu phải hết sức thận trọng, tạm giữ thế thủ rồi hẵng định liệu.

Thiên Minh đạo trưởng từng trải qua hằng trăm trận chiến, trông thấy ánh mắt và thần sắc liền đoán biết ngay tâm ý của chàng, lại càng vững dạ hơn, trầm giọng nói:

- Thất đệ, đừng cho yêu phụ kia tẩu thoát.

Vi Thất vừa đáp thì Mai Ngâm Tuyết đã cười nói:

- Trận đấu hay ho thế này, làm sao tôi bỏ đi cho đành?

Thiên Minh đạo trưởng buông tiếng hừ hậm hực, nói:

- Xin mời!

Dẫu sao lão cũng tự thị thân phận không muốn ra tay trước, nào ngờ Nam Cung Bình đã quyết

định dĩ tịnh chế động, dĩ thủ vi công, nên cũng đứng yên bất động.

Vi Kỳ trầm giọng:

- Tứ ca khách sáo làm gì với hạng bại hoại võ lâm này!

- Đúng vậy!

Thiên Minh đạo trưởng vừa dứt lời đã lao tới phóng ra một chưởng nhằm bả vai Nam Cung Bình giáng xuống.

Người lão còn lơ lửng trên không thì bàn tay đã bổ xuống, tay trái đặt sát mạn sườn, toàn thân đều để trống, và điểm tấn công của hữu chưởng cũng không phải nơi yếu hại của Nam Cung Bình, tiếng là công trước một chiêu, song kỳ thực là nhường trước một chiêu. Quần hào bốn phía thảy đều là cao thủ võ lâm, làm sao không nhận ra được, bất giác cùng cất tiếng hoan hô.

Nam Cung Bình thoáng kinh ngạc, chàng không ngờ vị chưởng môn Chung Nam này lại tung ra một chiêu như vậy.

Chàng vốn đã thiếu kinh nghiệm giao đấu, lại sẵn lòng giữ lấy thế thủ, mắt thấy bàn tay trắng muốt của đối phương giáng xuống, không thừa cơ phản kích mà giành lấy tiên cơ, lại rụt người lùi nhanh ra sau ba bước.

Thiên Minh đạo trưởng mỉm cười, nhón chân điểm đất, người lại cất lên và phóng ra một chưởng hệt như chiêu thế trước. Nam Cung Bình lại ngó người, lùi tiếp ra sau, quần hào lại cất tiếng hoan hô.

Tiếng hoan hô chưa dứt, nào ngờ Thiên Minh đạo trưởng lại tung ra một chiêu cũng hệt như trước, Nam Cung Bình tức giận, vừa định phản kích, ngờ đâu chưởng thế của đối phương lại giáng xuống đỉnh đầu chàng, toàn thân tuy vẫn để trống, song thế công lại bắt buộc đối phương phải tự cứu lấy mình.

Nam Cung Bình thầm buông tiếng thở dài, lách ra xa hai thước, quần hào lại cất lên tiếng hoan hô lần thứ ba. Nam Cung Bình chưa xuất được một chiêu mà Thiên Minh đạo trưởng đã liên tục nhận được ba lượt hoan hô, đủ chứng tỏ ai mạnh ai yếu, có người xầm xì nói:

- Thân thủ như vậy mà cũng dám khiêu chiến với Ngọc Thủ Thuần Dương, quả là nực cười quá sức.

Lúc này Thiên Minh đạo trưởng càng thêm phấn chấn tinh thần, hữu chưởng bổ chéo xuống cổ trái Nam Cung Bình, tả chưởng phất vào ba nơi đại huyệt bên hông chàng.

Nam Cung Bình xoay người tránh khỏi một chiêu hai thức ấy, đồng thời tay phải nhanh như chớp vỗ vào huyệt Đan Điền đối phương.

Thiên Minh đạo trưởng giật mình, vội lách người tránh và lại bổ ra hai chưởng, bàn tay lão tuy trắng muốt như phụ nữ, song chưởng lực vô cùng hùng hậu, chưởng thế chưa tới mà chưởng phong đã tới.

Nam Cung Bình thoáng thụp người, hai tay cùng lúc vung ra bổ vào hai cổ tay Thiên Minh đạo trưởng, chàng vốn lấy thủ làm công, giờ đây lại lấy công làm thủ.

Thiên Minh đạo trưởng khẽ quát một tiếng, với chiêu "Kim ti giảo tiễn" hai tay cùng lộn ra. Nam Cung Bình ngửa người, vụt phóng ra một cước, Thiên Minh đạo trưởng lùi nhanh ra sau ba thước, rồi lại lao vào tấn công, song lòng kiêu ngạo đã tiêu tan khá nhiều.

Lão ta vốn đã giành được tiên cơ, quần hào tin chắc Nam Cung Bình sẽ bại trong khoảnh khắc, nào ngờ Nam Cung Bình tuy tuổi trẻ, song thất thế vẫn không nao núng, thế cước phóng ra nhanh như chớp và rất chuẩn xác, quần hào lại không khỏi xầm xì:

- Đệ tử của Thần Long quả thân thủ bất phàm.

Chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, không hề phát ra tiếng động, thoáng chốc đã qua vài mươi chiêu. Nam Cung Bình lòng vẫn còn có điều kiêng nể, không thể giở hết toàn lực, nên lại bị Thiên Minh đạo trưởng chiếm được thượng phong, quần hào lại cất tiếng hoan hô.

Thiên Minh đạo trưởng đã biến sáu mươi bốn thức Xuân Phong Đắc Ý Kiếm, pho kiếm pháp trấn sơn của phái Chung Nam thành chưởng pháp sử dụng, và mười ngón tay nõn nà của lão chẳng khác nào mười lưỡi kiếm sắc bén.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ vốn hai tay nắm chặt Long Phụng Song Hoàn, giờ buông lơi dần, vẻ mặt nặng nề giờ cũng hé nở nụ cười, nghiêng mặt nhìn, nào ngờ Mai Ngâm Tuyết vẫn tủm tỉm cười ra chiều nắm chắc phần thắng.

Lại qua vài chiêu nữa, thế công của Thiên Minh đạo trưởng càng thêm hung hiểm, trong nhất thời Nam Cung Bình vẫn chưa có dấu hiệu thua bại, quần hào tuy không ngớt hô hào cổ vũ cho Thiên Minh đạo trưởng, song lòng cũng không khỏi kinh dị, thiếu niên này mới xuất sư môn, tuổi còn trẻ mà không ngờ lại có võ công như vậy, có thể cầm cự lâu với Ngọc Thủ Thuần Dương đến thế.

Sau mấy mươi chiêu, tâm thần ổn định dần, thấy thế công của Thiên Minh đạo trưởng tuy hung hiểm, song cũng chưa thể làm gì được mình, chàng liền vững dạ và nhận thấy có khả năng thủ thắng.

Phải biết võ công của Thần Long chủ yếu là thế công hung hiểm uy mãnh, không linh biến hóa, mà Nam Cung Bình mãi đến giờ vẫn giữ thế thủ, xem như đã dồn hết toàn lực, song kỳ thực chỉ dùng có năm thành công lực.

Những thấy Thiên Minh đạo trưởng song chưởng vung vít, với chiêu "Phất hoa động liễu" công tới, Nam Cung Bình bỗng cất tiếng hú dài, tung mình vọt lên cao.

Thiên Minh đạo trưởng giật mình, chỉ cảm thấy bốn luồng kình lực từ trên dưới phải trái cùng lúc ập tới, dẫu tránh né thế nào cũng không khỏi bị đánh trúng, còn như không né tránh, tuy không hề gì, song đối phương đã tung người lên, chiêu kế tiếp ắt tới ngay tức khắc, nếu đứng yên chẳng khác nào chờ chịu đòn.

Quần hào cũng đều kinh hãi, Vi Kỳ tái mặt hốt hoảng kêu lên:

- Thiên Long Thập Thất Thức!

Cả đời ông tuy phục nhất là Bất Tử Thần Long, song trong thâm tâm vẫn nuôi ý định so tài với Bất Tử Thần Long một phen, nay trông thấy chiêu thức siêu tuyệt vô song thế này, lòng bất giác

chán chường khôn tả.

Thì ra trong khắp thiên hạ, những thân pháp và chiêu thế biến hóa khi phi đằng trên không vốn rất ít, nhưng như Thương Khung Thập Tam Thức, Thiên Sơn Thất Cầm Chưởng, Côn Lôn Thần Long Bát Chưởng, tuy cũng đều là những môn võ công oai chấn võ lâm, lưu truyền thiên cổ, nhưng đều là sau khi tung người lên cao mới có thể xuất thủ tấn công, từ trên giáng xuống, uy lực hung mãnh, nhưng nếu đối phương võ công cao cường thì có thể phòng bị trước, không khó tránh khỏi.

Chỉ có "Phá Vân Tứ Thức" sau cùng trong Thiên Long Thập Thất Thức của Chỉ Giao sơn trang là ngay khi tung người lên đã xuất thủ tấn công, hoặc bắt buộc đối phương phải tự cứu, hoặc phong tỏa đường rút lui của đối phương trước, rồi chiêu này nối tiếp chiêu kia liên hoàn tung ra, nên khi Thiên Long Thập Thất Thức được thi triển thì Thiên Sơn và Côn Lôn đều kinh hoàng thất sắc.

Lúc này Nam Cung Bình thi triển chính là chiêu "Trực thượng cửu tiên" (thẳng lên chín tầng mây) biến hóa từ thế đầu tiên "Phá vân thăng" trong Phá Vân Tứ Thức, song chưởng và song cước cùng lượt tung ra, trước tiên phong tỏa đường rút lui của Thiên Minh đạo trưởng, sau đó biến chiêu Thiên Long Trảo, mười ngón tay vươn ra chộp xuống nhanh như chớp.

Chàng sớm đã chờ đợi thời cơ, mãi đến chiêu này mới thi thố toàn lực, mọi người cũng thất sắc rú lên kinh hãi, nào ngờ Ngọc Thủ Thuần Dương có thể lãnh đạo cả một môn phái, võ công quả có chỗ hơn người, lão đứng yên chờ đến khi mười ngón tay Nam Cung Bình chộp xuống, bất thần với chiêu "Song chưởng phiên thiên" vung lên nghênh đón, chỉ nghe "bốp" một tiếng, bốn chưởng giao nhau, hai mươi ngón tay đan chặt vào nhau.

Chiêu tấn công này của Nam Cung Bình đành rằng kinh thế hãi tục, song Thiên Minh đạo nhân lại có thể trong chớp nhoáng đón đỡ được bàn tay biến ảo của chàng, quả công lực thâm hậu và chuẩn xác về thời gian lẫn phương vị, càng khiến người kinh hồn bạt vía.

Quần hào cùng la to, chẳng rõ là hoan hô hay là kinh hãi.

Những thấy Nam Cung Bình thẳng người lơ lửng trên không, y phục chàng tung bay bởi những cơn gió lùa vào qua cửa sổ, gương mặt vốn đã trắng nhợt của chàng giờ chàng không còn một chút sắc máu, ánh mắt rừng rực nhìn thẳng vào mắt Thiên Minh đạo nhân, một hồi thật lâu người chàng mới chầm chậm hạ xuống, song bốn bàn tay vẫn dính chặt vào nhau.

Mũi chân chàng vừa chạm đất, Thiên Minh đạo nhân chân trái lùi sau nửa bước, rồi thì hai người đứng bất động như bị đóng chặt vào đất, và bốn luồng ánh mắt sáng quắc cũng quyện chặt vào nhau. Lúc này hai người đều dồn hết toàn bộ tâm thần lẫn công lực gia đấu nhau, và thậm chí đánh cuộc cả tính mạng vào trong trận đấu này.

Thế là tiếng ồn ào xung quanh đều biến mất, trở nên im phăng phắc, song tiếng thở và tiếng tim đập mỗi lúc càng thêm nặng nề, những kẻ bên dưới không trông thấy tình trạng của hai người đang giao đấu, song thấy những người trên cửa sổ bỗng dưng trở nên tĩnh lặng thế kia, lòng lại càng hồi hộp căng thẳng đến tột độ.

Đột nhiên, ván lầu vang lên tiếng kèng kẹt, chỉ thấy trên trán hai người đều vã ra mồ hôi, to cỡ hạt đậu, Nam Cung Bình tuy chiêu thức kỳ ảo, song dẫu sao cũng không bằng được Thiên Minh

đạo nhân công lực thâm hậu đã rèn luyện hằng mấy mươi năm, lúc này chàng đã lộ vẻ không chịu nổi, thế là "Phi Hoàn" Vi Kỳ liền lộ vẻ vui mừng, còn Mai Ngâm Tuyết thì vẻ mặt dần trở nên nặng nề.

Thốt nhiên, dưới lầu bỗng la hét nhốn nháo, mọi người giật mình, chỉ cảm thấy hơi nóng bốc lên hừng hực, ngay trên mặt những kẻ bàng quan cũng toát mồ hôi, còn Nam Cung Bình và Thiên Minh đạo trưởng càng mồ hôi nhễ nhại.

Tiếp đến, tiếng đồng tù vang lên inh hỏi, có người hét lớn:

- Cháy... cháy lớn rồi...

Trên tửu lầu bấn loạn, dưới đường phố cũng bấn loạn, một ngọn lửa đỏ rực bỗng bốc lên tửu lầu...

Tất cả quần hào vội vàng lục tục phóng xuống, những kẻ xem náo nhiệt hệt như đàn kiến trên chảo nóng, đổ xô nhau xông ra khỏi con phố ấy.

Tuy có người cứu hỏa, song thế lửa hết sức kỳ lạ, thoáng chốc đã nuốt chửng cả ngôi tửu lầu.

Thế nhưng, Nam Cung Bình và Thiên Minh đạo nhân bốn chưởng dính vào nhau, đang trong giờ phút sinh tử, không người nào dám thoái lui nửa bước.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ mồ hôi đầm đìa, mắt đỏ quạch, song hoàn chập vào nhau "choang" một tiếng, vừa định lao tới, nào ngờ trước mặt bóng người nhấp nhoáng, Mai Ngâm Tuyết đã lạnh lùng đứng cản trước mặt.

Trong cơn nóng giận, Vi Kỳ quát lớn, tay phải Kim Long Hoàn phóng nhanh vào mặt Mai Ngâm Tuyết, tay trái Kim Phụng Hoàn rời tay bay đi, một luồng sáng vàng rít gió bắn vào mạn sườn Nam Cung Bình.

Lúc này Nam Cung Bình tâm lực đều kiệt quệ, đừng nói là chiếc phi hoàn uy lực ghê gớm mà Vi Kỳ đã nhờ nó thành danh, dù là một viên đá do đứa bé mười tuổi ném ra thì chàng cũng không chịu nổi, chỉ đành nhắm mắt chờ chết.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ tuy cùng ném song hoàn ra một lúc, song sức mạnh đều ở tay trái, chiếc hoàn ở tay phải chỉ cốt làm loạn tai mắt của Mai Ngâm Tuyết, bởi chính lão cũng biết không thể nào đả thương được nàng.

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười khẩy, bỗng ngửa người ra sau, thân thể nàng mềm dẻo như thể không xương, nhẹ nhàng vươn tay ra chộp lấy chiếc vòng vàng đang bay đi nhanh như chớp, ngón tay ngoắc một cái, chiếc vòng vàng liền bay sang phía Thiên Minh đạo trưởng.

Nam Cung Bình vừa rồi trong cơn kinh hãi đã bị đối phương thừa cơ dồn sức, giờ càng lép thế hơn, mắt thấy đã sắp ngã xuống, ngờ đâu ngay khi đó Thiên Minh đạo trưởng cũng giật mình kinh hãi, chàng liền mừng rỡ dồn hết tàn lực phản kích.

Mai Ngâm Tuyết cười khẽ:

- Đó gọi là tự...

Chưa kịp dứt lời bỗng thấy chiếc kim hoàn vù một tiếng bay ngược trở về, lại nhắm sau lưng

nàng bay tới.

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười:

- Khá lắm, thì ra lão đã gắn dây vào kim hoàn.

Trong khi nói bàn tay đã nhẹ nhàng đưa ra chộp lấy chiếc kim hoàn như thò tay lấy vật trong túi, phải biết rằng nàng ở trong quan tài suốt mười năm dài khổ luyện võ công, từ ngày này qua ngày nọ nằm yên lặng, tai mắt đã luyện đến mức sáng tỏ thiên hạ vô song, dù là một mũi phi châm từ sau lưng bắn tới thì nàng cũng bắt được dễ dàng.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ kinh hãi, vội xoay người ra sau toan đoạt lại kim hoàn, lão cột vào đó một sợi dây bằng vàng đen được luyện hằng ngàn lần, tuy rất mảnh song vô cùng bền chắc, đao kiếm khó chém đứt được, nào ngờ Mai Ngâm Tuyết chưa tắt nụ cười, tay phải đưa ra, hai ngón giữa và trỏ cắt nhẹ, dây vàng liền đứt lìa, Vi Kỳ bị mất trọng tâm, tuy hạ bàn vững cố, song cũng không khỏi lui sau nửa bước.

Lúc này ngọn lửa đã thiêu cháy bốn cánh cửa sổ kêu lên lách cách, hơi nóng đã khiến cho Nam Cung Bình, Thiên Minh đạo trưởng, Vi Kỳ và Mai Ngâm Tuyết đều ướt sũng mồ hôi. Đột nhiên cánh cửa sổ bên phía nam bị gió thổi rơi xuống, bén cháy những bàn ghế chất đống nơi góc tường.

Dần dà, xà nhà cũng đã bốc cháy, "bộp" một khúc gỗ cháy rơi xuống cạnh Mai Ngâm Tuyết, nàng chuyển bước tránh khỏi một cước của Vi Kỳ, tiện thế dùng chân hất khúc gỗ cháy bay vù về phía Vi Kỳ.

Vi Kỳ hét vang, tay trái vung ngược ra sau, một luồng chưởng phong dánh khúc gỗ rơi xuống lầu, song lão đã quên mất trên cổ tay mình còn nửa khúc dây đứt, khi tay trái vừa vung ra, sợi dây liền cuốn ngược trở lại, quất vào sau gáy lão.

Lập tức sau gáy lão máu tuôn ra đầm đìa, Vi Kỳ gầm to, cởi bỏ sợi dây vàng trên cổ tay trái. Mai Ngâm Tuyết cười nói:

- Quả là một chiêu tuyệt vời, có thể gọi được là "Gậy ông đập lưng ông" chăng?

Miệng tuy cười nói, song người đã quay đến cạnh Thiên Minh đạo trưởng. Nam Cung Bình trong khi giao đấu thấy nàng vẫn chưa bỏ đi, chàng cảm thấy hết sức an ủi, song giờ thấy bàn tay của nàng sắp vỗ vào người Thiên Minh đạo trưởng, chàng bỗng hét lên một tiếng, song chưởng cùng đẩy ra, Thiên Minh đạo trưởng liền bị đẩy lùi năm thước, hai người cùng ngồi bệch xuống đất.

Mai Ngâm Tuyết bật lên một tiếng hoảng hốt, lướt đến cạnh Nam Cung Bình.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ cũng vội lao đến bên Thiên Minh đạo trưởng, cùng cúi xuống xem xét, chỉ thấy hai người tuy hơi thở yếu ớt, toàn thân rủ rượi, song hiển nhiên không hề bị nội thương, chỉ thờ thẩn nhìn đối phương, dường như trong lòng đều rất lấy làm lạ.

Thì ra hai người trong trận quyết đấu, chân lực tiêu hao dần, tuy bốn bàn tay vẫn dính chặt vào nhau, song chân lực đã cạn kiệt. Nam Cung Bình thiết đởm hiệp tâm, không muốn nhờ sức kẻ thứ ba sát hại đối thủ, thấy Mai Ngâm Tuyết một chưởng vỗ xuống, bèn chẳng quản bản thân

mình bị trọng thương, đẩy Thiên Minh đạo trưởng ra xa.

Khi chàng vừa đẩy ra, mới hay người nào cũng chẳng còn sức lực mà đả thương đối thủ, bất giác thừ người ra...

Bỗng dưới lầu vang lên nhiều tiếng gọi to:

- Vi Thất gia, Lữ đạo trưởng...

Rồi thì một làn nước lạnh tạt vào ngọn lửa bên phía nam, tiếp đến kiếm quang lấp loáng, bốn đạo sĩ áo bào xám một tay múa kiếm bảo vệ toàn thân phóng vọt lên.

Mai Ngâm Tuyết thoáng giật mình, khẽ nói:

- Đi thôi!

Nào ngờ Thiên Minh đạo trưởng sau một hồi điều tức, lại thấy trợ thủ kéo đến, tinh thần liền phấn chấn quát lớn:

- Nam Cung Bình, chưa phân thắng bại bỏ đi chẳng phải là hảo hớn.

Nam Cung Bình trừng mắt giận dữ, vùng ra khỏi tay Mai Ngâm Tuyết, vụt tung mình lên cao.

Thiên Minh đạo trưởng cũng đã lao tới, vỗ một quyền tống vào ngực Nam Cung Bình, lúc này lão đạo sĩ hai mắt đỏ quạch, râu tóc rối bời, thần thái hung tợn, chẳng bù phong độ hào hùng lúc thiếu thời.

Nam Cung Bình nghe máu nóng sôi sục trong lòng, xoay người tránh khỏi một quyền, tả chưởng phạt ngang, hữu chưởng bổ thẳng, song chưởng phản kích nhanh như chớp.

"Bình bình", lại có vài khúc gỗ cháy rớt xuống.

Bốn đạo sĩ áo xám thân hình nhấp nhoáng, tay cầm trường kiếm lao tới bao vây, bốn người này đều là hộ pháp của chưởng giáo Chung Nam, thân hình nhanh nhẹn, kiếm thế ác hiểm.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ quát lớn:

- Hãy bắt lấy yêu nữ trước.

Lập tức bốn luồng kiếm quang như ánh chớp phóng về phía Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết vẫn ung dung mỉm cười, nguýt mắt nhìn bốn đạo sĩ áo xám.

Bốn đạo sĩ này xuất gia từ thuở bé, sống khắc khổ nơi thâm sơn, có bao giờ được gặp một mỹ nữ tuyệt sắc thế này, được trông thấy một nụ cười ngọt lịm thế này, bất giác tâm thần xao động, bốn luồng kiếm quang lập tức chậm lại.

Mai Ngâm Tuyết nhẹ xoay người vung tay, chỉ nghe "choang choang choang" ba tiếng lảnh lót, ba thanh trường kiếm đã bị chiếc kim hoàn trong tay phải nàng đánh ra.

Đạo sĩ thứ tư vừa sững người, chỉ thấy ánh vàng chấp chóa, liền thì cổ tay phải tê dại, thanh trường kiếm đã lọt vào trong tay trái Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết hất tóc ra sau, tay phải vung lên, chiếc kim hoàn bay vù về phía sau lưng Vi Kỳ đang lao vào Nam Cung Bình, đoạn hai tay chập lại, trường kiếm tay trái trao qua tay phải rồi thì phạt ngang, một đạo sĩ không kịp thoái lui bị chém trúng góc trán, rú lên một tiếng đau đớn, máu tuôn đầy mặt, đạo sĩ thứ hai thụp người thoái bộ, chỉ nghe đỉnh đầu lạnh toát, búi tóc đã bị chém phăng, còn đạo sĩ thứ ba thì kinh hồn bạt vía.

Nào ngờ Mai Ngâm Tuyết bỗng thu kiếm về, tả chưởng im lìm phất ra, chỉ nghe "choang" một tiếng, đoạn kiếm gãy trong tay đạo sĩ thứ ba đã rơi xuống đất, tay trái y bợ lấy cổ tay phải, lùi sau ba bước, thừ ra tại chỗ, chẳng hiểu Mai Ngâm Tuyết đã xuất chiêu như thế nào.

Đạo sĩ thứ tư thấy nàng miệng cười tủm tỉm, trong khoảnh khắc đã đánh tan tác ba vị sư huynh mình, nào dám động thủ nữa, vội quay người bỏ đi ra.

Mai Ngâm Tuyết cười nói:

- Đừng bỏ đi chứ!

Giọng nói rất dịu ngọt như nói với người thân quen, đạo sĩ thứ tư vừa cất bước, hai mạn sườn mỗi bên đều trúng một kiếm.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ vừa lao đến trước mặt Nam Cung Bình thì kim hoàn đã bay tới sau lưng, nghe tiếng gió còn mạnh hơn ba phần lúc mình ném ra.

Vi Kỳ không dám tự thị, vội lách người chuyển bước, kim hoàn bên tay phải luồn qua nách trái định đón cản chiếc kim hoàn kia lại, rồi dùng tay trái bắt lấy, nào ngờ song hoàn chạm nhau, chiếc kim hoàn do Mai Ngâm Tuyết ném ra bỗng quay vòng như thể mọc cánh bay ra sau lưng Vi Kỳ.

Ngay khi ấy một khúc gỗ cháy bỗng rơi xuống ngay đầu, Vi Kỳ hai mặt thọ kích, vội vận song chưởng đẩy ra, người lướt chéo tới "keng" một tiếng, chiếc kim hoàn kia rơi xuống đất, lão chững bước đứng lại, những thấy Mai Ngâm Tuyết đang cười tủm tỉm đứng trước mặt mình.

Thế lửa càng to hơn, sáng rực như ban ngày, ngôi tửu lầu kiên cố bị thiêu đốt đến chao đảo chực đổ sụp.

Nam Cung Bình cắn chặt răng, thi triển Tại Điền Ngũ Thức trong Thiên Long Thập Thất Thức, chẳng phải là chiêu thức phi đằng linh biến, năm thức này gồm có hai mươi mốt thế biến hóa, có công lẫn thủ, vô cùng tinh diệu, song lúc này uy lực đã giảm sút rất nhiều, dù có đánh trúng Thiên Minh đạo trưởng thì cũng chưa chắc đã khiến lão thọ thương.

Thiên Minh đạo nhân dễ thường lại chẳng kiệt sức, càng về sau chiêu thức hai người càng chậm lại, quyền cước uể oải như đang đùa cợt nhau, chỉ thần sắc lại càng nặng nề hơn, Nam Cung Bình một chưởng "Thiên long lê điền" tung ra, Thiên Minh đạo nhân lùi sau tránh khỏi.

Bỗng nghe "rào" một tiếng, ván lầu bị sụp mất một bên, ngọn lửa phụt lên, vừa lúc Thiên Minh đạo nhân lui đến đó, lão hét lên một tiếng thảng thốt, người đã rơi thỏm xuống, vội quơ tay chộp vào mép ván lầu, nhưng chỗ ấy cũng đang lỡ nứt dần, mắt thấy lão sắp bị ngọn lửa nuốt chửng, mà lúc này lão đã không còn đủ sức để trèo lên được nữa.

Nam Cung Bình khẽ nhíu mày, không kịp nghĩ nhiều, phóng bước tới cúi xuống nắm lấy cổ tay

Thiên Minh đạo nhân, song lúc này chàng cũng đã kiệt sức, cố gắng đến mấy cũng không kéo Thiên Minh đạo nhân lên được. Bỗng lại nghe "rắc" một tiếng, chỗ chàng đứng cũng đang lỡ nứt, nếu lúc này mà chàng lùi ra sau, Thiên Minh đạo nhân tất rơi vào vòng lửa đỏ, còn như không thoái lui thì chàng ắt cũng bị ngọn lửa nuốt chửng.

Thiên Minh đạo trưởng toàn thân run rẩy, râu tóc và áo quần đã bị tàn lửa bám đầy, sắp rực cháy đến nơi.

Nam Cung Bình mắt nhìn người thù địch mới vừa quyết đấu một phen sống mái với mình, lòng chợt dâng lên một niềm thương xót hiệp nghĩa, bàn tay nắm chặt quyết chẳng chịu buông, lại một khúc gỗ cháy rơi xuống, chàng không còn tránh né được nữa, đàng đứng nhìn khúc gỗ rơi trúng vào góc trán, nếu lệch đi ba tấc thì chàng đã táng mạng rồi.

Thiên Minh đạo nhân hé mắt nhìn, buông tiếng thở dài, hết sức cảm động trước tấm lòng hiệp nghĩa của chàng thiếu niên này, run giọng nói:

- Hãy... chạy... chạy mau... đừng màng đến bần đạo...

Nam Cung Bình cắn mạnh răng, tay phải nắm chặt cổ tay Thiên Minh đạo nhân, tay trái nắm lấy một thanh cây ngang, máu lẫn mồ hôi lả chả từ trên trán chảy xuống, từng giọt rơi trên người Thiên Minh đạo trưởng.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ ngẩng lên thấy Mai Ngâm Tuyết, liền gầm vang và lao bổ tới, quát lớn:

- Hôm nay ta thí mạng với ngươi!

Tay phải phi hoàn, tay trái thiết quyền cùng lúc tung ra.

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy:

- Chuyện hồi mười năm trước lỗi do ở tôi ư?

Nàng nhẹ nhàng tránh khỏi hai chiêu của Vi Kỳ, đoạn vung tay, một luồng kiếm quang bắn thẳng vào huyệt Tướng Đài đối phương.

Vi Kỳ râu tóc dựng đứng quát lớn:

- Bất luận là lỗi do ai thì ngươi cũng là mầm mống gây ra tai họa, nếu không có ngươi thì làm sao có chuyện?

Lão tuy nói nhanh, song thân mình Mai Ngâm Tuyết lại càng nhanh hơn, trong khoảnh khắc đã tạo ra một màn kiếm quang bao vây lão vào giữa.

Nhưng lão vừa nói dứt, Mai Ngâm Tuyết bỗng ngớ người nói:

- Nếu không có tôi thì làm sao có chuyện?

Nàng lại thầm nhủ:

- Chả lẽ là lỗi ở ta? Nhưng ta nào có lỗi gì?

Vi Kỳ thừa cơ phản kích, nghiến răng gầm lên:

- Độc phụ, hôm nay ta phải chính tay giết chết ngươi!

Bốn đạo sĩ áo xám lúc này tâm thần đã ổn định, lại cùng lao bổ tới.

Mai Ngâm Tuyết vung trường kiếm, kiếm quang loang loáng ngăn cản họ lại, nàng quét mắt nhìn, bỗng bật lên một tiếng thảng thốt, phi thân lướt đi.

Vi Kỳ thấy Mai Ngâm Tuyết lao về phía Thiên Minh đạo nhân và Nam Cung Bình, bất giác ngẩn người, quay qua nhìn, lập tức trông thấy tình trạng hiểm nghèo của họ, kim hoàn trong tay phải tức khắc ném ra, thế đi tuy nhanh song đến trước mặt Nam Cung Bình thì không còn sức nữa, phải biết mấy mươi năm khổ luyện, Vi Kỳ đã có thể thu phát kim hoàn theo ý muốn, không bao giờ sai trật mảy may.

Nam Cung Bình lẹ làng dùng tay trái bắt lấy kim hoàn, Vi Kỳ trụ vững đôi chân, quát lớn một tiếng, vận kình thu về, người Nam Cung Bình liền lướt theo, Thiên Minh đạo trưởng cũng cất lên theo. Mai Ngâm Tuyết phất tay áo, một luồng nhu lực đưa họ ra khỏi chỗ nguy hiểm, hai người cùng hạ xuống đất.

Bốn đạo sĩ áo xám lại lao bổ tới, Thiên Minh đạo nhân liền quát:

- Dừng lại!

Đoạn ngơ ngẩn nhìn Nam Cung Bình, buông tiếng thở dài, lẳng lặng cúi đầu.

Nam Cung Bình thở hổn hển nói:

- Thắng bại chưa phân, đạo trưởng đấu tiếp nữa chăng?

Thiên Minh đạo nhân lặng thinh cúi đầu, một hồi mới run giọng nói:

- Bần đạo... đã thua rồi!

Ba tiếng ấy được thốt ra như tốn cả khí lực bình sanh, Nam Cung Bình ngẩn người, chàng không ngờ đạo nhân kiêu ngạo này lại nhận thua như vậy, chỉ thấy Thiên Minh đạo nhân thần sắc bơ phờ, dáng vẻ tiu nghỉu, trong thoáng chốc từ một bậc tông chủ danh lừng võ lâm trở thành một đạo nhân thất ý chán chường.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ đưa mắt nhìn sư huynh, lòng cũng không khỏi đau xót, khẽ nói:

- Tứ ca...

Thiên Minh đạo nhân không ngoảnh lại, run giọng nói:

- Ta đi thôi.

Vừa dứt tiếng đã ngã xuống đất, thương thế trên người lão thật sự hãy còn kém xa với thương thế trong lòng.

Vi Kỳ hoảng hốt đỡ lão lên, vượt qua vùng lửa phóng xuống lầu, bốn đạo sĩ áo xám cũng nối tiếp theo sau, rồi thì "ầm" một tiếng vang dội, ngôi tửu lầu đã sụp đổ nửa phần.

Nam Cung Bình thừ ra một hồi, bỗng thở dài nói:

- Ngọc Thủ Thuần Dương quả là một anh hùng.

Mai Ngâm Tuyết cười khẽ:

- Các hạ thì sao?

Hai người cùng lặng lẽ nhìn nhau, cơ hồ quên mất lửa đang cháy nhanh.

Anh Hùng Vô Giá

Ngoài cổ thành, đêm thật yên ắng, tuy thỉnh thoảng có một vài tiếng la hét từ trong thành theo gió bay ra, song vẫn không phá tan được sự yên tĩnh vô biên này.

Lúc này Nam Cung Bình đang thanh thản nằm dưới ánh sao, hưởng thụ sự yên tĩnh đáng quý ấy, trận đấu ác liệt, lửa cháy ngút trời vừa qua, giờ đây trong bầu không khí yên tĩnh này, như đã cách chàng xa diệu vợi.

Một hồi thật lâu, Mai Ngâm Tuyết đang ngồi chống cằm, bỗng buông tiếng thở dài ảo não nói:

- Công tử có biết đây là đâu không?

Nam Cung Bình chầm chậm lắc đầu:

- Không!

- Đây chính là di tích tọa lạc Cung A Phòng của Tần Thủy Hoàng.

Đoạn lại khẽ buông tiếng thở dài:

- Tám trăm dặm Cung A Phòng lộng lẫy biết dường nào, song nay cũng chẳng qua chỉ còn lại một đống tro tàn. Tần Thủy Hoàng nhất thống giang sơn, một thời oanh liệt, giờ đây ở đâu?

Nàng như nhớ đến quá khứ truân chuyên của mình, trong đêm khuya vắng lặng này bất giác ngậm ngùi buông lời cảm thán!

Nam Cung Bình cũng nghe lòng đầy cảm xúc, lại nghe Mai Ngâm Tuyết lẩm bẩm:

- Anh hùng! Anh hùng là gì? Đâu có anh hùng?

Nàng chợt nhớ lại lời mắng chửi của Vi Kỳ:

- Mầm họa... mỹ nhân... Chả lẽ một người con gái trời phó xinh đẹp lại có tội ư?

Xưa nay "anh hùng" và "mỹ nhân" luôn được gắn liền bên nhau, nàng bất giác quay lại nhìn Nam Cung Bình, nghĩ đến thiết đởm hiệp tâm của chàng vừa qua, ánh mắt chợt rực lên kỳ lạ, song miệng lại khẽ nói:

- Công tử biết, khi nãy đâu cần phải như vậy, công tử còn trẻ, chả lẽ không quý tiếc sinh mạng của mình sao?

Nam Cung Bình thầm thở dài, chầm chậm ngồi dậy nói:

- Tất nhiên là quý trọng, nhưng tại hạ thấy trên cõi đời hãy còn rất nhiều thứ đáng quý hơn... Những vị anh hùng khi xưa mặc dù đều đã trở thành đống xương tàn, nhưng cho đến nay chẳng phải họ vẫn sống trong lòng mọi người đó sao? Có lẽ lúc còn sống họ rất hiu quạnh, nhưng khi chết đi thì không bao giờ hiu quạnh nữa... Cũng như những vị mỹ nhân lúc còn sống tuy đa số bạc mệnh, nhưng khi chết đi cũng thường lưu lại trong lòng người. Như Kinh Kha, Phạm Lãi...

Tây Thi, Chiêu Quân... Ôi! Vì sao họ lại hiu quạnh, vì sao họ lại bạc mệnh?

Chàng đăm chiêu nhìn về phía một ngọn bạch dương trơ trọi trong gió đêm nơi xa, lòng hướng về những vị anh hùng thuở xưa, không hề hay biết bên cạnh đang có một đôi mắt sáng ngời lẳng lặng nhìn mình, chẳng khác nào lòng chàng đang nhìn ngọn cây cô đơn kia.

Mai Ngâm Tuyết đăm mắt nhìn chàng, chỉ thấy chàng khẽ chau mày, môi mím chặt, những đường nét trên mặt rất thanh tú và dịu hòa, thoáng nhìn ai cũng cho rằng chàng thiếu niên hẳn nhu nhược, nhưng tiếp tục xem xét thì cảm giác nhu nhược ấy biến mất, trong cơ thể chàng như tràn trề tinh lực, dũng khí hơn người, nội kình thâm sâu khôn lường.

Nhất là đôi mắt cách nhau khá rộng được che phủ bởi đôi mày rậm rì, hai hàng mi đen muốt. Lúc này đôi mắt ấy tuy khép hờ, song khi bừng mở sẽ rực lên như ánh kiếm, đồng thời cũng có thể phát ra ánh sáng dịu ấm, mạnh mẽ và cương nghị, dịu hòa nhưng bức người, như xuyên thấu vào đáy lòng kẻ khác.

Nàng lặng nhìn Nam Cung Bình một hồi, lòng chợt nghe xao xuyến bất an, buông tiếng thở dài rồi quay đi, mặt phảng phất như phủ một lớp thu sương, lạnh lùng nói:

- Có lẽ công tử không ngờ tới trách nhiệm do lệnh sư để lại, lại nặng nề và gian khổ đến vậy?

Nam Cung Bình ngớ người, thu về ánh mắt lẫn ý tưởng viễn vông.

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng nói tiếp:

- Có lẽ trong lòng công tử hiện đang nghĩ, vì tôi khi nãy suýt nữa công tử đã táng mạng, vậy quả là không đáng, đúng chăng?

Nam Cung Bình tuy thông minh tuyệt đỉnh, song trên cõi đời người thông minh đến mấy cũng không sao suy đoán được sự thay đổi trong lòng người phụ nữ. Chàng bất giác hết sức lấy làm lạ, chẳng hiểu sao nàng mới vừa rồi đây còn dịu dàng hòa nhã là thế, bỗng chốc lại trở nên lạnh lùng như vậy.

Mai Ngâm Tuyết vẫn không ngoảnh lại, dường như nàng không muốn và cũng không dám tiếp xúc với ánh mắt của Nam Cung Bình nữa.

- Nhưng dù công tử có chết thật thì cũng không oán trách tôi được, đó chẳng qua là do tấm lòng thương hại và muốn tỏ vẻ anh hùng của mình đã làm hại công tử. Lẽ ra công tử có hằng trăm cơ hội để bỏ đi, song công tử lại không chịu bỏ đi, nhưng có ai xem công tử là anh hùng kia chứ? Mà dù là anh hùng thì có đáng gì chứ?

Giọng nói nàng chẳng những lạnh lùng mà còn rất sắc bén, như muốn hết sức làm tổn thương chàng, cũng như nàng chính mình làm tổn thương mình vậy.

Nam Cung Bình ngơ ngẩn nhìn nàng, cơn giận dần bừng lên, thầm nhủ:

- Sao nàng lại bất thông tình lý đến thế? Tất cả chẳng phải đều vì nàng...

Chàng lại sực nhớ đến vẻ lo lắng và nhiệt tình lúc nàng ở bên cạnh bảo vệ mình khi nãy, và sau cùng mình kiệt sức, nàng đã dìu đỡ mình rời khỏi thành Tây An...

Nam Cung Bình bất giác buông tiếng thở dài, chậm rãi nói:

- Vậy chứ cô nương thì sao? Khi nãy vì sao cô nương không chịu bỏ đi, trong khi cô nương có cơ hội hơn tại hạ rất nhiều để thoát thân, vì sao cô nương ở lại với tại hạ?

Mai Ngâm Tuyết thoáng run người, như bị người quất mạnh một roi vào cõi lòng.

Nàng hé môi toan nói gì, song một nỗi tình cảm kỳ dị chưa từng có đã khiến nàng thốt chẳng nên lời.

Nam Cung Bình đăm mắt nhìn nàng, chỉ thấy đôi vai thon thả của nàng dần run rẩy...

Một giọt châu lệ rơi lên bàn tay chống trên bãi cỏ của nàng, nàng giật mình nghĩ:

- Ta đã khóc!

Vội đưa tay lên lau, song nước mắt đã tuôn ra xối xả, tuy nàng đã cố sức kềm chế tình cảm của mình, song niềm bi ai bừng dậy trong đáy lòng đã khiến nàng không cầm được nước mắt.

Nàng càng không dám quay lại, lớn tiếng nói:

- Công tử hãy để mặc tôi, kể từ nay tôi không dám làm phiền đại giá của công tử bảo vệ tôi đâu...

Giọng nói nàng bắt đầu run rẩy:

- Lệnh sư tuy có mệnh lệnh, nhưng... nhưng công tử đã thực thi hết trách nhiệm, hơn nữa còn quá tận tụy... đã đủ... đủ lắm rồi...

Vừa dứt lời đã nằm mọp xuống bãi cỏ ướt lạnh khóc nức nở.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, cảm thấy đôi mắt mình dường như cũng ươn ướt.

Bất kỳ người nào cũng có lúc bi ai, song duy có nước mắt của những kẻ có trái tim lạnh giá là đáng quý nhất, bởi nếu không phải bi ai đến cực độ thì nước mắt của họ chẳng dễ gì tuôn rơi.

Nam Cung Bình bùi ngùi nói:

- Mai cô nương... có biết rằng hành động của tại hạ không phải hoàn toàn là vì gia sư... Ôi! Dù không có lời dặn dò của gia sư thì tại hạ thấy một người phụ nữ bị mọi người nghi oan mà không sao biện bạch được, tại hạ cũng phải hành động như vậy. Tại hạ không hề vọng tưởng mình trở thành anh hùng, mà chỉ làm những gì nhận thấy đáng làm mà thôi! Cô nương... phải hiểu tâm ý của tại hạ... chả lẽ cô nương không hiểu ư?

Giọng nói chàng hết sức thành khẩn, dường như khiến cho Mai Ngâm Tuyết càng thêm đau khổ hơn.

Tiếng khóc của nàng càng xót xa hơn.

Mai Ngâm Tuyết nghẹn ngào nói:

- Nhưng... chả lẽ công tử không biết hành động của mình phải trả giá to tát đến dường nào... Kể từ nay công tử đã trở thành một tên nghịch đồ trong giới giang hồ, sẽ chẳng một ai lượng thứ cho công tử... cũng như... cũng không một ai lượng thứ cho tôi vậy. Công tử còn trẻ... còn tiền

đồ cao xa, lẽ ra công tử phải được người tôn kính...

được người ngưỡng mộ, trong khắp võ lâm không một người nào có điều kiện tốt như công tử... anh tuấn, tuổi trẻ, giàu có... xuất thân thế gia, lại ở trong danh môn... vì lẽ gì công tử lại từ bỏ tất cả, chỉ vì... tôi...

Giọng nói nàng vô cùng thê thiết. Nam Cung Bình chầm chậm ngẩng lên, sao trời lấp lánh, bầu trời bao la và xa vời thế kia. Chàng trầm giọng nói:

- Cô nương không cần nói nữa, miễn là không hổ thẹn với lòng thì sá chi vinh nhục của thế nhân, vì chính nghĩa giang hồ và công đạo võ lâm dẫu tại hạ có phải hy sinh tiền đồ và sự nghiệp thì có chi đáng kể!

Nghĩ đến tương lai, trong cõi sâu đáy lòng chàng tuy cũng không khỏi lo sợ, bởi nỗi hiu quạnh khắc cốt ghi tâm dù là đấng anh hùng cũng không sao chịu nổi. Song giọng nói chàng vẫn hết sức kiên định, ý chí chàng rắn chắc như sắt thép, thà chết chứ không phản hối.

Vả lại lúc này chàng đã thông cảm sâu sắc đối với người phụ nữ có máu lạnh ở trước mặt, tin chắc dưới bề ngoài lạnh lùng của nàng có ẩn chứa một trái tim nóng rực, điều ấy chẳng dễ gì nhận thấy được, bởi sự vô tri của thế nhân nên đã từ lâu nàng giấu rất kín quả tim nóng bỏng ấy.

Chàng bất giác đưa tay nhẹ vuốt lên mái tóc óng ả của nàng.

Mai Ngâm Tuyết khẽ nói:

- Niềm hiu quạnh dễ xua đi, nhưng nỗi oan ức thì khó mà chịu được... tôi đã nếm trải qua rất nhiều, niềm đau khổ khắc cốt ghi tâm, công tử... còn trẻ, không thể nào hiểu được phải cần đến bao nhiêu sức lực mới gánh chịu nổi.

Tiếng khóc của nàng lúc này đã khẽ dần, song giọng nói lại lộ vẻ đau khổ hơn.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài:

- Đời người phút chốc đã qua đi, tại hạ chỉ cần cả đời ân oán phân minh, không hổ thẹn với lương tâm, được như gia sư thì cũng đủ rồi.

Mai Ngâm Tuyết chầm chậm ngẩng lên, bốn ánh mắt dung hợp vào nhau một cách kỳ diệu và dịu dàng, trong khoảnh khắc hai người đều quên mọi khổ đau, thậm chí quên mất thân phận, hoàn cảnh và tuổi tác giữa đôi bên.

Thế là, họ đã hưởng thụ được những giây phút im lặng quý giá.

Trong khi ấy, trong đống gạch đá hoang tàn ngoài xa bỗng có một bóng người chầm chậm đứng lên, ngây ngẩn nhìn đôi nam nữ trầm lặng kia, trong ánh mắt có vẻ ngưỡng mộ lẫn thương hại, song cũng có phần ganh tị.

Sau cùng, y không dằn được khẽ buông tiếng thở dài.

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết cùng giật mình, đứng phắt dậy quát hỏi:

- Ai đó?

Chỉ thấy một bóng người từ xa cười rộ, phi thân lướt tới. Trong bóng đêm trông hệt như một cánh chim ưng to khỏe, thoáng chốc đã đến gần.

Nam Cung Bình ngạc nhiên:

- Ồ, thì ra là Địch huynh!

Mai Ngâm Tuyết nước mắt đã khô, mặt lại trở nên bình thản, lạnh lùng nói:

- Đệ tử Thiên Sơn sao lại thập thò như vậy?

Nàng vốn tính quật cường, rất sợ kẻ khác trông thấy nước mắt của mình, nên giờ đây cũng sợ Địch Dương vừa rồi trong bóng tối đã nghe thấy lời lẽ và thần thái của mình.

Địch Dương vừa mới thở than, giờ đây cười giòn nói:

- Lời lẽ của Lãnh Huyết Phi Tử quả nhiên lạnh đến thấu xương...

Ngưng tiếng cười, nghiêm chỉnh nói tiếp:

- Nhưng tiểu đệ phen này đến đây không hề có gì thập thò lén lút cả.

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười khẩy, rồi ngoảnh mặt đi. Địch Dương nghe lòng đau nhói, song ngoài mặt vẫn tươi cười nói:

- Mai Ngâm Tuyết, phương giá có biết vì sao tại hạ đến đây chăng?

Nam Cung Bình biến sắc mặt:

- Chả lẽ huynh đài cũng là vì...

Địch Dương cười hớt lời:

- Sai rồi, dù huynh đài không nói tiểu đệ cũng biết huynh đài đã nghĩ sai rồi!

Đoạn nghiêm túc nói tiếp:

- Tiểu đệ với huynh đài tuy một lần gặp gỡ, song tin chắc huynh đài không bao giờ có hành vi trái ngược với chính nghĩa võ lâm, lẽ nào lại mang đến điều bất lợi cho huynh đài?

Nam Cung Bình lặng thinh một hồi, bất giác thầm thở dài, chậm rãi nói:

- Thật không ngờ trên cõi đời lại có người hiểu được nỗi khổ tâm của tiểu đệ...

Giọng nói đầy cảm kích, tình bạn hiếm thấy như khiến cho bầu không khí đêm khuya ngập đầy hơi ấm.

Mai Ngâm Tuyết quay lại cười nhẹ:

- Vậy là... tôi đã trách lầm các hạ rồi!

Gương mặt lạnh lùng của nàng chợt hé nở nụ cười, như một cánh hoa xuân chợt nở giữa vùng đất hoang vu, lúc này ai là tri kỷ của Nam Cung Bình thì cũng chính là tri kỷ của nàng.

Ánh mắt Địch Dương không dám nắm bắt nụ cười ấy, y cúi đầu xuống, bỗng lại tươi cười nói:

- Huynh đài có biết tiểu đệ đến đây vốn là để báo công đấy.

Nam Cung Bình thoáng ngẩn người, Địch Dương lại cười nói tiếp:

- Huynh đài có biết trận lửa vừa qua do đâu phát cháy không?

Nam Cung Bình chợt hiểu, "à" lên một tiếng, lòng càng thêm cảm kích, vừa qua nếu không nhờ có cơn cháy lớn thì giờ đây chàng cũng không biết mình đã ra sao.

Nam Cung Bình liền khom mình thi lễ, vì quá cảm kích đã khiến chàng thốt không nên lời.

Địch Dương mỉm cười, y rất hiểu niềm cảm kích im lặng ấy còn chân thành và sâu đậm hơn ngỏ bằng lời nhiều.

- Xuống Hoa Sơn xong tiểu đệ cũng đến Tây An, có điều là hơi muộn một chút.

Lúc ấy thành Tây An đang rối loạn, tiểu đệ bèn chen vào hỏi nguyên nhân rồi rón rén phóng lên nhìn, lúc ấy huynh đài đang khổ đấu với chưởng môn nhân Chung Nam, tiểu đệ cân nhắc tình thế, nhận thấy không sao hóa giải được, và cũng không cách nào giúp cho huynh đài một tay, chỉ còn... ha ha, chỉ còn cách lén lút phóng hỏa thôi.

Nam Cung Bình liếc mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết, Mai Ngâm Tuyết nói:

- Tôi vừa mới bảo là đã trách lầm y rồi!

Địch Dương cười giòn:

- Thiên Trường Lâu trông kiên cố là vậy, song thật là bết, chỉ ba bốn bó lửa đã cháy bùng lên dữ dội, tiểu đệ thấy hai vị an toàn ra khỏi thành, không dằn được mới đuổi theo sau, tìm kiếm rất lâu, cuối cùng cũng tìm gặp hai vị, thật ra cũng chỉ vì muốn gặp huynh đài một phen thôi, ngoài ra chẳng có gì khác.

Mai Ngâm Tuyết khẽ thở dài:

- Đâu phải chỉ có vậy, chẳng qua các hạ sợ y đã thọ thương, tôi không tiếp ứng được... Ôi, thật không ngờ các hạ lại là một người bạn như vậy, chỉ tiếc là... những người bạn như các hạ thật quá hiếm hoi.

Địch Dương nghe lòng xúc động, song ngoài miệng lại tươi cười nói:

- Mai cô nương tuy liệu việc như thần, cũng đã nhận xét về tại hạ lương thiện quá đấy.

Nam Cung Bình trong lòng vô vàn cảm động, song ngoài mặt lại ơ hờ nói:

- Tiểu đệ chỉ bị thương nhẹ nơi trán, giờ thì không hề gì nữa.

Hai người đều có tấm lòng nóng bỏng song lại đầy kiêu ngạo, một bên tuy lòng đầy cảm kích, song lại không muốn biểu lộ ra ngoài mặt, một bên tuy dào dạt nhiệt tình, song lại cứ buông tiếng cười điềm nhiên để khỏa lấp.

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười:

- Tôi đã nhận xét lầm ư?

Địch Dương cười:

- Tất nhiên...

Thốt nhiên, một tiếng cười khảy từ xa vọng đến, một người lạnh lùng nói:

- Tất nhiên là đã lầm, chả lẽ kẻ lén lút phóng hỏa mà là anh hùng hảo hớn, là bạn hiền sao?

Ba người đều giật mình quay phắt lại. Trong màn đêm, chỉ thấy một bóng người tay phe phẩy quạt trắng hệt như u linh, ung dung từ sau một đống gạch vụn bước ra.

Bóng cây đã che mất gương mặt đối phương, Địch Dương khẽ nhướng mày, tung mình lên như cánh chim lao tới, vung tay phóng ra một luồng chưởng phong.

Bóng đen buông tiếng cười giòn nói:

- Thân pháp nhanh lắm!

Đồng thời phất nhẹ tay áo, người lướt chéo tới một trượng, chỉ một bước nữa là đã đến trước mặt Nam Cung Bình.

Địch Dương quát khẽ một tiếng, thuận đà bay vào thân cây, lăng không lướt trở về, nghe Nam Cung Bình reo lên:

- Thì ra là Nhâm đại hiệp!

Địch Dương biết ngay đối phương là bạn chứ không phải kẻ địch, liền thu hồi chưởng thế hạ người xuống đất.

"Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình cười rộ:

- Thật không ngờ người phóng hỏa lại là môn hạ Thiên Sơn.

Nam Cung Bình cũng không ngờ Nhâm Phong Bình lại đến đây trong lúc này, bèn giới thiệu với Địch Dương.

Nhâm Phong Bình cười ha hả nói:

- Địch thiếu hiệp, những người thợ xây của Thiên Trường Lâu không hề trộm công giảm liệu, có điều Nhâm mỗ thêm vào ít vật dẫn hỏa nên mới dễ cháy đến vậy.

Địch Dương bật cười:

- Nghe đồn Vạn Lý Lưu Hương là một kỳ hiệp vùng Quan Ngoại, hôm nay được gặp quả đúng là một trang hảo hớn không giấu giếm, giữ kẽ.

Hai người cùng cười vang, đoạn Nhâm Phong Bình nói:

- Huynh đệ cũng là vì quan tâm đến Nam Cung huynh, lại hâm mộ võ công của người phóng hỏa nên mới theo đến đây.

Đoạn quay lại nhìn Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết một hồi, nghiêm chỉnh nói:

- Mai cô nương và Nam Cung huynh sau vụ này, đi đứng trên chốn giang hồ e rằng hết sức bất tiện, chẳng hay nhị vị có toan tính gì chăng?

Lời lẽ của y hết sức thành khẩn, song ánh mắt lại lộ vẻ khó hiểu.

Nam Cung Bình thở dài:

- Sau vụ này tiểu đệ cũng biết trong giới võ lâm hẳn không lượng thứ, song tiểu đệ tự biết không hổ thẹn với lòng nên chẳng cần thay đổi về hành động sắp tới, có lẽ trước hết phải về Chỉ Giao sơn trang một chuyến, nếu có thời gian thì về thăm gia đình...

Nhâm Phong Bình ngắt lời:

- Nơi khác còn được, nhưng hai nơi ấy thì tuyệt đối không thể về.

Nam Cung Bình thoáng biến sắt mặt, Nhâm Phong Bình lại nói:

- Huynh đài đừng trách tiểu đệ đã nói thẳng, thuở xưa lúc Mai cô nương khét tiếng giang hồ, tung hoành võ lâm, đã gây thù kết oán chẳng ít. Việc xảy ra trong thành Tây An hôm nay, chẳng bao lâu sẽ truyền khắp giang hồ, lúc bấy giờ kẻ thù của Mai cô nương nếu không biết hành tung của nhị vị hẳn sẽ đến chờ tại hai nơi ấy trước. Nhị vị võ công tuy cao, song lực lượng chênh lệch... Ôi! Huống hồ đồng môn của Nam Cung huynh...

Đoạn buông tiếng thở dài trĩu nặng rồi im bặt.

Chỉ thấy Nam Cung Bình ra chiều băn khoăn cúi đầu trầm tư, song Mai Ngâm Tuyết cười lạnh lùng nói:

- Vậy theo ý kiến của Nhâm đại hiệp thì chúng tôi phải làm sao?

Nhâm Phong Bình ngẫm nghĩ một hồi, dường như hiểu rõ ở trước mặt người phụ nữ thông minh này, lời lẽ tuyệt đối không được sai lầm.

Y mỉm cười trầm giọng nói:

- Mai cô nương thuở xưa lúc tung hoành trong chốn võ lâm, kẻ thù đã gây kết mặc dù là những người ấy, song hiện nay không phải như xưa, đã khác nhau rất nhiều.

Mai Ngâm Tuyết nhướng mày ngạc nhiên:

- Vậy nghĩa là sao?

- Khi xưa những người ấy ở rải rác khắp nơi, không ai biết ai là kẻ thù của Mai cô nương, hơn nữa trong tình huống lúc ấy, người nào cũng không muốn và không dám nói ra. Nhưng sau mười năm thì tình thế đã đổi khác, những kẻ ấy nếu biết Mai cô nương chưa chết hẳn sẽ tập hợp lại tầm thù...

Mai Ngâm Tuyết bỗng hé nở nụ cười kỳ dị, chậm rãi nói:

- Bọn họ quả thực đều vì phục thù cả ư? Chỉ e...

Bỗng đưa mắt nhìn Nam Cung Bình rồi im bặt.

Nhâm Phong Bình nói:

- Vô luận như thế nào, theo tại hạ nhận thấy nếu nhị vị chỉ bằng vào sức lực của bản thân, từ nay ắt có rất nhiều hiểm trở...

Nam Cung Bình ngắt lời:

- Ý của huynh đài phải chăng bảo chúng tôi... nương tựa vào môn hạ kẻ khác?

Giọng nói nặng nề ra chiều phật ý, Nhâm Phong Bình mỉm cười:

- Với thân phận của nhị vị, tại hạ dù có gan trời cũng không dám thốt ra hai tiếng "nương tựa".

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng:

- Nhâm đại hiệp có điều chi cứ nói thẳng ra chẳng hơn là quanh co mãi ư?

Nhâm Phong Bình cười:

- Đứng trước người ngay không nói quanh co, nhị vị hiện nay nếu không có vài người bạn trung thành thân thiết, mai sau thật khó thể đứng trong chốn giang hồ, nhị vị tương lai còn dài, nếu cứ như vậy thì thật đáng tiếc.

Nam Cung Bình thở dài:

- Tiểu đệ đâu phải không có ý nghĩ ấy, nhưng trên cõi đời này tìm đâu ra những ngươi bạn quang minh lỗi lạc như hai vị?

Địch Dương cười:

- Tại hạ thì không đáng kể, nhưng Nhâm huynh thì... hắc hắc, quả không hổ là một trang hào kiệt đương thế, một vị kỳ hiệp vùng Quan Ngoại.

Nhâm Phong Bình cười khiêm tốn:

- Tại hạ chỉ là một kẻ tầm thường, mặc dù có chút hư danh, sao bì được với hai vị tuổi trẻ tài cao...

Bỗng ngưng lời, ánh mắt đảo quanh mấy lượt, hồi lâu mới trầm giọng nói tiếp:

- Nhưng tại hạ có quen với một vị bằng hữu, người này quả có tài hoa kinh thế, hiệp tâm lỗi lạc, lại tinh thông kỳ môn bát quái, cầm kỳ thi họa. Về võ thì nội ngoại kiêm toàn, phi hoa ném đá đều có thể đả thương người. Điều đáng quý nhất là người này chẳng những có tài kinh người mà còn có chí kinh người, và nhiệt tình kết bạn còn hơn tiểu đệ nhiều.

Mai Ngâm Tuyết thầm cười khẩy, nhưng Nam Cung Bình và Địch Dương thì lại xúc động, đồng thanh nói:

- Người ấy là ai vậy?

Nhâm Phong Bình mỉm cười:

- Người này ở vùng Quan Ngoại, danh tánh ít ai biết đến, nhưng tiểu đệ tin chắc cái tên Soái Thiên Phàm chẳng bao lâu nữa ắt sẽ vang lừng thiên hạ.

Địch Dương buột miệng:

- Cái tên quả là phong nhã!

Nam Cung Bình vẻ nao nức:

- Nhân vật như vậy nếu là ở Trung Nguyên hẳn nhiên tiểu đệ phải quý trọng rồi, chỉ tiếc là hiện giờ không thể nào làm quen được.

Mai Ngâm Tuyết vẫn với giọng lạnh lùng:

- Ý của Nhâm đại hiệp phải chăng là nếu chúng tôi kết giao người bạn ấy thì mọi sự sẽ êm xuôi chứ gì?

Nhâm Phong Bình nghiêm giọng:

- Nam Cung huynh, tình hình trong võ lâm hiện nay rất rời rạc và rối rắm. Côn Lôn độc bá Tây Vực, Thiếu Lâm tôn xưng Trung Nguyên, Võ Đang tọa trấn Giang Nam, ngoài ra nam có Điểm Thương, đông có Hoàng Sơn, bắc có Thiên Sơn, tây có Chung Nam, mỗi phái có tuyệt kỹ riêng và hùng cứ một phương, đều có ý định tôn xưng võ lâm, nhưng chỉ vì trong đại hội Hoàng Sơn năm xưa, nguyên khí đã tổn thương quá nặng, cộng thêm có Thần Long và Đơn Phụng suất thiên hạ nên mới không dám vọng động.

Y nói thao thao, tuy lạc đề song Nam Cung Bình và Địch Dương không hề cảm thấy chán ngán.

Nhâm Phong Bình lại nói:

- Nhưng hiện nay lớp trẻ ưu tú của các phái đã có nhiều, nguyên khí dần khôi phục, vốn đã manh tâm muốn động, nay lại thêm Thần Long ra đi, trong võ lâm không còn người nào trấn áp được bốn phương nữa, không quá một năm chốn giang hồ ắt có phong ba, võ lâm ắt sẽ đại loạn, lớp trẻ hẳn sẽ nổi lên tranh tài, rồi đây chẳng rõ sẽ có bao nhiêu người vang danh thiên hạ.

Giọng nói mỗi lúc càng cao, như tiếng kim thạch chấn động lòng người, Nam Cung Bình và Địch Dương nghe lòng sôi sục máu nóng, hào khí bừng lên. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, Nam Cung Bình sực nhớ đến hoàn cảnh của mình, bất giác than thầm, như vừa bị một gàu nước lạnh xối vào đầu.

Nhâm Phong Bình đảo mắt nhìn, thấy thần thái của chàng, ánh mắt thầm lộ vẻ vui mừng, nói tiếp:

- Phân lâu tất hợp, yên quá ắt loạn, đó là lẽ đương nhiên. Song trong cơn động loạn, trong võ lâm nếu không có một lực lượng hùng mạnh để duy trì công đạo, sẽ dẫn đến tình trạng hết sức rối rắm, hẳn xảy ra rất nhiều những việc cuồng bạo dâm loạn, như vậy thì thật là đáng buồn.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài:

- Đúng vậy, cao kiến của huynh đài quả là tỉ mỉ!

Nhâm Phong Bình mỉm cười:

- Tiểu đệ nào có tài Ngọa Long, chính Soái Thiên Phàm mới là Gia Cát tái sinh, tuy y chưa bước chân ra khỏi Ngọc Môn, song phân tích tình thế trong võ lâm chẳng khác nào như chứng kiến tận mắt. Chẳng giấu gì nhị vị, tiểu đệ phen này tái nhập Ngọc Môn quả tình là thọ mạng hành sự, tìm lấy vài vị bằng hữu có đởm lược và hiểu biết trong hào kiệt võ lâm để tập hợp thành một lực lượng chính nghĩa hầu trong tương lai đứng ra duy trì công đạo võ lâm.

Địch Dương vỗ đùi đánh đét và nói:

- Tuyệt thật, chỉ tiếc là ở đây không có rượu, không thì Địch mỗ nhất định phải uống với huynh đài ba ly cho thỏa!

Nam Cung Bình nghĩ đến nỗi buồn phiền của bản thân, nghe lòng càng thêm đau xót.

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười khẩy, thầm nhủ:

- "Thì ra Nhâm Phong Bình này chẳng qua chỉ là một thuyết khách, trước tiên lo mua chuộc lòng người cho Soái Thiên Phàm. Hứ hứ, họ Soái này lại toan độc bá võ lâm, dã tâm quả là không nhỏ." Đoạn bất giác thót người, nghĩ tiếp:

- "Nhâm Phong Bình này ngoại mạo bất tục, võ công xuất chúng, lời lẽ lại càng khôn khéo, câu nào cũng có thể làm động lòng người nghe, và hành vi cũng chứng tỏ là một nhân vật anh hùng lỗi lạc và nhiệt tình, bất luận xét về khía cạnh nào cũng xứng đáng là một bậc kiêu hùng, cho nên ngay cả nhân vật như Dân Sơn Nhị Hữu cũng phải tuân mệnh của y, mà y bất quá chỉ là một thuyết khách của Soái Thiên Phàm, vậy xem ra võ công và tài trí của Soái Thiên Phàm há chẳng thâm sâu khôn lường ư?" Nghĩ vậy, Mai Ngâm Tuyết không khỏi rùng mình, chỉ nghe Nhâm Phong Bình ngưng lời, như để xem xét phản ứng của mọi người, đoạn lại nói tiếp:

- Nam Cung Bình, với tài trí và võ công của huynh đài, lại thêm gia thế và tài phú, lẽ ra võ lâm trong tương lai phải là thiên hạ của huynh đài, song khổ nổi huynh đài lại bị rơi vào trong vụ này, đã không được sự lượng thứ của đồng đạo võ lâm, mà cũng không được sự cảm thông của huynh đệ đồng môn, xung quanh đều là kẻ địch, huynh đài dù có ngàn nỗi oan khúc, song lực lượng yếu kém cũng không thể tạo được lòng tin với thiên hạ, nhưng nếu huynh đài chung vai góp sức với Soái Thiên Phàm, lại thêm một nhân vật anh hùng như Địch huynh tương trợ lo gì đại sự bất thành? Sau khi thành công, chẳng những có thể bảo vệ chính nghĩa cho võ lâm, mà huynh đài còn có thể dựa vào lực lượng ấy phát thiếp mời đồng đạo võ lâm để giải thích rõ việc này, lúc bấy giờ lực lượng của huynh đài đã khác, nhất ngôn cửu đỉnh, người trong toàn thể võ lâm còn ai dám không tin lời nói của huynh đài, chẳng những mọi hiểm trở của bản thân không còn, danh vang thiên hạ, mà ngay cả Chỉ Giao sơn trang cũng nhờ vào danh tiếng của huynh đài và vĩnh trấn võ lâm, thanh uy không bao giờ suy sụp.

Nhâm Phong Bình ngưng lời, quét mắt nhìn thần sắc của Nam Cung Bình và Địch Dương, đoạn ngửa cổ cười nói tiếp:

- Đoàn kết là sức mạnh, nếu nhị vị huynh đài có thể đồng tâm hiệp lực với chúng tôi, trong tương lai tại giang hồ võ lâm dễ thường chẳng phải là thiên hạ của huynh đệ chúng ta.

Mai Ngâm Tuyết cười khẽ nói:

- Theo lời của Nhâm đại hiệp thì không quá mười năm vị Soái Thiên Phàm kỳ tài đa năng kia

chắc chắn sẽ trở thành minh chủ võ lâm chứ gì?

Nhâm Phong Bình cười:

- Nếu như có bậc anh tài như Nam Cung huynh tương trợ thì không ngoài mười năm đại thế võ lâm chắc chắn nằm trong tay chúng ta.

Trong lòng y hết sức đắc y, những ngờ hai thiếu niên này nhất định đã xiêu lòng trước lời lẽ của mình.

Mai Ngâm Tuyết cười nhẹ nói:

- Vị Soái đại hiệp này ẩn cư ngoài Quan Ngoại, chưa từng bước chân vào giang hồ đã có hùng tâm tránh chí nhất thống võ lâm Trung Nguyên, quả là đáng khâm phục.

Nụ cười của nàng tuy diệu ngọt, song giọng nói lại ngập vẻ mỉa mai khinh khi, chỉ tiếc là Nhâm Phong Bình đang quá đắc ý, nhất thời đã không nhận ra, y mỉm cười nói:

- Ba vị đều là người tuyệt đỉnh thông minh, hẳn hiểu được tâm ý của tại hạ...

Mai Ngâm Tuyết đảo tròn mắt, đoạn mỉm cười nói:

- Hảo ý của Nhâm đại hiệp, chúng tôi đều hết sức cảm kích, nhưng...

Nàng liếc nhìn sang Nam Cung Bình thấy chàng không còn có vẻ khích động nữa, ánh mắt cũng lộ vẻ đăm chiêu nghĩ ngợi, nàng bèn nói tiếp:

- Hiện nay sự nguy hiểm và khó khăn của chúng tôi đang rất cấp bách, mà kế hoạch của Nhâm đại hiệp lại quá xa vời, thậm chí Soái đại hiệp cũng chưa từng bước chân vào Trung Nguyên...

Nhâm Phong Bình cười ngắt lời:

- Các vị đã có ý định cùng mưu đại sự với Nhâm mỗ, Nhâm mỗ cũng chẳng giấu giếm các vị nữa.

Y bỗng lịm cười, nghiêm chỉnh nói tiếp:

- Hành tung của tại hạ chỉ mới bộc lộ trên giang hồ vài tháng gần đây, song kỳ thực tại hạ vào Trung Nguyên đã năm năm, trong thời gian ấy tại hạ cũng đã xây dựng được một phần cơ nghiệp trong giới giang hồ, có điều thời cơ chưa tới nên trong chốn võ lâm đến nay vẫn chưa ai biết.

Mai Ngâm Tuyết bật cười khanh khách:

- Chẳng nói gì khác, nội cái tài kín đáo của Nhâm đại hiệp cũng hơn người một bậc rồi.

Nhâm Phong Bình mỉm cười:

- Nhưng tại hạ chọn người rất nghiêm, những bằng hữu tầng trung và hạ đã thu nhận được khá nhiều, song những huynh đệ thượng tầng thì hãy còn rất ít ỏi, vì vậy tại hạ mới phải nhờ đến tài sức của ba vị, bởi Soái tiên sinh có lẽ cũng phải vào Trung Nguyên trong một ngày gần đây.

Y tuy rất tự phụ, song lúc này lại bất giác bị mê hoặc bởi nụ cười và ánh mắt dịu ngọt của Mai

Ngâm Tuyết, đã vô tình tiết lộ những điều cơ mật quan trọng.

Nam Cung Bình và Địch Dương thoáng biến sắc mặt, chỉ thấy ánh mắt Nhâm Phong Bình ngập vẻ đắc ý nói tiếp:

- Tại hạ có một biệt nghiệp cách đây không xa, tuy đơn giản nhưng yên tỉnh hơn đây nhiều, không bao giờ có người quấy nhiễu đến đại giá của ba vị, có điều tại hạ hãy còn ít việc cần lo liệu trong thành Tây An, không thể đích thân đưa ba vị đến đó.

Mai Ngâm Tuyết vờ thất vọng khẽ thở dài, chậm rãi nói:

- Vậy thì làm sao đây?

Địch Dương khẽ chau mày, Nam Cung Bình thì đã hiểu rõ cá tính nàng nên chỉ im lặng chờ xem diễn tiến.

Nhâm Phong Bình mỉm cười:

- Không hề gì, tại hạ tuy không thể đi cùng ba vị, song dọc đường sẽ có người tiếp...

Y bỗng im bặt, ánh mắt rừng rực lặng nhìn ba người hồi lâu.

Nụ cười của Mai Ngâm Tuyết lại càng ngọt hơn, Nam Cung Bình thì ra chiều trầm ngâm, Địch Dương tuy có vẻ nổi nóng, song vì Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết nên y cố dằn nén.

Nhâm Phong Bình như khá hài lòng về thần thái của ba người, mặt y lại nở nụ cười, vừa đưa tay vào lòng vừa chậm rãi nói:

- Tại hạ tuy rất thiết tha kết giao với ba vị, song có lẽ ba vị vẫn chưa tin tưởng...

Nói đến đó thì y đã rút tay ra, Mai Ngâm Tuyết, Nam Cung Bình và Địch Dương cùng đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong tay y đã có thêm ba chiếc túi nhỏ sặc sỡ như được dệt bằng tơ vàng.

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười nói:

- Đẹp quá, cái gì vậy?

Nhâm Phong Bình trầm giọng:

- Tính cho đến nay, trong võ lâm Trung Nguyên người được trông thấy vật này có thể nói là rất ít...

Y cực kỳ thận trọng mở một chiếc túi ra, mọi người chỉ cảm thấy một mùi thơm rất kỳ lạ ập vào mũi, y đã từ trong túi lấy ra một chiếc mộc bài màu tía vuông vức chẳng có gì đặc biệt, trân trọng trao vào tay Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết cúi xuống nhìn, chỉ thấy chiếc mộc bài ấy hết sức tinh xảo, mặc chính khắc tựa hồ như mây khói trên đỉnh núi cao, lại như những áng mây chiều rực rỡ lúc mặt trời sắp lặn, trong mây có một bóng người đứng chắp hai tay sau lưng, thoạt nhìn rất mơ hồ, song nhìn kỹ thì thấy người này dáng vẻ rất phong nhã, trong màn đêm mà trông sống động, song đáng tiếc chỉ là một cái bóng, và không trông rõ được diện mạo.

Bên kia có khắc hai câu thơ là:

- "Nam nhi vốn phải tung hoành, gào mưa thét gió võ lâm kinh hoàng." Mai Ngâm Tuyết ngắm nhìn một hồi, rồi ngẩng lên cười hỏi:

- Người khắc trên đây chính là Soái Thiên Phàm phải không?

Nhâm Phong Bình gật đầu:

- Chiếc Phong Vũ Lưu Hương Bài này chính là tín vật của Soái Thiên Phàm.

Y mỉm cười trao hai chiếc còn lại cho Nam Cung Bình và Địch Dương, đồng thời nói:

- Tại hạ vì muốn tạo lòng tin nơi ba vị nên đã không quản phá lệ, chưa qua thủ tục gì đã trao ra vật này.

Mai Ngâm Tuyết nghịch ngợm chiếc túi và mộc bài trong tay và cười nói:

- Thủ tục như thế nào?

- Khi đến chỗ tại hạ, ba vị sẽ biết ngay.

Nhâm Phong Bình bỗng vỗ tay, phát ra một tiếng giòn giã, lập tức ngoài xa có một bóng người lướt nhanh tới, thân pháp rất nhẹ nhàng, thì ra là "Thiết Chưởng Kim Kiếm Độc Hành Khách" Trường Tôn Đan, một trong Dân Sơn Nhị Hữu.

Trường Tôn Đan dừng lại, thẳng người đứng cạnh Nhâm Phong Bình, ánh mắt hậm hực quét qua mặt Mai Ngâm Tuyết, bỗng thoáng thấy vật trong tay nàng, lập tức ra chiều kinh ngạc.

Nhâm Phong Bình đảo mắt, mỉm cười nói:

- Trường Tôn huynh dường như có chút khiêu khích với Mai cô nương, nhưng kể từ đây đã trở thành một nhà, có lẽ Trường Tôn huynh hãy quên đi chuyện ngày xưa.

Trường Tôn Đan thừ ra một hồi, đoạn nhẹ nhàng nói:

- Tại hạ hiện đã quên rồi!

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn miệng cười:

- Quên nhanh quá nhỉ!

Nhâm Phong Bình bật cười ha hả:

- Xin phiền Trường Tôn huynh đưa hộ ba vị này đến Lưu Hương trang, tại hạ còn phải bận ít việc trong thành Tây An, xong xuôi sẽ về hầu tiếp các vị ngay.

Trường Tôn Đan ngập ngừng:

- Vậy thì... kiếm...

Nhâm Phong Bình cười:

- Nam Cung Bình, thanh bửu kiếm huynh đài đã để lại trong thành Tây An, tại hạ đã cho người lấy mang về đây rồi.

Nam Cung Bình đang cúi đầu trầm ngâm nghe nói liền ngơ ngẩn, Trường Tôn Đan đã rút thanh trường kiếm từ sau lưng xuống, lạnh lùng nói:

- Vỏ kiếm vì làm vội nên không vừa lắm.

Nhâm Phong Bình lấy trao qua cho Nam Cung Bình, mỉm cười nói:

- Lúc tại hạ mạo muội xông vào phòng Nam Cung huynh thì thấy Nam Cung huynh không mang theo bên mình, bèn lại không nề mạo muội lấy mang đến cho Nam Cung huynh.

Như không muốn để cho Nam Cung Bình cất lời cảm tạ, quay sang Địch Dương cười nói tiếp:

- Địch huynh có biết chỗ kỳ dị của chiếc mộc bài này không?

Địch Dương khẽ nhíu mày cười khẩy:

- Vô luận chiếc mộc bài này có chi kỳ dị, nhưng bảo Địch Dương này làm tay sai cho một kẻ vọng tưởng xưng bá võ lâm, hứ hứ...

Bỗng vung tay ném chiếc túi vàng xuống đất, ngước mặt nhìn trời, chẳng thèm đếm xỉa đến Nhâm Phong Bình nữa.

Nhâm Phong Bình giật mình, sắc mặt vụt biến.

- Địch huynh...

Trường Tôn Đan vẻ mặt sắc lạnh, bàn tay quất queo chầm chậm đưa lên đặt bên hông.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài:

- Ơn của Nhâm huynh thật tiểu đệ hết sức cảm kích, khi nào Soái đại hiệp kia vào Trung Nguyên, tiểu đệ cũng rất muốn với cao làm bạn với một nhân vật anh hùng như vậy, thế nhưng...

Chàng lại buông tiếng thở dài, trao chiếc túi vàng lại cho Nhâm Phong Bình, nói tiếp:

- Tiểu đệ ngu muội bất tài lại quen tính ngạo mạn, chỉ e không thể tham dự vào kế hoạch và tổ chức lớn lao của Nhâm huynh, song... Ôi, tình nghĩa của Nhâm huynh, tiểu đệ sẽ không bao giờ quên.

Chàng vốn tính nhân hậu, đã nhận ra dụng tâm của Nhâm Phong Bình nên không muốn bị người mua chuộc, song lại thấy y có ơn với mình, nên không khỏi nghe lòng xót xa.

Nhâm Phong Bình mặt tái xanh, bàn tay siết chặt cơ hồ bóp nát chiếc túi, ánh mắt chầm chậm quay sang Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết cười nói:

- Tôi thì không sao...

Nàng buông tiếng cười khẽ, bỏ chiếc mộc bài vào trong túi, Nam Cung Bình thoáng biến sắc mặt, ánh mắt Nhâm Phong Bình rực lên. Mai Ngâm Tuyết lại cười nói tiếp:

- Nhưng tôi cũng không có hùng tâm hùng chí ấy, nên chỉ đành kính tạ hảo ý của Nhâm đại hiệp, có điều...

Nàng bỗng nhét túi vào lòng, cười khúc khích nói tiếp:

- Tôi rất thích chiếc túi và mộc bài này, không đành trả lại cho đại hiệp, đại hiệp đã rộng lòng tặng cho tôi, hẳn không bao giờ lại nhỏ mọn đòi lại, đúng không Nhâm đại hiệp?

Địch Dương không nén được mỉm cười, chỉ thấy Nhâm Phong Bình mặt mày trắng bệch đứng ngớ ra một hồi mới chầm chậm cúi xuống nhặt lấy chiếc túi dưới đất, dáng vẻ ngây dại như kẻ mất hồn.

Nam Cung Bình lòng hết sức bất nhẫn, trầm giọng nói:

- Nhâm huynh sau này nếu có gì...

Chưa kịp nói dứt Nhâm Phong Bình đã ngửa cổ cười vang, tiếng cười cao vút và sắc lạnh, y vừa cười vừa nói:

- Thôi được, thì ra Nhâm Phong Bình này có mắt không tròng, thì ra ba vị đã định tâm bỡn cợt kẻ này...

Tiếng cười chợt ngưng, y hạ mắt xuống, dằn mạnh từng tiếng:

- Nhưng ba vị đã biết được những điều bí mật của Nhâm mỗ, chả lẽ còn muốn sống rời khỏi đây ư? Hừ hừ, chả lẽ Nhâm Phong Bình này quả thực là một tên ngốc hay sao?

Bỗng vỗ tay và lướt ra sau bảy bước, lập tức xung quanh trong bóng tối vụt xuất hiện mấy mươi bóng người.

Nam Cung Bình, Địch Dương và Mai Ngâm Tuyết cùng giật mình, Trường Tôn Đan vẻ mặt u ám, chầm chậm từ bên lưng rút ra một thanh nhuyễn kiếm.

Nhâm Phong Bình ngửa cổ cười lạnh lẽo:

- Nếu Nhâm mỗ không nắm chắc có thể làm ba vị im lặng vĩnh viễn, lẽ nào lại tiết lộ cơ mật?

Đoạn nhẹ khoát tay, những bóng người xung quanh liền chầm chậm tiến tới bao vây.

Nam Cung Bình quét mắt nhìn quanh, chàng cười khẩy nói:

- Tại hạ vốn có lòng cảm kích Nhâm huynh phần nào, nhưng thế này thì chẳng còn gì nữa!

Nhâm Phong Bình cười khẩy:

- Các hạ có cảm kích Nhâm mỗ hay không thì cũng vậy thôi!

Nam Cung Bình nhướng mày cười dài:

- Hằng ngàn hào sĩ trong thành Tây An mà còn không giam giữ được Nam Cung Bình này, chả lẽ chỉ vỏn vẹn mấy mươi người này mà có thể khiến cho Nam Cung mỗ táng mạng tại đây ư?

Địch Dương lớn tiếng:

- Ai to gan thì cứ việc xáp vào nếm mùi Thiên Sơn thần kiếm trước.

Nhâm Phong Bình cười khẩy:

- Nhâm mỗ sẽ cho các vị thấy, tâm huyết năm năm dài của Nhâm mỗ có khác với bọn phế vật trong thành Tây An hay không.

Vừa dứt lời người đã lướt ra xa, Trường Tôn Đan cũng phi thân ra xa vài trượng, cùng Nhâm Phong Bình đứng ngoài vòng vây của những người áo đen.

Chỉ nghe tiếng cười lạnh lùng của Nhâm Phong Bình từ ngoài vọng vào, Nam Cung Bình một tay cầm kiếm, Địch Dương đưa thẳng song chưởng ra, chầm chậm đi đến cạnh Mai Ngâm Tuyết.

Màn đêm u ám, gió đêm vụt vù, chỉ thấy bóng người nặng nề di động bước chân, chầm chậm tiến gần.

Mai Ngâm Tuyết trầm giọng nói:

- Khoan vội động thủ, hãy lấy tĩnh chế động, nếu có gì bất ổn hãy vượt khỏi trùng vây...

Bỗng nghe xích sắt vang lên loảng xoảng, liền tức Nhâm Phong Bình quát lên lanh lảnh:

- Thiên!

Mấy mươi cánh tay cùng giơ lên, chỉ nghe "vù" một tiếng, mấy mươi đạo hàn quang từ trong tay những đại hán áo đen kia bay vút lên trời.

Nhâm Phong Bình quát tiếp:

- Địa!

Mấy mươi đạo hàn quang kia vừa tắt, lại có mấy mười luồng cường phong bay ra, nhất tề tấn công Nam Cung Bình, Địch Dương và Mai Ngâm Tuyết.

Ba người giật mình kinh hãi, chỉ thấy mấy mươi đạo hàn quang bay vút tới như đàn rắn bạc.

Nam Cung Bình quát lớn, tay phải trường kiếm vung lên, kiếm quang loang loáng.

Mai Ngâm Tuyết múa tít hai cánh tay áo, Địch Dương song chưởng vung vẩy, ba người cùng đâu lưng vào nhau toan dùng tuyệt kỹ ngăn đón hàn quang trước mặt.

Nào ngờ bỗng Nhâm Phong Bình lại quát:

- Phong!

Lập tức "vù" một tiếng, vòng sáng bạc đột nhiên vọt thẳng lên cao, một vòng sáng bạc khác nhanh như chớp chụp xuống, kèm với tiếng gió rít, tiếng loảng xoảng khua động của xích sắt, uy thế vô cùng khủng khiếp.

Địch Dương cất tiếng hú dài, thân hình vọt lên, Mai Ngâm Tuyết hốt hoảng thét lên:

- Không được!

Vừa dứt tiếng, vòng sáng bạc bay vọt lên khi nãy bỗng lại đan chéo nhau chụp xuống, thoáng chốc Địch Dương đã bị làn sóng bạc phủ trùm.

Nam Cung Bình thót người, múa tít trường kiếm bảo vệ toàn thân, cũng vọt người lên cao.

Địch Dương chỉ thấy mấy mươi ngọn lưu tinh phi chùy lấp lánh trong màn đêm giáng xuống đỉnh đầu, chàng vội xoay người, toan chuyển hướng phóng ra, ngờ đâu dưới thân lại có một làn sáng bạc cuốn tới, vây chặt chàng vào giữa.

Địch Dương không kịp nghĩ ngợi, song chưởng chập lại, kẹp lấy một ngọn chùy bạc, xoay người lao thẳng xuống, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đau nhói, hông trái và đùi phải càng đau khủng khiếp, tai chỉ nghe tiếng loảng xoảng liên hồi, rồi thì "ầm" một tiếng, chàng va vào người một đại hán áo đen, hai người cùng bật lên tiếng thảng thốt, cùng ngã lăn xuống đất.

Nam Cung Bình vung kiếm hộ thân, vừa vọt người lên chỉ thấy làn sóng bạc thoáng rối loạn, liền thừa cơ múa kiếm lao tới, Diệp Thượng Thu Lộ tuy thành danh bởi người, song bản thân không phải là một món thần binh lợi khí chém sắt như bùn, tuy nhiên lúc này Nam Cung Bình toàn lực thi triển, uy lực cũng chẳng phải tầm thường.

Chỉ nghe tiếng loang choang liên hồi, món binh khí kỳ hình Luyện Tử Lưu Tinh Đơn tuy trong tay gã đại hán áo đen đã bị tiện đứt làm ba đoạn, Nam Cung Bình xoay người thấy Địch Dương đã ngã lăn dưới đất.

Mai Ngâm Tuyết thấy bọn đại hán áo đen sử dụng lại là Lưu Tinh Chùy, thoáng kinh hãi thầm nhủ:

- Thảo nào Nhâm Phong Bình chẳng tự tin như vậy!

Phải biết loại binh khí nhuyễn như Lưu Tinh Chùy và Luyện Tử Thương (ngọn thương gắn dây xích) tuy chẳng phải hiếm thấy trên chốn giang hồ, nhưng hết sức khó luyện, nhất là sử dụng trong lúc đông người, nếu không hết sức nhuần nhuyễn, trái lại rất dễ tự đả thương chính mình, song khi luyện thành thì lại có uy lực gấp bội.

Vậy mà mấy mươi đại hán áo đen này lại có thể sử dụng món binh khí này trong cùng một lúc, đủ thấy đã được huấn luyện rất kỹ lưỡng công phu, phối hợp chặt chẽ nhịp nhàng mới không làm tổn thương đến mình, và uy lực cũng vô cùng khủng khiếp.

Mai Ngâm Tuyết rất giàu kinh nghiệm giang hồ, thấy loại trận thế này vốn đã có ý rút lui, song lúc này Nam Cung Bình đã cất người vọt lên, chẳng hiểu sao nàng chợt nghe lòng xao xuyến lạ, không còn màng đến sự an nguy của bản thân, khẽ hét lên một tiếng, tung mình lên cao, nhẹ phất tay áo, một luồng kình phong liền xô dạt bảy ngọn chùy bay về phía Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình múa tít trường kiếm lao về phía Địch Dương, Mai Ngâm Tuyết chau mày thất sắc, biết nếu chùy bạc đuổi theo truy kích, Nam Cung Bình ắt khó tránh khỏi thọ thương.

Song lúc này những làn sáng bạc đã rối loạn, bỗng lại nghe Nhâm Phong Bình quát lớn:

- Sương!

Mai Ngâm Tuyết vội xoay người lao theo Nam Cung Bình, chỉ nghe "vù" một tiếng, mấy mươi ngọn ngân chùy cùng một lúc thu về, và mấy mươi đại hán áo đen cũng nhất tề lui ra mười bước.

Nhâm Phong Bình ở ngoài chỉ huy thế trận, thấy ngân quang tán loạn cũng không khỏi kinh hãi, thì ra Thiên Phong Ngân Vũ trận này do y đã sáng chế chuyên để đối phó với những cao thủ võ lâm Trung Nguyên, đã phải tốn biết bao tâm huyết, trận này không ẩn chứa kỳ môn bát quái, chỉ sở trường về sự phối hợp chặt chẽ khôn cùng, có chín cách biến hóa là thiên, địa, phong, vũ, nhật, nguyệt, vân, tuyết, sương, cùng hỗ trợ lẫn nhau, tuy sự biến hóa không tinh diệu và đa dạng lắm, song tin chắc chỉ bằng vào mấy mươi môn binh khí kỳ hình kia tạo thành thế trận cũng đủ làm tử thương bất kỳ một cao thủ võ lâm nào.

Lúc này y chưa trông thấy Địch Dương đã bị trọng thương, sợ thế trận do mình khởi công sáng chế bị hủy, nên vội thu hồi thế trận tung mình vào giữa.

Nam Cung Bình cúi xuống xem xét, thấy nơi hông bên trái và đùi phải Địch Dương bê bết máu, tay trái cắm vào yết hầu một đại hán áo đen và đè gã xuống đất, máu tươi từ kẽ tay không ngớt rỉ ra. Đại hán này tay trái có đeo bao da và đang nắm chặt một sợi xích nhưng ngọn chùy bạc nơi đầu xích nằm trong bàn tay trái giơ cao của Địch Dương, chỉ nghe Địch Dương hự lên một tiếng, ngân quang lấp loáng, máu văng tung tóe, đầu của gã đại hán đã bị giáng một chùy dập nát.

Nam Cung Bình thoáng rùng mình, chộp lấy cổ tay Địch Dương. Địch Dương vụt quay người lại, hai mắt giăng đầy tia máu, đầu cổ và trước ngực dính đầy máu tươi.

Thiếu niên này lần đầu tiên thọ thương và cũng là lần đầu tiên giết người, thấy mình khắp người đầy máu tươi, thần trí bèn như hỗn loạn, ngây ngẩn nhìn Nam Cung Bình, khóe môi co giật, sau đó quay sang thờ thẩn nhìn vào ngọn chùy bạc trong tay.

Máu trên ngọn chùy vẫn không ngớt nhỏ xuống, từng giọt rơi trên bàn tay Nam Cung Bình, những giọt máu lạnh đã mang đến cho Nam Cung Bình một cảm giác ghê rợn khó tả, lòng bàng hoàng ngơ ngẩn.

Nhâm Phong Bình quét mắt nhìn, thấy thần thái của hai người như vậy, bèn buông tiếng cười khẩy, trầm giọng nói:

- Thì ra Thiên Sơn Thần Kiếm chẳng qua chỉ vậy mà thôi!

Mai Ngâm Tuyết cười lạnh lùng:

- Thiên Sơn Thần Kiếm chẳng qua chỉ vậy mà đã khiến cho trận thế của các hạ đại loạn, may là các hạ sớm nhận thấy thu hồi trận thế, không thì... hắc hắc!

Nàng buông hai tiếng cười khinh miệt, kỳ thực trong lòng dễ thường không thầm kinh hãi về uy lực của trận thế kỳ dị kia, nàng ngưng giây lát lại nói tiếp:

- Các hạ hãy nhìn cái đầu vỡ nát của đồng bọn kia, chả lẽ không sợ...

Nhâm Phong Bình bỗng cười vang dội. Nam Cung Bình nhướng mày gằn giọng nói:

- Các hạ cười gì thế? Chả lẽ các hạ lại xem máu và sinh mạng là điều nực cười ư?

Nhâm Phong Bình ngưng cười, lạnh lùng nói:

- Các hạ phải biết hoa và cỏ cây đều phải vun tưới thì mới sinh trưởng được chăng?

Nam Cung Bình ngớ người, chẳng hiểu sao bỗng dưng y lại thốt ra một câu vớ vẩn như vậy.

Khi nghe Nhâm Phong Bình lạnh lùng nói tiếp:

- Võ công và trận pháp cũng giống như hoa cỏ trên cõi đời, bất luận một môn võ công, một loại trận pháp nào nếu không được vun tưới bởi máu tươi thì làm sao có thể thành thục và phát triển? Huynh đệ của tại hạ tuy chết đi một người, song máu của y lại tưới cho Thiên Phong Ngân Vũ trận này càng thêm thành thục hơn, vậy tất nhiên đó là điều đáng mừng, tại hạ sao lại không cười chứ?

Nam Cung Bình nghe xong lý luận khoác lác của y, lòng không khỏi tức giận lại đau xót, niềm đau xót ấy là bởi chàng bỗng nghĩ đến võ công mình đã luyện tập cũng là do máu của tiền nhân vun tưới, bất giác cảm thấy lời lẽ của Nhâm Phong Bình quả là sắc bén như đao kiếm, câu nào cũng có thể đâm sâu vào cõi lòng kẻ khác.

Nhâm Phong Bình quét mắt nhìn quanh, mỉm cười trầm giọng nói tiếp:

- Nhâm mỗ phen này bước chân vào Trung Nguyên không hề có ý gây thù kết oán với nhân vật võ lâm, cho nên Thiên Phong Ngân Vũ trận này chỉ là chuẩn bị chứ không dùng đến...

Bỗng buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Hằng ngàn hào sĩ võ lâm đã bao vây và toan hạ sát các hạ trong thành Tây An, thậm chí đồng môn huynh đệ cũng không thông cảm cho các hạ, chỉ có Nhâm Phong Bình này chẳng quản sự căm phẫn của quần chúng... Ôi! Các hạ đừng khiến Nhâm mỗ phải hành động trái ý mình, gây tử thương cho các hạ trong trận thế!

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, Mai Ngâm Tuyết cười khẩy tiếp lời:

- Các hạ dùng sức mạnh đe dọa không được, lại dùng lời mềm mỏng van cầu hay sao?

Nhâm Phong Bình sầm mặt gằn giọng:

- Nếu ba vị không nghe lời khuyên tốt lành của Nhâm mỗ, vậy thì Nhâm mỗ đành phải để cho ba vị xem thử uy lực thật sự của Thiên Phong Ngân Vũ trận.

Vừa dứt lời toan nhún mình phóng đi, Mai Ngâm Tuyết khẽ quát:

- Hãy khoan!

Đồng thời thân hình tha thướt bỗng tà tà cất lên cao.

Nhâm Phong Bình khen thầm:

- Khinh công tuyệt thật!

Mai Ngâm Tuyết đã hạ xuống trước mặt y, Nhâm Phong Bình cười ha hả nói:

- Cô nương tưởng tôi đang ở trong trận thì Thiên Phong Ngân Vũ trận không thể thi triển được ư?

Mai Ngâm Tuyết cười khẽ:

- Đúng vậy! Bổn cô nương quả là muốn giữ các hạ lại đây!

Vừa dứt lời đã nhẹ nhàng phóng ra một chưởng, nhắm vỗ vào huyệt Kiên Tỉnh trên vai Nhâm Phong Bình...

Nhâm Phong Bình thoáng cụp mắt xuống, không dám nhìn nụ cười trên mặt nàng, y xoay bước, tay trái quét ngang vào mạn sườn nàng, lạnh lùng nói:

- Xin thứ cho không thể hầu tiếp!

Chân phải điểm nhẹ xuống đất, người liền cất vọt lên.

Mai Ngâm Tuyết bật cười:

- Các hạ không đi được đâu!

Tay phải vung lên, tay áo cuốn ra, hệt như một con rắn quấn vào cổ chân phải Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình kinh hãi, hai tay lập tức hạ xuống, nhấc chân phải lên, tả chưởng bổ vào tay áo Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết vung tay giật tay áo xuống, cười nói:

- Hãy xuống đi thôi!

Vừa dứt tiếng Nhâm Phong Bình đã rơi trở xuống đất, y đưa hai tay hộ ngực, đăm mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết, chiêu "Lưu vân phi tụ" nàng vừa nhẹ nhàng thi triển tuy trông rất tầm thường, song vận lực khéo, hành khí vững, thật tuyệt diệu đến cực độ, ngay như đương kim chưởng môn phái Võ Đang là Đình Tâm đạo trưởng cũng chưa hẳn đã có công lực như vậy.

Nam Cung Bình cũng thầm kinh hãi, mãi đến lúc này chàng mới được chứng kiến võ công thật sự của Mai Ngâm Tuyết, thì ra còn cao thâm hơn chàng đã nghĩ rất nhiều, hơn nữa dường như nàng còn hàm chứa chẳng rõ bao nhiêu tiềm lực, có điều là chưa gặp đối thủ để thi triển mà thôi.

Chàng không khỏi kinh ngạc lẫn khâm phục, trong mười năm dài nằm trơ trong cỗ quan tài nhỏ hẹp và tối tăm, lẽ ra đó là một quãng thời gian ngột ngạt và điên cuồng, vậy mà nàng chẳng những đã phục nguyên công lực mà còn tham ngộ được thuật trụ nhan, một môn nội gia công phu khó khăn nhất, hơn nữa công lực và chiêu thức như cũng có phần tiến bộ hơn xưa.

Nam Cung Bình đang ngẫm nghĩ thì Địch Dương đã chầm chậm ngồi dậy bên cạnh chàng.

Nhâm Phong Bình buông tiếng cười khẩy, chậm rãi nói:

- Các vị muốn hàng hay muốn chiến, hãy quyết định nhanh thì hơn.

Mai Ngâm Tuyết thản nhiên:

- Bổn cô nương lại thích kéo dài thời gian, chả lẽ không được hay sao?

Nhâm Phong Bình lạnh lùng:

- Vậy thì các vị hãy mau chuẩn bị hậu sự cho vị họ Địch này đi!

Nam Cung Bình kinh hãi, thất thanh nói:

- Các hạ nói sao?

Nhâm Phong Bình ngước mặt nhìn trời chậm rãi nói:

- Trên ngân chùy có tẩm kịch độc, vào máu là không còn thuốc cứu chữa...

Y bỗng cúi xuống nhìn vào mặt Nam Cung Bình nói tiếp:

- Nếu các hạ muốn cứu bạn thì hãy quyết định nhanh đi.

Y thầm kinh khiếp trước võ công của Mai Ngâm Tuyết, sau cùng đã tung ra đòn hiểm hóc ấy.

Nam Cung Bình sắc mặt biến đổi dữ dội, quay sang nhìn thấy Địch Dương vẻ mặt đờ đẫn, quả nhiên đã mất đi vẻ bình thường.

Mai Ngâm Tuyết đảo nhanh mắt, lạnh lùng nói:

- Những lời láo toét ấy không hù dọa được bổn cô nương đâu!

Nhâm Phong Bình cười khẩy:

- Chỉ e trong lòng cô nương hiểu rõ kẻ này chẳng phải là bịa đặt!

Đoạn như ơ hờ xem xét thần sắc của Nam Cung Bình, nói tiếp:

- Cô nương tuy tim lạnh máu tanh, hoàn toàn không bận tâm đến sự sống chết của bè bạn, nhưng...

Y bỗng quát lớn:

- Nam Cung Bình, chả lẽ các hạ cũng vậy ư?

Nam Cung Bình ý nghĩ xoay chuyển, cảm thấy bàn tay của Địch Dương chàng đang nắm lấy đã nóng như lửa đỏ, ánh mắt cũng trở nên tán loạn và đục mờ.

Mai Ngâm Tuyết gằn giọng:

- Nếu bổn cô nương bắt giữ được các hạ, còn sợ các hạ không trao thuốc giải ra sao?

Nhâm Phong Bình cười khẩy:

- Thuốc giải đâu có ở trên mình Nhâm mỗ, vả lại... hắc hắc, cô nương tự hỏi có đủ khả năng bắt giữ được Nhâm mỗ chăng?

Mai Ngâm Tuyết khẽ nhướng mày, bỗng cũng lại ngước mặt cười rộ nói:

- Rõ là nực cười! Bổn cô nương tưởng đâu "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình là nhân vật gì lợi hại, thì ra cũng chỉ có vậy!

Nhâm Phong Bình đưa tay sờ cằm vờ như không nghe thấy, Mai Ngâm Tuyết lại cười khẩy nói:

- Dùng cách này để khiến người nhập bọn thật quá là xuẩn ngốc, kẻ khác dù có tuân phục, chả lẽ sau khi nhập bọn thì không thể bán đứng cơ mật của các hạ sao?

Không thể phản bội sao? Lúc ấy các hạ hối hận cũng đã muộn.

Nhâm Phong Bình bật cười:

- Điều ấy không cần cô nương phải nhọc lòng, nếu Nhâm mỗ không có bản lĩnh hàng long phục hổ, sao dám lên núi vào lúc trời tối gió lộng chứ?

Mai Ngâm Tuyết than thầm:

- Thôi rồi!

Nàng hiểu cuộc chiến tâm lý đến đây là chấm dứt. Hai người đều là kẻ mạnh, sau trận chiến chẳng ai thắng ai cả.

Lát sau, Mai Ngâm Tuyết lòng thầm quyết định, nụ cười duyên dáng lại hé nở trên môi, vừa định xuất kỳ bất ý điểm huyệt Nhâm Phong Bình, nếu bất thành sẽ tức khắc rút lui, thừa lúc đối phương không kịp phát động trận thế, cùng Nam Cung Bình vượt khỏi trùng vây.

Nào ngờ, trong yên lặng bỗng có một tiếng quạ kêu vạch không truyền đến, dưới ánh sao một bóng đen bay vút tới, nhanh như một cánh chim ưng, nào có giống một con quạ.

Mai Ngâm Tuyết thoáng kinh hãi, chỉ thấy con quạ mỏ sắt ấy bay thẳng vào mặt Nhâm Phong Bình như muốn mổ vào mắt y.

Nhâm Phong Bình giật mình kinh hãi, vội định bước tới phóng chưởng đánh ra, con quạ đang thế lao nhanh, kể ra thật khó tránh khỏi chưởng này, nào ngờ trong khoảnh khắc nó lại cất tiếng kêu vang rồi nhanh như chớp bay ngược trở về, tốc độ còn kinh người hơn lúc bay tới, chớp nhoáng đã biến mất trong màn đêm mà tiếng kêu của nó vẫn còn văng vẳng trong không khí.

Nhâm Phong Bình đứng thừ ra tại chỗ, bàn tay giơ ra cơ hồ không buông xuống được nữa, trên cõi đời này tuy có nhiều linh cầm dị thú, song một con quạ bay thụt lùi được thì quả từ cổ chí kim chưa từng có.

- Chả lẽ con chim này tuy có hình dạng chim quạ nhưng lại không phải là quạ, mà là một loài kỳ cầm dị điểu hiếm có ư?

Trong khi mọi người đang thắc mắc, bỗng nghe có tiếng kỳ dị quát:

- Tránh ra! Tránh ra!

Từ xa tới gần, rồi thì những đại hán áo đen đứng quanh nhốn nháo, lần lượt tránh sang bên chừa ra một lối đi.

Nhâm Phong Bình chau mày quát:

- Bất chiến tự loạn, tội không thể tha thứ được, chả lẽ các ngươi đã quên rồi sao?

Vừa dứt tiếng bỗng thấy một đạo nhân gầy gò bào lam tóc bạc sải bước đi tới, vừa đi vừa quát:

- Tránh ra! Tránh ra!

Đạo nhân râu tóc bạc phơ, chiếc áo bào màu lam dài đến gối, vóc dáng gầy guộc, song tinh thần rất sung mãn, bước chân hết sức uy nghi, tay trái đưa ngang trước ngực, trên tay có một con chim quạ.

Nhâm Phong Bình nhìn kỹ, bỗng phát hiện tiếng quát kỳ dị kia lại phát xuất từ miệng con quạ trên tay lão đạo sĩ, bất giác thót người toát mồ hôi lạnh, chim quạ bay lùi đã là chuyện lạ, lại còn biết nói thì càng kinh người hơn. Nhâm Phong Bình tuy tung hoành giang hồ, lịch duyệt phong phú, tâm kế sâu sắc, vậy mà lúc này cũng không khỏi mất bình tĩnh.

Mai Ngâm Tuyết cũng mặt hoa thất sắc, lão đạo sĩ mặt mỉm cười, con quạ lại cất tiếng:

- Trăng không tối, gió không lộng, tại sao khắp thành Tây An nơi nào cũng xảy ra việc giết người phóng hỏa, chả lẽ các ngươi muốn tạo phản hả?

Tiếng nói tuy ồ ề song rất rõ ràng, Mai Ngâm Tuyết hai chân rụng rời, suýt nữa đã bật lên tiếng kêu kinh hoàng.

Chỉ Nam Cung Bình là không tỏ ra kinh dị lắm, chàng nhìn đạo nhân lam bào chợt động tâm nghĩ đến một người, bất giác buột miệng nói:

- Có phải...

Nào ngờ lão đạo sĩ đã quay sang chàng nháy mắt ra dấu, chàng liền im bặt, lòng đầy thắc mắc đứng ngây ra.

Nhâm Phong Bình cố nén nỗi kinh hoàng, chắp tay xá dài và nói:

- Đạo trưởng là thế ngoại cao nhân, đến đây chẳng hay có điều chi kiến giáo?

Đạo nhân lam bào bật cười ha hả, chim quạ nọ lại nói:

- Tại sao ngươi chỉ hành lễ với lão đạo sĩ, chả lẽ không trông thấy ta hay sao?

Nhâm Phong Bình ngớ người, hành lễ với một con chim quạ, rõ là hoang đường hết sức.

Đạo nhân lam bào lại cười ha hả nói:

- Bạn chim này của ta cao ngạo lắm, hơn nữa bối phận rất cao, dù ngươi có hành lễ với y thì cũng đâu hề gì.

Tiếng nói lão rổn rảng, cử chỉ ra vẻ là một bậc tiền bối.

Nhâm Phong Bình thừ ra một hồi, miễn cưỡng thoáng ôm quyền thi lễ, lúc này y đã bị khiếp vía trước thần thái của đạo nhân lam bào và sự linh dị của con quạ thần kỳ.

Ánh mắt Nam Cung Bình bỗng lóe lên vẻ cười, hồ như cảm thấy việc này hết sức nực cười, Mai Ngâm Tuyết vô cùng lấy làm lạ, nàng rất hiểu con người của Nam Cung Bình, biết chàng không bao giờ cười nhạo một vị tiền bối võ lâm, lòng bất giác sinh nghi, song sự linh dị của con chim quạ thật quá rõ ràng, nàng tuy thông minh tinh ý, nhưng cũng không thể nào hiểu nổi nguyên nhân.

Chỉ thấy đạo nhân lam bào gật gù cười:

- Khá lắm, lễ phép lắm! Thật chẳng uổng công ta đến đây!

Đoạn nhìn vào mặt Nhâm Phong Bình nghiêm chỉnh nói tiếp:

- Ta tình cờ đi ngang qua đây, trông thấy có hung khí huyết quang xông lên trời, không đành lòng để cho anh hùng gặp nạn nên ta mới tạt qua đây.

Nhâm Phong Bình ngơ ngác:

- Lời lẽ của tiền bối, tại hạ không hiểu lắm.

Đạo nhân lam bào buông tiếng thở dài:

- Ngươi có biết vận xấu của ngươi đã hiện rõ trên trán, vọng động can qua ắt phải gặp nạn, dù ngươi có thâm thù đại hận với hai người này thì hôm nay cũng phải thừa sớm thoát thân.

Lão đạo sĩ không hề ngó ngàng đến Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết, như thể hết sức căm ghét hai người, trầm giọng nói tiếp:

- Nếu như họ nhất định động thủ với với ngươi, lão phu niệm tình ngươi đã cung kính lễ phép, sẽ đứng ra ngăn cản cho.

Lời lẽ của lão hết sức trịnh trọng, tựa hồ lúc này kẻ kém thế chẳng phải là Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết mà là "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình thoáng biến sắc mặt, thừ ra một hồi mới ngập ngừng nói:

- Nhưng...

Đạo nhân lam bào nhướng mày gằn giọng:

- Nhưng sao? Chả lẽ ngươi dám không tin lời lão phu ư?

Vừa dứt tiếng, con quạ nọ lập tức tiếp lời:

- Đại họa đã cận kề mà còn chấp mê bất ngộ, thật đáng buồn, thật đáng tiếc.

Nhâm Phong Bình mặt mày tái nhợt, hết nhìn Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết lại nhìn đạo nhân lam bào, lúng búng nói:

- Chẳng phải vãn bối không tin lời tiền bối, song việc của vãn bối hôm nay quả thật không thể giải quyết chỉ bằng một lời, hơn nữa...

Đạo nhân lam bào lạnh lùng:

- Hơn nữa lời nói của lão phu quá là viễn vông khó thể tin được, đúng chăng?

Nhâm Phong Bình tuy không nói, song quả đã mặc nhiên thừa nhận. Đạo nhân lam bào bỗng ngước mặt cười vang:

- Bình sanh những gì lão phu đã nói, xưa nay chưa một ai dám không tin, và cũng chưa từng bao giờ sai lầm, nếu ngươi không tin, chả lẽ ngươi muốn chết thật?

Con quạ nọ cũng cười khanh khách quái dị và nói:

- Ngươi muốn chết thật phải không? Vậy thì dễ thôi, dễ thôi...

Nhâm Phong Bình chợt nghĩ đến một người, liền thất sắc nói:

- Tiền bối phải chăng là Thiên Nha đạo trưởng đã lừng danh thiên hạ hồi mấy mươi năm trước, việc gì cũng biết trước, nói ra không bao giờ sai trật...

Đạo nhân lam bào cười ha hả:

- Khá lắm, cuối cùng thì ngươi cũng đã nhớ danh hiệu của lão phu. Không sai!

Lão phu chính là Thiên Nha đạo nhân, chỉ báo tin dữ chứ không báo tin lành.

Nhâm Phong Bình ấp úng:

- Nhưng... giang hồ đồn đại... tiền bối đã... quy tiên từ lâu...

Đạo nhân lam bào cười:

- Hơn mười năm trước lão phu vì chán ngán hồng trần nên mới giả chết để lánh xa nhân thế, không ngờ trong chốn võ lâm có rất nhiều người lại tin.

Mai Ngâm Tuyết cũng hết sức kinh ngạc, nàng đã nghe nói đến thịnh danh của vị đạo nhân võ lâm này từ lâu, biết người này có tiếng tiên tri, đoán tai họa của người khác không bao giờ sai trật, nên trong giới võ lâm mới gọi ông là Thiên Nha đạo nhân, chữ "Nha" (quạ) thoáng nghe bất kính, song trong giới võ lâm không một ai có lòng bất kính với ông.

Nhâm Phong Bình nghe nói vậy không còn có ý hoài nghi nữa, đạo nhân lam bào nở nụ cười, quay sang Mai Ngâm Tuyết nói:

- Hai người đã nghe rõ lời nói của lão phu rồi chứ?

Mai Ngâm Tuyết tâm niệm chuyển động sang Nam Cung Bình rồi nhè nhẹ gật đầu.

Thiên Nha đạo trưởng trầm giọng nói:

- Lão phu muốn cứu y thoát khỏi tai kiếp này, hai người có ý kiến gì chăng?

Mai Ngâm Tuyết thông minh dường nào, nàng sớm đã hiểu đạo nhân này là ngầm giúp mình, liền đáp:

- Tiền bối đã lên tiếng tất nhiên là không thành vấn đề gì nữa!

Đạo nhân lam bào khoát tay quay sang Nhâm Phong Bình nói:

- Vậy ngươi hãy đi mau.

Nhâm Phong Bình thoáng lưỡng lự, chỉ nghe con quạ nọ cất tiếng:

- Không đi mau kẻo muộn đấy!

Nhâm Phong Bình thầm thở dài, cung kính khom mình nói:

- Đại ân của tiền bối mai sau tại hạ ắt sẽ đền tạ!

Đoạn khoát tay quát lớn:

- Rút!

Y vốn đang chiếm ưu thế, giờ lại nhờ người được buông tha cho, lòng chẳng những không chút ấm ức, trái lại còn hết sức cảm kích Thiên Nha đạo trưởng.

Bọn đại hán áo đen tự nãy giờ đã kinh hồn bạt vía, vừa nghe lệnh rút lui chẳng khác nào như được ân xá, lập tức nối đuôi nhau vội vã bỏ đi.

Nhâm Phong Bình hậm hực nhìn Mai Ngâm Tuyết như muốn nói gì đó, song sau cùng lại buông tiếng thở dài, dậm chân một cái rồi quay người phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng trong bóng tối.

Nam Cung Bình tự nãy giờ lặng thinh, đến khi Nhâm Phong Bình bỏ đi xa, bỗng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Vạn huynh lại gạt người nữa rồi! Nếu không vì Địch huynh, tại hạ...

Mai Ngâm Tuyết vô cùng thắc mắc, chỉ thấy đạo nhân lam bào bỗng cất tiếng cười vang:

- Đối với hạng xảo quyệt, ta dối gạt thì có hề gì?

Nam Cung Bình thở dài:

- Hành vi dối trá dẫu sao cũng không nên...

Mai Ngâm Tuyết ngơ ngác:

- Dối trá gì vậy?

Đạo nhân lam bào như rất hiểu tính nết của Nam Cung Bình, không hề phật ý về những lời trách cứ của chàng, chỉ nhẹ vuốt lông con quạ trong tay và cười nói:

- Bạn chim ơi bạn chim hôm nay đã nhờ mi nhiều lắm!

Đoạn xoay tay phải kéo hai cái nơi chân con quạ, dường như kéo đứt cái gì đó, sau đó vung tay trái lên nói:

- Nào bay đi!

Chỉ nghe "oa" một tiếng, chú quạ đã tung cánh bay đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Mai Ngâm Tuyết thấy lão đạo sĩ lại thả cho con quạ linh dị bay mất, lòng hết sức kinh ngạc lẫn nuối tiếc, buột miệng nói:

- Ồ... nó còn bay về nữa không?

Đạo nhân lam bào cười ha hả:

- Cô nương đừng tiếc, có biết bao là quạ tại hạ muốn bắt lấy vài mươi con lúc nào mà chẳng được.

Mai Ngâm Tuyết ngơ ngẩn nhìn Nam Cung Bình, lẩm bẩm:

- Thật ra là việc gì thế, quả chẳng thể nào đoán ra được...

Nàng vốn tự phụ thông minh tuyệt thế, vậy mà trên đời lại có điều kỳ dị mà nàng không suy nghĩ ra được, lòng không khỏi hết sức buồn bực.

Đạo nhân lam bào vuốt râu cười nói:

- Khi gặp cường địch, dùng đòn tâm lý là thượng sách, thật không ngờ cái trò này của tại hạ chẳng những đã lừa gạt được "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình, mà lại còn qua mặt luôn cả Khổng Tước Phi Tử danh lừng thiên hạ.

Nam Cung Bình cảm khái nói:

- Bảy năm về trước cố nhân đã chia xa, không ngờ hôm nay lại được gặp Vạn huynh tại đây và còn giải nguy cho Nam Cung Bình này, càng không ngờ... Ôi! Cách biệt bảy năm mà tính nết của Vạn huynh cũng chẳng chút thay đổi.

Đạo nhân lam bào ngưng cười, ngượng ngùng nói:

- Chẳng giấu gì công tử, những trò bịp bợm của tại hạ đã rất nhiều năm không dùng đến, chẳng qua hôm nay thấy công tử bị nguy nên mới...

Nam Cung Bình nghiêm giọng:

- Vạn huynh ra tay cứu giúp tất nhiên tại hạ hết sức cảm kích, song những trò ấy dù sao cũng không phải là hành vi của đấng đại trượng phu. Vạn huynh cả đời lăn lộn trên chốn giang hồ, chả lẽ không muốn tạo một danh tiếng quang minh chính đại, làm vài việc oanh liệt để lưu truyền hậu thế hay sao?

Đạo nhân lam bào thoáng biến sắc mặt, sau cùng lẳng lặng cúi đầu xuống.

Nam Cung Bình chậm bước đi đến bên cạnh khẽ vỗ lên vai y, chậm rãi nói:

- Huynh đệ nếu có nặng lời cũng xin Vạn huynh chớ trách, phải biết nếu Nam Cung Bình không hãnh diện có được một người bạn như Vạn huynh thì chẳng bao giờ lại nói như vậy, vả lại... huynh đệ quả tình hết sức cảm kích Vạn huynh.

Đạo nhân lam bào ngẩng lên mỉm cười, ánh mắt ngập đầy tình hữu nghị, hai người cùng nhìn nhau một hồi, y bỗng tiến tới một bước, siết chặt tay Nam Cung Bình nói:

- Bao... năm qua công tử có khỏe không?

Nam Cung Bình cảm động gật đầu:

- Khỏe, Vạn huynh cũng khỏe chứ?

Mai Ngâm Tuyết tay chống cằm ngẫm nghĩ, bỗng vỗ tay đánh bốp, mỉm cười nói:

- Thôi hiểu rồi!

Đoạn quay người phóng tới nắm lấy cánh tay đạo nhân lam bào.

Nam Cung Bình ngạc nhiên hỏi:

- Gì vậy?

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười:

- Xem này, quả nhiên có một cuộn dây đen trong tay, ha ha! Chim quạ bay lùi, thì ra đã cột dây vào chân kéo ngược về.

Đạo nhân lam bào cười:

- Cô nương quả là thông minh, trí tuệ, chẳng việc gì giấu được cô nương cả.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn gương mặt cười hớn hở và đắc ý của Mai Ngâm Tuyết chẳng khác như vẻ vui sướng của một đứa trẻ được quà, bất giác thầm nhủ:

- "Ngoài mặt nàng tuy trông lạnh lùng khó gần gũi, nhưng kỳ thực cũng có trái tim nồng nhiệt, chẳng qua... Ôi! Những người trong giới võ lâm chỉ biết ngoại mạo lạnh lùng chứ nào ai biết đến trái tim hiền lương của nàng?" Bỗng thấy Mai Ngâm Tuyết lịm nụ cười, chau mày nói:

- Nhưng... con quạ ấy sao lại biết nói tiếng người? Thật chẳng tài nào hiểu nổi...

Đạo nhân lam bào cười giòn, bỗng lại với giọng ồ ề kỳ dị nói:

- Cô nương từng trải giang hồ lâu năm, có nghe nói đến một môn ma thuật kỳ lạ trong giới mại võ chăng?

Tiếng nói ấy chẳng những kỳ dị, điều lạ nhất là không phải phát ra từ miệng đạo nhân lam bào.

Mai Ngâm Tuyết lắng tai nghe kỹ, dường như phát ra từ trong bụng đạo nhân lam bào, gần giống như tiếng bụng sôi của người quá đói.

Mai Ngâm Tuyết ngạc nhiên hỏi:

- Ma thuật gì vậy?

Nàng tuy từng trải lâu năm trên chốn giang hồ, song tiếp xúc toàn những cao thủ bậc nhất, tất nhiên là không biết cái trò bàng môn tả đạo này.

Nam Cung Bình mỉm cười:

- Môn công phu này gọi là "Thuật phúc ngữ", lợi dụng sự lưu chuyển của khí tức trong cơ thể, từ trong bụng phát ra, đó là một môn nghệ thuật thượng đẳng của giới mại võ giang hồ hết sức khó luyện...

Đạo nhân lam bào đưa tay sờ bụng, cười to ngắt lời:

- Trò mọn bàng môn có gì đáng kể mà khoe khoang!

Nam Cung Bình nghiêm giọng:

- Bất kỳ môn nghệ thuật luyện thành cũng chẳng dễ, đâu thể khinh thường được, có điều phải xem sử dụng có chính dáng hay không thôi.

Mai Ngâm Tuyết khẽ buông tiếng thở dài:

- Thật không ngờ trong chốn giang hồ lại có kỹ năng kỳ dị như vậy, các hạ bảo đó là trò bàng môn, theo tôi thì lại hết sức kỳ diệu, tội nghiệp tôi đến những nghe mà cũng chưa từng.

Nam Cung Bình chậm rãi nói:

- Thế giới rộng bao la, vạn vật biết bao kỳ dị, trí lực của một con người chẳng thể hiểu hết được, kẻ nào muốn biết hết mọi sự thường lại chẳng biết gì cả.

Đạo nhân lam bào cúi đầu buông tiếng thở dài, hiển nhiên trong lòng có rất nhiều cảm khái.

Mai Ngâm Tuyết cũng thầm thở dài, song ngoài mặt lại nhoẻn cười nói:

- Nói vậy các hạ không phải là Thiên Nha đạo trưởng, thế các hạ là ai?

Nàng vốn tính hiếu cường, dẫu bị người nói trúng tâm sự cũng không biểu lộ ra mặt.

Gương mặt nghiêm trang của Nam Cung Bình bỗng hé nở nụ cười, dường như hễ nghe đến danh hiệu của đạo nhân lam bào này là chàng lại cảm thấy nực cười.

Đạo nhân lam bào hắng giọng rồi nói:

- Tại hạ họ Vạn tên Đạt, khi xưa vốn là một thực khách trong nhà Nam Cung công tử.

Y bỗng bật cười vài tiếng rồi nói tiếp:

- Nhưng giới võ lâm đều gọi tại hạ là "Vạn hổng (lỗ) bất vạn sự thông", cho nên tại hạ cũng đành mang lấy cái tên Vạn Sự Thông.

Nói xong y cất tiếng cười to, ngẩng lên nhìn, chỉ thấy Mai Ngâm Tuyết ra chiều hết sức nghiêm nghị, bèn ngạc nhiên hỏi:

- Chả lẽ cô nương không cho rằng cái tên ấy rất đáng nực cười ư?

Mai Ngâm Tuyết khẽ buông tiếng thở dài, nghiêm mặt nói:

- Nếu không phải người tuyệt đỉnh thông minh, không có lòng tham muốn tìm hiểu mãnh liệt, không khổ công luyện tập cả mấy mươi năm thì làm thế nào được người gọi là "Vạn Sự Thông", cái tên ấy chỉ khiến tôi khâm phục chứ không hề thấy nực cười chút nào cả.

Đạo nhân lam bào Vạn Đạt ngẩn người, lòng ngập đầy cảm kích.

Nam Cung Bình với giọng hàm súc nói:

- Nếu không phải là người tuyệt đỉnh thông minh thì làm sao thốt ra được những lời lẽ cao siêu ấy.

Mai Ngâm Tuyết cười bẽn lẽn, chỉ nghe Vạn Đạt bùi ngùi nói:

- Từ khi công tử đầu nhập môn hạ Thần Long, những kẻ khi xưa nương tựa vào công tử bèn tứ tán khắp nơi, tại hạ phiêu bạt giang hồ vẫn chẳng có thành đạt gì... Ôi!

Đó cũng là bởi cái tính tham lam đã làm hại như công tử đã nói, hôm nay tại hạ đến Tây Bắc vốn cũng là muốn xem trận đấu giữa Đơn Phụng và Thần Long, đồng thời cũng để biết cận huống của công tử, nào ngờ lại đến muộn một bước, khi đến Tây An thì nghe tin Khổng Tước Phi Tử tái xuất giang hồ, và cũng được biết anh phong hào cử trong trận quyết đấu với chưởng môn Chung Nam tại Thiên Trường Lâu.

Y buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Lúc bấy giờ tại hạ đã biết trong những năm qua công tử võ công đại thành, lòng hết sức vui mừng, song lại lo lắng đến sự an nguy của công tử, bèn lập tức ra ngoài thành vốn cũng chẳng ngờ có thể gặp được công tử, nào hay...

Mai Ngâm Tuyết cười ngắt lời:

- Nào hay chiến thuật tâm lý của các hạ lại dọa lui Nhâm Phong Bình, bằng không chúng ta đã có người thọ thương, chưa hẳn có thể thoát khỏi...

Nam Cung Bình bỗng hoảng hốt kêu lên:

- Nguy rồi!

Phóng bước đến cạnh Địch Dương, cúi xuống xem xét, dưới ánh sao chỉ thấy Địch Dương thần trí đã hôn mê, trên mặt cũng phớt màu đen tím.

Vậy là lời nói của Nhâm Phong Bình bảo là trên chùy có độc quả không phải là ngoa.

Nam Cung Bình lặng người, bàng hoàng nói:

- Địch huynh đã ra sao rồi?

Địch Dương mắt hấp háy, song chẳng nghe được lời nói của chàng.

Nam Cung Bình hai tay nắm chặt, trán đẫm mồ hôi. Vạn Đạt ngồi xổm xuống xem xét, cũng biến hẳn sắc mặt.

Nam Cung Bình quay sang trầm giọng hỏi:

- Có cứu được không?

Vạn Đạt trầm ngâm một hồi mới rầu rỉ nói:

- Chất độc này quyết không phải của võ lâm Trung Nguyên, hơn nữa hiện chất độc đã thấm sâu... e rằng... e rằng...

Nam Cung Bình thất sắc:

- Chả lẽ đã hết cứu rồi ư?

Vạn Đạt nghiêm giọng:

- Ngoài thuốc giải tự chế của Nhâm Phong Bình và Dữ Thiên Tranh Mệnh Đơn Y Thánh đã luyện khi xưa, nay đã thành tuyệt truyền trong chốn giang hồ, dù là "Đoạt Mệnh Lang Trung" Thôi Minh Ngôi chỉ e cũng không đủ khả năng giải được, có thể tại hạ tạm ngăn trở được chất độc vào tim, nhưng...

Nam Cung Bình đột nhiên vung vai đứng lên, Mai Ngâm Tuyết vội lách người đứng cản trước mặt nói:

- Công tử định làm gì vậy?

Nam Cung Bình trầm giọng:

- Địch huynh đã thọ thương vì tại hạ, tại hạ đâu thể khoanh tay không cứu!

Mai Ngâm Tuyết biến sắc mặt:

- Nếu công tử đi tìm Nhâm Phong Bình hỏi xin thuốc giải, khác nào còn khó khăn hơn hỏi hổ mượn da?

Nam Cung Bình lạnh lùng:

- Dù vậy cũng phải thử một phen!

Mai Ngâm Tuyết thở dài:

- Vậy... tôi đi với công tử!

Nam Cung Bình đanh mặt, song giọng nói có vẻ quan tâm:

- Hiện nay mọi người trong giới võ lâm đang tìm diệt cô nương, đi làm gì cho nguy hiểm.

Mai Ngâm Tuyết cảm động:

- Công tử chỉ luôn lo nghĩ cho kẻ khác, sao không chịu nghĩ đến bản thân một chút?

Nam Cung Bình sầm mặt:

- Nếu mình luôn chỉ nghĩ đến bản thân mình thì cuộc sống ti tiện quá!

Đảo quanh mắt, chỉ thấy Mai Ngâm Tuyết mặt đầy quan hoài lẫn thâm tình, bất giác thầm thở dài đổi giọng:

- Cô nương hãy với Vạn huynh ở đây chờ, vô luận thành công hay không tại hạ cũng tranh thủ về sớm.

Mai Ngâm Tuyết cười héo hắt:

- Nếu việc bất thành, công tử còn trở về được chăng?

Nam Cung Bình kiên quyết:

- Nhất định sẽ về!

Mai Ngâm Tuyết thở dài:

- Nếu công tử hứa với tôi là nhất định không thành thì rút lui ngay, vậy thì tôi không đi theo công tử.

Nam Cung Bình lòng ngập cảm xúc, không dằn lòng được nói:

- Dù có bò thì tại hạ cũng phải trở về đây, nhưng... hai người cũng phải thận trọng về hành tung của mình.

Mai Ngâm Tuyết chậm rãi xê người tránh đường, cúi đầu nói:

- Chúng tôi sẽ thận trọng!

Nam Cung Bình lặng nhìn nàng, bỗng nàng lại nói:

- Nếu công tử không thận trọng thì tôi, tôi... nhất định ở đây chờ, dù là bao lâu.

Nam Cung Bình chầm chậm đưa tay ra, bỗng lại buông nhanh xuống, trầm giọng nói:

- Tại hạ đi đây!

Vạn Đạt bỗng thở dài hỏi:

- Vị cô nương này có đúng là Khổng Tước Phi Tử không?

Nam Cung Bình kinh ngạc:

- Tất nhiên là đúng!

- Nếu không phải sự thật rõ ràng, thật tại hạ khó thể tin được Khổng Tước Phi Tử lại...

Y lại buông tiếng thở dài rồi im bặt, y thật không ngờ "Lãnh Huyết Phi Tử" Mai Ngâm Tuyết lại có nỗi quan hoài và tình cảm sâu sắc đến vậy.

Nam Cung Bình đứng thừ ra một hồi, chỉ nghe một nỗi ấm áp khó tả từ đáy lòng dâng lên, chàng lại đưa mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết và nói:

- Tại hạ đi đây!

Đoạn tung mình phi thân lướt đi, thoáng chốc đã khuất dạng trong màn đêm mịt mùng.

Mai Ngâm Tuyết mân mê tà áo, khẽ nói:

- Các hạ thấy y ra đi chuyến này... Ôi, phải chi các hạ thật sự là Thiên Nha đạo nhân thì hay biết mấy, có thể cho tôi biết về lành dữ sắp tới của y...

Vạn Đạt trầm giọng thở dài, chậm rãi nói:

- Lòng chân thành có thể làm tan vàng nát ngọc, dù có hung họa thì cũng không tấn lùi được hiệp tâm chính khí của Nam Cung công tử, cô nương thấy đúng không?

Quay sang nhìn, Mai Ngâm Tuyết đang ngước mặt nhìn trời, không hề nghe câu hỏi của y, bởi lúc này nàng cũng đang hỏi trời cao về tin tức của "chàng".

Hiệp Khí Ngất Trời

Trăng lặn sao mờ, phương đông sáng rực, Nam Cung Bình hít sâu một làn không khí mát lạnh và ẩm ướt, hiên ngang sải bước tiến vào thanh Tây An.

Chợ sớm mới nhóm, những khách đi đường trông thấy Nam Cung Bình xăm xăm bước tới, đều bất giác tránh sang bên nhường một lối đi, bởi mọi người chỉ cảm thấy chàng thiếu niên này thần thái đầy chính khí khiếp người, khiến họ thậm chí không dám ngắm nhìn.

Mộ Long Sơn Trang hết sức tĩnh lặng song trong sự tĩnh lặng ấy lại có một sự giới bị khác thường, tám đại hán vạm vỡ võ phục gọn gàng lưng giắt trường đao tới lui tuần phòng trước cửa trang, mười sáu luồng mục quang săn lùng quanh quất như chó săn tìm mồi, những bước chân nặng nề nối tiếp nhau giẫm trên mặt đất...

Thốt nhiên, tiếng bước chân cùng lúc ngưng bặt, những ánh mắt soi lùng cũng như tề hướng về một phía...

Một thiếu niên áo xanh mặt mày trắng bệch, đôi mắt sáng ngời đang vững vàng sải bước trong sương sớm, ánh mắt sắc bén quét nhìn xung quanh, trầm giọng nói:

- Vi trang chủ có nhà không?

Bọn đại hán áo đen cùng trao nhau ánh mắt kinh ngạc lẫn hoài nghi, dường như họ cũng bị khiếp sợ trước khí độ của chàng thiếu niên, mặc dù không muốn trả lời, song vẫn đáp:

- Mới sáng sớm tất nhiên là có!

Thiếu niên áo xanh trầm giọng:

- Hãy mau mời trang chủ ra đây, bổn nhân có việc cần hỏi.

Bọn đại hán áo đen cùng sửng sốt, một gã mặt rỗ bỗng ngước mặt cười vang nói:

- Mau mời trang chủ ta đây gặp ngươi ư? Trời chưa sáng hẳn, trang chủ chưa thức dậy mà ngươi lại đòi lão nhân gia ấy ra đây gặp ngươi, ha ha, rõ là nực cười quá sức.

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng:

- Hãy vào thông báo bảo là...

Đại hán mặt rỗ ngưng cười, gắt giọng:

- Bảo cái gì? Mau đi về chờ đến chiều chuẩn bị sẵn canh thiếp hẳn đến đây cầu kiến chưa chắc trang chủ đã chịu gặp, huống chi chỉ đôi ba câu thế này mà muốn trang chủ ta đây gặp người, rõ là nằm mơ.

Một gã đại hán khác cười khảy nói:

- Nếu các hạ là bằng hữu lừng danh thì còn có thể thương lượng, đáng tiếc các hạ không phải là

Long Thiết Hán danh lừng từ xưa và cũng chẳng phải Nam Cung Bình vừa mới vang danh.

Thiếu niên áo xanh thần sắc vẫn không thay đổi, chậm rãi nói:

- Bổn nhân chính là Nam Cung Bình.

Tám gã đại hán thảy đều giật mình như sấm nổ ngang tai, ngơ ngẩn nhìn Nam Cung Bình, rồi đột nhiên cùng quay người chạy nhanh vào cửa trang, miệng lẩm bẩm:

- Nam Cung Bình... Nam Cung Bình...

Bọn chúng dù có nằm mơ cũng không ngờ chàng thiếu niên Nam Cung Bình tối qua đã ác đấu với Ngọc Thủ Thuần Dương, sáng nay lại cô thân một mình đến Mộ Long Trang.

Nam Cung Bình đứng buông thõng hai tay, niềm vui thành danh kia không thể khiến mặt chàng có chút kích động, chàng ơ hờ nhìn bọn đại hán áo đen hoảng loạn chạy vào trong trang, ánh mắt thoáng lộ vẻ khinh miệt lẫn thương hại.

Mộ Long Sơn Trang tĩnh lặng này lập tức rối loạn lên, chỉ nghe ba tiếng "Nam Cung Bình" nối tiếp nhau truyền đi...

Rồi thì, trong trang vang lên những tiếng bước chân nặng nề, vô số những đôi mắt hiếu kỳ từ trong khe cửa, trên bờ tường len lén nhìn ra, xem thử chàng thiếu niên đã quyết đấu với chưởng môn Chung Nam diện mạo như thế nào? Song không một ai dám bước chân ra khỏi cửa cổng.

Nam Cung Bình vẫn đứng nhìn lặng yên, thậm chí ánh mắt cũng không chuyển động, bỗng nghe một giọng nói nặng nề và rổn rảng từ trong cửa trang vang lên:

- Nam Cung Bình đâu?

Tiếng cuối cùng nói dứt mà tiếng đầu tiên như vẫn còn vang vọng trong làn sương sớm, Nam Cung Bình thầm nhủ:

- Ai lại có nội lực thâm hậu thế này?

Phải biết "Phi Hoàn" Vi Kỳ và Ngọc Thủ Thuần Dương tuy đều là hạng cao thủ bậc nhất trong võ lâm, song nội lực không thể nào bì được với người vừa lên tiếng. Thế nhưng ánh mắt kiên định của chàng vẫn nhìn thẳng vào cửa trang, chỉ nghe một tiếng đằng hắng, một bóng người cao to hối hả bước ra, lớn tiếng nói:

- Nam Cung Bình đâu?

Nam Cung Bình thoáng cau mày, lòng vô cùng nghi hoặc, người cao to ấy rậm mày tóc bạc, chính là "Phi Hoàn" Vi Kỳ, chủ nhân Mộ Long Trang, song giọng nói lại khác xa với tiếng người vừa rồi.

- "Chả lẽ còn có một cao thủ võ lâm khác ẩn thân trong sương mù sau cửa trang ư?" Vi Kỳ một tay vuốt râu, tay kia vén áo bào, ánh mắt đảo quanh, vụt chạm vào ánh mắt Nam Cung Bình, hai người cùng nhìn nhau, Vi Kỳ lạnh lùng nói:

- Nam Cung Bình, ngươi đến đây làm gì? Chả lẽ ngươi không sợ chết thật ư?

Bỗng quát lớn:

- Mai Lãnh Huyết, Mai Lãnh Huyết, ngươi cũng có mặt phải không?

Tiếng quát rổn rảng như xé tan sương mù, song vẫn khác xa với tiếng nói khi nãy.

Nam Cung Bình quét nhìn sau lưng Vi Kỳ, chỉ thấy bóng người lố nhố, chẳng rõ tiếng nói kia đã do ai phát ra.

Bầu không khí vốn đã nặng nề, giờ càng thêm nặng nề hơn. Vẻ mặt Nam Cung Bình vẫn trơ lạnh, mãi đến khi âm vang tiếng quát của Vi Kỳ bặt hẳn mới chậm rãi nói:

- Nhâm Phong Bình đâu?

Vi Kỳ ngẩn người, lớn tiếng:

- Mai Lãnh Huyết đâu?

Nam Cung Bình khẽ nhíu mày, bỗng cất tiếng quát:

- Nhâm Phong Bình đâu?

Vi Kỳ nắm chặt hai tay, đề khí ngưng thần quát:

- Mai Lãnh Huyết ở...

Thốt nhiên, trong sương mù lại vang lên tiếng nói kỳ dị kia:

- Ngươi tìm Nhâm Phong Bình để làm gì?

Tiếng quát của Vi Kỳ tuy đinh tai nhức óc, song lại bị tiếng nói ấy cắt đứt, thậm chí ngay cả dư âm cũng bị chấn tan.

Nam Cung Bình ánh mắt bỗng rực lên, thình lình phi thân lướt qua cạnh người Vi Kỳ, nhanh như chớp vọt qua cửa trang.

Những tiếng hoảng hốt khẽ vang lên sau cửa trang, rồi thì một bóng người lao ra, Nam Cung Bình chững bước, đưa mắt nhìn chỉ thấy "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình đã đứng ngay trước mặt chàng, cười ha hả nói:

- Nam Cung Bình, các hạ đã đến. Hay lắm, hay lắm...

Lách người sang bên, tay phải chìa ra nói tiếp:

- Xin mời!

Nam Cung Bình hít vào một hơi, còn đang lưỡng lự thì Nhâm Phong Bình lại cười nói:

- Có việc chi hãy vào trong nói!

Sau cửa trang sương mù dày đặc hơn bên ngoài, từng làn hương thơm thoang thoảng kỳ dị như có như không từ trong sương mù bay ra.

Người ẩn dấu trong sương mù và mùi hương kia là ai? Là một nhân vật thần bí kỳ dị như thế

nào? Là một cao thủ võ lâm có võ công kinh người dường nào?

Nam Cung Bình lại hít vào một hơi dài, hiên ngang bước vào trong, những bóng người thấp thoáng cùng tránh ra một lối đi. Vi Kỳ nhướng mày như định nói gì đó, song đưa mắt nhìn làn sương mù dày đặc kia, ánh mắt bỗng loé lên vẻ sợ sệt, rủ tay theo Nhâm Phong Bình đi sau Nam Cung Bình.

Mộ Long Trang rộng lớn bỗng lại trở nên tĩnh lặng, từng tiếng bước chân chậm chạp băng qua sân vườn, đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh vẫn còn thắp đèn sáng, song chẳng khác nào những đốm ma trơi lập lòe trong làn sương kỳ dị kia.

Nam Cung Bình bước lên bậc cấp, đi qua cửa đại sảnh, bỗng quay phắt lại, chỉ thấy những cây cỏ trong sân vườn cũng trở nên mông lung mờ ảo, và "Phi Hoàn" Vi Kỳ thẳng thắng hào sảng giờ cũng có vẻ âm trầm bí ẩn, tựa hồ trong Mộ Long Trang đã đột ngột đổi khác một cách kỳ lạ khó hiểu.

Trong thoáng chốc, Nam Cung Bình cũng cảm thấy cõi lòng thoáng rung động, bởi mọi sự xảy ra đều ngoài dự liệu của chàng. Đang khi ngẫm nghĩ, bỗng nơi gần cây xà gỗ trong đại sảnh lại vang lên tiếng nói kỳ dị kia:

- Nam Cung Bình, người đến đây tìm Nhâm Phong Bình là để xin thuốc giải phải không?

Nam Cung Bình giật mình, vụt quay lại nhìn, trên xà nhà mờ mịt chỉ nghe tiếng nói kia như hãy còn lởn vởn trên ấy.

Lòng hiếu kỳ mãnh liệt bừng dậy, thúc đẩy chàng chẳng chút đắn đo, lập tức phi thân vọt chếch lên trên xà nhà.

Cây xà chính của gian đại sảnh tuy cách mặt đất rất cao, song khoảng cách chừng ba trượng ấy chẳng là gì đối với Nam Cung Bình, nào ngờ người chàng vừa cất lên khỏi mặt đất, chân khí bỗng bị gián đoạn, chàng vô cùng kinh hãi, hai tay lập tức vung động, cố sức vọt lên, hai tay vừa bám được vào cây xà, quét mắt nhìn, những thấy bụi và tơ nhện giăng đầy, nào có bóng dáng một ai?

Trong khoảnh khắc, chàng bỗng lại cảm thấy toàn thân rời rã, niềm kinh hãi khôn tả bừng dậy trong lòng, chàng buông tay ra thả người rơi xuống, Nhâm Phong Bình vẫn tươi cười nhìn chàng, nhưng trong nụ cười ngập đầy vẻ bí ẩn.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ vẻ mặt trầm lặng, chậm rãi đi đến bên cạnh bàn, lấy một mũi kim dài chừng bảy tấc khêu cho bấc đèn lên cao hơn, song ánh đèn vẫn không đủ để xua tan sương mù, trái lại còn làm tăng thêm vẻ mờ ảo u ám trong đại sảnh hơn.

Vi Kỳ buông tiếng thở dài, trầm giọng nói:

- Mang trà lên!

Vừa dứt tiếng, trà đã được mang đến song ánh mắt Nam Cung Bình vẫn phóng lên sục tìm trên xà nhà, lòng vừa thầm nhủ:

- Sao chỉ một đêm bôn ba mà chân lực của mình lại sút giảm thế này?

Thế nhưng, tuy lòng chàng kinh nghi, song không hề sợ hãi, bỗng ngước mặt cao giọng nói:

- Bằng hữu là ai? Cớ sao lại thậm thà thậm thụt trốn trong bóng tối, chả lẽ không có can đảm ra gặp người ư?

Nhâm Phong Bình ngửa cổ cười dài nói:

- Nam Cung huynh đến đây để gặp Nhâm mỗ, kẻ khác có ra mặt hay không thì can hệ gì đến huynh đài?

Nam Cung Bình tâm khí lắng xuống, Nhâm Phong Bình lại cười nói:

- Nhưng huynh đài trước khi đến đây, chả lẽ không hề nghĩ đến Nhâm mỗ có chịu trao thuốc giải ra hay không ư?

Bỗng buông vài tiếng cười lạnh lùng rồi nói tiếp:

- Vả lại hiện chân lực của huynh đài đã suy giảm rất nhiều, dù muốn ra tay cưỡng đoạt cũng chẳng thể được.

Trong và ngoài đại sảnh đều thấp thoáng vô số bóng người, Nam Cung Bình quét mắt nhìn quanh, bất giác thầm buông tiếng thở dài, cảm giác ê chề tràn ngập cõi lòng, chàng cúi nhìn bàn tay dính bụi của mình bỗng cảm thấy ngón tay co rúm, như có một sức mạnh vô hình đang khống chế sự hoạt động trong cơ thể chàng.

Chàng ngẩng lên chậm rãi nói:

- Nếu tại hạ có gì để trao đổi thuốc giải, chẳng hay các hạ có bằng lòng không?

Nhâm Phong Bình cười khẩy:

- Phải xem huynh đài dùng gì trao đổi mới được.

Ánh mắt y chợt rực lên, cười khẩy nói tiếp:

- Huynh đài nên biết, tại hạ tuy là một tên thất phu dốt nát, song kỳ trân dị báu, trăm vạn tài phú chẳng là gì đối với tại hạ cả.

Nam Cung Bình vẻ mặt trơ lạnh, lòng bỗng trở lại ổn định, chậm rãi nói:

- Cái mà tại hạ dùng để trao đổi thuốc giải chính là tánh mạng của Nam Cung Bình này.

Vi Kỳ giật nẩy mình lùi sau một bước, Nhâm Phong Bình cũng thoáng sững sờ, trầm giọng nói:

- Huynh đài đã nói gì? Tại hạ không hiểu lắm!

Nam Cung Bình cao giọng:

- Chỉ cần các hạ chịu trao thuốc giải cho tại hạ, sau một ngày tại hạ ắt sẽ quay trở lại đây...

Nhâm Phong Bình lạnh lùng ngắt lời:

- Đành rằng huynh đài lời nặng như núi, nhưng tại hạ chưa hẳn tin được.

Nam Cung Bình thoáng nhíu mày, trầm giọng:

- Các hạ nếu có loại thuốc độc uống vào sau một ngày ắt chết, hãy đưa cho tại hạ uống rồi hẳn trao ra thuốc giải.

Nhâm Phong Bình bỗng lại buông tiếng cười dài nói:

- Thôi được, nhưng tại hạ xin hỏi, thật ra là vì nguyên nhân gì mà huynh đài lại xem trọng tính mạng kẻ khác hơn là tính mạng của bản thân mình?

Nam Cung Bình chẳng chút nghĩ ngợi, cao giọng nói:

- Kẻ khác đã có nghĩa khí chết vì tại hạ lẽ nào tại hạ lại không có quyết tâm chết vì kẻ khác, như vậy lương tâm cũng được yên ổn.

Nhâm Phong Bình cười ha hả:

- Đúng vậy, đúng vậy! Đời người trăm năm chung quy rồi cũng phải chết.

Y chợt ngưng tiếng cười, trầm giọng nói tiếp:

- Nhưng huynh đài còn trẻ, trên có cha mẹ, dưới có người yêu, nếu bây giờ chết đi, chả lẽ không cảm thấy nuối tiếc ư?

Nam Cung Bình bỗng cụp mắt xuống, chàng chợt nhớ đến di mệnh của sư phụ, niềm nhung nhớ của song thân, tình nghĩa của bè bạn, tình cảm tha thiết của người yêu... Thế nhưng, chàng lại không thể nào quên được nụ cười rạng rỡ của Địch Dương hôm trước, và vẻ mặt xám ngắt của Địch Dương trong lúc này. Huống hồ y lại không có cha mẹ lẫn bạn bè, trong cõi sâu tâm hồn y dễ thường không có một nỗi niềm riêng, nếu y vì ta mà chết đi, dễ thường không có rất nhiều người xót xa rơi lệ, và những giọt nước mắt chân thành ấy dễ thường không trong trắng hơn những người đã rơi lệ vì ta...

Nhâm Phong Bình ánh mắt ngập vẻ chế nhạo lẫn khinh khi chằm chặp nhìn Nam Cung Bình, y hiểu lời lẽ của mình đã làm chao động lòng kiên quyết "chết vì nghĩa cả" của chàng thiếu niên này.

Nào ngờ Nam Cung Bình bỗng ngẩng lên nói:

- Thuốc độc đâu?

Nhâm Phong Bình biến sắc mặt, chẳng rõ là sửng sốt tức giận hay là bội phục, đã khiến sắc mặt y thay đổi liên hồi.

Vi Kỳ vẻ mặt nặng nề, hai tay nắm chặt vào thành ghế dựa, mắt nhìn xuống không dám chuyển động mảy may, như sợ sẽ trông thấy cảnh tượng bi thảm hãi hùng vậy.

Trong một góc tối bỗng lại vang lên tiếng nói kỳ dị kia:

- Thuốc độc ở đây!

Nam Cung Bình tuy đã quyết tâm chết, song cũng không khỏi giật nẩy mình, vội quay phắt lại

nhìn, trong ánh sáng lờ mờ, bỗng thấy một chiếc khay gỗ là là bay tới.

Thế bay của chiếc khay gỗ hệt như có kẻ tàng hình bợ lấy chầm chậm đi tới trước mặt Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình đưa tay phải ra đón lấy, trên khay quả nhiên có một chiếc hộp ngọc. Chàng chẳng chút do dự lấy chiếc hộp xuống, tiện tay ném mạnh chiếc khay trở về, chỉ nghe "bình" một tiếng vang dội, chiếc khay va mạnh vào vách, không có người đón lấy.

Ánh bình minh ló dạng ở phương đông, song vẫn không xua tan được làn sương kỳ dị kia, lại ẩn mùi hương thoang thoảng theo gió bay tới, Nhâm Phong Bình ánh mắt lạnh lùng và bí ẩn nhìn Nam Cung Bình, chỉ thấy chàng ngửa cổ trút hết số phấn trắng trong hộp vào miệng.

Thần sắc chàng hết sức kiên định, như thể chàng nuốt vào bụng không phải thuốc độc thủng ruột tan thương. Chàng cầm lấy tách trà uống một hớp lớn, cảm thấy bàn tay lại co rúm, cơ hồ không cầm nổi tách trà.

- Chả lẽ thuốc độc này lại phát tác nhanh như vậy sao?

Chàng cắn răng, đặt tách trà và chiếc hộp ngọc xuống bàn, trầm giọng nói:

- Thuốc giải đâu?

Nhâm Phong Bình cười khẩy:

- Thuốc giải gì?

Nam Cung Bình sầm mặt quát:

- Ngươi... ngươi...

Nhâm Phong Bình lạnh lùng:

- Nhâm mỗ đâu có trao thuốc độc cho các hạ.

Nói xong liền quay người bỏ đi. Nam Cung Bình phừng lửa giận, lập tức lao bổ về phía Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình vẫn chậm bước đi tới, mắt thấy Nam Cung Bình đã sắp lao vào y, nào ngờ trong sương mù bỗng có một luồng mãnh lực ập tới, tuy im lìm không có tiếng động song mạnh mẽ khủng khiếp. Nam Cung Bình lập tức bị xô tạt đi mấy bước và "phụp" một tiếng ngồi vào ghế dựa.

Vi Kỳ bỗng buông tiếng thở dài, sải bước đi ra ngoài đại sảnh, còn Nhâm Phong Bình thì chầm chậm quay lại, Nam Cung Bình định lấy định thần, tức giận quát:

- Quân thất phu bất tín nghĩa, ngươi... ngươi...

Trong sương mù vang lên tiếng cười khẩy nói:

- Có ai hứa trao thuốc giải cho ngươi nào?

Nam Cung Bình nghe máu nóng trào lên trong lòng, cổ họng như bị uất nghẹn thốt chẳng nên

lời. Chỉ nghe tiếng kỳ dị kia lại chậm rãi nói:

- Ngươi bước vào đây là tính mạng đã nằm trong tay ta rồi, đâu có quyền và sức để mà trao đổi thuốc giải cho kẻ khác nữa.

Tiếng nói ấy hệt như những nhát búa vô tình nện mạnh vào lòng Nam Cung Bình, chàng nghe trái tim như vỡ nát, nỗi đau xót và căm giận vì bị lừa dối, niềm tuyệt vọng và bất lực đang giằng xé con tim chàng một cách tàn nhẫn.

Chàng giận dữ gầm lên:

- Ngươi... ngươi... ngươi không phải là con người, hãy đưa thuốc giải ra đây...

Tiếng nói kỳ dị kia cười khẽ:

- Thuốc giải? Ngươi hãy dẹp bỏ ý định đó đi, chẳng những ngươi sắp quằn quại rên siết chết tại đây, mà tên bạn ngu xuẩn của ngươi cũng phải quằn quại rên siết, mặc cho thời gian vô tình từng phút từng giây cướp đi mạng sống. Hãy nghe xem, ngươi có thể nghe được tiếng rên siết của hắn. Hãy nhìn xem, ngươi có thể trông thấy cảnh quằn quại đau đớn của hắn. Lúc này phải chăng ngươi đã cảm thấy sự khủng khiếp của cái chết, nhưng đã quá muộn rồi... quá muộn rồi... cái chết hiện đang ở ngay trước mắt ngươi...

Như có một sức mạnh kỳ dị trong tiếng nói kỳ dị kia, hoàn toàn chấn khiếp tâm thần Nam Cung Bình.

Chàng cảm thấy mắt mờ dần, sức tan dần, chỉ còn niềm căm tức và đau khổ, nỗi tuyệt vọng và xót xa vẫn tràn ngập cõi lòng.

Nhâm Phong Bình điềm nhiên lạnh lùng nhìn chàng, trong ánh mắt không hề có chút vẻ thương hại, cũng chẳng vui mừng, hệt như một pho tượng đá vô tình, hoàn toàn thản nhiên trước sự sống chết của loài người.

Tiếng nói thần bí và vô tình trong sương mù lại vang lên:

- Ngươi đã hiểu chưa? Cuộc sống rất đáng quý, chỉ tiếc ngươi đã không còn sống được nữa, đúng chăng? Nếu ngươi còn sống được một lần nữa, hẳn ngươi sẽ không xem thường nó, đúng chăng? Giờ đây... tử vong đã đoạt mất thần trí, đoạt mất tình cảm, niềm vui... thậm chí đoạt mất nỗi đau buồn của ngươi, bây giờ ngươi đã chết.

Nam Cung Bình định cố mở mắt ra, song mí mắt chàng trĩu nặng như hàng ngàn cân kéo trì xuống. Mọi cảm giác dần rời xa chàng, chàng cố hết sức thừa quát lớn, lao bổ về phía bóng sáng chập chờn trong sương mù.

Song chàng vừa tung mình lên cao được một thước thì đã ngã xuống đất, bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng cười lạnh lùng của Nhâm Phong Bình, chàng cố nhướng mắt lên, song chỉ thấy lờ mờ có một bóng người từ bóng tối đi về phía chàng, mí mắt chàng lại trì xuống, chàng chỉ còn lờ mờ trông thấy một đôi mày bóng loáng chầm chậm di chuyển về phía chàng, từng bước, từng bước...

Tiếng bước chân nặng nề tiếp nối nhau từ xa đến gần, từ nhẹ tới nặng...

Ánh ban mai xuyên qua kẽ rèm, soi trên bức màn the cạnh giường, một góc chăn ló ra dưới màn.

Theo tiếng bước chân, bỗng màn được vén lên, một thiếu niên anh tuấn ngồi ra ngoài mép giường, sắc mặt y trắng bệch, mắt sợ hãi như đã làm điều gì tội lỗi vậy.

Ánh nắng rực rỡ đã khiến y phải đưa tay lên che mắt, y không dám nhìn vào ánh nắng sợ sẽ soi thấu trái tim tội lỗi của mình.

Tiếng bước chân bỗng dừng lại trước cửa, y tái mặt buông tay xuống, hoảng hốt đứng lên, nào ngờ trong tấm chăn sau lưng y bỗng có tiếng cười khúc khích, rồi thì một bàn tay nõn mượt đưa ra nắm lấy cổ tay y, cười nũng nịu nói:

- Làm gì vậy hở?

Thiếu niên đưa ánh mắt kinh hoàng nhìn ra cửa, trong chăn lại có tiếng cười khẽ nói:

- Hãy hỏi xem là ai... hỏi đi, sợ gì kia chứ?

Thiếu niên buông tiếng đằng hắng, trầm giọng nói:

- Ai đó?

Tuy chỉ hai tiếng đơn giản, song phải khó khăn lắm y mới thốt ra được.

Bên ngoài vang lên một tiếng đằng hắng, thiếu niên hoảng hốt ngồi xuống giường, chỉ nghe một giọng cung kính khẽ nói:

- Khách quan có cần trà nước không?

Người thiếu niên liền đưa lưng bàn tay lau mồ hôi trán, thầm thở phào rồi lớn tiếng đáp:

- Không cần!

Trong chăn lập tức vang lên một chuỗi cười lanh lảnh, người thiếu niên buông tiếng thở dài, khẽ nói:

- Tưởng đâu... là đại ca, tối qua nằm thấy toàn là ác mộng, lúc thì thấy sư phụ cầm roi chửi đánh, lúc lại thấy đại ca trách mắng thậm tệ, lúc thì... thì...

Giọng nói nũng nịu cười ngắt lời:

- Lúc lại mơ thấy tứ muội lạnh lùng với ngươi, đúng không nào?

Thiếu niên thở dài cúi đầu xuống, song bàn tay nõn nà kia bỗng kéo mạnh, y liền ngã vào vòng tay dịu ấm ấy, như một con thú sa vào bẫy rập, không làm sao thoát ra được nữa.

Bức màn the lại rủ xuống. Lát sau, bên trong lại có tiếng run run cất lên.

- Tiểu Trầm, nếu đại ca quả đến đây thật thì sao?

- Tôi... tôi...

Sự im lặng kéo dài hồi lâu, bỗng một bàn chân trắng nõn thò ra, rồi thì màn the vén lên, một

mỹ phụ xuân tình phới phới yểu điệu đứng lên, chiếc áo dài lụa mỏng rũ xuống, che đôi chân thon dài của y thị.

Y thị nhẹ nhàng đưa tay vén tóc, buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tiểu Trầm, tôi biết Tiểu Trầm vẫn còn thương tôi thật lòng.

Chàng thiếu niên cũng thờ thẩn bước ra khỏi màn the, đưa mắt nhìn mỹ phụ nọ, thở dài nói:

- Tôi... quả thật lòng thương Ngọc Hà, nhưng đại ca... bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện... tôi... tôi sợ lắm.

Mỹ phụ nọ tất nhiên là Quách Ngọc Hà, thị bỗng quay phắt lại, nhìn thẳng vào mặt chàng thiếu niên chính là Thạch Trầm, chậm rãi nói:

- Nếu đại ca vĩnh viễn không trở về thì sao?

Thạch Trầm ngớ người:

- Đại ca không trở về nữa ư?

Quách Ngọc Hà buông tiếng cười khúc khích, bước đến ngồi xuống chiếc ghế dựa cạnh giường, chậm rãi nói:

- Nếu y chưa chết chẳng đã có mặt ở thành Tây An từ lâu rồi ư?

Thạch Trầm biến sắc mặt, lắp bắp:

- Tiểu sư tỷ... nói sao?

Quách Ngọc Hà cười khẩy:

- Hôm trước ở trên Hoa Sơn tôi đã nhận thấy xung quanh ngôi nhà trúc có ẩn chứa rất nhiều điều dữ có thể xảy ra bất kỳ lúc nào, gương mặt tử thi kia đầy vẻ kinh hãi, trên người không có thương tích của đao kiếm, chưởng thương cũng không nghiêm trọng, đủ chứng tỏ là y đã chết vì khiếp sợ.

Câu cuối cùng, giọng nói y thị lạnh tanh. Thạch Trầm rùng mình buột miệng:

- Chết vì khiếp sợ!

Quách Ngọc Hà gật đầu:

- Sau đó khi Tiểu Trầm đuổi theo tôi, không trông thấy tôi đã cười khẽ hay sao?

- Nhưng... tưởng đâu tiểu sư tỷ đã cười vì trông thấy tôi.

Quách Ngọc Hà cười khẩy:

- Gặp Tiểu Trầm tuy tôi vui mừng, nhưng tôi cười là vì có tiếng rú kinh hoàng vang lên trên đỉnh núi.

Thạch Trầm ngẩn người:

- Tiếng hú kinh hoàng? Sao tôi không nghe thấy nhỉ?

Quách Ngọc Hà cười:

- Lúc ấy Tiểu Trầm chỉ lo bám chặt tôi, tất nhiên là đâu nghe thấy, nhưng tôi đã nghe thấy rất rõ, tiếng hú kinh hoàng ấy chính là của đại ca. Ngươi thử nghĩ xem, với tính nết của đại ca nếu không phải... nếu không phải có biến cố gây tử vong thì đâu có thét lên sợ hãi như vậy.

Thạch Trầm thờ thẩn nhìn thẳng vào mặt Quách Ngọc Hà, trong nhất thời lòng chàng chẳng rõ là nên vui mừng hay nên đau xót.

Quách Ngọc Hà đưa tay vuốt nhanh tóc, chậm rãi nói:

- Lẽ ra tôi cũng chưa dám khẳng định, song mấy ngày qua đại ca đã biệt vô âm tín, ngươi thử nghĩ xem, với cá tánh của đại ca, chưa chết thì sao mãi đến bây giờ cũng chưa thấy đến đây, và với thanh danh và bộ điệu của y, chỉ cần bước chân vào đến thành Tây An, lẽ nào lại không một ai hay biết?

Thạch Trầm thầm buông tiếng thở dài, ngoảnh mặt đi, dường như lén lau nước mắt.

Quách Ngọc Hà ánh mắt chuyển động, trên môi hé nở một nụ cười khó hiểu, nói tiếp:

- Lão ngũ đã gặp phải ả la sát ghê gớm, tối qua dẫu có thoát chết thì kể từ nay e cũng không dám lộ diện trên chốn giang hồ, thậm chí ngay cả nhà cũng không dám về, ôi...

Y thị giả vờ buông tiếng thở dài, song nụ cười trên môi lại càng rõ rệt hơn, nói tiếp:

- Thật không ngờ đệ tử của Chỉ Giao sơn trang giờ chỉ còn lại hai chúng ta đây, cơ nghiệp lớn lao ấy chỉ mỗi mình tôi quán xuyến, ôi... chỉ còn Tiểu Trầm giúp tôi thôi.

Thạch Trầm không ngoảnh lại, bởi lúc này hai giọt lệ đã chảy dài trên má y, đó là giọt lệ chân tình, nhưng có rửa sạch được niềm ray rứt, hổ thẹn và ô uế trong lòng y chăng?

Gần giữa trưa, Quách Ngọc Hà cùng Thạch Trầm sóng vai nhau ra khỏi khách điếm. Thạch Trầm liền thả chậm bước, giữ khoảng cách đúng mức với Quách Ngọc Hà như một sư đệ đối với sư tẩu, song ánh mắt y thỉnh thoảng lại không tự chủ được nhìn vào chiếc lưng thon thả của y thị.

Đường phố thành Tây An hiển nhiên có phần khác trước, đó là vì nỗi kinh hoàng được gây nên bởi cuộc náo loạn tối qua, mãi đến hôm nay vẫn chưa tiêu tan trong lòng dân chúng trong thành, và cũng vì những tiệm buôn có ký hiệu hai màu đỏ đen trong thành Tây An, hôm nay thảy đều đóng cửa, hiển nhiên Nam Cung Tài Đoàn đã gặp biến cố không tầm thường.

Quách Ngọc Hà thần sắc bình thản và hiền thục, thị vững vàng bước trên con đường dẫn đến Mộ Long Trang, song ánh mắt thị luôn thận trọng đảo quanh quan sát sự thay đổi trong thành, đó chính là nguyên nhân đã khiến thị bỏ xe đi bộ, người phụ nữ thông minh xảo quyệt này không bao giờ bỏ qua bất kỳ điều gì đáng chú ý.

Trên đường phố yên tĩnh khác thường sau cùng cũng vang lên tiếng vó ngựa rậm rịch, Quách Ngọc Hà không dằn được quét mắt nhìn ra sau, chỉ thấy ba con ngựa khỏe yên cương rực rỡ đi thành hình tam giác thong thả tiến tới.

Trên lưng con ngựa đi đầu là một thiếu niên áo gấm diện mạo sáng sủa, trang phục sang trọng, dáng vẻ oai vệ, lưng đeo trường kiếm, tay trái thoáng nắm dây cương, ngón út tay phải móc lấy một ngọn roi mảnh dài gần chấm đất, kênh kiệu ngồi trên lưng ngựa như chẳng xem ai vào đâu cả.

Song y đã trông thấy làn thu ba quyến rũ của Quách Ngọc Hà, liền giật mạnh dây cương, ngựa sải vó lao tới, thanh trường kiếm lộp cộp va vào chiếc bàn đạp bóng loáng, thoáng chốc đã vượt qua mặt Quách Ngọc Hà, chẳng chút e ngại ngoái đầu lại nhìn, ánh mắt sáng rực quan sát Quách Ngọc Hà từ trên xuống dưới, khoé môi dần hé nở nụ cười.

Thạch Trầm sầm mặt, cố nén tức giận không nhìn y, Quách Ngọc Hà tuy vẻ mặt hết sức nghiêm trang, song ánh mắt lại vô tình hữu ý liếc nhìn y mấy cái rồi cúi đầu xuống.

Nụ cười trên môi thiếu niên nọ lại càng xấc xược hơn, y cho ngựa chầm chậm đi cạnh Quách Ngọc Hà, ánh mắt thủy chung vẫn không rời khỏi thân hình mảnh mai của thị.

Hai đồng tử áo gấm đi sau y cũng không ngớt hiếu kỳ nhìn Quách Ngọc Hà, hai người ăn vận giống hệt nhau, thậm chí diện mạo và vóc dáng cũng chẳng có gì khác biệt, song thần thái thì một người có vẻ thông minh lanh lợi, hồn nhiên vui tính, còn một người thì ra vẻ trang trọng cố bắt chước người lớn.

Thạch Trầm càng thêm tức giận, không dằn được sải bước đi đến cạnh Quách Ngọc Hà. Thiếu niên áo gấm liếc mắt nhìn y, bỗng bật cười ha hả rồi ra roi cho ngựa lao nhanh đi.

Thạch Trầm bực tức lạnh lùng nói:

- Rõ là một tên cuồng đồ không biết trời cao đất dày.

Gã đồng tử bên phải ghìm cương, trừng mắt nói:

- Ngươi nói gì hả?

Đồng tử bên trái liền vung roi quất cái chót vào mông ngựa gã, gằn giọng khẽ nói:

- Đi thôi, gây sự làm gì chứ?

Quách Ngọc Hà cười nhẹ, nghiêng khẽ nói:

- Thạch Trầm, ngươi thấy thiếu niên đó lai lịch ra sao?

Thạch Trầm cười khẩy:

- Tám chín phần mười là hạng mới rời khỏi sư môn, và có lẽ còn là con nhà giàu có.

Quách Ngọc Hà ngẩng lên nhìn thấy bóng dáng ba kỵ mã, chậm rãi nói:

- Ta thấy võ công của y chẳng phải kém, chỉ e sư môn cũng khá có lai lịch.

Ánh mắt đảo quanh, tựa hồ trong lòng dâng lên một ý định mới, có điều Thạch Trầm không hề hay biết.

Rẽ qua hai con phố thì đến Mộ Long Trang cây cối sum suê, nhà cửa thâm u.

Vừa đến cửa trang, bỗng lại nghe có tiếng vó ngựa vang lên, thì ra ba kỵ mã khi nãy đang lao nhanh tới.

Thạch Trầm biến sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Tên tiểu tử này đeo theo chúng ta mãi ư?

Quách Ngọc Hà cười khẽ:

- Đừng gây sự mà!

Bỗng thấy thiếu niên áo gấm tung mình rời khỏi lưng ngựa, hạ xuống ngay cạnh Quách Ngọc Hà. Thạch Trầm nhíu mày, phóng bước tới lạnh lùng nhìn thiếu niên áo gấm, mặt đầy vẻ thù địch.

Thiếu niên áo gấm cũng sầm nét mặt, đưa tay phủi áo và lạnh lùng nói:

- Bằng hữu định...

Ngay khi ấy cửa trang bỗng bật mở, liền thì một chuỗi cười giòn giã vang lên, "Phi Hoàn" Vi Kỳ áo dài đơn sơ cùng "Vạn Lý Lưu Hương" sóng vai bước ra, miệng cười nói:

- Nghe báo có khách quý đến sớm, lão phu đã tiếp đón chậm trễ, xin thứ tội cho!

Thiếu niên áo gấm lập tức nghiêm mặt rời bỏ Thạch Trầm đi tới, vòng tay ngang ngực.

Thạch Trầm chau mày thầm nhủ:

- Thiếu niên này lai lịch ra sao mà đến "Phi Hoàn" Vi Thất phải đích thân ra tiếp đón nhỉ?

Đang ngẫm nghĩ, chỉ thấy Vi Kỳ thoáng ôm quyền chào thiếu niên nọ rồi vội vã đi đến trước Quách Ngọc Hà, cười nói:

- Long phu nhân không chịu nghỉ tại tệ xá chật chội, chẳng hay đêm qua có được ngon giấc không vậy?

Quách Ngọc Hà tủm tỉm cười khẽ nói:

- Vi lão tiền bối khách sáo quá!

Thạch Trầm bất giác cười thầm:

- Thì ra người ta là ra tiếp đón mình.

Thiếu niên áo gấm mặt đầy vẻ sửng sốt, ngơ ngẩn nhìn Vi Kỳ và Quách Ngọc Hà, mãi đến khi Thạch Trầm với ánh mắt mai mỉa lẫn đắc ý nhìn y, vẻ sửng sốt trên mặt liền trở thành tức giận, trợn mắt lên nhìn trời, lạnh lùng nói:

- Đây có phải là Mộ Long Trang không?

Nhâm Phong Bình liền quay sang tươi cười nói:

- Phải, phải chứ!

Vi Kỳ quay lại cười nói:

- Huynh đài không phải đi cùng với Long phu nhân ư?

Thiếu niên áo gấm lạnh lùng:

- Tại hạ đến từ Thông Thiên Cung tuyệt đỉnh Tây Côn Lôn, vị Long phu nhân này là ai, tại hạ không quen biết.

Mọi người đều thoáng giật mình, Vi Kỳ cười xởi lởi nói:

- Thì ra các hạ là đệ tử Côn Lôn, xin mời... xin mời, lão phu vừa mới bày một bữa tiệc mọn trong đại sảnh, nếu các hạ không chê hãy vào cùng uống một chung cho vui.

Phải biết đệ tử phái Côn Lôn rất ít khi bước chân vào chốn giang hồ, và giới giang hồ cũng rất ít có người đi lên Tây Côn Lôn. Kể từ khi Bất Tử Thần Long xưa kia kiếm thắng chưởng môn Côn Lôn là Tri Uyên đạo nhân trên tuyệt đỉnh núi Côn Lôn, tin tức duy nhất có liên quan đến phái Côn Lôn mà giới võ lâm được biết là "Phá Vân Thủ" Trác Bất Phàm, đệ tử thủ tọa của Như Uyên đạo nhân đã kiếm thắng quần hùng, gây nên tiếng tăm lừng lẫy trong giới cao thủ võ lâm lớp trẻ.

Thiếu niên áo gấm này là đệ tử phái Côn Lôn, nên ngay cả "Phi Hoàn" Vi Kỳ cũng phải vị nể. "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình lại càng cười rạng rỡ, niềm nở mời khách như cũng trở thành chủ nhân Mộ Long Trang chẳng rõ từ bao giờ.

Thiếu niên áo gấm càng ra vẻ kiêu căng hơn, không hề khiêm nhượng dẫn trước đi vào trang.

Thạch Trầm hết sức bất mãn, quay sang Quách Ngọc Hà khẽ nói:

- Người này nếu là huynh đệ đồng môn của Phá Vân Thủ thì cũng là kẻ thù của Chỉ Giao sơn trang, tiểu đệ phải thử xem đệ tử Côn Lôn thủ đoạn ra sao!

Quách Ngọc Hà thoáng nhíu mày, lén giật tay áo Thạch Trầm, thấp giọng nói:

- Tùy cơ ứng biến, không nên nóng nảy nhé!

Sương mù hồi sáng trong đại sảnh bây giờ đã tan biến, ánh nắng rực rỡ như xua tan hết bầu không khí thần bí, như thể chưa từng có việc gì xảy ra cả.

Trong đại sảnh đã bày sẵn một bàn tiệc tươm tất, "Phi Hoàn" Vi Kỳ cười ha hả nói:

- Xin mời Long phu nhân...

Nào ngờ hai tiếng "thượng tọa" chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì thiếu niên áo gấm đó chẳng chút nào khách sáo chễm chệ ngồi vào ghế chủ tịch, như thể vị trí ấy vốn là dành sẵn cho y vậy.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ thoáng chau mày hết sức phật ý, thầm nhủ:

- Dù ngươi có đúng thật là đệ tử phái Côn Lôn thì cũng không nên ngông cuồng như vậy.

Đoạn thầm cười khẩy:

- Nếu hắn mà biết ở đây còn có đệ tử Thần Long hẳn là thái độ phải khác đi nhiều!

Thạch Trầm buông tiếng cười gằn, nỗi bất mãn trong lòng đã bộc lộ rõ ra ngoài mặt, song thiếu niên áo gấm ngước mặt nhìn trời như không hề hay biết.

Quách Ngọc Hà mỉm cười, tùy ý ngồi xuống, Thạch Trầm cũng chẳng tiện phát tác, cố nén lửa giận ngồi xuống cạnh y thị. Vi Kỳ là chủ nhân lại càng không thể nổi giận, sau một tiếng đằng hắng, ông nói ra danh hiệu của Quách Ngọc Hà, Thạch Trầm và Nhâm Phong Bình.

Địa vị của ba người đều chẳng phải thường trên chốn giang hồ, Vi Kỳ tưởng đâu sau khi nghe xong danh hiệu của họ, thiếu niên áo gấm hẳn sẽ thay đổi thái độ.

Nào ngờ chàng ta quét mắt một vòng rồi lạnh lùng nói:

- Tại hạ là Chiến Đông Lai!

Rồi không nói thêm tiếng nào nữa, chỉ đưa mắt nhìn vào gương mặt tươi như hoa xuân của Quách Ngọc Hà, chẳng biết rõ là cố ý tỏ vẻ kiêu căng hay là mới bước chân vào giang hồ, chưa hề nghe nói đến danh tiếng của những hiệp sĩ võ lâm này.

Vi Kỳ tức giận nhủ thầm:

- Rõ là cuồng ngạo, dù là sư huynh ngươi Trác Bất Phàm cũng chưa dám vô lễ như vậy ở trước mặt lão phu.

Sau tuần rượu đầu, Vi Kỳ bỗng bật cười ha hả nói:

- Chiến huynh tuy mới bước chân vào chốn giang hồ, song kể ra cũng là không phải là người ngoài, mấy năm trước cao túc của quý phái "Phá Vân Thủ" Trác thiếu niên hồi mới xuống Côn Lôn cũng có đến tệ trang một lần, được Trác thiếu hiệp không chê, hết sức khách sáo với lão phu, xưng hô là tiền bối, ha ha...

Thiếu niên áo gấm Chiến Đông Lai buông tiếng cười khẩy:

- Trác Bất Phàm là sư điệt của tại hạ!

Mọi người đều sửng sờ, Vi Kỳ vụt nín cười. Chiến Đông Lai ngước mắt buông một tiếng cười, nâng ly rượu lên uống cạn một hơi, đoạn đưa tay chỉ hai đồng tử áo gấm đứng ngoài cửa đại sảnh nói:

- Hai người kia mới là sư đệ đồng vai với Trác Bất Phàm.

Nhâm Phong Bình ngẩng người, vội đứng dậy rời ghế, Vi Kỳ gượng cười nói:

- Xin trăm mời nhị vị thế huynh hãy ngồi vào bàn, kẻ không biết kể như vô tội, chớ trách lão phu đã thất lễ.

Gã đồng tử nghiêm trang lạnh lùng nói:

- Có mặt sư thúc, tại hạ không dám!

Gã đồng tử kia lại cười hề hề nói:

- Lần sau đến, Vi trang chủ đừng bảo chúng tôi dắt ngựa nữa là được rồi.

Vi Kỳ thoáng đỏ mặt, chỉ nghe gã lại cười nói:

- Không ngờ Trác sư huynh lại có danh tiếng lớn như vậy, đại sư bá mà hay được hẳn là vui mừng lắm.

Chiến Đông Lai quét mắt nhìn, lạnh lùng tiếp lời:

- Tại hạ phen này mạo muội đến đây một là đã từ lâu ngưỡng mộ danh tiếng Vi trang củ khẳng khái hiếu nghĩa, lễ hiền hạ sĩ...

Ánh mắt sắc bén của y quét sang Vi Kỳ. Vi Kỳ lại thoáng đỏ mặt. Chiến Đông Lai nói tiếp:

- Hai nữa là để điều tra tin tức của đại sư điệt Trác Bất Phàm.

Thạch Trầm thoáng biến sắc mặt đưa mắt nhìn Quách Ngọc Hà. Chiến Đông Lai lại chậm rãi nói tiếp:

- Đại sư điệt của tại hạ từ khi xuống Côn Lôn, mấy năm trước còn có tin tức về núi, nhưng mấy năm gần đây thì biệt vô âm tín...

Ánh mắt bỗng như tia chớp phóng về phía Thạch Trầm, trầm giọng nói tiếp:

- Thạch bằng hữu biết tông tích của y phải không?

Thạch Trầm rúng động cõi lòng, ly rượu trong tay sánh ra một giọt, Chiến Đông Lai cười khẩy nói tiếp:

- Nếu biết thì xin bằng hữu hãy mau nói ra thì hơn.

Quách Ngọc Hà cười khẽ nói:

- Đại danh của Phá Vân Thủ tuy tôi đã ngưỡng mộ từ lâu, song chưa từng gặp mặt bao giờ, làm sao biết hiệp tông của y được?

Chiến Đông Lai vụt quay nhìn vào mặt y thị, lạnh lùng nói:

- Thật vậy ư?

Quách Ngọc Hà nụ cười trên môi càng tươi hơn nói:

- Lời nói của đệ tử Thần Long, Chiến đại hiệp nên tin thì hơn.

Đoạn bàn tay ấn nhẹ xuống, chung rượu trong tay liền lún vào bàn, song bàn tay thị cất lên, chung rượu lại bật lên theo, động tác nhanh như chớp, tất cả diễn ra chỉ trong chớp nhoáng.

Chiến Đông Lai thoáng biến sắc mặt, chằm chặp nhìn vào nụ cười đẹp như hoa nở trên môi Quách Ngọc Hà, bỗng ngửa cổ cười dài nói:

- Dù cho phu nhân không phải là môn hạ Thần Long thì lời nói của phu nhân, tại hạ cũng hết sức tin tưởng.

Thạch Trầm buông tiếng hừ hậm hực, Nhâm Phong Bình cười ha hả nói:

- Rượu thịt đã sắp nguội hết rồi, xin mời các vị hãy cầm đũa, chớ phụ thịnh ý của chủ nhân.

Vừa dứt lời, chợt nghe tiếng kình phong vụt vang lên, rồi thì vụt tối sầm, một tiếng ưng kêu lảnh lót, những thấy vào cánh chim ưng bay vút qua cửa sảnh, rồi lại vòng trở về, liệng quanh trong sân trước đại sảnh, tổng cộng gồm bảy con.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ biến sắc mặt, tức tốc đứng lên, gã đồng tử hồn nhiên vui tính tươi cười nói:

- Thật không ngờ ở đây cũng có chim ưng, vui quá!

Bỗng nhún mình chênh chếch vọt lên, hai tay vươn ra lao về phía đàn chim ưng.

Thế cất lên của gã hết sức ung dung, thế lao đi nhanh như chớp, chỉ thấy chiếc áo gấm lấp lánh của gã nhấp nhoáng, tay đã chộp trúng cánh của một con chim ưng.

Quách Ngọc Hà cười vỗ tay hô lớn:

- Tuyệt lắm!

Chim ưng kêu lớn một tiếng, sáu con kia lập tức bay vòng trở lại, cùng đập mạnh cánh đưa mỏ sắt ra mổ vào gã đồng tử áo gấm.

Thốt nhiên, một tiếng cung bật từ xa, đồng thời một tiếng quát khẽ:

- Xem đây!

Rồi thì một luồng sáng bay vút tới. Tất cả chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, đồng tử áo gấm chưa hạ người xuống đất thì luồn sáng kia đã bay vút tới, đồng thời sáu con ưng cũng kịp mổ vào người gã.

Quách Ngọc Hà hai tiếng "tuyệt lắm" vừa thốt ra khỏi miệng, lập tức lại hoảng hốt kêu lớn:

- Nguy rồi!

Nhâm Phong Bình, Vi Kỳ và Chiến Đông Lai cũng không khỏi thất sắc kêu lên thảng thốt, chỉ thấy gã đồng tử ấy buông tay phải ra, hai chân co nhanh, lộn người trên không một vòng, "soạt" một tiếng, góc áo đã bị bóng sáng kia xuyên thủng một lỗ.

Gã đồng tử áo gấm khác vung tay quát lên:

- Xem đây!

Bảy đốm sáng bạc phóng vút ra, chia nhau bắn về phía bảy con chim ưng.

Sáu con ưng cùng kêu lên lảnh lót rồi vọt thẳng lên cao, còn một con đã bị ám khí phóng trúng cánh trái, rơi xuống đất cùng với đồng tử áo gấm kia.

Luồng sáng kia vẫn tiếp tục bay nhanh tới, "phập" một tiếng cắm vào một mái hiên trước đại sảnh, thì ra là một mũi tên dài đen nhánh, cắm sâu vào cột cả thước, chứng tỏ người bắn tên có nội lực kinh người.

Gã đồng tử áo gấm sau khi hạ xuống đất, đưa mắt nhìn mũi tên kia, đôi môi đỏ tươi của gã giờ đã không còn một chút sắc máu.

Chiến Đông Lai vẻ mặt trầm lặng, đứng dậy trầm giọng nói:

- Vi trang chủ, đây là lối tiếp đãi khách của Mộ Long Trang ư?

Vừa dứt lời, bên ngoài bỗng có tiếng hô vang:

- Thất Ưng xung thiên, võ ta vang lừng.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ tái mặt buột miệng:

- Thất Ưng Đường.

Bỗng thấy một đại hán áo đen tay cầm tấm danh thiếp màu đỏ chạy như bay vào, Vi Kỳ vội bước tới đón lấy, giở ra xem, thấy trên danh thiếp chẳng có một chữ nào, chỉ vẽ bảy con chim ưng thần thái và màu sắc khác nhau gồm đỏ, vàng, đen, xanh, trắng, lam và tím, hết sức sống động.

Vi Kỳ lại biến sắc mặt quát lớn:

- Xin mời!

Phóng bước đi ra, Nhâm Phong Bình chau mày lẩm bẩm:

- Thất Ưng Đường... Thất Ưng Đường!

Ánh mắt bỗng rực sáng, hướng sang Chiến Đông Lai, Thạch Trầm và Quách Ngọc Hà thoáng ôm quyền thi lễ, rồi cũng nối gót nhanh theo sau.

Chiến Đông Lai đứng trước bực thềm nhìn theo bóng dáng hai người, ánh mắt bỗng lóe lên một chút sát cơ, cúi xuống đồng tử áo gấm nọ nói:

- Ngọc Nhi có thọ thương không?

Đồng tử áo gấm Ngọc Nhi lắc đầu, song sắc mặt trắng bệch, vẻ vui tươi khi nãy giờ đã hoàn toàn biến mất.

Quách Ngọc Hà thở dài nói:

- Tuổi còn nhỏ mà đã có công lực thế này quả chẳng phải dễ, bị người ám toán một lần có chi đáng kể.

Chiến Đông Lai buông tiếng cười khẩy:

- Môn hạ phái Côn Lôn đâu thể...

Chưa kịp dứt lời đã nghe bên ngoài vọng vào tiếng người ồn ào, con ưng bị thương được...

***** mất trang ***** đứt tâm mạch mà chết.

Sáu lão nhân khác trong Thiên Hồng Thất Ưng tuy lúc này vô cùng kinh hãi lẫn tức giận, song ném chuột sợ vỡ đồ, nên chẳng một ai dám mạo hiểm ra tay.

Quách Ngọc Hà đảo nhanh mắt, kề tai Thạch Trầm khẽ nói:

- Thật không ngờ Võ Lâm Thất Ưng tái xuất giang hồ mà lại bị một thiếu niên chế ngự.

Thạch Trầm cũng khẽ nói:

- Có lẽ họ đến đây là vì việc của ngũ đệ, sư tỷ thấy chúng ta nên ra tay giúp họ chăng?

Quách Ngọc Hà đảo mắt nhìn, chỉ thấy "Phi Hoàn" Vi Kỳ mặt bàng hoàng lo lắng.

Nhâm Phong Bình thì thản nhiên chắp hai tay sau lưng, còn hai đồng tử áo gấm thì chằm chặp nhìn vào mắt sáu lão nhân kia.

Trên trời tiếng gió vờn quanh, dưới đất bóng đen chập chờn, sáu con chim ưng lúc này đã bay trở lại, lượn vòng trên đầu Chiến Đông Lai, tựa hồ ngay cả chúng cũng đã nhận thấy tình trạng nguy khốn của lão nhân dây lưng đỏ, nên không ngớt kêu lên những tiếng thấp trầm kỳ dị.

Đột nhiên sáu con ưng cùng một lúc vỗ cánh, lao vẹt xuống như sao sa, mổ vào đỉnh đầu Chiến Đông Lai.

Ngay khi ấy sáu lão nhân kia cũng đồng thời quát khẽ một tiếng, thân hình nhấp nhoáng lao bổ vào Chiến Đông Lai.

Chiến Đông Lai thoáng nhíu mày, cánh tay để sau lưng lẹ làng vung lên, chỉ nghe tiếng gió rít ghê rợn, kình phong ngập trời do những cánh chim ưng phát ra lập tức bị nén xuống, đà lao xuống của sáu con ưng cũng bị khựng lại. Lão nhân dây lưng đỏ liền thừa thế thóp ngực thụp người, song Chiến Đông Lai đã cười khảy nói:

- Muốn thoát hả?

Vừa dứt tiếng lão nhân dây lưng đỏ đã ngã xuống. Lão nhân dây lưng trắng vội đưa tay ra, thân pháp lão nhanh nhất, lướt đến gần trước tiên đỡ lấy lão nhân dây lưng đỏ.

Hai gã đồng tử áo gấm lập tức lướt tới vung chưởng đón cản lão nhân dây tím và lão nhân dây vàng, hai người tuy tuổi còn trẻ, song giáp mặt với cường địch mà không hề có chút vẻ sợ hãi.

Hai lão nhân dây tím và dây vàng cùng đưa mắt nhìn nhau, bỗng lùi ra xa vài thước, Thất Ưng Đường dẫu sao cũng đã lừng danh thiên hạ từ mấy mươi năm trước, không thể động thủ với hai đứa trẻ con thế này.

Đàn chim ưng sau một thoáng chững lại bèn tiếp tục lao xuống, song lúc này Chiến Đông Lai đã hòa nhập trong bóng chưởng của ba lão nhân dây lưng xanh, đen và lam.

Chỉ thấy tay áo y nhẹ nhàng tung bay chớp nhoáng đã phóng về phía ba lão nhân kia, mỗi người một chưởng, đồng thời cười khảy nói:

- Ỷ đông hiếp yếu, lại có súc sanh trợ Oai, hắc hắc... thì ra giới võ lâm Trung Nguyên đều là hạng như vậy cả.

Lão nhân dây đen mặt sắc lạnh như không nghe thấy, lão nhân dây lam xoay người lui bước, miệng khẽ hú một tiếng, lui đến cạnh lão nhân dây tím.

Đàn chim ưng lao xuống, nghe tiếng hú liền vỗ cánh vọt thẳng lên không.

Lão nhân dây xanh bỗng buông tiếng cười dài, cao giọng nói:

- Lục đệ hãy tạm lui ra, để lão phu xem tên cuồng đồ này có thân thủ kinh người như thế nào.

Trong khi ấy đã liên tiếp phóng ra bảy chưởng, chỉ thấy bóng chưởng chập chùng, chưởng phong vùn vụt, lão nhân này có vóc người nhỏ thó nhất, song chưởng lực quả là cương mãnh vô cùng.

Lão nhân dây đen vẻ mặt trơ lạnh quả nhiên tung mình thoái lui ra xa, song ánh mắt chung quy vẫn không rời khỏi người Chiến Đông Lai.

Lão nhân dây trắng đỡ lấy lão nhân dây đỏ, nhẹ nhàng tung mình, lướt tới dưới hiên đại sảnh.

Quách Ngọc Hà cúi người với giọng quan tâm hỏi:

- Vị lão tiền bối này thương thế nặng không? Tiểu nữ đây còn có một ít thuốc chữa trị nội thương.

Lão nhân dây trắng mỉm cười:

- Xin đa tạ cô nương, xá đệ chỉ bị điểm huyệt thôi, chốc lát sẽ khôi phục!

Đoạn đưa mắt nhìn Quách Ngọc Hà, hiển nhiên đã có thiện cảm với y thị.

Quách Ngọc Hà khẽ buông tiếng thở dài, đưa tay nhẹ nhàng sửa lại mái tóc bạc phơ của lão nhân dây đỏ, thấp giọng nói:

- Vì lão tiền bối này quá là khinh suất.

Lão nhân dây đỏ hé mắt nhìn Quách Ngọc Hà, rồi lại nhắm trở lại.

Thạch Trầm thầm thở dài nghĩ:

- Vì sao đối với bất kỳ ai nàng ta cũng đều dịu dàng như vậy, chả lẽ nàng ta quả có tấm lòng nhân từ thật ư?

Trong khi ấy lão nhân dây xanh cùng Chiến Đông Lai đã giao đấu với nhau những mấy mươi chiêu, thân thủ hai người đều hết sức nhanh nhẹn, song chưởng lực cương mãnh của lão nhân dây xanh đã suy yếu dần, những lão nhân khác thảy đều biến sắc mặt dữ dội.

Lão nhân dây vàng bỗng lướt tới trước Quách Ngọc Hà, trầm giọng nói:

- Thiếu niên ấy có cùng cánh với cô nương chăng?

Quách Ngọc Hà khẽ thở dài:

- Nếu y cùng cánh với tiểu nữ thì đâu có vô lễ với các vị lão tiền bối như vậy!

Lão nhân dây trắng ngồi xếp bằng, đang chầm chậm xoa bóp cho lão nhân dây đỏ, không hề ngẩng lên trầm giọng nói:

- Thiếu niên này là môn hạ của Côn Lôn, võ công chẳng kém, bảo lục đệ hãy thận trọng.

Lão nhân dây vàng nhìn xuống đất, ngẩn người một hồi đoạn chau mày nói:

- Huyệt đạo của thất đệ chưa được giải khai ư?

Lão nhân dây trắng lặng thinh. Lão nhân dây vàng buông tiếng thở dài, quay nhìn về phía Vi Kỳ, ánh mắt ngập đầy phẫn khích và oán hận, rồi bỗng hai tay nắm chặt, sải bước đi về phía Vi Kỳ.

Vi Kỳ lòng đầy hoảng lo, song lại không thể khuyên ngăn được, không ngớt khẽ nói với Nhâm Phong Bình:

- Nhâm huynh, Nhâm huynh thấy phải làm sao đây?

Nhâm Phong Bình điềm nhiên đáp:

- Người trong giới võ lâm giao đấu nhau là chuyện thường tình. Vi trang chủ không nên quá lo lắng như vậy.

Vừa dứt lời, lão nhân dây vàng đã đi đến trước mặt Vi Kỳ, lạnh lùng nói:

- Thật không ngờ môn nhân Chung Nam lại có giao thiệp với đệ tử Côn Lôn.

Vi Kỳ ngớ người, chỉ nghe lão nhân dây vàng lại nói:

- Huynh đệ lão phu đến đây không hề có ác ý, chẳng qua vì đệ tử của một vị cổ nhân, đến đây xin Vi trang chủ niệm tình nương tay cho, thật không ngờ các hạ lại đối xử với khách như vậy, hừ hừ...

Bất thần vung tay, xuất chưởng đánh vào giữa ngực Vi Kỳ.

Vi Kỳ kinh hãi thoái lui, song lão nhân dây vàng đã tiếp tục tả chưởng bổ chéo, hữu chưởng phạt ngang, đồng thời tung ra một cước, một chiêu ba thức nhanh như chớp, không hề để cho Vi Kỳ có cơ hội lên tiếng. Trong Thiên Hồng Thất Ưng, lão nhân này là nóng tính nhất, hơn cả "Hồng Ưng" Hồng Hao Thiên...

Trong khi ấy bên kia lão nhân dây tím "Tử Ưng" Đường Nhiễm Tiên và "Lam Ưng" Lam Lạc Thiên bỗng cùng khẽ quát lên một tiếng, song song lao bổ vào Chiến Đông Lai.

Thì ra "Thúy Ưng" Lăng Chấn Thiên đang giao đấu với Chiến Đông Lai, khi xưa đã từng với Đại Lực Kim Cang Thủ liên tiếp phá hủy mười bảy sào huyệt lục lâm Giang Nam, giờ đây lại không phải là đối thủ của Chiến Đông Lai.

Sau mấy mươi chiêu "Thúy Ưng" Lăng Chấn Thiên đã lộ bại tướng, Chiến Đông Lai buông tiếng cười khẩy, lại đưa tay trái ra sau lưng, mặt đầy vẻ khinh bỉ, không ngớt cười khẩy dùng một tay đấu với Thúy Ưng mà vẫn còn thắng thế hơn nhiều.

Cảnh tượng ấy chẳng những khiến cho Thiên Hồng Thất Ưng sắc mặt thầm biến mà ngay cả Quách Ngọc Hà và Thạch Trầm cũng thầm kinh hãi trong lòng. Ánh mắt của Nhâm Phong Bình lại lóe lên vẻ như khi mới lần đầu gặp Nam Cung Bình.

Hai đồng tử áo gấm cùng buông tiếng cười khẩy, lại phóng ra toan cản đường Tử, Lam song ưng, nào ngờ trước mắt bóng người nhấp nhoáng, một lão nhân mảnh khảnh mặt sắc lạnh đã đứng ngay trước mặt họ, hai luồng ánh mắt lạnh như băng tuyết, khiến kẻ đối diện không khỏi rùng mình sởn gáy.

Lão nhân mảnh khảnh chầm chậm đưa tay lên, hai đồng tử áo gấm bất giác rợn người lại sau một bước, ánh mắt cùng tập trung vào bàn tay quắt queo đen nhánh của đối phương.

Ngờ đâu bàn tay lão đưa lên rồi không động đậy nữa, vẻ mặt trơ khấc, chỉ đôi mắt vẫn lạnh chằm chặp nhìn vào mặt hai gã đồng tử áo gấm, nhãn thần lão như có một ma lực không sao diễn tả được, ngay cả "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình cũng phải rợn người quay mặt đi không dám nhìn, lòng y thầm nhủ:

- Chả lẽ trong ánh mắt của lão ta cũng có ẩn chứa môn võ công kỳ dị hay sao?

Bỗng giật mình kinh hãi, chợt nhớ đến một thứ công phu ngoại môn đã nghe đồn đãi trong chốn giang hồ từ lâu, bất giác quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai gã đồng tử mặt mày trắng nhợt, bốn con mắt linh lợi trợn to hết sỡ song không hề chuyển động, chỉ đờ đẫn nhìn vào bàn tay của lão nhân dây đen.

Lão nhân dây đen bỗng cất chân tiến tới một bước, hai gã đồng tử như bị trúng phải ma phép, lập tức lùi sau một bước. Lão nhân dây đen tiếng tới ba bước, hai gã đồng tử cũng lui sau ba bước, chỉ nghe lão nhân dây đen với giọng hết sức thấp trầm và kỳ dị chầm chậm nói:

- Đứng ngay đây, không được động đậy!

Hai gã đồng tử quả nhiên đờ đẫn đứng tại chỗ không hề động đậy, có điều ánh mắt càng trố to và sắc mặt nhợt nhạt hơn.

Lão nhân dây đen lại chậm rãi nói:

- Trời tối rồi, hãy ngủ đi!

Hai gã đồng tử liền ngã xuống đất, nhắm nghiền mắt như đã ngủ thật sự.

Lão nhân dây đen buông tay xuống, quay người lại, ánh mắt bỗng hướng thẳng vào mặt Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình lập tức cúi xuống, gượng cười nói:

- Công phu của lão tiền bối lợi hại thật!

Lão nhân dây đen lạnh lùng:

- Đó chẳng qua là trẻ con biết vâng lời, có chi đáng kể!

Nhâm Phong Bình thầm nhủ:

- Từ lâu nghe chốn giang hồ đồn rằng "Hắc Ưng lạnh, Thúy Ưng kiêu, Tử Ưng nhỏ nhẹ, Hồng Ưng gầm thét, Hoàng Lam song ưng cô độc cuồng ngạo, hễ gặp Bạch Ưng đến, quần ưng đều mỉm cười", người khác thì chưa biết, chữ "Hắc Ưng" Lãnh Dạ Thiên này quả là lạnh lùng hết mức.

Mắt y nhìn xuống dưới chân, lòng đang ngẫm nghĩ thì bỗng trông thấy một làn hơi trắng rất nhạt từ dưới đất bốc lên, vờn quanh bàn chân mọi người, dần lan tỏa ra bốn phía. Ánh mắt y liền rực lên, khóe môi lập tức hé nở một nụ cười kỳ dị, ngẩng lên nhìn, trận đấu ngoài sân lúc này càng kịch liệt hơn.

"Hoàng Ưng" Hoàng Lệnh Thiên múa tít hai cánh tay áo, thi triển tuy là Song Bàn Tam Thập Lục Chưởng thường thấy trong chốn giang hồ, song bộ vị chuẩn xác và chưởng lực thâm hậu đã khiến cho "Phi Hoàn" Vi Kỳ khó thể ứng phó.

Võ công của "Phi Hoàn" Vi Kỳ tuy được liệt vào hàng cao thủ bậc nhất trong giới giang hồ, song vì trong lòng có sự kiêng nể không dám buông tay giao đấu, chỉ thủ nhiều công ít, vài mươi chiêu đã có phần lúng túng, ông nhướng mày gằn giọng nói:

- Mộ Long Trang không hề có oán thù với Thất Ưng Đường, các hạ đừng bức người quá đáng.

Hoàng Lệnh Thiên buông tiếng cười gằn:

- Thất đệ lão phu đã thọ thương tại Mộ Long Trang này, Nam Cung Bình bị phái Chung Nam các hạ liên tục bức hiếp, đó không phải là thù hận hay sao?

"Phi Hoàn" Vi Kỳ biến sắc mặt, xoay người tránh khỏi một chiêu "Phụng hoàng triển lực" của đối phương, song quyền cùng phóng ra, kình phong định tại, tung ra một chiêu "Kích cổ kinh thiên" (đánh trống động trời) đồng thời quát lớn:

- Nam Cung Bình... Thiên Hồng Thất Ưng đến đây chả lẽ vì Nam Cung Bình ư?

"Hoàng Ưng" Hoàng Lệnh Thiên cười khẩy:

- Không sai!

Thu tay chuyển cước, bất thần tung ra một cước nhanh như chớp đá vào mạch môn Vi Kỳ. Vi Kỳ đổi quyền thành chưởng bổ xuống cổ chân đối phương. Lúc này tuy ông vẫn chưa dám đối địch với Thất Ưng Đường, song hào khí trong lòng đã bị khích dậy, chiêu thức không còn kiêng nể nữa.

Nào ngờ Hoàng Lệnh Thiên bỗng xoay chân sang trái, hữu chưởng đã thừa thế bổ vào mạn sường trái Vi Kỳ.

Chiêu này biến thế nhanh như điện chớp, nào ngờ Vi Kỳ chẳng những không tránh mà còn sấn tới, một quyền phóng vào ngực bụng đối phương, đôi bên xuất chiêu đều mạnh khôn tả, mắt thấy sắp lưỡng bại câu thương ngay tức khắc.

"Hắc Ưng" Lãnh Dạ Thiên mắt nhìn bốn hướng, giật mình kinh hãi, lập tức tung mình lao tới, nào ngờ Nhâm Phong Bình đã tranh trước lão, song chưởng cùng lúc phóng ra. "Hoàng Ưng" Hoàng Lệnh Thiên và "Phi Hoàn" Vi Kỳ cùng nhào chéo tới trước mấy bước, Nhâm Phong Bình một chiêu giải vây, ra tay không hề phân nặng nhẹ, xem ngang bằng nhau cả.

"Hắc Ưng" Lãnh Dạ Thiên thoáng kinh ngạc, đoạn thu tay về. Lão vốn định đánh vào sau lưng Nhâm Phong Bình, bởi lão đinh ninh Nhâm Phong Bình xuất chiêu giải vây hẳn không bao giờ công bằng, giờ sự việc đã xảy ra ngoài dự liệu, mặc dù lão đã thu hồi chưởng lực, song bàn tay cũng đã chạm vào áo Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình nghiêng mặt cười nói:

- Tại hạ chỉ là khách của Mộ Long Trang mà thôi.

Lãnh Dạ Thiên dịu giọng:

- Ra vậy!

Lại nghe một tiếng quát khẽ, "Hoàng Ưng" Hoàng Lệnh Thiên lại lao bổ vào đấu tiếp với Vi Kỳ. Sáu con ưng bay vờn trên không, lúc này đều đã đáp xuống mái hiên đại sảnh, xòa cánh rỉa lông trông hết sức uy mãnh.

Quách Ngọc Hà đứng dưới mái hiên, liếc mắt nhìn "Bạch Ưng" Bạch Khuyên Thiên đang ngồi xếp bằng xoa bóp cho Hồng Ưng, khẽ thở dài nói:

- Vị "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm đại hiệp này quả là một con người thông minh, lúc nào cũng khôn khéo hướng theo chiều gió, không bao giờ bị thua thiệt cả.

Tuy thị nói rất khẽ, song cũng đủ cho Bạch Khuyên Thiên nghe được.

Thạch Trầm chăm chú theo dõi trận đấu ngoài sân, mắt không hề chớp, bỗng khẽ thở dài nói:

- Thật không ngờ gã họ Chiến này lại có võ công kinh người đến như vậy, tuổi y bất quá chỉ trên dưới hai mươi... Ôi! Trong võ học chả lẽ có lối tắt tốc hành thật ư?

Quách Ngọc Hà mỉm miệng cười, ánh mắt lại chuyển sang Chiến Đông Lai, chỉ thấy y đang quay quần trong giữa "Lam Ưng" Lam Lạc Thiên, "Tử Ưng" Đường Nhiễm Thiên và "Thúy Ưng" Lăng Chấn Thiên, mãi đến lúc này vẫn chưa có vẻ kém thế.

Thất Ưng Đường danh khiếp hắc bạch hai đạo, võ công của Thiên Hồng Thất Ưng tất có chỗ độc đáo riêng, mặc dù kể từ bảy năm trước, Thiên Hồng Thất Ưng rửa tay quy ẩn, tám tiêu cục của Thất Ưng Đường ở hai miền nam bắc, cùng lấy bản hiệu chữ vàng xuống, do những tiêu đầu thành danh của tất cả tiêu cục trong mười ba tỉnh nam bắc, phi kỵ thay ngựa, đưa thẳng đến tổng cục của Thất Ưng Đường tại phủ Giang Ninh, sau khi dùng vô căn thủy rửa sạch chữ vàng trên bảng hiệu, trong võ lâm kể từ đó không còn ai được trông thấy thân thủ của Thiên Hồng Thất Ưng nữa.

Và giờ đây bảy anh em họ thi triển thân thủ cũng vẫn hùng mạnh như xưa, chỉ thấy Lam, Tử, Thúy tam ưng tóc bay phất phới, quát tháo liên hồi, chưởng lực cương mãnh cuồn cuộn như sóng to xô về phía Chiến Đông Lai.

Anh em họ đã xông xáo trên chốn giang hồ những mấy mươi năm dài, từng động thủ giao đấu hằng trăm ngàn lần, lúc này liên thủ tấn công, tuy võ công của mỗi người khác nhau, song phối hợp hết sức chặt chẽ.

Chiến Đông Lai độc chiến tam ưng vẫn không hề kém thế, chỉ thấy bóng chưởng của y chập chùng tỏa ra bốn phía, chẳng rõ y đã có bao nhiêu cánh tay, rõ ràng thấy y một chưởng phóng về phía Lam Ưng, vậy mà luồn chưởng lực ấy lại tạt sang phía Thúy Ưng và Tử Ưng. Lam Ưng vừa ổn định tâm thần bỗng lại có một luồng chưởng phong xô nhanh vào ngực.

Côn Lôn Thần Chưởng tuy đã danh động võ lâm từ lâu, song chiêu thức mà Chiến Đông Lai đã sử dụng lại chẳng phải là Côn Lôn chưởng pháp, mọi người hiện diện tuy đều là cao thủ võ lâm, song chẳng một ai nhận ra được chưởng pháp của y.

Quách Ngọc Hà khẽ chau mày, bỗng bật lên một tiếng sửng sốt, "Bạch ưng" Bạch Khuyên

Thiên liền đưa mắt nhìn, trông thấy Quách Ngọc Hà mặt đầy vẻ kinh dị, vội quay sang nhìn, thần sắc cũng không khỏi vô cùng nghi hoặc.

Lúc này cây cối trong vườn chẳng ra từ bao giờ đã bốc lên một làn sương trắng mông lung.

"Hoàng Ưng" Hoàng Lệnh Thiên và "Phi Hoàn" Vi Kỳ chẳng rõ tự bao giờ thân thủ đều trở nên chậm lại, tựa hồ chân lực trong người đã suy giảm, nên ai cũng không dám toàn lực xuất thủ khiến chân lực tiêu hao hơn nữa.

Trong sương mù dày đặc, vẻ mặt "Hắc Ưng" Lãnh Dạ Thiên lại càng âm trầm và lạnh lùng hơn. Hai gã đồng tử áo gấm vẫn nằm ngủ say sưa dưới đất, chỉ có Nhâm Phong Bình là càng ra chiều bình thản hơn, tựa hồ như nắm chắc phần thắng.

Bạch Khuyên Thiên quét mắt nhìn quanh, mặt thoáng biến sắc, đưa tay ấn nhẹ vào huyệt ngủ của "Hồng Ưng" Hồng Hao Thiên, mang lão đặt lên một chiếc ghế dựa trước đại sảnh, trầm giọng nói:

- Xin phiền cô nương trông chừng giùm cho.

Trong lúc này cuộc diễn biến đã đưa Thiên Hồng Thất Ưng vào tình thế nguy khốn, song thần thái của Bạch Khuyên Thiên, người cầm đầu Thất Ưng vẫn hết sức điềm tĩnh vững vàng, không chút tỏ vẻ hoảng sợ.

Dặn dò Quách Ngọc Hà xong, Bạch Khuyên Thiên liền chậm rãi bước xuống bậc cấp. "Hắc Ưng" Lãnh Dạ Thiên lập tức phóng bước đến cạnh, trầm giọng nói:

- Đại ca, lão tứ đã dùng sức quá mạnh, hiện...

Bạch Khuyên Thiên nhẹ khoát tay ngắt lời Lãnh Dạ Thiên, lúc này ông đang ngưng thần nghiên cứu thân pháp và chiêu thức của Chiến Đông Lai, chỉ thấy Lam, Tử, Thúy tam ưng chiêu thức tán loạn, dần đã không còn sức hoàn kích, chỉ bằng vào kinh nghiệm phong phú và nội lực thâm hậu miễn cưỡng cầm cự, còn Chiến Đông Lai thì thân hình di chuyển mỗi lúc càng nhanh hơn.

Bạch Khuyên Thiên khẽ cau mày trầm giọng nói:

- Lục đệ có nhận ra sự biến hóa trong bộ pháp của thiếu niên này chăng?

"Hắc Ưng" Lãnh Dạ Thiên chậm rãi đáp:

- Tiểu đệ cũng biết sự ảo diệu trong chiêu thức của y hoàn toàn nhờ vào sự di chuyển của bộ pháp, song chẳng tài nào nhận ra được cước bộ của y đã chuyển động như thế nào!

Bạch Khuyên Thiên đưa tay vuốt râu, thở hắt ra một hơi dài, bỗng cao giọng nói:

- Lão ngũ dừng tay lại!

Hoàng Ưng thoáng ngạc nhiên, phóng vù một chưởng rồi lui ra sau vài thước, đoạn quay người lướt đến cạnh Bạch Khuyên Thiên, ngực vẫn không ngớt phập phồng.

Vi Kỳ cũng không ngớt thở hổn hển, chỉ nghe Nhâm Phong Bình lạnh lùng nói:

- Vi huynh giờ lại gây thù kết oán với hạng cường địch, e rằng trong tương lai sẽ gặp nhiều

phiền toái.

Vi Thất ngó người, buông tiếng thở dài lầm bầm nói:

- Vậy... vậy là thế nào, thật là vô lý... kể như Vi mỗ đã gặp vận rủi...

Nhâm Phong Bình cười khẩy:

- Thất Ưng đến đây là vì Nam Cung Bình, nếu như Nam Cung Bình thất tung ở đây, Vi huynh dẫu có trăm miệng thì món này vẫn phải tính toán với Mộ Long Trang.

"Phi Hoàn" Vi Kỳ tái mặt, thừ ra nhìn làn sương trắng lãng đãng lan tỏa trong sân vườn.

"Bạch Ưng" Bạch Khuyên Thiên chờ cho Hoàng Ưng lồng ngực ổn định mới khẽ thở dài nói:

- Huynh đệ ta đã bao lâu không liên kết xuất thủ rồi?

Hoàng Lệnh Thiên trầm ngâm:

- Kể từ khi...

Bỗng đưa mặt nhìn Chiến Đông Lai, ngập ngừng nói tiếp:

- Đối phó với một thiếu niên thế này, chả lẽ huynh đệ ta...

Bạch Khuyên Thiên thở dài ngắt lời:

- Đành rằng thắng cũng chẳng vẻ vang gì, song dẫu sao cũng còn hơn là để cho các huynh đệ kia bại dưới tay hắn.

Hoàng Lệnh Thiên trầm ngâm một hồi, liếc nhìn Lãnh Dạ Thiên, thấy y vẫn chẳng tỏ vẻ gì, chẳng rõ là tán thành hay phản đối. Nhìn làn sương trắng mông lung vờn quanh anh em họ hồi lâu, "Bạch Ưng" Bạch Khuyên Thiên bỗng gằn giọng quát:

- Đi!

Cánh tay áo rộng thùng thình của ông phất lên, đã đến bên cạnh Chiến Đông Lai, Lam, Thúy, Tử tam ưng tinh thần lập tức phấn chấn, ngay trong khoảnh khắc ấy Bạch Khuyên Thiên đẩy song chưởng cùng lúc phóng ra, chưởng phong vô cùng cương mãnh.

Hoàng Lệnh Thiên thở dài:

- Đại ca hôm nay đã thật sự nổi giận, xem ra huynh đệ ta hôm nay phải quyết liều một phen sống mái nữa rồi.

"Hắc Ưng" Lãnh Dạ Thiên bỗng hé nở nụ cười, chậm rãi nói:

- Đúng vậy!

Vừa dứt lời đã lao bổ vào trong vòng chiến. "Hoàng Ưng" Hoàng Lệnh Thiên buông thõng hai tay điều tức một hồi, rồi cũng lao bổ vào.

Bạch Khuyên Thiên vừa dứt ba chiêu, bỗng khoát tay quát:

- Tản ra!

Lam, Tử, Thúy, Hoàng, Hắc ngũ ưng lập tức tản ra xa năm thước, song vẫn không ngớt tung những luồng chưởng phong mãnh liệt về phía Chiến Đông Lai. Bạch Khuyên Thiên xoay chưởng, bỗng lao bổ vào bóng chưởng của Chiến Đông Lai, trong thoáng chốc những thấy Chiến Đông Lai bước chân rối loạn, thân pháp chậm dần, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Nhâm Phong Bình chắp tay bàng quan, chậm rãi nói:

- Từ lâu nghe nói Bạch Ưng thời trai tráng xông xáo trên chốn giang hồ, vốn có danh hiệu là Phanh Mệnh (liều mạng) Thư Sinh, một khi động thủ với người là phải quyết một trận sống mái, khi nãy thấy lão có vẻ nho nhã, tại hạ còn chưa tin, giờ trông thấy quả là danh bất hư truyền.

Ngưng giây lát, bỗng lại cười khảy mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Nhưng nếu Chiến Đông Lai này chết tại Mộ Long Trang, vậy thì... Vi huynh thấy đệ tử phái Côn Lôn có chịu để yên cho Vi huynh chăng?

"Phi Hoàn" Vi Kỳ cắn răng, tức tối nhìn Nhâm Phong Bình, hậm hực nói:

- Các hạ áp bức lão phu thế này, lão phu lại...

Bỗng nghe "Bạch Ưng" Bạch Khuyên Thiên lại quát lớn:

- Tiến lên!

Ngũ ưng lập tức cùng lao bổ vào Chiến Đông Lai, phen này năm người đều giở hết toàn lực, sau ba chiêu Chiến Đông Lai đã lộ vẻ kém thế.

Nhâm Phong Bình càng ra chiều thanh thản hơn, miệng không ngớt cười khảy, chậm rãi nói:

- Thiên Hồng Thất Ưng quả không phải tay vừa, ba chiêu nữa vị đệ tử Côn Lôn này e rằng...

"Phi Hoàn" Vi Kỳ bỗng buông tiếng thở dài nói:

- Dẫu lão phu đầu nhập vào quý bang thì phỏng có ích gì? Lão phu... đã già nua vô dụng, các người còn ép buộc lão phu như vậy làm gì?

Nhâm Phong Bình sầm mặt:

- Ai ép buộc Vi huynh? Nếu Vi huynh không bằng lòng thì có thể khỏi gia nhập.

Vi Thất thở dài ảo não:

- Đằng nào tính mạng và cơ nghiệp của lão phu cũng đã sắp tiêu tan hết rồi, ôi...

Quách Ngọc Hà đứng trên thềm ngoái lại nói:

- Thạch Trầm, hãy xem bộ dạng nhăn nhó rầu rĩ của Vi Thất ở đằng kia, còn Nhâm Phong Bình thì dương dương đắc ý, thử đoán xem là vì lẽ gì?

Thạch Trầm tự nãy giờ vẫn không rời mắt khỏi cuộc chiến, nghe hỏi liền ngẫm nghĩ, đoạn chậm rãi nói:

- Sự cố xảy ra tại Mộ Long Trang hôm nay, bất kể là ai thắng ai bại thì "Phi Hoàn" Vi Thất cũng đều gặp nhiều rắc rối... Ôi! Những xung đột ân oán trong chốn giang hồ đôi khi quả là không mấy hợp lý.

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Còn gì nữa?

Thạch Trầm ngẩn người:

- Còn gì nữa chứ?

Quách Ngọc Hà khẽ thở dài:

- Tình huống hôm nay quá là phức tạp, tam đệ không nhận ra cũng phải! Khi chúng ta bước chân vào Mộ Long Trang đã thấy thái độ của Vi Thất đối với Nhâm Phong Bình không được bình thường, và cử chỉ của Nhâm Phong Bình cũng chẳng giống một người khách, phen này y vào Trung Nguyên hẳn là có mưu đồ to tát, thậm chí có thể cưỡng bức Vi Thất nhập bọn, song Vi Thất tuổi đã già, lại có sự nghiệp, hùng tâm đã nguội, nên không mấy bằng lòng, nhưng lại có phần e sợ Nhâm Phong Bình, những chi tiết bên trong tôi không được rõ lắm.

Đoạn mỉm cười nói tiếp:

- Chiến Đông Lai thân hoài tuyệt kỹ mới bước chân vào chốn giang hồ, ngoài việc tìm kiếm Phá Vân Thủ còn định nhân cơ hội gây dựng tiếng tăm, cho nên y mới gây sự động thủ với Thiên Hồng Thất Ưng, y vốn đã xem thường người trong giới tiêu sư, hơn nữa Thiên Hồng Thất Ưng đều đã già nua, nào ngờ sự việc lại vượt xa dự liệu của y, chẳng những không gây được tiếng vang, trái lại còn báo hại Vi Thất bị lâm vào tình trạng khó xử hai bên, riêng Nhâm Phong Bình bên nào cũng đều có lợi, tất nhiên y hết sức đắc ý.

Vừa dứt lời, bỗng nghe sau lưng vang lên một tiếng cười khẽ và nói:

- Cô nương nhận xét về lòng người hệt như là chứng kiến tận mắt, quả rất đáng khâm phục.

Tiếng nói rõ ràng như vang lên sát bên tai, Quách Ngọc Hà giật mình kinh hãi, quay phắt lại nhìn, trong đại sảnh khói sương mịt mù, "Hồng Ưng" Hồng Hao Thiên vẫn hôn mê ngồi trên ghế, ngoài ra không một bóng người, y thị càng thêm kinh hãi, buột miệng nói:

- Ai vậy?

Thạch Trầm ngạc nhiên ngoái lại nói:

- Việc gì vậy?

Quách Ngọc Hà khẽ nói:

- Tiếng nói vừa rồi, tam đệ không nghe thấy sao?

Thạch Trầm ngơ ngác:

- Tiếng nói gì kia?

Quách Ngọc Hà rúng động cõi lòng, lắc đầu quay người trở lại thầm nhủ:

- "Chả lẽ là "Truyền âm nhập mật" ư?" Đảo mắt nhìn quanh, nghĩ tiếp:

- "Trong số những người này có ai có môn công phu nội gia tuyệt đỉnh ấy chứ?" Lòng thị hết sức hoang mang, song nét mặt đã dần trở lại bình tĩnh.

Chỉ nghe bên tai lại vang lên tiếng nói ấy:

- Từ khi tại hạ bước chân vào Trung Nguyên đến nay, từng nghe và thấy rất nhiều, nhưng chỉ phu nhân mới xứng đáng là trang hào kiệt, nếu tại hạ có thể hợp tác với phu nhân, lo gì không thành đại sự, nếu phu nhân có lòng tương giao với tại hạ, xin hãy nhẹ gật đầu ba lần.

Thạch Trầm kinh ngạc nhìn Quách Ngọc Hà, chỉ thấy thị có vẻ như đang chú ý lắng nghe gì đó, bỗng lại khẽ gật đầu mỉm cười, mắt ánh lên vẻ kỳ dị, Thạch Trầm không nén được hỏi:

- Đại... đại tẩu, thật ra là việc gì vậy?

Quách Ngọc Hà mỉm cười:

- Không có gì...

Bỗng đưa tay về phía trước, Thạch Trầm liền nhìn theo hướng chỉ của thị, chỉ thấy thân thủ của Chiến Đông Lai mỗi lúc càng chậm, và thế công của Thất Ưng cũng hết sức uể oải như thiếu ngủ lâu ngày.

Sương mù càng thêm dày đặc, Thạch Trầm chợt cảm thấy sương mù ấy đã xuất hiện một cách quá kỳ lạ, thậm chí không còn phân biệt được mặt mũi của những người ở ngoài sân trước đại sảnh.

Dần dần, bản thân chàng cũng cảm thấy toàn thân rã rượi, hơi thở nặng nề, mí mắt trĩu xuống, bóng người trước mặt cũng mờ dần...

Chàng giật mình kinh hãi, song cơn mỏi mệt kéo đến quá nhanh, thoáng chốc đã nuốt chửng lòng cảnh giác của chàng. Chàng cố mở mắt ra, quay sang nhìn Quách Ngọc Hà bỗng chốc như xa dịu vợi, chàng bèn lớn tiếng gọi:

- Đại tẩu, đại tẩu...

Chàng bỗng nhận thấy tiếng gọi của mình cũng hết sức xa vời, chàng rướn ngực định xông ra ngoài, nhưng làn sương kia đã giữ chặt chân chàng lại, mới đi được vài bước đã ngã ngồi xuống đất.

Trong cơn mơ màng, chàng bỗng cảm thấy có tiếng bước chân chầm chậm từ trong đại sảnh đi ra, định ngoái lại nhìn, song tiếng bước chân đã đến bên cạnh, chàng chỉ trông thấy được một đôi giầy bóng loáng chầm chậm di động trong sương mù.

Rồi thì, tiếng cười khinh miệt vang lên bên tai và nói:

- Thiên Hồng Thất Ưng tây đến gãy cánh, đệ tử Côn Lôn đông đến rụng vây...

Tiếp theo là một chuỗi cười đắc ý, dường như là của Nhâm Phong Bình, y cười vang nói:

- Núi xa cao lớn, hương gieo giông bão, võ lâm Trung Nguyên, sương trắng mịt mù...

Rồi thì bốn bề im lặng, Thạch Trầm ngủ thiếp đi, để mặc cho bóng tối nuốt chửng.

Thân Ở Nơi Đâu

Bóng tối mịt mùng, sự tinh lặng vô biên...

Nam Cung Bình mơ màng hồi tỉnh, mở mắt ra, không hề nghe có một chút tiếng động cũng chẳng trông thấy bất kỳ vật gì, chàng buông tiếng thở dài não nuột, thầm nhủ:

- Chả lẽ đây chính là chết ư?

Tử vong, không khủng khiếp như chàng tưởng tượng, song lại hiu quạnh hơn nhiều, chàng đưa tay dụi mắt, song không trông thấy bàn tay của mình, chỉ có dư âm của tiếng thở dài như vẫn còn lởn vởn đâu đây. Chàng cười chua chát, lại nghĩ:

- Tử vong tuy đã cướp đi tất cả của ta, nhưng cũng may là tiếng nói của ta vẫn còn.

Chàng chẳng rõ hiện mình đang ở đâu? Tây thiên cực lạc hay u minh địa ngục?

Bỗng chốc, mọi dĩ vãng trong đời chàng lại hiện về, chàng suy đi nghĩ lại, nhận thấy cuộc đời mình vô cùng khoáng đãng, không hề có lòng hại người, cũng chẳng có ý nghĩ giết người, đối với cha mẹ, sư trưởng hay bằng hữu đều xử sự một cách trung thành, dối gian xảo trá thậm chí chàng chưa từng nghĩ tới.

Chàng bất giác nở nụ cười cay đắng:

- Nếu quả thật sự có quỷ thần, mà sự phán quyết của quỷ thần thật sự công chính như lời đồn đại, vậy có lẽ mình không bị đi xuống u minh địa ngục, nhưng...

Chàng lại bất giác buông tiếng thở dài:

- Nếu đây là Tây Thiên lạc thổ mà hiu quạnh thế này thì thà mình xuống địa ngục còn hơn!

Nghĩ đến bóng tối và sự hiu quạnh vô biên, chàng bất giác nghe cõi lòng run rẩy, tư tưởng chàng bắt đầu rối rắm.

Bỗng nhiên, phảng phất như có một gương mặt tuyệt mỹ nhưng nhợt nhạt xuất hiện trong bóng tối và khẽ nói:

- Vô luận bao lâu tôi cũng chờ đợi...

Hình bóng ấy mỗi lúc càng to hơn, rõ hơn, dù ai mở hay nhắm mắt thì cũng trông thấy, thế là chàng chợt hiểu nỗi đau khổ của "tử vong", nó tượng trưng cho bóng tối triền miên và nỗi trống vắng vô bờ bến. Chàng cảm thấy toàn thân lạnh buốt, một nỗi tuyệt vọng và hãi hùng dâng ngập cõi lòng.

Chàng vụt đứng phắt dậy, toan cất tiếng thét gọi... Song chàng lại ngã xuống mặt đất giá lạnh, đành để mặc cho niềm tuyệt vọng và hãi hùng giằng xé con tim.

Đột nhiên, chàng nghe có tiếng nhạc văng vẳng vang lên trong bóng tối, thê lương ai oán như tiếng khóc tỉ tê của loại ma quỷ.

Bỗng có tiếng thê thiết gọi:

- Nam... Cung... Bình...

Tiếng gọi như rất xa vời, lại như kề cận bên tai, chàng rùng mình sởn gáy, ngồi bật dậy, lại nghe một chuỗi cười dài lảnh lót, rồi thì có tiếng nói:

- Ngươi... đã... đến... rồi... ư?

Lại một chuỗi cười dài thê thiết, Nam Cung Bình đưa tay lau mồ hôi trán, quát lớn:

- Ngươi là người hay ma quỷ? Nam Cung Bình này chết còn chẳng sợ, chả lẽ lại sợ ma quỷ sao?

Tiếng quát vang vọng, nhưng chẳng hiểu sao lại không lấn át được tiếng cười thê thiết.

Nam Cung Bình nắm chặt hai tay, chỉ nghe trong bóng tối lại nói:

- Ngươi không sợ chết ư? Thế tại sao ngươi lại toát mồ hôi lạnh? Tại sao tim ngươi lại đập mạnh thế kia? Chết quả là khủng khiếp đúng không nào?

Tiếng nói thoạt xa thoạt gần, lúc nhanh lúc chậm, bỗng bên đông, bỗng lại bên tây.

Nam Cung Bình ngẩn ngươi buông tay ra. Chết! Quả là rất khủng khiếp, điều ấy bắt buộc chàng phải thừa nhận.

Bỗng tiếng cười thê thiết kia lại vang lên:

- Ngươi chết đi, trên có cha mẹ lụy nhớ, đó là bất hiếu, chưa có chút công gì đối với quốc dân, đó là bất trung, bởi do cái chết của ngươi mà bạn bị độc phát, võ lâm sinh sự, đó là bất nhân bất nghĩa. Ngươi đã bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa như vậy, không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục chứ?

Nam Cung Bình lại ngẩn người, trán ướt đẫm mồ hôi.

- Chả lẽ ta quả bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa thật ư?

Trong khi ngẫm nghĩ, tiếng cười xa dần kia lại chầm chậm quay về, bỗng phía chính bắc vang lên một giọng gay gắt:

- Nam Cung Bình, ngươi chết như vậy yên tâm chăng?

Nam Cung Bình đưa tay quệt mồ hôi, bỗng phía chính nam lại vang lên tiếng gay gắt:

- Nam Cung Bình, phải chăng ngươi đang khổ sở? Đang sợ hãi?

Rồi thì bật cười không ngớt. Phía chính đông, một giọng nói trầm nghiêm chậm rãi nói:

- Nếu ta hoàn hồn cho ngươi, ngươi chịu tuân mệnh ta chăng?

Nam Cung Bình chợt động tâm, đứng lên gằn giọng nói:

- Ngươi là ai mà dám ở đây giả thần lộng quỷ với ta?

Tiếng cười thê thiết trong bóng tối quả nhiên lập tức trở thành tiếng cười vang dội:

- Chẳng qua ta chỉ muốn cho ngươi biết mùi vị của sự chết, chết rất khổ sở, vậy ngươi mới hiểu được sự sống là đáng quý.

Nam Cung Bình bỗng vung tay phóng ra một chưởng về phía phát ra tiếng nói, chàng mừng thầm bởi chân lực hãy còn, nào ngờ chưởng kình của chàng như đá chìm đáy biển hoàn toàn tiêu tan trong bóng tối.

Tiếng nói kia lại vang lên:

- Nơi đây tuy không phải địa ngục, song cũng chẳng khác là bao. Ngươi tuy chưa chết, song đã mấy mươi lần ta có thể lấy mạng ngươi, ngay lúc này nếu ta muốn vẫn có thể đưa ngươi vào cõi chết dễ như trở bàn tay, ngươi đã từng nếm mùi cái chết, hẳn hiểu rõ sự khủng khiếp.

Nam Cung Bình bỗng ngửa cổ cười dài, ngắt lời:

- Do đó ngươi muốn ta tuân mệnh ngươi kể từ đây phải không?

- Đúng vậy!

Nam Cung Bình cười ha hả:

- Ta đã chết một lần rồi, chết thêm lần nữa cũng nào có sao! Muốn ta tuân mệnh hạng thất phu giả thần lộng quỷ, thậm thà thậm thụt như ngươi dứt khoát không bao giờ.

Nói xong chàng xếp bằng ngồi xuống đất lòng cảm thấy vô cùng thoáng đãng.

Sự yên lặng kéo dài, khí hào của chàng đã khiến người trong bóng tối cũng phải khiếp hãi, một hồi thật lâu mới lạnh lùng nói:

- Chả lẽ ngươi cam đành làm một kẻ bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, ở trong địa lao này chịu cơ hàn hiu quạnh và bao nỗi đau khổ khác, rồi âm thầm chết đi ư?

Nam Cung Bình lặng thinh như không nghe thấy, thật ra chàng nào có muốn chết, chẳng qua chàng thà chịu chết chứ không chấp nhận sự đe dọa và khuất phục.

Chỉ nghe trong bóng tối tựa hồ có tiếng khẽ thở dài rồi nói:

- Để cho ngươi suy nghĩ nửa hôm nữa về nỗi đau khổ của sự chết.

Rồi thì bốn bề lại yên lặng như tờ. Trong bóng tối, thời gian như trôi qua chậm chạp khác thường, song cảm giác đói thì lại đến thật nhanh chóng.

Nam Cung Bình ngồi xếp bằng ngay ngắn, song cơn đói cồn cào vào ruột gan khó thể chịu đựng được, chàng bèn đứng lên, cẩn thận xem xét xung quanh một vòng, mới hay mình quả nhiên đang bị giam hãm trong một địa lao âm u chẳng khác địa ngục là bao, bốn bề không có cửa sổ, cũng chẳng có bàn ghế, chỉ toàn là bóng tối tịch mịch.

Thế nhưng, tất cả đều không lay chuyển được quyết tâm của chàng, tuy rằng sự luyến nhớ song thân, di mệnh của sư phụ, sự sống chết của Địch Dương và sự chờ đợi của Mai Ngâm Tuyết, tất cả đều khiến chàng hết sức đau khổ, nhưng trong cõi sâu của đáy lòng chàng có một nguyên tắc

vô cùng kiên định, bất kỳ việc gì cũng không thể nào lay chuyển được.

Cũng chẳng rõ đã trải qua bao lâu, Nam Cung Bình bỗng ngửi thấy mùi rượu thịt thơm phức ập vào mũi, chàng tham lam hít mạnh một hơi dài, cơn đói càng thêm dữ dội, lần đầu tiên trong đời chàng mới thấu hiểu nỗi khổ sở của sự đói, chàng nhắm mắt lại thầm mắng:

- "Rõ là ngu xuẩn, lại đi dùng thức ăn để cám dỗ ta!" Song mùi thơm mỗi lúc càng thêm nồng nặc, lòng chàng không thể không thừa nhận là cách cám dỗ ngu xuẩn ấy quả hết sức quyến rũ.

Chàng thầm buông tiếng thở dài, tập trung tâm thần, định đưa ý tưởng của mình thoát ra khỏi món ăn hấp dẫn kia, bỗng nghe một chuỗi cười khẩy vang lên trên đỉnh đầu, tiếng nói khi nãy lại vang lên:

- Nam Cung công tử, mùi vị đói khát có lẽ không mấy dễ chịu phải không?

Nam Cung Bình nhắm mắt ngồi ngay ngắn như lão tăng nhập định, tiếng cười khinh miệt lại không ngớt bên tai khiến chàng phừng lửa giận, mở mắt ra quát:

- Chí ta đã quyết, chẳng gì thay đổi được cả, ngươi còn ở đó lắm lời chi nữa?

Ngươi trong bóng tối bật cười:

- Huynh đệ hiện đang ở trước mặt các hạ, đây là hai con gà nướng béo ngậy, các hạ hãy nếm thử xem?

Nam Cung Bình lòng như bàn thạch, song dục vọng của tâm lý đã khiến chàng không nén được hít vào một hơi cảm thấy mùi thơm quả nồng nặc hơn trước, trong bóng tối lại có tiếng cười to và nói:

- Trong hai con gà béo ấy, một có thoa thuốc mê, ăn vào sẽ bị mê mẩn tâm thần, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh bổn nhân, một con còn lại bảo đảm ngon lành, nếu các hạ có hào khí thì hãy đánh đố với số mạng thử xem.

Nam Cung Bình không dằn được đưa tay ra, ngón tay chạm vào lớp mở béo nóng, cơn thèm mãnh liệt lập tức tràn ngập cõi lòng. Ngón tay chàng thoáng run rẩy, bỗng rụt tay về quát lớn:

- Lẽ nào ta lại vì cơn thèm ăn tầm thường mà đi đánh đố với số mệnh?

Tiếng cười bỗng im bặt, một hồi thật lâu, bỗng khẽ thở dài nói:

- Người như các hạ mà không thể bắt tay hợp tác với bổn nhân quả là hết sức đáng tiếc.

Giọng nói đã có phần kính trọng, Nam Cung Bình thầm buông tiếng thở dài, chỉ nghe người kia nói tiếp:

- Bổn nhân vì kính các hạ là một trang hảo hớn đội trời đạp đất, thật không đành lòng hạ thủ sát hại các hạ, và cũng chẳng nỡ dùng thuốc mê làm cho các hạ bị đánh mất bản tính, hủy hoại cuộc đời các hạ, vì vậy mới giữ các hạ lại đây. Nhưng nếu bổn nhân phóng thích các hạ, thật chẳng khác thả hổ về rừng, một ngày nào đó cơ nghiệp đả được tạo dựng bao năm của bổn nhân hẳn sẽ bị hủy trong tay các hạ.

Đoạn buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Thật bất đắc dĩ bổn nhân mới phải giam giữ các hạ Ở đây, mong rằng sau khi chết các hạ chớ oán trách bổn nhân, bổn nhân nhất định sẽ hậu táng các hạ.

Bỗng trong bóng tối chớp lên một tia sáng, Nam Cung Bình chỉ nghe "keng" một tiếng vang lên bên cạnh, người kia lại nói:

- Đó là một ngọn trủy thủ, nếu các hạ không chịu đựng nổi đói lạnh và quạnh hiu, có thể dùng trủy thủ tự tận, còn như các hạ hồi tâm chuyển ý, chỉ cần hô lên một tiếng, bổn nhân sẽ đến phóng thích các hạ ngay. Nóc địa lao này cách mặt đất những năm trượng sáu tấc, bốn bên vách đều là thép nguyên chất và trên đỉnh chỉ có một con đường, các hạ cứ việc thử, nếu không đủ sức thì trước mặt có hai con gà béo không hề có chất độc hãy ăn để có thể tăng thêm sức mạnh.

Giọng nói y nặng nề nhưng thành khẩn hệt như những lời khuyên nhủ của bạn hiền.

Nam Cung Bình hít vào một hơi dài, cao giọng nói:

- Tôn giá đã tôn trọng nhân cách Nam Cung Bình này như vậy, dù có giết chết tại hạ, tại hạ cũng không bao giờ oán trách.

Bỗng trên đỉnh đầu vang lên một tiếng cười khúc khích rất khẽ và nói:

- Hai người nói chuyện với nhau hệt như là bạn hiền, nhưng phải biết...

Tiếng nói khẽ dần rồi không còn nghe được nữa. Tiếng cười và giọng nói ấy rất quen thuộc, Nam Cung Bình rúng động cõi lòng:

- Ai vậy nhỉ?

Trong bóng tối lại bỗng buông tiếng thở dài nói:

- Huynh đệ nếu được gặp các hạ trước đây mười năm hẳn đã trở thành đôi bạn thân sống chết không rời, rất tiếc, ôi... trước khi chết nếu các hạ có chi cần thiết, tại hạ nhất định sẽ hoàn thành cho các hạ.

Nam Cung Bình đang mải mê suy nghĩ về tiếng cười và giọng nói kia, nghe nói liền cất tiếng hỏi:

- Tiếng nữ nhân vừa rồi là ai? Cho tại hạ nhìn thấy được chăng?

Sau một hồi im lặng, người kia chậm rãi nói:

- Chỉ vậy thôi ư?

- Vâng!

Ngươi kia trầm giọng:

- Chả lẽ không có di ngôn di vật gì để lại cho cha mẹ, bạn bè ư? Chả lẽ không có những lời tâm phúc cần chuyển lại cho tình nhân ư? Chả lẽ không có những tâm sự chưa hoàn thành cần tại hạ thực hiện ư? Chả lẽ các hạ không muốn biết người đã gây ra cái chết của các hạ là ai ư?

Nam Cung Bình ngớ người, bỗng niềm xót xa như làn sóng trào dâng trong lòng, chàng suy nghĩ

kỹ, nhưng tâm sự chưa hoàn thành thật quá nhiều, nhưng hoàn cảnh đã thế này thì biết làm sao hơn?

Chàng chán chường buông tiếng thở dài chậm rãi nói:

- Mọi sự không cần các hạ phải nhọc lòng nữa đâu!

Đoạn cúi đầu nhắm mắt lại. Người nọ ngạc nhiên:

- Người mà các hạ muốn nhìn xem...

Nam Cung Bình ngắt lời:

- Không cần nữa.

- Nhưng tại hạ đã hứa rồi, các hạ hãy ngước lên mà nhìn.

Nam Cung Bình chỉ cảm thấy trước mặt lóe sáng, biết đối phương đã mở cửa địa lao, song chàng vẫn cúi đầu ngồi yên mặc dù chàng rất hoài nghi nữ nhân ấy có quan hệ mật thiết với mình, song chàng không muốn ngẩng lên nhìn, bởi không muốn trước lúc chết mà còn oán hận thêm bất kỳ một người nào cả.

Lại một hồi yên lặng, chỉ nghe "ầm" một tiếng, cánh cửa lại đóng chặt, trong bóng tối bỗng lại văng vẳng vang lên tiếng nhạc thê lương u oán, tiếng thần bí kia lại nói:

- Núi xa cao lớn, hương gieo giông bão, gió rét mưa lạnh, tráng sĩ bất hoàn. Nam Cung huynh, xin cáo biệt!

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, vẫn ngồi yên bất động, song tiếng nhạc thê thiết kia đã khiến lòng chàng sôi sục nỗi xót xa. Chàng thầm nói:

- Vĩnh biệt... vĩnh biệt...

Chợt cảm thấy hai má lành lạnh, thì ra chàng đã rơi lệ, nước mắt của kẻ anh hùng nếu không phải đến lúc tuyệt vọng vì đau xót đến cực độ thì đâu dễ tuôn rơi?

Trong cơn đau xót, chàng bỗng nảy sinh một niềm dũng khí vùng vẫy vì sự sống, bèn đưa tay nhặt lấy ngọn trủy thủ, chậm bước đi đến cạnh vách, dùng hết chân lực đâm vào, chỉ cảm thấy cổ tay chấn động, quả nhiên là thép ròng. Chàng buông tiếng thở dài chán nản, dựa vào góc tường, cảm thấy ám ảnh của sự chết mỗi lúc càng thêm sâu nặng.

Song chung điểm của sự sống vẫn dài dằng dặc, chàng không muốn tự hủy hoại tấm thân do cha mẹ tạo ra, song nỗi đau khổ của sự chờ đợi cái chết thật vô cùng khủng khiếp.

Lại chẳng rõ đã trải qua bao lâu, chợt cảm thấy vách tường sau lưng hụt hẫng, trước mặt chợt lóe sáng, chàng đá ngã ngửa ra sau.

Chàng kinh hãi lộn người đứng dậy, đôi mắt ở trong bóng tối quá lâu phải nhắm lại rồi mở trở ra, chỉ thấy trước mặt cách ba thước đã xuất hiện một lão nhân đầu tóc bạc phơ, vẻ mặt đăm chiêu, ánh mắt ảm đạm, tay cầm đuốc, tay nắm tay áo Nam Cung Bình kéo ra, rồi thì đẩy một cái, cửa địa lao lập tức đóng trở lại.

Nam Cung Bình thoáng ngẩn người mới hay mình đã thoát khỏi ám ảnh của sự chết, một niềm khích động và mừng rỡ không thể diễn tả được đã khiến chàng đứng thừ ra tại chỗ.

Lão nhân tóc bạc này chính là "Phi Hoàn" Vi Thất, chủ nhân Mộ Long Trang! Lúc này đôi mày rậm của ông chau chặt, dường như tâm sự trùng trùng, nhẹ ngoắc tay với Nam Cung Bình rồi dẫn trước bước đi, dưới ánh đuốc soi rọi, chỉ thấy trong địa đạo giăng đầy mạng nhện, mỗi bước đi đều có bụi bốc lên chứng tỏ đã từ lâu không có người vào, nhưng lối đi quanh co như thể mê cung.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn bóng dáng cao to của Vi Thất, lòng ngập niềm cảm kích, cuộc đời chàng chưa bao giờ khích động như lúc này, bởi chàng vừa trải qua niềm đau khổ và tuyệt vọng của "sự chết".

Chàng hắng giọng, cảm thấy cổ họng như bị uất nghẹn khó thốt nên lời, lúng búng nói:

- Lão tiền bối.

Vi Thất không quay lại, với giọng thấp trầm nói:

- Im lặng nào!

Rẽ qua một khúc quanh, bỗng Vi Thất đưa tay ấn vào vách, chỉ nghe một tiếng "kẹt" rất khẽ, nguyên bức vách liền lùi sau ba thước.

Vi Thất lẩm bẩm:

- Thất Ưng hỡi Thất Ưng, xin đừng trách lão phu không cứu được các vị, lão phu chỉ có thể làm hết sức mình...

Chưa dứt lời đã lách người vào trong, Nam Cung Bình hết sức kinh ngạc lẫn thắc mắc, thoáng chốc đã thấy Vi Thất nhẹ nhàng lướt ra, dưới nách cắp một thiếu niên áo gấm đang hôn mê, trầm giọng nói:

- Hãy bồng lấy y!

Nam Cung Bình liền y lời bồng ngang thiếu niên ấy, lòng càng thêm thắc mắc, chỉ thấy Vi Thất đóng vách lại, quay người bước đi, tuy ông lặng thinh không nói, song vẻ ưu sầu trên mặt lại càng thêm sâu đậm hơn.

Nam Cung Bình không dằn được khẽ hỏi:

- Lão...

Vi Thất liền trầm giọng ngắt lời:

- Thiếu hiệp không cần phải cảm tạ lão phu.

- Nhưng... thật ra...

Vi Thất buông tiếng thở dài:

- Trong chốn võ lâm sắp sinh đại biến, sát tinh ở Quan Ngoại đã vào Trung Nguyên, hiện lão phu đã bị khống chế, cơ nghiệp đã cực khổ gầy dựng mấy mươi năm đã sắp tiêu tan.

Nam Cung Bình lại càng thắc mắc hơn, vừa định hỏi thì Vi Thất lại nói:

- Vị thiếu niên trên tay thiếu hiệp thân hoài tuyệt kỹ kinh người, đệ tử phái Côn Lôn tên Chiến Đông Lai, hiện đã bị trúng phải mê hương sương trắng rất kỳ đặc, lão phu cũng không có thuốc giải, nhưng lát nữa y sẽ tự động hồi tỉnh, hai vị đều là thiếu niên tài ba, tiền đồ vô hạn, mong rằng sau khi rời khỏi đây hãy chờ đợi thời cơ mà hành động, tuyệt đối đừng để cho tên ma đầu kia thật sự xưng hùng thiên hạ.

Giọng nói ông ngập đầy bi hoài sầu khổ. Nam Cung Bình thoáng nhướng mày, trầm giọng nói:

- Người ấy là ai vậy? Chả lẽ...

Vi Thất hớt lời:

- Người này chẳng những võ công cao siêu khôn lường, rất giỏi về mê hương ám khí mà dưới tay còn có một nhóm kỳ tài dị sĩ giúp sức, trong số có Chạc Thiên (đâm trời), Đoạn Mệnh Song Thương và Toàn Phong Truy Hồn Tử Kiếm, võ công của hai người này cũng rất ghê gớm, lão phu và thiếu hiệp dứt khoát không phải là địch thủ.. - Người ấy phải chăng là Soái Thiên Phàm?

Vi Thất sửng sốt, như rất lấy làm lạ vì sao Nam Cung Bình lại biết được cái tên ấy, chỉ thấy ngọn đuốc trong tay ông khẽ run rẩy, tay phải lại đưa ra ấn vào vách, trầm giọng nói:

- Chính là Soái Thiên Phàm!

Vừa dứt tiếng đã thấy trước mặt bừng sáng, thì ra đã đến cửa vào địa đạo.

Vi Thất thở dài não nuột rồi nói:

- Hiện nay trong Mộ Long Trang này chẳng rõ còn có bao nhiêu người đang bị giam trong ngục tối dưới đất, nhưng với sức của lão phu chỉ có thể cứu được hai vị, bởi chỉ có hai gian ngục tối ấy là có lối ra khác mà bọn chúng chưa biết, cũng may hai vị đều tuổi trẻ tài cao, còn những người khác đa số đều già nua, mong thiếu hiệp hãy ghi nhớ những lời nói của lão phu hôm nay, người ấy võ công và tiềm lực quả thực cao sâu khôn lường, thiếu hiệp chớ nên khinh cử vọng động!

Nam Cung Bình thừ ra một hồi, ngập ngừng nói:

- Vi lão tiền bối... sao không cùng đi một thể rồi chờ thời cơ hẳn báo thù?

Vi Thất thở dài:

- Lão phu đã già, không còn hùng tâm...

Nam Cung Bình vội nói:

- Nhưng nếu lão tiền bối ở lại đây chẳng rất nguy hiểm ư?

Vi Thất thở dài não nuột, cúi đầu xuống, khóe môi nở một nụ cười cay đắng, chậm rãi nói:

- Với thành tựu của lão phu mấy mươi năm tại vùng Tây Bắc này vẫn còn có ích lợi đối với chúng, dẫu chúng có biết lão phu đã phóng thích hai vị thì cũng chẳng làm gì lão phu đâu.

Đột nhiên ngẩng lên quát lớn:

- Ta, Mộ Long trang chủ, ai dám bảo ta ra đi?

Bỗng xoay người đẩy mạnh vào sau lưng Nam Cung Bình quát:

- Đi!

Nam Cung Bình lập tức nhào ra ngoài, cửa địa đạo đã dần khép lại, chàng hoảng hốt gọi:

- Lão tiền bối...

Chỉ nghe một giọng nói nặng nề từ trong vọng ra:

- Rồng sinh chín con, thảy đều khác nhau, huynh đệ đồng môn cũng có phường lang sói.

"Cạch" một tiếng, cửa địa đạo đã đóng kín, tiếng nói cũng đứt đoạn. Nam Cung Bình đứng thừ ra, hai giòng nước mắt cảm kích bất giác tuôn trào.

Ngước nhìn trời cao, dường như đêm đã rất khuya, giờ đây chàng lại đứng dưới bầu trời tự do, lòng chỉ ngập đầy bi ai lẫn cảm kích, không hề có chút vui mừng.

Chàng đưa tay lau nước mắt, lẩm bẩm:

- Vi lão tiền bối, những mong người trường sinh phú quý, vạn sự như ý...

Cúi xuống nhìn, chỉ thấy thiếu niên áo gấm trên tay mặc dù sắc mặt nhợt nhạt, song vẫn không che giấu được vẻ anh tuấn khôi ngô, chàng bất giác lại lẩm bẩm nói:

- Chiến Đông Lai hỡi Chiến Đông Lai, mong rằng ngươi cũng đừng quên cái ơn tái sinh này, chớ phụ tấm lòng tốt của Vi lão tiền bối.

Đoạn lại ngước mặt nhìn sao định hướng, sau đó phóng đi về khu rừng phía tây, nghĩ đến Mai Ngâm Tuyết, người "mãi mãi chờ đợi chàng", cõi lòng trĩu nặng lập tức bay lên, song nghĩ đến Địch Dương đang trúng độc lâm nguy, cõi lòng vừa bay vọt lên lại trĩu nặng ngay tức khắc.

Từ xa bỗng bay tới một áng mây đen che khuất ánh trăng sao, Nam Cung Bình đau khổ chững bước...

Giờ nếu chàng quay trở lại Mộ Long Trang mong lấy được thuốc giải để cứu Địch Dương, có thể nói gần như hoàn toàn không có cơ hội về lại với tự do, thậm chí chỉ cần đặt chân trong sân vườn Mộ Long Trang là tính mạng đã không thể bảo toàn, mặc dù chàng không hề xem trọng tính mạng của mình hơn là đạo nghĩa giữa bằng hữu, song nếu chàng chết đi lúc này, chẳng phụ lòng Vi Thất đã mạo hiểm cứu mình ư? Vậy chẳng quá là có lỗi với ông ư?

Nhưng nếu chàng trở về tay không, vậy thì mọi hành động trong tối qua chẳng trở nên vô nghĩa ư? Chàng làm sao có thể trơ mắt nhìn Địch Dương đã trượng nghĩa giúp chàng bị độc phát mà chết?

Chàng phân vân do dự trong niềm mâu thuẫn, cảm thấy còn đau khổ hơn là lúc đứng bên bờ cái chết.

Ánh trăng sao bị che khuất, mặt đất tối om, chàng thờ thẫn đứng trong bóng tối, chợt cảm thấy sau lưng có một bàn tay khẽ đặt lên huyệt Linh Đài sau ót chàng.

Linh Đài là một trong mười hai trọng huyệt trong cơ thể con người, thông tới tâm mạch, chỉ cần va chạm mạnh cũng có thể đưa đến cái chết, song Nam Cung Bình chỉ thoáng giật mình rồi lại hết sức ngạc nhiên, bởi cái chết đối với chàng trong lúc này là một sự giải thoát đáng mừng.

Chàng lặng thinh đứng yên như hoàn toàn không có việc gì xảy ra, chờ đợi sự chết ập đến, ngờ đâu hồi lâu vẫn không thấy bàn tay ấy động dậy.

Nam Cung Bình thoáng cau mày, lạnh lùng nói:

- Bằng hữu sao chưa động thủ đi?

Chàng thậm chí không hề nghĩ đến bàn tay ấy là của ai, tâm trạng hệt như lúc ở trong ngục tối.

Mây đen bay qua, ánh sao lại hé ra soi bóng người sau lưng chàng in xuống mặt đất trước mặt chàng, bóng người ấy thoáng động đậy, như hết sức lấy làm lạ về thần thái của Nam Cung Bình.

Rồi thì Nam Cung Bình chợt nghe sau lưng bật lên tiếng cười khúc khích, khẽ nói:

- Lão ngũ, chả lẽ không sợ chết thật sao?

Tiếng nói cơ hồ giống như chàng đã nghe thấy trong ngục tối khi nãy, Nam Cung Bình rúng động cõi lòng, quay phắt lại buột miệng nói:

- Đại tẩu!

Dưới ánh đêm chỉ thấy Quách Ngọc Hà chúm chím cười đứng sau lưng chàng.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài nói:

- Đại tẩu sao lại có mặt ở đây?

Quách Ngọc Hà giơ tay lên, nhoẻn cười nói:

- Ngũ đệ thử đoán xem trong tay đại tẩu đang cầm gì nào?

Nam Cung Bình chợt động tâm buột miệng:

- Thuốc giải? Phải thuốc giải không?

- Ngũ đệ quả là thông minh, đúng là thuốc giải.

Thị xòe tay và đưa ra ánh sáng, trong lòng bàn tay là một viên thuốc màu đỏ tươi, thở dài nói tiếp:

- Đại tẩu biết ngũ đệ đã vì viên thuốc này mà không tiếc tính mạng ra mạo hiểm, nhưng sau cùng vẫn không có được, đúng không?

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài thiểu não, cúi mặt xuống, chỉ nghe Quách Ngọc Hà nói tiếp:

- Trên cõi đời có rất nhiều việc không thể bằng vào sức mạnh mà đạt được, ngũ đệ hiểu không?

Nam Cung Bình thoáng nhướng mày như muốn nói gì đó, song cuối cùng vẫn không nói ra.

- Khi đại tẩu đến Mộ Long Trang, hay tin của ngũ đệ lòng hết sức bứt rứt, dù ngũ đệ đối với đại tẩu thể nào thì cũng vẫn là sư đệ của đại tẩu, đại tẩu không bênh vực sao được?

Giọng nói thị đầy thành khẩn lẫn quan tâm, tuy ánh mắt lộ vẻ khó hiểu, song Nam Cung Bình không hề trông thấy.

Chàng buông tiếng thở dài ảo não, mặt dần lộ vẻ hổ thẹn. Quách Ngọc Hà đăm mắt nhìn chàng, chậm rãi nói tiếp:

- Do đó, đại tẩu vì ngũ đệ đã không quản giả vờ kết thân với Nhâm Phong Bình, sau cùng đã lừa được thuốc giải của y và đưa đại tẩu đến nơi giam giữ ngũ đệ, sau đó đại tẩu đã lén vào toan giải cứu cho ngũ đệ, nhưng không ngờ ngũ đệ đã thoát thân trước rồi, đại tẩu hết sức vui mừng và lại lo lắng, với tính nết của ngũ đệ mà không có thuốc giải, nhất định thà chịu chết chứ không bao giờ trở về, vì vậy đại tẩu đã mạo hiểm đuổi theo ngũ đệ đến đây.

Nam Cung Bình cảm kích nói:

- Đại tẩu dẫu sao cũng là đại tẩu, suýt nữa tiểu đệ đã trách lầm đại tẩu rồi!

Đồng thời lòng thầm nghĩ:

- Thì ra đại tẩu tất cả cũng chỉ vì huynh đệ đồng môn!

Đoạn ngẩng lên, Quách Ngọc Hà vẫn đăm đăm nhìn chàng, dưới ánh đêm chàng chợt thấy đại ca Long Phi quả là một người vô cùng hạnh phúc.

Quách Ngọc Hà mỉm cười lại khẽ thở dài nói:

- Đại ca và tứ muội chẳng rõ đã đi đâu, ngũ đệ lại lánh xa đại tẩu, tuy có lão tam đi cùng, nhưng y là người cục mịch chất phác, suốt ngày hiếm khi nói lấy một câu, đại tẩu đã lo cho đại ca, lại phải ưu sầu hiu quạnh... Ôi! Ngũ đệ không thể nào hiểu được đâu.

Nam Cung Bình cảm thấy hết sức áy náy, lặng thinh hồi lâu mới ngập ngừng nói:

- Đại tẩu, tiểu đệ nghĩ có lẽ đại ca đã về đến Chỉ Giao sơn trang rồi, khi nào xong việc tiểu đệ sẽ trở về Chỉ Giao sơn trang ngay.

Quách Ngọc Hà thở dài:

- Dù thế nào đại tẩu chung quy cũng là phụ nữ, tam ca ngươi lại là ngời không biết tính toán, phải chi có ngũ đệ đi cùng, dọc đường có thêm người tiếp ứng, vậy mà...

Nam Cung Bình cao giọng:

- Mặc dù tiểu đệ không thể dọc đường tiếp ứng cho đại tẩu, nhưng...

Chàng lấy từ trong lòng ra một mảnh Hán ngọc, cúi mặt đặt vào tay Quách Ngọc Hà và nói tiếp:

- Đại tẩu hãy cầm lấy mảnh Hán ngọc này, bất luận đi đến đâu cũng có tiệm quán của gia đình tiểu đệ tiếp đón.

Chàng không dám ngước lên nhìn Quách Ngọc Hà nên không trông thấy vẻ đắc ý trong ánh mắt y thị, một cơn gió nhẹ thoảng qua, đưa mùi hương dìu dịu trên người y thị vào trong mũi

Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình bỗng cảm thấy một bàn tay mềm mại nắm lấy tay mình, chàng giật mình lùi sau một bước. Quách Ngọc Hà đã đặt viên thuốc màu đỏ vào trong tay chàng, khẽ thở dài nói:

- Ngũ đệ sau khi lo xong việc đừng quên về nhà thăm đại tẩu, và nếu gặp đại ca, cũng đừng quên khuyên y mau trở về nhà.

Giọng nói y thị như có vẻ nghẹn ngào, Nam Cung Bình càng không dám ngẩng lên, chỉ cúi đầu vâng dạ, bỗng nghe Quách Ngọc Hà lại thở dài nói:

- Đại tẩu đã hết lòng vì ngũ đệ, chẳng hay ngũ đệ có chịu làm giúp cho đại tẩu ba việc chăng?

Nam Cung Bình thoáng kinh ngạc, lập tức cao giọng nói:

- Dù đại tẩu không làm gì cho tiểu đệ thì tiểu đệ cũng phải hết lòng vì đại tẩu, đó là lẽ đương nhiên.

Quách Ngọc Hà đưa tay chỉ Chiến Đông Lai và nói:

- Người này là đệ tử phái Côn Lôn, vốn có chút oán thù với chúng ta, võ công của hắn rất cao, chỉ e đồng môn năm người chúng ta cũng không phải là địch thủ của hắn, để vĩnh tuyệt hậu hoạn, ngũ đệ hãy mau điểm vào tử huyệt của hắn.

Nam Cung Bình trố mắt sững sốt hồi lâu mới nói:

- Nếu người này có điều vô lễ với đại tẩu, chờ khi y hồi tỉnh, tiểu đệ sẽ lập tức quyết một phen tử chiến với y, dù chết dưới tay y thì tiểu đệ cũng không một lời oán trách, còn hiện giờ y đang hôn mê, hơn nữa lại do người khác giao cho tiểu đệ, dù bản thân tiểu đệ phải chết cũng không thể động chạm đến y được.

Quách Ngọc Hà sầm mặt lạnh lùng:

- Trong tay ngũ đệ hãy còn đang cầm thuốc giải mà đại tẩu phải liều mạng mới lấy được, vậy mà đã không vâng lời đại tẩu, sau này chẳng rõ sẽ như thế nào nữa?

Nam Cung Bình biến sắc:

- Tiểu đệ... tiểu đệ...

Đột nhiên trao trả viên thuốc giải vào tay Quách Ngọc Hà, trầm giọng nói:

- Thà tiểu đệ không lấy viên thuốc này còn hơn phải làm điều phản bội lương tâm như vậy.

Vừa định quay người bỏ đi, nào ngờ Quách Ngọc Hà bỗng nhoẻn cười nói:

- Đại tẩu chỉ là thử ngũ đệ đó thôi, xem ngũ đệ có quên những lời giáo huấn của sư phụ lão nhân gia hay không, sao ngũ đệ lại như vậy?

Vừa nói thì vừa trao lại viên thuốc giải cho Nam Cung Bình, Nam Cung Bình quét mắt nhìn, thấy Quách Ngọc Hà mặt đầy u oán, bất giác xiêu lòng ấp úng nói:

- Chỉ cần không phải những việc như vậy, sau này dù là dầu sôi lửa đỏ, tiểu đệ cũng sẵn sàng xả

thân vì đại ca và đại tẩu.

Quách Ngọc Hà bỗng hỏi:

- Ngũ đệ đối với đại ca và đại tẩu chả lẽ hoàn toàn như nhau ư?

Nam Cung Bình ngớ người, lại nghe Quách Ngọc Hà nói tiếp:

- Nếu ngũ đệ đối với đại ca và đại tẩu quả thực hoàn toàn như nhau thì đại tẩu rất là vui mừng.

Bỗng chìa tay ra nói tiếp:

- Vì những lời hôm nay, mong ngũ đệ hãy bắt tay với đại tẩu một cái để chứng tỏ ngũ đệ không bao giờ quên.

Nam Cung Bình cúi mắt nhìn, chỉ thấy năm ngón tay của Quách Ngọc Hà trắng nõn, chẳng hiểu sao lòng bỗng dâng lên một niềm cảnh giác, ngập ngừng nói:

- Tiểu đệ... tiểu đệ...

- Chả lẽ ngũ đệ chê bàn tay của đại tẩu quá bẩn hay sao?

Nam Cung Bình thầm buông tiếng thở dài, đưa tay ra nhẹ bắt một cái với Quách Ngọc Hà, và định rút tay về, chợt cảm thấy bàn tay bị siết mạnh, một làn hương thơm dịu ngọt từ lòng bàn tay truyền thẳng vào con tim.

Quách Ngọc Hà dịu giọng nói:

- Ngũ đệ đừng bao giờ quên đêm nay.

Nam Cung Bình nghe cõi lòng rúng động, không chờ y thị nói dứt lời, vội vùng tay ra, quay người phóng vọt đi.

Quách Ngọc Hà đưa mắt trông theo bóng dáng chàng biến mất trong bóng tối, nụ cười kỳ bí lại hé nở trên môi. Trong bóng tối bỗng lại có một bóng người lướt ra như bay, chộp lấy bàn tay Quách Ngọc Hà, lớn tiếng nói:

- Đừng bao giờ quên đêm nay cái gì hả?

Đảo mắt nhìn, liền tức lớn tiếng quát:

- Nàng nắm gì trong tay đó?

Tiếng quát ngập đầy ghen tức, không cần hỏi cũng biết đó là Thạch Trầm.

Quách Ngọc Hà sầm mặt, vùng tay ra, lạnh lùng nói:

- Ngươi là gì của ta? Ngươi có quyền can thiệp chăng?

Thạch Trầm tái mặt tức giận:

- Nàng... nàng...

Bỗng buông tiếng thở dài, cúi đầu nói:

- Nàng đối với đại ca, ta... nhưng nàng đối với hắn...

Quách Ngọc Hà buông tiếng cười khẩy xòe tay ra nói:

- Tấm ngọc bài này là do lão ngũ tặng cho, có nó trong tay, trong vòng một hôm ta có thể điều động hằng mấy mươi vạn lạng bạc vàng, ngươi làm được chăng?

Thạch Trầm ngớ người, vẻ tức giận trên mặt liền trở nên đau khổ, hai tay nắm chặt vào nhau vặn vẹo một cách đau đớn.

Quách Ngọc Hà ném cho y cái nhìn lạnh lùng rồi quay người đi. Thạch Trầm bỗng thét lớn vung tay chộp vào vai y thị, như thể muốn xé nát tấm thân đầy đặn diễm kiều kia và moi lấy quả tim lạnh tanh của y thị.

Quách Ngọc Hà biến sắc mặt, tay phải lòn qua nách điểm vào huyệt Tướng Đài Thạch Trầm, nhưng bàn tay vừa chạm vào áo y, sát cơ trên mặt thị bỗng tan biến, nhoẻn cười dịu giọng nói:

- Làm gì vậy hở? Buông ra, đau quá hà?

Giọng nói thị ngọt lịm đầy quyến rũ, Thạch Trầm mặt thoáng co giật, sau cùng buông tiếng thở dài, bỏ tay ra, cúi đầu xuống. Quách Ngọc Hà đưa tay xoa nhẹ lên vai, giọng lả lơi:

- Đau quá, mau xoa giùm đi!

Thạch Trầm không tự chủ được đưa tay xoa nhẹ lên bờ vai dịu mềm của Quách Ngọc Hà, thị khép hờ mắt, ngửa cổ thoải mái thở ra một hơi dài, làn tóc mây chạm vào má Thạch Trầm, thì nhẹ tựa đầu vào vai y, khẽ nói:

- Phải rồi... Ở chỗ ấy... nhẹ một chút...

Theo giọng nói ngọt ngào và hương thơm quyến rũ, bàn tay Thạch Trầm dần nhanh hơn, dần đi xuống... ánh mắt dần bộc lộ vẻ thèm muốn của loài dã thú...

Quách Ngọc Hà õng ẹo thân hình, thì thào:

- Khờ quá đi, làm sao mà ta với lão ngũ... Ừm, đừng... chẳng qua định lợi dụng hắn... ừm, nhẹ chút mà... Ở đây... không được.

Thị bỗng phóng một chưởng ra sau, người như cá trạch tuột ra khỏi vòng tay của Thạch Trầm, Thạch Trầm bật lên một tiếng sửng sốt.

Quách Ngọc Hà nhoẻn cười:

- Đã bảo đừng, không chịu nghe lời là phải chịu khổ đấy!

Thị đưa tay nhẹ vuốt tóc, bật cười khúc khích, tiếng cười quyến rũ ấy đã khiến Thạch Trầm quên mất đau khổ, quên mất lý trí, vươn vai lại toan nhào tới.

Nào ngờ Quách Ngọc Hà bỗng nín cười, lạnh lùng nói:

- Ngươi định làm gì vậy?

Trong thoáng chốc thị đã từ một người đàn bà lẳng lơ biến thành một nữ thánh tôn nghiêm.

Thạch Trầm ngó người chững bước, dáng vẻ như vừa bị xối cho một gàu nước lạnh.

Quách Ngọc Hà lòng thầm đắc ý, biết chàng thiếu niên này đã hoàn toàn rơi vào bẫy rập và trở thành nô lệ của mình, vẻ mặt bèn trở nên hòa hoãn, khẽ thở dài nói:

- Tam đệ phải hiểu tấm lòng của ta, sao cứ mãi làm cho ta phải buồn khổ, tức giận chứ?

Thạnh Trầm đứng thờ thẫn, đau khổ cúi gầm mặt, ngoài xa tiếng gió khuya cành lá rì rào như thở than cho người thiếu niên bị đắm chìm trong đam mê nhục dục mà không tự rút chân ra được này.

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt, chậm rãi nói:

- Tam đệ đi theo ta, không bao giờ ta để cho tam đệ phải chịu thiệt thòi, chỉ cần tam đệ ngoan ngoãn vâng lời đừng làm ta tức giận, tất nhiên là ta thương quý tam đệ.

Bỗng sầm mặt nói tiếp:

- Nhưng tam đệ phải hiểu, mặc dù vậy ta cũng không thể vì tam đệ mà từ bỏ tất cả, trong võ lâm có rất nhiều điều tam đệ không thể hiểu được, vì tiền đồ mai sau của chúng ta, có rất nhiều việc bắt buộc ta phải thực hiện, tam đệ hiểu không?

Thạch Trầm thờ thẫn gật đầu, Quách Ngọc Hà nói tiếp:

- Do đó bất luận ta làm gì tam đệ cũng đừng thắc mắc can thiệp, nếu tam đệ bằng lòng thì hai ta sẽ mãi mãi bên nhau, bằng không...

Thị bỗng ngưng lời, chậm rãi bỏ đi. Thạch Trầm cắn chặt răng, hai tay bụm mặt, lòng ngập đầy đau khổ lẫn tức giận, hận không thể một quyền đấm cho y thị chết tươi ngay, song Quách Ngọc Hà bỗng ngoảnh lại nhoẻn miệng cười dịu giọng nói:

- Đứng đó làm gì vậy? Nào, lại đây, gió to thế này...

Thạch Trầm không tự chủ được cất bước đi tới, thế là tiếng cười dịu ngọt quyến rũ kia lại vang lên trong đêm tối...

U Linh Quẩn Cái

Bóng tối, quả đã che dấu rất nhiều tội ác và bí mật của loài người, khiến cho thế gian xem ra tươi đẹp và lương thiện hơn, lúc này dưới mắt Nam Cung Bình, thế gian chính là như vậy.

Gió đêm trong mát dần xua tan nỗi kinh hoàng vừa qua trong lòng chàng, cơn đói và mỏi mệt không sao chiến thắng được nỗi vui mừng dào dạt, chàng phóng đi như bay dưới bóng đêm.

Chàng cẩn thận bỏ viên thuốc giải màu đỏ vào trong một chiếc túi vải nhỏ, chiếc túi này là do chính tay mẹ chàng đã may và trao cho chàng lúc chàng rời khỏi nhà, những khi buồn chàng thường hay lấy ra ve vuốt, chàng tuy là đấng hùng anh, song đường kim mũi chỉ của từ mẫu luôn là niềm an ủi quý báu của những đứa con xa nhà.

Giờ đây chàng bỏ viên thuốc giải vào trong túi vái, đủ thấy không biết bao quý trọng viên thuốc ấy, bởi đó là tính mạng của một người bạn hiền.

Không bao lâu chàng đã đến ngoài thành Tây An, quét mắt nhìn quanh những đống gạch hoang tàn, vết tích còn lại của Cung A Hoàng, một thời huy hoàng khi xưa, chỉ thấy cây cỏ theo gió đung đưa, bốn bề không một bóng người, chàng phóng đi quanh một vòng, ánh mắt kỳ lưỡng sục tìm, song chẳng thấy bóng dáng Mai Ngâm Tuyết đâu cả.

- Chẳng lẽ nàng không giữ lời hứa bỏ đi rồi ư?

Chàng nghe lòng trầm xuống, lớn tiếng gọi:

- Mai cô nương, Mai cô nương!

Tiếng gọi lan xa trong bầu không khí hoang vắng, nếu Mai Ngâm Tuyết còn quanh quẩn đâu đây hẳn phải nghe thấy. Song bốn bề vẫn tĩnh lặng, Nam Cung Bình cảm thấy hơi thở của mình còn lạnh hơn cả gió đêm, chàng thầm nhủ:

- Nàng đã không chờ đợi, cớ sao lại phải dối gạt mình? Địch Dương thân trúng kịch độc, chẳng lẽ cũng bị nàng mang đi, vậy thì viên thuốc giải của mình há chẳng...

Chàng buông tiếng thở dài nặng nề, không muốn nghĩ tiếp nữa, chỉ thơ thẩn cất bước.

Mây đen bay qua, ánh trăng lại chiếu xuống, chàng đảo mắt nhìn, ánh trăng soi thẳng vào mặt Mai Ngâm Tuyết.

Chàng mừng rỡ reo vang:

- Nàng ở đây rồi!

Vừa định lao tới, bỗng phát hiện vẻ mặt Mai Ngâm Tuyết trơ lạnh như ngây dại, ánh mắt tuy long lanh, song dáng vẻ như đã bị điểm huyệt hay bị trúng phải ma pháp, ngây ngẩn ngồi dưới một bức tường lở.

Nam Cung Bình lặng người biết nàng đã gặp điều bất trắc, vội phóng bước đến gần, mây đen lại

che mất ánh trăng, gió đêm lạnh lẽo, chàng run giọng nói:

- Cô nương làm sao vậy?

Chỉ thấy Mai Ngâm Tuyết đảo tròn mắt, chằm chặp nhìn thẳng về phía trước.

Nam Cung Bình bất giác ngưng lời ngoảnh lại nhìn, bỗng thấy một bóng người cũng ngồi xếp bằng ngay ngắn dưới gốc một cây dương phía đối diện cách chàng ngoài năm trượng, người ấy ngồi như xác chết không chút động đậy, cũng chỉ có đôi mắt là sáng long lanh trong bóng đêm.

Chàng định thần nhìn kỹ, liền giật mình buột miệng reo:

- Diệp cô nương sao cũng có mặt tại đây?

Thì ra người ấy lại là Diệp Mạn Thanh xinh đẹp nhưng lạnh lùng cao ngạo, đệ tử của "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch.

Nào ngờ Diệp Mạn Thanh cũng lại như không hề nghe thấy lời nói của chàng, vẫn ngồi yên dưới đất.

Nam Cung Bình hết sức lấy làm lạ, nhẹ nhàng đặt Chiến Đông Lai xuống dựa vào một bức tường lở, hết nhìn Diệp Mạn Thanh lại quay sang Mai Ngâm Tuyết, thấy hai thiếu nữ tuyệt sắc này hệt như hai pho tượng đá.

Chàng thừ ra một hồi, đoạn đi đến trước mặt Diệp Mạn Thanh, rụt rè nói:

- Diệp cô nương phải chăng đã bị điểm trúng huyệt đạo?

Ánh mắt Diệp Mạn Thanh vút qua một vẻ cười, song vẫn không hề động đậy và trả lời câu hỏi của chàng.

Nam Cung Bình chú mắt nhìn kỹ, chỉ thấy nàng toàn thân vận y phục màu xanh biếc, gương mặt vẫn đẹp tuyệt và lạnh lùng cao ngạo, hoàn toàn không có vẻ bị người điểm huyệt.

Nam Cung Bình lại càng thắc mắc hơn, quay người đi đến trước mặt Mai Ngâm Tuyết, chỉ thấy Mai Ngâm Tuyết ném cho chàng một cái nhìn hậm hực, dường như trách chàng tại sao lại quan tâm đến người khác như vậy.

Nam Cung Bình kinh hãi nói:

- Thật ra là việc gì thế này?

Mai Ngâm Tuyết cũng vẫn bất động, không trả lời như bỗng dưng trở thành câm điếc.

Nam Cung Bình vô cùng bối rối, đảo mắt nhìn quanh, bỗng giật mình kinh hãi, lớn tiếng nói:

- Địch Dương đâu rồi?

Mai Ngâm Tuyết chằm chặp nhìn Diệp Mạn Thanh. Diệp Mạn Thanh chằm chặp nhìn Mai Ngâm Tuyết, hai nàng không hề ngó ngàng đến Nam Cung Bình, như thể không có chàng hiện diện.

Nam Cung Bình hết nhìn Mai Ngâm Tuyết bên phải, lại nhìn Diệp Mạn Thanh bên trái, nhất

thời lòng hết sức rối rắm, chẳng tài nào hiểu nổi việc gì đang xảy ra.

Đột nhiên, một con rắn xanh dài chừng một thước chầm chậm từ trong bụi cỏ bò ra, lát sau đã đến cạnh đầu gối Diệp Mạn Thanh, ánh mắt nàng tuy lộ vẻ khiếp hãi, song người vẫn không nhúc nhích.

Ở nơi hoang dã, rắn đa số rất độc, Nam Cung Bình trong cơn kinh hãi vội vàng lao tới lẹ làng đưa tay phải chộp lấy đuôi rắn, chỉ thấy con rắn xanh uốn mình, đầu rắn bỗng ngốc lên thè lưỡi đỏ lòm, nhanh như chớp cắn vào cổ tay Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình tuy một thân võ công, nhưng rất lạ lẫm đối với loài rắn, chàng giật mình vung mạnh tay ra sau, rồi đưa mắt nhìn theo, lại giật mình kinh hãi, thì ra con rắn xanh vừa bị chàng ném vào người Mai Ngâm Tuyết.

Chàng vội nhún mình lao tới như tên bắn, con rắn xanh như cũng bi kinh hoảng, khựng lại một thoáng trên mình Mai Ngâm Tuyết rồi mới từ từ bò lên cổ nàng.

Mai Ngâm Tuyết sợ tái mặt, cơ mặt nàng cũng co giật liên hồi ánh mắt hãi hùng nhìn vào chiếc lưỡi đỏ lòm của thanh xà, đẫm mồ hôi, song người vẫn không động đậy.

Đàn bà con gái sợ rắn đó là tính bẩm sinh, phụ nữ nào gan to đến mấy hễ trông thấy rắn hay chuột là lập lức hồn phi phách tán, vậy mà nàng thà để cho rắn xanh bò trên mình, thà chấp nhận sợ đến lặng người, thậm chí thà chịu bị cắn cho một phát cũng không muốn cựa quậy thân mình, đó là vì sao?

Nam Cung Bình lao tới, lẹ làng đưa tay phải ra chộp vào đầu rắn, vừa rồi chàng đã có kinh nghiệm, giờ vận kình nơi bàn tay, định chộp một cái là bóp chết con rắn xanh ngay.

Nào ngờ chàng mới đưa tay ra, sau lưng bỗng vang lên một tiếng quát khẽ:

- Không được động đến!

Chàng giật minh ngoái lại, chỉ thấy Vạn Đạt từ xa phóng nhanh tới, hơi thở hổn hển nhưng vẻ mặt nghiêm nghị lom lom nhìn vào con rắn xanh, đồng thời tiện tay kéo Nam Cung Bình ra sau lưng.

Nam Cung Bình thoáng chau mày ngạc nhiên:

- Vạn huynh…

Vạn Đạt xua tay ngăn lời nhon nhón từng bước đi tới, vẻ mặt càng thêm nghiêm nặng như đang đối mặt với kẻ địch trong giờ phút nguy hiểm. Nam Cung Bình thấy vẻ căng thẳng của Vạn Đạt biết con rắn xanh này rất độc, nếu lỡ mình ra tay bất thành, há chẳng làm cho Mai Ngâm Tuyết thiệt mạng, nghĩ vậy bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Bốn bề yên lặng như tờ, khiến tiếng tim đập của họ nghe như thể sấm rền.

Con rắn xanh xấu ác và có vẩy đã bò lên đến vai Mai Ngâm Tuyết, chiếc lưỡi đỏ thập thò cơ hồ chạm vào mặt nàng, ngay cả Diệp Mạn Thanh ngồi đối diện, ánh mắt cũng lộ vẻ kinh hoàng.. Bước chân của Vạn Đạt càng nhẹ và chậm hơn…

Nam Cung Bình hai tay nắm chặt lại, mặc cho mồ hôi từ trên trán chảy xuống má, bỗng thấy

Vạn Đạt tay phải vung ra nhanh như chớp, ba ngón cái, giữa và trỏ chộp vào cổ rắn, ném mạnh xuống đất, con rắn xanh lập tức nằm cứng đơ, không còn nhúc nhích được nữa.

Đôi mày Nam Cung Bình dãn ra thở phào vừa định lên tiếng cảm tạ, nào ngờ vẻ mặt Vạn Đạt vẫn hết sức nghiêm nặng, nhấc chân trái lên, từ trong ống giầy lấy ra một ngọn trủy thủ sáng quắc, rồi thì chân trái đạp nhanh xuống cổ rắn xanh, tay phải đồng thời hạ xuống, chỉ thấy ánh thép lóe lên, máu rắn phọt ra, Vạn Đạt khẽ quát:

- Lui mau!

Vừa dứt tiếng đã lui ra xa năm thước, Nam Cung Bình thoáng kinh ngạc, rồi cũng lui ra theo, chỉ thấy con rắn xanh đã bị chém làm ba đoạn, máu phún ra xa những hai thước, song đầu rắn vẫn còn nhúc nhích, rồi đột nhiên phóng lên.. Vạn Đạt hét lớn, ngọn trủy thủ trong tay lẹ làng ném ra, những thấy ánh thép lóe lên, đầu rắn đã bị ngọn trủy thủy cắm xuống mặt đất.

Mãi đến lúc này, Vạn Đạt mới thở phào nhẹ nhỏm, Nam Cung Bình cũng đưa tay lên lau mồ hôi trán, nhưng Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh thì vẫn ngồi cứng đơ, màn kinh tâm động phách vừa qua như không hề xảy ra đối với hai nàng.

Nam Cung Bình định thần lại, chỉ nghe Vạn Đạt lẩm bẩm:

- May thay... May thay...

Nam Cung Bình thắc mắc hỏi:

- Vậy là sao thế này?

Vạn Đạt nghiêm giọng:

- Trong Trung Nguyên rất hiếm khi gặp loài rắn xanh này, người Quan Ngoại sợ nó như loài ma quỷ, họ đa số gọi nó là Bố Tư Mã Tử Thắc, chẳng hiểu là tiếng Tạng hay tiếng Hồi. Loại rắn này độc vô cùng, bị cắn phải chỉ chớp mắt là chết ngay, và nó sống rất dai, khi nãy dù công tử bóp chết nó, nhưng trong chiếc răng độc của nó cũng còn có thể phun chất độc ra làm chết người ngay tức khắc, thật không ngờ lại gặp loài rắn độc này tại đây.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, lòng thầm mừng cho sự may mắn của mình, nếu không nhờ tay lão luyện giang hồ này đến kịp lúc, hậu quả thật là không lường, bất giác đưa mắt nhìn con rắn độc kia và nói:

- Tại hạ không phải hỏi về việc ấy, mà là...

Đoạn đưa tay chỉ Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh nói tiếp:

- Hai người đã làm sao thế này? Và còn Địch huynh đâu mất rồi?

Vạn Đạt từ trong lòng lấy ra một mảnh vải trắng, cẩn thận gói ngọn trủy thủ lại, rồi vừa đào một cái lỗ dài cạnh xác rắn vừa thở dài nói:

- Tại hạ với Mai cô nương ở đây chờ công tử, trời dần sáng, độc thế của Địch bằng hữu càng thêm khủng khiếp, miệng không ngớt nói lảm nhảm, và cố sức đứng lên, Mai cô nương vốn định điểm huyệt y, nhưng tại hạ sợ chất độc đã thấm vào máu, nếu điểm huyệt máu sẽ ngưng tụ lại một chỗ thì càng nguy hiểm hơn.

Đoạn liếc nhanh về phía Mai Ngâm Tuyết khẽ nói tiếp:

- Lúc bấy giờ tại hạ vốn định tìm một nơi kín đáo và mát mẻ hơn để chờ công tử, khi nào công tử về đến hẳn sẽ lên tiếng gọi, nhưng Mai cô nương nhất quyết không chịu, bảo đã hứa là ở đây chờ công tử, thì dù chờ đến trời long đất lỡ, biển cạn đá mòn cũng không rời khỏi một bước.

Nam Cung Bình nghe lòng ấm áp, bất giác đưa mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết, vừa lúc Mai Ngaõm Tuyết cũng đưa mắt nhìn chàng, ánh mắt hai người chạm nhau, Nam Cung Bình nghe tim đập rộn rạo, ơ hờ nói:

- Rồi sao nữa?

- Chờ đến sau hoàng hôn, tại hạ đi kiếm về ít lương khô và nước uống, ai ngờ Mai cô nương chẳng ăn chút nào cả, chỉ uống lấy hai hớp nước, cứ nôn nóng và lo lắng nhìn về phía hướng đi của công tử, tuy miệng nàng không nói, nhưng dĩ nhiên là tại hạ hiểu là nàng đã lo lắng điều gì, và kỳ thực trong lòng tại hạ dễ thường không lo lắng cho công tử? Sau khi trời tối tại hạ lại đi tìm một ít củi nhóm lửa lên.

Đoạn lại đưa mắt nhìn Diệp Mạn Thanh, rồi nói tiếp:

- Ngay khi ấy thì vị Diệp cô nương này nghe tiếng nói lảm nhảm và rên rĩ của Địch Dương mà tìm đến...

Bỗng đảo mắt nhìn quanh, rồi hạ thấp giọng:

- Vị Diệp cô nương này hình như cũng vì công tử mà đến, vừa trông thấy Mai cô nương liền biến sắc mặt hỏi:

"Nam Cung Bình, công tử đã thọ thương ư?". Nàng nhất định đã đoán ra Mai cô nương là ai, và tưởng đâu người ở bên Mai cô nương nhất định là công tử.

Nam Cung Bình thở dài, lòng chẳng rõ là ấm áp hay bâng khuâng, chàng cố nén nỗi khao khát nhìn Diệp Mạn Thanh, song vẫn bất giác đưa mắt nhìn, thế là hai luồng ánh mắt lại gặp nhau, con tim Nam Cung Bình giật thót ngây ngẩn nói:

- Rồi sao nữa?

Vạn Đạt hắng giọng rồi nói:

- Sau đó... Mai cô nương bèn cười khẩy hỏi nàng là ai? Hai người... khạc.. khạc... hai người lời qua tiếng lại rồi lập tức xảy ra xung đột... khạc khạc...

Vạn Đạt đằng hắng liên tục, chứng tỏ y không nói được hết ý, song giọng nói và thần sắc biểu hiện đó hoàn toàn là vì Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình thầm thở dài, thờ thẩn nói:

- Rồi... sao... nữa?

Hẳn là chàng cũng đã hiểu ý Vạn Đạt. Vạn Đạt nói tiếp:

- Hai vị cô nương đối thoại, dĩ nhiên tại hạ không dám xía vào và cũng chẳng tiện lưu ý lắng

nghe, đến sau cùng chỉ nghe... khạc khạc...

Lại đưa mắt nhìn về hai phía, Nam Cung Bình không nén được buột miệng hỏi:

- Đã nghe nói sao?

- Chỉ nghe Mai cô nương cười khẩy nói:

"Không sai, tuổi ta đã ba, bốn mươi, tất nhiên có thể làm tiền bối của ngươi, giờ ta phải trừng trị cái tội vô lễ của hàng vãn bối như ngươi!" Nam Cung Bình thoáng chau mày, thầm lấy làm lạ:

- Vậy là Diệp Mạn Thanh đã xưng hô với nàng là "lão tiền bối", vì sao nàng còn bảo Diệp Mạn Thanh là vô lễ thế nhỉ?

Chàng tuy thông minh tuyệt đỉnh, song cũng chẳng thể suy xét được tâm lý của phụ nữ, thử nghĩ nếu Diệp Mạn Thanh cứ luôn miệng với tuổi tác để nhắc nhở Mai Ngâm Tuyết, bảo Mai Ngâm Tuyết chỉ có thể là "lão tiền bối" của Nam Cung Bình, Mai Ngâm Tuyết không tức giận sao được?

Vạn Đạt lại nói tiếp:

- Thế là Diệp cô nương tất nhiên cũng... cũng nổi giận lên, ngay lúc ấy Địch Dương lại giãy giụa, tại hạ liền vội đến chăm sóc cho y đến khi y lắng dịu, hai vi cô nương lại cãi nhau hai câu nữa, sau cùng Diệp cô nương lạnh lùng nói:

"Giới giang hồ ai cũng gọi phương giá là Lãnh Huyết Phi Tử, hẳn tâm tính hết sức bình tĩnh và kiên định, vậy thì chúng ta hãy so võ tọa công, trong bất kỳ tình huống nào, ai mà nhúc nhích thì kể như thua." Nam Cung Bình thầm nhủ:

- Diệp Mạn Thanh quả là thông minh tuyệt đỉnh, nàng ta cùng "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch ở trên đỉnh núi Hoa Sơn, chịu đựng sự cô đơn và hiu quạnh trong suốt mười năm dài, không kể điều khác, chỉ môn tọa công hẳn cũng đã hơn người.

Nghĩ đến đây, chàng bất giác đưa mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết, khẽ nói:

- Mai cô nương đã chấp nhận ư?

Vạn Đạt nhẹ gật đầu:

- Mai cô nương sao lại không chấp nhận?

Nam Cung Bình chợt nhớ Mai Ngâm Tuyết ở trong cổ quan tài chật hẹp tăm tối suốt mười năm đằng đẳng, nỗi cô đơn và đau khổ trong thời gian ấy phải có lòng kiên nhẫn và tự lực ghê gớm lắm mới trải qua được, vậy thì cái trò tĩnh tọa này làm sao gây khó khăn cho nàng được?

Nghĩ vậy, Nam Cung Bình bất giác buông tiếng thở dài, quét mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh, lại thầm nhủ:

- Hai nàng này kinh lịch và tính nết đều khác xa những phụ nữ khác, xem chừng trong vòng một hai hôm cũng chẳng ai động đậy đâu.

Vạn Đạt thấy vẻ mặt Nam Cung Bình biến đổi liên hồi, lúc vui mừng, lúc cảm khái, lúc hâm mộ,

lúc lại lo âu, bất giác hết sức lấy làm lạ, im lặng không nói tiếp nữa.

Bỗng nghe Nam Cung Bình thở dài nói:

- Hai người so đấu thế này, chẳng hiểu cho đến bao giờ mới kết thúc?

Vạn Đạt thoáng chau mày, khẽ nói:

- Tạm khoan nói đến điều ấy, trong hai cô nương bất luận là ai thua, thử hỏi công tử định liệu ra sao?

Nam Cung Bình ngẩn người lẩm bẩm:

- Vậy phải làm sao đây?

Vạn Đạt thở dài:

- Biết làm sao đây?

Nam Cung Bình mắt đăm chiêu nhìn về phương xa, Vạn Đạt ngơ ngẩn nhìn Nam Cung Bình, bỗng nghe Nam Cung Bình lớn tiếng nói:

- Vậy Địch Dương huynh đâu mất rồi?

Vạn Đạt trầm giọng:

- Chất độc trên ngân chùy của Nhâm Phong Bình quả là khủng khiếp, chẳng những có thể đoạt mạng người mà còn có thể làm cho người mê mẩn tâm trí. Vị Địch bằng hữu kia suốt một ngày như điên như dại, khi sao vừa mọc tình trạng của y lại càng dữ dội hơn, một mặt tại hạ phải lưu ý động tĩnh của Mai cô nương, một mặt lại phải chăm sóc cho y, lòng dạ vốn đã rối bời, đến khi hai nàng ấn định lối tỉ đấu kỳ dị này, tại hạ hết sức sửng sốt, ngay khi ấy Địch bằng hữu lại vùng khỏi tay tại hạ, phóng đi như bay vào trong bóng tối.

Nam Cung Bình biến sắc mặt, vội hỏi:

- Chả lẽ không ai đuổi theo ngay ư?

- Lúc ấy Mai cô nương và Diệp cô nương đã bắt đầu tỉ thí, ngay cả nhúc nhích còn không tất nhiên là không đuổi theo rồi.

Nam Cung Bình tái mặt:

- Còn Vạn huynh?

Vạn Đạt thở dài:

- Lúc bấy giờ tại hạ không còn lo nghĩ đến điều khác nữa, lập tức hết sức đuổi theo, ai ngờ Địch bằng hữu tuy đang trúng độc, nhưng thân pháp vẫn nhanh khôn tả, chẳng rõ là khinh công của y vốn đã cao siêu, hay là do độc tính thúc đẩy, dù tại hạ đã cố hết sức mình đuổi theo, nhưng không đầy một tuần trà sau, ngay cả bóng dáng của y cũng biến mất.

Nam Cung Bình hai tay nắm chặt, ném cho Mai Ngâm Tuyết một cái nhìn hậm hực, đoạn nói:

- Vạn huynh đuổi theo không kịp, bèn tự ý quay về đây phải không?

Vạn Đạt thở dài:

- Tại hạ đuổi theo không kịp, thật chẳng còn cách nào khác, lớn tiếng kêu gọi một hồi rồi đành quay về đây thì vừa lúc trông thấy con thanh xà kia.

- Địch huynh đi về hướng nào?

Vạn Đạt chỉ tay về hướng tây, Nam Cung Bình quát:

- Đưa tôi đi!

Đoạn nắm tay Vạn Đại phóng như bay vào trong bóng tối nhập nhòa. Vạn Đạt chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh kéo, khiến y không tự chủ được lao nhanh về phía trước, bất giác thầm thở dài tự nhủ:

- Cách biệt mấy năm, thật không ngờ võ công của y lại tinh tiến đến vậy, có điều... Ôi! Không ngờ trông bề ngoài y tuy điềm tĩnh hơn trước, song vẫn nhiệt tình và nóng nảy như xưa.

Vạn Đạt cơ hồ không hề chạm chân xuống đất mà đã vượt ra ngoài xa mấy mươi trượng, ngoái lại nhìn, mây đen lại che khuất ánh trăng chẳng còn thấy bóng dáng Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh đâu cả.

Thế rồi đêm càng tĩnh lặng hơn, Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh không cầm lòng được liếc nhìn về phía hướng đi của Nam Cung Bình, lập tức lại quay ánh mắt về cùng chằm chặp nhìn nhau, bề ngoài hai nàng tuy trông bình lặng, song cõi lòng thì như bão tố phong ba...

Gió rét sương lạnh, trên khoảng đất trống cạnh hai nàng, Chiến Đông Lai bỗng bắt đầu cựa quậy. Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh không người nào biết thiếu niên áo gấm này là ai? Mắc bệnh hay thọ thương? Thù địch hay bằng hữu của Nam Cung Bình?

Chỉ thấy y động đậy mấy cái, rồi bỗng đứng phắt dậy, hệt như một thú thỏ bị trúng tên, kinh hoàng và ngạc nhiên đưa tay che mắt dáo dác nhìn quanh, khi trông thấy Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh, y càng ra chiều kinh ngạc hơn, đôi mắt trố to, buột miệng nói:

- Đây là đâu? Tại sao ta lại ở chốn này?

Trăng tối gió lạnh, bốn bề hoang vắng, chợt thức tỉnh thấy mình đang đứng giữa hai thiếu nữ quốc sắc thiên hương, vẻ mặt trơ khấc, bốn mắt cùng ngây ngẩn nhìn y, không ai trả lời câu hỏi của y, như không hề nghe thấy, dẫu y gan dạ đến mấy cũng không khỏi rùng mình sờn gáy, ngờ thần nghi quỷ, thừ ra hồi lâu mới quay người lớn tiếng gọi:

- Ngọc Nhi, Bạch Nhi...

Rồi bỗng quay lại lớn tiếng nói:

- Đây là chốn nào? Vì sao tôi lại ở đây?

Mây tan rồi lại hợp, trăng sáng rồi lại mờ nhưng hai thiếu nữ tuyệt sắc và thần bí kia vẫn không hề động đậy, thậm chí không thèm nhìn ngó đến y, Chiến Đông Lai bỗng nghe lòng ớn lạnh, thầm nhủ:

- Hay ta đã gặp ma quỷ? Không thì sao bỗng dưng lại từ Mộ Long Trang đến đây?

Y buông tiếng đằng hắng, tung mình lướt đi như sao xẹt. Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh cùng giật mình thầm nhủ:

- Khinh công quả là cao siêu!

Hai nàng đều hết sức lấy làm lạ, song nghĩ đến dáng vẻ của y vừa rồi, lại không khỏi thầm nực cười.

Ngờ đâu chỉ lát sau, bỗng lại nghe bên cạnh vang lên một tiếng đằng hắng, thiếu niên áo gấm hai tay chấp sau lưng, ánh mắt đảo lung tung, lại chậm bước quay về, đưa mắt nhìn kỹ Mai Ngâm Tuyết rồi lại quay sang nhìn Diệp Mạn Thanh, đoạn đi đến bên cạnh Mai Ngâm Tuyết, cúi xuống liên tiếp đằng hắng mấy tiếng rồi nói:

- Này, này, này...

Diệp Mạn Thanh cũng không nhúc nhích, song ánh mắt hai nàng đều có vẻ tức giận, lời lẽ và cử chỉ của thiếu niên này sao lại khinh cuồng vô lễ như vậy?

Chiến Đông Lai bỗng hét to:

- Này!

Tiếng hét vang như chuông ngân, Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh đều nghe rúng động cõi lòng, mí mắt cũng bị giật mạnh. Chiến Đông Lai ngửa cổ cười nói:

- Thì ra hai nàng không phải là điếc, ha ha... khi nãy vốn đang lấy làm buồn cho hai nàng, trẻ đẹp thế này nếu quả thật bị câm điếc thì đáng tiếc biết bao!

Bỗng nín cười lạnh lùng nói:

- Hai nàng không câm mà cũng chẳng điếc cớ sao không chịu trả lời câu hỏi của kẻ này? Chả lẽ không muốn đếm xỉa hay là khinh thường kẻ này?

Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh nhận thấy thiếu niêm này võ công tuy cao, người cũng khá anh tuấn, song lời lẽ và thái độ thì lại quá cuồng ngạo đáng ghét, hai nàng càng thêm tức giận, song vẫn không hề động đậy.

Chiến Đông Lai chấp tay sau lưng đi được vài bước, đưa mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết, lại quay sang nhìn Diệp Mạn Thanh, bỗng ngửa cổ cười vang nói:

- Tốt lắm, ta đã hiểu rồi, có lẽ trời cao thương xót ta một mình cô đơn nên đã ban cho hai mỹ nhân tuyệt trần như thế này.

Y quay sang Mai Ngâm Tuyết nói:

- Phải không nào?

Lại quay sang Diệp Mạn Thanh:

- Phải không nào?

Đoạn lại bật cười nói:

- Hẳn là không sai rồi, hai nàng chẳng đã mặc nhiên thừa nhận đó ư?

Mai Ngâm Tuyết cố nín giận, chỉ mong Diệp Mạn Thanh mau động đậy, hai người cứ thế cùng nhìn nhau, lửa giận cơ hồ đốt cháy lồng ngực song hai nàng vẫn không ai chịu nhúc nhích trước.

Chiến Đông Lai bỗng đưa tay vỗ trán, đôi mày chau chặt vào nhau, ra chiều hết sức phiền não, thở dài nói:

- Ông trời hỡi ông trời, ông đối với tôi tuy hậu, nhưng mà hơi quá quắt, hai nàng đều xinh đẹp như nhau, biết phải làm sao đây? Tôi chỉ có một mình, hai nàng dù sao cũng phải phân ra một thê một thiếp, có trước có sau, vậy thì ai là thê, ai là thiếp? Ai trước ai sau đây?

Y làm bộ làm tịch lẩm bẩm một mình ngúc ngoắc đi tới đưa tay sờ má Diệp Mạn Thanh, thở dài nói:

- Trẻ đẹp thế này, bảo ta làm sao đành lòng để cho nàng làm thiếp, để cho nàng phải chờ đợi chứ?

Rồi lại làm bộ làm tịch lẩm bẩm một mình, ngúc ngoắc đi tới sờ má Mai Ngâm Tuyết và nói:

- Nhưng mà nàng này cũng nào kém hơn nàng kia?

Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh mắt cơ hồ bốc lửa, hai nàng không ai nhìn Chiến Đông Lai, chỉ hậm hực nhìn vào đối phương, chỉ mong mình có thể trông thấy đối phương động đậy trước.

oOo Nam Cung Bình vừa tức giận lại lo sợ, chàng kéo Vạn Đạt phóng đi vun vút, hằn học nói:

- Sao nàng lại hồ đồ thế này, lại để cho Địch huynh đi một mình, đã biết rõ là Địch huynh bị trúng độc nặng, biết rõ là ta liều chết đi lấy thuốc giải... Ôi! Nếu không tìm gặp Địch huynh khác nào bị các nàng làm thiệt mất...

Vạn Đạt lo lắng:

- Công tử, hai vị cô nương ngồi ở đó có lẽ... có lẽ hơi nguy hiểm đấy.

Nam Cung Bình chậm bước, bỗng lại hậm hực nói:

- Vậy chứ tính mạng của Địch huynh thì sao?

Đoạn lại tiếp tục phóng vút đi. Vạn Đạt thở dài:

- Bất kỳ ai mà có được một người bạn như công tử thì thật là may phước.

- Địch huynh vì Nam Cung Bình này mới bị trúng độc, vậy mà... giờ đây Địch huynh đã... Ôi tại hạ còn xứng đáng là bạn chăng? Tại hạ... thật...

Bởi quá nóng ruột, giọng nói chàng rối loạn. Vạn Đạt im lặng một hồi, đoạn thành thật nói:

- Trên cõi đời, trong vạn người nếu có một người như công tử thì thế gian này yên vui biết mấy.

Đoạn quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề càng thêm hoang vắng hơn.

Nam Cung Bình hét vang:

- Địch huynh, Địch huynh có nghe thấy tiếng của tiểu đệ không?

Vạn Đạt thở dài:

- Vậy biết phải làm sao? Chả lẽ.... Giờ đêm khuya tăm tối tìm người thật còn khó hơn lên trời, Địch bằng hữu trúng độc tuy nặng, nhưng tại hạ đã bảo hộ tâm mạch cho y rồi, trong một ngày tuyệt đối không nguy hiểm đến tính mạng đâu, chi bằng chúng ta hãy quay về khuyên hai vị cô nương ngưng cuộc đấu trước, hai nàng vốn không có thù oán hẳn sẽ nghe lời công tử, rồi chờ đến sáng mai chúng ta hẳn chia nhau đi tìm.

Y chân không chạm đất, phóng đi lâu thế này cũng khá là mỏi mệt, khi nói hơi thở cũng hơi hổn hển.

Nam Cung Bình thoáng trầm ngâm, bước chân chậm dần:

- Nhưng... nhưng...

Bỗng nghe một tiếng "này" từ xa vọng đến, tuy ở cách rất xa nhưng người cất lên có nội lực hết sức hùng hậu, nghe thấy rất rõ ràng.

Hai người cùng giật mình đưa mắt nhìn nhau, Nam Cung Bình nói:

- Ai vậy?

- Ai vậy?

Hai người cất tiếng cùng một lúc, rồi lập tức quay người phóng đi về lối cũ, được một quãng lại nghe có tiếng cười to theo gió vọng đến, Vạn Đạt bất giác chau chặt mày.

Nam Cung Bình lo lắng nói:

- Quả không ra ngoài dự đoán của Vạn huynh, đêm khuya thế này nếu hai nàng mà gặp biến cố...

- Hai vị cô nương ấy đều có một thân hình tuyệt kỹ, nếu thật sự gặp tai biến chả lẽ ngồi thừ ra đó tranh hơn thua nữa sao?

Nam Cung Bình thở dài:

- Tâm tính của hai người này đôi khi không thể nào dùng lý lẽ mà giải thích được...

Bỗng lại có một chuỗi cười to vọng đến, Nam Cung Bình liền buông tay ra nói:

- Tại hạ đi trước...

Vừa dứt tiếng người đã vượt ra xa ngoài mười trượng, chàng vận đề chân khí, sau mười mấy cái tung mình đã về đến chỗ Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh, phóng mắt nhìn những thấy Chiến Đông Lai đang vuốt tóc Mai Ngâm Tuyết và cười khanh khách nói:

- Mái tóc dịu mềm quá, mượt mà hệt như vải lụa, chẳng rõ kẻ này đã tu bao kiếp...

Nam Cung Bình nghe máu nóng sôi sục quát lớn:

- Chiến Đông Lai, ngưng ngay!

Chiến Đông Lai đang thần hồn bay bổng cảm thấy vẻ tức giận trong ánh mắt hai nàng lại càng tăng thêm nét diễm kiều của họ, y thầm nghĩ nếu như hai nàng mà thật sự căm ghét mình tại sao không động thủ phản kháng, mà lại ngồi im lặng nhận chịu như vậy?

Tiếng quát của Nam Cung Bình đã khiến y giật nảy mình, lập tức quay phắt lại, chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn rất xa lạ đang phóng mình tới, y kinh ngạc lẫn tức giận gằn giọng nói:

- Các hạ là ai? Sao lại biết danh tánh của kẻ này?

Nam Cung Bình dừng lại trước mặt y, ánh mắt sắc lạnh trầm giọng nói:

- Kẻ này đã bồng các hạ từ Mộ Long Trang đến đây, tất nhiên là phải biết danh tánh của các hạ.

Chiến Đông Lai ngớ người:

- Các hạ đã bồng kẻ này đến đây...

- Các hạ bị trúng độc mê hương, hôn mê bất tỉnh, nếu không nhờ Vi Thất gia cứu thì không biết bây giờ các hạ sống chết ra sao?

Chiến Đông Lai sững sờ:

- Kẻ này bị trúng độc mê hương?... Được Vi Thất giải cứu...

Nam Cung Bình tức giận:

- Đúng vậy, các hạ vừa mới thoát hiểm sao lại sỗ sàng với phụ nữ xa lạ như thế này?

Chiến Đông Lai xua tay:

- Hãy khoan, kẻ này thật chẳng hiểu nổi, vậy ra hai vị cô nương này là bạn của các hạ?

Nam Cung Bình đanh mặt:

- Đúng vậy!

Chiến Đông Lai bật cười:

- Thảo nào các hạ nóng ruột thế này, nhưng... các hạ hãy an tâm, kẻ này rộng lượng lắm, các hạ bảo rằng đã từng giúp kẻ này, hai nàng lại là bạn của các hạ, vậy thì kẻ này nhường cho các hạ một nàng, còn những chuyện khác thì sau các hạ hẳn giải thích với kẻ này.

Lời lẽ của y thật là cuồng ngạo và vô sỉ, Nam Cung Bình chẳng thể ngờ được lại thốt ra từ miệng một thiếu niên anh tuấn như thế này, chàng giận run người, hai tay nắm chặt nói:

- Những lời lẽ ấy chả lẽ là con người nói ra sao? Chả lẽ các hạ không thấy những lời lẽ ấy quá đê tiện vô sỉ hay sao?

Chiến Đông Lai sầm mặt gắt:

- Ngươi nói sao?

Nam Cung Bình dằn mạnh từng tiếng:

- Ta phải thay mặt cha mẹ, sư trưởng ngươi giáo huấn tên vô sỉ ngươi một phen mới được.

Chiến Đông Lai trợn mắt cười khẩy:

- Ngươi giáo huấn ta, hay lắm...

Y chấp hai tay sau lưng ngước mặt nhìn trời.

Nam Cung Bình tức giận quát lớn:

- Hay cái gì hả?

Sấn tới phóng vù ra một chưởng đánh vào mặt Chiến Đông Lai, thế chưởng của chàng hoàn toàn không có chiêu thức, chẳng qua vì quá tức giận tiện tay phóng ra mà thôi.

Chiến Đông Lai cười khỉnh, đâu xem thế chưởng của Nam Cung Bình ra gì, ơ hờ đưa tay lên gạt, cười khẩy nói:

- Bằng vào như vậy mà...

Nào ngờ chưa kịp dứt lời, bỗng cảm thấy một luồng kình lực mạnh mẽ từ bàn tay đối phương phát ra, y chẳng thể ngờ được kẻ phát ra chiêu thức như vậy mà lại có chân lực hùng mạnh như thế này, chỉ cảm thấy cả cánh tay thậm chí đến vai và ngực tê dại, không tự chủ được bật lùi ra sau vài bước.

Vì lời dặn dò và ủy thác của "Phi Hoàn" Vi Thất, Nam Cung Bình vốn không có ý định đả thương đối phương, song vẻ khinh miệt và chế nhạo trên mặt Chiến Đông Lai đã khiến chàng không sao chịu nổi, lập tức lao theo, tả quyền hữu chưởng tới tấp tung ra bảy chưởng, chiêu nào cũng nhắm vào ba mươi sáu đại huyệt nơi ngực, lưng, vai và hai bên hông Chiến Đông Lai.

Chiến Đông Lai cánh tay phải hãy còn tê dại, song chỉ thấy thân hình y nhấp nhoáng, chẳng những tránh khỏi bảy chiêu của Nam Cung Bình mà tay trái còn hoàn kích lại bảy chiêu.

Hai người đều thầm kinh hãi không dám xem thường đối phương nữa, lúc này "Vạn Sự Thông" Vạn Đạt đã theo sau đến nơi, chỉ thấy thế quyền bóng chưởng chập chùng đâu còn phân biệt được bóng dáng hai người nữa.

Y cả đời lăn lộn trong chốn giang hồ, đi khắp từ nam chí bắc, võ công tuy không cao nhưng kiến thức chẳng phải ít, giờ đây thấy hai thiếu niên thoáng chốc đã giao đấu hơn trăm chiêu, lòng vô cùng kinh hãi, khổ nỗi y hoàn toàn không hiểu được sự tinh diệu trong quyền chiêu chưởng pháp của hai người, nên chẳng biết ai đã chiếm được thượng phong.

Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh lúc này cũng đã đưa mắt dõi theo bóng dáng của Nam Cung Bình, bỗng nghe Chiến Đông Lai quát lớn, tay phải vung lên gia nhập vào trận chiến, y vốn chỉ sử dụng một tay, giờ hai tay liên hoàn, chưởng thế càng thêm chặt chẽ.

Vạn Đạt đưa mắt nhìn thần sắc của Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh, không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Sắc mặt của hai người đều biến đổi thế kia, chả lẽ Nam Cung Bình đã sắp bại rồi ư?

Nghĩ vậy, y chỉ mong được một trong hai nàng ra tay giúp sức, lại nhủ thầm:

- Trong lúc này nếu một trong hai nàng ra tay sẽ chứng tỏ người đó xem sự an nguy của Nam Cung Bình trọng hơn bản thân, nhưng hai nàng đều lạnh như băng sương, làm sao nhiệt tâm vậy được?

Đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Nam Cung Bình cất tiếng hú dài, song chưởng cùng phóng ra, tung mình lên cao.

Vạn Đạt mừng rỡ:

- Phen này y thi thố tuyệt nghệ sư môn, hẳn sẽ chuyển bại thành thắng ngay tức khắc.

Thế nhưng, Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh đều tái mặt cùng lúc bật lên một tiếng kinh hoảng, rồi thì tung mình lao nhanh về phía Chiến Đông Lai.

Thì ra Nam Cung Bình trong mấy ngày qua bôn ba vất vả, chân lực sớm đã suy giảm, sự biến hóa trong chiêu thức cũng trở nên chậm chạp và cứng nhắc, chiêu "Tiềm long thăng thiên" mà chàng nổi giận tung ra thí mạng với đối thủ, song Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh là kẻ bàng quang sáng suốt biết với chân khí thể lực chàng trong lúc này mà thi triển chiêu ấy, hẳn là dữ nhiều lành ít.

Chiến Đông Lai buông tiếng cười khảy, xoay người chuyển bước, chờ khi người Nam Cung Bình cách mặt đất năm thước y cũng cất lên một tiếng hú lanh lảnh, vừa định tung mình lên, nào ngờ ngay khi ấy bỗng cảm thấy có hai bóng người từ hai bên đồng thời phóng tới và tung ra hai luồng chưởng phong. Y giật mình kinh hãi, vội xoay người như bông vụ trượt ra xa bảy thước.

Lúc này Nam Cung Bình cũng đã lao tới, hai tay vươn ra, thân hình như thể sao sa, chiêu này chàng đã vận hết chân lực bình sanh, Chiến Đông Lai đột ngột lui ra đã khiến chàng không kịp thu thế, vừa định với thế "Thần long hí vân" vung tay ra sau, xoay người song có hai luồng chưởng phong dịu hòa đỡ lấy hai cánh tay chàng, chàng liền thả chân khí ra, người nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Chỉ thấy Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh cùng ngước nhìn chàng rồi bỗng quay đi cùng lao bổ về phía Chiến Đông Lai, trong ánh mắt hai nàng ngập đầy vẻ quan tâm thâm tình.

Nam Cung Bình lòng vô vàn xao xuyến, hai nữ nhân tính tình cô độc này, ngay cả độc xà còn chẳng sợ, thậm chí bị người sỗ sàng làm nhục mà cũng chấp nhận chịu đựng, vậy mà giờ đây sự an nguy của Nam Cung Bình lại khiến hai nàng quên đi tất cả.

Vạn Đạt cũng không khỏi vô cùng cảm thán, tuy y lấy làm mừng cho hạnh phúc của Nam Cung Bình, song lại loáng thoáng cảm thấy niềm hạnh phúc ấy rồi đây sẽ phải trải qua rất nhiều chông gai.

Trong khi ấy Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh như hai cánh bướm bay liệng bao vây Chiến Đông Lai vào giữa, hai nàng thật đã hận thấu xương thiếu niên cuồng ngạo và sỗ sàng này, xuất

thủ chiêu nào cũng nhắm vào nơi yếu hại của Chiến Đông Lai.

Chiến Đông Lai tâm thần đã ổn định, thái độ ngông cuồng lại bộc lộ, y cười ha hả nói:

- Hai vị cô nương quả muốn động thủ với kẻ này thực ư? Hay lắm, để bổn công tử truyền cho vài chiêu tuyệt kỹ hiếm có trong võ lâm, vậy hai nàng mới khẩu phục tâm phục.

Tiếng cười của y lúc khởi đầu rất to và cao ngạo, song mỗi lúc càng yếu dần, khi nói đến tiếng cuối cùng thì không còn cười được nữa.

Bởi lẽ trong khi nói bỗng phát giác trong chiêu thức của hai mỹ nhân tuyệt sắc này hết sức hung hiểm lợi hại.

Chỉ thấy thân hình hai nàng nhẹ nhàng bay lướt, những móng tay nhọn lấp lánh ánh bạc như mười lưỡi kiếm sắc, mười chiêu qua đi, Chiến Đông Lai càng không dám mảy may khinh suất, sau vài mươi chiêu, trán y đã lấm tấm mồ hôi.

Mai Ngâm Tuyết tay phải vươn ra, thủ thế hệt như một đóa hoa lan, cùng lúc điểm vào bốn đại huyệt Tướng Đài, Huyền Cơ, Kỳ Môn và Tạng Huyết của Chiến Đông Lai.

Bốn đại huyệt ấy cách nhau khá xa, vậy mà bàn tay của Mai Ngâm Tuyết như điểm tới cùng một lúc, khiến người không phân ra được trước sau, Chiến Đông Lai vội xoay người vung tay, liên tiếp lùi sau năm bước, những thấy tay trái của Mai Ngâm Tuyết lại đưa lên vuốt tóc và nhoẻn cười nói:

- Diệp muội thấy võ công của người này cũng khá đấy chứ, thảo nào y chẳng thốt ra những lời nói không phải là của con người?

Diệp Mạn Thanh ngẩn người, liên tiếp công ra ba chiêu, nàng không hiểu Mai Ngâm Tuyết nói vậy là có ý gì, chỉ lạnh lùng nói:

- Vâng!

Mai Ngâm Tuyết xoay người nhẹ phóng một chưởng vào bên trái Chiến Đông Lai cách chừng một thước, nếu Chiến Đông Lai tránh khỏi ba chiêu của Diệp Mạn Thanh thì bắt buộc phải lui vào chưởng thế của Mai Ngâm Tuyết, y giật mình kinh hãi, vội co hai tay lại xoay người lẹ làng trượt ra xa ba thước vừa vặn tránh khỏi thế chưởng của Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết tay vuốt tóc cười nói:

- Võ công của y quả là khá, Diệp muội hãy tránh ra, đừng ở đây làm vướng víu tay chân tỷ tỷ.

Diệp Mạn Thanh nhướng mày, thầm cắn răng, vung tay tiến bước, liên tiếp công ra bảy chiêu.

Mai Ngâm Tuyết cười khanh khách:

- Khá lắm, chiêu thức rất tuyệt... hiền muội, ý tỷ không phải là nói võ công của hiền muội thấp kém, nhưng đối phó với võ công của Triều Thiên Cung phái Côn Lôn truyền lại quả là còn hơi sút kém, chi bằng hãy nghe lời tỷ tỷ lui ra đi!

Trong khi nói lại nhẹ nhàng công ra vài chiêu, song chiêu nào cũng cực kỳ hung hiểm, có chiêu rõ ràng đánh vào khoảng không, song lại là chỗ Chiến Đông Lai bắt buộc phải tới, có chiêu rõ

ràng đánh vào bên đông, song chưởng lại xuống ở bên tây.

Chiến Đông Lai hết sức kinh hãi, thầm nhủ:

- Thiếu nữ này là ai nhỉ? Chiêu thức quả là hiểm hóc, ánh mắt quả là ghê gớm, đã nhận ra được lai lịch sư môn của mình.

Bỗng y hú lên một tiếng lanh lảnh, thân hình vọt ngang lên, trong cơn cấp bách, y đã thi triển Phi Long Thân Pháp danh chấn thiên hạ của phái Côn Lôn.

Mai Ngâm Tuyết lại cười khúc khích nói:

- Diệp hiền muội đã không chịu vâng lời tỷ tỷ, tỷ tỷ đành phải tránh ra thôi.

Vừa dứt lời người nàng đã lui xa ra ngoài một trượng.

Nam Cung Bình thất kinh, trầm giọng nói:

- Mai cô nương làm sao thế này?

Mai Ngâm Tuyết tươi cười:

- Hai người đánh một kỳ khôi quá, để nàng thử trước, có gì mà phải lo lắng!

Nam Cung Bình đanh mặt, không màng đến nàng nữa, chú mắt theo dõi sự biến hóa của thân pháp Chiến Đông Lai, chỉ thấy người y lơ lững trên không, nhanh nhẹn xoay chuyển, có lúc mũi chân nhẹ chấm đất rồi lại tung vọt lên, có lúc chỉ mượn vào chưởng lực của Diệp Mạn Thanh thì đã có thể tung lướt trên không, trong thoáng chốc Diệp Mạn Thanh đã bị phủ trùm dưới chưởng pháp kỳ ảo độc đáo của y.

Thế nhưng sau vài chiêu, thân pháp của Diệp Mạn Thanh vẫn vậy, tuy kém thế song vẫn chưa có hiện tượng thua bại, hai tay nàng thoạt như "phụng hoàng triển dực" lúc lại như "đơn phụng triều dương", hai chân trông không hề di động, song kỳ thực nàng đã bước theo phương vị kỳ môn, mỗi bước đều không ra ngoài phạm vi một thước.

Mai Ngâm Tuyết khẽ chau mày, dường như lấy làm lạ bởi Diệp Mạn Thanh đã cầm cự được lâu đến thế, song khi nhìn kỹ, lại nhoẻn cười nói:

- Thì ra "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch lại còn dạy cho nàng ta chiêu thức và loại pháp để chuyên đối phó với loại võ công này, nhưng có lẽ Diệp Thu Bạch cũng không ngờ tới, nàng ta chưa dùng để đối phó với đệ tử Thần Long, mà lại dùng để đối phó với môn hạ Côn Lôn.

Nam Cung Bình buông tiếng cười gằn, vẫn không nhìn ngó đến nàng.

Vạn Đạt rón rén đến gần nói:

- Diệp cô nương chỉ e...

Nam Cung Bình ngắt lời:

- Dù là hai đối một thì kẻ này cũng phải tiếp tay với nàng.

Vạn Đạt liếc nhìn Mai Ngâm Tuyết, thấy nàng bỗng ra chiều buồn bã, cúi mặt thở dài nói:

- Công tử hãy an tâm, tôi... tôi...

Bỗng phóng bước ra, vung tay nhắm Chiến Đông Lai tông ra một chưởng.

Diệp Mạn Thanh lúc này hơi thở đã hơi gấp, sức lực đã suy sút, thế công chính của Chiến Đông Lai vừa chuyển qua Mai Ngâm Tuyết, nàng bèn thầm thở dài, lùi ra xa một trượng, thờ thẫn đứng nhìn thân hình của Chiến Đông Lai.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn Diệp Mạn Thanh, như muốn đi đến bên nàng, song cuối cùng vẫn không cất bước.

Vạn Đạt thở phào nhẹ nhỏm, thấp giọng nói:

- Thảo nào "Khổng Tước Phi Tử" đã danh chấn thiên hạ...

Tuy y chưa nói hết lời, song ra vẻ hết sức khâm phục võ công của Mai Ngâm Tuyết.

Diệp Mạn Thanh thầm thở dài buồn bã chầm chậm cúi đầu, ánh trăng soi bóng người thấp thoáng trên mặt đất, nàng lại buông tiếng thở dài, quay người chầm chậm bước đi.

Nam Cung Bình khẽ cất tiếng gọi:

- Diệp cô nương...

Đồng thời đã phóng bước đến bên nàng nói:

- Cô nương định bỏ đi sao?

Diệp Mạn Thanh vẫn không ngẩng lên, chậm rãi nói:

- Tôi... tôi phải đi ngay.

- Nhưng gia sư...

Nam Cung Bình chưa dứt lời bỗng nghe Mai Ngâm Tuyết quát:

- Dừng tay lại!

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh cùng quay người lại, chỉ thấy Chiến Đông Lai vừa phóng ra một chiêu, nghe tiếng thoáng kinh ngạc, đoạn đứng lại thu chưởng về nói:

- Gì thế?

Mai Ngâm Tuyết đưa tay vuốt tóc, nhoẻn cười nói:

- Hai người không thù không oán, liều mạng để làm gì kia chứ?

Chiến Đông Lai sững sờ nhìn nàng, những thấy ánh mắt nàng long lanh ngập đầy tình ý nhìn mình, bèn đưa tay vỗ trán, cười to nói:

- Phải rồi hai người không thù không oán, sao lại liều mạng làm gì?

Y vừa cười nói, tay len lén lau mồ hồi trán.

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười nói:

- Hai ta chẳng những không cần liều mạng hơn thua nhau, mà hơn nữa với võ công như hai ta, nếu cùng truyền thụ cho nhau thì trên chốn giang hồ còn ai là địch thủ của hai ta nữa?

Nàng luôn miệng xưng hô "hai ta" khiến Nam Cung Bình biến hẳn sắc mặt.

Chiến Đông Lai cười ngơ ngẩn, không ngớt gật đầu nói:

- Phải rồi, nếu hai ta cùng truyền thụ cho nhau... ha ha, vậy thì quá tốt, thật là quá tốt.

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Vậy thì vì sao hai ta lại không truyền thụ cho nhau chứ?

Chiến Đông Lai cười to:

- Phải rồi, vậy thì kẻ này...

Nam Cung Bình không dằn được nữa quát lớn:

- Im ngay!

Mai Ngâm Tuyết sầm mặt lạnh lùng:

- Gì vậy?

Chiến Đông Lai trừng mắt quát:

- Gì vậy? Chả lẽ ngươi... Mai Ngâm Tuyết ngắt lời:

- Mặc kệ y!

Đoạn ném cho Nam Cung Bình cái nhìn lạnh lùng nói tiếp:

- Tôi với các hạ chẳng có mối quan hệ gì với nhau cả, việc của tôi không cần các hạ xen vào, và di lệnh của Long Bố Thi cũng chẳng liên quan đến tôi, tốt hơn các hạ hãy cùng Diệp cô nương của các hạ đi mà lo hoàn thành di mệnh cho ông ấy.

Nam Cung Bình thờ thẫn, cắn răng, hai tay nắm chặt.

Mai Ngâm Tuyết quay sang Chiến Đông Lai nhoẻn cười nói tiếp:

- Hai ta đi thôi, trước tiên hãy tìm chỗ nào để ăn chút gì, tôi đói lắm rồi!

Chiến Đông Lai cười hớn hở:

- Đi!

Hai người cùng nhìn nhau cười rồi thì cùng phi thân lướt đi, ra ngoài ba trượng, Chiến Đông Lai bỗng ngoái lại, lớn tiếng nói:

- Nếu các hạ muốn tìm kẻ này so tài, tốt hơn hãy trở về luyện thêm ba năm nữa, lúc đó đại gia đây vẫn có thể nhường một tay như thường.

Khi dứt tiếng thì người đã ở tận ngoài xa, chỉ còn lại tiếng cười cuồng ngạo và đắc ý vang vọng trong đêm tối.

Nam Cung Bình nghe tiếng cười ấy như xuyên thấu tận đáy lòng, chàng nắm chặt hai tay thầm nhủ:

- Mai Ngâm Tuyết, Mai Lãnh Huyết, Mai Ngâm Tuyết, Mai Lãnh Huyết...

Chỉ có hai cái tên ấy quay cuồng trong tâm trí, không còn nghĩ được gì khác hơn nữa, Diệp Mạn Thanh dõi mắt trông theo bóng dáng Mai Ngâm Tuyết đi xa, bỗng buông tiếng hừ lạnh lùng rồi nói:

- Sao công tử không đuổi theo nàng ta?

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, cười khẩy:

- Tại sao tôi phải đuổi theo nàng ta chứ?

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Rõ là vô lương tâm!

Đoạn ngoảnh mặt đi, Nam Cung Bình ngẩn người nhìn nàng, thầm tự hỏi:

- Ta vô lương tâm? Nàng đã đối xử với ta như vậy mà còn bảo ta vô lương tâm...

Diệp Mạn Thanh bỗng quay lại nói:

- Nàng ta tốt với công tử chả lẽ công tử không biết? Chả lẽ công tử không hề bận tâm?

Nam Cung Bình thừ ra một hồi, đoạn chậm rãi nói:

- Nàng vậy là tốt với tại hạ ư?

Diệp Mạn Thanh cười gằn:

- Nếu không tốt thì sao nàng ta lại quan tâm cho công tử đến vậy, không có gì có thể làm cho nàng ta động đậy, vậy mà thấy công tử... khạc khạc...

Diệp Mạn Thanh chợt nghĩ đến mình cũng nào có khác gì, bèn đằng hắng hai tiếng rồi im bặt, thẹn thùng cúi mặt, hai má ửng hồng.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, lòng vô cùng rối rắm, với thanh danh của Mai Ngâm Tuyết khi xưa, cùng với tính nết lạ lùng và cách đối người xử thế lạ lùng của nàng, đã khiến chàng không sao tin được tình cảm của nàng đã dành cho mình, cũng chính vì lẽ ấy, đã khiến chàng không thể lượng thứ cho nàng rất nhiều, mặc dầu lẽ ra có thể lượng thứ được.

Đó là một tình cảm hết sức phức tạp, và cũng là nhược điểm của tình cảm nhân loại.

Chàng không thể nào giải thích với người khác và cũng không thể giải thích với chính mình.

Bởi nàng đã không chăm sóc chu đáo cho Địch Dương, đã cố ý làm nhục Diệp Mạn Thanh, và tuy rằng nàng cũng giả vờ lạnh nhạt với chàng, song Nam Cung Bình chính trực vô tư khi đã rơi

vào dòng chảy của tình cảm, cũng không khỏi trở nên có phần ích kỷ, chàng chỉ nghĩ:

- Mình chưa từng đối xử tệ với nàng, sao nàng lại đối xử với mình như vậy?

Thế là chàng bất giác thở dài nói:

- Vì lẽ gì nàng lại đối với tôi như vậy? Vì lẽ gì chứ?

Diệp Mạn Thanh nghiêm mặt ngẩng lên:

- Công tử có biết nàng ta biết bao thích mến công tử, thấy có một người con gái khác tìm công tử là... là...

Nàng vờ làm ra vẻ nghiêm nghị nói tiếp:

- Nàng ta không biết tôi tìm công tử chẳng qua là vì đã hứa với lệnh sư.

Nam Cung Bình lòng rối bời, chẳng rõ là buồn, giận hay vui, bỗng cảm thấy mọi hành động của Mai Ngâm Tuyết đều có thể lượng thứ, chẳng qua mình đã đa nghi trách lầm nàng, chàng bèn nghiêm khắc khiển trách bản thân, nhưng bỗng lại nhận thấy cũng còn một số không thể lượng thứ được, chàng lại nhớ đến nụ cười của Chiến Đông Lai, thế là chàng nghe lòng đau nhói.

Vạn Đạt là người già dặn kinh nghiệm đời, tự nãy giờ lẳng lặng theo dõi mọi diễn biến, hiểu rất rõ tâm trạng của hai người thiếu niên trong lúc này, và cũng hết sức thông cảm cho hành động của Mai Ngâm Tuyết, bởi y đã hiểu người thiếu nữ này tuy trông lạnh lùng, song kỳ thực cũng rất đa tình.

Thế là bèn trầm giọng nói:

- Mai cô nương tuy bỏ đi, nhưng chẳng qua đi vì nhất thời khích phẫn thôi, chỉ vì tội nghiệp cho gã thiếu niên cuồng ngạo nhưng ấu trĩ kia, hắn sẽ phải...

Nam Cung Bình cười khẩy ngắt lời:

- Dù Chiến Đông Lai cuồng ngạo ấu trĩ đến đâu thì nàng cũng không nên sử dụng thủ đoạn như vậy.

Vạn Đạt thở dài:

- Đành rằng vậy, nhưng...

Nam Cung Bình bỗng hét lớn:

- Diệp Thượng Thu Lộ!

Vạn Đạt chưng hửng:

- Diệp Thượng Thu Lộ phải chăng chính là...

- Chính là thanh kiếm báu do gia sư để lại, tại hạ đã đặt bên cạnh Địch Dương.

Vạn Đạt ngẩn ra một hồi đoạn lẩm bẩm:

- Khi Địch Dương bỏ chạy, dường như trong tay có ánh sáng lấp lánh...

Nam Cung Bình giậm mạnh chân:

- Đi, nếu tại hạ mà...

Diệp Mạn Thanh vụt quay lại, lạnh lùng:

- Công tử định đi đâu?

Nam Cung Bình ngớ người:

- Tại hạ... tại hạ...

Diệp Mạn Thanh nói tiếp:

- Bất luận đi đâu, trước hết công tử hãy xem lưu thư của lệnh sư rồi hẵn đi cũng chẳng muộn.

Nam Cung Bình thoáng ngạc nhiên:

- Lưu thư của gia sư đã ở trên mình cô nương rồi ư?

Diệp Mạn Thanh chậm rãi từ trong lòng lấy ra một phong thư, ánh mắt đảo quanh, nhẹ nhàng bỏ xuống dưới đất.

Nam Cung Bình cúi xuống lấy lên, trầm ngâm nói:

- Những lời dặn của gia sư là sau ba hôm mới...

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Công tử hiện đã không trở về Chỉ Giao sơn trang, xem trước thì cũng đâu hề gì.

Nếu như ba điều tâm nguyện chưa xong của lệnh sư bắt buộc tôi phải cùng hoàn thành với công tử thì tốt hơn hãy nhanh chóng làm ngay, còn như không bắt buộc phải có tôi thì tôi cũng được thoát ra ngoài vòng sớm hơn.

Giọng nói nàng ao ước được rời khỏi Nam Cung Bình càng sớm càng tốt, và ánh mắt cũng ngập đầy u oán.

Nam Cung Bình đứng thừ ra một hồi mới chậm rãi mở phong thư ra, nét chữ quen thuộc và rắn rỏi kia lại hiện ra trước mắt chàng, chỉ thấy trên ấy viết:

- "Bình nhi thân mến! Ta đã ra đi, Chỉ Giao sơn trang không phải là nơi trú thân lâu dài của ngươi, một đời sự nghiệp của lệnh tôn cũng đang chờ ngươi quán xuyến, song thấy ngươi chẳng phải người thường, đến tuổi già dù chán phú quí... " Chàng ngưng xem, lòng thầm cảm kích sư phụ đã tôn kính song thân chàng, nỗi nhớ thương song thân và ân sư đã khiến lòng chàng bồi hồi xao xuyến, một hồi thật lâu mới xem tiếp.

- "Thân thế ngươi đặc thù, cảnh ngộ phi thường, trong tương lai thành tựu vô hạn.

Đấng trượng phu chẳng thể không vợ, việc nội trợ cũng hết sức cần thiết, Diệp Mạn Thanh cô nương hiền thục khôn ngoan, rất xứng đáng là người se mối tơ hồng, đó là tâm nguyện thứ nhất của ta. Long Phi nếu không có con trai, mong rằng khi ngươi sinh con trai hãy mang lấy hai họ

hầu nối dõi tông đường cho dòng họ Long, đó là tâm nguyện thứ hai của ta." Nam Cung Bình cảm thấy mặt nóng ran, không dám nhìn mặt Diệp Mạn Thanh nữa, chàng không thể nào ngờ được "tâm nguyện chưa xong" của sư phụ lại là những việc ấy.

Chàng hắng giọng rồi xem tiếp:

- "Và nữa, những cố lão võ lâm có một truyền thuyết thần bí, thánh địa võ công trên cõi đời này chẳng phải Thiếu Thất hay Cao Sơn cũng chẳng phải Côn Lôn hay Võ Đang mà là ở tại một điện và một đảo, đảo có tên là Quần Ma, điện có tên là Chư Thần, đều ở chốn hư vô diệu vợi, người đời khó thể tìm gặp. Đảo Quần Ma là nơi trú ngụ của bọn đại gian đại ác. Điện Chư Thần là nơi chốn vui thú của bậc đại trung đại thiện, người không có võ công tuyệt cao khó có thể bước chân vào hai nơi ấy." Nam Cung Bình nghe lòng háo hức nhận thấy việc này ngập đầy thần bí quỷ dị, chăm chú xem tiếp:

- "Lúc còn thiếu niên ta đã nghe nói đến truyền thuyết về một điện và một đảo này rồi nhưng người nói ra đã trịnh trọng khuyên cản ta, cả đời chỉ có thể kể lại việc này một lần nhưng suốt cả đời ta đã ngao du tìm kiếm mà vẫn không gặp được hai nơi ấy. Nay ta đã ra đi bèn truyền thuật lại với ngươi và Mạn Thanh, nhưng các ngươi không được kể lại với người khác, hãy khắc ghi kỹ. Nếu các ngươi hữu duyên, biết đâu có thể đặt chân đến hai nơi ấy tìm hiểu sự thật, hầu đạt thành tâm nguyện của ta." Nam Cung Bình xem xong một mạch, bất giác nhắm mắt lại, trí óc lập tức hiện ra hai khung cảnh trái ngược nhau...

Một tòa bửu điện nguy nga lộng lẫy sừng sững đứng giữa mây mù, ngói vàng vách bạc, bậc cấp bằng bạch ngọc. Trong điện những cụ già tóc bạc từng nhóm năm ba người cùng giảng văn thuyết võ, ngoài điện toàn cây ngọc, quỳnh dao, đầy tiên cầm dị thú kim đồng ngọc nữ nô nức vui đùa.

Nơi khác thì là ác thủy cùng sơn, sóng nước mênh mang, quanh năm sương mù dày đặc, độc trùng ác thú đầy rẫy trên đảo, mùi máu tanh lan xa hàng mười dặm, thỉnh thoảng lại có tiếng cười ghê rợn vang lên trong bóng tối.

Diệp Mạn Thanh đứng lặng nhìn, chỉ thấy Nam Cung Bình cầm lá thư trên tay, lúc thì nhăn mặt, lúc thì sững sờ cảm thán, lúc thì nhắm mắt mỉm cười, lúc thì đôi mày chau chặt, nàng hết sức lấy làm thắc mắc, không dằn được, cất tiếng hỏi:

- Đã xem xong chưa vậy?

Nam Cung Bình giật mình bừng tỉnh:

- Xem xong rồi!

Vội đưa lá thư giấu ra sau lưng, Diệp Mạn Thanh cười khẩy nói:

- Công tử không muốn đưa tôi xem thì thôi!

Nam Cung Bình ấp úng:

- Không... chẳng phải là không muốn...

Diệp Mạn Thanh đanh mặt:

- Tôi chỉ cần biết, ba điều tâm nguyện chưa xong của lệnh sư có liên quan đến tôi hay không?

Nam Cung Bình đằng hắng hai tiếng, ấp úng:

- Đó thì... ườm... đó thì...

Trong khi ấy lòng thầm nói:

- "Chẳng những có liên quan đến nàng mà còn... Ôi... " Diệp Mạn Thanh nhướng mày:

- Nếu không liên quan thì tôi đi đây.

Đoạn sải bước bỏ đi, Nam Cung Bình bối rối:

- Diệp cô nương...

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Chi vậy?

- Ơ... Ơ...

Nam Cung Bình vừa nóng ruột lại vừa thẹn thùng, chẳng biết phải nói làm sao, đành chỉ thầm nhủ:

- "Đành rằng sư phụ đã bảo, nhưng... dứt khoát không thể nào chấp hành được.

Ôi, xin từ biệt, cuộc chia tay hôm nay không hẹn ngày gặp lại, mong nàng hãy... " Chợt cảm thấy bàn tay lỏng ra, lá thư trong tay đã bị Diệp Mạn Thanh đoạt mất.

Diệp Mạn Thanh đoạt lấy lá thư, lạnh lùng nói:

- Lệnh sư đã bảo tôi cùng xem với công tử, đành rằng công tử trái lời lệnh sư, nhưng tôi không thể làm trái lại lời dặn của lão nhân gia ấy.

Nàng vừa nói vừa đưa mắt xem thư, lập tức mặt đỏ bừng, vẻ lạnh lùng hoàn toàn biến mất, lại xem tiếp, bỗng bật cười khúc khích, đưa tay che miệng, giọng run run nói:

- Công tử... công tử...

Nam Cung Bình ngượng ngùng đứng thừ ra lắp bắp nói:

- Tại hạ... tại hạ...

Chàng nghe lòng hết sức phức tạp, vừa ngại ngùng áy náy, khổ đau mâu thuẩn, lại vừa có một cảm giác dịu ngọt ấm áp len vào, bất giác đưa mắt nhìn Diệp Mạn Thanh, ngay khi ấy nàng cũng vừa đưa mắt nhìn chàng, bốn mắt nhìn nhau, Diệp Mạn Thanh bỗng lại cười khúc khích, rồi cất bước bỏ chạy.

Tuy nàng sải bước bỏ đi, song chưa hề thi triển võ công, như có ý chờ người khác đưa tay kéo lại.

Nam Cung Bình thờ thẩn nhìn theo, vẫn đứng yên tại chỗ. Gió đêm hiu hắt, trong đêm khuya tĩnh mịch thốt nhiên có tiếng động khác lạ vang dậy khắp nơi.

Diệp Mạn Thanh chững bước, chỉ nghe những tiếng huýt gió kỳ dị từ xa vọng đến, rồi thì tiến tới dần dần...

Nam Cung Bình cũng thoáng biến sắc mặt, cảm thấy tiếng huýt gió ấy lảnh lót thê thiết, rất chói tai và ghê rợn, thoáng chốc tiếng huýt sáo ấy tràn ngập không gian.

Diệp Mạn Thanh rùng mình, vội xoay người phóng nhanh về bên Nam Cung Bình, hơ hải nói:

- Cái... cái gì... vậy?

Nam Cung Bình nghiêng mặt sang Vạn Đạt hỏi:

- Việc gì thế này?

Dưới ánh đêm, chỉ thấy Vạn Đạt mặt mày trắng bệch, mắt chòng chọc nhìn về phía trước, hai tay thọc vào lòng nhưng run lẩy bẩy, như không hề nghe câu hỏi của Nam Cung Bình, mặt lộ vẻ hết sức khiếp hãi.

Nam Cung Bình thấy vậy cũng không khỏi rợn người, song vẫn cố mỉm cười với Diệp Mạn Thanh và nói:

- Đừng sợ, không...

Chưa dứt lời trên bãi gạch đá phía trước bỗng xuất hiện một bóng người từng bước đi trở lui về phía này, tựa hồ việc đang xuất hiện trước mặt khiến y không dám quay lại bỏ chạy.

Tiếng huýt gió mỗi lúc càng thêm gấp rút, nhưng người ấy thì càng lui càng chậm, cơ hồ sợ hãi đến bủn rủn tay chân, không cất bước được nữa.

Nam Cung Bình đằng hắng rồi nói:

- Bằng...

Chàng vừa cất tiếng, người kia bỗng bật lên một tiếng kinh hãi vụt quay phắt lại.

Chỉ thấy người ấy mặt mày cằn cỗi, ánh mắt tản mạn, đầu nhẵn bóng không một sợi tóc, y phục hết sức kỳ dị, hệt như nửa chiếc bao bố tròng vào người vậy.

Nam Cung Bình thoáng ngẩn người:

- Bằng... hữu...

Nào ngờ người ấy lại bật lên một tiếng kinh hãi, nấp vào sau lưng chàng, và chàng cũng không nói tiếp được nữa.

Diệp Mạn Thanh kinh dị nhìn chàng, đoạn đảo mắt nhìn, chợt thấy mấy mươi con rắn độc vẩy xanh từ trong bóng tối ùa ra, dưới ánh trăng nhạt nhòa, những chiếc vẩy nhỏ li ti trên mình đàn rắn lấp lánh ánh sáng ghê rợn. Diệp Mạn Thanh rú lên hoảng hốt, bất giác nép vào lòng Nam Cung Bình.

Vạn Đạt bỗng hét vang, song chưởng cùng vung lên, chỉ thấy cát vàng tung ra mù mịt, rơi xuống trước mặt họ cách ngoài năm thước.

Tiếng huýt gió thấp dần, theo sau mỗi con rắn độc đều có một người hành khất áo quần lam lũ, tóc tai rối bời mặt mày u ám. Những hành khất này tuy hình dáng khác nhau, nhưng mặt người nào cũng đầy vẽ u ám, im lìm từ trong bóng tối tiến ra, chẳng khác nào những u linh từ dưới địa ngục chui lên.

Diệp Mạn Thanh hoảng hốt ôm chặt lấy Nam Cung Bình, bỗng cảm thấy người Nam Cung Bình cũng run lẩy bẩy, nàng hết sức lấy làm lạ, đảo mắt nhìn, thì ra quái nhân đầu trọc cũng đang ôm chặt lấy Nam Cung Bình và toàn thân không ngớt run rẩy, nên khiến Nam Cung Bình cũng bị run lây.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn Diệp Mạn Thanh, lòng chẳng rõ là vì sợ hãi, là ngạc nhiên, hay là vui sướng vì có thể bảo vệ cho người khác, có lẽ ba cảm giác ấy đều có một phần.

Những con thanh xà xấu ác ngúc ngoắc bò trên mặt đất trông tuy chậm, song kỳ thực lại rất nhanh, thoáng chốc đã bò đến vòng cát vàng do Vạn Đạt rải ra.

Vạn Đạt vẻ mặt nghiêm nặng, thấy đàn rắn thảy đều dừng lại trước lớp cát vàng, con thì khoanh tròn, con thì lè lưỡi thập thò, song không con nào dám đến gần vòng cát vàng trong phạm vi một thước.

Nam Cung Bình quét mắt nhìn, đếm thấy nhóm hành khất tất cả mười bảy người, ánh mắt người nào cũng u ám và ẩn chứa sát cơ, song miệng lại tha thiết van xin:

- Xin đại lão gia làm ơn làm phước, bố thí cho một ít đồ trong chiếc túi kia.

Ngưng chốc lát rồi lặp lại. Tiếng này nối tiếp tiếng kia, mười bảy chiếc miệng cùng cất lên rồi cùng chấm dứt, cứ thế lặp đi lặp lại không khác một từ.

Nam Cung Bình vừa kinh ngạc lại vừa thắc mắc, bất giác ngoái lại nhìn quái nhân đầu trọc, chỉ thấy y áo quần rách tơi tả, không có vật gì quý giá, chỉ hai tay ôm chặt một chiếc bao bố, mà trong bao bố cũng trống rỗng, nào có vật gì đáng cho người cầu xin?

Chàng đảo mắt ngẩm nghĩ, song chẳng thể nào hiểu nỗi sự bí ẩn bên trong. Tuy nhiên lòng nghĩa hiệp trợ giúp kẻ yếu đã khiến chàng hết sức thương hại lão nhân nghèo nàn sau lưng. Bỗng thấy Vạn Đạt lướt tới trước đoạn đuôi rắn chưa chôn khi nãy, như muốn che giấu không cho nhóm hành khất kia trông thấy, hai tay y nắm chặt, hiển nhiên đang thủ sẵn loại cát vàng mà lũ rắn khiếp sợ.

Tiếng huýt gió đã ngưng từ lâu, tiếng van xin cũng mỗi lúc càng thấp trầm, nếu không nhìn mặt mũi của họ, những tiếng van xin ấy quả là khiến người chạnh lòng xót thương, song sát cơ u ám trên mặt lại khiến cho những tiếng van xin ấy vô cùng rùng rợn.

Vạn Đạt lớn tiếng nói:

- Các vị bằng hữu phải chăng đến từ "Ngục Hạ Chi Ngục" ở ngoài Quan Ngoại?

Tiếng van xin cùng lúc im bặt, mười bảy đôi mắt chằm chặp nhìn vào Vạn Đạt.

Một người cao gầy mắt sáng quắc nhưng mặt không hề có chút sắc máu chầm chậm tiến tới, bước chân y vật vờ như có thể bị gió thổi ngã bất kỳ lúc nào, chiếc áo rách trên người to rộng thùng thình tung bay theo gió, như một bóng u linh lướt qua lớp cát vàng, nhìn Vạn Đạt buông

một tiếng cười rờn rợn, khẽ khàng nói:

- Ngươi có biết ta chăng?

Vạn Đạt lúc này không khỏi rợn người, run giọng nói:

- Các vị bằng hữu phải chăng là U Linh Quần Cái mà chốn giang hồ đã đồn đại?

Dị cái cao gầy lại buông tiếng cười lạnh lùng:

- Không sai! Ngục hạ chi ngục u linh quỷ cái, cùng hồn ác quỷ, cưỡng đoạt kẻ ác... Hắc hắc, ngươi chưa từng xuống mười chín tầng địa ngục, làm sao biết được đám ác quỷ bọn ta?

Bỗng ngước mặt lên ngâm:

- Cùng hồn Y Phong, ác quỷ Tống Chung, không thí tiền tài, ắt phải gặp hung...

Toàn thể quần cái cùng cất tiếng phụ họa, hệt như tiếng tỉ tê của loài ma quỷ chốn u minh, nghe hết sức rùng rợn.

Vạn Đạt bất giác lùi sau một bước, trầm.

**** mất trang **** định, bỗng buông tiếng cười khảy rồi nói:

- Giả dạng quỷ thần, rõ là vô tích sự.

"Cùng Hồn" Y Phong nhe răng cười:

- Con gái mười tám mười chín tuổi lại ngã vào lòng đàn ông, vậy mà còn dám lắm lời, trong mười chín tầng địa ngục cũng chả có thứ nữ quỷ không xấu hổ như ngươi.

Diệp Mạn Thanh đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận quát:

- Ngươi nói gì?

Vung tay một chưởng bổ ra, Nam Cung Bình vội nắm lấy tay áo nàng nói:

- Hãy khoan!

Diệp Mạn Thanh tức tối:

- Bọn này giả dạng quỷ thần, kiêu căng lộng hành, còn nói nhiều với họ làm gì?

Nam Cung Bình nghiêm chỉnh:

- Hành khất xin tiền đó là lẽ thường tình, trong giới giang hồ có rất nhiều danh hiệu kỳ lạ, dùng tên quỷ cũng không hẳn là phường gian ác, người ta không hề có ác ý với mình, chỉ xin mình nhường lối thôi, mình đâu thể tùy tiện xuất thủ như vậy?

"Cùng Hồn" Y Phong đang cười nham nhở, nghe nói thế không khỏi ngớ người, từ khi bước chân vào chốn giang hồ đến nay, y chưa từng nghe ai phê bình mình như vậy bao giờ.

Diệp Mạn Thanh cũng ngẩn người, cuối cùng chầm chậm buông tay xuống.

Lão nhân đầu trọc hoảng hốt run giọng:

- Công tử... chả lẽ công tử lại để cho bọn quỷ đói này cướp đoạt đồ vật của lão già nghèo nàn này hay sao?

Nam Cung Bình mỉm cười, cao giọng nói:

- Từ lâu nghe nói U Linh Quần Cái du hí nhân gian, lấy tài sản của người không bao giờ quá nửa phần, và lại chỉ cướp phá tế bần, tại hạ từ lâu vô cùng ngưỡng mộ, vậy mà hôm nay quý bang lại truy bức một lão nhân như thế này, thật tại hạ hết sức lấy làm lạ!

Lời lẽ chàng rất thành thật thẳng thắn. "Cùng Hồn" Y Phong bật cười ha hả:

- Thật không ngờ ngươi còn trẻ mà lại hiểu biết về bọn quỷ đói này tường tận như vậy.

Tiếng cười của y giờ đây dường như là thật sự của bản thân, giọng nói cũng không còn quỷ khí nữa.

Vạn Đạt thán phục thầm nhủ:

- Năm xưa mình chỉ đề cập qua loa về Ngạc Quỷ Bang, thật không ngờ đến hôm nay mà y vẫn còn nhớ rõ thế này.

"Cùng Hồn" Y Phong ngưng cười, chậm rãi nói:

- Ngươi đã hiểu tường tận như vậy, hẳn cũng biết U Linh Quần Quỷ không bao giờ trở về tay không, ngươi không nên xen vào chuyện thì tốt hơn.

Y bỗng lách người, toan lướt ra sau lưng Nam Cung Bình, lão nhân đầu trọc hoảng kinh hét toáng lên:

- Cứu tôi...

Song Nam Cung Bình đã cản trước mặt Y Phong, trầm giọng nói:

- Các hạ lại còn truy bức lão nhân nghèo nàn này như vậy, thật khiến tại hạ hết sức thất vọng về thanh danh của quý bang.

"Cùng Hồn" Y Phong chững người, bỗng cười khảy nói:

- Lão nhân nghèo này? Ngươi bảo lão ta nghèo nàn ư? Nếu lão ta mà không giàu hơn ngươi gấp mươi lần, và không giàu mà bất nhân thì làm sao U Linh Quần Quỷ lại ra tay với lão ta?

Nam Cung Bình ngẩn người, lão nhân đầu trọc hét to:

- Đừng nghe lời y, đừng nghe lời y, lão làm sao có tiền...

Diệp Mạn Thanh bỗng nói:

- Họ Y kia, các hạ bảo lão nhân này giàu hơn y gấp mười lần phải không?

"Cùng Hồn" Y Phong cười khảy:

- Đúng thế!

- Nếu sai thì sao?

U Linh Quỷ Cái mắt sáng như đèn:

- Nếu sai thì bọn ác quỷ này thà chịu đói thêm mười năm nữa, nhất định lập tức bỏ đi ngay...

Diệp Mạn Thanh gằn giọng:

- Thật chứ?

Y Phong cười khẩy:

- Bé con ấu trĩ, ngươi biết gì kia chứ? Lão ấy tuy trông nghèo xơ nghèo xác, nhưng kỳ thực gia tài trăm vạn, hôm nay chẳng qua ta chỉ muốn lấy có nữa phần cái ở trong túi của lão ta, vậy không khách sáo hay sao? U Linh Quỷ Cái xưa nay không bao giờ ra tay với người nghèo, bằng không thì đâu có để cho nha đầu ngươi lắm lời như vậy.

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Các hạ biết vị công tử này là ai không?

"Cùng Hồn" Y Phong đưa mắt xem xét Nam Cung Bình giây lát, bỗng đi sang trái năm bước, Nam Cung Bình thoáng chau mày, cũng theo y đi năm bước, vẫn đứng cản trước mặt.

"Cùng Hồng" Y Phong mắt không rời bước chân của chàng, bỗng lại buông tiếng cười khẩy nói:

- Trông cũng giống một công tử nhà giàu, nhưng rất tiếc trên mình không có được mười lạng bạc.

Nam Cung Bình thầm kinh hãi:

- "Nghe đồn trong chốn giang hồ người có ánh mắt sắc bén có thể qua bước chân và vết xe mà đoán ra được số lượng tiền tài châu báu bên trong, thật không ngờ ánh mắt của "Cùng Hồn" Y Phong lại sắc bén đến vậy." Diệp Mạn Thanh lại nói:

- Chả lẽ trên mình của lão nhân này có vàng bạc?

"Cùng Hồn" Y Phong nghiêm giọng:

- Tuy không có vàng bạc, nhưng ngân phiếu thì có rất nhiều, nhưng cái ta cần lấy cũng không phải là ngân phiếu, mà là...

Vừa nói đến đó, lão nhân đầu trọc bỗng quay người bỏ chạy.

"Cùng Hồn" Y Phong cười khẩy:

- Lão Lão Tây, ngươi chạy thoát được ư?

Vừa dứt lời, lão nhân đầu trọc quả nhiên đã đi lui trở về, thì ra có mấy con rắn xanh cản đường lão.

"Cùng Hồn" Y Phong lớn tiếng nói:

- Đại cô nương bất tất lắm lời, trừ phi là công tử của Nam Cung thế gia, trong chốn giang hồ không còn ai giàu hơn Lão Lão Tây này nữa, hai người không dưng can thiệp vào việc này làm gì? Hôm nay may mà gặp ta, nếu như gặp Tống Ác Quỷ thì hai người tận số rồi.

Diệp Mạn Thanh cười khảy:

- Công tử hãy...

Nam Cung Bình trầm giọng ngắt lời:

- Tại hạ chính là Nam Cung Bình!

"Cùng Hồn" Y Phong ngó người, lùi sau ba bước, bỗng vung tay một chưởng đánh vào ngực Nam Cung Bình.

Đòn tấn công hết sức bất ngờ, lại nhanh như chớp, chỉ thấy cánh tay áo rộng thùng thình của Y Phong phất lên, bàn tay đã chạm vào áo trước ngực Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình quát khẽ, không tránh né mà còn sấn tới, tay trái hộ ngực, tay phải vung cao nhanh nhẹn điểm vào huyệt Khúc Trì nơi khủy tay Y Phong.

Chiêu này lấy công làm thủ, chính là một tuyệt chiêu trong Tiềm Long Tứ Thức của sư môn, nào ngờ chiêu thức của chàng chưa đến nơi thì Y Phong đã lui ra ba bước, thở dài nói:

- Quả nhiên là môn hạ của Thần Long, Nam Cung tử đệ, thôi được... Lão Lão Tây, hôm nay may cho lão đấy.

Đoạn khoát tay một cái, tiếng huýt gió lại nổi lên bốn phía, những con rắn xanh ở ngoài vòng lớp cát vàng thấp thó lưỡi đỏ, rồi thì phóng vút vào trong tay áo của U Linh Quần Cái.

Nam Cung Bình bỗng nói:

- Y Bang chủ khoan đi đã!

Y Phong nghiêm giọng:

- Đã đánh cuộc thua tất nhiên là phải bỏ đi, Ngạ Quỷ Bang tuy cường sinh ngang đoạt nhưng không bao giờ nói không giữ lời, ngay cả con rắn bị lão già kia làm chết, hôm nay ta cũng không bắt lão bồi thường.

Hành động của U Linh Quần Cái quả là phiêu hốt hệt như u linh, chớp mắt đã hoàn toàn mất dạng, chỉ "Cùng Hồn" Y Phong trước khi đi đã phất nhẹ tay áo, hất lớp cát vàng dưới đất tung bay mù mịt.

Diệp Mạn Thanh nhoẻn cười:

- Những người này tuy giả thần lộng quỷ, nhưng cũng chẳng xấu lắm.

Nam Cung Bình thầm nhủ:

- "U Linh Quần Cái hẳn có mối quan hệ mật thiết với sư phụ, bằng không làm sao chỉ một chiêu đã khẳng định được lai lịch sư môn của mình?" Vạn Đạt trầm ngâm nói:

- Ngạ Quỷ Bang hành sự tuy thiện ác bất định, nhưng đối tượng được lựa chọn nhất định là hạng người giàu có bất nhân.

Đoạn nhìn thẳng vào mặt lão nhân đầu trọc. Lão nhân đầu trọc thờ thẫn nhìn Nam Cung Bình, vẻ mặt ra chiều hâm mộ, lại như ganh ghét, và cũng hết sức khâm phục. Bỗng nhiên lão chắp tay xá Nam Cung Bình ba cái, nách cắp chiếc bao bố, đầu cơ hồ chạm đất.

Nam Cung Bình thoáng nghiêng người đáp lại ba xá, đoạn nói:

- Việc nhỏ mọn, tại hạ cũng chưa tận lực, lão trượng đâu cần đại lễ như vậy?

Lão nhân đầu trọc gật gù:

- Phải lắm, phải lắm! Việc nhỏ mọn, lão vốn đâu cần đại lễ như vậy, chỉ cần một tiểu lễ là đủ rồi.

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh đều sửng sốt, lão lại nói tiếp:

- Nhưng công tử đã cứu tài vật của lão chứ không phải là cứu tính mạng của lão nên lễ thứ nhất của lão nhất định là phải hết sức cung kính.

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh ngớ ngẩn cùng đưa mắt nhìn nhau, lão nhân đầu trọc lại nói tiếp:

- Nam Cung thế gia giàu trùm thiên hạ, công tử là con hẳn giàu hơn lão nhiều, nên lão đâu thể không một lễ với công tử nữa, vì vậy lễ thứ nhì của lão phu nhất định cũng phải hết sức cung kính.

Diệp Mạn Thanh thừ ra một hồi, đoạn nói:

- Vậy là lễ thứ nhì của lão trượng là vì kim tiền?

Lão nhân đầu trọc gật đầu.

- Đúng thế!

Diệp Mạn Thanh vừa bực vừa nực cười, không nén được hỏi:

- Vậy thì lễ thứ ba là vì gì nào?

- Lễ thứ ba của lão là chúc mừng có một người cha giàu có đến vậy, ngoài Hoàng Đế ra, phụ thân y có thể nói là đứng đầu thiên hạ, điều đáng mừng như vậy, nếu lão không hành một lễ thật cung kính, há chẳng là quá không biết phải trái ư?

Nam Cung Bình sững sờ đứng thừ tại chỗ, chàng thật chẳng thể nào ngờ trong nhân gian lại có thứ ngôn luận "hay ho" như vậy.

Diệp Mạn Thanh nghe xong những lời lẽ khôi hài như vậy phì cười nói:

- Vậy ra nếu người khác cứu mạng lão trượng, cũng chưa chắc lão trượng đã cảm kích và tôn kính đến vậy?

- Lẽ tất nhiên!

- Kim tiền quan trọng đến vậy sao?

Lão nhân đầu trọc nghiêm túc:

- Trên cõi đời chẳng có gì là quý trọng hơn kim tiền, cái đáng quý nhất trên cõi đời là một nén bạc, đáng quý hơn một nén là hai nén, quý hơn hai nén là ba nén...

Nghe đến đây Diệp MạnThanh đã không còn dằn được bật cười khúc khích.

Nam Cung Bình hắng giọng rồi nói:

- Vậy là...

Chưa nói dứt cũng không dằn được cười phá lên.

Lão nhân đầu trọc thấy vậy rất lấy làm lạ, ngơ ngác hỏi:

- Chả lẽ lão đã nói sai ư?

Diệp Mạn Thanh cười nói:

- Rất đúng, rất đúng, quý hơn hai nén bạc là ba nén, quý hơn ba nén bạc là...

Bỗng ngã vào mình Nam Cung Bình cười sặc sụa.

Vạn Đạt cũng cười nói:

- Vậy lão trượng hẳn là rất giàu có, U Linh Quần Cái quả đã không lầm!

Lão nhân đầu trọc bỗng biến sắc mặt, hai tay càng ôm chặt chiếc bao bố hơn, hơ hải nói:

- Đâu có, lão đâu có giàu...

Nam Cung Bình nén cười nói:

- Lão trượng biết thương tiếc kim tiền, tại hạ thật hết sức khâm phục!

Diệp Mạn Thanh ngắt lời:

- Giờ thì những kẻ đòi tiền đã đi khỏi, lão trượng cũng có thể tự tiện...

Nàng sực nhớ đến bản thân, nụ cười liền tắt lịm, khẽ nói:

- Tôi cũng phải đi đây!

Vạn Đạt hắng giọng:

- Hôm nay được gặp và biết công tử cũng khỏe, tại hạ thật hết sức vui mừng, nhưng xong việc ở đây, tại hạ phải ra Quan Ngoại một chuyến, chẳng hay công tử sẽ đi về đâu?

- Tại hạ...

Nam Cung Bình bỗng nghe nỗi cô đơn tràn ngập cõi lòng, bất giác buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tại hạ định về nhà một chuyến, rồi sau đó... Ôi...

Diệp Mạn Thanh cúi mặt:

- Vậy thì... vậy thì...

Nam Cung Bình thở dài:

- Diệp cô nương định đến đâu?

Diệp Mạn Thanh ngẩng lên:

- Công tử... công tử...

Trong tay nàng vẫn nắm chặt lá thư của Bất Tử Thần Long, ánh mắt nàng ngập đầy u oán lẫn khát khao, chỉ mong Nam Cung Bình nói với nàng một lời, nàng sẽ đi theo chàng trọn đời.

Nam Cung Bình nghe lòng đau nhói:

- Tại hạ... tại hạ...

Chàng ấp úng chẳng nói nên lời, Vạn Đạt thầm thở dài nói:

- Diệp cô nương nếu không có việc gì, hãy đi cùng công tử đến Giang Nam một chuyến, những mong nhị vị cẩn thận bảo trọng, tại hạ xin cáo từ.

Đoạn chấp tay xá dài rồi, quay người bước đi.

Nam Cung Bình ngẩng lên nói:

- Địch Dương trúng độc phát điên hiện không rõ tông tích, Vạn huynh không cùng đi tìm kiếm với tại hạ sao?

Vạn Đạt chững bước quay lại, lão nhân đầu trọc bỗng nói:

- Địch Dương mà công từ vừa nói phải chăng là một thiếu niên tay cầm một thanh kiếm và bị trúng độc rất nặng?

Vạn Đạt mừng rỡ:

- Đúng rồi!

Láo nhân đầu trọc nghiêm chỉnh nói:

- Y đã được "Diễm Phách" Y Lộ trong Ngạ Quỷ Bang đưa về Quan Ngoại cứu chữa rồi, nếu không nhờ có y quấy nhiều một hồi, e rằng lão cũng không chạy đến đây được. Xem chừng "Diễm Phách" Y nhị nương đã có tình ý với y, không bao giờ để y phải chịu khổ đâu, hai người cứ việc yên tâm.

Nam Cung Bình thở phào, nhưng bỗng lại chau mày nói:

- Chẳng hay "Diễm Phách" Y nhị nương là người như thế nào?

Vạn Đạt mỉm cười:

- Người lành tất có thiên tướng, khi tại hạ đến Quan Ngoại nhất định sẽ thăm dò tông tích của

Địch công tử. Theo tại hạ thấy, Y nhị nương cũng không phải kẻ ác, hơn nữa nếu nàng ta không có tình ý với Địch công tử thì đâu có quay về Quan Ngoại vội vàng như vậy. Nếu nàng ta quả thật có tình ý với Địch công tử ắt sẽ tìm trăm phương ngàn kế mà cứu chữa cho Địch công tử, tình cảm đôi lúc quả đúng là có ma lực không thể nào hiểu nỗi.

Diệp Mạn Thanh nghe như sấm nổ bên tai, nàng gặm nhấm từng chữ câu nói "Tình cảm đôi lúc quả đúng là có ma lực không thể nào hiểu nỗi.", khi ngẩng lên thì Vạn Đạt đã đi xa rồi.

Nàng bất giác buông tiếng thở dài não ruột, Nam Cung Bình cũng mặt đầy vẻ khổ sầu.

Ngoài xa bỗng vọng lại tiếng hát của Vạn Đạt:

- Đa tình ắt sinh sầu, đa sầu ắt sinh tình, mong cho những người hữu tình trên cõi đời...

Tiếng hát nhỏ dần, sau cùng không còn nghe được nữa...

Diệp Mạn Thanh đứng thừ ra một hồi, bỗng khẽ giậm chân rồi quay người bỏ đi.

Nàng đã chờ đợi rất lâu mà Nam Cung Bình vẫn không thốt ra câu nói ấy, thế là người con gái rắn rỏi này sau cùng đành phải ra đi.

Nam Cung Bình thờ thẫn trông theo bóng dáng nàng, lòng thầm đọc lại câu hát của Vạn Đạt:

- Đa tình ắt sinh sầu, đa sầu ắt sinh tình.

Lòng chợt bồi hồi chua xót, bóng dáng yêu kiều xuất hiện trước mắt mỗi lúc càng nhiều, lúc thì là Mai Ngâm Tuyết, bỗng lại là Diệp Mạn Thanh.

Đói khát và vất vả bao ngày, tình cảm xung đột rối rắm, nội lực bị tiêu hao, nỗi sầu khổ của con tim... chàng bỗng cảm thấy tay chân bủn rủn, "phịch" một tiếng ngã xuống đất.

Lão nhân đầu trọc hoảng hốt kêu lên, Diệp Mạn Thanh đã đi khá xa, bước chân mỗi lúc càng chậm lại, chợt nghe thấy tiếng kêu hốt hoảng, lập tức quay phắt lại, khi thoáng thấy Nam Cung Bình đã ngã xuống đất, vội chạy như bay trở lại, mọi sức mạnh trên cõi đời này đều không thể khiến nàng bỏ rơi Nam Cung Bình.

Phương đông đã hửng sáng, không khí càng thêm giá lạnh, song làm thế nào hơn được nỗi sầu khổ của những kẻ đa tình?...

Nam Cung Kinh Biến

Mọi sự trên đời quả là ly kỳ, kẻ giàu đa số keo kiệt, người khôn ngoan thường hay ngây dại, hồng nhan đa phần bạc mệnh, anh hùng ắt hẳn đa tình, kẻ lắm bệnh rất dễ lành, người ít bệnh hễ bệnh là bệnh liệt giường, người có nội lực tinh thâm khi đã bệnh ắt không thể nhẹ, tạo hóa quả là trớ trêu.

Trời mờ sáng, một cỗ xe mui rời Trường An, qua Chung Nam, thẳng tiến về Tuân Dương. Quái lão nhân không râu không tóc, kỳ trang dị phục nộ, hai tay vẫn khư khư ôm chặt chiếc bao bố, nhắm mắt nghiêng người dựa vào chỗ ngồi phía trước.

Trong thùng xe thỉnh thoảng lại vang lên tiếng rên khổ sở và tiếng thở dài buồn rầu.

Lão nhân đầu trọc bỗng quay lại, đưa tay gõ vào thùng xe và lớn tiếng nói:

- Đại cô nương có mang theo tiền bạc không?

Hồi lâu trong thùng xe mới có một giọng nói tức giận vang lên:

- Có!

Lão nhân đầu trọc nghiêm chỉnh nói:

- Vô luận đi đâu, tiền bạc cũng không thiếu được.

Lão yên tâm mỉm cười, lại nhắm mắt dưỡng thần.

Khi xe đến Tuân Dương thì mọi nhà lên đèn, lão nhân đầu trọc mở bừng mắt, trở tay gõ vào thùng xe nói:

- Đại cô nương, tiền bạc mang theo nhiều không?

- Không ít!

Lão nhân đầu trọc nghiêng mắt nhìn gã đánh xe, lớn tiếng nói:

- Hãy tìm một khách điếm sang trọng nhất, tốt hơn hết là có cả ăn uống.

Chợ đêm Tuân Dương hết sức phồn vinh, lão nhân đầu trọc thản nhiên băng qua những tiếng cười nhạo hiếu kỳ trên phố, thản nhiên chỉ huy xa phu và phổ kỵ khiêng Nam Cung Bình đang bệnh nặng vào khánh điếm.

Diệp Mạn Thanh cắm cúi bước xuống xe, lão nhân đầu trọc nói:

- Đại cô nương, hãy đưa cho năm lạng bạc trả tiền xe.

Gã xa phu mừng húm, miệng không ngớt cảm tạ, chỉ thấy lão nhân đầu trọc đón lấy bạc đặt trên tay cân thử và lẩm bẩm:

- Năm lạng... năm lạng...

Gã xa phu khom mình cảm tạ, lão nhân đầu trọc nói:

- Này cầm lấy!

Xòe tay ra, lại rụt về nói:

- Hãy thối lại ba lạng tiền ba phân trước đã.

Gã xa phu ngớ người, bất đắc dĩ thối tiền lại, lòng thầm chửi mắng bỏ đi.

Lão nhân đầu trọc ra chiều đắc ý đi vào khách điếm, tiện tay trao số bạc thừa lại cho phổ kỵ và nói:

- Hãy đi lo một bàn ăn mười lạng bạc nhưng phải bày lên cùng một lúc.

Gã phổ kỵ mừng rỡ nhủ thầm:

- Người khách này ăn mặc tuy rách rưới nhưng thưởng tiền nhiều thật.

Cảm tạ lia lịa rồi bỏ đi. Lão nhân đầu trọc đi vào sương viện, ôm chiếc bao vào lòng ngồi chễm chệ trong sảnh.

Phổ ky mang trà dâng nước, lát sau đã bày xong bàn ăn. Gã phổ ky cười giả lả nói:

- Lão gia uống rượu gì?

Lão nhân đầu trọc sầm mặt nghiêm giọng:

- Uống rượu rất dễ lở việc, uống say lại càng dễ đánh mất tiền bạc, ngươi còn trẻ, hẳn phải biết là kiếm được đồng tiền rất khó khăn?

Gã phổ ky thoáng ngớ người, đoạn vâng dạ lia lịa.

Lão nhân đầu trọc bỗng lại nói:

- Số bạc ta đã đưa cho ngươi khi nãy đâu?

Gã phổ ky vội cười giả lả:

- Hãy còn giữ đây!

- Mau đi đổi hết ra tiền đồng và mang đến đây ngay cho ta.

Gã phổ ky sững sờ, đứng thừ ra như phỗng, một hồi thật lâu mới chửi thầm trong bụng, bỏ đi.

Lão nhân đầu trọc hớn hở đưa mắt nhìn thức ăn trên bàn, xoa tay lớn tiếng nói:

- Đại cô nương nếu bận chăm sóc bệnh nhân, lão một mình ăn trước nhé!

Trong gian phòng bên cạnh có tiếng lạnh lùng nhắc lại. Lão nhân đầu trọc lẩm bẩm:

- Nếu lão mà không biết Nam Cung thế gia quả thật giàu có hơn lão, dù ngươi có là thiên kiều bá mỹ, thì lão cũng chả thèm đi cùng.

Đoạn đặt chiếc bao trên gối, cầm đũa lên ăn ngấu nghiến, thoáng chốc đã ăn sạch những món ăn ngon trên bàn.

Gã phổ kỵ tiu nghỉu mang số tiền đồng đã đổi được trao lại cho lão, lão đếm kỹ xong dùng ngón tay kẹp lấy ba đồng, ngẫm nghĩ một hồi, bỏ xuống lại hai đồng, còn lại một đồng để lên bàn, xót xa nói:

- Thưởng cho ngươi đó!

Gã phổ ky mắt trợn trừng mồm há hốc, sau cùng lạnh lùng nói:

- Thôi, lão gia hãy giữ lại mà dùng thì hơn.

Lão nhân đầu trọc cười:

- Được được, ta giữ lại mà dùng, giữ lại mà dùng.

Đoạn cất lấy tiền, xách bao bố đi sang một gian phòng khác, vào trong đóng chặt cửa lại.

Gã phổ ky trở ra ngoài, không dằn được và gặp một người bạn lắc đầu nói:

- Trên cõi đời tuy có rất nhiều người mê tiền, nhưng kẻ mê tiền đến mức độ khủng khiếp thế này, thật ta lần đầu tiên mới gặp.

Dưới ánh đèn nhập nhòa, Diệp Mạn Thanh tay bưng một chén thuốc đậm đà thổi khe khẽ, đó là phương thuốc mà chính nàng tự mình nấu lấy, và cũng phải chính mình nếm thử.

Tiếng nhai, tiếng nói, tiếng tiền đồng kêu leng keng, cùng với tiếng rên rất khẽ của Nam Cung Bình, khiến cõi lòng đã rối rắm của nàng lại càng rối rắm hơn. Nàng đưa bàn tay run run đỡ Nam Cung Bình dậy, đổ thuốc do chính mình nấu vào miệng Nam Cung Bình. Hai người tuy quen biết chưa bao lâu, và gặp nhau cũng vỏn vẹn chỉ hai lần, song nàng không thể nào quên được chàng thiếu niên luôn tỏa ra sức nóng và ánh sáng này.

Lần đầu tiên gặp Nam Cung Bình trên đỉnh Hoa Sơn, nàng đã sinh lòng quyến luyến chàng. Sau khi cùng bốn người đàn bà áo xanh quay trở về ngôi nhà trúc kia, nàng lại mang theo niềm luyến nhớ sư phụ rời khỏi Hoa Sơn, rồi kể từ đó cõi lòng nàng lúc nào cũng có hình bóng của Nam Cung Bình.

Nàng không sao suy đoán được những gì đã xảy ra tại ngôi nhà trúc trên đỉnh Hoa Sơn, cũng như giờ đây không thể nào suy đoán được tình cảm của Nam Cung Bình đã dành cho mình.

Bóng tối qua đi, ánh nắng lại đến, mặt trời lên, bóng đêm lại kéo về... Ba hôm trôi qua, trong thời gian ấy nàng đã nghe biết bao lần tiếng nhai nuốt, tiếng chuyện trò, tiếng tiền đồng kêu leng keng... Nàng đã phải trải qua ba hôm dài dằng dặt trong tình trạng cõi lòng rối rắm, phân lượng thuốc tuy mỗi ngày một giảm, song công việc và nỗi lo lắng của nàng vẫn không hề giảm thiểu, bởi Nam Cung Bình chung quy vẫn hôn mê bất tỉnh.

Nàng hết sức căm ghét lão già đầu trọc đến giờ vẫn chưa biết danh tánh kia, nàng dứt khoát từ chối tiếp xúc với lão già keo kiệt về lời nói cũng như ánh mắt, nhưng lại không thể từ chối lão ta ở chung một khách điếm và cùng một dãy sương phòng với nàng và Nam Cung Bình.

Nguyên nhân là vì phong tục tập quán, lời dèm pha của người đời, cùng với tính e thẹn vốn có

của người con gái, khiến nàng không dám cùng Nam Cung Bình ở riêng một nơi, cho nên nàng không dám từ chối sự có mặt của lão già keo kiệt đê tiện kia.

Đêm nay trời sáng trăng, lão nhân đầu trọc ngồi đếm tiền đồng, khi đếm xong thì trời đã khuya, lão để nguyên quần áo nằm trên giường, lát sau thì đã ngáy như sấm rền.

Đang ngủ say lão bỗng giật mình tỉnh giấc bởi nghe có tiếng động khác thường ở phòng kế cận. Chỉ nghe Nam Cung Bình đã lên tiếng nói được, lão vừa định ngồi bật dậy, bèn lại ngủ tiếp, tay vẫn ôm chặt chiếc túi rách rưới kia.

Qua trưa hôm sau thì Nam Cung Bình đã khỏe, đến chiều thì chàng đã có thể đi đứng được, Diệp Mạn Thanh dìu chàng xuống giường, người con gái xinh tươi này giờ đây đã hết sức mỏi mệt và tiều tụy.

Nam Cung Bình không dám nhìn nàng, cúi đầu ngậm ngùi nói:

- Tại hạ ngã bệnh làm cô nương cực khổ quá.

Diệp Mạn Thanh cười khẽ:

- Chỉ cần... công tử khỏi bệnh, dù cực khổ đến mấy tôi cùng rất là vui mừng.

Nam Cung Bình giật mình, chàng không ngờ Diệp Mạn Thanh lại thốt ra những lời thân tình như vậy, hoàn toàn trái ngược với thái độ lạnh nhạt trước đây.

Chàng bất giác nghiêng mắt nhìn, ráng chiều xuyên qua cửa sổ, tuy nhuộm hồng đôi má duyên dáng của nàng, song vẫn không khỏa lấp được vẻ bơ phờ tiều lụy kia.

Nam Cung Bình bất giác cúi đầu, lẳng lặng theo nàng ra khỏi phòng, lòng vô cùng xao xuyến, sóng tình trào dâng, mặc dù chàng cố gắng đè nén, song vẫn vô phương.

Lão nhân đầu trọc đang ngồi trong sảnh ngấu nghiến ăn, quét mắt nhìn, bật cười ha hả rồi nói:

- Công tử đã khỏe rồi hả?

Nam Cung Bình mỉm cười:

- Đa tạ lão trượng đã quan tâm, tại hạ...

Lão nhân đầu trọc cười hóm hỉnh:

- Nếu lão mà là công tử hẳn còn bệnh thêm vài hôm nữa.

Nam Cung Bình ngớ người, lão lại cười nói tiếp:

- Nếu không phải công tử bệnh nặng thì cô bé này đâu chịu ở đây để cho lão tha hồ ăn uống, đâu chịu bộc lộ tình cảm đối với công tử. Nếu công tử bệnh thêm vài hôm nữa thì lão cũng có thể ăn uống thêm vài hôm, và công tử cũng có thể hưởng thụ sự chăm sóc dịu dàng thêm vài hôm nữa, vậy chẳng sung sướng ư?

Diệp Mạn Thanh thẹn đỏ mặt cúi đầu xuống, Nam Cung Bình gượng cười nói:

- Nếu như lão trượng rãnh rỗi thì cứ đi cùng với chúng tôi...

Chàng chợt nghĩ đến mình không thể nào đi riêng với Diệp Mạn Thanh, bởi chàng sợ mình không nén được lòng, bèn vội nói tiếp:

- Khi nào khỏi bệnh tại hạ sẽ cùng uống rượu với lão trượng, sự tốn kém chẳng là bao, tại hạ lo được mà.

Lão nhân đầu trọc bật cười:

- Vậy thì tốt quá...

Bỗng nín cười, nghiêm chỉnh nói:

- Tuy là hai người đã mời lão, nhưng lão tuyệt đối không hề cảm kích, bởi hai người muốn lão đi cùng hoàn toàn là dụng ý riêng, còn lão thì... ha ha, cũng rất vui lòng được tha hồ ăn uống.

Lão nhân đầu trọc lại nói trúng thâm tâm Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh.

Nam Cung Bình ngồi xuống hắng giọng vài tiếng rồi nói:

- Nếu lão trượng có điều chi cần thiết, tại hạ cũng có thể giúp phần nào.

Lão nhân đầu trọc ngưng cười, nghiêm chỉnh nói:

- Lão đâu phải là hạng người không dưng nhận chịu sự bố thí của kẻ khác?

Nam Cung Bình chân thành:

- Tại hạ có thể bảo phổ ky đi đặt may thêm vài bộ quần áo cho lão trượng.

Lão nhân đầu trọc xua tay lia lịa, nghiêm giọng nói:

- Lão với công tử không thù không oán, việc gì công tử lại muốn làm hại lão?

Nam Cung Bình ngớ người:

- Làm hại... lão trượng ư?

Lão nhân đầu trọc đứng lên đi đến trước mặt Nam Cung Bình, trỏ vào chiếc áo nữa bào nữa túc của mình và nói:

- Công tử thấy bộ quần áo này biết bao thoải mái tiện lợi, ngồi đứng dễ dàng, chẳng cần bận tâm đến nó chút nào cả.

Đoạn lại đưa tay chỉ vào chiếc đầu nhẵn bóng nói tiếp:

- Công tử có biết vì muốn trở thành trọc thế này, lão đã phải tốn biết bao tâm huyết, như vậy không phải tốn tiền cắt tóc cũng không phải gội đầu kết búi, lão đã phải tốn biết bao tâm huyết mới nghiên cứu ra cách sống ít tiền nhất, vậy mà công tử lại đòi biếu quần áo cho lão. Nếu lão mà mặc quần áo của công tử thì lúc nào cũng phải bận tâm đến nó, vậy chẳng mất đi rất nhiều cơ hội tạo ra tiền, vậy chẳng là làm hại lão hay sao?

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh bất giác đưa mắt nhìn nhau, hai người quả là chưa từng nghe thấy lý luận quái dị như vậy bao giờ, nhất thời không làm sao biện bác được.

Lão nhân buông hai tiếng hừ tức giận, quay trở về bàn ngồi xuống, vừa ăn vừa nói:

- Nếu hai người muốn lão đi cùng, xin từ nay đừng bao giờ nhắc đến những điều như vậy nữa. Hừ hừ, nếu lão mà không nghĩ đến tiền bạc của công tử quả thực đáng tôn kính thì lão đã đi khỏi đây từ lâu rồi.

Diệp Mạn Thanh thầm hừ một tiếng, ngoảnh lại thấy Nam Cung Bình buông tiếng thở dài rồi nói:

- Kim tiền chả lẽ quan trọng đến thế thật ư?

Lão nhân đầu trọc thở dài:

- Dù lão có dùng trăm ngàn lời cũng không thể nào giải thích được sự quan trọng của kim tiền với một người có gia đình giàu có như công tử, chỉ cần công tử bị sự nghèo khó dằn vặt một lần, thì sẽ không cần lão giải thích cũng hiểu rõ được sự quan trọng của kim tiền.

Nam Cung Bình lòng bỗng dâng lên một niềm cảm xúc, thầm nhủ:

- Mong rằng mình có thể nếm được mùi vị của sự nghèo khổ, nhưng muốn mình nghèo thì thật là khó khăn.

Chàng bất giác nhếch môi cười tự mỉa, lão nhân đầu trọc nghiêm chỉnh nói:

- Lão nói câu nào cũng đúng với sự thật, công tử cười gì chứ?

Nam Cung Bình chậm rãi nói:

- Tại hạ cười là từ khi quen biết lão trượng đến giờ mà vẫn chưa biết danh tánh của lão trượng.

- Danh tánh đâu có gì là quan trọng, gọi lão là Tiền Si là được rồi.

Nam Cung Bình mỉm cười:

- Tiền Si... Tiền Si...

Bỗng tắt nụ cười nói:

- Vừa rồi tại hạ cười không phải là nguyên nhân này, lão trượng...

Lão nhân đầu trọc Tiền Si ngắt lời:

- Không ai có quyền thắc mắc đến tư tưởng riêng của mỗi người, trong lòng công tử đã nghĩ gì, đâu có liên quan gì đến lão. Bất kỳ ai miễn lời nói và hành động tử tế với lão, dù trong lòng chán ghét hay căm hận lão thấu xương thì lão cũng đâu có hề hấn gì.

Nếu lão suốt ngày cứ lo thắc mắc về sự suy nghĩ của kẻ khác, chắc phải điên mất quá.

Những lời lẽ ấy chẳng khác nào đòn roi quất vào lòng Nam Cung Bình, chàng cúi đầu lặng lẽ suy tư một hồi thật lâu. Lão nhân Tiền Si ăn no nê, vươn vai ngáp dài, đưa mắt nhìn Diệp Mạn Thanh ơ hờ nói:

- Cô nương, lão khuyên cô nương cũng nên bớt thắc mắc về tâm sự của kẻ khác, vậy sẽ giảm

được rất nhiều phiền não.

Diệp Mạn Thanh cũng đang cúi đầu trầm tư, khi ngẩng lên thì Tiền Si đã đi vào trong, bỗng thấy bóng người lố nhố, từ ngoài vội vã đi vào mười mấy đại hán vạm vỡ, võ phục gọn gàng, hông đeo trường đao, trên lưng người nào cũng có giắt một lá cờ đỏ cán đen, khiêng một chiếc rương to đi vào một ngôi viện khác.

Những đại hán này người nào cũng nhanh nhẹn và dữ dằn, người đi sau cùng ánh mắt đầy cảnh giác, liếc nhanh về phía lão nhân Tiền Si rồi bước qua khung cửa tròn sang ngôi viện bên cạnh.

Tiền Si mắt rực lên, mỉm cười lẩm bẩm:

- Hồng Kỳ tiêu cục, Hồng Kỳ tiêu cục...

Nam Cung Bình lẳng lặng suy nghĩ một hồi, đoạn chậm rãi đi vào phòng.

Tiền Si lại vươn vai lẩm bẩm:

- Ăn nhiều vào là cứ buồn ngủ, khạc khạc...

Đoạn cũng đứng lên đi vào phòng và đóng chặt cửa lại.

Diệp Mạn Thanh ngẩng đầu lên, hết nhìn cửa phòng Nam Cung Bình lại quay sang nhìn cửa phòng lão nhân Tiền Si, bất giác buông tiếng thở dài, lững thững đi vào trong viện.

Không khí yên ắng, ánh đèn tắt dần, Diệp Mạn Thanh chẳng rõ đã đứng trong viện bao lâu, chỉ nghe từ xa vọng lại tiếng trống canh một, canh hai, rồi canh ba...

Lúc này cả khách điếm tĩnh lặng như bãi tha ma, song Diệp Mạn Thanh vẫn còn đứng im lìm trong đêm tối hiu quạnh, nàng bỗng cảm thấy ê chề vì bị bỏ quên, bất giác tự hận mình tại sao lại nẩy sinh tình cảm đối với một người đàn ông tình cảm đã thuộc về kẻ khác.

Ngoảnh lại nhìn, trong phòng vẫn còn ánh đèn, ngọn đèn cô đơn trong sảnh xem ra cũng giống hệt như nàng.

Thốt nhiên trên nóc nhà vang lên một tiếng cười khẽ, rồi thì một giọng thâm trầm khẽ nói:

- Ai đó đã đứng giữa sương khuya?

Giọng nói chỉ có vẻ khinh bỉ mỉa mai, chẳng chút cảm thông thương hại, Diệp Mạn Thanh nhướng mày, tung mình vọt lên không quát:

- Ai đó?

Vừa dứt tiếng nàng đã phi thân lên trên nóc nhà, chỉ thấy một bóng người như làn khói nhẹ lướt vào trong bóng tối, ném lại câu nói đầy chế nhạo:

- Vì ai đã đứng giữa sương khuya?

Thân pháp của đối phương nhanh đến mức khiến Diệp Mạn Thanh vô cùng sửng sốt, song những lời chế nhạo kia hệt như lưỡi kiếm sắc đâm vào tâm hồn nàng, nàng quát khẽ:

- Đứng lại!

Rồi thì tức tốc đuổi theo, lòng vô cùng tức tối, vận hết công lực bình sanh phi thân sục tìm, song chính nàng cũng hiểu hành động của mình chẳng qua là để phát tiết nỗi ghen tức trong lòng mà thôi.

Nam Cung Bình ngồi xếp bằng trên giường, dường như là vận công điều tức, song thật ra lòng chàng vô cùng rối rắm, không hề biết Diệp Mạn Thanh vẫn cô đơn đứng trong viện, và cũng không biết Diệp Mạn Thanh đã phóng lên nóc nhà đuổi theo kẻ thần bí nào đó.

Chàng chỉ cố gắng dồn nén tạp niệm, với nội lực bao năm dần ổn định tâm thần, rồi thì hoàn toàn trong sáng...

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, chàng bỗng nghe có tiếng rên ngắn ngủi phát ra từ ngôi viện lân cận, rồi thì trở lại yên lặng, không còn động tĩnh gì nữa, chàng tuy hoài nghi, song chỉ một thoáng rồi lịm tắt ngay.

Sau đó, chàng lại nghe ngoài viện có tiếng tay áo xé gió từ trên mái nhà phóng xuống, tiếng gió rất sắc và khẽ, chứng tỏ người này khinh công chẳng kém. Chàng giật mình, vụt phóng đến bên cửa sổ, tay phải vung lên, cánh cửa sổ bật tung.

Dưới ánh trăng nhạt nhòa, chỉ thấy Diệp Mạn Thanh suối tóc rối bời, ánh mắt u oán thờ thẩn đứng bên ngoài.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Nam Cung Bình lập tức nghe lòng như gợn sóng, nhất thời bối rối chẳng biết có nên lẩn tránh ánh mắt chứa chan tình ý của Diệp Mạn Thanh hay không?

Diệp Mạn Thanh buông tiếng thở dài, khẽ nói:

- Công tử chưa ngủ sao?

Nam Cung Bình lắc đầu, bỗng hỏi:

- Diệp cô nương đã trông thấy gì phải không?

Diệp Mạn Thanh nhẹ gật đầu:

- Khi nãy tôi đã phát hiện một người dạ hành, tôi có đuổi theo nhưng không kịp.

Nam Cung Bình trố mắt kinh ngạc:

- Với khinh công của Diệp cô nương mà cũng không đuổi kịp ư?

Diệp Mạn Thanh thoáng đỏ mặt, cúi đầu nói:

- Tôi cũng không ngờ trong lúc này và tại đây lại có một cao thủ võ công cao đến vậy, điều lạ nhất là người này không có thiện ý mà cũng chẳng có ác ý, thật không thể nào hiểu được là bạn hay thù và có ý định gì?

Nam Cung Bình chau mày ngẫm nghĩ, hồi sau mới chậm rãi nói:

- Có lẽ không phải ác ý đâu, bằng không vì sao y không hạ thủ ngay lúc ấy?

Miệng chàng tuy nói vậy, song trong lòng thì hiểu rất rõ hiện nay trong chốn giang hồ chàng thù

nhiều hơn bạn, chỉ vì một nữ nhân "Lãnh Huyết" vô tình, chàng đã tạo nên cường địch nhiều không kể xiết, cũng như bất kỳ một ai trên cõi đời này, chẳng thể nào giải thích tình cảm của lòng mình.

Hai người nhìn nhau im lặng, đêm đã sắp qua đi, Nam Cung Bình bỗng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Gió rét sương lạnh thế này, Diệp cô nương hãy vào đây!

Lời nói của chàng tuy chỉ có một chút quan hoài, song cũng đủ khiến cho Diệp Mạn Thanh vui sướng rồi. Nàng nhoẻn miệng cười đi vào đại sảnh, Nam Cung Bình đã bước ra đón. Hai người ngồi đối diện nhau bên ngọn đèn dầu, song không ai dám nhìn vào mặt đối phương. Tiếng gà gáy đã đánh thức ánh bình minh, và ánh nắng ban mai cũng đánh thức vạn vật trên trái đất.

Lão nhân Tiền Si thò đầu ra, mắt hấp him ngáy ngủ, cười ha hả nói:

- Hai người quả là có hứng thú, chuyện trò với nhau thâu đêm thế này, ha ha... rõ là tuổi trẻ có khác.

Ngay khi ấy có một đôi mắt hấp him ngáy ngủ khác xuất hiện nơi cửa, cười xởi lởi nói:

- Khách quan đã thức sớm quá.

Gã phổ kỵ vội vàng thay nước, rồi bỗng quay lại nói:

- Xin khách quan lượng thứ cho, tiểu nhân thật hết sức ái ngại, nhưng tiền ăn và tiền phòng...

Nam Cung Bình mỉm cười:

- Không hề gì, ngươi cứ việc tính toán là bao nhiêu.

Gã phổ kỵ tươi cười nói:

- Không nhiều lắm, mặc dù vị đại gia kia đã ăn khá cầu kỳ, nhưng cũng chỉ có chín mươi ba lạng bảy tiền bạc thôi.

Số tiền ấy quả chẳng phải ít, nhưng đối với Nam Cung Bình thì rất là nhỏ mọn, song chợt nhớ là mình chẳng có mang theo tiền bạc, bèn quay sang Diệp Mạn Thanh cười nói:

- Diệp cô nương thanh toán dùm cho trước được chăng?

Bởi chàng sinh trưởng trong gia đình đại phú nên ngay từ thuở bé đã xem nhẹ tiền tài, do đó chàng mới nói một cách bình thản như vậy.

Diệp Mạn Thanh thoáng ngẩn người, đoạn mỉm cười nói:

- Tôi ít khi mang theo tiền bạc lắm.

Nàng hiểu rõ gia thế của Nam Cung Bình, cũng chẳng lấy làm bận tâm.

Nam Cung Bình ngẩn người, thấy gã phổ kỵ đang lom lom nhìn mình, mặt đanh lại lạnh lùng, bèn nói:

- Ngươi hãy đi lấy giấy bút đến đây ta viết vài chữ vào đó, ngươi có thể cầm mảnh giấy đi lấy được tiền ngay.

Gã phổ kỵ tuy rất không muốn, nhưng cũng đành nghe theo, vừa định quay người bỏ đi, cửa phòng bên cạnh bỗng hé mở. Lão nhân Tiền Si thò đầu ra nói:

- Điếm tiểu nhị ngươi sợ gì kia chứ? Ngươi biết vị công tử này là ai không? Kể chi trăm lạng, dù là mấy ngàn mấy vạn lạng cũng chỉ cần mảnh giấy của y là có ngay tức khắc.

Gã phổ kỵ đưa ánh mắt ngờ vực nhìn Nam Cung Bình. Lão nhân Tiền Si cười nói tiếp:

- Cho ngươi hay, đây chính là Nam Cung đại công tử của Nam Cung thế gia đấy!

Gã phổ kỵ sắc mặt đột biến, Nam Cung Bình bất giác thầm nhủ:

- Những người này sao mà xem trọng đồng tiền thế nhỉ? Chỉ cần nghe nói đến...

Nào ngờ gã phổ kỵ bỗng cười phá lên, đoạn sầm mặt lạnh lùng nói:

- Mặc dù tôi đã gặp qua rất nhiều kẻ lừa ăn bịp uống, nhưng chưa bao giờ thấy ai lại xuẩn ngốc và quá quắt đến độ lại đi...

Diệp Mạn Thanh trừng mắt gằn giọng nói:

- Ngươi nói sao?

Gã phổ kỵ bất giác thoái lui một bước, song vẫn cười khẩy nói:

- Các ngươi lại không hay biết tất cả những tiệm buôn nguyên thuộc Nam Cung thế gia tại mấy mươi thị trấn trong vòng mấy trăm dặm này, trong vòng ba hôm đã bán hết cho kẻ khác, những phổ kỵ thuộc hạ của Nam Cung thế gia hiện đều đã giải tán tự đi tìm lấy sự sống, vậy mà còn dám tự xưng là Nam Cung đại công tử của Nam Cung thế gia, hừ hừ... hôm nay nếu các ngươi mà không thanh toán tiền bạc, hừ hừ...

Gã phổ kỵ trừng mắt giận dữ, hai tay chống nạnh, Nam Cung Bình cũng sửng sốt đến thừ ra tại chỗ, Diệp Mạn Thanh thì ngơ ngẩn bối rối.

Biến cố kinh khủng ấy đã xảy ra quá đột ngột, Nam Cung thế gia vì lẽ gì lại phải bán đi tiệm buôn của mình một cách vội vàng gấp gáp như vậy? Thật khó hiểu được nguyên nhân.

Lão nhân Tiền Si đứng cạnh cửa cũng trợn mắt há hốc mồm, thừ ra như phỗng đá, hiển nhiên cũng hết sức kinh ngạc.

Ngay khi ấy, bỗng có tiếng nhốn nháo khác thường vang lên từ ngôi viện kế cận, rồi thì những tiếng kinh hoàng hỗn loạn vang lên:

- Trời ơi, khủng khiếp quá... khủng khiếp quá...

Gã điếm tiểu nhị giật mình kinh hãi, và quay người chạy ra ngoài.

Nam Cung Bình chợt nhớ đến tiếng rên ngắn ngủi đêm qua, và Diệp Mạn Thanh đã gặp bóng người thần bí kia...

- Chả lẽ ngôi viện bên cạnh tối qua đã xảy ra án mạng gì?

Chàng nghĩ vậy lập tức đứng lên đi ra ngoài, Diệp Mạn Thanh cũng vội theo sau, không ai chú ý đến thái độ và hành động của lão nhân Tiền Si.

Trong ngôi viện bên cạnh, người lố nhố đầy hoảng hốt, lao nhao nói:

- Lạ lùng thật, sao tối qua mình chẳng nghe chút tiếng động gì cả nhỉ?

- Điều kỳ lạ nhất là ngay trong Hồng Kỳ tiêu cục danh chấn thiên hạ mà còn xảy ra độc thế này, kẻ đã gây ra vụ án thật chẳng rõ là nhân vật lợi hại thế nào?

Những lời xôn xao bàn tán khiến cho Nam Cung Bình dù chưa hiểu rõ sự tình đã cảm thấy rợn người.

Nam Cung Bình ngước nhìn, những thấy trên khung cửa tròn thông qua ngôi viện bên cạnh có một lá cờ đỏ tươi phất phơ trước gió, thoạt nhìn giống như lá cờ ký hiệu của Hồng Kỳ tiêu cục, song nhìn kỹ thì lá cờ ấy được nhuộm bằng máu tươi, thoáng có màu tím đen, trông vô cùng ghê rợn.

Chàng sải bước đi vào trong viện, ngoài sân rất ồn ào, song trong sương phòng thì im phăng phắc.

Một hán tử vẻ như chưởng quầy đứng ngoài cửa phòng đang khép kín. Nam Cung Bình sải bước đi tới, gã chưởng quầy liền đưa hai tay ra cản lại nói:

- Nơi đây cấm...

Chưa kịp dứt lời đã bị Nam Cung Bình đẩy lùi năm bước, suýt nữa đã ngã lăn ra đất. Chàng chợt nhận ra mình đã quá nặng tay, lòng không khỏi áy náy, song trong lúc này chàng không có thời giờ để lo toan đến, đưa tay mở cửa phòng đảo mắt nhìn, con tim chàng cũng hờ ngừng đập...

Ánh nắng ban mai xuyên qua cánh cửa sổ khép kín, yếu ớt soi vào phòng, soi trên mấy tử thi ngổn ngang của những đại hán áo đen.

Một đại hán râu xồm mắt trợn trừng giận dữ, một tay bấu vào thành cửa sổ, năm ngón tay lún sâu vào gỗ, nữa người dựa vào vách, vẻ mặt rất gớm ghiếc, một lá cờ đỏ cắm vào trước ngực, chiếc cán đen ngập sâu vào thịt cả thước, máu tươi nhuộm tím một khoảng ngực khá rộng.

Một đại hán khác mày rậm miệng to cũng hai mắt trợn trừng, mặt mày gớm ghiếc kinh hoàng, một mảnh chung vỡ ghim vào lòng bàn tay, trước ngực cũng có cắm một lá cờ đỏ cán đen, chết nằm ngửa sóng soài dưới đất.

Những người còn lại kẻ thì nằm úp, kẻ thì ngồi trên ghế, kẻ thì áo quần xốc xếch, có kẻ thậm chí không kịp mang giầy vớ bỏ chạy đến cửa thì bị ngã chết.

Những người này tuy dáng chết khác nhau, nhưng nguyên nhân gây ra tử vong thì hoàn toàn giống nhau, đó là bị chính lá cờ mình mang theo cắm vào ngực.

Tay trái của họ tuy khác nhau, song tay phải thảy đều nắm chặt cán đao, có kẻ đã tuốt ra, có kẻ đao hãy còn nằm nguyên trong vỏ.

Nam Cung Bình quét mắt chầm chậm nhìn qua những tử thi kia, máu huyết trong người tưởng chừng như đã cô đặc.

Chàng sững sờ đứng thừ ra nơi cửa. Diệp Mạn Thanh cũng mặt mày trắng bệch, bủn rủn dựa vào cửa, gã chưởng quầy ngơ ngẩn nhìn họ, cũng chẳng dám hé môi lên tiếng.

Nam Cung Bình biết những đại hán áo đen này đều là tiêu sư trong Hồng Kỳ tiêu cục, thuộc hạ của Tư Mã Trung Thiên, tuy họ không có thanh danh riêng trong chốn võ lâm, song người nào võ công cũng cao cường, hành sự hết sức thận trọng.

"Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu" Tư Mã Trung Thiên sở dĩ vang danh thiên hạ, Hồng Kỳ tiêu cục sở dĩ có thể hoạt động suông sẻ trên chốn giang hồ, đa phần là nhờ vào công lao của những tiêu sư Hồng Kỳ này đây.

Thế mà giờ đây những tay tinh nhuệ ấy lại có trên mười người chết cùng một lúc tại cái khách điếm nhỏ trong thành Tuân Dương này, và lại chết một cách bi thảm hãi hùng như vậy, quả là một việc không thể tưởng tượng được.

Ai đã có can đảm động đến Hồng Kỳ tiêu cục thế này? Ai mà có võ công cao siêu đến mức đã giết chết những tay cao thủ này trong khi họ chưa phát được một chiêu nào cả?

Nam Cung Bình định thần, cất bước đi vào phòng, sau bức màn che cũng có một tử thi, dường như định lẫn trốn, song cuối cùng cũng bị hạ sát, và cũng là lá cờ đỏ cắm vào ngực.

Nam Cung Bình co chân ngồi xuống đỡ tử thi kia lên, bỗng giật mình vì thân thể người ấy hãy còn hơi ấm. Chàng liền thử xoa bóp huyệt đạo cho y, không hề có hiện tượng trúng độc mà huyệt đạo cũng không hề điểm trúng, vậy thì vì sao những người này lại trơ mắt chịu chết? Chả lẽ bấy nhiêu người mà không ai hoàn kích được chiêu nào cả sao?

Lòng chàng lại bừng lên một nỗi nghi vấn hãi hùng, đột nhiên người trong lòng chàng khẽ động đậy, Nam Cung Bình mừng rỡ khẽ nói:

- Bằng hữu hãy cố lên!

Người nọ mắt hé mở, với giọng yếu ớt nói:

- Ai?... Các hạ... là ai?

Nam Cung Bình vội nói:

- Tại hạ là Nam Cung Bình, có quen biết với quý tiêu cục, xin bằng hữu hãy cho biết hung thủ...

Chàng chưa kịp nói dứt, người nọ mặt co rúm, thều thào:

- Nam Cung Bình... Nam Cung... hết rồi...

Nam Cung Bình kinh hãi:

- Hết rồi! Cái gì hết rồi!

Chỉ thấy người nọ mắt đờ đẫn nhìn vào góc phòng, miệng chỉ run run nói:

- Hết rồi... hết...

Chưa dứt lời người đã duỗi thẳng, ngoẹo đầu sang bên trút hơi thở cuối cùng.

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, ngoái lại nhìn, chỉ thấy nơi góc phòng trống trơn, chăm chú nhìn kỹ mới nhận ra nơi đó dường như trước đây có đặt một chiếc rương, hay một vật gì đó tương tự, song giờ đây đã biến mất.

Cướp tiêu! Mọi cảnh tượng đều chứng tỏ một vụ cướp tiêu, song trong đó lại hàm chứa một vẻ thần bí và ghê rợn không sao diễn tả được.

Nam Cung Bình không sao hiểu được ý nghĩa trong câu nói của tiêu sư nọ, chàng thầm nhủ:

- Chẳng lẽ vụ này có liên quan đến Nam Cung thế gia sao?

Nghĩ vậy chàng bất giác nghe lòng bỗng dưng ớn lạnh, ngoái lại nhìn thấy Diệp Mạn Thanh đang đứng sau lưng và ra chiều tư lự, miệng lẩm bẩm:

- Nam Cung... hết rồi...

Bỗng ngẩng lên khẽ nói:

- Hồng Kỳ tiêu cục này phải chăng vẫn thường hộ tống tài vật cho gia đình công tử?

Nam Cung Bình gật đầu:

- Không sai!

- Vậy có lẽ phen này họ hộ tống cũng là tài vật của Nam Cung thế gia, nên sau khi bị cướp tiêu, trong cơn hổ thẹn lẫn đau khổ mới nói với công tử như vậy.

Nam Cung Bình ngẫm nghĩ một hồi, đoạn buông tiếng thở dài ra vẻ hết sức chán chường.

Diệp Mạn Thanh thấy vậy bèn nói:

- Công tử có gì mà phải thở than? Nam Cung thế gia dù có bị cướp mất một ít tài vật thì cũng như bãi sa mạc bị mất đi một hạt cát, có gì là đáng kể!

Nam Cung Bình nhếch môi cười chua chát:

- Tại hạ đâu có thở than về điều ấy, có những vấn đề hết sức đơn giản và rõ ràng nhưng ta lại cứ giải thích bằng phương pháp phức tạp và khó khăn nhất, há chẳng rất là ngu xuẩn ư?

Diệp Mạn Thanh nhoẻn miệng cười, bỗng bên ngoài vang lên tiếng chó sủa dữ dội và uy mãnh hơn chó thường rất nhiều. Rồi thì, ngoài cửa ánh vàng lấp lánh, một con chó toàn thân lông vàng to cỡ chú ngựa non, hai mắt sáng quắc, tai ngắn mũi dài chạy nhanh vào phòng.

Chú chó này chẳng những tiếng sủa mà khí độc cũng khác xa với chó thường, trên cổ đeo đầy vàng ngọc minh châu, một người áo đen mắt ưng mũi gà, ánh mắt thâm trầm, trên tay cầm một sợi xích vàng đi sau chú chó hung hãn kia.

Bên ngoài liền có tiếng xầm xì bàn tán:

- Thật không ngờ vị bộ đầu Kim Tiên Nô lừng danh Tây Hà hôm nay cũng có mặt tại Tuân

Dương này, có y thì vụ án này hẳn sẽ được phá.

Người áo đen quét mắt nhìn Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh, đoạn thoáng chau mày ngoái lại nói:

- Lâm điếm đông, trước khi ta đến đây, sao lại để cho những kẻ vô phận sự vào đây thế này?

Lão chủ điếm đứng ngoài cửa sợ hãi lắp bắp:

- Đó... đó...

Người áo đen buông tiếng cười gằn, sầm mặt bực tức. Diệp Mạn Thanh thấy chú chó lông vàng kỳ dị như vậy, không nén được đưa tay ra định ve vuốt, nào ngờ tay nàng chưa chạm tới thì chú chó đã gầm to một tiếng, toàn thân lông vàng dựng đứng.

Người áo đen biến sắc nói:

- Thiếu nữ kia lui ra mau, bộ không muốn sống hả?

Diệp Mạn Thanh nhướng mày, Nam Cung Bình vội kéo nhẹ tay áo nàng, nàng bèn nén giận làm thinh.

Người áo đen cúi xuống vỗ nhẹ lên lưng chú chó và nói:

- Đừng giận, đừng giận, họ không dám động đến mi nữa đâu!

Thái độ y hệt như một tên đầy tớ đối với chủ, chú chó lông vàng khẽ gầm gừ hai tiếng, lông từ từ hạ xuống.

Người áo đen vụt đứng lên, gắt giọng nói:

- Hai người là ai? Còn đứng đây làm gì?

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Bổn cô nương đứng đây thì việc gì đến các hạ?

Người áo đen cười khẩy:

- Rõ là vô tri, cô nương biết kẻ này là ai chăng mà dám cản trở công vụ của kẻ này?

Diệp Mạn Thanh cũng cười khẩy:

- Sao lại không biết, các hạ chẳng qua chỉ là một tên nô tài của con chó này thôi.

Nàng nói khá to, những người bên ngoài nghe thấy thảy đều tái mặt thầm lo lắng cho nàng.

Thì ra con chó vàng này tên là Kim Tiên, chẳng những hung mãnh nhanh nhẹn, người võ công tầm thường khó chống nổi một thế vồ của nó, mà khứu giác cũng hết sức linh dị, bất kỳ vụ án giết người cướp của nào chỉ cần nó đến kịp thời, bằng vào một chút hơi hám là có thể tìm ra được hung thủ hoặc nơi cất giấu tài vật của bọn cướp.

Trong bao năm qua những vụ án bị nó khám phá thật chẳng kể xiết, chủ nó là người áo đen Kim Tiên Nô cũng nhờ chó mà nổi danh, trở thành một bộ đầu danh tiếng nhất sáu tỉnh miền

Bắc.

Có điều là tuy y được vinh hiển nhờ chó và tự xưng là Kim Tiên Nô, song lại tối kỵ kẻ khác đề cập đến điều ấy, vậy mà Diệp Mạn Thanh lại vô ý chạm vào vết đau của y, ngay lập tức sắc mặt y tái mét, ngoái lại quát lớn:

- Bây đâu, bắt lấy ả này cho ta!

Diệp Mạn Thanh ngước mặt cười khẩy:

- Vốn lẽ chó là đầy tớ của người, vậy mà giờ đây người lại trở thành đầy tớ của chó... hắc hắc, hắc hắc!

Bỗng nàng đưa tay phải lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào bốn gã quan sai tay cầm thước sắc và dây xích đã xông vào trong phòng, đanh giọng nói:

- Các ngươi ai dám tiến thêm một bước nữa, bổn cô nương lập tức đập chết tươi ngay.

Kim Tiên Nô nhướng mày, thầm buông sợi xích trong tay nói:

- Thật chăng!

Vừa dứt tiếng, Nam Cung Bình đã lách người đứng cản trước mặt Diệp Mạn Thanh nói:

- Hãy khoan!

Kim Tiên Nô ngước mắt nhìn, chỉ thấy thiếu niên này sắc mặt tuy hết sức tiều tụy, song thần thái lại có vẻ cao quý khác thường, bất giác giật tay ra sau, con chó vàng cũng lùi sau một bước. Vừa rồi y vốn có ý định thả chó ra tấn công Diệp Mạn Thanh, giờ thì không dám vọng động, trầm giọng nói:

- Các hạ là ai? Chả lẽ cũng là đồng...

Nam Cung Bình mỉm cười ngắt lời:

- Từ lâu tại hạ đã nghe nói các hạ là một vị bộ đầu danh tiếng Tây Hà, chả lẽ ngay cả trung gian thiện ác cũng không phân biệt được ư?

Kim Tiên Nô gằn giọng:

- Tại nơi xảy ra án mạng giết người cướp của, làm gì có kẻ trung thành lương thiện?

Nam Cung Bình sầm mặt:

- Vậy phải chăng Kim bộ đầu đã khẳng định chúng tại hạ nếu không phải chủ mưu thì là đồng lõa, chúng tại hạ sở dĩ ở đây là để cho Kim bộ đầu đến bắt giữ?

Kim Tiên Nô đảo mắt nhìn quanh, thấy mọi người ở bên ngoài đều đang chăm chú đến lời nói của mình, bèn buông tiếng cười gằn rồi nói:

- Mặc dù trong lúc này chưa thể khẳng định, nhưng lát nữa đây sẽ biết rõ trắng đen ngay.

Đoạn buông xích ra, cúi xuống vỗ vào lưng con chó vàng và nói:

- Kim lão nhị, đành phải làm phiền mi một lần nữa.

Chú chó Kim Tiên lập tức lao vút đi, thoáng chốc đã đảo quanh hết bốn gian phòng lớn nhỏ, ngước lên sủa khẽ ba tiếng, rồi lại chạy dọc theo vách tường, mỗi lúc càng chậm dần.

Kim Tiên Nô mặt vốn đầy vẻ kiêu ngạo tự tin, nhưng đến khi chú chó Kim Tiên chạy quanh nhà lần thứ hai thì đã lộ vẻ nôn nóng và kinh ngạc. Chú chó Kim Tiên chạy quanh mỗi một vòng thì y càng thêm nôn nóng và kinh ngạc, sau cùng trán y đã đẫm ướt mồ hôi, không dằn được bước nhanh theo sau chú chó vàng. Sau cùng càng đi càng chậm, mồ hôi trán càng nhiều, y lẩm bẩm:

- Lão nhị, chưa tìm ra được sao? Lão nhị, chưa tìm ra...

Diệp Mạn Thanh ngửa mặt buông tiếng cười khẩy, những thấy chú chó Kim Tiên bỗng dừng bước, chuyển hướng đi ra cửa, những người bên ngoài lập tức tránh ra một lối đi.

Kim Tiên Nô thở phào, đắc ý liếc mắt nhìn Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh trầm giọng nói:

- Chúng huynh đệ đừng để cho hai người này rời khỏi đây.

Đoạn sải bước đi ra theo. Nam Cung Bình khẽ nói:

- Nếu y mà thật sự tìm ra được hung thủ thì tại hạ cũng phải hết sức cảm kích y.

Diệp Mạn Thanh hất hàm:

- Ta đi theo!

Bốn tên tay sai liền vung xích sắt nói:

- Đi đâu?

Diệp Mạn Thanh xoay người, tay nhẹ nhàng phất ra, chỉ nghe tiếng leng keng liên hồi, thước sắt và xích sắt trong tay bốn tên quan sai thảy đều rơi hết xuống đất.

Bốn tên quan sai có bao giờ trông thấy võ công kinh người đến thế, bất giác đều sững người, trơ mắt nhìn Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh đi ra ngoài, không một ai dám nhúc nhích.

Chú chó Kim Tiên ra đến ngoài vườn, đảo quanh một vòng, bỗng nhún chân phóng qua bờ tường. Kim Tiên Nô chẳng chút chậm trễ theo sau phóng qua, thấy chú chó Kim Tiên đang sủa ầm ĩ trước cửa phòng ngôi viện này.

Kim Tiên Nô ra chiều căng thẳng, ngoái lại quát lớn:

- Ai ở trong ngôi viện này?

Lúc này mọi người cũng đã ùa sang, nghe tiếng quát đều không hẹn cùng ngoảnh lại nhìn, Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh đang chậm rãi đi tới, vừa lúc đón lấy những ánh mắt kinh ngạc kia.

Kim Tiên Nô gằn giọng:

- Quả nhiên chính hai ngươi đã trú tại đây!

Diệp Mạn Thanh xẳng giọng:

- Trú tại đây thì sao nào?

Kim Tiên Nô quắc mắt:

- Vậy thì các ngươi chính là kẻ cướp, hung thủ sát nhân.

Mọi người lập tức nhốn nháo lên, lão chủ điếm họ Lâm hốt hoảng thoái lui liền ba bước, không một ai dám đứng cạnh hai người nữa.

Nam Cung Bình trầm giọng:

- Các hạ có chịu trách nhiệm trước lời nói của mình chăng?

Kim Tiên Nô ra vẻ tự phụ:

- Hơn mười năm qua đã có biết bao hung thủ đạo tặc đã sa lưới của Kim Tiên Nô này, chưa bao giờ có vụ nào lầm lẫn, hai người nên thúc thủ chịu trói thì hơn.

Nam Cung Bình liếc mắt nhìn chú chó Kim Tiên vẫn đang không ngớt sủa vang, sực nhớ đến Tiền Si thần bí và tham tài kia, bất giác biến sắc mặt, vội bước tới xô mở cửa phòng, chỉ thấy bên trong trống không, nào còn bóng dáng của lão nhân kia đâu nữa.

Kim Tiên Nô bật cười ha hả:

- Đồng lõa của ngươi tuy đã chuồn mất, nhưng chỉ cần bắt giữ ngươi thì còn lo gì không truy ra được hắn.

Đoạn xoay tay rút từ nơi lưng ra một sợi xích bạc, gằn giọng nói:

- Hai ngươi còn muốn chống cự nữa sao?

Vung tay một cái sợi xích bạc vút thẳng ra, chầm chậm đi về phía Nam Cung Bình.

Mọi người lập tức đổ xô lui ra, lão chủ điếm cũng đã biến mất tự bao giờ.

Nam Cung Bình chau mày nói:

- Các hạ chưa điều tra rõ ràng mà đã...

Kim Tiên Nô trầm giọng:

- Đã có chiếc mũi của Kim Tiên thì còn cần điều tra gì nữa?

Ánh bạc lóe lên, một roi nhắm đỉnh đầu Nam Cung Bình giáng xuống. Diệp Mạn Thanh sợ Nam Cung Bình mới vừa bệnh khỏi, vội quát khẽ một tiếng, vừa dịnh ra tay bỗng nghe sau lưng có một luồng kình phong ập tới, thì ra chú chó Kim Tiên mới đây còn đang sủa vang, vậy mà giờ đây lại lẳng lặng nhảy xổ vào nàng, nhanh không kém một cao thủ võ lâm.

Con chó hung hãn này vốn đã cao to, giờ đây hai chân trước giơ cao, răng trắng lưỡi đỏ vừa vặn nhắm ngay cổ họng Diệp Mạn Thanh. Mọi người cùng bật lên tiếng cười kinh hãi, mắt thấy thiếu nữ xinh đẹp này đã sắp thọ nạn dưới hàm răng nhọn hoắt của con chó lông vàng.

Diệp Mạn Thanh nghiêng người, hết sức nhanh nhẹn lách ra xa ba bước, nào ngờ con Kim Tiên lập tức như bóng theo hình lại lao bổ tới, hai chân trước vươn ra như hai thanh kiếm ngắn tấn công vào mặt đối phương.

Diệp Mạn Thanh thầm kinh hãi:

- Thảo nào con chó này đã nổi danh, trông nó còn nhanh nhẹn hơn những cao thủ võ lâm bình thường.

Nàng vốn không có ý đả thương con chó này, giờ lại càng thương tiếc hơn, tay trái vung lên nhanh như chớp vồ vào đầu con Kim Tiên, khẽ quát:

- Lui ra!

Quay người nhìn thấy Nam Cung Bình tuy bệnh nặng mới khỏi, song đối phó với ngọn roi bạc của Kim Tiên Nô cũng còn thưa sức, chàng với hộ pháp vô cùng linh diệu lách tránh, ngọn roi bạc chẳng tài nào chạm trúng vào người chàng được.

Mọi người lúc này lại kinh hoàng bàn tán:

- Hai thiếu niên nam nữ này rất có thể là hung thủ sát nhân, bằng không sao có võ công cao thế này.

Nhưng khi con Kim Tiên lần thứ hai nhảy xổ vào Diệp Mạn Thanh, mọi người lại bật lên một tiếng kinh hãi.

- Súc sanh!

Diệp Mạnh Thanh quay người phóng ra một chưởng, phen này nàng đã dùng đến bốn thành chân lực, nào ngờ con Kim Tiên sủa khẽ một tiếng, lách mình tránh khỏi, rồi nằm mọp dưới đất gườm gườm thủ thế, như không ngoạm được Diệp Mạn Thanh một phát quyết chẳng chịu thôi.

Đột nhiên, tiếng bước chân rậm rịch vang lên, bên ngoài lại ùa vào mấy mươi tên quan sai, kẻ trường thương, người cương đao sáng loáng.

Nam Cung Bình thoáng chau mày, lách người tránh khỏi một chiêu "Độc xà tầm huyệt" của Kim Tiên Nô, trầm giọng nói:

- Nếu các hạ không chịu dừng tay, tra xét sự vụ cho rõ ràng thì đừng trách...

Chưa kịp dứt lời, bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- Dừng tay ngay!

Tiếng quát như sấm nổ vang trời, khiến mọi người đều giật nảy mình, liền thì tiếng gió vun vút từ trên giáng xuống, một ngọn kích cán đen trên mũi có buộc một lá cờ đỏ như máu cắm phập vào mặt đất, ngọn kích dài một trượng mà cắm sâu vào đất những ba thước.

Kim Tiên Nô giật mình dừng tay, chỉ nghe ngoài xa một giọng nói rổn rảng vang lên:

- Kim bộ đầu đã tìm ra hung thủ rồi ư?

Tiếng cuối cùng vừa dứt đã thấy một lão nhân y phục sang trọng, râu tóc bạc phơ, trán cao

miệng rộng, như cánh đại bàng mang theo một trận kình phong lướt vào trong viện.

Kim Tiên Nô mừng rỡ:

- Tư Mã lão tiêu đầu đã đến, may quá...

Đoạn quay lại đưa tay chỉ:

- Hung thủ kia kìa!

Lão nhân tóc bạc nhìn theo hướng chỉ của y, mặt bỗng lộ vẻ tức giận, trầm giọng nói:

- Hung thủ chính là người đó ư?

Kim Tiên Nô vội đáp:

- Đúng vậy, nhưng ngoài đôi nam nữ này ra, dường như còn có kẻ đồng mưu...

Lão nhân tóc bạc bỗng quát lớn:

- Im ngay!

Kim Tiên Nô sửng sốt bật lùi ba bước. Lão nhân tóc bạc đã đi đến gần Nam Cung Bình cười nói:

- Lão phu đến trễ khiến hiền điệt phải chịu oan ức.

Nam Cung Bình tươi cười, khom mình xá dài và nói:

- Thật không ngờ lão bá hôm nay cũng đến đây...

Lão nhân tóc bạc nắm lấy bắp tay chàng, ngoảnh lại nghiêm mặt nói:

- Kim bộ đầu, mời đến đây!

Kim Tiên Nô vô cùng ngạc nhiên thắc mắc, ngọn roi bạc trong tay buông rủ xuống đất, chậm rãi đi đến gần.

Lão nhân tóc bạc trỏ vào Nam Cung Bình trầm giọng nói:

- Kim bộ đầu bảo hung thủ chính là người này ư?

Vị bộ đầu khi nãy kiêu ngạo là thế, hình như đã bị khiếp hãi trước khí độ của lão nhân tóc bạc, thừ ra hồi lâu thốt chẳng nên lời.

Lão nhân tóc bạc trầm giọng:

- Nếu trước kia phương thức làm việc của ngươi cũng giống như lần này, thật lão phu lo lắng hết sức.

Kim Tiên Nô liếc nhìn chú chó Kim Tiên, từ khi có mặt lão nhân tóc bạc, con chó hung dữ này bỗng trở nên hiền lành, Kim Tiên Nô ấp úng:

- Vãn bối cũng không dám khẳng định, nhưng sự thật...

Lão nhân tóc bạc cười khẩy:

- Sự thật? Ngươi biết người này là ai không?... Đây chính là trưởng công tử của chủ nhân Nam Cung thế gia, tên là Nam Cung Bình, và cũng là môn đồ đắc ý của Bất Tử Thần Long, đệ nhân danh nhất chốn võ lâm.

Kim Tiên Nô tái mặt, mắt đờ đẫn nhìn Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình mỉm cười:

- Đây vốn là...

Thốt nhiên, một luồng sáng từ trong đám đông phóng tới, Nam Cung Bình vội lách tránh, lão nhân tóc bạc quát lớn, vung tay phóng ra một chưởng đánh bạt luồng sáng ấy ra xa, đồng thời nhún mình lao vút vào đám đông.

Diệp Mạn Thanh cũng lập tức lao nhanh vào trong đám đông, cơ hồ cùng một lúc với lão nhân tóc bạc đến nơi phát ra ám khí.

Con chó Kim Tiên cũng theo sau lão nhân tóc bạc, đám đông lập tức nhốn nháo.

Lão nhân tóc bạc và Diệp Mạn Thanh cùng quét mắt nhìn, những thấy đám đông láo nháo, ai nấy đều mặt đầy hốt hoảng, đâu thể nào phân biệt được kẻ đã ra tay ám toán.

Hai người khẽ nhíu mày, cùng quay người lại, Diệp Mạn Thanh mỉm cười nói:

- Lão tiền bối phải chăng là "Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu" Tư Mã lão anh hùng?

Lão nhân tóc bạc quét mắt nhìn Diệp Mạn Thanh, đoạn gật đầu nói:

- Cô nương phải chăng là Khổng Tước Phi Tử?

Diệp Mạn Thanh nhoẻn cười lắc đầu. Bỗng nghe trong đám đông có một hán tử mặc áo dài đưa tay chỉ ra ngoài la lớn:

- Kìa kìa, chạy mất rồi... Khi nãy chính mắt tôi đã trông thấy hắn phóng ám khí, nhưng không dám nói, ngờ đâu hắn thừa lúc...

Tư Mã Trung Thiên và Diệp Mạn Thanh không chờ y nói dứt đã phi thân về hướng chỉ của y.

Gã hán tử nọ mắt ánh lên vẻ khoái trá, rón rén từ trong đám đông lui ra, ngờ đâu y chợt thấy bóng người nhấp nhoáng, Nam Cung Bình đã đứng cản trước mặt, lạnh lùng nói:

- Bằng hữu định bỏ đi thế này ư?

Gã hán tử ngớ người, Nam Cung Bình nói tiếp:

- Kẻ này với bằng hữu không thù không oán cũng chưa từng quen biết, sao không dưng lại ra tay ám toán kẻ này?

Chàng chầm chậm xòe tay ra, trong tay là một mảnh khăn lụa, trên khăn có một món ám khí đen nhánh hình dạng rất kỳ dị, hai đầu sắc nhọn, nữa như châm và nữa như thoa.

Nam Cung Bình nói tiếp:

- Ám khí tuyệt độc thế này nếu không phải là thâm thù đại địch, sao lại sử dụng khinh suất như vậy?

Gã hán tử nọ mặt tái nhợt:

- Công tử nói gì... tiểu... tiểu nhân không hiểu gì cả...

Bất thần vung tay một chưởng tống thẳng vào ngực Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình buông tiếng cười khẩy, thoáng nghiêng người tránh khỏi. Gã hán tử như cũng khinh chàng thể lực suy nhược, lại sấn tới phóng tiếp ra một chưởng.

Nào ngờ chưởng y vừa mới phóng ra giữa chừng, bỗng cảm thấy cổ áo bị nắm chặt, kinh hãi ngoái lại nhìn, chỉ thấy Tư Mã Trung Thiên mặt lạnh như tiền, đứng sau lưng quát:

- Quân chuột nhắt, lại dám giở trò quái quỷ trước mặt lão phu.

Đoạn nhún vai, nhấc bổng gã hán tử lên, vút một cái ném ra xa.

Nam Cung Bình than thầm:

- Ông ấy già từng tuổi này mà còn nóng nảy như vậy, nếu chém chết hắn thì làm sao tra xét lai lịch của hắn nữa.

Chàng mới vừa khỏi bệnh, chân lực chưa hoàn toàn hồi phục, tuy có lòng nhưng lại không đủ sức để cứu hán tử nọ.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, bỗng có một bóng người lướt tới nhanh như chớp, lao theo gã hán tử bị Tư Mã Trung Thiên ném ra, nhẹ nhàng đón lấy và lướt theo, mắt thấy đã sắp chạm vào mái hiên, thân hình bỗng lộn ngược về, tiện tay ném gã hán tử nọ trở lại.

Tư Mã Trung Thiên theo phản ứng tự nhiên đưa tay đón lấy hán tử nọ, ngay lập tức Diệp Mạn Thanh đã đứng trước mặt ông.

Tư Mã Trung Thiên buột miệng khen:

- Khinh công của cô nương tuyệt lắm, phải chăng là môn hạ của Đơn Phụng Tiên Tử?

Diệp Mạn Thanh nhoẻn miệng cười:

- Lão tiền bối quả là mắt thần, vãn bối Diệp Mạn Thanh chính là môn hạ Đơn Phụng.

Tư Mã Trung Thiên bật cười ha hả:

- Thân pháp của cô nương nhanh nhẹn như phụng múa trên trời cao, ngoài Đơn Phụng Tiên Tử ra, còn ai có đệ tử như vậy. Hiện nay trên chốn giang hồ đã xuất hiện nhiều trang hào kiệt trẻ tuổi tài cao, lão phu thật hết sức vui mừng.

Đoạn nhẹ nhàng đặt hán tử nọ xuống đất, lúc này mặt mày hắn tái ngắt, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Nam Cung Bình vội bước tới, cúi xuống nói:

- Bằng hữu thật sự là vì nguyên nhân gì đã chịu sự sai khiến của ai ám toán kẻ này? Chỉ cần bằng hữu khai ra, kẻ này quyết không làm khó đâu.

Hán tử nọ thở liền mấy hơi dài, đảo mắt nhìn quanh, mặt bỗng lộ vẻ khiếp hãi, cắn chặt răng ngậm thinh.

Kim Tiên Nô rụt rè đến gần nói:

- Tiểu nhân đây có cách khiến người phun ra sự thật, chẳng hay các vị có cần tiểu nhân thử không?

Tư Mã Trung Thiên cười khẩy:

- Hắn chắc chắn không liên quan đến vụ án này đâu, ngươi cứ việc an tâm. Trên đời tuy có nhiều kẻ cướp ngu xuẩn, nhưng cũng không đến nỗi ngu xuẩn đến vậy, đã gây án rồi mà còn ở đây chờ, còn về những việc khác... hừ hừ, không cần phiền đến Kim bộ đầu, lão phu cũng tự có cách tra khảo.

Kim Tiên Nô ngớ ra một hồi, sắc mặt thoạt xanh thoạt đỏ, bỗng quay lại quát:

- Ai bảo các người đến đây, còn đứng đó làm gì hả?

Bọn sai dịch cùng đưa mắt nhìn nhau, đoạn lục tục đổ xô bỏ đi.

Tư Mã Trung Thiên buông tiếng cười lạnh lùng, bất thần ra tay nhanh như gió, bóp vào đốt xương trên vai hán tử nọ, trầm giọng nói:

- Ngươi đã chịu sự sai khiến của ai, mau thú thật ra ngay!

Hán tử nọ đau đến trán đẫm mồ hôi, song vẫn cắn chặt răng chẳng thốt một lời.

Tư Mã Trung Thiên nhíu mày, bàn tay tăng thêm sức, hán tử nọ không dằn được bật tiếng rên rỉ.

Nam Cung Bình khẽ thở dài nói:

- Hắn đã không chịu nói, tiểu điệt cũng chưa thọ thương, thôi bỏ qua đi!

Tư Mã Trung Thiên nghiêm giọng:

- Hiền điệt không biết, Nam Cung thế gia hiện nay đang gặp nguy nan trùng trùng, người này đã đến đây ám toán hiền điệt ắt phải có nguyên nhân bên trong, bỏ qua sao được?

Nam Cung Bình thoáng biến sắc:

- Nguy nan gì vậy?

Tư Mã Trung Thiên buông tiếng thở dài, mặt đầy âu lo nói:

- Việc này rất dông dài, cũng may hiền điệt hiện đang trên đường về nhà... Ôi, đến lúc ấy hiền điệt sẽ rõ...

Nam Cung Bình càng thêm hoang mang, chẳng hiểu gia đình thật sự đã xảy ra biến cố gì, chàng

chau mặt mày cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, chợt thấy một làn khói trắng nhàn nhạt từ dưới đất thoáng bốc lên, thoáng chốc đã lan phủ bàn chân mọi người.

Chàng giật mình ngẩng lên, thấy ánh nắng chói chang, liền kinh hãi hét lớn:

- Trong khói có độc, lui mau!

Đồng thời lập tức xoay người thoái lui ra sau vài bước. Tư Mã Trung Thiên thoáng ngẩn người nói:

- Gì vậy?

Bàn tay bất giác buông lơi, hán tử nọ mừng rỡ, tức khắc gom hết tàn lực lăn dài dưới đất, nhào vào trong làn sương trắng.

Đám đông lập tức rối loạn, Tư Mã Trung Thiên quát lớn:

- Trốn đâu cho khỏi?

Đồng thời đã vọt người đuổi theo, Nam Cung Bình khẽ giậm chân nói:

- Mau rời khỏi đây ngay, trễ ắt sinh biến.

Diệp Mạn Thanh lập tức đưa tay nắm chặt vai chàng, nhẹ nhàng phi thân lên mái nhà, ngóng mắt nhìn, thấy hán tử nọ dường như đã trà trộn vào trong đám đông hỗn loạn.

Tư Mã Trung Thiên râu dài phất phơ, tung người trong đám đông tìm kiếm. Kim Tiên Nô lại cầm lấy dây xích, nhưng con chó Kim Tiên đã không còn nghe theo sự chỉ huy của y nữa, chỉ gầm gừ theo sau Tư Mã Trung Thiên.

Diệp Mạn Thanh khẽ nói:

- Công tử hãy ở đây, tôi đi giúp Tư Mã lão tiêu đầu truy bắt người kia.

Nam Cung Bình thở dài:

- Không cần đâu, tại hạ đã rõ lai lịch của hắn rồi. Thật không ngờ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà họ đã khuếch trương thế lực rộng đến vậy.

Diệp Mạn Thanh ngơ ngác:

- Họ là ai?

Bỗng thấy Nam Cung Bình lại tái mặt giậm chân nói:

- Nguy mất!

Quay người phóng vọt đi, nhưng thế lực suy nhược, suýt nữa đã ngã nhào.

Diệp Mạn Thanh vội lướt tới vịn vai chàng và hỏi:

- Công tử định đi đâu? Ôi! Có một số điều vì sao công tử cứ không chịu cho tôi biết rõ?

Nam Cung Bình thở dài:

- Diễn biến của sự việc này chính tại hạ cũng không hiểu, nhưng... Ôi, lúc này tại hạ ước gì có thể chấp cánh bay ngay về nhà...

Chàng chợt dự cảm có điều chẳng lành sắp sửa giáng xuống chàng, và những người trong gia đình, nghĩ đến vây cánh của Phong Vũ Lưu Hương Bài đã phân bố thế lực nhanh chóng đến vậy, lòng lại càng thêm âu lo.

Diệp Mạn Thanh bỗng nhiên buông tiếng thở dài ảo não:

- Công tử định về nhà ư?

Nam Cung Bình phân vân:

- Cô nương... cô nương...

Diệp Mạn Thanh mắt rực lên:

- Công tử muốn tôi đi cùng phải không?

Nam Cung Bình lẳng lặng gật đầu, lòng càng thêm rối rắm, ngoài nỗi lo âu của bản thân giờ lại thêm sự trói buộc của sợi dây tình ái.

Diệp Mạn Thanh mừng rỡ:

- Vậy thì chúng ta đi mau!

Đoạn nắm lấy Nam Cung Bình phi thân lướt đi, chỉ cần có Nam Cung Bình bên cạnh, tất cả mọi việc khác đối với nàng đều không quan trọng, đó là tâm lý chung của phụ nữ.

Võ Đang Tứ Mộc

Sương trắng mỗi lúc càng thêm dày đặc, đám đông đổ xô giải tán, Tư Mã Trung Thiên nắm chặt song quyền mặt đầy tức giận, cả đời ông dọc ngang trên chốn giang hồ, không ngờ giờ đây lại để cho một tên vô danh tiểu tốt thoát khỏi tay, ông vừa bực tức vừa kinh dị ngoảnh lại nhìn, Kim Tiên Nô đang đứng sau lưng ngây ngẩn nhìn ông, chú chó Kim Tiên hung mãnh cũng ngoan ngoãn nằm mọp dưới chân ông.

Tư Mã Trung Thiên khẽ buông tiếng thở dài, vỗ vỗ lên đầu con Kim Tiên và nói:

- Chốn giang hồ nhiều phong hiểm, Kim bộ đầu chả lẽ còn chưa chịu nghỉ hưu ư?

Kim Tiên Nô cúi đầu ấp úng:

- Vãn bối...

- Con chó này, ngươi cũng nên mang trả đi thôi.

- Kim Tiên Nô đã theo tiền bối mười mấy năm trời, vãn bối, vãn bối quả...

Tư Mã Trung Thiên thở dài:

- Cuộc đời chẳng có buổi tiệc nào là không tan, vả lại... ngươi có biết chủ nhân hiện nay của nó còn cần nó hơn ngươi.

Lúc này ông cảm thấy vô cùng chán ngán, bao hào khí và chân lực như đã tiêu tan trong làn sương dày đặc kia.

Kim Tiên Nô rủ tay đứng thờ thẩn, bỗng thấy trong làn sương mờ mịt kia xuất hiện năm bóng người, và một giọng yểu điệu khẽ cười nói:

- Tư Mã tiền bối còn nhận ra tiểu nữ chăng?

Tư Mã Trung Thiên chú mắt nhìn, chỉ thấy một mỹ phụ áo huyền chúm chím cười và thước tha bước tới, bèn mừng rỡ nói:

- Lão phu tuy già nhưng mắt chưa mờ, làm sao không nhận ra được Long phu nhân? Ạ.. hay quá, có cả Thạch thế huynh nữa, còn Long Phi đâu? Đến giờ phu nhân cũng chưa được gặp Long thế huynh ư?

Mỹ phụ ấy chính là Quách Ngọc Hà, thị khẽ thở dài nói:

- Vãn bối... đã tìm kiếm đại ca khắp nơi, nhưng... Ôi, lỗi là ở vãn bối, có lẽ vô ý làm điều gì đó khiến cho đại ca buồn lòng, bằng không... Ôi, đại ca đâu có...

Nụ cười trên môi thị hoàn toàn lịm tắt, thay vào đó là vô vàn ai oán.

Tư Mã Trung Thiên chau mày:

- Còn Tố Tố đâu? Đã đi với Long Phi phải không?

Quách Ngọc Hà nhẹ gật đầu. Tư Mã Trung Thiên thở dài:

- Ôi, con bé này...

Đứng cạnh Quách Ngọc Hà ngoài Thạch Trầm dáng vẻ thờ thẩn, còn có "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình khí độ ung dung, lúc này y khẽ hắng giọng rồi nói:

- Đây chính là Thiết Kích Hồng Kỳ danh chấn thiên hạ phải không? Tại hạ Nhâm Phong Bình xin bái kiến lão tiền bối!

- Nhâm Phong Bình... à, hay quá, hay quá, thật không ngờ hôm nay lại được gặp Nhâm đại hiệp.

Tư Mã Trung Thiên đảo mắt nhìn, chợt thấy hai người đứng sau lưng họ giống như là nô bộc, thì ra là Thúy Ưng và Hoàng Ưng trong Thất Ưng Đường, đầu sỏ trong giới tiêu cục khi xưa, liền mừng rỡ tiến tới nói:

- Hoàng huynh, Lãnh huynh, chả lẽ hai vị không nhận ra lão huynh đệ này rồi sao?

Nào ngờ "Hoàng Ưng" Hoàng Lệnh Thiên và "Thúy Ưng" Lăng Chấn Thiên cùng đưa mắt nhìn nhau, như hoàn toàn không hề quen biết ông, vẫn đờ đẫn đứng yên.

Tư Mã Trung Thiên ngẩn người, đoạn hắng giọng nói:

- Hoàng huynh, Lăng huynh...

Hoàng Lệnh Thiên và Lăng Chấn Thiên vẫn lặng thinh đứng yên. Tư Mã Trung Thiên quát lớn:

- Hoàng huynh...

Bỗng giậm chân thật mạnh, lớn tiếng:

- Hồng Kỳ tiêu cục và Thất Ưng Đường tuy cùng ngành nghề, nhưng khác nhau về hướng đi, thật không ngờ hai vị lại hẹp lượng đến thế.

Lăng Chấn Thiên và Hoàng Lệnh Thiên vẫn như không hề nghe biết. Quách Ngọc Hà và Nhâm Phong Bình đưa mắt nhìn nhau, mắt ánh lên vẻ đắc ý, song Thạch Trầm lại thoáng lộ vẻ thương hại.

Quách Ngọc Hà khẽ kéo tay áo Tư Mã Trung Thiên, kề tay ông ta nói:

- Tư Mã tiền bối, có những người bạn giao thiệp hay không cũng chẳng hề gì, lão nhân gia bảo có đúng không?

Tư Mã Trung Thiên lớn tiếng:

- Rất đúng, rất đúng! Có những người bạn giao thiệp hay không cũng chẳng hề gì.

Quách Ngọc Hà đảo mắt nhìn, nói tiếp:

- À, con chó này oai quá, hẳn chính là Kim Tiên đại danh lừng lẫy rồi!

Kim Tiên Nô liền cung kính khom mình nói:

- Tại hạ Kim Tiên Nô, phu nhân nếu có gì sai bảo...

Tư Mã Trung Thiên bỗng vỗ tay đánh bốp nói:

- Suýt nữa quên mất, Bình nhi cũng có mặt tại đây...

- Nam Cung ngũ đệ ư?

- Phải!

Tư Mã Trung Thiên quay nhìn quanh, sương trắng như đã tan loãng, nhưng trong viên giờ đã vắng ngắt không một bóng người.

Tư Mã Trung Thiên bèn lớn tiếng gọi:

- Bình nhị.. Bình nhị..

Quách Ngọc Hà cười khẽ:

- E rằng y đã đi khỏi rồi!

Tư Mã Trung Thiên ngạc nhiên:

- Đi khỏi rồi ư?

Quách Ngọc Hà thở dài buồn bã:

- Dạo này ngũ đệ chẳng hiểu vì sao hễ gặp vãn bối và tam đệ là cứ lánh xa, kỳ thực... Ôi, dù y có lầm lỗi gì, cùng là huynh đệ đồng môn với nhau, chả lẽ không lượng thứ cho y được hay sao? Ngũ đê..... thông minh tài ba, mặt nào cũng khá, vãn bối chỉ mong trong tương lai y xây dựng được một sự nghiệp lớn lao, nào ngờ... Ôi!

Tư Mã Trung Thiên trố to mắt:

- Y như thế nào?

- Ôi, ngũ đệ dẫu sao tuổi cũng còn trẻ, chỉ vì một phụ nữ tiếng tăm xấu xa mà lại gây cho công chúng căm phẫn, vì Mai Lãnh Huyết mà y đã hạ sát "Phi Hoàn" Vi lão anh hùng.

Tư Mã Trung Thiên kinh hãi:

- Thật vậy ư?

Quách Ngọc Hà cúi đầu buông tiếng thở dài.

Nhâm Phong Bình bỗng lắc đầu nói:

- Sắc đẹp quả là tai hại... Ôi!

Tư Mã Trung Thiên hai tay nắm chặt, lẩm bẩm:

- Nam Cung thế gia hiện đang lâm nguy mà y lại còn làm như vậy, lại còn làm như vậy...

Bỗng ngẩng lên hằn học nói:

- Phu nhân có biết ả họ Mai đã cầm trong tay mảnh Hán ngọc tín vật của Nam Cung Bình, thu gom hết toàn bộ tiền bạc của những phân điểm Nam Cung trong khắp các vùng quanh đây hay không?

Quách Ngọc Hà liếc nhanh Nhâm Phong Bình, rồi lập tức làm ra vẻ sửng sốt nói:

- Thật vậy ư?

- Mười mấy vạn lạng bạc đối với Nam Cung thế gia không phải là lớn lao, nhưng hiện nay.. Ôi!

Tư Mã Trung Thiên đảo mắt nhìn quanh, đoạn thở dài cúi đầu xuống.

Quách Ngọc Hà bỗng nói:

- Chả lẽ Nam Cung thế gia đã gặp biến cố phi thường ư?

Tư Mã Trung Thiên lẩm bẩm:

- Biến cố phi thường, biến cố phi thường... lâu đài đã sắp sụp đổ, lâu đài đã sắp sụp đổ...

Bỗng thấy một đại hán áo đen lưng giắt cơ đỏ, tóc tai rối bù, hối hả chạy vào quỳ sụp xuống đất, hơi thở hổn hển nói:

- Tổng tiêu đầu nguy rồi...

Tư Mã Trung Thiên tái mặt, gằn giọng:

- Gì thế?

- Tám cửa hiệu tại sáu nơi Vũ Uy, Trương Dịch, Cố Lăng, Vĩnh Đăng, Tân Thành và Lan Châu tổng cộng bán được một trăm bốn mươi vạn lạng bạc, chúng tiểu nhân đổi thành châu báu, vừa vận chuyển đến Thái An thì... thì...

Tư Mã Trung Thiên râu tóc dựng đứng, giậm chân hét:

- Thì sao hả?

Đại hán áo đen run giọng:

- Thì đã bị mất hết, ngoại trừ tiểu nhân vì đi trước dò đường, còn tất cả những huynh đệ khác thảy đều... thảy đều... bị lá cờ đỏ của chính mình cắm vào nơi yếu huyệt, xem tình hình dường như họ đều không hoàn thủ được lấy một chiêu.

Gã vừa dứt lời, Tư Mã Trung Thiên đã thét lên một tiếng, ngã xuống đất ngất xỉu trong làn sương trắng chưa tan hết.

Quách Ngọc Hà và Nhâm Phong Bình cũng ra chiều hết sức kinh hãi, như cũng hoàn toàn không hề hay biết về vụ cướp ấy.

oOo Qua Thiên Tây, vào Hồ Bắc, từ Thiên Dương, qua Bạch Hà, đến Yến Thành, suốt đoạn đường chỉ toàn làng hoang quán vắng.

Mặt trời đã lặn, trong một thôn nhỏ ở ngoại ô Yến Thành khói lam nghi ngút, nhà nhà đang chuẩn bị buổi cơm chiều. Có năm sáu hán tử chân trần, áo quần lam lũ đang ngồi trước một hàng ăn duy nhất trong thôn, xúm quanh một đĩa đậu phọng, đĩa thịt luộc, vài cái bánh nướng cùng với một vò rượu trắng, vừa nhâm nhi vừa tán gẫu chuyện trên trời dưới đất.

Nồi canh thịt sôi sục trên bếp lửa, lão chủ quán vẻ hài lòng nhìn các vị thực khách trước mặt, thỉnh thoảng khẳng khái cắt cho miếng thịt đầu heo để đổi lấy vài câu khen nịnh.

Đột nhiên có người mắt rực lên, khẽ nói:

- Xem kìa, thật là đẹp đôi hết sức! Chủ quán, xem chừng khách sang đến rồi đấy.

Lão chủ quán đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên đường có một đôi thiếu niên nam nữ đang sải bước đi tới, tuy dáng vẻ mỏi mệt bơ phờ, song khí độ vẫn phong nhã cao quý.

Lão chủ quán liền toét miệng cười, khẽ nói:

- Người ta không thèm vào đây đâu, lão thấy các ngươi...

Nào ngờ chưa dứt lời thì đôi thiếu niên nam nữ ấy đã tiến thẳng về phía lão, người thiếu nữ áo xanh đẹp tựa thiên tiên tử trong lòng móc ra bốn đồng tiền khẽ nói:

- Bán cho bốn đồng bánh!

Mọi người thảy đều chưng hửng ngó ra. Bốn đồng tiền cắt được xâu bằng một sợi chỉ đỏ, lão quán chủ ngơ ngẩn một hồi, đoạn lật đật gói cho một túi bánh lớn.

Thiếu nữ áo xanh đón lấy, khẽ hỏi:

- Đã sắp đến Yến Thành chưa vậy?

Tất cả mọi người cùng mở miệng nói:

- Ngay đằng trước kia thôi!

Thiếu nữ áo xanh cảm tạ xong vội vã bỏ đi. Sau một hồi thật lâu những hán tử ngơ ngẩn kia mới xôn xao bàn tán, xem chừng họ còn bàn tán những mấy hôm nữa.

Thiếu nữ áo xanh chia bánh ra làm hai phần, nhiều hơn trao cho chàng thiếu niên trầm lặng tiều tụy nhưng hết sức anh tuấn, khẽ cười nói:

- Thật không ngờ bốn đồng tiền lại mua được nhiều bánh thế này!

Nàng xé một miếng nhỏ ăn ngon lành, như thể đang gặm nhấm mùi vị của sự nghèo nàn.

Chàng thiếu niên cúi nhìn những chiếc bánh trong tay, buồn bã nói:

- Lẽ ra cô nương không nên lấy bốn đồng tiền ấy ra.

Thiếu nữ áo xanh cười khẽ:

- Sao vậy? Tôi đâu có trộm cướp của ai?

- Tại hạ biết đó hẳn là vật ưa thích của cô nương, nhưng tại ha.....

Thiếu nữ áo xanh nhoẻn cười:

- Đừng nói nữa, mau ăn đi! Công tử phải biết hiện giờ cần thiết nhất là ăn để có sức mà đi đường, khi đến Yến Thành là chúng ta có thể đến cửa hiệu của gia đình công tử lấy hai con ngựa và nhất định còn phải mang theo nhiều tiền bạc hơn nữa.

Chàng thiếu niên buông tiếng thở dài cảm kích, bỗng khẽ nói:

- Những ngày qua nếu không nhờ có cô nương thì tại ha..... tại ha..... Ôi...

Đôi mắt thiếu nữ áo xanh bỗng rực sáng như hai hạt minh châu vừa được rửa sạch.

Yến Thành! Chợ đêm đèn đóm sáng choang, hai người đi trên phố tìm kiếm hai màu đỏ đen, hỏi thăm:

- Xin hỏi có biết cửa hàng của Nam Cung thế gia ở đâu không?

- À, Nam Cung thế gia hả? Trong thành vốn lẽ có một tiệm buôn bán thực phẩm của họ, nhưng mấy hôm trước đã sang lại cho kẻ khác, và những phổ kỵ trong tiệm cũng đã giải tán hết rồi! Ôi, thật là kỳ lạ!

Mọi người đều lấy làm lạ, Nam Cung Bình lại càng kinh hoàng và lo lắng biết bao.

Thiếu nữ áo xanh cũng thừ ra hồi lâu, song nàng đưa mắt nhìn chàng thiếu niên đứng cạnh đoạn lại nhoẻn cười nói:

- Có chi mà lạ kỳ, không chừng Nam Cung thế gia không muốn kinh doanh làm ăn nữa đó thôi!

Đoạn nắm tay chàng thiếu niên ra khỏi Yến Thành, cười nói:

- Tôi thật muốn đi làm trộm đạo một phen, rồi sau này hoàn trả lại gấp bội, nhưng... nhưng lại không có đủ can đảm.

Nụ cười và những lời an ủi của nàng chung qui vẫn không thể nào cởi mở được nỗi u sầu trong lòng chàng thiếu niên.

Lòng chàng không ngớt tự hỏi:

- Thật ra việc gì đã xảy ra? Việc gì đã xảy ra thế này?

Chàng không tài nào suy đoán và giải thích được. Trời đã sẩm tối, chàng cảm thấy se lạnh, ngẩng lên nhìn, chỉ thấy bóng một dãy núi chắn ngang trong màn đêm nhập nhòa. Chàng thầm điều tức một hồi, đủ thấy thừa sức lên núi, bèn rướn ngực dẫn trước bước đi.

Thiếu nữ áo xanh nhíu mày khẽ nói:

- Công tử chưa hoàn toàn phục nguyên, chỉ ẹ..

- Không sao đâu!

- Công tử tự tin có thể vượt qua chăng?

Chàng thiếu niên lặng thinh gật đầu. Thiếu nữ áo xanh tươi cười:

- Nội công của sư môn công tử quả nhiên chẳng phải tầm thường. Đi lên núi thật là tuyệt, trăng thanh gió mát, hoa hoang quả dại đều chẳng phải tốn tiền.

Chàng thiếu niên bỗng buông tiếng thở dài, chậm rãi nói:

- Mong rằng những người giàu trên cõi đời đều được một lần nếm mùi nghèo khổ...

Dãy núi chắn ngang trước mặt chính là Võ Đang sơn, nơi đây cách Võ Đang Chu Lĩnh căn cứ địa của phái Võ Đang tuy cũng chẳng gần, song thế núi hùng vĩ, không mất khí khái của một danh sơn.

Màn đêm tĩnh mịch, tại một nơi bên mặt nam trên núi phủ đầy dây leo, bỗng vang lên một tiếng thở dài não nuột, rồi giọng một thiếu nữ khẽ nói:

- Cõi đời tuy trông rất bao la, nhưng đôi lúc lại rất nhỏ hẹp, chẳng hạn như trong lúc này giữa trời đất tưởng chừng chỉ còn lại hai chúng ta..

Một cánh tay thon thả từ trong lớp dây leo thò ra, gió núi thừa thế thổi tung lớp dây leo, ánh sao mờ liền soi thẳng vào trong một hang động nằm sau lớp dây leo, chiếu vào một gương mặt đẹp tuyệt trần.

Người ấy chính là thiếu nữ áo xanh Diệp Mạn Thanh, những thấy nàng thoáng chau mày, với ánh mắt thẹn thùng quay lại nhìn Nam Cung Bình đang dựa người vào vách đá ẩm ướt, chẳng rõ chàng đang nghĩ gì, khoảng cách giữa chàng với Diệp Mạn Thanh như rất gần gũi, và cũng như hết sức xa vời.

Chàng đã cảm nhận được nỗi e thẹn và vui sướng của Diệp Mạn Thanh, vì vậy chàng hết sức không muốn chuyện trò.

Diệp Mạn Thanh lim dim mắt khẽ nói:

- Công tử xem, những sợi dây leo này giống hệt như một bức rèm châu, sơn động này cũng giống như một ngôi lầu nhỏ, phong cảnh quả là tuyệt vời.

Nam Cung Bình khẽ buông tiếng cười chua chát, vẫn ngậm miệng làm thinh.

Diệp Mạn Thanh lại nói:

- Công tử đã mỏi mệt, chúng ta phải nghĩ ngơi một phen cho thỏa...

Sự im lặng kéo dài hồi lâu, bỗng nghe trong bụng Nam Cung Bình vang lên một tiếng "rột", Diệp Mạn Thanh cười khẽ nói:

- À, công tử lại đói rồi!

Đoạn thò tay vào lòng lấy ra một góc bánh nướng và nói:

- Công tử ăn đi!

Nam Cung Bình cảm kích đến nghẹn ngào:

- Cô nương... không có...

Diệp Mạn Thanh cúi mặt cười:

- Hai hôm nay tôi đã ăn quá nhiều, biết là công tử không bao giờ chịu ăn một mình...

Vừa nói vừa bẻ miếng bánh ra làm đôi, trao một phần cho Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình đón lấy, chầm chậm nhai ăn, cảm thấy mùi vị của miếng bánh này vừa chua đắng lại vừa ngọt ngào, nếu không phải người đa tình thì đâu thể nếm được mùi vị đó.

Diệp Mạn Thanh bỗng cười nói:

- Thảo nào ông lão đầu trọc kia chẳng ham mê tiền bạc, thì ra đồng tiền quả hết sức quan trọng...

Ngưng giây lát, bỗng chau mày nói tiếp:

- Theo công tử thấy vụ án kia có khả năng do lão gây ra chăng?

Nam Cung Bình nhẹ lắc đầu:

- Với sức một mình lão làm sao có thể hạ sát những tiêu sư kia chỉ trong một khoảnh khắc được.

- Vậy chứ vì sao lão lại lén lút bỏ đi?

Nam Cung Bình cười chua chát:

- Tôi cũng chẳng rõ!

Diệp Mạn Thanh thở dài:

- Dù người thông minh đến mấy cũng không thể nào đoán ra được tâm sự kẻ khác, lời nói của ông lão đầu trọc quả cũng có lý.

Thốt nhiên, Nam Cung Bình chộp vào cổ tay nàng khẽ nói:

- Im lặng!

Chỉ nghe một chuỗi cười to từ trên vọng xuống, từ xa tiến dần đến gần, một người vừa cười vừa nói:

- Nếu không có việc trọng đại thì tại hạ đâu dám tùy tiện cản ngăn đại giá của bốn vị đạo trưởng.

Diệp Mạn Thanh biến sắc mặt, khẽ nói:

- Công tử nghe giọng nói này giống như của ai?

Nam Cung Bình chẳng chút nghĩ ngợi, đáp ngay:

- Tiền Si!

Tiếng nói này đặc giọng Sơn Tây, đã nghe một lần thì khó thể quên được.

Diệp Mạn Thanh thoáng nhíu mày ngạc nhiên:

- Sao lão cũng có mặt tại đây…

Nam Cung Bình đưa một ngón tay lên miệng:

- Suỵt!

Chỉ nghe một giọng nặng nề nghiêm nghị khác nói:

- Bọn bần đạo có việc cần về núi gấp, thí chủ nếu có điều gì xin hãy nói mau!

Tiền Si cười nói:

- Tại hạ theo sau các vị đạo trưởng đã hai hôm là vì muốn tìm một chỗ kín đáo để nói chuyện.

Đối phương dường như thoáng ngạc nhiên, đoạn nói:

- Triền núi trên kia thế nào?

- Được, trên ấy được rồi!

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh vội im hơi lặng tiếng, chỉ nghe vài tiếng gió vun vút phóng lên. Hai người nhìn qua khe hỡ lớp dây leo, chỉ thấy bốn đạo sĩ áo xanh, tóc búi cao cài trâm đen, hông đeo trường kiếm, vai đeo một bao nải màu vàng, thoáng chốc đã đứng trên bãi đất ngoài sơn động.

Lão nhân Tiền Si vừa kẹp chặt chiếc bao bố dưới nách, cười đắc ý đứng trước mặt những đạo sĩ kia.

Bốn đạo sĩ áo xanh đều tuổi ngoài ngũ tuần, thần thái hết sức nghiêm trang trầm tĩnh, chứng tỏ họ rất có lai lịch. Trong số một người mặc tía râu gọn, dáng vẻ rất uy mãnh, thoáng chau mày nói:

- Thí chủ có điều gì thì giờ có thể nói rồi chứ!

Tiền Si chìa tay cười nói:

- Mời ngồi, mời ngồi!

Nói rồi tự mình đã xếp bằng ngồi xuống.

Đạo sĩ mặt tía nói:

- Bọn bần đạo bình sanh không thích đùa cợt.

Tiền Si tắt nụ cười:

- Thời giờ là tiền bạc, tại hạ cũng chẳng rảnh mà đùa cợt.

Bốn đạo sĩ đưa mắt nhìn nhau rồi cũng xếp bằng ngồi xuống. Một đạo sĩ vẻ mặt âm trầm lén đưa tay nắm lấy chuôi kiếm bên hông, lạnh lùng nói:

- Thí chủ thật ra có điều chi chỉ giáo?

Tiền Si quét mắt:

- Hiện giờ thì đã gần canh ba rồi phải không?

Đạo sĩ mặt tía buông tiếng cười gằn, Tiền Si nói tiếp:

- Vào canh ba đêm trước...

Vừa nói đến đó, bốn đạo sĩ áo xanh thảy đều tái mặt, đồng thanh quát:

- Thí chủ nói gì?

Bốn bàn tay cùng lúc nắm lấy chuôi kiếm bên hông.

Nam Cung Bình giật mình kinh hãi, chỉ nghe Tiền Si bật cười ha hả nói:

- Canh ba đêm trước, khi bốn đạo sĩ trổ tài hẳn không bao giờ ngờ tới lại còn có người theo dõi trong bóng tối...

Ngưng giây lát, không chờ đối phương lên tiếng, lại nói tiếp:

- Nhưng tại hạ cũng thật không ngờ những kẻ che mặt hạ độc thủ cướp tiêu lại là môn hạ của phái Võ Đang đường đường chính chính, lãnh đạo võ lâm, vang danh thiên hạ, và càng không ngờ lại chính là Võ Đang Tứ Mộc, hộ viện chân nhân của Huyền Châu Quan trên Chân Vũ Đỉnh.

Nam Cung Bình nghe tim mình muốn vọt khỏi lồng ngực, và cảm thấy bàn tay Diệp Mạn Thanh nắm lấy tay mình cũng thoáng run rẩy, Võ Đang chân nhân mà cũng đi trộm cướp, quả là một điều khủng khiếp.

Tiền Si vừa dứt lời, liền nghe tiếng tuốt kiếm xoang xoảng, bóng người nhấp nhoáng, kiếm quang chói ngời, thoáng chốc bốn đạo sĩ áo xanh Võ Đang Tứ Mộc đã bao vây Tiền Si vào giữa. Bốn thanh trường kiếm sáng quắc chỉ còn cách lưng và yết hầu Tiền Si không đầy nửa thước.

Thế nhưng lão nhân Tiền Si vẫn ngồi xếp bằng ngay ngắn trên mặt đất, hết sức thản nhiên, chậm rãi nói:

- Các vị hãy ngồi xuống thì hơn, việc này đâu thể giải quyết bằng đao kiếm được.

Đạo sĩ mặt tía gằn giọng:

- Nói năng bừa bãi, ngậm máu phun người, chả lẽ thí chủ không tin Võ Đang Tứ Mộc thật sự có khả năng giáng ma phục hung, có thể khiến thí chủ đổ máu ngay tức khắc ư?

Tiền Si cười khẩy:

- Nói năng bừa bãi, ngậm máu phun người... Hắc hắc, xin hỏi bốn vị trong bao nải sau lưng kia chứa gì vậy?

Bốn mũi trường kiếm cùng run lên một cái, sắc mặt Võ Đang Tứ Mộc thảy đều tái mét.

Tiền Si chậm rãi nói tiếp:

- Bốn vị đạo trưởng đều là người thông minh sáng suốt, thử nghĩ tại hạ cô thân một mình, nếu không có sự chuẩn bị từ trước thì làm sao dám nói ra việc này trước mặt Võ Đang Tứ Mộc võ

công kiếm thuật lừng danh thiên hạ. Tối nay nếu bốn vị sát hại tại hạ, không quá năm hôm toàn thể võ lâm đều biết đệ tử phái Võ Đang danh môn chính tông, hắc hắc, chẳng qua cũng là phường đạo tặc.

Đạo sĩ mặt tía nói:

- Dù thí chủ nói ra thì cũng không ai tin!

Tiền Si ngửa cổ cười:

- Không lửa thì sao có khói? Phải có nguyên nhân mới xảy ra chuyện, trong giới võ lâm có nhiều người tin hay không, hẳn các vị đạo trưởng cũng hiểu rất rõ.

Đoạn quét mắt nhìn quanh một vòng, lạnh lùng nói tiếp:

- Theo tại hạ thấy, các vị đạo trưởng nên buông kiếm xuống thì hơn.

Bốn thanh trường kiếm quả nhiên từ từ buông thỏng xuống.

Tiền Si lại cười nói:

- Xin mời ngồi, phàm việc gì cũng có thể thương lượng được cả, Tiền Si này đâu phải là kẻ không thông tình lý.

Võ Đang Tứ Mộc cùng chầm chậm ngồi xuống, mặt bốn người đều lộ vẻ thiểu não, họ tuy có võ công kinh thế hãi tục, song khổ nỗi kinh nghiệm giang hồ quá ít.

Tiền Si lại chậm rãi nói:

- Được biết Võ Đang Tứ Mộc là loại cao sĩ siêu phàm, nếu không chứng kiến tận mắt thật tại hạ không thể nào tin được bốn vị lại có hành động như vậy, thiết nghĩ bốn vị hẳn cũng mới xuất thủ lần đầu nên đã quá ư căng thẳng, bằng không với tai mắt của bốn vị ắt đã phát hiện tại hạ rồi.

Võ Đang Tứ Mộc đăm mắt lặng thinh, ra chiều đã mặc nhiên thừa nhận.

Tiền Si mỉm cười tiếp:

- Bốn vị mới xuất thủ lần đầu, tại hạ cũng không muốn hủy hoại thanh danh đã phải vất vả bao năm mới có được của bốn vị, chỉ cần bốn vị chấp nhận hai điều của tại hạ, tại hạ sẽ vĩnh viễn giữ kín việc này.

Đạo sĩ mặt tía chính là Tử Bách chân nhân, người đứng đầu Võ Đang Tứ Mộc thoáng chau mày nói:

- Điều gì?

- Kể ra cũng chẳng khó khăn lắm, chỉ cần...

Tử Bách chân nhân bỗng lạnh lùng ngắt lời:

- Bất luận khó hay dễ, chỉ cần bọn bần đạo đủ khả năng thì chấp nhận được hết, nhưng có điều chẳng hay thí chủ làm thế nào để cho bọn bần đạo tin được thí chủ sẽ vĩnh viễn giữ kín việc này?

Tiền Si thoáng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Cái đó thì...

Bỗng đứng lên, tay trái hộ ngực, tay phải đưa ra, hai ngón cái và trỏ bấm vào nhau thành hình vòng tròn, hít nhẹ một hơi, thân hình vụt lên cao nửa thước, chậm rãi nói:

- Bốn vị tin lời tại hạ được rồi chứ?

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh sửng sốt, suýt nữa đã bật ra tiếng, chỉ thấy Tiền Si dáng vẻ uy nghi, ánh mắt sáng quắc, quả là oai phong lẫm liệt, hoàn toàn khác với Tiền Si trước đây.

Võ Đang Tứ Mộc sắc mặt càng biến đổi dữ dội, thảy đều giật mình. Tử Bách chân nhân nói:

- Tiền bối chả lẽ chính là người hồi ba mươi năm trước vừa xuất hiện trên chốn giang hồ, đã danh chấn thiên hạ, và ngay khi thanh danh lừng lẫy thì bỗng lại lui ẩn, một trong Phong Trần Tam Hữu chăng?

Tiền Si mỉm miệng cười, thoáng chốc đã trở lại dáng vẻ bỉ ổi như trước, chậm rãi ngồi trở xuống.

Tử Bách chân nhân bỗng buông tiếng thở dài:

- Tiền bối đã là một trong Phong Trần Tam Hữu khi xưa từng càn quét ma, diệt trừ thất ác, thì bần đạo còn gì nói nữa, vô luận tiền bối có điều chi dặn bảo, bọn bần đạo xin chấp hành cả.

Phải biết thanh danh của Võ Đang Tứ Mộc ngang hàng với Không Trúc đạo trưởng chưởng môn đương kim phái Võ Đang, vậy mà lại kính nể Phong Trần Tam Hữu đến thế, đủ chứng tỏ thanh danh của Phong Trần Tam Hữu khi xưa đã hiển hách biết dường nào.

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh cùng trao đổi nhau cái nhìn kinh ngạc, chỉ nghe Tiền Si chậm rãi nói:

- Điều thứ nhất, xin các vị hãy cởi bao nải trên lưng xuống đưa cho lão phu.

Võ Đang Tứ Mộc chưng hửng cùng đưa mắt nhìn nhau, sau cùng Tử Bách chân nhân buông tiếng thở dài, tra kiếm vào vỏ rồi cởi chiếc bao nải trên lưng xuống. Thanh Tùng, Độc Ngô và Cô Đồng đạo nhân cũng tuân mệnh làm theo.

Đoạn Tiền Si lại nói:

- Hãy gói chung lại với nhau!

Võ Đang Tứ Mộc cùng mở bao nải ra, chỉ thấy châu ngọc sáng ngời. Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh sửng sốt, bất giác cùng lùi sau một bước, chốc lát đã được tập chung vào một gói to.

Tiền Si một tay đón lấy và nói:

- Số châu báu này có phải của Nam Cung thế gia đã giao cho Hồng Kỳ tiêu cục hộ tống không?

Tử Bách chân nhân gật đầu:

- Phải!

Tiền Si mắt sáng lên vẻ kỳ dị, nghiêm giọng hỏi:

- Điều thứ nhì là bốn vị thật ra vì lẽ gì đã không ngại thân bại danh liệt ra tay cướp đoạt số châu báu này?

Võ Đang Tứ Mộc thần sắc lại biến đổi dữ dội.

Tiền Si chậm rãi nói:

- Ở đây ngoài lão phu ra, không còn ai khác nữa đâu.

Tử Bách chân nhân chầm chậm quét mắt nhìn quanh, quả nhiên bốn bề hết sức vắng lặng. Nam Cung Bình nắm chặt tay Diệp Mạn Thanh, lòng bàn tay hai người đều lạnh toát.

Tử Bách chân nhân thở hắt ra một hơi dài, đoạn nói:

- Quần Ma đảo! Tiền bối có từng nghe nói đến Quần Ma đảo chăng?

Tiền Si giật mình, giọng kinh hãi:

- Quần Ma đảo?

Tử Bách chân nhân chậm rãi nói tiếp:

- Chẳng rõ từ thuở nào trong chốn võ lâm đã có truyền thuyết về Quần Ma đảo, và cũng chẳng rõ tự bao giờ Quần Ma đảo đã...

Y nói rất chậm và ra vẻ đầy giới bị, nói đến đó đột nhiên quát lớn một tiếng, đồng thời vung tay, một luồng sáng bạc nhanh như chớp kèm theo tiếng gió rít lảnh lót bay vút đi.

Luồng sáng bạc khuất vào bóng cây, một con chim nghỉ đêm khẽ cất tiếng kêu và cất cánh bay lên, một con chim khác từ trong tán cây rơi xuống.

Tử Bạch chân nhân nhún vai, mũi chân điểm nhẹ, người phóng vút trở về, ba người kia đều thầm thở phào. Võ Đang Tứ Mộc quả nhiên danh bất hư truyền, động tĩnh của chim chóc ở ngoài vài trượng xa mà cũng không thoát khỏi tai mắt của họ, vậy mà họ lại bỏ quên người nghe lén gần trong gang tấc.

Tiền Si nôn nóng giục:

- Nói tiếp đi?

Tử Bách chân nhân định thần nói tiếp:

- Chẳng rõ tự bao giờ Quần Ma đảo đã bí mật giao ước với bảy đại môn phái trong võ lâm, người của Quần Ma đảo tuyệt đối không can thiệp vào việc của bảy đại môn phái, và cũng tuyệt đối không làm tổn thương đến đệ tử của bảy đại môn phái, nhưng bảy đại môn phái phải chấp nhận thực hiện một việc cho Quần Ma đảo, bất luận lúc nào và là việc gì!

Đoạn khẽ thở ra một hơi nói tiếp:

- Mật ước ấy đã được truyền miệng từ những vị chưởng môn nhân và một vài người trong các

phái Thiếu Lâm, Côn Lôn, Không Động, Điểm Thương, Nga Mi, Hoa Sơn và Võ Đang chúng tôi, từ đời này sang đời nọ chẳng rõ đã truyền được bao lâu, nhưng Quần Ma đảo không hề dùng đến quyền lực ấy, mãi đến khị..

Y buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Hơn một tháng trước đây, Quần Ma đảo bỗng phái sứ giả truyền tin đến, bảo chúng tôi hễ tài vật của Nam Cung thế gia đi ngang qua Võ Đang trong vòng trăm dặm là phải cho người cướp lấy, và còn phải dùng chính tín vật hay ký hiệu của những kẻ hộ tống mà hạ sát họ, nhưng còn số tài vật cướp được thì lại tùy chúng tôi xử lý.

Tiền Si trầm ngâm:

- Nam Cung thế gia tuy đã có cơ nghiệp hơn trăm năm, nhưng ngoại trừ tiếp xúc với giới tiêu cục, chưa từng nghe nói có sự lai vãng với người trong giới võ lâm vì sao lại có thù oán với Quần Ma đảo?

Tử Bách chân nhân thở dài:

- Bọn bần đạo cũng hết sức lấy làm lạ, thiết nghĩ mật ước ấy đã được Quần Ma đảo và bảy đại môn phái giao kết với nhau lâu lắm rồi, vậy mà lại không hề sử dụng đến, quyền lực hẳn là hết sức xem trọng, ngờ đâu giờ đây họ lại dùng để đối phó với Nam Cung thế gia hoàn toàn không liên quan đến giới võ lâm. Thế nhưng, chưởng môn nhân tệ phái vì phải tuân thủ lời giao ước khi xưa, đồng thời cũng không muốn đối địch với Quần Ma đảo, trong tình thế bất đắc dĩ mới lệnh cho bọn bần đạo thi hành việc này.

Thanh Tùng chân nhân thở dài tiếp lời:

- Chẳng những tệ phái như vậy mà cả các phái Nga Mi, Không Ịộng, Côn Lôn hẳn cũng không khác, chỉ thương xót cho Nam Cung thế gia chẳng rõ đã có oán thù gì với Quần Ma đảo, dù y giàu nứt đố đổ vách, nhưng làm thế nào chống đỡ nổi bảy đại môn phái?

Tiền Si im lặng ngồi xếp bằng, vẻ mặt trơ lạnh, bốn bề tĩnh lặng, bỗng nghe tiếng dây leo khua động, rồi thì một tiếng trong trẽo vang lên:

- Công tử...

Một thiếu niên anh tuấn sắc mặt nhợt nhạt và đờ đẫn, mắt không chớp từ trong vách núi chầm chậm bước ra, tiến về phía Võ Ịang Tứ Mộc.

Võ Đang Tứ Mộc cùng giật mình kinh hãi, tức tốc đứng phắt dậy, Tiền Si buột miệng:

- Nam Cung Bình?

Tứ Bách chân nhân kinh hãi:

- Nam Cung Bình!

Rồi bất giác lùi sau một bước. Nam Cung Bình bỗng quát lớn, vung tay lao tới phóng ra một chưởng về phía Tử Bách chân nhân.

Tử Bách chân nhân vội lách người tránh, đồng thời phất nhẹ tay áo, bởi y áy náy lương tâm

không muốn động thủ với người của Nam Cung thế gia, nên chỉ tiện tay vung ra một chiêu.

Nào ngờ tay áo Từ Bách chân nhân vừa phất lên, Nam Cung Bình liền chéo người rồi ngã xuống đất.

Ngay khi ấy bỗng thấy bóng người nhấp nhoáng, một thiếu nữ áo xanh lao tới như bay, nằm mọp lên người Nam Cung Bình, thảng thốt gọi:

- Công tử... công tử...

Bỗng ngước lên hét lớn:

- Nam Cung thế gia thật ra có oán thù gì với phái Võ Đang, các... các người định giết hết người của Nam Cung thế gia hả?

Chưa dứt lời hai hàng nước mắt đã tuôn trào, Võ Đang Tứ Mộc cùng bàng hoàng đưa mắt nhìn nhau.

Tiền Si đưa mắt xem xét Nam Cung Bình, rồi lại nắm tay thăm mạch cho chàng, đoạn nói:

- Không hề gì, chỉ vì thân thể suy nhược, lại thêm mệt nhọc, kinh hãi, tức giận nên mới ngất xỉu, tuyệt nhiên không phải bị nội thương, chỉ cần nghỉ ngơi hai ba hôm, uống vài thang thuốc là khỏi thôi.

Diệp Mạn Thanh khẽ khàng đỡ Nam Cung Bình dậy, hậm hực nói:

- Bổn cô nương tưởng đâu Võ Đang là một danh môn chính phái nào ngờ cũng chỉ là hạng tiểu nhân ti tiện vô sĩ, kể từ nay phái Võ Đang các người chẳng những đã kết mối thâm thù với Chỉ Giao sơn trang, bổn cô nương còn phải cho toàn thể võ lâm biết được bộ mặt thật của phái Võ Đang các người.

Nàng bi phẫn nói xong lập tức quay người bỏ đi, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, Võ Đang Tứ Mộc đã đứng thành hàng ngang cản trước mặt nàng.

Cổ Đồng chân nhân nói:

- Cô nương khoan đi đã!

Diệp Mạn Thanh nhướng mày:

- Đạo trưởng muốn gì?

Tử Bách chân nhân buông tiếng thở dài:

- Hành động của tệ phái phen này quả tình là do sự bất đắc dĩ, mong rằng cô nương hãy thông cảm cho nỗi khổ tâm của tệ phái.

Diệp Mạn Thanh cười gằn:

- Nỗi khổ tâm gì? Vì sự yên ổn cho mình trong nhất thời mà lại đi giao ước với lũ ác ma, tùy ý gây ra điều bất nhân bất nghĩa, bất công bất đạo như vậy, lại còn mặt dạn mày dày tự bào chữa cho mình, đó chẳng phải hành vi của phường vô lại hay sao?

Võ Đang Tứ Mộc bị nàng mắng đến thuỗn mặt ra tại chỗ.

Tiền Si hắng giọng rồi nói:

- Cô nương...

Diệp Mạn Thanh vụt ngoảnh lại, trừng mắt hậm hực nói:

- Việc gì đến lão, chẳng phải lão chỉ cần có tiền vào tay là vui lòng hả dạ rồi ư?

Tiền Si ngó người, Diệp Mạn Thanh đảo mắt nhìn quanh, nói tiếp:

- Các người nếu muốn thì cứ ra tay loạn kiếm giết chết tôi tại đây, còn không thì hãy tránh ra nhường lối cho bổn cô nương xuống núi.

Cổ Đồng chân nhân mời:

- Bọn bần đạo không thể gây tổn thương cho cô nương nhưng cũng chẳng thể để cho cô nương xuống núi, đành phải khuất tất cô nương đến một nơi tạm trú ít lâu, chờ đến khị..

Diệp Mạn Thanh quát lớn:

- Chờ đến khi nào? Các người chớ có mơ mộng, đừng tưởng Võ Đang Tứ Mộc các người có chút oai phong trên chốn giang hồ. Diệp Mạn Thanh này chẳng xem các người ra gì đâu!

Bỗng nghe dưới núi có tiếng cười khẽ, rồi thì một giọng nói lanh lảnh cất lên:

- Tiểu cô nương rõ là lợi hại!

Mọi người đều giật mình, đồng thanh quát:

- Ai?

Dưới núi lại vang lên tiếng cười khanh khách và nói:

- Tiểu muội muội đừng sợ chính lão tỷ tỷ đã đến.

Vừa dứt tiếng đã thấy hai bóng người nhẹ như khói phi thân lên, sóng vai đứng bên bờ vực, cơn gió thoảng qua, thân hình họ liền chao nghiêng theo như ngọn cỏ non.

Võ Đang Tứ Mộc kinh hãi:

- Khinh công cao siêu thật!

Chỉ thấy hai người ấy cũng là một nam một nữ, nam cũng rất khôi ngô anh tuấn, nhưng có điều vẻ mặt ngập đầy cao ngạo, nữ lại càng diễm lệ tuyệt luân, vẻ đẹp rực rỡ đến đỗi khiến người đối điện không dám nhìn thẳng.

Diệp Mạn Thanh sửng sốt buột miệng:

- Mai Ngâm Tuyết!

Võ Đang Tứ Mộc lại giật mình kinh hãi.

Mai Ngâm Tuyết cười khúc khích nói:

- Tiểu muội muội, có phải mấy lão đạo sĩ này hiếp đáp tiểu muội muội không?

Để lão tỷ tỷ trả thù giùm cho!

Diệp Mạn Thanh sầm mặt lạnh lùng:

- Khỏi bận tâm, việc của tôi, tự tôi giải quyết lấy!

Mai Ngâm Tuyết cười khanh khách:

- Ôi cha, tiểu muội nói gì vậy? Tiểu muội trên tay còn phải ẵm bồng một người đàn ông thế này, làm sao mà chống lại bốn lão đạo sĩ này, nếu không nhờ lão tỷ tỷ tình cờ đi ngang qua, tiểu muội há chẳng bị người ta hiếp đáp ư?

Nàng vừa nói vừa cười, dáng ngọc yểu điệu uốn éo, ánh mắt ngút nguýt đảo quanh.

Tử Bách chân nhân trầm giọng:

- Bọn bần đạo tuy đã nghe đại danh của Mai cô nương từ lâu, nhưng toàn thể giới võ lâm bất kỳ ai đứng nói chuyện trước mặt bần đạo cũng phải đàng hoàng nghiêm chỉnh.

Mai Ngâm Tuyết phì cười, nghiêng mặt nói:

- Đông Lai có nghe thấy không, bốn lão đạo sĩ này khẩu khí quá ngông cuồng phải không?

Chiến Đông Lai tự nảy giờ vẫn cứ ngây dại nhìn nàng, liền gật đầu lia lịa nói:

- Đúng, đúng! Quả là ngông cuồng!

Diệp Mạn Thanh buông giọng lạnh lùng:

- Việc ở đây không hề liên quan với các người, hãy cùng nhau... đi ăn uống thì hơn.

Đoạn càng ôm chặt lấy Nam Cung Bình hơn. Mai Ngâm Tuyết cười:

- Mặc cho có liên quan hay không, việc này bổn nhân đã dứt quyết can thiệp rồi.

Nếu ngươi không muốn trông thấy lão tỷ tỷ này thì cứ mau rời khỏi đây là xong.

Diệp Mạn Thanh thở dài nghĩ:

- Dẫu sao nàng ta cũng tốt với Nam Cung Bình, bất luận thế nào cũng giúp đỡ chàng thôi.

Bèn lạnh lùng nói:

- Lẽ ra tôi đã phải đi khỏi từ lâu rồi!

Vừa cất bước, bỗng nghe Cô Đồng chân nhân quát khẽ:

- Hãy khoan!

Mai Ngâm Tuyết nhướng mày:

- Người ta muốn bỏ đi, lão đạo sĩ ngăn cản chi vậy?

Võ Đang Tứ Mộc quét mắt nhìn, lão nhân kỳ dị Tiền Si đã biến mất tự bao giờ.

Cô Đồng đạo nhân chuyển bước, nhẹ nhàng lướt đến trước mặt Mai Ngâm Tuyết, lạnh lùng nói:

- Đã lâu nghe võ công của cô nương thâm sâu khôn lường, giờ thì cô nương nói năng như vậy với bọn bần đạo hẳn là muốn trổ tài một phen?

Hai đạo nhân Thanh Tùng và Độc Ngô xoay người chuyển bước, lập lức đứng sau lưng Mai Ngâm Tuyết thành hình tam giác chỉ có Tử Bách đạo nhân vẫn lạnh lùng đứng yên trước mặt Diệp Mạn Thanh.

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười khẽ, không hề đếm xỉa đến ba đạo nhân kia, nghiêng mặt nói:

- Đông Lai, có kẻ lại dám nói năng với tôi như vậy, sao còn chưa chịu ra tay trừng phạt họ?

Chiến Đông Lai liền nhướng mày lớn tiếng:

- Người xuất gia mà lại vô lễ thế này, phải trừng phạt một phen mới được.

Cô Ịồng đạo nhân quắc mắt:

- Nhãi con vô lại, lại dám thốt ra hai tiếng trừng phạt ở trước mặt Võ Đang Tứ Mộc?

Chiến Đông Lai thoáng ngạc nhiên:

- Võ Đang Tứ Mộc?

- Đúng vậy!

Cô Đồng đạo nhân vừa dứt lời đã nghe "choang" một tiếng, thanh trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Chiến Đông Lai bỗng hét vang:

- Võ Đang Tứ Mộc là cái thá gì?

Xoay người vung tay một chưởng đánh vào mạn sườn Cô Đồng đạo nhân. Hai phái Võ Đang và Côn Lôn tuy có cựu giao, song chàng thiếu niên vốn bướng bỉnh này giờ lại có người ngọc bên cạnh, càng thêm chẳng màng đến mọi sự.

Cô Đồng đạo nhân cười khẩy quát:

- Nghiệp chướng!

Chuyển bước vung tay, thanh trường kiếm luồn qua dưới nách, bổ vào cổ tay Chiến Đông Lai, chiêu thức quả là tuyệt diệu, Chiến Đông Lai vội hạ tay xuống, vừa định biến thế thì trường kiếm đối phương đã đâm tới thẳng vào ngực.

Sau lưng y là vực núi, không thể nào thoái lui được nữa. Cô Đồng đạo nhân bèn cười khẩy nói:

- Thân thủ thế này mà cũng đòi...

Chưa kịp dứt lời chỉ thấy thiếu niên này rõ ràng chân đã hụt hẫng, vậy mà ngược lại bay chếch lên, lăng không khẽ đạp chân, hai vai thụp xuống, người đã lao vút xuống như cánh chim ưng.

Cô Đồng đạo nhân kinh hãi, thoái lui liền ba bước, trầm giọng quát:

- Thí chủ phải chăng là môn hạ Côn Lôn?

Chiến Đông Lai chân vừa chạm đất, lạnh lùng nói:

- Môn hạ Côn Lôn thì sao nào?

Đồng thời hai tay đã liên hoàn phóng ra ba chưởng, xâm nhập vào vòng kiếm quang.

Mai Ngâm Tuyết cười khẽ:

- Chưởng pháp khá lắm, thêm một chiêu "Tam quân tề phát" là lão đạo sĩ này không chống đỡ nỗi nữa đâu.

Thì ra trong mấy ngày qua vì muốn lấy lòng người đẹp, Chiến Đông Lai đã kể hết toàn bộ những tinh hoa tuyệt kỹ của võ công phái Côn Lôn với Mai Ngâm Tuyết.

Cô Đồng đạo nhân cười khẩy:

- E rằng chưa chắc!

Vừa dứt lời liền nhanh khôn tả liên tiếp công ra ba kiếm, trông như là ba chiêu, song kỳ thực chỉ có một chiêu, kiếm cuối cùng tạo thành một bức tường sáng ngăn trước mặt mình.

Mai Ngâm Tuyết cười nói:

- Hay cho chiêu "Kiên bích thanh dã", nhưng cũng đâu chống cản được chiêu "Tam quân tề phát" của người ta?

Trong khi ấy Chiến Đông Lai đã sấn tới, chân phải bỗng xoay một vòng, đá chéo vào cổ tay cầm kiếm của Cô Đồng đạo nhân.

Kiếm thế của Cô Đồng đạo nhân liền bạt nghiêng, tay trái Chiến Đông Lai đã xuyên vào ánh kiếm, điểm thẳng vào hai đại huyệt Kỳ Môn và Tướng Đài của đối phương.

Cô Đồng đạo nhân cả kinh, vội rụt tay về chỉ nghe "bốp" một tiếng vang khẽ, hai tay Chiến Đông Lai đã chập lấy kẹp lấy mũi kiếm của lão.

Một chiêu bốn thức này quả là chặt chẻ và nhanh như chớp. Cô Đồng đạo nhân trong cơn kinh nộ, lập tức vận kình rụt về, nào ngờ thanh trường kiếm như bị đá nam châm hút chặt, vận hết sức bình sanh cũng không sao rút ra được.

Mai Ngâm Tuyết cười khanh khách:

- Thế nào, bổn cô nương không nói ngoa chứ?

Chiến Đông Lai mặt đầy vẻ đắc ý, khẽ quát:

- Lên!

Thanh trường kiếm lập tức vuột khỏi tay Cô Đồng đạo nhân, rồi thì "choang" một tiếng lảnh lót, tiếng cười đắc ý của Chiến Đông Lai chưa kịp phát ra, chỉ cảm thấy cổ tay chấn động, thanh trường kiếm vừa đoạt được đã lại vuột tay bay đi.

Những thấy một luồng sáng xanh bay vút lên không, đồng thời Cô Đồng đạo nhân cũng lao theo nhanh như chớp, thanh trường kiếm chưa suy đà đã bị lão bắt được trong tay.

Thanh Tùng đạo nhân một kiếm đánh bay trường kiếm trong tay Chiến Đông Lai, kiếm thế vẫn không ngừng chém thẳng xuống cổ tay Chiến Đông Lai.

Độc Ngô đạo nhân cũng tuốt kiếm khỏi vỏ, vút một kiếm đâm vào mạn sườn trái Chiến Đông Lai.

Mai Ngâm Tuyết cười khỉnh:

- Rõ là vô sĩ…

Chợt cảm thấy tiếng gió rít trên đỉmh đầu, Cô Đồng đạo nhân thân kiếm hợp nhất, lăng không một kiếm bổ xuống như sấm chớp, dù là cao thủ tuyệt đỉnh cũng không dám thẳng thừng nghinh tiếp.

Nào ngờ Mai Ngâm Tuyết chẳng thèm tránh né. Cô Đồng đạo nhân mừng thầm, chợt thấy Mai Ngâm Tuyết trượt lùi ra sau một, thước, cơ hồ đứng sát bên bờ vực.

Cô Đồng đạo nhân không kịp thu thế, chỉ nghe "choang" một tiếng. trường kiếm đã cắm vào trong đá núi.

Võ Đang Tứ Mộc mỗi người có sở trường riêng, song kiếm pháp và khinh công thì Cô Đồng đạo nhân trội hơn cả, giờ đây lão nhất thời khinh suất đã liên tiếp thất bại hai chiêu, lòng vừa thẹn vừa giận, đột nhiên xoay người hai chân đá thẳng vào ngực Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết cười khảy:

- Đây là chiêu thức của kẻ xuất gia ư?

Khi bắt đầu cất tiếng người nàng đã rơi thẳng xuống vực, song khi dứt tiếng sau cùng nàng lại vượt lên trên một mõm núi cao chừng ba trượng, thân pháp nhanh nhẹn khôn tả.

Cô Đồng đạo nhân giận mình, trọc khí bốc lên, "cách" một tiếng, trường kiếm gãy làm hai đoạn, chuôi kiếm văng ra rơi xuống vực. Cô Đồng đạo nhân lộn nhào trên không, nhẹ nhàng hạ xuống đất, thờ thẫn nhìn đoạn kiếm gãy cắm dưới đất, bỗng nghe bên tai vang lên một tiếng cười trong trẻo, một bàn tay thon thả đã đặt lên huyệt Linh Đài sau lưng lão.

Bên kia Thanh Tùng và Độc Ngô đã bao vây Chiến Đông Lai trong ánh kiếm.

Chiến Đông Lai hiện cũng đáng kể được là một cao thủ hiếm có trong giới võ lâm, song lúc này hai kiếm khách Võ Đang công lực thâm hậu đã thi triển Lưỡng Nghi kiếm pháp, tuyệt kỷ trấn sơn của phái Võ Đang.

Hai sư huynh đệ này cùng học võ một lúc, hai thanh trường kiếm phối hợp vô cùng chặt chẽ, nhưng thấy kiếm quang loang loáng, kiếm hoa chập chùng, Chiến Đông Lai chỉ có thể gắng

gượng chống đỡ, đâu còn sức để hoàn thủ nữa.

Tử Bách đạo nhân đứng yên trước mặt Diệp Mạn Thanh, lão tự thị thân phận, miễn là Diệp Mạn Thanh bất động thì lão cũng không bao giờ xuất thủ.

Diệp Mạn Thanh gằn giọng:

- Đạo trưởng không cho tôi đi thật ư?

Tử Bách đạo trưởng nghiêm giọng:

- Bởi việc này liên quan đến danh dự của toàn thể tệ phái, bần đạo bắt buộc phải làm như vậy.

Diệp Mạn Thanh cúi xuống nhìn Nam Cung Bình, chỉ thấy chàng hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, hơi thở hết sức yếu ớt, nàng vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng lại chẳng biết làm sao hơn, đành cố nén lòng nói:

- Nếu tiểu nữ thề là không bao giờ tiết lộ sự việc hôm nay, đạo trưởng để cho tiểu nữ đi được chứ?

Tử Bách đạo nhân thoáng trầm ngâm chợt liếc thấy tứ sư đệ đã bị Mai Ngâm Tuyệt khống chế, bèn nói:

- Cô nương xuất thân danh môn, hôm nay bần đạo xin tin lời cô nương.

Lập tức lách người tránh sang bên, chìa tay nói:

- Xin mời!

Diệp Mạn Thanh ngẩn người, song lòng đang lo cho sự an nguy của Nam Cung Bình liền lẳng lặng sải bước bỏ đi.

Mai Ngâm Tuyết một tay đặt trên huyệt Linh Đài sau lưng Cô Đồng đạo nhân, cười khảy:

- Ba vị đạo trưởng dừng tay được rồi chứ. Nếu ai còn động đậy thì...

Bỗng trông thấy Diệp Mạn Thanh đã đi xuống núi, liền ngẩn người im bặt.

Tử Bách đạo nhân trầm giọng:

- Hai vị sư đệ hãy dừng tay!

Thanh Tùng và Độc Ngô lập tức thu kiếm thoái lui ba bước. Tử Bách đạo nhân sải bước đi về phía Mai Ngâm Tuyết, chi thấy nàng thờ thẫn nhìn theo bóng dáng của Diệp Mạn Thanh, chợt động tâm trầm giọng nói:

- Vị cô nương kia đã đi rồi, cô nương còn muốn gì nữa?

Mai Ngâm Tuyết lòng rối bời đâu nghe thấy tiếng nói của Tử Bách đạo nhân. Cô Đồng đạo nhân lòng đầy bi phẫn, bỗng cất tiếng hét vang vung tay một chưởng đánh ngược ra sau.

Diệp Mạn Thanh bồng Nam Cung Bình phóng xuống núi, mấy ngày qua nàng dễ thường không bận lòng nhọc sức, người vừa hạ xuống đất đã cảm thấy chân lực gián đoạn, bật lên một tiếng

thảng thốt rồi ngã lăn xuống.

Sóng Gió Nam Cung Sơn Trang

Tiếng thét của Cô Đồng đạo nhân và tiếng kêu của Diệp Mạn Thanh cơ hồ vang lên cùng một lúc, Mai Ngâm Tuyết giật mình kinh hãi, theo phản xạ đẩy tay tới trước, Cô Đồng đạo nhân liền hự lên một tiếng, nhào tới mấy bước, rồi chúi ngã xuống đất. Ngay khi ấy Mai Ngâm Tuyết đã nhún mình phi thân xuống núi.

Tử Bách, Thanh Tùng và Độc Ngô cùng bật lên một tiếng kinh hãi, nhào đến bên cạnh Cô Đồng đạo nhân. Tử Bách đạo nhân hơ hải nói:

- Tứ sư đê..... đã... đã...

Võ Đang Tử Mộc tuy không phải ruột thịt, nhưng cùng đồng môn từ thuở bé, tình cảm chẳng khác anh em, bốn người trong suốt mấy mươi năm qua không hề bị tổn thương, giờ đây Cô Đồng thọ trọng thương, khiến ba người hết sức nao núng, Tử Bách đạo nhân cuống đến không thốt nên lời.

Chiến Đông Lai quét mắt nhìn quanh, đoạn nhún vai quay người phóng xuống núi.

- Ngâm Tuyết! Ngâm Tuyết! Ta đi thôi!

Chiến Đông Lai ra chiều đắc ý đi về phía Mai Ngâm Tuyết, mấy ngày qua tuy y chưa từng được động chạm đến người ngọc, song có mỹ nhân cận kề cũng đủ thỏa mãn lắm rồi, lòng y đầy tự tin về tương lai.

Chỉ nghe bên kia núi giọng Diệp Mạn Thanh lạnh lùng nói:

- Không cần cô nương bận tâm, tôi còn đứng lên được.

Chiến Đông Lai tung mình lao tới, cười khẩy nói:

- Cô gái này quả là vô tình bạc nghĩa, chúng ta mới vừa giải vây cho y thị mà bây giờ y thị đã trở mặt rồi.

Diệp Mạn Thanh tuy bị ngã xuống đất song vẫn ôm chặt Nam Cung Bình trong lòng, lúc này đã lấy lại sức, bèn đứng lên cười khẩy nói:

- Vừa rồi là các ngươi giải vây ư? Hừ hừ!

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Tỷ tỷ biết, chính hiền muội đã tự đi khỏi.

- Cô nương biết thì tốt.

Diệp Mạn Thanh nói xong quay người lại, toan bỏ đi. Mai Ngâm Tuyết vội nói:

- Tiểu muội muội định đi đâu vậy?

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng:

- Chúng ta mỗi người một ngã, cô nương thắc mắc làm gì?

Chiến Đông Lai bực tức:

- Ai thèm nhắc đến việc của cô nương?

Đoạn kéo nhẹ tay áo của Mai Ngâm Tuyết nói:

- Y thị đã không biết phải trái, chúng ta đi thôi!

Mai Ngâm Tuyết sầm mặt, giằng tay ra xẵnng giọng nói:

- Đừng lắm lời!

Chiến Đông Lai chưng hửng, Mai Ngâm Tuyết chẳng thèm đếm xỉa đến y, quay sang Diệp Mạn Thanh nói:

- Tiểu muội muội phải bồng một người bệnh, bản thân lại yếu sức, xung quanh đây không nhà không quán, phận gái cô thân một mình thì đi đâu được?

Diệp Mạn Thanh chững bước, thầm buông tiếng thở dài, Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Vả lại bệnh trạng của Nam Cung Bình xem ra chẳng phải nhẹ, nếu chữa trị trễ nải, không chừng... không chừng... Ôi! Tiểu muội muội hãy yên tâm, tỷ tỷ đây không hề có ý gì khác, chẳng qua sư phụ y đã tử tế với tỷ tỷ, và y cũng từng giải cứu cho tỷ tỷ nên tỷ tỷ mới nói như vậy thôi.

Ngoài mặt nàng tuy vẫn cười song trong lòng thì hết sức sầu khổ, phải biết nàng tính vốn cứng rắn cao ngạo, chính bản thân nàng cũng không bao giờ ngờ tới mình lại quan tâm cho người khác đến đỗi phải hạ mình cầu xin một thiếu nữ thế này.

Diệp Mạn Thanh chầm chậm cúi đầu, bất giác lại thầm thở dài, nghĩ đến mình chẳng những đang đuối sức mà trên mình lại chẳng một đồng. Nàng đảo mắt nhìn quanh, bốn bề tối mịt, nàng quả cũng cảm thấy rợn người, nếu là một mình thì nàng chẳng sợ gì cả, nhưng có Nam Cung Bình thì nàng đâu thể hành động một cách bướng bỉnh được?

Một hồi thật lâu, sau cùng nàng khẽ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Vậy thì phải làm sao?

Mai Ngâm Tuyết thành khẩn:

- Để tỷ tỷ đi cùng lo chữa khỏi bệnh cho Nam Cung Bình rồi hẳn hay.

Chiến Đông Lai biến sắc mặt lớn tiếng:

- Nàng định đi cùng với họ ư?

Mai Ngâm Tuyết nhếch môi cười, ngoảnh lại nói:

- Không được sao?

Chiến Đông Lai chau mày:

- Hai ta đi với nhau thoải mái biết bao, có thêm bệnh nhân này thì chán quá!

Mai Ngâm Tuyết cười khẽ:

- Ai cần ngươi đi cùng, lẽ ra thì ngươi nên đi khỏi đây từ lâu rồi, còn đứng đây làm gì nữa?

Chiến Đông Lai tái mặt:

- Nàng muốn ta đi khỏi ư?

Mai Ngâm Tuyết cười nhẹ gật đầu.

Chiến Đông Lai ngớ người giây lát, đoạn lớn tiếng nói:

- Nàng không được đi theo họ, nàng... không được rời xa ta.

Mai Ngâm Tuyết sầm mặt:

- Ngươi bằng vào cái gì? Tưởng mình có quyền can thiệp vào việc của bổn cô nương ư?

Chiến Đông Lai lặng người:

- Ta đã nói hết, cho hết... nàng...

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng:

- Đó là do ngươi tự nguyện, bổn cô nương có đòi hỏi đâu?

Chiến Đông Lai thừ ra một hồi, bỗng hét vang:

- Nàng không được đi, ta không thể rời xa được nàng.. Đột nhiên dang tay ra nhào tới toan ôm lấy Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết thoáng chau mày, khẽ quát:

- Rõ là đê tiện!

Đồng thời vung tay phóng ra một chưởng, nào ngờ Chiến Đông Lai chẳng màng tránh né, chỉ nghe "bốp" một tiếng, chưởng lực trúng vào vai trái, y hét lớn một tiếng, văng ra xa năm thước, ngã xuống đất ngất lịm.

Mai Ngâm Tuyết ánh mắt ngập đầy vẻ khinh miệt, chẳng thèm ngó ngàng đến y nữa, nắm tay Diệp Mạn Thanh nói:

- Chúng ta đi!

Diệp Mạn Thanh ngoái lại nhìn, đoạn cất bước đi theo Mai Ngâm Tuyết. Hai nàng đều có tâm sự riêng, cùng lẳng lặng đi bên nhau.

Diệp Mạn Thanh thầm nhủ:

- Thảo nào ai cũng bảo nàng ta "lãnh huyết", thủ đoạn của nàng ta quả là tàn độc, vậy mà... Ôi!

Đối với Nam Cung Bình thì nàng chẳng có vẻ gì là "lãnh huyết" cả.

Bỗng nghe Mai Ngâm Tuyết cười khẽ nói:

- Trên cõi đời có những người đàn ông quả là hết sức đáng ghét, chỉ cần tốt với mình vài điều là muốn thu lại những gì đó trên thân thể mình thì mới vừa lòng. May là bây giờ, nếu là xưa kia thì gã họ Chiến kia đã toi mạng rồi.

Diệp Mạn Thanh lặng thinh hồi lâu, cuối cùng không nén được lạnh lùng nói:

- Chả lẽ người khác không thể có tình cảm chân thật đối với cô nương sao? Như cô nương cũng có tình cảm đối với người khác vậy?

Mai Ngâm Tuyết ngó người lẩm bẩm:

- Tình cảm... tình cảm...

Muôn vàn ngọn đao sáng loáng tới tấp bổ xuống, vô số đầu ác ma bay vờn trong lửa đỏ. Ô hô! Nam Cung Thường Thứ... Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình hét lớn ngồi bật dậy, mặt ướt đẫm mồ hôi, ngước lên nhìn, nào thấy đao thép, ác ma lửa đỏ... dưới ánh đèn dịu hòa chỉ có hai thiếu nữ tuyệt sắc mặt đầy âu lo hoảng hốt, sóng vai đứng cạnh chàng.

- Công tử...

- Công tử...

Diệp Mạn Thanh và Mai Ngâm Tuyết cùng bước nhanh tới cạnh giường, cùng cất tiếng gọi rồi cùng im bặt, đưa mắt nhìn nhau rồi lại cùng lùi sau một bước.

Nam Cung Bình ngây ngất nhìn Mai Ngâm Tuyết, lẩm bẩm:

- Mai... cộ.. nương...

Diệp Mạn Thanh thở dài buồn bã, cúi mặt xuống.

Hai hôm sau thì Nam Cung Bình đã khỏe, trong thời gian ấy chàng nằm trên giường đêm ngày khắc khoải, vừa lo âu cho gia đình gặp biến cố, lại đau khổ bởi tình cảm của bản thân.

Diệp Mạn Thanh thì chau mày mặt ủ rũ, lòng đầy u oán. Mai Ngâm Tuyết thì trong tiếng cười cũng đượm đầy sầu bi, Nam Cung Bình thấy thế lòng càng thêm rối rắm, chẳng biết nên xử lý thế nào cho phải.

Cạnh cửa sổ hé mở, gió từ ngoài lùa vào "phụp" một tiếng rất khẽ, ngọn đèn dầu tắt ngóm, trong phòng lập tức tối mịt, Mai Ngâm Tuyết và Diệp Mạn Thanh đã rón rén ra khỏi phòng chàng từ lâu, lúc này hai nàng đang nghĩ gì.

Chàng buông tiếng thở dài não ruột, gạt mền ra đứng lên, rón rén mặc y phục vào, ra đi không từ giã, mặc dù có lỗi với hai nàng, song không còn con đường nào khác hơn.

Chàng lẳng lặng xô mở cửa sổ phía nam, lòng đầy đau khổ lẫn ray rứt...

Diệp Mạn Thanh nghiêng người nằm bên mép giường mái tóc rối bời, lòng nàng cũng rối bời như tóc.

- Người chàng yêu là Mai Ngâm Tuyết, mình chen vào làm gì cho thêm đau khổ?

Buông tiếng thở dài ảo não đứng phắt dậy, chầm chậm đi quanh hai vòng trong phòng đoạn bước đến bên cửa sổ.

Nàng lặng lẽ xô mở cửa sổ phía bắc, lòng thầm nói:

- Tôi đi đây, cầu mong cho hai người hạnh phúc trọn đời, chỉ cần chàng được hạnh phúc, tôi...

Mí mắt chợt khép, hai giọt lệ long lanh tuôn trào.

Mai Ngâm Tuyết ngồi bên ngọn đèn dầu leo lét, ánh đèn tỏa ra khắp phòng, song nỗi bi ai của nàng đã lan ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài chỉ có gió không sương, bầu trời đầy hiu quạnh, nàng đưa tay lau nước mắt, thầm nói:

- Mai Ngâm Tuyết... Mai Ngâm Tuyết, sao ngươi lại si tình đến thế? Tuổi xuân của ngươi đã qua, thân đầy tội nghiệt, làm sao xứng đáng với chàng? Bệnh chàng đã khỏi, lại có một thiếu nữ đa tình cận kề bầu bạn, ngươi ở lại làm gì nữa?

Nàng buông tiếng thở dài đau xót, chầm chậm đứng lên:

- Đi thôi! Phải đi ngay trong lúc này, kẻo muộn thì sẽ không còn ra đi được nữa!

Nàng lặng lẽ xô mở cửa sổ phía đông, khẽ nói:

- Tôi đi đây, chàng đừng trách tôi, đó là vì lo cho tương lai của chàng, kỳ thực...

kỳ thực tôi cũng rất muốn vĩnh viễn được kề cận bên chàng...

Khi dứt lời thì mặt nàng lại ràn rụa nước mắt.

Bầu trời ảm đạm, Nam Cung Bình ngước mặt lẩm bẩm:

- Ngâm Tuyết, Mạn Thanh! Xin đừng trách tôi, tôi ra đi là vì hạnh phúc tương lai của hai nàng, hiện nay gia đình tôi đang gặp tai biến, tiền đồ chưa rõ dữ lành, sao nỡ để liên lụy đến hai nàng?

Đoạn hít sâu một hơi, phóng vút qua cửa sổ.

Màn đêm tối mịt, mưa gió tầm tã.

Một khung cửa cao độ ba trượng im lìm đứng giữa màn đêm, trên cánh cửa đá khắc đầy những vị thần tiên mỉm cười và ác thú ghê rợn.

Sau cửa đá là một lối đi quanh co và dài hun hút.

Bỗng có một bóng người lao vút qua cửa phóng bước trên con đường đất ướt sũng, quần áo xốc xếch, đôi mày chau chặt, ánh mắt quét nhìn tứ phía, đoạn lẩm bẩm:

- Nam Cung Bình! Nam Cung Bình? Cuối cùng ngươi cũng đã về đến nhà rồi...

Giọng nói ngập đầy vui mừng lẫn thê lương, đủ thấu suốt dọc đường chàng đã phải trải qua biết bao cực khổ gian nan, từ bắc chí nam, tất cả những hiệu buôn của Nam Cung thế gia đều đã sang bán hết, khiến chàng phải nếm trải biết bao sự khinh khi của người đời, ngay cả chiếc áo dài chàng mặc cũng dùng để đổi lấy thức ăn rồi.

Chàng ưỡn ngực, đưa tay vuốt nước mưa trên mặt, tiếp tục phi thân tiến tới. Lại một tiếng sấm nổ vang, trong rừng tối hai bên bỗng vang lên một tiếng quát gắt:

- Đứng lại!

Trong ánh chớp sáng ngời hai bóng người từ hai bên phóng ra. Nam Cung Bình chững bước, chỉ thấy đó là hai đại hán bịt mặt, vận võ phục đen, một người tay cầm trường kiếm, còn người kia tay cầm song bút, đứng ngáng giữa đường.

Gã đại hán áo đen bên phải gằn giọng nói:

- Bằng hữu đang đêm dám xâm nhập Nam Cung sơn trang, không muốn sống hả?

Đại hán bên trái quát lớn:

- Ngươi đã dám xâm nhập vào đây mà còn muốn quay ra nữa sao?

Kiếm quang lấp loáng, đâm thẳng vào yết hầu Nam Cung Bình, chiêu thức rất nhanh và hung hiểm, như muốn hạ sát đối phương ngay tức khắc.

Nam Cung Bình thoáng ngạc nhiên, và lách người né tránh, trầm giọng quát:

- Hai vị hãy dừng tay, chả lẽ không nhận ra ta là ai sao…

Đại hán bên phải song bút nhất tề vung lên, nhắm vào hai đại yếu huyệt nơi hông trái Nam Cung Bình điểm tới, đồng thời gằn giọng quát:

- Bất kể là ai trong vòng ba mươi hôm không được tự tiện bước chân vào đây.

Nam Cung Bình lùi sau ba bước, trầm giọng nói:

- Hai vị hãy dừng tay, tại hạ chính là Nam Cung Bình!

Đại hán cầm kiếm chững người, bỗng cười vang và nó i:

- Nam Cung Bình, Nam Cung Bình? Ngươi hiện là người thứ tư đã giả mạo là Nam Cung Bình với ý đồ xâm nhập vào đây.

Vừa dứt lời trường kiếm lại vung lên, chớp nhoáng lại công ra ba chiêu nữa.

Nam Cung Bình tức giận:

- Nếu hai vị không tin thì Nam Cung Bình này đành phải dùng vũ lực mà vào thôi.

Tay trái vung lên dẫn dụ ánh mắt đối phương, hữu chưởng xâm nhập vào kiếm quang, vù một chưởng đánh vào vai đối phương, chiêu thức tuy hung hiểm, song chỉ vào nơi không chí mạng.

Đại hán cầm bút gằn giọng:

- Hiện nay Nam Cung sơn trang đã được mười bảy vị cao thủ võ lâm bảo vệ, dù ngươi có bản lĩnh bằng trời cũng khó thể tiến được vào trong trang một bước.

Chiêu thức của gã đại hán này rất hung hiểm, chiêu nào cũng đều tấn công vào chỗ bắt buộc Nam Cung Bình phải tự cứu trước, còn chiêu thức của đại hán cầm kiếm thi hết sức linh diệu, kiếm quang loang loáng vô cùng chặt chẽ.

Nam Cung Bình lòng đầy nghi vấn, nóng lòng muốn sớm được gặp mặt phụ thân, khốn nổi lại bị hai người này ngăn cản, chàng tay phải ứng phó với ba món binh khí, trong nhất thời chẳng tài nào thoát thân được.

Đột nhiên ngoài cửa đá lại có ba bóng người phi thân vào, đại hán cầm kiếm quét mắt nhìn, trầm giọng nói:

- Thạch lão nhị, lại có người vào, ngươi mau ra đón tiếp đi!

Đại hán cầm bút Thạch lão nhị chau mày:

- Ba người này thân pháp chẳng kém, đại ca nên phóng tín hiệu thì hơn.

Đại hán cầm kiếm cười khẩy:

- Huynh đệ ta nếu hôm nay mà không giữ được nơi này, từ nay còn mặt mũi nào gặp ai được nữa?

Đột nhiên vung tay, ba luồng sáng bạc lập tức bay vút về phía ba bóng người kia.

Thạch lão nhị thoáng ngẩn người, cũng liền tung mình lao tới chỉ thấy một trong ba người kia vung tay, ba luồng sáng bạc liền bị đánh bật trở lại.

Thạch lão nhị song bút vung lên, chỉ nghe "keng keng keng" ba tiếng, ám khí đã bị đánh rơi xuống đất, gằn giọng nói:

- Các vị bằng hữu kia hãy lui ra mau!

Dưới cơn mưa những thấy ba người kia cũng võ phục gọn gàng, áo đen bịt mặt, hai người hai bên tay cầm song đao, người đứng giữa tay không, dưới vuông khăn bịt mặt thoáng lộ ra một chòm râu bạc. Ba người cùng buông tiếng cười khẩy nhanh nhẹn lao tới lấn công.

Thạch lão nhị vung tay, song bút liền tạo thành mười mấy đóm sáng, chia ra điểm vào đại huyệt trước ngực ba đối thủ.

Người bịt mặt râu bạc bỗng chững người lên tiếng nói:

- Hai vị phải chăng là Điểm Thương song kiệt, anh em họ Thạch?

Thạch lão nhị gằn giọng:

- Phải thì sao? Không phải thì sao? Nếu không lui ra thì đừng trách kẻ này hạ thủ bất dung tình.

Trong khi nói vẫn liếp tục tấn công, liên tiếp tung ra ba chiêu.

Người bịt mặt râu bạc buông tiếng cười khẩy, hai tay xoải ra, xương cốt kêu răng rắc, trầm giọng

nói:

- Hai vị hãy lui ra để lão phu thử kiếm thức tuyệt kỷ của phái Điểm Thương xem sao!

Hai người bịt mặt cầm song đao lập tức lui lại, lão nhân bịt mặt giao đấu với Thạch lão nhị được ba chiêu bỗng cất tiếng hét lớn, chỉ thấy lão xoay tay, đã có thêm một ngọn roi xương đen hình dạng rất kỳ dị.

Rồi thì tiếng gió rít ghê rợn, "Cuồng phong lạc mộc", "Phong quyển tàn vân", hai chiêu bốn thức, thoáng chốc bóng roi đã vây chặt lấy Thạch lão nhị.

Thạch lão nhị kinh hãi:

- Nhậm Cuồng Phong?

Lão nhân bịt mặt cười vang:

- Không sai! Thật không ngờ sau hai mươi năm quy ẩn mà trong chốn võ lâm còn có người nhận ra lão phu.

Đại hán cầm kiếm cũng giật mình kinh hãi, thì ra lão nhân bịt mặt lại là một tên cướp khét tiếng giang hồ hồi hai mươi năm trước, lập tức thò tay trái vào ngực áo, vung tay ném ra một luồng sáng đen bay vút lên không, rồi thì "bùng" một tiếng, luồng sáng ấy nổ ra thành những đốm lửa tung tóe.

Nam Cung Bình tự nãy giờ bị y liều mạng cầm chân, lòng càng thêm kinh nghi, hai người này nếu là bảo vệ trang viện thì sao hành tung lại bí ẩn như vậy, che mặt giấu mày, chứng tỏ là không muốn bị người khác nhận ra thân phận, và Nhậm Cuồng Phong rửa tay qui ẩn đã hai mươi năm, giờ đến đây với mục đích gì?

Chỉ nghe Thạch lão nhị nói:

- Nhậm Cuồng Phong, các hạ chẳng quản phá bỏ lời trọng thệ lúc rửa tay thau vàng hồi hai mươi năm trước, chẳng lẽ không sợ Phong Trần Tam Hữu tìm kiếm các hạ hay sao?

Nhậm Cuồng Phong cười ha hả:

- Đã mấy mươi năm không hề trông thấy tông tích của Phong Trần Tam Hữu trên chốn giang hồ, có lẽ ba người đã chết từ lâu, trọng thệ của lão phu đã được giải trừ, nghe nói tại đây có hàng vạn lạng bạc, không khỏi lại cảm thấy ngứa tay. Điều lạ lùng là Điểm Thương song kiệt đại danh lừng lẫy sao hôm nay lại đi giữ nhà cho người khác, chẳng lẽ cũng có phần trong số trăm vạn lạng bạc ấy sao?

Thạch nhị lão cười khẩy:

- Đừng có mà mơ tưởng đến số châu báu ấy!

Múa tít song bút thủ chứ không công, nhưng vẫn bị ngọn roi kỳ hình của Nhậm Cuồng Phong dồn ép đến không kịp thở.

Nam Cung Bình chau mày quát lớn:

- Dừng tay lại!

Đại hán cầm kiếm Thạch lão đại thế kiếm thoáng chậm lại. Nam Cung Bình bất thần quay người phóng ra một chưởng đâm vào sau lưng Nhậm Cuồng Phong với hết sức bình sanh. Nhậm Cuồng Phong vội xoay người, song ngọn roi trong tay đã bị một chưởng ấy đánh văng ra xa nửa thước.

Hai anh em họ Thạch bất giác sững người, Nhậm Cuồng Phong cũng giật mình kinh hãi, lớn giọng quát:

- Chàng trai trẻ kia làm gì vậy? Nếu lão phu công được vào trang, trăm vạn lạng bạc kia đâu có thiếu phần của ngươi, hãy mau lui ra thu dọn tên Thạch lão đại kia đi.

Thạch lão đại đã phát ra tín hiệu mà vẫn chưa thấy viện binh kéo đến, lòng hết sức lo lắng, nghe nói liền quát lớn:

- Bằng hữu đừng để bị y gạt, y là kẻ nổi danh tàn ác, giết người cướp của chẳng khác nào như quét lá, không bao giờ chia phần cho bằng hữu đâu. Nếu như bằng hữu giúp bọn này đánh lui chúng, bọn này sẽ biếu cho bằng hữu chút ít để tiêu xài.

Nam Cung Bình nghe những người này mang tài sản gia đình mình ra chia chác, lại còn xem mình như là một tên trộm cướp, vừa nực cười lại vừa tức giận. Chàng tuy rất hoài nghi về hành tung của hai anh em họ Thạch nhưng dẫu sao cũng là canh giữ trang viện cho Nam Cung thế gia, vậy thì là bạn chứ không phải là thù, còn Nhậm Cuồng Phong thì ý định cướp của đã rõ.

Sau mười mấy chiêu, chàng nhận thấy võ công của tên cướp khét tiếng khi xưa này quả là có chỗ hơn người, ngọn roi thi triển ra chẳng khác nào bão tố cuồng phong, địch thủ khó thể chống đỡ.

Nhậm Cuồng Phong lại càng kinh dị hơn, thiếu niên này với hai tay không mà lại có thể chống chỏi ngọn roi dài của mình, không hề có chút kém thế.

Thạch lão nhị lùi ra phía sau, cùng Thạch lão đại thầm thì mấy câu, đoạn tung mình lao về phía hai người bịt mặt cầm song đao.

Một người trong số liền vung tay, chỉ thấy ánh đao chớp lên muôn vàn đóa hoa sáng chói phủ trùm lên đầu hai anh em họ Thạch.

Thạch lão nhị cười khẩy nói:

- Quả nhiên là "Hoa Đao" Lý gia huynh đệ Ở Thái Hành Sơn.

Người bịt mặt cười hăng hắc:

- Thạch lão nhị tinh mắt thật.

Ngọn đao tay phải một chiêu "Lập phách ngũ nhạc" chém bổ ra, chuôi đao tay trái vụt đưa lên, khều bỏ khăn đen che mặt, cười vang nói:

- Vậy thì Lý Thiết Cầu này để cho các ngươi trông thấy bộ mặt thật của "Hoa Đao" Lý đại thái gia!

"Tuyết Đao" Lý Phi Cầu cũng tự kéo bỏ khăn che mặt, gằn giọng nói:

- Quân chuột nhắt các ngươi đã trông thấy rõ rồi, hãy xuống gặp Diêm vương mà tố cáo.

Hai anh em này đều đầu beo mắt tròn, râu ria xồm xoàm, tiếng nói rổn rảng, thân hình cao to, nhưng song đao trong tay lại cực kỳ nhanh nhẹn, bốn ngọn đao phối hợp lại chặt chẽ như một làn tuyết trắng phủ quanh đối phương.

Anh em họ Thạch ánh mắt sắc lạnh chẳng nói một lời, Nam Cung Bình song chưởng chống cự với trường tiên, lòng thầm nhủ:

- Những người này đều là cao thủ bậc nhất trong võ lâm, phen này cùng kéo đến Nam Cung sơn trang, chả lẽ phụ thân đã chuyển hết số tiền bán các tiệm buôn về đây rồi, lão nhân gia làm như vậy với dụng ý gì?

Mưa gió càng to hơn, trong rừng tối hai bên bỗng vọt lên ba chùm tia lửa, sáng rực một khoảng trời cao.

Rồi thì bốn bề lại vang lên những tiếng hú lảnh lót và ghê rợn, thỉnh thoảng lại có tiếng binh khí chạm nhau chan chát pha lẫn với tiếng quát tháo inh ỏi, bầu không khí lập tức ngập đầy sát cơ.

Nhậm Cuồng Phong, anh em họ Lý, và anh em họ Thạch thảy đều kinh hoàng thất sắc.

Thạch lão nhị trầm giọng nói:

- Đằng kia hẳn cũng đã có người xâm nhập vào trang!

Thạch lão đại trầm ngâm:

- Nhậm Cuồng Phong và Tần Loạn Vũ xưa nay là một cặp bài trùng, đã có mặt Nhậm Cuồng Phong hẳn cũng phải có mặt Tần Loạn Vũ.

Nhậm Cuồng Phong cười ha hả:

- Thành thật cho ngươi biết, những vị bằng hữu giới hắc đạo trong mười ba tỉnh hôm nay thảy đều có mặt tại Nam Cung sơn trang này, tốt hơn các ngươi hãy trao số tài sản ấy ra, tội gì để cho thiệt mạng bởi Nam Cung Thường Thứ?

Trong khi nói lại công ra ba chiêu như vũ bão. Nam Cung Bình lòng nóng như thiêu đốt thầm nhủ:

- Phụ thân không biết võ công, nếu bị những người này tấn công vào thì khốn.

Chàng bèn cất lên một tiếng hú dài, tung mình vọt lên cao.

Nam Cung Bình vừa dứt tiếng hú, chỉ thấy người chàng xoay chuyển trên không, song chưởng mười ngón như móc câu, tay trái chộp vào đầu roi, tay phải nhắm cổ Nhậm Cuồng Phong chém xuống, một chiêu hai thức, uy thế y như Thần Long xuất động.

Nhậm Cuồng Phong thụp lùi xuống tấn, lùi sau ba bước, vận kình rụt roi, kinh hãi la lớn:

- Thân pháp Thần Long, môn hạ Chỉ Giao...

Hai anh em họ Thạch cùng đưa mắt nhìn nhau, thất thanh nói:

- Quả nhiên là Nam Cung Bình!

Nam Cung Bình chân hạ xuống đất, vận kình vào bàn tay, ngọn roi xương đen bị hai người dùng sức kéo mạnh, lập tức duỗi ra thẳng đuột.

Hai người vẻ mặt đầy nghiêm nặng, bốn bàn chân đạp trên đất sình đều đã lún sâu xuống.

Đột nhiên, trên vòm cây lại vọt lên hai chòm tia lửa, có vài chấm lửa theo gió tạt vào người Nam Cung Bình.

Trong khi tia lửa tung tóe, bỗng có một bóng người từ trong rừng vọt thẳng lên cao, lộn nhào hai vòng trên không, một thế "Nhũ yến đầu lâm" lao thẳng về phía này.

Thạch lão đại mắt rực lên nói:

- Hay quá!

Nhậm Cuồng Phong biến sắc:

- Điểm Thương Yến cũng có mặt tại đây!

Chân khí liền tản mác. Nam Cung Bình hét lớn, tung mình bật ngược ra sau, ngọn roi dài đã bị chàng đoạt mất.

Điểm Thương Yến chân vừa chạm đất liền cười khẩy nói:

- Nhậm Cuồng Phong quả nhiên là ở đây!

Chợt thấy Nam Cung Bình tay không đoạt lấy trường tiên, liền thất sắc nói:

- Vị bằng hữu này là ai?

Thạch lão nhị vội nói:

- Y chính là Nam Cung Bình!

Điểm Thương Yến ngạc nhiên:

- Thật chăng?

Thạch lão nhị quả quyết:

- Chính là thân pháp Thần Long, không lầm được đâu.

Nam Cung Bình thầm thở phào nghĩ:

- Cuối cùng thì họ cũng đã nhận ra mình rồi.

Đoạn thoáng ôm quyền trầm giọng nói:

- Các vị đã trượng nghĩa bảo vệ cho Nam Cung sơn trang. Nam Cung Bình vô vàn cảm kích, mong nhờ các vị hãy ở đây cản ngăn một hồi, tại hạ vào gặp gia phụ trước.

Trong kẽ tay nắm ngọn roi của chàng đã thoáng rỉ máu tươi, chàng thoáng ôm quyền thi lễ, vừa định phóng đi, nào ngờ bóng người nhấp nhoáng, Điểm Thương Yến đã đứng cản trước mặt.

Nam Cung Bình kinh ngạc:

- Chẳng lẽ các hạ không tin kẻ này là Nam Cung Bình thật ư?

Điểm Thương Yến mặt trầm lặng, lạnh lùng nói:

- Chính vì các hạ là Nam Cung Bình nên càng không thể vào được.

Nam Cung Bình sững sờ:

- Vậy... vậy nghĩa là sao?

- Hỏi nhiều vô ích, lui ra mau!

Vừa dứt lời đã vung tay phóng chưởng tấn công vào Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình càng thêm kinh nghi, vội xoay người lui bước, chợt cảm thấy tay bị giật mạnh, ngọn roi lại bị Nhậm Cuồng Phong nắm lấy một đầu.

Chỉ nghe Nhậm Cuồng Phong hét lớn, vậy hết sức lực đoạt lại trường tiên, rồi thì quất một roi vút thẳng vào đầu Nam Cung Bình.

Đồng thời Điểm Thương Yến cũng vung song chưởng tấn công vào trước ngực Nam Cung Bình.

Hai người đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, chiêu thức hung hiểm phi thường. Nam Cung Bình miễn cưỡng tránh được một chiêu.

Nhậm Cuồng Phong cười ha hả nói:

- Lão phu tưởng đâu phái Điểm Thương các người là bảo vệ cho Nam Cung sơn trang, nào ngờ các ngươi cũng chẳng tốt lành gì...

Chưa dứt lời, Điểm Thương Yến song chưởng cùng phóng ra, tả chưởng tấn công Nam Cung Bình, hữu chưởng toàn lực tấn công Nhậm Cuồng Phong.

Nhậm Cuồng Phong thoáng ngẩn người, chưởng thế vốn là tấn công Nam Cung Bình lập tức giữa chừng biến chiêu "Linh xà thừa phong" đánh vào mạn sườn trái Điểm Thương Yến.

Ba người xuất thủ liên hoàn, cùng tấn công lẫn nhau. Nam Cung Bình lúc thì với một địch hai, lúc thì lại trở thành hai địch một, chẳng rõ trong hai người ai là bạn mà ai là thù, lòng chàng rối như tơ vò, chẳng tài nào hiểu được sự thật là như thế nào?

Đột nhiên Nam Cung Bình thoáng lui bước, nhanh như chớp quay người phóng về phía trang viện, nào ngờ Nhậm Cuồng Phong và Điểm Thương Yến cùng cản đường chàng.

Nam Cung Bình tức giận:

- Điểm Thương Yến, các hạ là nhân vật trong danh môn, chẳng lẽ cũng đã trở thành cường đạo cướp của hay sao?

Điểm Thương Yến cười khẩy:

- Ai thèm tài vật của ngươi!

Nhậm Cuồng Phong tiếp lời:

- Vậy thì sao ngăn cản đường tài của lão phu?

Nam Cung Bình cũng gằn giọng:

- Vậy sao không tránh đường cho kẻ này vào?

Điểm Thương Yến nghiêm mặt lặng thinh, chiêu thức lại càng thêm hung hiểm, quyết liệt.

Lúc này hai anh em họ Thạch giao đấu với hai anh em Hoa Đao đã dần dà chiếm được thượng phong, và tiếng quát tháo trong rừng cũng mỗi lúc càng thêm gần hơn, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng rú thảm thiết, chứng tỏ đã có người thương vong.

Thế nhưng, trong Nam Cung sơn trang vẫn im phăng phắc, không hề có chút động tĩnh gì cả.

Đột nhiên, một tiếng rú thảm thiết vang lên cạnh đó, "Tuyết Đao" Lý Phi Cầu đã bị Thạch lão nhị đâm trúng một kiếm vào vai trái, máu tươi tuôn ra xối xả, dính vào áo Thạch lão đại.

Lý Thiết Cầu kinh hãi:

- Nhị đệ có sao không?

Lý Phi Cầu cắn răng, lại vung đao tiến tới, đao pháp càng thêm điên cuồng, rồi bất thần tung ra một cước đá văng ngọn phán quan bút trong tay trái Thạch lão đại, Lý Thiết Cầu lập tức gầm vang một tiếng, vung đao chém một đường dài trên bắp tay trái Thạch lão đại, ngay khi ấy Thạch lão nhị xoay tay vung kiếm, đâm trúng bắp tay phải Lý Thiết Cầu.

Trong khoảnh khắc bốn người đều mình đầy máu tươi, nhưng không một ai có ý rút lui, và cuộc chiến lại càng thêm ác liệt hơn.

Nhậm Cuồng Phong bỗng quát lớn:

- Ba người nếu không cố ý chiếm đoạt tài vật thì tại sao lại liều mạng vì Nam Cung Thường Thứ như vậy?

Nam Cung Bình tức giận quát:

- Ba người nếu là giúp đỡ cho Nam Cung sơn trang, tại sao không để cho tại hạ vào?

Điểm Thương Yến và anh em họ Thạch vẫn ngậm miệng làm thinh, chỉ vùi đầu khổ chiến, nước mưa xối trôi máu tươi xuống đất lênh láng, bỗng nghe một tiếng quát lớn, một tiếng rú thảm, rồi thì một bóng người từ trong rừng nhào lăn ra, ngực đầy máu tươi.

Điểm Thương Yến quét mắt nhìn, đoạn tung chân đá người ấy văng ra xa ngoài một trượng.

Lý Thiết Cầu gầm lên:

- Nguy tai, "Mãnh Hổ" Triệu Cang đã tới rồi.

Thạch lão nhị cười khẩy:

- Còn chưa chịu lui ra, cam đoan các ngươi không một ai rời khỏi đây được.

Vừa dứt lời lại có bóng một người kèm theo tiếng rú thảm thiết từ trong rừng văng ra, bay thẳng đến trước mặt Lý Thiết Cầu, thanh trường kiếm trong tay cố sức vung lên, hai mắt trợn ngược, miệng phun máu tươi, bật ngửa ngã xuống đất, trên mình không một vết thương, chứng tỏ đã bị chưởng lực nội gia đánh chết.

Thạch lão nhị tái mặt:

- Nguy mất, ngũ sư đệ bị hại rồi!

Vừa định quay lại xem xét thì Lý Phi Cầu đã quét ra hai đao vun vút, buộc y phải thoái lui liên tiếp ba bước.

Lý Thiết Cầu cười khẩy:

- Tất cả bằng hữu trong mười ba tỉnh thảy đều có mặt tại đây, phái Điểm Thương của các ngươi e rằng hôm nay sẽ toàn bộ bị tiêu diệt tại đây.

Thạch lão nhị tức giận:

- Mốc xì!

Trường kiếm vung lên loang loáng, liên tiếp vung ra năm kiếm.

Bầu trời càng thêm u ám, tựa hồ trời cao cũng không đành lòng nhìn thấy cuộc chiến đẫm máu này nữa.

Vẻ mặt Điểm Thương Yến càng thêm nặng nề!

Ánh mắt Nhậm Cuồng Phong càng thêm sắc lạnh.

Nam Cung Bình chợt nảy ý, đột nhiên buông bỏ Nhậm Cuồng Phong, liên tiếp công ra bảy chưởng về phía Điểm Thương Yến, toàn là chiêu thức cực kỳ ác liệt.

Nhậm Cuồng Phong liền bật lên y như thừa cơ hội này trừ khử Điểm Thương Yến trước, lập tức vung roi tới tấp tấn công như vũ bão, Điểm Thương Yến quả nhiên chiêu thức bị rối loạn.

Nhậm Cuồng Phong thét vang, một roi quét trúng khủy tay trái Điểm Thương Yến.

Điểm Thương Yến quả là một bậc đại cao thủ, tuy bại vẫn không nao núng, vung tay chộp được đầu roi, tung chân đá vào háng Nhậm Cuồng Phong.

Nam Cung Bình chẳng chút chậm trễ, lẹ làng tung mình vọt đi, vận khinh công đến cao độ phóng vào trang viện.

Nam Cung Bình vừa cất người lên, Thạch lão đại bỗng hét lớn, quay người tay phải vung nhanh, ngọn phán quan bút còn lại lập tức vọt bay đi, kèm theo một luồng kình phong lao thẳng vào sau lưng Nam Cung Bình. Nam Cung Bình không ngoảnh lại và cũng không tránh né, với hết tốc lực phóng tới, ngọn phán quan bút tuy trúng vào người chàng, song mất đà không còn khả năng gây thương tích được nữa.

Lý Phi Cầu mắt rực sát cơ, ngay khi ấy thanh trường kiếm của Thạch lão nhị vừa chém tới, y không tránh né, xoay đao bổ Thạch lão đại từ sau gáy xuống đến tận cuối sống lưng, máu phún xối xả dính ướt cả mặt Lý Phi Cầu.

Thạch lão đại gầm vang, quay người lao bổ tới, Lý Phi Cầu song đao đâm thốc lên xuyên thủng qua bụng Thạch lão đại, song hai tay Thạch lão đại mười ngón vươn ra như móc câu, cũng đã bóp vào cổ Lý Phi Cầu, bấu sâu vào thịt, hai mắt Lý Phi Cầu lòi ra, thất khiếu đều rỉ máu tươi.

Thạch lão nhị kinh giận ngập lòng, gầm lên một tiếng, một kiếm xuyên từ dưới nách trái sang nách phải Lý Phi Cầu, ngập mất cả lưỡi kiếm dài ba thước.

Lý Thiết Cầu song đao bổ xuống, một đao tiện lìa cánh tay phải Thạch lão nhị, miệng thét vang:

- Nạp mạng đây!

Tiếng thét vừa dứt, Thạch lão nhị cũng hết sức tung ra một chưởng, "bình" một tiếng trúng thẳng vào ngực Lý Thiết Cầu.

Lý Thiết Cầu rống lên phun ra một ngụm máu tươi, song đao loang choang rơi xuống đất.

Thạch lão nhị bị chém đứt cánh tay phải, song không hề màng đến, như thể cánh tay bị đứt không phải là của y, một chưởng đắc thủ lập tức phóng ra một cước đá vào huyệt Tử Kha dưới hạ âm Lý Thiết Cầu. Chỉ nghe Lý Thiết Cầu rú lên một tiếng thảm thiết, người tung lên cao một trượng rồi thì "bịch" một tiếng rơi vào trong rừng, thế là hai danh thủ trong giới hắc đạo, Thái Hành song đao đã táng mạng trong khoảnh khắc.

Thạch lão nhị người chao đi hai cái, khóe môi hé nở một nụ cười thê thiết, lẩm bẩm:

- Lão đại, đệ đã báo thù cho huynh rồi.

Vừa dứt lời lập tức ngã ra ngất xỉu.

Điểm Thương Yến bị Nhậm Cuồng Phong đánh trúng một roi vào khuỷu tay trái, cảm thấy đau thấu tâm cốt, đảo mắt nhìn, thấy hai anh em họ Thạch đã thí mạng với đối thủ, sắc mặt càng thêm tái mét, thoáng chốc mồ hôi lạnh đã ướt đẫm trán, buông tiếng than thầm:

- Thế là hết!

Ngước mắt nhìn, thấy Nhậm Cuồng Phong cũng mặt mày tái ngắt, y bị Điểm Thương Yến đá trúng một cước vào háng cũng đau thấu tâm can, tai nghe tiếng gầm rú thảm thiết của Thái Hành song đao, biết hai anh em họ đã bị táng mạng.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Nhậm Cuồng Phong quát lớn, vung roi lao tới.

Nào ngờ Điểm Thương Yến bỗng quát khẽ:

- Dừng tay!

Nhậm Cuồng Phong liền rụt tay thu roi về, Điểm Thương Yến quét mắt nhìn quanh, dưới đất máu nước lênh láng, vẻ mặt chợt buồn não nề thầm nói:

- Chưởng môn sư huynh, xin đừng trách tiểu đệ hèn nhát, tiểu đệ làm sao có thể để cho lực

lượng tinh nhuệ của phái Điểm Thương bị thiệt mạng hết trong sự vụ này chứ?

Đoạn cắn răng trầm giọng nói:

- Các hạ Phong Vũ Song Tiên hôm nay đã tụ họp bấy nhiêu bằng hữu giới hắc đạo đến đây chỉ vì số tài vật ấy phải không?

Nhậm Cuồng Phong nghe nói mặc dù đau đến trán đẫm mồ hôi, song liền ngửa cổ cười vang nói:

- Những bằng hữu hắc đạo nếu không phải vì tài báu đã lặn lội ngàn dặm đến đây, chả lẽ điên hay sao?

Điểm Thương Yến cắn răng:

- Nếu các người đoạt xong tài vật lập tức rời khỏi đây, mau chóng chia nhau rồi trở về, Công Tôn Yến này sẽ để cho các người đi qua.

Nhậm Cuồng Phong cười rộ:

- Bọn này đắc thủ xong, tất nhiên quay gót đi ngay, còn ở lại đây chi nữa?

Nghe đồn Điểm Thương Yến là một người thông minh, sao lại thốt ra những lời ngớ ngẩn như vậy?

Công Tôn Yến ánh mắt chợt lóe lên, đột nhiên thò tay vào lòng. Nhậm Cuồng Phong giật mình, vội lùi sau ba bước, ngỡ đối phương định phóng ám khí, nào ngờ Công Tôn Yến vung tay, ba luồng sáng đen bay vút lên cao rồi thì "bùng bùng bùng" ba tiếng, ba chòm tia lửa tung tỏa sáng rực khắp phạm vi những mười mấy trượng.

Nhậm Cuồng Phong liền hiểu ngay là đối phương triệu hồi đồng môn, cũng liền chụm môi cất lên một tiếng huýt dài.

Trong thoáng chốc, chỉ nghe những tiếng quát liên hồi từ trong rừng vang lên:

- Dừng tay.. dừng tay..

Sau đó, một bóng người cao to kềnh càng dẫn trước phóng vọt ra, đồng thời gằn giọng hỏi:

- Nhậm lão đại, gì thế?

Người này mái tóc bạc phơ, tiếng nói rổn rảng, song dáng vẻ hết sức thiểu não, áo quần ướt sũng đầy nước máu, tay cầm một ngọn roi xương đen, đầu roi có treo một mảng thịt trắng phếu, chính là lão nhị Tần Loạn Vũ trong Phong Vũ Song Tiên.

Nhậm Cuồng Phong nhướng mày, chậm rãi nói:

- Điểm Thương Yến buông tay rồi.

Tần Loạn Vũ thoáng ngẩn người, đoạn cười hăng hắc nói:

- Tốt... tốt...

Chợt trông thấy thi thể Thái Hành song đao dưới đất, lập tức ngưng cười.

Thoáng chốc, từ hai bên rừng lại có hai mươi mấy bóng người phóng vọt ra, thân pháp kẻ nhanh người chậm, trong số có mười sáu người chớp mắt đã lướt tới sau lưng Phong Vũ Song Tiên, bốn đạo sĩ tóc búi cao cùng với ba thiếu niên cầm kiếm thì phóng về phía Công Tôn Yến.

Công Tốn Yến quét mắt nhìn, thần sắc càng thêm não nề.

Một đạo sĩ mặt tía râu đen đảo mắt nhìn, liền thảng thốt kêu lên:

- Thạch đại ca, Thạch nhị cạ.. đã...

Giọng nói run run uất nghẹn không làm sao nói tiếp được nữa.

Phái Điểm Thương phen này đã tung ra hết cao thủ, nhưng giờ đây trong số mười bảy người đã thiệt mạng hết chín!

Tần Loạn Vũ quét mắt nhìn, cũng liền sững sờ lẩm bẩm:

- Mười sáu... mười bảy... mười tám...

Đột nhiên trợn mắt quát lớn:

- Trong rừng còn ai nữa không?

Tiếng quát vang vọng trong mưa gió, song bốn bề không một tiếng đáp lại.

Đạo sĩ râu đen buông tiếng cười khẩy, giơ kiếm lên nói:

- Khỏi cần hỏi nữa, bần đạo tuy đã lâu chưa khai sát giới, song tối nay cũng đã khử được bảy mạng.

Một tia nước hòa với máu từ nơi sống kiếm văng ra.

Tần Loạn Vũ tức giận quát:

- Hay cho tên ác đạo...

Nhậm Cuồng Phong vội kéo tay y và nói:

- Nhị đệ im nào!

Đoạn lạnh lùng nói:

- Từ lâu nghe Hắc Thiên Nga của phái Điểm Thương kiếm nhanh như điện chớp, thủ đoạn tàn độc, hôm nay được gặp quả nhiên không sai!

Đạo sĩ râu đen trừng mắt gằn giọng:

- Đúng, Thiên Nga đạo nhân này thủ đoạn tàn tệ thì sao? Hôm nay phải diệt sạch hết lũ cường đạo các ngươi mới được!

Nhậm Cuồng Phong buông tiếng cười khẩy, Công Tôn Yến thở dài nói:

- Tam đệ, hôm nay bỏ đi thôi!

Thiên Nga đạo nhân sửng sốt:

- Bỏ đi sao?

Công Tôn Yến mặt trầm lặng, chậm rãi nói:

- Để cho họ qua đi!

Thiên Nga đạo nhân biến sắc mặt, quét mắt nhìn, chỉ hấy môn hạ phái Điểm Thương thảy đều dáng thiểu não, kẻ thì thân mang thương tích, người thì rơi mất trường kiếm.

Vị kiếm thủ Điểm Thương tính nóng như lửa này thừ ra một hồi, bỗng quát lớn:

- Môn hạ Điểm Thương ta đâu có hạng người khiếp sợ trước sức mạnh, hôm nay dù phải chiến tử hết tại đây thì cũng quyết liều mạng một phen.

Công Tôn Yến sầm mặt nạt:

- Im ngay!

Đoạn khoát tay nói tiếp:

- Để cho họ qua đi!

Thiên Nga đạo nhân song quyền nắm chặt, toàn thân run rẩy, chỉ thấy Nhậm Cuồng Phong cất lên một tiếng huýt gió, mười tám nhân vật hắc đạo lập tức lao nhanh về phía trang viện.

Thiên Nga đạo nhân run giọng:

- Nhị cạ.. chẳng lẽ muốn thanh danh phái Điểm Thương bị tiêu tan trong khoảnh khắc sao?

Công Tôn Yến thở dài:

- Tam đệ lúc nào cũng không hiểu nỗi khổ tâm của nhị cạ..

Mắt y chợt vút qua một tia sát cơ, nói tiếp:

- Bọn cao thủ hắc đạo này khi vào đến trang viện, chắc chắn phải xảy ra một cuộc huyết chiến, lúc ấy bất kể ai thắng bại thì đôi bên ắt đều bị tổn thương, chúng ta chờ ở đây, khỏi phải nhọc sức, tha hồ nghỉ ngơi cho khỏe, bất luận là ai mà vận chuyển số tài vật ấy ra đây, lẽ nào nhị ca lại để chúng sống sót rời khỏi?

Thiên Nga đạo nhân ngẩn người, bỗng tra kiếm vào bao, khom mình cung kính nói:

- Nhị ca suy tính sâu sắc, tiểu đệ không bì kịp, xin nhị ca thứ cho tội thô lỗ của tiểu đệ!

Công Tôn Yến đảo mắt nhìn những đệ tử phái Điểm Thương, thở dài buồn bã:

- Nói chung, vì "ma ước" hồi mấy mươi năm trước kia, hôm nay môn hạ Điểm Thương có còn được sống sót cũng chẳng phải dễ... Ôi! Ta chỉ cầu mong số vật kia không bị người của Nam Cung thế gia chuyển đi, hôm nay có chết ta cũng không tiếc, chưởng môn sư huynh lại... Ôi! Chỉ có tam đệ là tuổi đang hồi sung mãn, lại là cao thủ đệ nhất của phái Điểm Thương, trong

tương lai chỉ nhờ ở mỗi mình tam đệ.

Thiên Nga đạo nhân thờ thẩn một hồi, chầm chậm ngoảnh mặt đi, không muốn để người khác trông thấy nước mắt mình, các đệ tử phái Điểm Thương cũng không một ai ngẩng đầu lên.

Chỉ nghe tiếng gió khua cành lá rào rào, mưa rơi ào ạt xối tan những đống máu tươi trên mặt đất...

Đêm càng khuya hơn.

Chuông Vàng Hộ Hoa

Đêm càng về khuya!

Nam Cung Bình phóng đi như bay dưới cơn mưa, sau mười mấy lượt tung mình, những mái nhà nguy nga đã hiện ra trong tầm mắt chàng.

Nam Cung Bình phấn chấn tinh thần, nhưng lòng càng thêm nôn nóng, tất cả mọi nghi vấn không thể lý giải, chốc lát nữa đây sẽ được giải đáp, dây thần kinh chàng căng thẳng đến tột độ.

Trong bóng nhà thấp thoáng chỉ có vài ánh đèn lờ mờ, khác hẳn với Nam Cung sơn trang đèn đóm sáng choang khi xưa.

Nam Cung Bình phóng như bay lên một dãy bậc cấp dài hơn hai mươi bậc, đây là chốn quen thuộc của chàng, chân chàng vừa chạm vào những bậc đá lạnh và ẩm ướt kia, lòng liền nghe ấm áp lạ.

Ngờ đâu ngay khi ấy, trong nhà bỗng vang lên một tiếng quát khẽ:

- Lui ra ngay!

Liền tức có ba đóm sáng lạnh thành hình tam giác bay vút ra, hai nhanh một chậm, hai trước một sau.

Nam Cung Bình ngước mắt nhìn, đóm sáng nguyên ở phía sau đột nhiên tăng tốc độ. Nam Cung Bình kinh hãi, vội xoay người thụp xuống, chỉ nghe "vù" một tiếng xẹt qua bên tai, tiếng gió mạnh đến mức cơ hồ chấn thủng màn nhĩ chàng, còn hai luồng sáng kia bỗng lác ra và bay thành hình vòng cung, nhanh như chớp bắn vào hai bên mạn sườn chàng.

Nam Cung Bình vội nhón chân trên bậc cấp, người vọt ngược ra sau, liên tiếp lộn nhào mấy vòng, lại rơi trở xuống dưới dãy bậc cấp ấy, chỉ nghe "keng" một tiếng, hai đốm sáng kia va chạm nhau, lửa xẹt tung tóe.

Sự chuẩn xác và sức mạnh của thủ pháp phóng ám khí này, Nam Cung Bình chưa từng trông thấy bao giờ, chàng chẳng tài nào nghĩ ra được trong sơn trang lại có một cao thủ võ lâm công lực thâm hậu đến vậy.

Trong nhà sau khi phóng ra ám khí, bèn lập tức tĩnh lặng trở lại, chứng tỏ bên trong đã xảy ra biến cố gì? Ẩn chứa nguy cơ ra sao?

Chả lẽ... chả lẽ song thân mình đã không còn ở trong ngôi nhà này nữa ư?

Nam Cung Bình không dám nghĩ tiếp nữa, lại tung mình phi thân trở lên, đồng thời miệng quát lớn:

- Vị bằng hữu nào ở trong nhà, Nam Cung Bình đã về đến rồi đây!

Vừa dứt tiếng, chỉ nghe trong nhà kinh ngạc kêu lên:

- Bình nhi đó ư?

Một bóng người nhanh như chớp theo tiếng nói phóng vút ra, Nam Cung Bình chưa kịp tránh né thì bóng người kia đã nắm lấy hai bả vai chàng.

Nam Cung Bình vội vàng vùng mạnh, nhưng không thoát, liền kinh hãi đưa mắt nhìn, chỉ thấy người này mái tóc rối bời, song đôi mắt thì sáng ngời và hiền từ, thì ra chính là thân mẫu chàng.

Chàng từ khi chào đời đến nay, nằm mơ cũng chẳng ngờ tới mẫu thân mình lại có võ công kinh người đến thế, bất giác ngớ người ra.

Nam Cung phu nhân ôm chàng vào lòng, giọng run run nói:

- Bình nhi, con đã trở về, về thật đúng lúc.

Tình thương ấm áp của người mẹ hiền lập tức xua tan mọi nhọc nhằn, đói khát lẫn kinh hoàng của Nam Cung Bình.

Trong sảnh ánh đèn nhấp nhem, chỉ thấy mấy mươi chiếc rương gỗ đỏ chất thành đống cao nơi giữa đại sảnh, trên rương ghim bừa bộn số ám khí và tên nỏ. Vài đại hán võ phục thiểu não ngồi trên những chiếc ghế dựa xung quanh, kẻ thì dáng vẻ uể oải, người thì máu me đầy mình, cũng có kẻ đang nhắm mắt điều tức chứng tỏ vừa trải qua một trận kịch chiến và đã thọ thương.

Trong gian đại sảnh bừa bộn thảm não ấy lại có một lão nhân y phục sang trọng, đứng chắp hai tay sau lưng, dáng vẻ vẫn hết sức bình thản ung dung, gió từ ngoài thổi vào làm cho năm chòm râu dài dưới cằm ông tung bay phất phới, song không lay động được khí độ hào hùng và ánh mắt kiên định của ông.

- Phụ thân!

Nam Cung Bình khẽ cất tiếng gọi, một bước phóng tới, quỳ sụp xuống trước mặt lão nhân ấy.

Nam Cung Thường Thứ khẽ buông tiếng thở dài, đưa tay âu yếm vuốt lên vai đứa con trai yêu quý, hồi lâu thốt chẳng nên lời.

Nam Cung phu nhân nhẹ nhàng dùng khăn lau khô nước mưa và mồ hôi trên đầu Nam Cung Bình, dịu dàng nói:

- Bình nhi, những ngày qua con đã phải khổ cực quá, từ nay... e rằng càng khổ cực hơn nữa.

Nam Cung Thường Thứ nhếch môi cười héo hắt, vẫn lặng thinh không nói.

Nam Cung Bình trông thấy thần sắc ưu sầu của cha, dáng vẻ tiều tụy của mẹ và gian đại sảnh bừa bộn này, lòng lại càng thêm kinh nghi, chẳng màng đến sự hàn huyên thân tình sau bao ngày xa vắng, đứng dậy buột miệng hỏi:

- Phụ thân, sao lại bán hết những tiệm buôn ở Giang Nam? Phái Điểm Thương xưa nay không hề lai vãng với chúng ta, sao giờ đây họ lại bao vây Nam Cung sơn trang, như để bảo vệ nhưng dường như lại có mưu đồ. Và còn Quần Ma đảo, nơi chỉ nghe đồn trong giới võ lâm chứ thật ra chưa một ai được trông thấy, vì sao lại có sự xích mích với chúng ta? Phụ thân, xin người hãy mau nói cho biết, hài nhi nóng ruột quá!

Chàng nói một hơi dài, đoạn trố to mắt nhìn phụ thân.

Nam Cung phu nhân buông tiếng thở dài não ruột:

- Có gì thư thả mà nói, sao con cũng còn nóng tính thế này?

Nam Cung Thường Thứ mặt đăm chiêu, sải bước đi đến cửa đại sảnh, đăm mắt nhìn ra ngoài một hồi, bỗng quay lại khom mình chắp tay xá dài và nói:

- Xin các vị thứ cho tại hạ vô lễ.

Mọi người đều sửng sốt, có kẻ gắng gượng đứng lên nói:

- Sao... sao...

Ngay khi ấy bỗng thấy Nam Cung Thường Thứ thân hình nhấp nhoáng, rồi thì trong đại sảnh bóng người lao xao, những đại hán võ phục thảy đều ngã hết trên ghế thiếp đi, thoáng chốc đã ngáy vang ngủ say sưa.

Nam Cung Bình thấy phụ thân chỉ trong chớp nhoáng đã điểm vào huyệt ngủ của tất cả những đại hán kia, liền sững sờ buộc miệng nói:

- Phụ thân thì ra là biết võ công!

Thì ra trong khắp thiên hạ không một ai biết chủ nhân Nam Cung Tài Đoàn lại là một kỳ sĩ giang hồ võ công tuyệt thế, ngay cả con trai ông cũng mới lần đầu tiên được chứng kiến.

Nam Cung Thường Thứ đứng quay mặt vào vách, trầm giọng nói:

- Bình nhi, con ăn mặc sung sướng từ thuở bé, muốn làm gì tùy ý, dù có phạm lỗi lầm gì thì phụ thân và mẫu thân con cũng chưa bao giờ trách mắng một lời, con có biết là vì sao không?

Nam Cung Bình tuy không trông thấy mặt cha, nhưng thấy hai vai ông run run, chứng tỏ cõi lòng hết sức khích động, bèn kinh ngạc nói:

- Hài nhi... không biết!

Bỗng quỳ sụp xuống đất thất thanh nói tiếp:

- Nếu hài nhi có lỗi lầm gì, xin phụ thân cứ đánh mắng.

Nam Cung phu nhân mặt nhợt nhạt, vội tiến tới hai bước, bỗng lại chững người, ôm mặt nói:

- Đại ca... số mệnh của... Bình nhi sao mà khổ thế?

Nam Cung Thường Thứ vẫn đứng yên, nhưng người càng run lên dữ dội, chậm rãi nói:

- Sở dĩ như vậy là vì từ nay trở đi chẳng những con sẽ không còn hưởng được sự ấm cúng và hạnh phúc trên cõi đời, mà còn phải chịu đựng vô vàn nỗi khốn khổ nữa, con có bằng lòng chấp nhận không?

Nam Cung Bình cố nén nước mắt, run giọng nói:

- Con cái chịu khổ vì cha mẹ, đó là điều phải lẽ, nhưng... phụ thân cũng phải cho hài nhi biết...

rõ nguyên nhân sự việc như thế nào chứ?

Nam Cung Thường Thứ dần co mười ngón tay, nắm lại thật chặt, giọng nói càng thêm nặng nề:

- Nam Cung thế gia giàu khắp thiên hạ, con biết tài sản ấy nhờ đâu mà có không?

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng:

- Chả lẽ... chả lẽ...

Nam Cung Thường Thứ ngắt lời:

- Huyền tổ con rất nghèo khó, nếm trải biết bao sự dằn vặt của cái nghèo, nên người mới phát thệ là phải trở thành cự phú, chắt chiu dành dụm được một số vốn liếng, theo một nhóm khách buôn ra hải ngoại kinh thương, nào ngờ giữa đường thì tàu gặp giông bão, Huyền tổ con tuy nhờ bám được vào một mảnh ván tàu trôi giạt vào một hải đảo không biết tên, may mắn sống sót nhưng lại trở thành kẻ trắng tay không còn gì nữa cả.

Ngưng giây lát, trầm giọng nói tiếp:

- Huyền tổ con thấy công sức bao năm của mình đã trở thành ảo ảnh, không khỏi đau lòng khóc thống thiết, nào ngờ hải đảo ấy không phải là một hoang đảo không người, trong cơn tuyệt vọng Huyền tổ con bỗng phát hiện trên đảo có rất nhiều lão nhân vận y phục thời xưa, thì ra hải đảo ấy chính là Chư Thần điện, một nơi rất thần bí mà trong võ lâm đã đồn đại từ lâu.

Nam Cung Bình lại rúng động cõi lòng, chỉ nghe phụ thân lại nói tiếp:

- Những lão nhân ấy sau khi hỏi thăm về thân thế và cuộc đời của Huyền tổ con, đã ngắm nhìn lão nhân gia ấy một hồi, rồi sau đó giữ lão nhân gia ấy lại. Thấm thoát ba năm trôi qua, trong thời gian ấy Huyền tổ con đã phải trải qua biết bao cơ cực gian khó. Ba năm sau, những người kia bỗng nhiên đưa Huyền tổ con vào bờ biển, ở đó đã có đổ sẵn một chiếc thuyền rất to lớn và trên thuyền chất đầy muôn vàn châu báu.

Ngưng giây lát, đoạn lại nói tiếp:

- Huyền tổ con đang sững người ra nhìn, **** mất trang **** nghe đoạn lịch sử thần kỳ bí ẩn của gia tộc mình, đến đây thì toàn thân chàng đã run rẩy, mồ hôi vã ra như tắm, khích động nói:

- Đại bá phụ của con hiện giờ ở đâu? Đường huynh của con ở đâu?

Nam Cung Thường Thứ lảo đảo:

- Vào hôm trước lúc ra đi, đại bá phụ con đã chấm dứt tâm mạch của người vợ mới cưới và luôn cả đứa con trai sơ sinh đang còn trong nôi, bởi đại bá con đã tính ra, đời sau dù Nam Cung thế gia có bán hết tất cả gia tài cũng chưa chắc đã gom đủ số tiền ấy, vì không đành lòng để cho đời sau phải chịu khổ, cũng không muốn phụ thân cưới vợ sinh con, nên đại bá con đã để lại một bức thơ vô cùng đau xót rồi mang theo tiền bạc ra đi, và từ đó đến nay không còn tin tức gì nữa...

Giọng nói của ông mỗi lúc càng thêm đau xót, người đời chỉ biết Nam Cung thế gia phú quý vinh hoa, giàu sang tột đỉnh, nào ai biết Nam Cung thế gia lại có một đoạn lịch sử thần bí và bi thảm thế này.

Nam Cung phu nhân tay bưng mặt, xót xa gào lên:

- Đại ca… đừng nói nữa!

Nam Cung Thường Thứ đối mặt với vách tường, như không hề nghe thấy, từng tiếng nói tiếp:

- Đại bá con ra đi không bao lâu thì gia gia con cũng qua đời, phụ thân ở nhà thủ hiếu ba năm rồi ra đi tìm kiếm tông tích của đại bá con, nhưng gia đình ta mỗi đời khi tuân ước đưa tiền bạc đi, địa điểm đều do Chư Thần điện phái sứ giả mang thư đến chỉ định một bến cảng nào đó, rồi sau đó hướng dẫn ra khơi mà đi, chẳng những Nam Cung thế gia không ai biết hải đảo kia nằm ở đâu, mà trong biển người mênh mang cũng chẳng một ai biết nơi tọa lạc của Chư Thần điện. Phụ thân phiêu bạt trên chốn giang hồ nhiều năm, sau cùng đã hoàn toàn thất vọng, nhưng không ngờ trong khoảng thời gian ấy lại gặp mẫu thân con.

Nam Cung phu nhân bỗng đưa tay lau nước mắt, đi đến bên Nam Cung Thường Thứ, nhẹ nắm tay ông chậm rãi nói:

- Đại ca đã nhất định muốn nói, vậy thì để tiểu muội nói cho!

Đoạn quay sang Nam Cung Bình nói tiếp:

- Khi vừa gặp cha con, mẹ đã sinh lòng thương mến, nhưng cha con lại cứ luôn lẫn tránh mẹ, mẹ vừa lấy làm lạ vừa hết sức đau buồn, trong cơn tức giận bèn đòi lấy một người khác, mà người đó cũng là bạn của cha con, ngờ đâu vào một hôm… cha con đã bị người ám toán, trúng phải kịch độc, khi độc phát mới kể hết tự sự với mẹ, lúc ấy mẹ mới hiểu hết nỗi khổ tâm của cha con, vì biết Nam Cung thế gia sắp sụp đổ, không muốn mẹ phải chịu khổ về sau, và càng không muốn… con cái sau này vừa trưởng thành đã phải trả nợ cho người trước, chịu đựng nỗi khổ cực không thể lường được.

Nam Cung Thường Thứ đột ngột quay lại, mặt ông tái xanh, mắt ngập lệ trầm giọng nói:

- Nhưng mẫu thân con đã không sợ những điều ấy, không sợ nghèo khó, nội trong một đêm đã cõng phụ thân đến Thiên Sơn, tìm được thuốc giải, thế là hai người… hai người…

Nam Cung phu nhân từ từ dựa vào người ông ngắt lời:

- Thế là hai người kể từ đó không thể rời xa nhau nữa, rồi sau đó đã sinh ra con, vì muốn cho con được sống sung sướng, không muốn con học võ cực khổ, nên đã không truyền thụ võ công cho con. Nào ngờ trời phú tính con lại hiếu võ, vì không muốn trái với tâm nguyện của con, bèn đưa con vào môn hạ Thần Long. Bình nhi… cha mẹ thật có lỗi với con…

Dứt lời bà lại sụt sịt khóc. Nam Cung Bình nấc lên, nhào vào lòng song thân, trong tiếng gió mưa não nề, ba người cùng ôm chầm lấy nhau, tuy lòng đầy đau khổ, song cũng dạt dào thân thương.

Nam Cung Thường Thứ âu yếm vuốt tóc con, não nùng nói:

- Cha chỉ ước mong mật thư của Chư Thần điện muồn muộn hẳn đưa đến, nên đã lần lữa không muốn con thành hôn, nào ngờ lần này dường như họ biết chắc tài sản của Nam Cung thế gia không còn là bao nhiêu, không chờ con thành hôn sinh con nối dõi đã đưa mật thư đến, khi nào

tiền bạc gom đủ, sứ giả kia sẽ quay trở lại đưa con đi theo. Bình nhi, đó là lời thề xưa của tổ tông, cha... cha mẹ tuy thương con, nhưng...

đâu thể...

Chưa dứt lời, nước mắt đã lả chả rơi, Nam Cung Bình bỗng ưỡn ngực nói:

- Cha, mẹ! Đây là món nợ gia đình Nam Cung ta phải trả, dĩ nhiên chúng ta phải thanh toán...

Nam Cung phu nhân nghẹn ngào:

- Nhưng con...

Nam Cung Bình trợn trừng, cắn răng kiên quyết:

- Nhất định con sẽ trở về, dù Chư Thần điện thần bí đến mức nào, con cũng thề quyết trở về phụng dưỡng cha mẹ, dù nơi đó có tường đồng vách sắt cũng không thể giam giữ được con. Vả lại những người ấy đã có tên là "Chư Thần" lẽ nào lại cưỡng ép kẻ khác trở thành bất hiếu?

Nam Cung phu nhân cười héo hắt:

- Khá lắm...

Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Có điều lần này... Ôi! Người của Quần Ma đảo lại xuất hiện trên chốn giang hồ và lập tâm không cho chúng ta đưa số bạc này đến Chư Thần điện.

Nam Cung Bình chợt hiểu:

- Thảo nào họ đã dùng mật ước cưỡng bức các đại môn phái võ lâm cướp đoạt tài sản của Nam Cung thế gia.

Nam Cung Thường Thứ gật đầu:

- Hiện môn hạ phái Điểm Thương chính vì không cưỡng được số tài báu này nên đã ở bên ngoài trang, xem chừng như bảo vệ Nam Cung sơn trang, song kỳ thực là không cho chúng ta vận chuyển số tài báu này ra khỏi đây. Ngoài ra còn một nhóm cường đạo nữa cũng muốn nhúng tay vào số tài vật này, trong một ngày qua Nam Cung sơn trang chẳng rõ đã xảy ra biết bao cuộc chiến, đổ biết bao máu. Ôi... Tài phú ngoại trừ đã mang đến niềm đau khổ cho gia đình Nam Cung ta, còn có gì nữa? Bình nhi, nếu con sinh trưởng trong một gia đình nghèo khó thì đâu có nỗi đau khổ như hôm nay?

Mưa càng to, gió càng mạnh, ngoài cửa sổ bỗng có người buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ta đã sai lầm rồi!

Nam Cung Bình giật mình quát:

- Ai đó?

Những thấy phụ thân đã phóng đến bên cửa sổ, vung tay phóng ra một chưởng, cánh cửa sổ bật mở, gió mưa lập tức xô vào.

Nam Cung Thường Thứ lại vung tay, bên ngoài liền có tiếng nói:

- Lão đại đã không còn nhận ra tiểu đệ nữa ư?

Nam Cung phu nhân kinh ngạc:

- Lỗ Thiên Tiên!

Nam Cung Thường Thứ cũng sửng sốt nói:

- Nhị đệ đó à?

Giọng nói ông ra vẻ vui mừng, Nam Cung Bình liền chững bước chú mắt nhìn, chỉ thấy người đứng nơi cửa sổ đầu trọc mắt sáng, vẻ mặt buồn bã, thì ra lại là lão nhân quái dị Tiền Si.

Chàng không thể ngờ được lão nhân mê tiền này lại là "nhị đệ" của phụ thân, bất giác sững sờ đứng thừ ra tại chỗ.

Chỉ thấy lão nhân đứng cúi mặt thờ thẫn một hồi, đoạn phất nhẹ tay áo, như thể gió thổi vào, loáng cái đã lướt qua cửa sổ.

Nam Cung Thường Thứ liền chộp vai lão và nói:

- Nhị đệ, cách biệt bao năm... sao lại trở nên thế này?

Tiền Si ánh mắt ngây ngẩn, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Ta đã sai lầm... Ta đã sai lầm...

Nam Cung phu nhân não nùng nói:

- Dĩ vãng đã qua đi, nhị ca nhắc lại làm gì? Tiểu muội và đại ca chẳng những không hề trách nhị ca, trái lại... còn cảm thấy có lỗi...

Tiền Si bỗng quát lớn:

- Ta đã sai lầm!

Thốt nhiên quỳ sụp xuống trước mặt Nam Cung Thường Thứ, hai hàng nước mắt lăn dài, cất giọng bi thiết:

- Đại ca, tiểu đệ thật có lỗi với đại ca, tiểu đệ thật có lỗi...

Nam Cung Thường Thứ vừa đưa tay đỡ, cũng quỳ xuống nói:

- Nhị đệ hãy đứng lên...

- Tiểu đệ nếu không nói ra dù có chết cũng không thể đứng lên, những lời này tiểu đệ đã ôm ấp trong lòng suốt hai mươi năm.

Tiền Si ngước lên thở dài, đoạn nói tiếp:

- Hai mươi năm trước, tiểu đệ cứ ngỡ tam muội vì ham mê sự giàu sang của Nam Cung thế gia nên mới bỏ tiểu đệ về làm vợ đại ca, chứ không hề biết tam muội đã yêu đại ca từ lâu, và về làm

vợ đại ca không phải vì ham mê phú quý, trái lại còn cùng đại ca chịu đựng đau khổ. Tiểu đệ... đã bỏ đi không từ giã, lại còn dẫn đến một nhóm kẻ thù ám toán hai người...

Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Nhị đệ, ca ca và tam muội đã bình an vô sự, nhị đệ còn tự trách làm gì cho khổ thân?

Tiền Si khản giọng:

- Tiểu đệ không tự trách thì làm sao yên tâm cho được? Trong bao năm qua tiểu đệ đã ngày đêm nguyền rủa hai người, đã điên cuồng tìm kiếm tiền bạc, ngoại trừ không trộm cướp, cơ hồ không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Tiểu đệ đã ẩn tánh mai danh, tiết ăn kiệm mặc, đến đỗi ai cũng tưởng tiểu đệ là một tên điên. Tiểu đệ đã thề nguyền là phải tích lũy số tài sản nhiều hơn Nam Cung thế gia, thế nhưng...

Bỗng vung tay, ném chiếc bao bố luôn ôm chặt vào lòng xuống đất, xót xa nói tiếp:

- Dẫu đã tích lũy được trăm vạn tiền tài thì có ích gì? Hôm nay tiểu đệ mới hiểu dẫu có gia tài trăm vạn cũng chẳng thể nào mua được tình cảm chân thật, giảm thiểu được nỗi đau khổ của con người. Đại ca, tiểu đệ... đã sai lầm. Tiểu đệ thật có lỗi với đại ca.

Nam Cung Thường Thứ bùi ngùi:

- Khi nãy nhị đệ đã nghe hết rồi ư?

Tiền Si gật đầu, Nam Cung Thường Thứ đỡ y đứng lên nói:

- Dẫu thế nào thì hôm nay ba chúng ta đã được đoàn tụ, đó là điều rất đáng mừng.

Nhoẻn miệng cười, ngoảnh lại nói:

- Bình nhi, mau lại đây bái kiến nhị thúc phụ, đây chính là "Thần Hành Vô Ảnh Đồng Quyền Thiết Chưởng" Lỗ Thiên Tiên, Lỗ nhị thúc phụ đã danh chấn giang hồ khi xưa.

Nam Cung Bình tự nãy giờ đứng ngây ngẩn tại chỗ, giờ nghe gọi mới định thần lại, vội cất bước đi tới.

Lỗ Thiên Tiên cũng vội đưa tay lau nước mắt, toét miệng cười nói:

- Hẳn ngươi không ngờ còn có một thúc phụ vô tích sự như vậy phải không?

Nam Cung phu nhân chơm chớm mắt, trên mặt chẳng rõ là khóc hay cười, lòng cũng chẳng rõ là buồn hay vui, nhưng có hai giọt nước mắt lăn dài xuống má, nghẹn ngào nói:

- Thật không ngờ cuối cùng rồi cũng gặp lại nhị ca, và người hay chưng diện như nhị ca lại trở nên bộ dạng như thế này, chả lẽ... nhị ca đã nghèo đến điên rồi sao?

Ngay cả y phục cũng tiếc không dám mua lấy một bộ.

Lỗ Thiên Tiên cười to:

- Không phải là điên vì nghèo, mà là điên vì hẹp hòi nhỏ mọn. Ngay trong chiếc bao rách kia có trăm vạn tiền tài, nhưng Lỗ Thiên Tiên này cũng chẳng dám động đến một đồng xu.

Nam Cung Thường Thứ mỉm cười:

- Nhị đệ làm như vậy hoàn toàn là vì tam muội ư? Ôi, thật là...

Nam Cung phu nhân dằn dỗi:

- Xem đó, trước mặt con mà cũng chẳng chịu giữ lời một chút!

Nói xong trên gương mặt ràn rụa nước mắt, cũng bất giác hé nở nụ cười.

Ba người già nay tuy lòng đầy âu lo, song nỗi vui mừng của sự trùng phùng cũng bất giác tràn ngập nỗi lòng, họ tưởng chừng lại quay về với thời thanh xuân, cùng nhau kỵ mã tung hoành giang hồ, dương oai võ lâm. Thời gian hai mươi năm tuy dài đăng đẳng, song đôi khi cũng hết sức ngắn ngủi.

Nam Cung Bình nhìn ba người ngậm lệ vui cười, ngậm cười rơi lệ, cảm thấy niềm bi ai trong lòng cũng vơi đi khá nhiều, cười nói:

- Nhị thúc thích uống rượu có cần tiểu điệt...

Chưa kịp dứt lời, bỗng nghe bên ngoài vang lên một tiếng quát lớn, ba mũi tên dài kèm theo tiếng lạc reo xuyên qua cửa sổ bay vào, "phụp" một tiếng, ba mũi tên thành một hàng dài cắm vào rương gỗ chất đống giữa sảnh.

Lỗ Thiên Tiên thoáng biến sắc mặt, song lại cười nói:

- Hay lắm, thật không ngờ tên reo của giới cường đạo lục lâm lại chiếu cố đến nhà của đại ca.

Nam Cung Thường Thứ cười:

- Người bắn tên khá mạnh, chẳng rõ là hảo hớn cánh nào đây?

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng quát lớn:

- Nhậm Cuồng Phong và Tần Loạn Vũ đầu suất lĩnh các vị hảo hớn tam sơn thập bát trại đến đây xin một ít tiền tiêu, mở cửa nghênh đón hay đóng cửa không tiếp, tùy ý Nam Cung trang chủ.

Nam Cung Thường Thứ thoáng chau mày:

- Phong Vũ Song Tiên (roi) sao lại xuất hiện nữa nhỉ?

Lỗ Thiên Tiên cười:

- Nếu đó là bọn hắc đạo khác hiện nay, e rằng chẳng thèm đánh tiếng trước, đến nơi là ra tay ngay rồi.

Nam Cung phu nhân cười:

- Thảo nào nhị ca đã có những trăm vạn gia tài, thì ra lại thành thạo về lề lối hành động của giới cường đạo hiện nay đến thế...

Chợt nhìn thấy Nam Cung Bình, bà liền im bặt.

Đại địch đã kéo đến trước mặt mà ba người vẫn thản nhiên cười nói, như chẳng xem bọn Phong Vũ Song Tiên ra đâu cả.

Bên ngoài lại vang lên một tiếng quát lớn:

- Muốn lành hay dữ hãy mau trả lời, đếm ba tiếng xong là các huynh đệ phá cửa vào đấy.

Tiếp theo liền có một tiếng hô to:

- Một!

Lỗ Thiên Tiên nhún vai một cái, thân hình lập tức cao lên, quét mắt cười nói:

- Tiểu đệ chưa già đâu, đại ca thế nào?

Nam Cung Thường Thứ vuốt râu cười:

- Ca ca cũng nào đã già!

Lỗ Thiên Tiên cười rộ:

- Hay lắm!

Bỗng vỗ vào bên hông, lập tức vang lên một tiếng chuông reo, cười nói:

- Ngay bây giờ?

Nam Cung Thường Thứ gật đầu:

- Tất nhiên!

Nam Cung phu nhân cười khẽ:

- Hay lắm! Hộ Hoa Linh của hai anh em vẫn còn, còn cánh hoa này thì đã già rồi.

Bên ngoài lại có tiếng hô to:

- Hai!

Lỗ Thiên Tiên cười vang:

- Hai anh em bọn này chưa già, tam muội già thế nào được? Đại ca, tiên phong vẫn là tiểu đệ chứ?

Nam Cung Thường Thứ gật đầu:

- Được!

Tiếng "được" vừa thốt ra khỏi miệng, Lỗ Thiên Tiên bỗng tung mình vọt lên, lộn nhào một vòng trên không, đáp xuống trên hai cánh tay đưa ra của Nam Cung Thường Thứ.

Nam Cung Thường Thứ quát lớn:

- Đi!

Hai tay co vào rồi hất mạnh, Lỗ Thiên Tiên liền như mũi tên rời dây cung bay vút đi.

Chỉ nghe "bình" một tiếng, cửa sảnh mở toang, liền thì "keng" một tiếng, một sợi dây vàng từ ngoài cửa bay vào, và một sợi dây vàng khác từ trong tay Nam Cung Thường Thứ bay ra.

Lại một tiếng "keng" vang lên, hai sợi dây vàng quấn vào nhau, Nam Cung Thường Thứ lại quát:

- Về!

Lập tức bên ngoài vang lên một tiếng la hoảng, dư âm chưa dứt đã thấy Lỗ Thiên Tiên bay vút trở về, trên bàn tay trái có quấn một sợi dây vàng, tay phải thì thộp cổ một người cao to.

Lỗ Thiên Tiên vung tay, ném mạnh người đó xuống đất, thì ra là Nhậm Cuồng Phong trong Phong Vũ Song Tiên.

**** mất trang **** - Trong kia có phải là Phong Trần Tam Hữu không?

Nam Cung Thường Thứ và Lỗ Thiên Tiên cùng nhìn nhau cười, chỉ thấy Nhậm Cuồng Phong đã gắng gượng bò dậy, mặt mày trắng nhợt đầy kinh hãi, run giọng nói:

- Quả đúng là Phong Trần Tam Hữu!

Lỗ Thiên Tiên cười:

- Cách biệt bao năm, khá khen các hạ còn nhận ra được anh em bọn này.

Nhậm Cuồng Phong tiu nghỉu thở dài, gật đầu nói:

- Tại hạ dù không còn nhận ra được ba vị nhưng môn tuyệt kỹ "Đoạt mệnh kim linh" này, tại hạ không bao giờ quên được.

Lỗ Thiên Tiên cười rộ:

- Chuông vàng reo, tiêu hồn ngươi... Ha ha! Đại ca, thật không ngờ trò chơi mà hai ta đã tình cờ luyện thành lại được giới giang hồ cho là tuyệt kỹ võ lâm.

Bỗng ngưng cười, ngoảnh lại nói:

- Các hạ còn nhận ra huynh đệ bọn này, vậy chả lẽ đã quên mất lời trọng thệ với huynh đệ bọn này khi xưa rồi sao?

Nhậm Cuồng Phong cúi đầu thở dài:

- Nếu tại hạ mà biết trang chủ Nam Cung sơn trang chính là Lãnh Diện Thanh Xam Khách trong Phong Trần Tam Hữu khi xưa, dù có gan trời cũng không dám tiến vào Nam Cung sơn trang một bước.

Lỗ Thiên Tiên lạnh lùng:

- Nay các hạ đã biết rồi thì sao đây?

Bên ngoài dưới bậc tam cấp vẫn còn rối loạn, Nhậm Cuồng Phong quay đầu lại quát lớn:

- Tần lão nhị, mau đưa các huynh đệ lui ra sơn trang ngoài một dặm, Phong Trần Tam Hữu ở

đây.

Vừa dứt tiếng, Tần Loạn Vũ đã phóng vụt lên, đảo mắt nhìn, lập tức biến sắc:

- Quả nhiên là ba vị đại hiệp, thật không ngờ anh em tại hạ khổ luyện hai mươi năm vẫn không chống đỡ nổi lăng không nhất kỹ của Lỗ đại hiệp.

Trong tiếng mưa gió thét gào, chỉ nghe dưới bậc cấp có người gằn giọng quát:

- Phong Trần Tam Hữu nào? Huynh đệ bọn này lặn lội ngàn dặm đến đây, chả lẽ một câu ấy cam chịu quay về tay không sao?

Mười mấy bóng người cùng ùa lên. Phong Trần Tam Hữu mặt nghiêm nặng lặng thinh.

Tần Loạn Vũ quay phắt lại gắt:

- Ai nói đó?

Hai hán thủ nhỏ thó áo vàng xăm xăm tiến vào, người bên trái lạnh lùng nói:

- Muốn bằng hữu rời khỏi ít nhất cũng phải có chút hàng thật, chỉ lời nói suông thì làm được gì chứ?

Người bên phải ngoái lại lớn tiếng:

- Có đúng không các vị huynh đệ?

Mọi người cùng cất tiếng tán thành ầm ĩ, Nhậm Cuồng Phong cười nói:

- Thì ra là Bạch trại chủ!

Đoạn mỉm cười đi đến trước mặt hai người nói tiếp:

- Vậy thì hai vị muốn gì nào?

Người bên trái thấp giọng:

- Các huynh đệ ngàn dặm đến đây, ít ra cũng phải có chừng ngàn lạng bạc để tiêu pha, hai vị tuy là bậc tiền bối, nhưng cũng phải chiếu cố đến những vị huynh đệ khổ sở này chứ?

Nhậm Cuồng Phong cười ha hả:

- Ngàn lạng bạc là đủ ư?... Cầm lấy...

Song chưởng bất thần vung lên, chỉ nghe "bình bình" hai tiếng, hai anh em họ Bạch rú lên thảm thiết, phún ra một vòi máu tươi và lăn xuống bậc cấp.

Nhậm Cuồng Phong mỉm cười nói:

- Còn vị huynh đệ nào cần lấy bạc nữa không?

Mọi người đều lặng thinh, chỉ nghe tiếng rên rỉ yếu dần, cuối cùng im bặt, chỉ còn lại tiếng gió mưa gào thét, mười mấy đại hán cùng đứng xúm vào nhau, thậm chí không dám thở mạnh.

Nhậm Cuồng Phong đanh mặt quát:

- Lui ra mau!

Mười mấy đại hán người nào cũng mặt mày xám ngắt, cùng quay người đổ xô phóng xuống bậc cấp, không một ai dám ngoái đầu lại nhìn.

Phong Vũ Song Tiên cùng quay người lại, Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Chúng ta quen biết đã lâu, nhị vị cũng chưa quên huynh đệ bọn này, kể ra chúng ta cũng là cố nhân, ngặt vì trong lúc này tại hạ đang gặp biến cố phi thường, không thể bày tiệc khoản đãi nhị vị, nếu như nhị vị cần, tại hạ cũng còn có khả năng giúp một ít.

Nhậm Cuồng Phong cúi đầu:

- Nếu được trang chủ không trách tội, huynh đệ tại hạ đã vô vàn cảm kích...

Nam Cung Thường Thứ vòng tay thi lễ:

- Nếu vậy thì tại hạ cũng không khách sáo nữa, xin tạm biệt!

Nhậm Cuồng Phong và Tần Loạn Vũ cung kính khom mình thi lễ, vừa định quay đi, Lỗ Thiên Tiên bỗng nói:

- Hãy khoan, nhị vị khi nãy vào đây có gặp đệ tử Điểm Thương chăng?

Tần Loạn Vũ gật đầu:

- Môn nhân Điểm Thương đã thương tàn hơn nửa số, ngoài Điểm Thương Yến và Hắc Thiên Nga, số còn lại khả năng chiến đấu không còn nhiều nữa.

Y thoáng ngẫm nghĩ, liền hiểu ra thâm ý của Lỗ Thiên Tiên, nói xong lập tức khom mình cáo lui, hai người này quả không hổ là tay lão luyện giang hồ, chỉ qua ánh mắt đã hiểu ra tâm ý người khác.

Lỗ Thiên Tiên quay trở vào sảnh, đưa tay vuốt nước mưa trên mặt, trầm giọng nói:

- Bên ngoài đã trống, đại ca sao không thừa cơ chuyển những chiếc rương này ra ngoài?

Nam Cung Thường Thứ nhếch môi cười:

- Chư Thần sứ giả đã có đến một lần nhưng chưa nói rõ địa điểm giao tiền, chuyển ra ngoài rồi biết đưa đi đâu?

Lỗ Thiên Tiên thừ ra một hồi, bỗng ngửa cổ cười dài:

- Bất luận có bao nhiêu người ngăn cản vào lúc này, chẳng lẽ với mấy người chúng ta đây mà không thoát ra được hay sao?

Người ông vừa động đậy, chuông vàng trong tay lập tức reo vang thánh thót, trong mưa gió vẫn vọng đi rất xa.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn chiếc chuông vàng trong tay Lỗ Thiên Tiên, nghĩ đến oai phong

vừa qua của ba người, lòng không khỏi sôi sục hào khí, ánh mắt cũng rực lên vẻ vui sướng.

Lỗ Thiên Tiên thấy vậy bèn cười nói:

- Hiền điệt có nghe ra được tiếng chuông này có gì kỳ dị hay không?

Nam Cung Bình mỉm cười lắc đầu.

Nam Cung phu nhân cười nói:

- Chuông vàng này vốn là vật gia truyền của phụ thân con, tất cả có ba đôi, dường như không có điều kỳ dị khác nữa, chỉ trong số có một đôi khi rung động thì hai đôi kia cũng đồng thời reo lên.

Bà từ trong lòng lấy ra một đôi chuông vàng. Nam Cung Bình đưa tay đón lấy. Lỗ Thiên Tiên rung chuông quả nhiên đôi chuông vàng trong tay Nam Cung Bình cũng reo lên thánh thót.

Nam Cung Bình hết sức lấy làm lạ, chàng không biết rằng trên cõi đời mênh mang có rất nhiều sự vật quả không thể nào lý giải theo lẽ thường được.

Nam Cung Thường Thứ tiếp lời:

- Khi xưa lúc ba người xông pha trên chốn giang hồ, chỉ mẫu thân con là võ công có phần thấp hơn, phụ thân và nhị thúc sợ bà gặp nguy hiểm lúc đơn thân một mình, nên bèn chia cho mỗi người một đôi chuông vàng, khi nào gặp nguy hiểm, mẫu thân con chỉ cần rung chuông, hai đôi kia cũng lập tức cảm ứng reo lên, phụ thân và nhị thúc con sẽ cấp tốc đến tiếp cứu ngay...

Lỗ Thiên Tiên cười to tiếp:

- Cho nên lệnh tôn mới đặt cho những chiếc chuông này một cái tên rất tuyệt là Hộ Hoa...

Nam Cung Thường Thứ cười:

- Cái tên Hộ Hoa Linh (chuông) không phải do phụ thân đặt ra, khi xưa Hán Hiến Đế rất yêu hoa, sợ chim chóc tàn phá nên đã buộc rất nhiều chuông vàng vào những cành hoa trong cung viên, khi nào có chim đậu lên cành hoa lập tức chuông reo vang, những Hộ Hoa sứ giả trong cung đình sẽ tức khắc ra đuổi chim, nếu người trong triều đình đều gọi người chiếc chuông ấy là Hộ Hoa Linh, phụ thân chỉ mượn vào điển tích thôi.

Nam Cung phu nhân cười khẽ:

- Chuyện quá khứ hồi mấy mươi năm còn nhắc lại làm gì? Bình nhi, nếu thích thì cứ cầm giữ đôi chuông ấy, sau này trên chốn giang hồ nếu...

Bà sực nhớ ái tử đã sắp đến một phương trời xa không biết tên, nụ cười liền tắt lịm, thay vào đó là vẻ ưu sầu trĩu nặng.

Nam Cung Thường Thứ khẽ buông tiếng thở dài, trao đôi chuông vàng cho Nam Cung Bình và nói:

- Hãy cất lấy! Cha mẹ đã không còn gì khác để cho con nữa, hai đôi chuông này con hãy thận trọng giữ gìn, trong tương lai...

Nói đến hai tiếng "tương lai" ông lại bất giác buông tiếng thở dài rồi im lặng, ánh mắt nặng nề

ném ra ngoài mưa gió phủ phàng, phía xa vẫn mịt mùng bóng tối.

Nam Cung Bình tay cầm bốn chiếc chuông vàng, lẳng lặng cúi đầu xuống...

Lỗ Thiên Tiên đảo mắt nhìn, đoạn cười giỡn nói:

- Song thân ngươi đều đã trao tặng chuông vàng cho ngươi, nếu nhị thúc này còn giữ lại, hẳn ngươi sẽ cho nhị thúc đúng thật là hẹp hòi nhỏ mọn. Nào, hãy cầm lấy và cất giữ cẩn thận, sau này nếu gặp người con gái nào vừa ý thì hãy chia cho nàng ta một đôi.

Nam Cung Bình khom mình cung kính cầm lấy.

Nam Cung phu nhân gượng cười:

- Vô luận thế nào, hôm nay chúng ta được trùng phùng thì cũng phải ăn mừng một phen, để tôi đi làm vài món cho mọi người nhâm nhi ít ly, giờ thì đã có Lỗ nhị ca và Bình nhi, cũng yên tâm phần nào rồi.

Lỗ Thiên Tiên ngạc nhiên:

- Tam muội... Ô, đại tẩu sao lại phải đích thân làm vậy?

Nam Cung phu nhân ánh mắt chợt sầm lại, song vẫn mỉm cười nói:

- Kẻ ăn người ở đã giải tán hết cả rồi...

Trong khi nói đã quay người đi ra sau sảnh, Nam Cung Bình thấy mẹ mình phải tự tay làm lụng, bất giác thầm buông tiếng thở dài, lập quyết tâm khôi phục lại gia nghiệp, không để cho mẫu thân phải chịu cực khổ.

Nam Cung Thường Thứ ra tay giải khai huyệt đạo cho những đại hán hộ tiêu, hết lời xin lỗi. Những tiêu sư thấy lão già đầu trọc áo quần lam lũ này lại chính là vị đại hiệp Lỗ Thiên Tiên khi xưa đã với khinh công và quyền chưởng danh chấn giang hồ, đều không khỏi vô cùng kinh dị, và thấy vị đệ tử môn hạ Thần Long Nam Cung Bình cũng là một trang tuấn kiệt, biết nơi đây đã không còn cần mình ra sức nữa, đồng thời quả tình cũng quá ư mệt nhọc, bèn cáo lui ra hậu phòng ngơi nghỉ.

Lỗ Thiên Tiên trông theo bóng dáng họ, khẽ thở dài nói:

- Trong giang hồ nếu không có những trang nam nhi nhiệt huyết và nghĩa dũng này, e rằng sẽ chẳng còn ai muốn cho con em học võ nữa.

Những món ăn đơn sơ nhưng mùi vị tuyệt hảo, song trong lòng mọi người đều trĩu nặng âu lo, Nam Cung Thường Thứ cầm ly nhìn quanh, chậm rãi nói:

- Nhị đệ, từ nay trở đi có lẽ hai ta sẽ còn có rất nhiều dịp cùng đối ẩm với nhau nữa.

Lỗ Thiên Tiên nhẹ gật đầu:

- Dĩ nhiên rồi!

Nam Cung Thường Thứ giọng cảm khái:

- Chẳng rõ trong giang hồ hiện nay còn bao nhiêu người nhớ đến Phong Trần Tam Hữu chúng ta nữa nhỉ?

Lỗ Thiên Tiên chợt động tâm nói:

- Đại ca định tái xuất giang hồ hay sao?

Nam Cung Thường Thứ nhếch môi cười cay đắng:

- Sơn trang này ngu ca đã bán đi rồi, cuối tháng là phải dọn khỏi, mai này sao tránh khỏi lại phải sống phiêu bạt trên chốn giang hồ?

Nam Cung Bình biến sắc:

- Bán rồi ư?

Nam Cung Thường Thứ bùi ngùi:

- Bán rồi mà vẫn chưa đủ...

Lỗ Thiên Tiên nhặt lấy chiếc bao rách lên cười rộ nói:

- Trong chiếc bao này có chứa hàng trăm vạn, đại ca cần bao nhiêu?

Nam Cung Thường Thứ ngửa mặt cười:

- Ngu ca cả đời chưa từng biết mùi vị nghèo khó, nay có cơ hội đâu chịu bỏ qua dễ dàng. Nhị đệ, hãy tạm dẹp qua hết, ta uống ba ly trước đã.

Nam Cung Bình thấy cha hào khí như vậy, bèn nâng ly lên uống cạn một hơi.

Lỗ Thiên Tiên cũng nâng chén cười khà khà:

- Lỗ Thiên Tiên nghèo khó à? Thì cũng...

Đột nhiên quát lớn:

- Ai?

Lập tức vịn tay lên bàn đứng dậy, chỉ nghe những tiếng rào rào vang lên trên bậc cấp.

Lỗ Thiên Tiên vung tay, chưởng phong lập tức xô mở cửa sảnh, bên ngoài không hề có một bóng người.

Cha con Nam Cung cùng với Lỗ Thiên Tiên đều biến sắc mặt, một cơn gió ùa vào dường như mang theo một mùi hôi tanh kỳ dị.

Vừa lúc Nam Cung phu nhân bưng dĩa thức ăn từ dưới đi lên, chỉ thấy bên ngoài trong bóng tối bỗng rực lên hai đóm lửa xanh rờn, bất giác rùng mình buột miệng la lên:

- Rắn!

"Xoảng" một tiếng, chiếc đĩa trên tay rơi xuống đất vỡ tan.

Chỉ thấy hai đóm lửa xanh chập chờn từ từ đến gần, Nam Cung Bình quát khẽ, nhỏm người đứng lên, song Lỗ Thiên Tiên nắm giữ lại và nói:

- Khoan đã!

Há miệng phun ra một vệt trắng, bay nhanh về phía hai đóm lửa xanh kỳ dị kia.

Lập tức, mùi rượu lan tỏa trong gió, Nam Cung Bình biết Lỗ Thiên Tiên đã dùng nội lực bức thành tửu tiễn, uy lực vô cùng ghê gớm, quả nhiên hai đóm lửa xanh kia vụt tắt ngay.

"Rào" một tiếng, tiếng rượu bắn xuống đất, nghe hệt như tiếng những hạt trân châu rơi vào đĩa ngọc.

Nam Cung Thường Thứ chau mày:

- Trong võ lâm kể từ khi Vạn Thú sơn trang bị cháy rụi, đã không còn nghe có cao thủ nào điều khiển được xà thú nữa, vậy thì sự xuất hiện của con rắn này quả là lạ lùng.

Chưa dứt lời đã thấy hai đóm lửa xanh kia lại từ từ rực sáng lên. Tiếp theo, bỗng có tiếng nhạc du dương vang lên từ xa, văng vẳng truyền đến trong mưa gió, hai đóm lửa xanh liền theo tiếng nhạc mỗi lúc càng bốc cao hơn.

Nam Cung Thường Thứ thoáng biến sắc mặt, chộp lấy mâm rượu trên bàn và tiện tay vung lên, một vòi rượu phún xuống từ dưới chân thẳng ra đến ngoài cửa, đoạn tay trái lại cầm lấy ngọn đèn đồng cúi xuống châm, lập tức "phừng" một tiếng, rượu bốc lửa phực cháy.

Qua ánh lửa sáng, những thấy trên bậc đá bên ngoài có một con rắn vẩy xanh to cỡ miệng bát, lưỡi đỏ thập thò. Lui ra sau vài thước.

Lỗ Thiên Tiên rú lên một tiếng kinh hãi, vội vàng lùi vào trong góc sảnh.

Nam Cung phu nhân mỉm cười:

- Thật không ngờ Lỗ lão nhị vẫn còn sợ rắn đến vậy.

Lỗ Thiên Tiên bẽn lẽn:

- Đại tẩu dễ thường không sợ!

Nam Cung Bình chợt hiểu nhủ thầm:

- Thảo nào ông đã sợ hãi khi gặp bọn ác quỷ Quan Ngoại, thì ra không phải sợ người mà là sợ rắn.

Ánh lửa vụt tắt, tiếng nhạc càng thêm lảnh lót, Nam Cung phu nhân vung tay, hai đóm sáng bạc bắn vút ra, hai đóm lửa xanh lập tức tắt ngóm, con rắn to giãy giụa một hồi, từ trên bậc cấp lăn xuống.

Tiếng nhạc đột nhiên biến đổi trở nên hùng mạnh, tiếp theo một tiếng hổ gầm vang dội, một con mảnh hổ trán trắng từ dưới bậc cấp phóng vút lên.

Nam Cung Bình quát lớn:

- Súc sanh!

Đồng thời đã phi thân lao ra ngoài, con mãnh hổ đang lăng không phóng tới, Nam Cung Bình lẹ làng lách ra sau lưng nó, con mãnh hổ hai chân trước chấm đất, hai chân sau hất lên, Nam Cung Bình vội xoay người chuyển bước, lui ra xa bảy thước.

Con mãnh hổ gầm vang, gió tanh ào ạt, chấn động đến ly chén trên bàn rơi cả xuống đất, trong tiếng gầm thét, đuôi hổ quất mạnh.

Nam Cung Bình nhún mình, vọt lên cao một trượng. Con hổ sau ba lần tấn công hụt, khí thế liền sút giảm. Nam Cung Bình lộn người trên không, đầu dưới chân trên, một chưởng bổ xuống, chỉ nghe một tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc, máu văng tung tóe, con mãnh hổ đã bị Nam Cung Bình một chưởng đánh vỡ sọ.

Nam Cung Bình mượn vào thế chưởng, lại bay vọt lên, thừa thế tung chân đá xác hổ xuống bậc thềm, máu hổ dính vào chân chàng.

Thân pháp chàng vô cùng nhanh nhẹn, và những động tác hết sức ngoạn mục.

Lỗ Thiên Tiên vỗ tay cười to:

- Thân thủ tuyệt lắm, quả không hổ là đệ tử Thần Long...

Ngay khi ấy tiếng nhạc lại biến đổi, mọi âm khí khác đều im bặt, chỉ còn tiếng trống rền vang, thoáng chốc trong mưa gió ngập đầy vũ khúc điên cuồng và man rợ, bốn bóng đen điên cuồng từ trong tối tiến ra, vừa nhảy nhót vừa đi lên bậc cấp, thì ra là bốn con vượn lông vàng, sức có thể bắt sống loài hổ báo.

Dưới ánh sáng lờ mờ, chỉ thấy bốn con vượn toàn thân lấp lánh ánh vàng, mắt rực sáng hung tợn, hai cánh tay dài vung múa, há mở chiếc miệng đỏ lòm, không ngớt phát ra tiếng hú lảnh lót, không ngừng quay cuồng nhảy múa trên bậc thềm, phối hợp với tiếng trống điên loạn kia tạo thành một khung cảnh vô cùng man rợ.

Nam Cung Thường Thứ biến sắc khẽ quát:

- Bình nhi, quay vào mau!

Nam Cung Bình không ngoảnh lại, hai tay nắm chặt đối mặt với bốn con vượn khỉ.

Thốt nhiên trong rừng tối vang lên một giọng nói kỳ dị:

- Nam Cung Thường Thứ, còn khư khư giữ lấy đại sảnh làm gì chứ? Hãy mau lui ra, thần thú mà đến là các ngươi sẽ tức khắc chết vô định táng.

Tiếng nói khẽ nhưng sắc, như có như không, từ trong tiếng trống điên loạn thoáng vọng đến.

Nam Cung Bình quát lớn:

- Láo!

Đồng thời song quyền phóng thẳng ra, hai luồng kình quyền xuyên qua màn mưa, tống thẳng vào mình hai con vượn khỉ lông vàng.

Hai con vượn khỉ rú lên một tiếng quái dị, nhào lộn hai vòng rơi xuống bậc cấp, song chân vừa chạm đất lại lộn nhào hai vòng rồi phóng vút trở lên, đôi mắt sáng rực, hàm răng trắng nhọn, bốn cánh tay dài vung lên, lao bổ vào Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình xoay người với chiêu "Song long xuất vân" lẹ làng tung ra hai chưởng, nào ngờ hai con vượn khỉ vóc dáng tuy kệch cộm, song thân thủ lại hết sức nhanh nhẹn, và như cũng có biết võ công, trong tiếng hú quái dị, hai cánh tay dài múa tít tạo ra một lớp bóng vàng phủ quanh người Nam Cung Bình.

Hai con vượn khỉ khác nhe răng cười, nhảy múa theo điên cuồng và tiến về phía Nam Cung Bình, rồi thì hai cánh tay dài vung lên, tham gia vào trận chiến.

Tiếng trống mỗi lúc càng thêm gấp rút, bốn con vượn khỉ càng múa càng nhanh, chỉ thấy một vòng sáng vàng bao vây một bóng xám vào giữa, quay cuồng trong mưa gió.

Nam Cung Thường Thứ thoáng nhướng mày, phi thân lướt tới, vung tay phóng ra hai chưởng, đánh bật một con vượn khỉ văng ra xa ngoài một trượng, ngã lăn ra đất.

Lỗ Thiên Tiên cũng tung mình vọt ra, bỗng chụm miệng cất tiếng huýt dài.

Tiếng huýt sáo cao vút tận mây xanh và kéo dài không ngớt, chấn động đến lá cây lẻ tẻ rơi xuống.

Tiếng trống trong rừng lập tức rối loạn, thân pháp của bốn con vượn khỉ cũng liền rối loạn theo.

Nam Cung Thường Thứ xoay người tung chưởng, "bình" một tiếng, trúng vào ngực một con vượn khỉ, chưởng này dồn đầy chân lực, dù là đá cứng cũng phải tan nát, chỉ nghe con vượn khỉ ấy rú vang, phún ra một ngụm máu tươi, nhào lăn xuống bậc cấp.

Lỗ Thiên Tiên vẫn không ngớt huýt sáo, song quyền cùng lúc phóng ra, con vượn khỉ ngửa người tránh, Lỗ Thiên Tiên lẹ làng đưa chân phải ra móc nhẹ, con vượn khỉ lập tức ngã ngửa ra sau, Lỗ Thiên Tiên nhanh như chớp chộp lấy đôi chân, thét vang một tiếng, nắm chân khỉ vượn ấy vung lên xoay quanh ba vòng, rồi chợt buông tay, vượn khỉ liền bay vút đi, rơi vào trong rừng tối nơi xa.

Nam Cung Bình phấn chấn tinh thần, song quyền một cước, tống cho một con khỉ văng bắn ra ngoài xa ba trượng.

Lúc này tuy tiếng trống đã trở lại như trước, song giờ còn lại có mỗi một con vượn khỉ, nó cũng không dám chiến đấu nữa mà lật đật vừa lăn vừa bò bỏ chạy như bay.

Lỗ Thiên Tiên đưa tay vỗ vai Nam Cung Bình cười nói:

- Hiền điệt võ công khá lắm.

Nam Cung Thường Thứ đối mặt với mưa gió cao giọng nói:

- Các vị bằng hữu hãy nghe đây, hiện Nam Cung sơn trang quả có trăm vạn tiền tài, nếu muốn cứ việc bằng vào bản lĩnh mà lấy chứ đừng thậm thụi trốn trong rừng mà sai lũ súc sanh vô dụng kia ra đây bêu xấu.

Tiếng trống trong rừng chậm dần, tiếng nhạc lại trỗi lên, phen này trở nên hết sức nhẹ nhàng

êm dịu, tiếng trống thấp trầm, tưởng chừng như từng tiếng gõ vào lòng người.

Một cơn gió thổi qua, chẳng những mùi tanh hôi biến mất, trái lại còn thoang thoảng hương thơm kỳ dị làm ngây ngất lòng người, thần trí cơ hồ không còn tự chủ được. Trong màn đêm tĩnh mịch, mưa gió não nề, tưởng chừng như phủ lên một lớp màu hồng phấn.

Thốt nhiên, trong rừng bùng lên bốn ngọn đèn sáng rực, ánh đèn chớp lên vài cái, trên khoảng đất trống rộng chừng ba trượng trước dải bậc cấp bỗng xuất hiện sáu thiếu nữ yểu điệu người khoác lụa mỏng trắng tinh, đầu đội nón rơm có cài hoa tươi, bước theo điệu nhạc dịu dàng và quyến rũ, uyển chuyển vũ múa.

Mưa vẫn không ngơi, thoáng chốc đã thấm ướt mảnh lụa mỏng trên người sáu thiếu nữ ấy. Thế là, những mảnh lụa trắng liền trở nên trong suốt, như có như không phủ lên thân thể đầy nhựa sống của các nàng...

Tiếng nhạc càng quyến rũ, điệu múa của các thiếu nữ càng hấp dẫn. Nam Cung Bình thoáng nhíu mày, ngoảnh mặt đi nơi khác song như Lỗ Thiên Tiên cười giòn nói:

- Bình nhi quay mặt đi chi vậy?

Nam Cung Bình ngớ người, chẳng biết trả lời sao cho phải.

Lỗ Thiên Tiên lại cười nói tiếp:

- Con người sống ở đời, bất cứ gì cũng nên nếm trải cho biết, cái thứ đãng phách ma âm, tiêu hồn diễm vũ này chẳng dễ gì được xem, bỏ qua rất là uổng phí.

Nam Cung phu nhân cười:

- Nhị ca sao thiếu đứng đắn thế này, Bình nhi tuổi còn trẻ làm sao có được định lực nhìn mà không thấy, nghe mà không biết? Không nhìn tuy rằng khiếp nhược nhưng thà như vậy còn hơn.

Lỗ Thiên Tiên bật cười:

- Sở dĩ bảo y xem chính là muốn cho y rèn luyện tâm thần và định lực, kẻo sau này mà còn gặp cục diện như vậy khỏi đâm ra lúng túng.

Nam Cung Bình thấy ba lão nhân đang đứng trước cảnh dâm dật thế này mà vẫn hết sức bình thản ung dung, lòng không khỏi vô cùng thán phục, ngoảnh lại mỉm cười nói:

- Chẳng qua hài nhi không muốn trông thấy những hành vi như vậy thôi, chứ làm sao mà bị động trước cái sắc dục tầm thường này được?

Lỗ Thiên Tiên cười to:

- Đúng, đúng! Trong lòng đã có một giai nhân siêu trần thoát tục thì làm sao mà động lòng trước cái thứ sắc dục tầm thường này được.

Nam Cung Bình thoáng đỏ mặt, chỉ nghe trong rừng lại vang lên tiếng nói:

- Các người đã động lòng chưa? Chỉ cần đừng cố chấp nữa, những mỹ nữ như hoa xuân này đều

có thể cung cấp cho các người hưởng thụ. Các người tội gì lại cố chấp như vậy, cứ khăng khăng muốn đưa tiền bạc cho kẻ khác hưởng thụ?

Nam Cung Thường Thứ mặt trầm lặng khẽ chau mày nói:

- Nhị đệ có nhớ cái thứ thủ đoạn trước tiên dùng uy vũ hù dọa, sau đó lại dùng sắc dục quyến rũ, trong võ lâm người nào quen dùng nhất chăng?

Lỗ Thiên Tiên đảo tròn mắt, giọng trầm ngâm:

- Chả lẽ đại ca muốn nói đến Đắc Ý Phi Tử, nữ chủ nhân của Vạn Thú sơn trang khi xưa?

Nam Cung Thường Thứ nhẹ gật đầu:

- Kể từ khi Vạn Thú sơn trang bị thiêu rụi, Đắc Ý Phi Tử tuy đã im hơi biệt tích, và những màn hôm nay cũng kém xa thủ đoạn lợi hại khi xưa, song phương pháp và tác phong thì hoàn toàn tương tự như y thị khi xưa. Nếu nhị đệ không tin, hãy xem người này sau khi dùng oai hăm dọa, dùng sắc cám dỗ không thành, chắc chắn sẽ tung ra đòn cuối cùng.

Lỗ Thiên Tiên bất giác chau mày:

- Việc hôm nay nếu có liên quan đến Đắc Ý Phi Tử thì thật là đáng ghê tởm, nhưng kể từ khi Vạn Thú sơn trang bị thiêu rụi, y thị đã biệt vô âm tín trên chốn giang hồ cho đến nay, chả lẽ ả nữ ma đầu cô độc ấy khi xưa cũng có thu nhận y bát truyền nhân ư?

Trong khi ấy tiếng nhạc lại trở nên gấp rút, điệu múa của sáu thiếu nữ kia cũng trở nên hết sức cuồng nhiệt, mỗi cái vung tay cất chân đều như vô tình hữu ý để lộ ra vài chỗ bí mật, mày mắt cũng hết sức khêu gợi, rõ ràng ngay chính bản thân họ cũng bị tiếng nhạc mê hoặc.

Ánh đèn tối dần, trong rừng lại tha thước bước ra bốn thiếu nữ phục sức giống nhau, khiêng một chiếc kiệu nhỏ lộng lẫy xinh xắn.

Chiếc kiệu dừng lại, rèm kiệu hé mở, hai thiếu nữ phía trước liền chống mở hai chiếc dù nhỏ, một thiếu nữ thân hình yểu điệu, tóc búi cao, khoác một chiếc áo lụa mỏng màu tím nhạt, chậm rãi bước xuống kiệu, dáng vẻ dường như tuyệt mỹ, song lại dùng một chiếc quạt tre màu tím nhạt che mất gương mặt.

Nam Cung Thường Thứ thoáng biến sắc mặt, trầm giọng nói:

- Rõ ràng là cung cách của Đắc Ý phu nhân khi xưa, chả lẽ Đắc Ý phu nhân lại tái xuất giang hồ hay sao?

Lỗ Thiên Tiên vẻ mặt nghiêm nặng, lặng thinh không nói, đột nhiên quát lớn:

- Ai đó?

Quay phắt lại nhìn, những thấy dưới ánh đèn nhấp nhem trong sảnh, thiếu nữ khoác áo lụa tím khẽ uốn mình, tuy được phủ kín dưới lớp lụa mỏng, song thân hình yểu điệu càng khêu gợi kia bắt đầu uyển chuyển múa nhẹ.

Nàng ta chỉ nhẹ nhàng chuyển động thân hình, vậy mà dường như còn trội hơn vũ điệu mê hồn của những thiếu nữ kia, quạt tre nhẹ xê dịch, lộ ra nửa bên mặt, đủng đỉnh bước lên bậc cấp.

Mười thiếu nữ áo lụa khác sắp thành một hàng ngang theo sau nàng ta, và cũng bước theo vũ điệu đi lên bậc cấp, hai tay nhẹ nhàng vung vẫy, từng mảnh từng dải lụa tung bay, lột bỏ dần chiếc áo lụa vốn đã trong suốt...

Trong đại sảnh, cạnh đống rương, những bóng người đứng yên bất động bỗng tản ra vây quanh đống rương. Hai người đứng đầu, một có thân hình uy mãnh, mày rậm mắt sâu, một thì vóc dáng mảnh khảnh, mặt mày xanh xao, thì ra là Điểm Thương Yến, và Hắc Thiên Nga, người có võ công cao nhất trong phái Điểm Thương.

Tiếng nhạc và vũ điệu bên ngoài tuy nồng nhiệt quyến rũ, song bầu không khí trong đại sảnh vụt trở nên hết sức nặng nề căng thẳng, người nào cũng lạnh lùng đăm đăm nhìn đối phương trong tư thế sẵn sàng xuất thủ.

Lỗ Thiên Tiên buông tiếng cười khẩy:

- Lão phu tưởng đâu phái Điểm Thương là danh môn chính tông, nào ngờ cũng là phường trộm gà bắt chó, đêm hôm khuya khoắt lẻn vào tư gia kẻ khác, chẳng lẽ đây là gia pháp của phái Điểm Thương hay sao?

Thiên Nga đạo nhân tức giận, song Điểm Thương Yến không hề đếm xỉa đến Lỗ Thiên Tiên, lạnh lùng nói:

- Bọn bần đạo chỉ nói chuyện với Nam Cung trang chủ thôi.

Nam Cung Thường Thứ đanh giọng:

- Hành vi của các vị đạo trưởng như vậy, tại hạ thấy chẳng còn gì để nói nữa.

Thiên Nga đạo nhân nhướng mày, "choang" một tiếng, tuốt trường kiếm ra cầm tay.

Điểm Thương Yến vẫn điềm nhiên chậm rãi nói:

- Trang chủ nên nghe lời khuyên chân thành của bần đạo, tốt hơn hãy giao những chiếc rương này cho bần đạo tạm giữ ba năm, sau ba năm bần đạo sẽ hoàn trả nguyên vẹn...

Lỗ Thiên Tiên cười khẩy:

- Chó đói mà hỏi mượn xương, hắc hắc, rõ là nực cười, hết sức nực cười.

Điểm Thương Yến tảng lờ, nói tiếp:

- Bần đạo có thể nói thanh danh của cả phái Điểm Thương mà cam đoan, tuyệt đối không động chạm mảy may đến số tài vật trong rương.

Lỗ Thiên Tiên ngửa mặt cười khẩy:

- Phái Điểm Thương mà cũng có thanh danh ư? Kẻ này lần đầu tiên được nghe thấy.

Thiên Nga đạo nhân tức giận quát lớn, vung tay, ánh kiếm chớp lên, Điểm Thương Yến vội ngăn:

- Tam đệ hãy khoan, nghe Nam Cung trang chủ trả lời thế nào.

Nam Cung Thường Thứ sầm mặt:

- Câu trả lời của tại hạ cần phải nói ra ư?

- Nếu trang chủ không nghe lời khuyên chân thành của bần đạo, chỉ e hôm nay...

hắc hắc...

Điểm Thương Yến buông hai tiếng cười khẩy rồi im bặt.

Lỗ Thiên Tiên quét mắt sang Thiên Nga đạo nhân giọng thách thức:

- Hắc lão đạo lại đây, bọn ta muốn thử xem con thiên nga này là do cái gì biến thành.

Vừa dứt lời Thiên Nga đạo nhân đã vung kiếm đâm tới, Lỗ Thiên Tiên lách tránh, trận đấu lập tức diễn ra.

Trong tiếng nhạc dâm cuồng bên ngoài, mười thiếu nữ kia đã sắp đi lên đến bậc thềm, toàn thân cơ hồ lõa lồ, làn da trắng mịn vô cùng khêu gợi.

Nam Cung Bình quát lớn:

- Xuống ngay!

Song những thiếu nữ kia miệng cười chúm chím, người uyển chuyển uốn éo, như không hề nghe thấy, những ánh mắt đầy dâm đãng cứ bám chặt vào người Nam Cung Bình, tưởng chừng như muốn nuốt chửng chàng.

Nam Cung Bình thật hết sức khó xử, mặc dù chàng có một thân võ công, nhưng không sao ra tay được với những thiếu nữ không một mảnh vải che thân kia.

Thiên Nga đạo nhân ánh mắt sắc lạnh, kiếm pháp ác liệt, chiêu nào cũng không rời chỗ yếu hại của Lỗ Thiên Tiên. Kiếm pháp phái Điểm Thương vốn đã sở trường về nhanh nhẹn, kiếm pháp của Thiên Nga đạo nhân lại mạnh về phần tấn công, chiêu này nối tiếp chiêu kia liên miên bất tuyệt, thanh trường kiếm trong tay như hóa thành một sợi xích bạc.

Lỗ Thiên Tiên mặt đầy vẻ khinh miệt, thân hình lả lướt, những chiêu kiếm ác hiểm của Thiên Nga đạo nhân không hề chạm được vào chéo áo ông, ông định tâm bỡn cợt nên không thi triển sát thủ, thỉnh thoảng công ra một chiêu cũng chỉ nhắm vào những chỗ không trọng yếu trên mình Thiên Nga đạo nhân, song người cứ xoay chuyển vây quanh đối phương như thể mèo vờn chuột, miệng không ngớt cười khẩy nói:

- Hắc lão đạo, phái Điểm Thương của các người đã huấn luyện những tay vũ kỹ nữ này từ bao giờ, ta thấy những nàng kia múa còn khá hơn kiếm pháp của lão đạo ngươi nhiều.

Thiên Nga đạo nhân lặng thinh, kiếm pháp càng thêm ác liệt, như muốn một kiếm hạ sát ngay Lỗ Thiên Tiên tại chỗ.

Chỉ thấy ánh đèn chấp chóa, kiếm quang loang loáng, kiếm khí rợn người. Thốt nhiên "xoảng" một tiếng, thì ra Lỗ Thiên Tiên đã tiện tay chộp lấy một cái đĩa sành ném ra, Thiên Nga đạo nhân tuy vung kiếm chém vỡ, song nước thức ăn trong đĩa đã vung vãi đầy mặt đầy người.

Thiên Nga đạo nhân tức giận hét lớn, tung chân đá lật chiếc bàn, ly chén đĩa rơi xuống đất vỡ loảng xoảng, ngọn đèn đồng trên bàn cũng ngã xuống tắt ngấm.

Song lúc này bốn ngọn đèn trong rừng đã chiếu vào trong sảnh, các thiếu nữ khỏa thân cũng đã múa lên đến bậc thềm...

Nam Cung Thường Thứ chau mày trầm giọng:

- Nhị đệ, lúc này là lúc nào mà còn chưa chịu nghiêm chỉnh ra tay?

Lỗ Thiên Tiên liền đáp:

- Vâng!

Lập tức biến đổi chiêu thức, liên tiếp tung ra năm quyền, dồn Thiên Nga đạo nhân vào sát vách tường.

Nam Cung Thường Thứ không quay đầu lại, trầm giọng:

- Phu nhân hãy xem chừng bên ngoài, trong đây giao hết cho ta.

Nam Cung phu nhân nhất thời chưa biết ứng phó ra sao, nghe vậy liền chú mắt nhìn ra bên ngoài, những thấy thiếu nữ áo lụa tím đã lả lướt múa đến trước mặt Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình cảm thấy một mùi hương khêu gợi ập vào mũi, lòng chợt ngây ngất, song lập tức gằn giọng quát:

- Lui ra ngay!

Vung tay phóng ra một chưởng, nhắm đại huyệt Kiên Tỉnh trên vai thiếu nữ áo tím đánh tới.

Ngờ đâu thiếu nữ áo tím không hề tránh né, trái lại còn cười khúc khích ưỡn ngực ra đón, loáng thoáng trông thấy đôi gò bồng đảo nhô cao.

Nam Cung Bình vội rụt tay về, chiêu này làm sao mà tung ra được?

Nam Cung Bình chau mày.

- Bình nhi hãy tránh ra.

Vừa định lướt tới thì đã có bốn thiếu nữ khỏa thân đứng thành một hàng ngang cản trước mặt bà, và bốn thiếu nữ khác vây quanh Nam Cung Bình, ngực tung tẩy và đôi chân trắng ngần cơ hồ chạm vào áo chàng.

Lúc này Nam Cung Bình đang đứng ngay cửa, nếu tránh ra ắt sẽ bị những thiếu nữ này tiến vào trong sảnh, còn như không tránh thì mình bị hãm thân vào mê hồn trận, định lực của chàng tuy cứng cỏi, song tiếng nhạc và vũ điệu khỏa thân quá sức khêu gợi, chàng cũng khó thể chịu đựng nỗi, chỉ thấy bốn thiếu nữ khỏa thân mỗi lúc càng thêm tiến sát vào chàng, ánh mắt như rực lửa...

Thiên Nga đạo nhân đã từ thế công trở sang thế thủ, y vung kiếm tạo thành một bức tường sáng chắn ngang trước mặt, trong nhất thời Lỗ Thiên Tiên cũng khó thể công vào.

Các kiếm thủ Điểm Thương khác thảy đều đặt tay lên chuôi kiếm, nhấp nhứ sẵn sàng xuất thủ.

Điểm Thương Yến đưa mắt nhìn Nam Cung Thường Thứ, chầm chậm đưa tay rút thanh trường kiếm giắt chéo trên lưng xuống, chậm rãi nói:

- Hôm nay không phải tỉ võ, với nhiều chọi ít cũng chẳng có gì đáng kể.

Các kiếm thủ Điểm Thương liền cùng quát lớn, tuốt trường kiếm ra cầm tay.

Lỗ Thiên Tiên bỗng nghe sau lưng có tiếng gió rít, ba thanh trường kiếm cùng lúc chém tới.

Thiên Nga đạo nhân lập tức phấn chấn, vung kiếm công ra.

Nam Cung Thường Thứ đanh giọng:

- Phái Điểm Thương xưa nay không hề làm bậy, hôm nay bổn nhân cũng chẳng muốn gây thương vong, song các người đã như vậy thì không thể trách bổn nhân được.

Đột nhiên quay người phóng ra một chưởng, một luồng kình phong hùng mạnh xô thẳng về phía bốn thiếu nữ bên cạnh Nam Cung Bình. Mặc dù ông không hề quay đầu lại, song mắt nhìn bốn phía, biết Nam Cung Bình yếu lòng không nỡ hạ thủ, chưởng này đã vận dụng đến chín thành công lực, những thiếu nữ kia làm sao chịu nỗi, cùng thét lên một tiếng kinh hãi, hai người bị đánh văng xuống bậc thềm.

Nam Cung Bình phấn chấn tinh thần:

- Phụ thân hãy lại đây, để hài nhi đối phó với các cao thủ Điểm Thương.

Vừa dứt lời, Nam Cung Thường Thứ lại phóng ra một chưởng, thiếu nữ áo tím rung người, Nam Cung Bình liền thừa thế phóng điểm vào huyệt Khúc Trì nơi khuỷu tay cô ta.

Thiếu nữ áo tím vội vung quạt với chiêu "Huyền tước hoạch sa" bổ vào cổ tay Nam Cung Bình, lập tức ánh đèn sáng rực soi mặt nàng ta.

Nam Cung Bình giật nẩy mình thất thanh:

- Ủa, thì ra...

Chàng thật không thể nào ngờ được thiếu nữ áo tím này lại là Cổ Y Hồng, và cũng là Vương Tố Tố, đồng môn sư tỷ của chàng.

Cổ Y Hồng cười ngây dại, ánh mắt lẳng lơ theo tiếng nhạc lại vung quạt quét ra.

Nam Cung Bình hốt hoảng:

- Tỷ tỷ sao lại thế này? Chả lẽ không còn nhận ra Nam Cung Bình này nữa ư?

Còn đại ca hiện ở đâu?

Cổ Y Hồng cười khanh khách:

- Ai mà quen biết ngươi? Ai là đại ca ngươi chứ?

Các thiếu nữ khỏa thân lại tiến tới bao vây, cùng cười khanh khách nói:

- Ai là đại ca của ngươi?

Nam Cung Bình vô cùng sửng sốt, liên tiếp lùi sau vài bước, đã vào đến trong đại sảnh.

Nam Cung Thường Thứ thoáng chau mày, quét mắt nhìn quanh một vòng, trầm giọng nói:

- Thiếu nữ này e rằng đã bị thuốc mê làm mất lý trí, Bình nhi hãy tránh sang bên...

Chưa dứt tiếng Điểm Thương Yến đã vung kiếm công tới, Nam Cung Bình quát lớn, xoay người tung cước đá vào cổ tay cầm kiếm của Điểm Thương Yến.

Điểm Thương Yến buông giọng lạnh lùng:

- Lại là ngươi nữa ư?

Kiếm quang lấp loáng, liên tiếp tung ra ba chiêu.

Nam Cung phu nhân tuy là nữ giới, song một phụ nữ giàu sang quý phái đứng trước bốn thiếu nữ khỏa thân, trong nhất thời cũng thừ ra tại chỗ không biết ra tay.

Nam Cung Thường Thứ tay phải cởi dải lụa thắt lưng xuống, tay trái liên tiếp công ra bảy chiêu.

Cổ Y Hồng lách người, Nam Cung Thường Thứ tay phải vung dải lụa ra, quấn ngã một thiếu nữ, tay trái một chiêu "Thanh long điểm nhãn" nhanh như chớp điểm vào huyệt Tiểu Yêu của Cổ Y Hồng, miệng đồng thời quát lớn:

- Phu nhân, coi chừng thuốc mê!

Nam Cung phu nhân giật mình, vừa phong tỏa khí mạch thì bốn thiếu nữ khỏa thân cùng lúc vung tay, hai ngón cái và giữa co bấm vào nhau.

Chỉ nghe "tách" một tiếng, một làn phấn nhạt cơ hồ mắt không thấy được từ trong ngón giữa bắn ra. Nam Cung phu nhân thoáng nhíu mày, tay áo phất lên, quét vào đại huyệt nơi phóng chưởng các thiếu nữ khỏa thân.

Bên kia, Lỗ Thiên Tiên với một chọi bốn, chưởng thế như gió, rõ ràng một chiêu công ra đánh thẳng vào hai người trước mặt, nào ngờ chiêu thức chưa ra, thình lình chững lại, khuỷu tay thúc ra sau, "bình bình" hai tiếng, trúng vào ngực hai người sau lưng, rú lên hai tiếng đau đớn, hai thanh trường kiếm rơi xuống đất.

Lỗ Thiên Tiên cười ha hả:

- Hắc lão đạo, chiêu này thế nào?

Chưa dứt lời, hai người sau lưng cùng phún ra một ngụm máu tươi, bắn thẳng vào người Lỗ Thiên Tiên, Hắc Thiên Nga liền thừa cơ vung kiếm, chém toạt áo ông.

Thiên Nga đạo nhân lạnh lùng nói:

- Chiêu kiếm này thế nào?

Lỗ Thiên Tiên cười ha hả:

- Khá lắm! Khá lắm!

Vù vù ba quyền, lại dồn Thiên Nga đạo nhân vào trong góc sảnh.

Nam Cung Bình giao đấu với Điểm Thương Yến và hai thiếu niên khinh trang, lòng hết sức hoang mang lo lắng về sự an nguy của đại ca Long Phi và tình trạng hiện thời của Cổ Y Hồng, tâm thần bị phân tán thì chiêu thức cũng suy kém, song vẫn lớn tiếng nói:

- Phụ thân đừng đả thương thiếu nữ áo tím.

Song lúc này Cổ Y Hồng đã bị Nam Cung Thường Thứ điểm vào huyệt Tiểu Yêu, người lảo đảo như muốn ngã xuống bậc cấp. Nam Cung Thường Thứ lại tung dải lụa ra kéo ngã một thiếu nữ, trầm giọng nói:

- Không sao đâu, phụ thân chỉ điểm...

Chưa dứt lời, trong rừng bỗng có một bóng người hét to và lao nhanh tới, tung mình phóng lên bậc thềm, vòng tay đỡ lấy Cổ Y Hồng, chỉ nghe thấy toàn thân y cẩm phục, vóc dáng cao to, râu ria xồm xoàm cứng như cương châm, thì ra là Long Phi.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn, sửng sốt gọi:

- Đại ca...

Nam Cung Thường Thứ kinh ngạc:

- Người này chính là Long Phi ư?

Nam Cung Bình gật đầu:

- Đúng vậy!

Đoạn lớn tiếng gọi:

- Đại ca, tiểu đệ Nam Cung Bình đây mà!

Nào ngờ Long Phi mặt cũng ngây dại như không hề nghe thấy, bồng Cổ Y Hồng lên, tung mình phóng xuống bậc cấp.

Nam Cung Thường Thứ vội lướt tới trước mặt Long Phi nói:

- Long đại hiệp, xin tạm dừng bước!

Long Phi mắt trợn trừng, chẳng nói chẳng rằng, tay trái cắp lấy Cổ Y Hồng, tay phải múa chiêu "Vân long thám trảo", năm ngón tay vươn ra chộp thẳng vào mặt Nam Cung Thường Thứ.

Nam Cung Thường Thứ thoáng nghiên người tránh, Long Phi lại phóng ra một cước, chiêu thức của y tuy hung mãnh, song toàn thân rất là hớ hênh, thế nhưng Nam Cung Thường Thứ không thể đả thương y được.

Nam Cung Thường Thứ nghiêng người tránh khỏi một cước, nào ngờ Long Phi bổng để Cổ Y Hồng xuống, quát lớn:

- Ta liều mạng với lũ ác tặc các ngươi!

Một cước đá văng thiếu nữ khỏa thân, một chưởng bổ về phía Nam Cung Thường Thứ.

Nam Cung Bình kinh hãi hét to:

- Đại ca... làm sao vậy...

Chợt cảm thấy trên vai đau nhói, đã bị Điểm Thương Yến chém trúng một nhát kiếm.

Nam Cung Thường Thứ trầm giọng:

- Bình nhi hãy cứ lo định tâm nghênh địch, sư huynh con giao cho phụ thân được rồi.

Nam Cung Bình không màng đến thương thế của mình, hơ hãi nói:

- Chả lẽ đại ca đã bị trúng thuốc mê sao?

Nam Cung Thường Thứ trầm ngâm:

- Có lẽ là vậy.

Nam Cung Bình tức giận quát:

- Hay cho bọn môn đồ Điểm Thương lại sử dụng thuốc mê!

Cổ tay ngoặt lại, dùng ba ngón tay kẹp lấy mũi kiếm của một cao thủ Điểm Thương, cắc một tiếng, trường kiếm gãy làm đôi, Nam Cung Bình tung chân đá văng gã cao thủ ấy, rồi thì vung tay, ánh thép sáng ngời, nửa đoạn kiếm gãy đâm thẳng về phía Điểm Thương Yến.

Cao thủ Điểm Thương kia rú lên thảm thiết, lăn ra xa một trượng, hai tay ôm ngực, hai chân co rúm, lao hai vòng trên lớp ly chén vỡ dưới đất rồi ngất lịm, máu me đầy mình.

Điểm Thương Yến nghiến răng:

- Tàn ác thật.

Xoay tay chộp lấy nửa đoạn kiếm gãy, vừa định tung chân đá, nào ngờ Nam Cung phu nhân đã phất trúng huyệt đạo của bốn thiếu nữ khỏa thân kia, lúc ấy đang phi thân lướt tới, vung tay một chưởng vỗ nhẹ vào huyệt Tướng Đài sau lưng Điểm Thương Yến.

Nam Cung Bình thừa cơ đẩy đoạn kiếm gãy tới, đâm thẳng vào dưới vai Điểm Thương Yến, y rú lên một tiếng đau đớn, máu tươi phun ra xối xả.

Thiên Nga đạo nhân kinh hãi:

- Nhị sư huynh... nhị sư huynh...

Điểm Thương Yến miệng phún máu tươi, run giọng:

- Tam đệ... chạy... mau...

Rồi thì ngã lăn ra đất. Đột nhiên, tiếng vó ngựa rầm rập vang lên trong bóng tối, một người từ xa đã hét vang:

- Nam Cung trang chủ! Nam Cung huynh, tiểu đệ Tư Mã Trung Thiên đã đến muộn một bước.

Tiếng vó câu thoáng chốc đã đến gần, "Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu" Tư Mã Trung Thiên tay vung thiết kích, phóng ngựa như bay lao vút tới, nước sình văng tung tóe.

Vị lão anh hùng lừng danh Trung Châu này giật mạnh dây cương, cho ngựa lao thẳng lên bậc cấp, đồng thời hét to:

- Nam Cung huynh chớ sợ. Tư Mã Trung Thiên đã đến!

Vung kích phóng thẳng vào Long Phi, và vó ngựa sắp giẫm lên mình Cổ Y Hồng, Nam Cung Bình trông thấy hoảng kinh la lớn, đồng thời lao nhanh tới, hai tay đưa ra bợ lấy hai chân ngựa.

Con tuấn mã hí vang, khiến ngọn kích của Tư Mã Trung Thiên lệch sang bên.

Long Phi giận dữ quát lớn, trở lay chộp lấy mũi kích.

Tư Mã Trung Thiên sững sốt:

- Long... Long đại hiệp...

Lúc này ông mới nhận ra người động thủ với Nam Cung Thường Thứ lại là Long Phi.

Trong rừng tối bỗng vang lên một chuỗi cười dài sắc lạnh, bốn ngọn đèn thình lình tắt ngóm, tiếng nhạc cũng im lặng ngay sau đó.

Gió mưa thét gào, mặt đất tối đen như mực, cơ hồ đưa tay khó thấy năm ngón.

Ngay khi ấy, Nam Cung phu nhân hét lên kinh hãi, Long Phi quát vang, chộp lấy Tư Mã Trung Thiên kéo xuống ngựa, sẵn đà lăn một vòng dưới đất, bồng Cổ Y Hồng lên lao nhanh vào trong bóng tối.

Nam Cung Bình hai tay bợ lấy vó ngựa không dám động đậy.

Lỗ Thiên Tiên thoáng ngẩn người. Thiên Nga đạo nhân trường kiếm vung nhanh, liên tiếp công ra năm kiếm, nhún vai tung mình, một cước đá tung cửa sổ, lao vút ra ngoài.

Lỗ Thiên Tiên sợ bên ngoài có mai phục, vừa cất bước toan đuổi theo, song lập tức chững lại.

Trong bóng tối lan tràn sát khí, mọi người lòng đều khiếp hãi, không ai dám vọng động một bước, trong số Tư Mã Trung Thiên là lão luyện giang hồ nhất, chỉ nghe tuấn mã không ngớt hí vang, bỗng lộn người phóng lên lưng ngựa, nắm lấy dây cương giật mạnh. Nam Cung Bình lẹ làng lăn ra xa, tuấn mã lao thẳng vào trong đại sảnh.

Tư Mã Trung Thiên thò tay vào lòng lấy hỏa tập ra bật liền hai cái, ngờ đâu hỏa tập bị thấm ướt, không bật cháy được nữa. "Ầm" một tiếng, cả người lẫn ngựa đâm sầm vào đống rương chất chồng, vài chiếc rương bên trên liền rơi xuống đất bật tung nắp, châu báu rơi ra vung vãi, sáng lóng lánh trong bóng tối.

Nhờ vào ánh sáng của những châu báu ấy vợ chồng Nam Cung Thường Thứ, Nam Cung Bình và Lỗ Thiên Tiên liền tập trung lại nhau.

Tư Mã Trung Thiên tay vẫn nắm chặt dây cương, lộn người đứng lên, vỗ nhẹ lên bờm ngựa và thấp giọng nói:

- Ngựa ơi ngựa, mi không sao chứ?

Phải biết con ngựa này là một tuấn mã trong số vạn con mới chọn được một, đã theo ông xông pha trên chốn giang hồ nhiều năm qua. Tư Mã Trung Thiên yêu quý nó như thể tính mạng, lúc này không màng đến sự đau đớn của bản thân, lại đi lo cho sự an nguy của con ngựa.

Con tuấn mã ngửa cổ hí vang. Nam Cung Bình thấp giọng gọi:

- Đại ca... đại ca...

Nam Cung Thường Thứ vội bụm miệng chàng lại, chợt thấy hàn quang lóe lên một thanh trường kiếm bay vút tới, Nam Cung Thường Thứ đẩy tay, hai người cùng lùi sang một bước, vù một tiếng, thanh trường kiếm bay qua khoảng giữa hai người cắm thẳng vào mông ngựa.

Con tuấn mã vừa đứng lên, lập tức rú lên đau đớn, lao vút ra ngoài cửa. Tư Mã Trung Thiên hoảng kinh, nắm chặt dây cương, ngờ đâu dây cương lại bị đứt đôi.

Con tuấn mã phóng vút ra, một cao thủ Điểm Thương rú lên thảm thiết, lập lức bị vó ngựa dẫm chết tại chỗ. Vừa rồi y thọ trọng thương, liều mạng ném trường kiếm ra, nào ngờ không trúng người mà lại trúng ngựa, và rồi bị ngựa dẫm chết.

Tư Mã Trung Thiên rống to, cất bước đuổi theo, Nam Cung Thường Thứ vội nắm tay ông giữ lại, trầm giọng nói:

- Tư Mã huynh, con ngựa đó đã không còn cứu chữa được rồi!

Chỉ thấy con tuấn mã hụt vó, lăn dài xuống bậc cấp, tiếng hí yếu dần, sau cùng im bặt.

Tư Mã Trung Thiên thờ thẩn nhìn ra ngoài, lẩm bẩm:

- Ngựa ơi, ngựa ơi...

Nước mắt lăn dài trên má, Nam Cung Bình dáo dác nhìn quanh, thấp giọng nói:

- Đại ca, đại ca...

Nam Cung Thường Thứ thở dài trầm giọng nói:

- Hai người hiện đã mất bản tánh, chẳng rõ đã bỏ chạy đi đâu, e rằng...

Tuy ông bỏ dở câu nói, song ý đã rõ, muốn nói hai người ắt đã dữ nhiều lành ít.

Nam Cung Bình thừ ra một hồi, ánh mắt chớp động, bỗng nắm lấy Điểm Thương Yến, với giọng căm hờn nói:

- Nói mau, phái Điểm Thương các người đã dùng thuốc gì mê hoặc đại ca ta?

Phải biết ngoài sư phụ ra, chàng kính phục Long Phi nhất, tất nhiên lòng chàng lúc này hết sức bi phẫn.

Điểm Thương Yến miệng đầy máu tươi, nửa đoạn kiếm gãy vẫn còn cắm nơi dưới vai, lúc này hơi thở đã thoi thóp, khẽ hé mở mắt chậm rãi nói:

- Trong phái Điểm Thương không bao giờ có kẻ sử dụng thuốc mê!

Tiếng nói tuy yếu ớt, song giọng nói vẫn hết sức quả quyết.

Nam Cung Bình tức giận:

- Láo! Nếu không phải phái Điểm Thương thì là ai chứ?

Điểm Thương Yến nhắm mắt lặng thinh, Nam Cung Bình quá sức tức giận, vừa định vung chưởng, bỗng nghe Nam Cung Thường Thứ nói:

- Bình nhi, dừng tay!

- Tại hạ cũng biết đệ tử phái Điểm Thương không bao giờ sử dụng thuốc mê, và cũng hiểu hành động của các vị ngày hôm nay quả là vạn bất đắc dĩ.

Điểm Thương Yến nhắm mắt lặng thinh, song khóe mắt đã rướm lệ.

Nam Cung Thường Thứ nói tiếp:

- Phái Điểm Thương hôm nay mặc dù nguyên khí đã bị tổn thương nặng nề, song căn cơ hàng mấy trăm năm của phái Điểm Thương đâu thể bị hủy diệt trong một sớm một chiều.

Điểm Thương Yến môi động đậy, dường như mỉm cười.

Nam Cung Thường Thứ chậm rãi nói tiếp:

- Trong tương lai khi nào phái Điểm Thương trùng chấn cơ nghiệp trong giới giang hồ, nếu có người bảo đệ tử phái Điểm Thương chẳng qua là những kẻ chuyên sử dụng thuốc mê và dùng thiếu nữ khỏa thân để...

Điểm Thương Yến bỗng mở bừng mắt quát:

- Im ngay!

Nam Cung Thường Thứ nghiêm giọng:

- Nếu đạo trưởng không muốn cho thanh danh của phái Điểm Thương bị hoen ố thì phải nói rõ sự thật về vấn đề ấy, bằng không... Ôi! Việc hôm nay đã rõ rành rành, tại hạ dù muốn không tin cũng chẳng thể được.

Điểm Thương Yến ngó người, ánh mắt chơm chớp, chậm rãi nói:

- Tam đệ của bần đạo đâu rồi?

Lỗ Thiên Tiên liền đáp:

- Mặc dù phái Điểm Thương các người đối địch với bọn này, song bọn này chưa xem các người là kẻ thù, đã để cho Thiên Nga đại nhân đi khỏi rồi!

Điểm Thương Yến lại lặng thinh một hồi, bỗng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Hôm nay các vị muốn sống rời khỏi Nam Cung sơn trang e rằng còn khó hơn lên trời.

Nam Cung Thường Thứ kinh ngạc:

- Vậy nghĩa là sao?

- Nếu các vị muốn tìm con đường sống chỉ còn cách giao hết số tài vật này, bằng không...

Nam Cung Thường Thứ biến sắc:

- Quần Ma đảo đã có người đến rồi phải không?

Điểm Thương Yến nhắm mắt lại, chầm chậm gật đầu, mọi người trong sảnh thảy đều tái mặt.

Nam Cung Bình kinh hãi nói:

- Vậy là đại ca tôi chẳng lẽ đã lọt vào trong tay người của Quần Ma đảo?

Điểm Thương Yến gật đầu:

- Người của Quần Ma đảo nguyên đã đánh giá quá thấp Nam Cung sơn trang nên chưa phái cao thủ đến, chỉ sai một thị giả dẫn theo dã thú và số thiếu nữ kia đến đây bảo trợ giúp phái Điểm Thương công hạ trang này, nào ngờ vợ chồng Nam Cung trang chủ xưa nay chưa từng để lộ võ công lại là cao thủ thế này. Hiện giờ họ tạm ngưng cờ trống, hẳn là đang chuẩn bị đòn kế tiếp lợi hại hơn.

Nói đến đây hơi thở hào hển, dường như không chịu nổi nữa.

Tư Mã Trung Thiên đưa lay lau nước mắt, lớn tiếng nói:

- Binh đến thì tướng cản, nước đến thì đắp đê ngăn, Tư Mã Trung Thiên này cũng muốn xem thử người của Quần Ma đảo có nhân thủ gì cao siêu cho biết.

Nam Cung Thường Thứ ra chiều lo âu thở dài:

- Được đạo trưởng cho biết, tại hạ vô vàn cảm kích, nếu đạo trưởng không tị hiềm, tại hạ đây còn có ít thuốc trị thương...

Điểm Thương Yến cười chua xót ngắt lời:

- Bần đạo đã bị tôn phu nhân một chưởng chấm dứt tâm mạch, dẫu lệnh công tử không bồi thêm một kiếm thì cũng đã không còn cứu chữa được nữa.

Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Vậy... vậy...

Điểm Thương Yến ngậm ngùi.

- Trang chủ yên tâm, bần đạo tuy đã sắp chết nhưng không hề ghi hận các vị, bằng không bần đạo đâu có nói ra những lời như vậy, mong rằng sau này nếu có cơ duyên, các vị hãy giúp sư đệ bần đạo trùng chỉnh cơ nghiệp phái Điểm Thương.

Tiếng nói lão đạo sĩ đứt quảng, hơi thở càng thêm yếu ớt.

Nam Cung Bình chợt động tâm tiếp lời:

- Người của Quần Ma đảo một đòn không thành, dẫu có đòn kế tập cũng phải đi rủ thêm viện thủ, lúc này ngoài sơn trang hẳn là trống không, chi bằng chúng ta hãy thừa cơ xông ra ngoài, còn hơn là ở đây bó tay chờ chết.

Lỗ Thiên Tiên liền phụ họa:

- Đúng thế, sau khi ra khỏi đây chúng ta hẳn tìm cách liên lạc với sứ giả của Chu Thần Điện.

Tư Mã Trung Thiên cũng tán đồng:

- Cách ấy hay lắm! Nam Cung huynh, tiểu đệ còn có mười mấy thiết kỵ Ở ngoài tiếp ứng, nhưng...

Nam Cung Bình liền hiểu ý tiếp lời:

- Các vị tiêu đầu của Tư Mã tiền bối hiện đang nghỉ ngơi ở hậu sảnh, tiểu điệt lập tức đi mời họ ra ngay.

Tư Ma Trung Thiên buông tiếng hừ mũi, lườm mắt nhìn Nam Cung Bình, vì nghe theo những lời đườm đặt ác ý của Quách Ngọc Hà, đến giờ hãy còn ác cảm với chàng, có điều trong lúc này không muốn nói ra đó thôi.

Nam Cung Bình không hề lưu ý đến thần sắc của ông, vừa nói xong đã quay người chạy vào hậu sảnh.

Nam Cung Thường Thứ mặt trầm lặng, nghe ba người tính toán như đã sắp xếp sự việc hết sức như ý, ông chỉ buồn bã buông tiếng thở dài.

Lỗ Thiên Tiên nói:

- Đại ca, đại tẩu có còn gì cần thu xếp nữa không?

Nam Cung phu nhân buồn bã thở dài:

- Tôi và đại ca kể từ nay đã là người vô gia cư rồi, còn gì để mà thu xếp nữa.

Đảo mắt nhìn quanh, bốn bề tăm tối thê lương, nghĩ đến sự phồn vinh náo nhiệt ngày nào, không khỏi càng thêm ưu sầu.

Lỗ Thiên Tiên thoáng ngẩn người, đoạn cúi đầu xuống, nhưng Nam Cung Thường Thứ ngửa mặt cười rộ nói:

- Phu nhân, những thứ thân ngoại vật ấy chết cũng đâu có mang theo được, phu nhân mọi khi rất là phóng khoáng, sao hôm nay lại trở nên phàm tục vậy, chẳng qua chỉ...

Bỗng nghe Nam Cung Bình la lên thảng thốt nơi hậu sảnh, rồi hoảng hốt chạy vào đại sảnh.

Nam Cung Thường Thứ biến sắc hỏi:

- Gì thế?

Nam Cung Bình mặt đầy kinh hoàng:

- Chết hết cả rồi!

Mọi người thảy đều giật mình kinh hãi.

Nam Cung Bình nói tiếp:

- Mọi người thảy đều chết bởi chấm dứt tâm mạch, ngực hãy còn hơi ấm, chứng tỏ mới vừa chết không lâu, hài nhi đánh bật cửa sổ nhìn ra, nhưng chẳng thấy một bóng người nào cả.

Mọi người cùng nhìn nhau, lòng đều hết sức ngạc nhiên, những vị tiêu sư bị người đánh chết ngay sau đại sảnh, vậy mà bấy nhiêu cao thủ võ lâm tại đây không một ai nghe tiếng.

Điểm Thương Yến chầm chậm mở mắt ra, giọng run run nói:

- Muộn rồi, muộn rồi... Quần Ma... đảo... đã... đến...

Đột nhiên hai mắt lòi ra, trút hơi thở cuối cùng.

Gió vẫn lồng lộng, mưa vẫn tầm tã, một cơn gió thổi vào, xô mất hạt trân châu lăn vào một bãi máu tươi...

Trường Tiếu Thiên Quân

Mưa gió tơi bời, mọi người đều nghe lòng trĩu nặng dị thường. Nam Cung Thường Thứ chầm chậm đặt tử thi của Điểm Thương Yến xuống.

Nam Cung phu nhân lấy ra một chiếc khăn lụa băng bó vết thương nơi bắp tay cho Nam Cung Bình, khẽ nói:

- Bình nhi hãy quơ tay thử xem có thương đến gân cốt không?

Nam Cung Bình vung vẫy tay, cảm thấy máu nóng trong lòng như tụ lại một chỗ, nghẹn ngào nói:

- Không...

Lỗ Thiên Tiên trông thấy tình thương tha thiết giữa hai mẹ con, nghĩ đến bản thân mình một đời cô đơn, bất giác xót xa cúi đầu xuống, lẳng lặng nhặt lấy chiếc ấm rượu bên chân, lắc nhẹ hai cái, nghe dường như còn được một ít rượu thừa, bèn ngửa nắp ra ngửa cổ nốc cạn, đoạn vung tay ném ấm rượu ra ngoài, những tiếng "coong coong" vang lên, ấm rượu lăn xuống bậc cấp.

Tư Mã Trung Thiên nắm chặt song quyền, bỗng nghe lại có tiếng vó ngựa vang lên trong bóng tối, dường như không chỉ một hai con.

Nam Cung Thường Thứ ngẩng lên nói:

- Tư Mã huynh, có phải những vị huynh đệ mà Tư Mã huynh đã để lại ở ngoài trang vào đó không?

Tư Mã Trung Thiên phóng bước ra ngoài bậc thềm, chỉ thấy bốn con tuấn mã chầm chậm lao tới dưới cơn mưa, định thần nhìn kỹ, trên yên ngựa không hề có người, chỉ con sau cùng có cắm chéo một ngọn cờ đỏ, một cơn gió mạnh thổi qua, ngọn cờ cũng bị cuốn rơi xuống đất, thoáng chốc đã bị đất sình nhuốm thành màu nâu.

Tư Mã Trung Thiên rúng động cõi lòng, lùi sau ba bước, người chao đảo hai lượt, một tay vịn vào ngạch cửa lẩm bẩm:

- Thế là hết... hết rồi...

Nam Cung Thường Thứ thất sắc:

- Chả lẽ các vị đệ huynh ở ngoài trang cũng đã bị độc thủ rồi ư?

Tư Mã Trung Thiên đau xót:

- Có ngựa mà không người tất nhiên là dữ nhiều lành ít.. Bỗng vung mạnh hai tay, ngửa mặt quát:

- Lũ chuột chắt, lũ thất phu Quần Ma đảo, có giỏi thì hãy ra đây so tài cao thấp với Tư Mã Trung

Thiên này chứ ở trong bóng tối mà ám toán đâu phải là trang hảo hớn.

Trong tiếng quát đã chộp lấy ngọn thiết kích khi nãy đã bị rơi trên bậc thềm, vung lên như điên cuồng lao xuống bậc cấp, kích phong vụt vù đánh bạt mưa gió sang bên, bốn con tuấn mã hoảng hốt hí vang, sải vó bỏ chạy ra xa.

Nam Cung Thường Thứ thất thanh:

- Tư Mã huynh...

Ngay khi ấy trong rừng bỗng có ba bóng đen phóng ra. Tư Mã Trung Thiên vung tay, ngọn thiết kích liền hóa thành ba đóm bạc, "phụp phụp phụp" ba tiếng, ba cái bóng đen đều xuyên vào mũi kích.

Nam Cung Thường Thứ trong cơn kinh hãi cũng phi thân phóng xuống bậc cấp, chộp vai Tư Mã Trung Thiên, trầm giọng nói:

- Tư Mã huynh hãy bình tĩnh!

Tư Mã Trung Thiên quát tháo ầm ĩ, song bị Nam Cung Thường Thứ kéo lên thềm nhà mọi người nhìn kỹ, bất giác đều rợn người, thì ra trên mũi kích là ba cái đầu người máu me đầm đìa.

Nam Cung Thường Thứ chỉ sợ Tư Mã Trung Thiên quá nóng giận rồi đâm ra loạn, lập tức vung tay vỗ vào bảy mươi đại huyệt trên người Tư Mã Trung Thiên.

Tư Mã Trung Thiên liền cảm thấy hung khí trong lòng dịu xuống, thơ thẩn nhìn người trên mũi kích, hồi sau mới run giọng nói:

- Quả nhiên là các ngươi...

"Keng" một tiếng, ngọn thiết kích trên tay rơi xuống đất.

Lỗ Thiên Tiên đấm mạnh vào lòng bàn tay giọng căm hờn:

- Chả lẽ người của Quần Ma đảo đúng là hạng chuột nhắt chỉ biết giở trò ám toán?

Lúc này mọi người đều hết sức khích động, Lỗ Thiên Tiên quét mắt nhìn, lớn tiếng nói tiếp:

- Lỗ Thiên Tiên không tin bọn chúng thảy đều ba đầu sáu tay, bằng vào võ công của tiểu đệ với đại ca, chả lẽ...

Nam Cung Thường Thứ trầm giọng:

- Nhị đệ.

Tiếng nói ông dường như có sức mạnh trấn định lòng người, chỉ một tiếng gọi khẽ đã khiến Lỗ Thiên Tiên im lặng ngay.

Nam Cung Thường Thứ nghiêm giọng:

- Tạm không kể thế địch yếu mạnh, nhưng địch ở trong tối, còn ta ở ngoài sáng, chỉ bấy nhiêu chúng ta cũng đã kém thế rồi, nếu không bình tĩnh hầu dĩ tĩnh chế động thì cục diện hôm nay không cần chiến đấu cũng phân ra được thắng bại rồi.

Nam Cung Bình cúi đầu xuống, đăm mắt nhìn những hạt minh châu trong bãi máu.

Lỗ Thiên Tiên lặng thinh một hồi chậm rãi:

- Chờ đợi thế này thì biết đến bao giờ?

Tư Mã Trung Thiên vụt quay lại gằn giọng nói:

- Tư Mã Trung Thiên này thà xông vào trong bóng tối liều một phen sinh tử với chúng chứ cũng không muốn ở đây chờ đợi thế này, vậy quả thật còn khó chịu hơn là chết.

Nam Cung Bình quay sang nhìn thẳng vào phụ thân, tuy chàng chưa lên tiếng, song vì phấn khởi trong ánh mắt cũng đã chứng tỏ hướng của chàng thà là lập tức quyết chiến còn hơn là thấc thỏm ngồi chờ.

Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Sự sống chết là việc nhỏ, thất ước là việc lớn, dòng họ Nam Cung này chưa bao giờ có người thất ước với ai cả. Ngày nay Nam Cung thế gia mặc dù đang sắp băng hoại, nhưng cũng không thể thất ước với người, vô luận thế nào cũng phải chờ sứ giả của Chư Thần điện đến mang số tài vật này đi theo đúng lời hứa, bằng không Nam Cung Thường Thứ này chết cũng khó thể nhắm mắt.

Ông nói rất chậm và nặng nề, từng chữ từng lời đều hàm chứa sức mạnh không thể chống lại được, khi ông nói xong, không một ai lên tiếng nữa, thờ thẫn nhìn ra ngoài trời gió mưa vần vũ, mọi người đầu ngập đầy tâm sự.

Hồi lâu, Nam Cung phu nhân bỗng khẽ nói:

- Bình nhi có cần thay bộ y phục sạch sẽ không?

Sự chú ý của bà dường như không lúc nào rời khỏi đứa con trai yêu quý, Nam Cung Bình cảm kích lắc đầu.

Lỗ Thiên Tiên bật cười nói:

- Kẻ khác thấy Bình nhi ăn mặc thế này, ai dám tin y là đứa con trai độc nhất của Nam Cung trang chủ, có lẽ đi cùng với Lỗ Thiên Tiên này thì giống hơn.

Nam Cung phu nhân khẽ thở dài:

- Hôm nay tôi với đại ca nếu có điều bất trắc, lão nhị gia xin hãy hết sức chăm lo cho Bình nhi.

Lỗ Thiên Tiên trợn mắt, ngước mặt cười:

- Nếu hai người quả có điều bất trắc, chả lẽ Lỗ Thiên Tiên này còn một mình ở lại thế gian hay sao?

Nam Cung phu nhân thoáng chau mày:

- Sao lại không thể sống một mình trên thế gian, cõi đời này còn cần đến lão nhị nhiều lắm!

- Vì sao Lỗ Thiên Tiên này phải sống một mình, trên cõi đời tuy có rất nhiều việc, song kẻ này

chẳng màng đến nữa, được cùng chết với đại ca và đại tẩu, trên đường xuống suối vàng cũng được đông vui, vậy chẳng hơn sau này phải làm cô hồn dã quỷ hay sao?

Nam Cung Thường Thứ mỉm cười thở dài.

Nam Cung Bình nghe lòng vô cùng cảm khái, bỗng thấy Tư Mã Trung Thiên phấn chấn tinh thần reo lên:

- Đến rồi...

Chỉ nghe tiếng bước chân rất chậm và khẽ theo gió vọng đến, tiếng bước chân mỗi lúc càng gần, tâm trạng mỗi người cũng mỗi lúc càng căng thẳng.

Nam Cung phu nhân rón rén dựa vào người Nam Cung Thường Thứ, đồng thời nắm lấy tay Nam Cung Bình.

Lỗ Thiên Tiên đưa mắt nhìn, vẻ buồn chợt vút qua mặt, ông phóng bước ra cửa, một cơn gió thổi tạt nước mưa vào mặt ông.

Sau cùng trên bậc tam cấp cũng xuất hiện ba bóng người chầm chậm đi lên, dáng vẻ hết sức hòa hoãn, như thể chẳng có ác ý gì cả.

Lỗ Thiên Tiên quát lớn:

- Ai đó? Nếu không báo danh thì ta xem các người như bọn cường đạo đấy!

Một trong ba người ấy khẽ buông tiếng đằng hắng, trong bóng tối chỉ thấy đầu y bóng nhẵn, dường như là một tăng nhân, cất chân một cái đã đến trước mặt Lỗ Thiên Tiên.

Lỗ Thiên Tiên thoáng ngẩn người, ưỡn ngực không nhường lấy nửa bước, tăng nhân ấy trầm giọng nói:

- Lão nạp không thường lai vãng trên chốn giang hồ, dù có nói danh tánh ra thì thí chủ cũng không biết.

Lỗ Thiên Tiên chú mắt nhìn, chỉ thấy lão hòa thượng này toàn thân ướt sũng, râu bạc phất phơ, thần sắc có vẻ trang nghiêm hòa nhã lạ thường, địch ý lập tức giảm đi mấy phần.

Hai người kia cũng kế tiếp lên đến, một người đầu đội nón chóp, mặc áo xanh sẫm, tay xách một cái bao bố ướt sũng, chiếc nón chóp phủ xuống tận vai nên không trông thấy mặt, một người tóc búi cao và cài trâm đen, quần trắng áo dài lam, là một vị đạo sĩ.

Ba người phục sức tuy khác nhau song thảy đều thần thái hiền lành.

Lỗ Thiên Tiên cất giọng ôn tồn:

- Hiện tại đây đang có biến cố, các vị đến đây việc gì?

Lão hòa thượng chấp tay mỉm cười:

- Lão nạp đến đây chính là vì biến cố phi thường của Nam Cung sơn trang, nếu thí chủ không hoài nghi, để lão nạp vào trong sẽ nói rõ tận tường.

Lỗ Thiên Tiên thoáng do dự, song ba người ấy đã cất bước đi vào đại sảnh.

Nam Cung Bình chợt động tâm thầm nhủ:

- Hiện ở ngoài sơn trang sát cơ trùng trùng sao ba người này lại vào đây bình yên thế nhỉ?

Chàng bất giác sinh lòng hoài nghi, ngẩng lên nhìn, những thấy phụ thân vẫn hết sức điềm tĩnh, bèn cũng lấy làm yên dạ.

Lão hòa thượng nọ vừa bước vào đại sảnh liền lớn tiếng niệm một câu phật hiệu, chầm chậm nhắm mắt lại như không muốn trông thấy cảnh máu đổ trong sảnh, cúi thấp đầu chậm rãi nói:

- Chỉ vì những thân ngoại vật này mà làm tổn thương nhiều nhân mạng như vậy, thí chủ không thấy tội nghiệt quá nặng sao?

Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Việc này không phải bổn ý của tại hạ, thật là cực chẳng đã, nhưng sau ngày hôm nay, tại hạ ắt sẽ đến trước mặt Đức Phật sám hối hứa nguyện, rửa sạch vết máu hôm nay.

Lão hòa thượng chợt mở mắt:

- Thí chủ đã nói vậy đủ thấy hãy còn chút thiện tâm, buông đao đồ tể xuống lập tức thành Phật ngay, thí chủ sao không đem những mầm họa này hóa cho Đức Phật Như Lai làm tiền hương hỏa tạo thiện duyên cho con cháu mai sau?

Mọi người đều thoáng biến sắc mặt, Nam Cung Thường Thứ nói:

- Tại hạ tuy có ý ấy, nhưng đáng tiếc là số tiền tài này không còn là của tại hạ nữa.

Lão hòa thượng mỉm cười:

- Người xuất gia nghiêm cấm dối trá, số tiền tài này rõ ràng là còn ở bên thí chủ, sao lại không phải là của thí chủ nữa?

Tư Mã Trung Thiên tức giận quát:

- Dù là của Nam Cung huynh, nhưng không hóa cho đại sư thì sao, chả lẽ đại sư định cưỡng đoạt?

Lão hòa thượng vẫn mỉm cười:

- Nếu các thí chủ không muốn tạo thiện duyên này thì ở nơi đây không còn việc của lão nạp nữa.

Đoạn phất tay áo lùi sau ba bước, chậm rãi nói tiếp:

- Nhưng lão nạp hôm nay đã có duyên hội ngộ với thí chủ, sau này thí chủ chết đi, lão nạp ắt sẽ niệm kinh siêu độ vong hồn cho các thí chủ.

Mọi người cùng nhìn nhau, Tư Mã Trung Thiên gằn giọng:

- Kẻ này có chết cũng không cần đại sư bận tâm đến, hãy mau lui ra...

Đạo sĩ lam bào bỗng cười ha hả nói:

- Nơi ấn đường (giữa chân mày) của thí chủ u ám, khí sắc rất là tệ, tuyệt đối không được nóng giận, bằng không ắt sẽ gặp họa sát thân, xin hãy khắc ghi.

Tư Mã Trung Thiên ngực phập phồng, mặt đầy tức giận.

Lão nhân áo xanh chậm rãi đi đến trước mặt Tư Mã Trung Thiên, bỗng đưa tay giở nón lên, lạnh lùng nói:

- Chả lẽ các hạ không tin lời ông ấy sao?

Tư Mã Trung Thiên tức giận:

- Không tin thì sao...

Ngước mắt nhìn, chỉ thấy mặt lão nhân áo xanh ấy từ mũi trở lên chằng chịt vết sẹo đao kiếm, mày tóc đều nhẵn nhụi, hai mắt ngập đầy hung quang, ông chưa từng trông thấy một gương mặt xấu xí hung tợn đến vậy bao giờ, bất giác không nói tiếp được nữa.

Vợ chồng Nam Cung Thường Thứ và Nam Cung Bình đều nghe lòng ớn lạnh, Lỗ Thiên Tiên cũng hết sức lấy làm hối hận để cho ba người này đi vào.

Lão nhân áo xanh cười ha hả:

- Đừng sợ, đừng sợ! Tại hạ tuy mặt mày hung ác nhưng lòng dạ rất hiền từ, là một người buôn bán đàng hoàng, họ hai người đã tay không đến đây hóa duyên, còn tại hạ thì có mang theo hàng hóa đến đây trao đổi một cách sòng phẳng.

Khi cười mặt mày càng thêm gớm ghiếc, tiếng cười chói lói như búa sắt nện vào trống đồng.

Nam Cung Bình, Lỗ Thiên Tiên và Tư Mã Trung Thiên mặt mày nghiêm nặng, lẳng lặng theo dõi diễn biến.

Nam Cung Thường Thứ mỉm cười:

- Các hạ đã mang đến hàng hóa gì, sao không đưa ra cho mọi người xem thử?

Lão nhân áo xanh gật gù:

- Nam Cung trang chủ quả nhiên cũng là người buôn bán làm ăn...

Đoạn trút ngược chiếc bao bọc trong tay đổ ra những cái đầu trắng nhởn bởi nước mưa cười rộ nói:

- Món hàng này bảo đảm còn tươi tốt, một cái đầu đổi lấy một chiếc rương, Nam Cung trang chủ thấy sao?

Nam Cung Thường Thứ lạnh lùng:

- Một cái đầu đổi lấy một chiếc rương, cuộc trao đổi này cũng được đấy, có điều là món hàng này không được tươi lắm.

Lão nhân áo xanh thoáng ngạc nhiên:

- Trang chủ muốn tươi hơn nữa ư?

Nam Cung Thường Thứ đột nhiên lướt đến xách một chiếc rương lên, trầm giọng nói:

- Nếu các hạ cắt đầu mình xuống tức khắc chiếc rương này sẽ thuộc về các hạ ngay.

Lão nhân áo xanh bật cười ha hả:

- Bán buôn không thành thì cũng còn nhân nghĩa, trang chủ hà tất muốn lấy mạng tại hạ.

Hai tay xua lia lịa, quay người bỏ đi.

Mọi người đều chưng hửng, chỉ thấy lão nhân áo xanh bỗng đưa chân trái móc một cái hất tung một cái đầu bay thẳng vào mặt Tư Mã Trung Thiên, thừa thế xoay người một vòng, tay phải đặt lên chiếc rương trong tay Nam Cung Thường Thứ, tay trái bổ vào vai Nam Cung phu nhân, chân phải hất mạnh lại một cái đầu tung lên, bay thẳng về phía Lỗ Thiên Tiên, kèm theo tiếng gió vụt vù hệt như một quả lưu tinh chùy.

Tư Mã Trung Thiên vừa ngẩn người chợt thấy một cái đầu người bay vút tới nhất thời không kịp tránh né, vội vung tay phóng ra một chưởng, đánh văng cái đầu ra xa mấy trượng, bay ra ngoài đại sảnh, chợt thấy gương mặt của cái đầu ấy dường như rất quen, thì ra là một vị tiêu sư dưới tay mình, bất giác rợn người, tởm lợm đến cơ hồ muốn nôn tháo ra, giận dữ thét vang, vù tung ra một quyền.

Lỗ Thiên Tiên lẹ làng lách người sang bên vài thước, chỉ nghe tiếng gió vút qua cạnh bên, rồi thì "bình" một tiếng, đầu người va vào vách tường.

Nam Cung Thường Thứ nắm chặt tay xách, cảm thấy một luồng sức mạnh truyền qua chiếc rương, vội vận kình phản kích.

Nam Cung phu nhân xoay người chuyển bước, hữu chưởng bổ ngược vào cổ tay lão nhân áo xanh.

Lão nhân áo xanh bật cười ha hả, tự nhiên lạng người ra xa, Nam Cung Thường Thứ đẩy rương tới, Nam Cung phu nhân không thu quyền kịp, "bình" một tiếng đấm vào rương vở tan, châu báu rơi vãi đầy mặt đất.

Nam Cung Bình kinh hãi nhủ thầm:

- "Lão già này tay chân đã sử dụng cùng một lúc, một chiêu bốn thức tấn công bọn người mà uy lực cũng còn như vậy, võ công quả là ghê gớm, sao trong giới võ lâm chưa từng nghe nói đến lai lịch của người này nhỉ." Lão hòa thượng nọ mỉm cười nói:

- Nam Cung đàn việt nội lực khá lắm, Nam Cung phu nhân chưởng thế nhanh nhẹn, so ra nhị vị cũng đáng kể được là bậc cử nhân tiến sĩ, còn vị thí chủ này thì.

Đưa mắt nhìn sang Tư Mã Trung Thiên cười nói tiếp:

- Chẳng qua chỉ là một tú tài bé con, nếu muốn bảng vàng đề tên thì còn phải khổ luyện thêm vài năm nữa.

Lỗ Thiên Tiên lạnh lùng hỏi:

- Còn kẻ này thì sao?

Đột nhiên lao tới xuất thủ tấn công lão hòa thượng.

Lão nhân áo xanh cười nhạt:

- Người thử tài là lão phu, các hạ đã chọn lầm người rồi!

Đồng thời phóng bước tới cản trước mặt Lỗ Thiên Tiên, phóng một chưởng vào giữa song quyền Lỗ Thiên Tiên.

Lỗ Thiên Tiên song quyền chập lại với chiêu "Thiết tỏa phong giang", nếu khuỷu tay của lão nhân áo xanh mà bị kẹp trúng, e sẽ lập tức gãy nát ngay.

Lão hòa thượng mỉm cười:

- Khá lắm!

Lão nhân áo xanh vung tay, hai ngón như móc câu bỗng phóng tới xỉa thẳng vào mặt Lỗ Thiên Tiên.

Lỗ Thiên Tiên quát lớn, bất thần tung một cước lên.

Lão hòa thượng lắc đầu:

- Tệ quá!

Chỉ thấy lão nhân áo xanh tả chưởng trấn xuống, bổ vào cổ chân Lỗ Thiên Tiên.

Đôi cước của Lỗ Thiên Tiên vốn là công người tự cứu, Lỗ Thiên Tiên lại trở thành bị công, mới thấy bắp chân sắp bị tàn phế, nào ngờ Lỗ Thiên Tiên bỗng há to miệng, ngoạm vào ngón tay lão nhân áo xanh.

Lão nhân áo xanh thoáng chưng hửng, vội triệt chiêu biến thế.

Lão hòa thượng bật cười ha hả:

- Khá lắm, khá lắm! Chỉ bằng vào chiêu miệng ấy cũng có thể được tuyển làm hiếu liêm rồi.

Lão nhân áo xanh trố mắt:

- Đó là chiêu thức gì thế?

Lỗ Thiên Tiên cười khẩy:

- Các hạ chưa từng thấy ư? Hắc hắc, quả là kém hiểu biết.

Trong khi ấy hai người đã xáp vào giao đấu, thoáng đã qua mười mấy chiêu, chiêu thức của Lỗ Thiên Tiên tuy không đúng khuôn phép lắm, song hết sức ác liệt, lão nhân áo xanh chẳng làm được gì ông, Tư Mã Trung Thiên xem đến thừ ra tại chỗ.

Đạo sĩ lam bào khẽ buông tiếng thở dài:

- Thật không ngờ trong đương kim võ lâm cũng còn được vài ba tay giỏi thế này, hạ sát đi thì thật không đành lòng.

Nam Cung Bình bỗng lạnh lùng nói:

- Trong Quần Ma đảo nếu thảy đều có hạng như các người, vậy thì Quần Ma đảo mà mọi người trong giới giang hồ khiếp sợ như hổ báo, xem chừng cũng chẳng ghê gớm như là lời đồn đại.

Đạo sĩ lam bào trố mắt:

- Chàng trai kia sao biết bọn ta đến từ Quần Ma đảo?

Nam Cung Bình cười khẩy:

- Mặt ngoài hiền lành nhưng lòng dạ độc ác, lời lẽ xảo trá, võ công không kém, lại gớm đến mức có thể vào quan tài được rồi, nếu không phải đến từ Quần Ma đảo thì còn đâu nữa?

Đạo sĩ lam bào cười ha hả:

- Khá lắm, chàng trai trẻ quả nhiên có chút đầu óc...

Chưa kịp dứt lời Nam Cung Bình đã nhặt lấy một thanh trường kiếm dưới đất vung lên công tới, đạo sĩ lam bào không tránh né, phất nhẹ tay áo cuốn lấy thanh trường kiếm trong tay Nam Cung Bình.

Nào ngờ chiêu kiếm của Nam Cung Bình trông như thực song lại là hư, mũi kiếm khẽ rung động, cổ tay nghiêng nhanh sang trái, song mũi kiếm lại đâm sang bên phải.

Chiêu "Lưu vân thiên tụ" của đạo sĩ lam bào chỉ cuốn lấy làn kiếm ảnh của Nam Cung Bình, trong khi ấy trường kiếm trong tay Nam Cung Bình đã nhắm yết hầu bên trái của lão đâm tới.

Đạo sĩ lam bào thật không thể nào ngờ được chàng thiếu niên này lại có kiếm pháp thông linh như vậy, vội phất mạnh tay áo và lùi nhanh ra sau năm bước.

Lão hòa thượng chau mày, ra chiều kinh ngạc nói:

- A di đà Phật, tiểu đàn việt đã học được bao lâu rồi?

Nam Cung Bình xẳng giọng:

- Chẳng việc gì đến đại sư!

Đoạn lại lao tới xung kiếm tấn công đạo sĩ lam bào.

Lão hòa thượng nói:

- Thấy tiểu đàn việt tuổi trẻ thông minh lại có võ công như vậy nên lão nạp đã động lòng thương tiếc, nếu chịu đi theo lão nạp, mười năm sau hẳn không khó danh đề bảng vàng Ma Cung, hai mươi năm sau sẽ có thể tranh đoạt giải trạng nguyên hay bảng nhãn.

Nam Cung Bình đanh giọng:

- Nam Cung Bình này đường đường là đấng trượng phu, chết cũng không đứng hàng ngũ với

quần ma.

Lão hòa thượng giật mình:

- Nam Cung Bình? Tiểu đàn việt là trưởng tử của Nam Cung trang chủ ư?

Nam Cung Bình quát:

- Không sai!

Bất thần vung kiếm chém vào tay áo đối phương, song không cưỡng được, lùi sau ba bước.

Lão hòa thượng nghiêm mặt chậm rãi nói:

- Nam Cung đàn việt, lão nạp đã rộng lòng mến tài của lệnh lang, định đưa hết cả gia đình của thí chủ về đảo cùng hưởng phú quý, nhưng nếu thí chủ vẫn kiên trì giữ lấy ý mình, mà lão nạp lại không muốn số tài vật này lọt vào tay những lão già trên Chư Thần điện dùng làm điều ác, và bậc nhân tài như lệnh lang bị những lão già vô tri hồ đồ kia lợi dụng hôm nay không chừng, đành phải đại khai sát giới.

Nam Cung Thường Thứ chợt động tâm bỗng trầm giọng nói:

- Nhị đệ! Bình nhi! Dừng tay ngay.

Nam Cung Bình lập tức lạng người lướt trở về.

Lỗ Thiên Tiên cũng đã hơi thở hào hển, toàn lực công ra mấy quyền, bước lui sau lão nhân áo xanh, ba bước xoay, người lướt đến cạnh Nam Cung Thường Thứ, gằn giọng nói:

- Đại ca tuyệt đối đừng nên xiêu lòng bởi lời lẽ của lão hòa thượng này, trên Quần Ma đảo thu nạp toàn những kẻ đại gian ác, còn trong Chư Thần điện đều là những hào sĩ nghĩa nhân trong võ lâm qui ẩn, điều khác không kể, nội bấy nhiêu cũng đủ rõ hai nơi Chư Thần và Quần Ma đâu thiện đâu ác rồi. Hôm nay việc đã như vậy thì chúng ta cũng đành liều mạng với bọn ma đầu này thôi.

Tư Mã Trung Thiên vung mạnh hai tay:

- Đúng vậy, liều thôi!

Nam Cung Thường Thứ thoáng chau mày nghiêm giọng:

- Hai nơi ấy ai thiện ai ác đều chỉ nghe theo lời đồn đại, chúng ta đâu thể qua đó mà khẳng định được.

Lão hòa thượng nhẹ gật đầu:

- A di đà Phật, lời lẽ của Nam Cung đàn việt quả là công bằng!

Nam Cung Thường Thứ trầm nét mặt:

- Tuy nhiên, lời giao ước của Nam Cung thế gia với Chư Thần điện đã hơn trăm năm, dù ai thiện ai ác tại hạ cũng không thể hủy ước của tổ tông, hôm nay tại hạ không còn sự lựa chọn nào khác, nhưng việc thắng bại cũng chưa biết chừng, Tư Mã tiêu đầu hiệp lực với nhị đệ tại hạ đấu

với vị bằng hữu này, thắng bại mỗi bên chiếm nữa phần, vợ con tại hạ liên thủ cũng chưa hẳn thua bại vị đạo trưởng này, cho nên then chốt thắng bại ở đây là ở tại hạ với đại sư, nếu chúng ta mà phân thắng bại thì cục thế được khẳng định ngay.

Lão hòa thượng chắp tay:

- Sự phân tích của Nam Cung đàn việt cũng chẳng sai lệch lắm, nhưng võ công của thí chủ dứt khoát không phải là đối thủ của lão nạp.

Nam Cung Thường Thứ trầm giọng:

- Cục thế đã vậy thì chúng ta hà tất bắt chước hạng tiểu nhân tầm thường chém giết lẫn nhau...

Lão hòa thượng nhướng mày ánh mắt, chớp động ngắt lời:

- Vậy là thí chủ định đơn độc tỉ thí với lão nạp?

Nam Cung Thường Thứ gật đầu:

- Đúng vậy!

Lão nhân áo xanh bỗng lên tiếng:

- Cách ấy tuyệt đối không được...

Lỗ Thiên Tiên vội nói:

- Đại ca hãy để tiểu đệ ra tay thì hơn!

Nam Cung Bình cũng vội nói:

- Có mặt hài nhi, đâu thể để cho phụ thân đích thân động thủ.

Lão hòa thượng mỉm cười:

- Lệnh đệ với lệnh lang đều sợ thí chủ bị thất thế nên đã có ý ngăn cản, đó cũng là lòng hiếu đệ của họ, thí chủ nên...

Nam Cung Thường Thứ nghiêm giọng ngắt lời:

- Khi đã phân ra thắng bại thì sao?

Rồi đanh giọng như nắm chắc phần thắng:

- Nếu tại hạ thua bại, cả gia đình họ Nam Cung tùy ý đại sư xử lý.

Nhóm Lỗ Thiên Tiên vốn nhận thấy lão hòa thượng này võ công hẳn là cao thâm khôn lường, giờ đây không khỏi hết sức lấy làm lạ, song mọi người đều biết Nam Cung Thường Thứ cả đời thận trọng, không bao giờ làm điều thiếu chắc chắn, nên trong lòng tuy kinh nghi song thảy đều lặng thinh.

Lão hòa thượng đảo quanh mắt, cười ha hả nói:

- Lão nạp tuy có ý như vậy, nhưng ngặt nỗi hai vị bằng hữu của lão nạp chưa chắc đã bằng lòng.

Đạo sĩ lam bào và lão nhân áo xanh vẻ mặt đều thâm nghiêm, đồng thanh nói:

- Không bao giờ bằng lòng!

Nhóm Lỗ Thiên Tiên càng thêm thắc mắc, việc này rõ ràng có lợi cho họ, vậy mà hai người này lại kiên quyết từ chối.

Nam Cung Thường Thứ ngước mặt cười:

- Quả nhiên tại hạ đã đoán không lầm.

Lão hòa thượng biến sắc:

- Không lầm điều gì?

Nam Cung Thường Thứ ngưng lời:

- Nghe đồn thuật dịch dung của Đắc Ý phu nhân tinh vi nhất thiên hạ, hôm nay được thấy quả là danh bất hư truyền, chỉ tiếc là phu nhân đã quên mất một điều.

Mọi người đều rúng động cõi lòng, chỉ thấy lão hòa thượng chớp mắt nói:

- Quên mất điều gì?

Nam Cung Thường Thứ mỉm cười:

- Phu nhân tuy luôn miệng nói toàn những lời của người xuất gia, song lại quên mất trên đầu của hòa thượng sao lại không có vết thọ giới, trong tay không có tràng hạt, hai tay luôn chắp lại, mình mặc áo cà sa mà chân lại mang giầy văn sĩ, và điều không nên nhất là phu nhân tuy làm ra bộ mặt trang nghiêm song ánh mắt lại chớp lia lịa, đâu có vẻ gì là một vị cao tăng.

Thoáng ngưng, đoạn gằn giọng nói tiếp:

- Phu nhân tuy rất khôn khéo, hiểu biết mọi mặt, song nếu võ công cao hơn chút nữa thì tại hạ cũng không thể nào thăm dò ra được phu nhân là ai, đáng tiếc là phu nhân tự biết mình võ công kém cõi, trước sau vẫn không dám động thủ với tại hạ. Xem ra trong giới võ lâm, dẫu người nào có ngàn vạn xảo kỹ cũng không bằng được võ công thâm tuyệt.

Lão hòa thượng ngớ ra hồi lâu, bỗng cười khanh khách:

- Tuy rằng bổn phu nhân đã đánh giá quá thấp trí tuệ của các người nên mới có sự sơ xuất như vậy, nhưng trang chủ khám phá ra được sự giả trang của bổn phu nhân cũng chẳng phải dễ dàng, trước tiên bổn phu nhân lẽ ra không nên mang ra sử dụng môn "Đăng phách ma âm, tiêu hồn tuyệt vũ" hãy chưa được thành thạo, để cho trang chủ đoán ra Đắc Ý phu nhân hẳn đang ở gần đây. Điều không nên nữa là bổn phu nhân đã giả dạng thành một hòa thượng, khắp trong thiên hạ hòa thượng nào mà có đôi mắt như vậy chứ?

Vừa nói vừa đưa tay vuốt mặt, thoáng cái vị lão hòa thượng đạo mạo trang nghiêm đã biến thành một mỹ phụ trung niên diễm lệ tuyệt trần.

Nam Cung Thường Thứ nghiêm giọng:

- Phu nhân đã lộ chân tướng còn chưa chịu lui ra mau, chả lẽ quả muốn đổ máu ở đây thật ư?

Đắc Ý phu nhân đảo mắt cười:

- Ba người đấu với năm quả hơi kém thế.

Giọng nói thị trong trẻo, hoàn toàn khác biệt với giọng già nua khi nãy.

Nam Cung Thường Thứ lạnh lùng ngắt lời:

- Phu nhân phân tích tình thế cũng rất là công bằng.

Đắc Ý phu nhân cười:

- Chỉ tiếc là Nam Cung trang chủ dù thông minh sáng suốt song cũng đã quên mất một điều.

Nam Cung Thường Thứ thoáng ngạc nhiên:

- Quên mất điều gì?

Đắc Ý phu nhân cười khanh khách:

- Trang chủ đã quên mất Đắc Ý phu nhân ngoài tài dịch dung và thay đổi tiếng nói, còn có một tuyệt kỹ độc đáo...

Nam Cung Thường Thứ tái mặt buột miệng:

- Dùng độc...?

Đắc Ý phu nhân cười đắc ý:

- Đúng vậy! Trang chủ lại đoán đúng nữa, nhưng rất tiếc là đã quá muộn màng...

Nam Cung Thường Thứ vội lùi sau một bước khẽ quát:

- Nín thở mau!

Đắc Ý phu nhân cười:

- Bổn phu nhân đã bảo muộn là muộn rồi, hiện các người đã hít phải độc khí vô vị vô hình của bổn phu nhân, không đầy nữa giờ dù là Hoa Đà phục sinh cũng chẳng cứu được nữa.

Nam Cung Thường Thứ mặt trắng nhợt trầm giọng nói:

- Toàn những lời khoác lác, dù miệng lưỡi phu nhân có dẻo đến mấy cũng khó thể khiến người tin được.

Đắc Ý phu nhân đảo tròn mắt cười:

- Trang chủ tuy miệng nói cứng, song thật ra trong lòng thì sớm đã tin, đúng chăng? Bởi trang chủ từng nghe trên chốn giang hồ đồn đại đã lâu, "Như ý tán hồn vụ (sương)" của Đắc Ý phu nhân vô sắc vô vị, nếu không được uống thuốc giải từ trước, trong phạm vi ba trượng, bất kể người hay súc vật chỉ cần dính phải một chút là không thể nào sống qua khỏi một giờ, chỉ đáng tiếc là loại sương độc ấy chưa thể tung ra xa được, sở dĩ bổn phu nhân phải cực khổ hóa trang

thành một vị hòa thượng hiền từ đội mưa đến đây chính là để cho các người không kịp đề phòng thì mới dễ dàng thực hiện thủ đoạn.

Nghe giọng nói dịu ngọt và ánh mắt lúng liếng khêu gợi của Đắc Ý phu nhân, Nam Cung Bình bất giác liên tưởng đến Quách Ngọc Hà, chàng thầm nhủ:

- Những người đàn bà độc ác sao đều như vậy cả nhỉ?

Bỗng nghe Lỗ Thiên Tiên quát lớn:

- Hay cho ả độc phụ, ta liều mạng với ngươi!

Tư Mã Trung Thiên cũng cúi xuống nhặt ngọn thiết kích dưới đất, lão nhân áo xanh và đạo sĩ lam bào lập tức lạng người tới cản trước mặt họ.

Đắc Ý phu nhân lạnh lùng:

- Các người còn chưa chịu mau cầu xin bổn phu nhân, chả lẽ không còn muốn sống nữa sao?

Tư Mã Trung Thiên liền chững người, sực nghĩ đến vợ con và cơ nghiệp.

Lỗ Thiên Tiên gắt giọng:

- Lão phu đã sống đủ lắm rồi!

Song quyền vung ra tới tấp. Đắc Ý phu nhân nhoẻn cười:

- Các hạ đã sống đủ, chả lẽ người khác cũng vậy hay sao?

Lỗ Thiên Tiên song quyền chững lại, lùi sau ba bước, quét mắt nhìn, chỉ thấy Tư Mã Trung Thiên dáng vẻ thiểu não. Nam Cung Thường Thứ mặt mày nghiêm lạnh, còn Nam Cung phu nhân thì buồn bã nhìn Nam Cung Bình.

Lỗ Thiên Tiên lặng người, thầm buông tiếng than:

- "Đành thôi! Lỗ Thiên Tiên hỡi Lỗ Thiên Tiên, ngươi cô thân một mình không vợ không con, tất nhiên là không bận tâm đến sự sống chết, còn người ta thì vợ con đầy đủ, làm sao giống như ngươi được? Hơn nữa, nàng đang sống hạnh phúc với chồng con, ngươi đâu thể vì nhất thời nóng nảy mà làm hại nàng táng mạng được?" Phải biết tính tình ông thiên khích, tình cảm nồng nhiệt, nên mới thất vọng vì tình mà mai danh ẩn tánh suốt hai mươi năm dài, trăm phương ngàn kế tạo được trăm vạn gia tài mà bản thân lại thiếu ăn kém mặc, nghĩ đến đây bất giác nghe lòng trống lạnh, buông thõng hai tay không nói gì thêm nữa.

Nam Cung phu nhân buồn bã nhủ than:

- "Lỗ lão nhị đã vì mình phải nín nhịn thật ra mình cũng đâu bận tâm đến sự sống chết, nhưng còn Bình nhi... " Đưa mắt nhìn sang Nam Cung Thường Thứ, hai vợ chồng ánh mắt chạm nhau, tâm ý tương thông, nhất thời đều bùi ngùi đau xót, Nam Cung Bình lại thầm nhủ:

- "Mình tuy có ý định liều mạng, nhưng đâu thể khinh cử vọng động mà làm hại đến song thân, có điều vấn đề của đại ca Long Phi thì phải hỏi mới được." Đoạn ngẩng lên lớn tiếng nói:

- Tại sao bà lại làm hại đại ca Long Phi tôi đến nông nổi ấy, hiện giờ đại ca tôi ở đâu?

Đắc Ý phu nhân mỉm cười:

- Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn vâng lời, tất nhiên bổn phu nhân sẽ cho ngươi biết rõ về đại ca ngươi.

Đoạn đảo quanh mắt nói tiếp:

- Hiện trời đã gần sáng, độc khí cũng sắp phát tác, các ngươi đã không chiến lại cũng không hàng, chả lẽ muốn ở đây chờ chết thật.

Nam Cung Thường Thứ bỗng buông tiếng cười khảy:

- Phu nhân khoan vội đắc ý, trong thiên hạ không thể có loại thuốc độc nào mà không giải được.

Đắc Ý phu nhân cười khanh khách:

- Khỏi phải nói, bổn phu nhân cũng biết trang chủ định rào đón hầu tìm ra lai lịch thuốc độc của bổn phu nhân, thú thật loại thuốc độc này khắp thiên hạ chỉ có hai nhà, nói cách khác khắp thiên hạ cũng chỉ có thuốc giải của hai nhà này là cứu chữa được thôi. Nhưng trong số, một nhà lại xa tận ngoài Quan Ngoại, lúc này dù có chắp cánh cũng không bay đi kịp.

Nam Cung Bình chợt động tâm, Nam Cung phu nhân rầu rĩ nói:

- Thật ra phu nhân muốn chúng tôi như thế nào mới chịu...

Chưa dứt lời bỗng nghe "chíp" một tiếng, một con chim sáo màu đen bay vút qua cửa sổ đậu trên góc một chiếc rương, hai cánh vỗ mạnh, nước mưa văng bắn, lại ngửa cổ kêu lên một tiếng nữa, con chim này tuy nhỏ, song dáng vẻ hết sức uy nghi.

Nam Cung Thường Thứ bỗng mừng rỡ:

- Đến rồi! Đến rồi!

Con chim sáo liền vỗ cánh bay đến đậu lên vai Nam Cung Thường Thứ, bắt chước kêu lên:

- Đến rồi! Đến rồi...

Rồi thì ngoài bậc cấp bỗng vang lên "keng" một tiếng, nơi cửa sảnh lập tức xuất hiện một bóng người cao to dị thường, hệt như một hòn núi chắn cản mưa gió từ ngoài thổi vào.

Người có vóc dáng khôi vĩ ấy lại mặc một chiếc áo ấm cao quý, song rất cẩu thả, bảy chiếc khuy chỉ cài có ba, ngực phanh rộng chắc và đầy lông lá, búi tóc cũng lòa xòa rối rắm. Dưới trán là đôi mày rậm rì và sắc như hai thanh kiếm, mắt trái được che bởi một cái chụp đen, càng làm cho mắt phải nổi bật hơn, tay trái uể oải buông thẳng xuống đầu gối, tay phải chống một cây nạng sắt đen nhánh, chân phải đã bị cụt mất, ánh mắt sáng quắc chỉ cần quét thoáng qua, mọi sự trên cỏi đời dường như không thể thoát khỏi. Thế nhưng mí mắt y lại uể oải buông rủ xuống, dáng vẻ ấy lại càng làm cho con người vạm vỡ ấy nổi bật hơn.

Lập tức mọi người hiện diện đều tập trung ánh mắt về phía người mới xuất hiện.

Đắc Ý phu nhân giật nẩy mình, ánh mắt lập tức lộ vẻ kỳ dị.

Con chim sáo kêu lên "chíp" một tiếng bay về đậu lên vai y.

Nam Cung Thường Thứ thoáng ôm quyền nói:

- Chờ đợi đại giá đã lâu, xin mời vào!

Người nọ chầm chậm gật đầu:

- Đây là lệnh lang phải không?

Vụt nhìn vào mặt Nam Cung Bình, ánh mắt rực lên, đoạn lại cúi xuống, đưa tay vuốt chiếc cằm nhẵn nhụi, mắt hấp him nói:

- Khá lắm... quả là một trang hảo hớn.

Đắc Ý phu nhân rón rén thụt vào trong góc tối, hai tay rụt vào trong tay áo.

Đạo sĩ lam bào và lão nhân áo xanh đứng đờ đẫn, mặt nghiêm nặng, mắt không chớp nhìn lão nhân độc nhãn.

Lão nhân độc nhãn hờ hững mỉm cười, chẳng thèm quay đầu lại, chậm rãi nói:

- Đừng hoài công, "Như ý tán hồn vụ" chẳng làm gì được lão phu đâu.

Đắc Ý phu nhân giật mình, liền buông tay xuống, lão độc nhãn chống nạng sắt xuống đất "keng" một tiếng, thân hình kềnh càng chậm rãi đi vào, gật gù nói:

- Hay lắm, đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi...

Con sáo cũng bắt chước kêu lên:

- Hay lắm, hay lắm...

Đạo sĩ lam bào và lão nhân áo xanh cùng nhanh chóng nháy mắt ra hiệu, lén lút từ sau lưng lão độc nhãn lao tới.

Lão độc nhãn không hề quay lại, khẽ quát:

- Không được động đậy!

Đạo sĩ lam bào và lão nhân áo xanh tay đã vươn ra, song lập tức chững lại ngay.

Lão độc nhãn chầm chậm quay lại, cười biếng nhác nói:

- Cách biệt bao năm, sao hai người vẫn hay làm những điều lén lút thậm thụt như thế này.

Đạo sĩ lam bào cười khan:

- Cách biệt bao năm, chẳng qua bần đạo muốn chào hỏi cố nhân đó thôi, lẽ nào lại có ý ám toán?

Lão độc nhãn nhắm mắt lại:

- Thôi được...

Đưa tay vuốt lông chim sáo, nói tiếp:

- Hai người cũng đã tìm đến Quần Ma đảo, vậy hôm nay đến đây hẳn là để chống đối lão phu, đúng chăng?

Lão nhân áo xanh lên tiếng:

- Không sai!

Trở bộ lùi sau một bước, ánh mắt gườm gườm nhưng không dám động đậy.

Lão độc nhãn ném cho y cái nhìn ơ hờ, nhếch môi cười khinh bỉ, quay lại nói:

- Nam Cung trang chủ, tài vật đã chuẩn bị đầy đủ và lệnh lang đã có mặt, nếu có rượu ngon hãy mang ra hai hũ, uống song rồi lên đường.

Lão nhân áo xanh gằn giọng:

- Ta biết ngươi chẳng xem bọn ta vào đâu, nhưng hôm nay nếu muốn đưa những chiếc rương này ra khỏi đây, thật còn khó hơn lên trời.

Đạo sĩ lam bào cười khanh khách:

- Võ công của hai ta tuy không bằng ngươi, nhưng với hai chọi một, chưa chắc ngươi đã chiếm được phần thắng, và lại... hắc hắc! Gia đình họ Nam Cung không chừng cũng đứng về phía bên này.

Lão độc nhãn không mở mắt, chậm rãi nói:

- Hai người không nói thì lão phu cũng biết, nhưng vị đại cô nương nếu hôm nay không ngoan ngoãn trao thuốc giải ra, còn muốn sống rời khỏi Nam Cung sơn trang hay sao?

Đắc Ý phu nhân biến sắc, song cười khúc khích nói:

- Ôi chà, tôn giá không muốn tôi đi thì tôi đi theo tôn giá vậy!

Lão độc nhãn cười ơ hờ:

- Được được... Vô Đầu Ông, Hắc Tâm Khách, hai người hãy mau bắt lấy y thị đem lại đây để lão phu cho y thị dược thoải mái.

Tư Mã Trung Thiên thót người, thì ra hai người này lại là Vô Tâm Song Ác, thảo nào võ công tinh tuyệt và thủ đoạn tàn ác thế này.

Phong Trần Tam Hữu cũng thoáng biến sắc mặt, chỉ Nam Cung Bình là sinh sau đẻ muộn nên không biết lai lịch của Vô Tâm Song Ác, kẻ tanh máu nhất trên chốn giang hồ trong trăm năm qua.

Lão nhân áo xanh Vô Đầu Ông cười sắc lạnh:

- Hai ta bắt lấy y thị cho ngươi ư? Hắc hắc... Sau khi ngươi vào Chư Thần điện, sao nói năng điên khùng thế này?

Lão độc nhãn lạnh lùng:

- Chả lẽ hai ngươi đã chán sống rồi, không cần đến thuốc giải nữa hay sao?

Vô Đầu Ông và Hắc Tâm Khách cùng biến sắc, đồng thanh nói:

- Ngươi nói sao?

Lão độc nhãn cười ha hả:

- Thì ra hai ngươi còn chưa hay biết... Thôi được lão phu hỏi hai ngươi, hai ngươi đã ngửi thuốc giải trước chưa?

Vô Tâm Song Ác thót người, mặt mày tái mét, lão độc nhãn cười to nói:

- Hai ngươi tưởng đâu y thị chỉ hù dọa gia đình họ Nam Cung chứ thật ra không hề sử dụng sương độc, chỉ bởi hai ngươi cũng không biết y thị đã tung chất độc tự bao giờ, đúng không nào?

Hắc Tâm Khách mặt càng tái ngắt, những vết sẹo trên mặt Vô Đầu Ông ánh lên ghê rợn.

Đắc Ý phu nhân cười khẽ:

- Đừng nghe y nói bừa!

Song nghe tiếng cười khẽ run rẩy, Vô Tâm Song Ác cùng quay phắt lại, Vô Tâm Khách gằn giọng:

- Phu nhân đã rải sương độc thật ư?

Đắc Ý phu nhân mặt mày xám ngắt:

- Có... đâu có...

Vô Đầu Ông từng bước sấn tới, gằn giọng:

- Đưa thuốc giải đây!

Lão độc nhãn như đã cười mệt, nghiêng người dựa vào đống rương, chậm rãi nói:

- Thuốc giải thật khi ngửi vào sẽ liên tiếp hắt hơi bảy cái, ngươi đừng để cho y thị lừa gạt đấy.

Đắc Ý phu nhân thoái lui, giọng sợ hãi:

- Y... y nói láo đấy...

Vô Đầu Ông nghiến răng gay gắt:

- Thị mà không đưa thuốc giải thật ra, ta sẽ xé xác thị ra muôn mảnh.

Đắc Ý phu nhân thất sắc:

- Để tôi... đưa cho...

Thò tay vào lòng, bất thần vung tay, mười mấy đóm sáng bay vút ra, đồng thời lẹ làng tung mình vọt qua cửa sổ.

Hắc Tâm Khách phất tay áo, Vô Đầu Ông hai tay vung vẩy, ám khí đều bị đánh văng, chân vẫn không dừng, quát lớn:

- Chạy đâu cho khỏi!

Rồi cũng phóng qua cửa sổ đuổi theo, một đóm sáng khác bay về phía Nam Cung Bình, chàng liền đưa tay toan bắt lấy để xem thử đó là môn ám khí gì.

Bỗng cảm thấy cổ tay tê dại, "keng" một tiếng, đóm sáng văng bay ra xa, lão độc nhãn chẳng rõ từ bao giờ đã đến bên cạnh, hai ngón tay trái gõ nhẹ vào cổ tay chàng, tay phải vung nạng sắt lên đánh văng đóm sáng kia, thân hình kềnh càng là thế, song thân pháp lại nhanh khôn tả.

Nam Cung Bình thoáng ngẩn người, lão độc nhãn lại trở về với dáng vẻ lười nhác uể oải, cà nhắc quay về chỗ cũ, dựa người vào đống rương, chậm rãi nói:

- Món đồ chơi đó không động vào được.

Nam Cung Bình ngơ ngác:

- Không động vào được ư?

Lão độc nhãn đưa tay sờ cằm, cười hề hề nói:

- Vị đại cô nương kia tuy không có khả năng thi triển phấn độc sương, nhưng về ám khí thì tuyệt độc khôn cùng, không động vào được, cái chân của lão phu chính là đã bị ám khí của chồng thị phóng trúng vào, lúc hỏa thiêu Vạn Thú sơn trang suýt chút nữa thì phải toi mạng, cuối cùng đành phải chặt bỏ.

Mọi người đều kinh hãi, Tư Mã Trung Thiên buột miệng:

- Tôn giá nói sao?

Lão độc nhãn ánh mắt thoáng lộ vẻ mai mỉa, cười nói:

- Trên cõi đời làm gì có loại thuốc độc vô sắc vô vị, lại có thể tung ra mà kẻ khác hoàn toàn toàn không hay biết, nếu có thật như vậy thì vị đại cô nương ấy đã hoành hành khắp thiên hạ rồi.

Lão quét mắt thoáng nhìn qua gương mặt ngơ ngẩn của mọi người, đoạn nói tiếp:

- "Như ý tán hồn vụ" chẳng qua chỉ là loại khói độc nhạt màu, mắt vẫn có thể trông thấy được, lão phu đã được lĩnh giáo từ lâu rồi. Khi nãy lão phu nói vậy chẳng qua là để cho chúng cấu xé lẫn nhau, cho vị đại cô nương kia nếm thử độc hình rút gân lột da của Vô Tâm Song Ác... Ha ha, y thị lấy ở đâu ra được thuốc giải làm cho người ta hắt hơi bảy cái? Nhưng có điều... vị đại cô nương ấy cũng chẳng phải dễ trêu, rốt cuộc chỉ e Vô Tâm Song Ác cũng phải thiệt thân.

Tiếng cười nhạo báng của lão vang vọng trong đại sảnh, khiến bầu không khí lập tức trở nên có phần sinh động.

Tư Mã Trung Thiên nhướng mày, ngước mặt cười nói:

- May thay, lão phu suýt nữa đã bị y thị dối gạt rồi.

Lão độc nhãn ném cho Tư Mã Trung Thiên cái nhìn khinh bỉ, lạnh lùng nói:

- Nếu là người không sợ chết thì thị đâu có dối gạt được.

Tư Mã Trung Thiên thoáng ngớ người, đoạn quát lớn:

- Chả lẽ tôn giá không sợ chết ư?

Lão độc nhãn trầm giọng:

- Ai bảo lão phu không sợ chết? Kẻ không sợ chết đều ngốc nghếch cả.

Tư Mã Trung Thiên thừ ra một hồi, đoạn buồn bã cúi mặt lẩm bẩm:

- Tôn giá quả là không sợ chết... bằng không đâu dám đơn thân đang đêm xông vào Vạn Thú sơn trang, hỏa thiêu bách thú, hạ gục Phục Thủ Sơn Quân...

Lão độc nhãn ngửa mặt cười:

- Đó chỉ là lúc thiếu niên, nhưng bây giờ càng già càng gian xảo, hôm nay lão phu cũng chẳng muốn liều mạng động thủ, đành chỉ giở chút thủ đoạn và gian kế.

Nam Cung Thường Thứ mỉm cười:

- Tại hạ tuy sớm biết các hạ võ công kinh người, song không ngờ tiền bối lại là Phong Mạn Thiên đại hiệp, và càng không ngờ sau đại hội Hoàng Sơn, Phong đại hiệp đã quy ẩn suốt bao năm mà lại còn trên nhân thế.

Phong Mạn Thiên cười:

- Sau đại hội Hoàng Sơn, giới giang hồ tưởng đâu là những lão quái vật kia thảy đều đã chết sạch, chỉ còn lại hai người Thần Long và Đơn Phụng, chứ nào biết những lão già mà không chết ấy hãy còn rất nhiều trên nhân thế, nhưng đại đa số đã đến Chư Thần và Quần Ma, nghiêm chỉnh mà nói, cũng chẳng khác nào đã chết.

Nam Cung Bình sửng sốt:

- Phong đại hiệp chính là người mà giới võ lâm đã gọi là "Mạo Hiểm Quân Tử, Trường Tiểu Thiên Quân" phải không?

Phong Mạn Thiên ngửa mặt cười:

- Đó chẳng qua là giới giang hồ đã gọi bừa thôi, lão phu đâu phải là "quân tử" mà chỉ là một tiểu nhân đích thực thôi.

Khi cất tiếng cười, toàn thân lão đều tràn đầy sức sống, lúc ngưng cười lại trở nên uể oải chán chường. Lúc này mưa gió đã ngơi, bên ngoài đã lờ mờ sáng.

Nam Cung Thường Thứ và Lỗ Thiên Tiên nhặt lấy số châu báu vung vãi dưới đất tập trung lại, bỏ trở lại vào trong hai chiếc rương khi nãy đã bị bung nắp.

Nam Cung phu nhân mang ra một hủ rượu ngon và một chiếc áo khô, rượu ngon trao cho Phong Mạn Thiên, áo khô đưa cho Nam Cung Bình thay đổi, bầu không khí vốn ngập đầy sát cơ

trong đại sảnh, giờ lại trở nên xốn xang bùi ngùi của cuộc chia ly.

Phong Mạn Thiên và Lỗ Thiên Tiên lẳng lặng ngồi đối diện nhau không ngừng nốc rượu, con sáo nhỏ cũng thè lưỡi liếm rượu trên mép ly, hai người một chim trong chốc lát đã uống cạn hủ rượu ngon.

Phong Mạn Thiên đưa tay vỗ vai Lỗ Thiên Tiên, cười híp híp nói:

- Tửu lượng khá lắm!

Lỗ Thiên Tiên cười to:

- Tửu lượng của các hạ chẳng kém, thật Lỗ Thiên Tiên chẳng hiểu nổi vì lẽ gì các hạ lại đến ở trong Chư Thần điện, ở ngoài đời uống rượu chẳng vui thú hơn ư?

Vẻ mai mỉa trong mắt Phong Mạn Thiên vụt tắt, ngửa mặt thừ ra một hồi, bỗng đứng phắt dậy, lẩm bẩm:

- Vui thú, vui thú lắm... Ôi! Trọn cõi đời đâu có buổi tiệc nào là không tàn, trời đã sáng rồi, lúc này không đi còn chờ đến bao giờ.

Nam Cung phu nhân rung người, giọng xót xa:

- Đi ngay bây giờ ư?

Phong Mạn Thiên nói:

- Thừa lúc lũ khốn khiếp ấy chưa quay trở lại, đi sớm để khỏi phiền phức.

Nam Cung phu nhân buồn bã đưa mắt nhìn Nam Cung Bình, đoạn nói:

- Dưới hầm còn có vài hủ rượu ngon nữa, Phong đại hiệp uống rồi hẳn đi.

Phong Mạn Thiên sụp mắt xuống, trầm giọng:

- Rượu rồi cũng có lúc uống hết, người cuối cùng rồi cũng phải ra đi, phu nhân bảo có đúng không?

Nam Cung phu nhân im lặng một hồi, đoạn chầm chậm gật đầu nói:

- Cuối cùng rồi cũng phải ra đi...

Từ từ đưa tay ra cài một chiếc khuy áo cho Nam Cung Bình, nói tiếp:

- Bình nhi, hãy tự bảo trọng lấy thân, phải lễ phép với Phong lão tiền bối.

Phải biết trên cõi đời lòng từ mẫu nào cũng vậy, trước khi xa rời con yêu càng kéo dài thời gian càng tốt...

Nam Cung Bình tuy nước mắt ràn rụa, song vẫn gượng cười nói:

- Hài nhi đâu phải mới xa nhà lần đầu, trên đường tự sẽ thận trọng.

Lỗ Thiên Tiên ngoảnh đi nơi khác, không đành lòng nhìn cảnh tượng não lòng ấy nữa.

Tư Mã Trung Thiên cúi đầu ngồi trên ghế dựa, lúc này nếu có người trông thấy, chẳng ai tin đây chính là Thiết Kích Hồng Kỳ danh lừng Trung Nguyên.

Nam Cung phu nhân tay run run, một chiếc khuy áo mà tưởng chừng không bao giờ cài được xong.

Nam Cung Bình chợt cảm thấy lưng bàn tay lành lạnh, chàng không cần nhìn cũng biết chắc đó chính là nước mắt của người mẹ hiền.

Chàng chợt nghe nhiệt huyết dâng lên đến cổ họng, bỗng lớn tiếng nói:

- Mẹ đừng lo, con thề nhất định sẽ quay trở về.

Lỗ Thiên Tiên bỗng vỗ mạnh tay lên vai, lớn tiếng:

- Khá lắm, có chí khí! Trên cõi đời có chuồng nào dù kiên cố đến mấy cũng không thể nào giam hãm được quyết tâm của trí nam nhi có chí khí, Phong đại hiệp bảo có đúng không?

Phong Mạn Thiên uể oải mở mắt ra:

- Phải không? Không phải? Phải không?

Lỗ Thiên Tiên ngó người, bỗng cũng thở dài nói:

- Phong đại hiệp, những chiếc rương kia, hai người làm sao vận chuyển được?

Phong Mạn Thiên trầm ngâm:

- Các vị phải chăng muốn đưa một đoạn đường? Cũng được, đưa tiễn một đoạn đường...

Đoạn ngửa mặt cười nói tiếp:

- Dầu tiễn đưa ngàn dặm thì cuối cùng cũng phải chia tay, nhưng tiễn thêm một đoạn đường cũng tốt, Nam Cung trang chủ bảo có phải không?

Nam Cung Thường Thứ quét mắt nhìn quanh, đoạn buồn bã nói:

- Chẳng hay Tư Mã huynh có thể ở tạm lại đây, chờ tân chủ nhân đến rồi hẵn ra đi được chăng?

Tư Mã Trung Thiên chầm chậm gật đầu:

- Xin Nam Cung huynh cứ yên tâm, tiểu đệ tuy đã già, nhưng việc vặt vãnh ấy cũng còn làm được.

Nam Cung phu nhân nhoẻn cười:

- Vậy thì làm phiền Phong đại hiệp quá!

Chiếc khuy áo lập tức được cài xong ngay.

Tư Mã Trung Thiên đưa mắt nhìn ra ngoài nói:

- Tiểu đệ nguyên có một cỗ xe ngựa ở ngoài sơn trang tiếp ứng, giờ chẳng hiểu có còn đó hay không?

Lỗ Thiên Tiên đứng phắt dậy sốt sắng:

- Để Lỗ Thiên Tiên này đi cho.

Liền thì phi thân phóng vút đi, Nam Cung Bình vội nói:

- Nhị thúc chờ tiểu điệt với!

Lập tức phi thân theo sau, hai người sóng vai nhau phóng đi trên đường núi, chỉ thấy mặt đất ngổn ngang kiếm gãy đao tàn, xác chết nằm rãi rác trong cỏ dại, máu đã bị nước mưa gội sạch.

Hai người không khỏi nghe lòng bồi hồi xốn xang, không hẹn cùng thả chậm bước, quay nhìn quanh quất, có mấy con ngựa vô chủ cột nơi bìa rừng, đang vô tư gặm cỏ một cách ngon lành.

Nam Cung Bình ngước mắt hít vào một hơi không khí trong lạnh và ẩm ướt, cùng Lỗ Thiên Tiên bước vào trong rừng. Đột nhiên, trong bụi cỏ ngoài xa vang lên những tiếng rên la thảm thiết, hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng tung mình phóng đi, chỉ thấy hai cây bạch dương lá cành tan tác, thân cây như bị người dùng nội gia chân lực cào cấu, vết ngón tay chằng chịt. Lớp cỏ dưới đất cũng bị giày xéo một khoảng rộng, hai người ngưng thần chầm chậm bước tới, bỗng nghe một tiếng cười thảm thiết, hai bóng vụt đứng lên trong bụi cỏ.

Nam Cung Bình giật mình, khẽ quát:

- Ai đó?

Vừa dứt tiếng đã nhận ra hai người ấy chính là Vô Tâm Song Ác, chỉ thấy họ áo quần xốc xếch, mình đầy cỏ dại, dường như đã từ dưới gốc cây lăn tới, mặt đầy vét nhăn, hai mắt lòi ra ngập đầy hung quang.

Nam Cung Bình và Lỗ Thiên Tiên tuy gan dạ nhưng trông thấy dáng vẻ của hai người này cũng không khỏi rợn người, lòng bàn tay vả mồ hôi lạnh.

Vô Đầu Ông cười ghê rợn, gào to:

- Thuốc giải... thuốc giải... đưa thuốc giải đây...

Hai tay dang ra lao bổ tới. Nam Cung Bình kinh hãi lùi bước, ngờ đâu Vô Đầu Ông vọt người lên giữa chừng thì đã ngã lăn kềnh xuống đất.

Hắc Tâm Khách hét vang:

- Hãy đền mạng cho ta!

Vừa vung tay lên lại cũng lộn nhào ngã lăn ra, nhưng có một luồng sáng đen bay về phía Nam Cung Bình, đòn cuối cùng trước khi chết quả là mạnh khủng khiếp.

Nam Cung Bình vội nghiêng người chuyển bước, chỉ nghe một làn gió thơm vút qua bên tai, kình phong mạnh đến đỗi tạt vào tai đau nhói.

Luồng sáng đen tiếp tục bay đi xa, chạm vào thân một ngọn cây, thì ra là một chiếc hộp ngọc.

Nam Cung Bình và Lỗ Thiên Tiên ngưng thần giới bị, hồi lâu thấy Vô Tâm Song Ác bỗng im hơi

lặng tiếng, hai mắt lòi ra ngoài trông hết sức thê thảm.

Lỗ Thiên Tiên đưa mắt nhìn chiếc hộp vuông, thở dài nói:

- Đắc Ý phu nhân quả là tàn độc, đưa hộp thuốc độc đó ra mà lại bảo là thuốc giải, Vô Tâm Song Ác mặc dầu hết sức gian xảo, nhưng vì thấy thị sau khi bị tra khảo mới bắt buộc phải trao ra, tưởng đâu không thể giả được, vừa ngửi vào là mắc hợm ngay.

Ông lịch lãm giang hồ, tuy chưa chứng kiến tận mặt, song suy đoán cũng chẳng sai trật, có điều là không biết Vô Tâm Song Ác trước khi ngửi đã bắt buộc Đắc Ý phu nhân ngửi thử, thấy Đắc Ý phu nhân vô sự, hai người mới giành nhau ngửi.

Nào ngờ Đắc Ý phu nhân lại thầm cười khảy:

- "Dầu các ngươi gian xảo đến mất cũng phải mắc lừa lão nương thôi!" Thì ra y thị đã ngửi thuốc giải từ trước rồi. Nguyên số độc phấn trong hộp nếu là tung vào trong gió, có thể giết chết hàng trăm mạng người, chỉ cần ngửi vào một chút là khó bảo toàn tính mạng, huống hồ Vô Tâm Song Ác lại sợ ngửi không đủ, một hộp phấn độc cơ hồ bị hai người hít hết, dù hai người có nội công tuyệt đỉnh cũng không thể nào chịu nỗi.

Thế là liền ngã lăn ra đất, chất độc công tâm, đau nhức như là bị hàng ngàn mũi tên đâm vào mình, đến đỗi lăn lộn trên mặt đất, cào cấu loạn xạ như kẻ điên, vết cào trên thân cây kia cùng với bãi cỏ bừa bộn chính do hai người đã gây ra khi độc phát, còn Đắc Ý phu nhân thì đã thừa cơ lẻn mất.

Vô Tâm Song Ác tuy tay đầy máu tanh, song Nam Cung Bình thấy họ chết một cách thê thảm như vậy cũng không khỏi chạnh lòng, bèn bẻ ít nhánh cây qua loa phủ lên thi thể của họ, đoạn lập tức ra khỏi rừng, tìm vài con ngựa khỏe mắc vào cỗ xe ở ngoài sơn trang, vội vã quay về nhà.

Chỉ thấy Nam Cung Thường Thứ, Nam Cung phu nhân và Tư Mã Trung Thiên đang cùng chắp tay sau lưng đứng trên bậc cấp, người nào cũng ra vẻ đau buồn. Đêm tối rồi cũng qua đi, ánh nắng lại hiện đến, song những người đã chết sẽ không bao giờ quay trở lại.

Thế là mọi người xúm nhau khiêng hết rương lên xe. Lỗ Thiên Tiên nhặt lại chiếc bao bố mà hôm qua đây ông còn quý hơn tính mạng, chiếc bao cũng bê bết máu, ông định biếu cho Nam Cung Bình, song Nam Cung Bình đã từ chối, ngoài Nam Cung Bình ra, người khác lại càng không nhận.

Lỗ Thiên Tiên cười cay đắng lắc đầu nói:

- Những cái trong chiếc bao này đã tốn hết mấy mươi năm tâm huyết của ta, nào ngờ giờ biếu cho người khác cũng chẳng được.

Tư Mã Trung Thiên bịn rịn từ biệt mọi người, thần sắc càng thêm buồn rầu, sau cùng bỗng nắm tay Nam Cung Bình, thở dài nói:

- Sắc đẹp rất là nguy hiểm, hiền điệt hãy nhớ kỹ đừng quên.

Ông vẫn không quên những lời dèm pha của Quách Ngọc Hà, Nam Cung Bình ngơ ngẩn, đoạn gật đầu vâng dạ, song không hiểu được hàm ý của Tư Mã Trung Thiên.

Tư Mã Trung Thiên lòng đầy chán ngán, tráng khí tiêu tan, không muốn nói gì nữa, đưa mắt tiễn đưa cổ xe ngựa lên đường, khuất dần trong mưa gió lạnh lùng, chợt nghĩ đến cuộc đời mình cũng chẳng khác nào như vậy.

Ác Nhân Nuôi Mãnh Thú

Tiếng xe lọc cọc, tiếng ngựa hí liên hồi, hai mươi bảy chiếc rương chia ra chất trên hai cỗ xe ngựa, từ Phù Lương thẳng tiến về hướng đông.

Lỗ Thiên Tiên và Phong Mạn Thiên cùng ngồi trên một cỗ xe, suốt dọc đường uống rượu liên miên, gia đình họ Nam Cung ba người ngồi cùng một cỗ xe khác, ai nấy đều buồn xo im lặng.

Đường gập ghềnh khó đi, song Nam Cung phu nhân lại ước ao đoạn đường này dài vô cùng tận để mẹ con đừng rời xa nhau.

Nam Cung Bình cũng lòng đầy đau xót, song chàng cố dằn nén không để lộ ra ngoài mặt, trái lại thỉnh thoảng còn kể lại một số sự việc nực cười mà chàng đã nghe và thấy trong bao năm qua cho song thân giải sầu.

Kẻ khác chỉ thấy hai mẹ con một người mỉm cười nói, một người mỉm cười lắng nghe tưởng đâu họ rất là vui vầy, chứ đâu biết hai mẹ con chàng lòng đầy não nề chua xót.

Đêm đến, năm người thuê lấy một ngôi viện riêng tạm nghỉ, cho cỗ xe vào hết trong sân. Phong Mạn Thiên bóc lấy một miếng vôi trên tường, viết lên trên mui xe hai chữ "Quan" rồi quay người bỏ đi, con sáo nhỏ cũng liền vỗ cánh bay vút lên trời.

Lỗ Thiên Tiên thắc mắc hỏi:

- Phong đại hiệp không khiêng xuống sao?

Phong Mạn Thiên ngửa mặt cười:

- Đã có chữ "Quan" viết trên xe, khắp thiên hạ ai còn dám dòm ngó tới nữa.

Thì ra chữ "Quan" đó là ký hiệu oai chấn thiên hạ khi xưa của Phong Mạn Thiên, có một lần ông đã đòi lại cho bạn bè ba vạn lạng bạc trong tay bọn cướp trên Thái Hành Sơn, bỏ trong núi hoang, viết một chữ "Quan" trên mỗi bao bạc rồi trở về Lỗ Đông, chỉ viết một mảnh giấy bảo chủ nhân tự đi lấy về. Chủ nhân thấy vậy vô cùng kinh hãi, tưởng đâu số bạc ấy hẳn lại bị kẻ xấu lấy mất, tuy cấp tốc đến đó, song cũng đã cách ba hôm sau, nào ngờ số bạc ấy vẫn còn nguyên vẹn, không hề mất mát một đồng xu, thì ra những nhân vật võ lâm thấy trên bao bạc có viết chữ "Quan", chẳng những không đoạt lấy mà còn ngấm ngầm bảo vệ nữa.

Tuy những sự việc ấy đã trở thành dĩ vãng xa xưa, song Phong Mạn Thiên đã kể lại trong lúc tửu hứng cũng vẫn khiến cho Lỗ Thiên Tiên nhiệt huyết sôi sục, hào hứng bay bổng, vỗ bàn la lớn:

- Rượu đâu! Rượu đâu?

Nam Cung phu nhân mỉm cười:

- Lỗ nhị ca còn nhớ loại rượu "Khổng tước khai bình" khi xưa tôi đã điều chế không?

Lỗ Thiên Tiên buông tiếng thở dài:

- Sao không, bao nhiêu năm qua Lỗ Thiên Tiên này tuy đã thưởng thức hết các loại rượu ngon trong khắp thiên hạ, song chung quy vẫn không bằng được một phần của loại "Khổng tước khai bình".

Phong Mạn Thiên ngạc nhiên:

- "Khổng tước khai bình" là sao?

Lỗ Thiên Tiên cười:

- Đó là loại rượu ngon mà Nam Cung đại tẩu đã pha chế bằng mười một loại rượu thường, quả là hết sức tuyệt vời.

Phong Mạn Thiên nghe vậy không khỏi háo hức nói:

- Nam Cung phu nhân! Nam Cung đại tẩu!.... Nếu tiện xin hãy lập tức thi triển diệu thủ, để mỗ cũng được nếm thử loại rượu ngon ấy xem sao.

Lão vốn dáng vẻ uy mãnh, lời lẽ nghiêm trang, song lúc này lại gọi nào "phu nhân" với "đại tẩu", khiếp cho Nam Cung Thường Thứ và Nam Cung Bình trong khi đang nẫu ruột cũng không khỏi phì cười.

Nam Cung phu nhân mỉm miệng cười, bèn bảo phổ kỵ mang đến mười một loại rượu thường như Trúc Diệp Thanh, Đại Khúc, Cao Lương, Nữ Nhi Hồng v. v...

Nam Cung phu nhân múc lấy từng loại rượu ít nhiều khác nhau, pha lẫn vào trong một chiếc ấm đồng khẽ lắc đầu rồi thêm vào ba giọt nước lạnh và một giọt trà đậm.

Phong Mạn Thiên đưa tay đón lấy và nói:

- Đây chính là "Khổng tước khai bình" ư?

Giọng nói ra chiều thất vọng, như nhận thấy loại "Khổng tước khai bình" này cũng chỉ tầm thường thôi.

Nào ngờ lão vừa mở nấp ấm ra đã ngửi thấy một mùi rượu thơm nồng, uống lấy một hớp, mùi vị ngon khôn tả, Phong Mạn Thiên đâu chịu bỏ ấm xuống nữa, nốc liền ba hơi ấm rượu cạn sạch, sờ bụng cười to nói:

- Tuyệt thật, tuyện thật...

Lỗ Thiên Tiên cười:

- Kẻ này đâu có dối gạt các hạ, loại rượu này chỉ có diệu thủ của Nam Cung đại tẩu mới pha chế được thôi.

Phong Mạn Thiên đưa tay lau mép, cười to nói:

- Chưa chắc, giờ thì mỗ cũng có thể pha chế được thôi.

Bèn lấy gàu bắt chước Nam Công phu nhân múc lấy mỗi thứ một ít pha lẫn vào trong ấm, rồi cũng thêm vào ba giọt nước và một giọt trà đậm, lắc khẽ và cười to nói:

- Đây chẳng phải là "Khổng tước khai bình" ư?

Đoạn đưa lên miệng uống, liền tức thì nhướng mày trợn mắt, không tài nào nuốt trôi hớp rượu đã uống vào miệng, cảm thấy vừa chua vừa đắng, đâu có giống như mùi vị khi nãy.

Lỗ Thiên Tiên vỗ tay cười to:

- Sao? Nuốt không trôi ư? Thú thật, hồi ba mươi năm trước Lỗ Thiên Tiên này cũng đã thử qua rồi, rượu tuy giống nhau, nhưng phân lượng và cách pha chế trước sau có khác, mùi vị cũng hoàn toàn không giống nhau, cũng tương tự như võ công vậy, bằng không thì Lỗ Thiên Tiên này cũng đã pha chế được rồi.

Phong Mạn Thiên gắng gượng nuốt vào hớp rượu ấy, lật đật đổ hết số rượu còn lại trong ấm, hai tay kính cẩn đưa ấm rượu đến trước mặt Nam Cung phu nhân, cười nói:

- Phu nhân, Trường Tiêu Thiên Quân ngày hôm nay quả tình hết sức bội phục phu nhân, vô vàn xin phu nhân đừng trách, nhờ hãy pha cho lão phu vài ấm nữa đi.

Nam Cung phu nhân bàn pha thêm mười mấy ấm nữa, đoạn quay sang Nam Cung Bình cười nói:

- Bình nhi cùng uống một ít đi!

Nam Cung Bình mỉm cười lắc đầu:

- Rượu thì hài nhi không thích uống, chỉ muốn được ăn vài món thức ăn do chính tay mẫu thân làm thôi...

Phong Mạn Thiên vừa nghe nói liền phấn khởi vỗ bàn nói:

- Phu nhân khéo tay thế này, hẳn làm thức ăn cũng rất là tuyệt.

Lỗ Thiên Tiên cũng nôn nao ngắt lời:

- Đúng vậy, đúng vậy! Đậu hủ xào cải ngọt, cá tái dấm, gà rán... đều là những món độc đáo của Nam Cung đại tẩu.

Phong Mạn Thiên bật cười:

- Món gà rán thì còn được, chứ như đầu hủ xào cải ngọt có gì là ngon, có lẽ các hạ quá nghèo đến nỗi món đậu hủ xào cải ngọt cũng cho là tuyệt hảo.. Lỗ Thiên Tiên lắc đầu:

- Phong đại hiệp lầm rỗi, đồng ý cũng một món ăn, nhưng tùy người nấu nướng, mỗi người một khác nhau. Cũng như cùng một pho Thiếu Lâm quyền, nếu là Vô Tâm đại sư thi thố thì uy lực có thể giáng long phục hổ, còn như do những kẻ mại võ giang hồ thi thố thì chẳng đáng một xu.

Đoạn uống lấy một hớp rượu, nói tiếp:

- Võ công có sự phân biệt bởi hỏa hầu, công lực và thiên phú, hai người giao đấu, sự thắng bại còn phải dựa vào thiên thời, địa lợi và nhân hòa. Làm thức ăn và pha chế rượu cũng vậy, sai chệch một chút cũng không được, và hơn nữa, quyền pháp càng bình phàm thì càng hiểu lộ rõ công lực của một người, món ăn càng bình phàm thì càng chứng tỏ tay nghề của đại tẩu tại hạ,

đậu hủ xào cải ngọt chính là một món tuyệt diệu, lát nữa Phong đại hiệp không ăn càng tốt.

Phong Mạn Thiên bật cười:

- Mặc dù các hạ nói rất chí lý, nhưng cái món đậu hủ xào cái ngọt thì... ha ha, mỗ không ăn đâu.

Nam Cung phu nhân chỉ mong trước khi chia xa Nam Cung Bình được vui lòng, nên bà đã đích thân xuống bếp nấu ăn.

Nam Cung Thường Thứ hết nhìn vợ lại nhìn con trai, lòng ngổn ngang cảm xúc, chẳng rõ là vui hay buồn? Mừng hay tủi?

Bỗng nghe "chíp" một tiếng, con sáo nhỏ bay vào và kêu vang:

- Thơm quá, thơm quá...

Một gã phổ ky tay bưng mâm thức ăn vào, hai mắt hau háu nhìn vào thức ăn trên mâm, trái cổ không ngừng lên xuống ra chiều hết sức thèm thuồng.

Lỗ Thiên Tiên lẹ làng chộp lấy dĩa đậu hủ xào cải ngọt, cười nói:

- Phong đại hiệp đã không ăn, Bình nhi, chỉ có hai thúc điệt mình thưởng thức thôi.

Phong Mạn Thiên liếc mắt nhìn, thấy dĩa thức ăn quả hết sức hấp dẫn mùi thơm phức ập vào mũi, lòng quả khó thể chịu được, bèn cười ha hả nói:

- Tuy nói không ăn, nhưng cũng phải nếm thử chứ!

Thò đũa nhanh như chớp gấp lấy một miếng, bỏ vào miệng ăn xong, lại càng khó thể buông đũa xuống nữa.

Lỗ Thiền Tiên đưa dĩa thức ăn qua lại và cười nói:

- Đã bảo không ăn, sao giờ lại ăn?

Phong Mạn Thiên vung đũa như gió và nói:

- Ăn thêm miếng nữa, ăn thêm miếng nữa.

Lỗ Thiên Tiên vung vẩy dĩa thức ăn trong tay nhanh đến đỗi chỉ còn thấy bóng, song nước thức ăn trong dĩa không hề rơi ra lấy một giọt.

Đôi đũa trong tay Phong Mạn Thiên cũng trông như hằng ngàn đôi đũa, chỉ thấy bóng chớp liên hồi, Lỗ Thiên Tiên dù đã dùng công phu trên tay, song chỉ thoáng chốc thức ăn cũng bị Phong Mạn Thiên ăn sạch, đậu hủ lẫn cải ngọt chẳng còn lấy nửa miếng.

Lỗ Thiền Tiên buông dĩa xuống, ngước mặt thở dài nói:

- Võ công tuyệt thật!

Phong Mạn Thiên buông đũa xuống ngước mặt thở dài:

- Món ăn ngon thật!

Hai người đưa mắt nhìn nhau, bất giác cùng cất tiếng cười vang. Chú chim sáo lượn quanh trên đầu hai người, không ngớt kêu lên:

- Võ công tuyệt thật... món ăn ngon thật...

Thì ra nó cũng vừa mới thừa cơ mổ ăn được vài miếng.

Bữa ăn kéo dài đến tận canh ba, Lỗ Thiên Tiên và Phong Mạn Thiên đều say khướt để nguyên cả giày nằm lăn ra ngủ.

Trăng thanh gió mát, ba vợ chồng con cái họ Nam Cung vẫn ngồi tỉ tê tâm sự mãi đến lúc sao thưa trăng lặn, gió rét dần Nam Cung Thường Thứ mới nói:

- Sáng mai còn phải lên đường, Bình nhi ngủ đi thôi.

Nam Cung phu nhân cũng liền nói:

- Đi đường mệt nhọc, Bình nhi nên ngủ sớm thì hơn.

Thế nhưng, mãi đến sáng hôm sau, ba người tuy đã nói đến mấy mươi tiếng "ngủ đi", song vẫn chưa một ai ngủ, họ biết bao trân quý khoảng thời gian gần gũi ngắn ngủi này.

Phong Mạn Thiên thức giấc, trông thấy thần sắc của nghiêm phụ, từ mẫu và hiếu tử ba người như vậy, lòng không khỏi vô vàn xốn xang, song ngoài mặt vẫn tươi cười nói:

- Rượu và món ăn ngon của phu nhân tối qua, đến giờ mỗ cũng còn cảm thấy thơm ngon, hôm nay nghỉ sớm một chút, ăn một bữa nữa cho thỏa, phu nhân đồng ý chăng?

Nam Cung phu nhân mừng rỡ:

- Dĩ nhiên đồng ý.

Chỉ cần được ở bên con trai thêm giây phút nào, dù phải làm gì thì bà cũng bằng lòng, suốt dọc đường bà pha chế rượu ngon, làm những món ăn tuyệt hảo để cho Phong Mạn Thiên ăn uống say sưa, Phong Mạn Thiên mặt lạnh nhưng lòng nóng, cuộc hành trình mỗi lúc càng thêm chậm lại, lộ trình vốn chỉ có vài hôm, song đã phải đi đến gấp ba lần.

Đến nơi nào Phong Mạn Thiên cũng đều phải đi ra ngoài cả buổi, mỗi lần về đến đều chở đầy một xe hàng hóa, rương to rương nhỏ tất cả đều đóng kín, chẳng rõ bên trong đã chứa đựng những gì, chỉ thấy rương to nhất cỡ như gỗ quan tài, nhỏ nhất cũng dài chừng ba thước, sau cùng thì châu báu mỗi lúc một ít đi, mà xe thì mỗi lúc càng thêm nhiều.

Từ Phù Lương đi về hướng đông, dọc đường có khá nhiều đồi núi:

Hoàng Sơn, Thiên Nhật, Thấu Lý Lang, Hội Khê vốn là nơi thường xuyên xuất hiện của giới lục lâm cường hào, đoàn nhân mã này tất nhiên là rất gây sự chú ý, trên đường đã gặp rất nhiều những đại hán võ phục đen lưng giắt đại đao phi ngựa qua lại, song Phong Mạn Thiên vẫn chẳng chút bận tâm.

Những lục lâm hào khách thấy đoàn xe trĩu nặng, biết có rất nhiều tài vật, song vì có vài nhóm cùng dòm dè, lại lấy làm lạ họ mang theo nhiều tiền của thế này mà lại không hề có lấy một vị tiêu sư theo hộ tống, chẳng rõ lai lịch ra sao, nên không nhóm nào dám đơn độc ra tay trước.

Hôm ấy đến Đông Dương, phía trước ngã rẽ của ba dãy núi Hội Khê, Thiên Đài và Tứ Minh.

Chưa đến hoàng hôn họ đã thuê buồng nghỉ lại, Phong Mạn Thiên đi ra phố đảo một vòng, sáng hôm sau ngoài cửa khách điếm bỗng có tiếng người ồn ào, kinh ngạc xúm nhau xôn xao bàn tán.

Thì ra Phong Mạn Thiên đã đến tất cả mọi lò rèn trong thành Đông Dương đặt làm một hoặc hai cái lồng sắt vuông kích thước cao hơn một trượng, tổng cộng gồm hơn hai mươi chiếc, kích cỡ đều khác nhau một chút.

Lồng sắt được mang đến cửa khách điếm, ai nấy trông thấy đều hết sức kinh hãi, không người nào biết là dùng để làm gì, còn một cái lồng càng thêm kỳ dị, bốn bề đều đan kín lưới sắt, Phong Mạn Thiên bỏ rương vào trong lồng sắt, lại khiêng lồng sắt bỏ lên xe rồi thúc hối lên đường.

Bọn lục lâm thấy vậy đều lấy làm nực cười nhủ:

- Ngươi mang vàng bạc khóa vào trong lồng, chả lẽ bọn ta không biết khiêng luôn cả lồng hay sao? Năm người này xem chừng rất có niềm tin, thì ra là có ý kiến xuẩn ngốc như vậy.

Liền rất lấy làm yên tâm, quyết định đêm nay sẽ ra tay.

Ngang qua vài thôn làng, trước mặt đã là vùng núi, hai bên đường lại càng có nhiều phi kỵ hơn, thảy đều là những đại hán vạm vỡ hung hãn, một tay vung roi, một tay chỉ trỏ, bọn xa phu sợ hãi đến run lập cập, ngầm thỏa thuận với nhau hễ cường đạo đến là mạnh ai nấy ôm đầu nhảy vào lề đường, việc gì xảy ra cũng mặc.

Vợ chồng Nam Cung Thường Thức, Lỗ Thiên Tiên và Nam Cung Bình cũng chẳng hiểu Phong Mạn Thiên đặt mua những chiếc lồng sắt ấy để làm gì, sau cùng không nén được đã lên tiếng hỏi.

Phong Mạn Thiên cười ha hả nói:

- Xưa kia có một mẩu chuyện cười, người nọ cầm một cây tre dài đi vào thành, ngang cũng chẳng vào được mà đứng cũng chẳng vào được cửa thành, cuối cùng đành phải ném qua cổng thành. Một người khác thấy vậy mới cười nói:

"Người đó đần thật, tại sao không chặt ngọn tre làm đôi, vậy chẳng tiện lợi hơn ư?" Lỗ Thiên Tiên ngớ người vẫn chưa hiểu nói:

- Tại sao không để thẳng mà vào...

Phong Mạn Thiên bật cười:

- Nếu để thẳng mà vào thì đâu còn là chuyện cười nữa.

Nam Cung Bình phì cười, Phong Mạn Thiên nói:

- Bọn cường đạo thấy mỗ bỏ rương vào trong lồng sắt, hẳn đang cười mỗ cũng đần độn như gã cầm cây tre kia vậy, y bỏ rương vào lồng sắt khóa lại, chả lẽ bọn ta không biết khiêng luôn cả lồng sắt hay sao? Chứ đâu ngờ gã kia lại bỗng để thẳng ngọn tre mà đi vào thành, thế là bọn cường đạo không còn cười lên được nữa.

Lỗ Thiên Tiên đưa tay sờ đầu:

- Mấy chiếc lồng sắt dùng để làm gì?

Phong Mạn Thiên cười to:

- Nếu nói ra thì đâu còn là chuyện cười nữa!

Con sáo nhỏ bỗng bay vút lên không kêu:

- Chuyện cười, chuyện cười...

Bỗng nghe "vút vút vút" ba tiếng, ba mũi tên reo nối tiếp nhau vạch không bay đến, con sáo lại kêu lên:

- Chuyện cười đến rồi, chuyện cười đến rồi...

Bay vèo xuống đậu trên vai Phong Mạn Thiên.

Nam Cung Thường Thứ đã dự đoán trước là việc sẽ xảy ra, tính ông nghiêm cẩn, điềm tĩnh chỉ huy đoàn xe vây lại thành một vòng tròn, bọn xa phu quả nhiên ôm đầu lủi vào lề đường.

Chỉ nghe bốn phía vó ngựa rầm rập, bụi tung mịt mù, mỗi phía đều có mấy mươi kỵ mã, người cầm đầu phía đông mặt đen râu xồm, ngồi trên lưng ngựa như một ngọn tháp sắt, cất lên một tiếng huýt dài rồi quát lớn:

- Có Thiết Đại Can đây, các vị huynh đệ hãy tạm dừng lại đã.

Trong khi quát y chỏi tay lên yên đứng phắt dậy, sừng sững đứng trên lưng ngựa, vóc dáng tuy kềnh càng, song lại hết sức nhanh nhẹn, chạy một vòng quanh đoàn xe, ba đội ngựa kia quả nhiên đều dừng cả lại, tiếng ngựa hí vang rền, ba đại hán từ trong đoàn phóng vụt ra.

Bốn con ngựa chạy nối đuôi nhau, người trên lưng bỗng tung mình nhảy xuống đất, xúm lại thầm thương nghị.

Lỗ Thiên Tiên mỉm cười nói:

- Thì ra bọn cường đạo này đều quen biết nhau, mỗ vốn định xem chúng tàn sát lẫn nhau, ngờ đâu chúng cũng khá là thông minh, lại thương lượng cách chia chác nhau, vậy là cuộc vui này kể như hết xem rồi.

Phong Mạn Thiên nhướng mày cười:

- Vẫn được xem thôi, miễn mọi người khoan vội động thủ, cứ làm theo ý mỗ là xong.

Vừa dứt lời bốn gã đại hán kia đã nghênh ngang tiến tới gần, người nào cũng ra vẻ dương dương tự đắc, trong số một gã nhỏ thó quắt queo càng ra vẻ hống hách hơn, dương thanh nói:

- Chủ nhân đội xe đâu, mời ra đây nói chuyện.

Tiếng nói rổn rảng như chuông ngân.

Phong Mạn Thiên vờ ngơ ngẩn nhìn dáo dác:

- Ai nói gì vậy?

Gã hán tử quắt queo sầm mặt cười khẩy:

- Kẻ này đây!

Phong Mạn Thiên thoáng cau mày:

- Tại hạ không hề quen biết với tôn huynh, bỗng dưng kêu gọi có điều chi kiến giáo vậy?

Hán tử quắt queo cười ha hả:

- Tôn giá biết tại hạ không? Tại hạ chính là "Thu Phong Quyển Lạc Diệp" Đỗ Tiểu Ngọc của Lạc Diệp Trang, Thu Phong Trại trên Phong Lĩnh...

Phong Mạn Thiên bật cười:

- Lạc Diệp Trang, Thu Phong Trại, những cái tên thật là phong nhã.

Đỗ Tiểu Ngọc cười đắc ý:

- Còn ba vị này một là "Tả Hữu Song Đao" Hồ đại hiệp của Phân Thủy Quan, một là...

Thiết Đại Can nhíu mày gằn giọng ngắt lời:

- Đỗ huynh còn lôi thôi làm gì? Bằng hữu cũng khỏi vờ vĩnh ở trước mặt Thiết Đại Can này, sống trên núi nhờ thú rừng, sống dưới sông nhờ tôm cá, ý định của bốn huynh đệ bọn này chả lẽ bằng hữu còn chưa hiểu? Khỏi lắm lời hãy để lại tiền chuộc mạng thì sẽ được buông tha.

Phong Mạn Thiên tay vuốt râu vờ kinh hãi:

- Tại hạ tưởng đâu Đỗ lang quân định ngâm thơ làm đối, sao các hạ lại đòi lấy tiền?

Thiết Đại Can cười gằn:

- Ngươi muốn ngâm thơ hả? Vậy thì để lão tử ngâm một bài cho nghẹ.. Núi này do ta phá, rừng kia do ta trồng, nếu muốn qua khỏi đây, để lại tiền mãi lộ, nếu hé môi chống cự, một đao toi mạng ngay!

Vừa dứt lời bất thần vung tay, "bình" một tiếng đâm vào đầu một con ngựa kéo xe, con ngực xấu số ấy chỉ hí lên được nửa tiếng đã ngã lăn kềnh xuống đất.

Nhóm Nam Cung Thường Thứ vẫn điềm tĩnh thản nhiên, còn ba người bọn Đỗ Tiểu Ngọc thì cùng đưa mắt nhìn nhau, thất sắc nói:

- Rõ là thần lực!

Thiết Đại Can ngửa mặt cười vang:

- Thơ của lão tử, các ngươi nghe có hiểu không?

Phong Mạn Thiên vờ quýnh lên:

- Lão phu tưởng đâu các người là những cao sĩ phong nhã, ngờ đâu lại là quân cường đạo chận

đường ăn cướp...

Nhẹ thúc khuỷu tay vào Nam Cung Bình, lớn tiếng nói:

- Cường đạo đã đến, tiêu sư đâu, hãy đánh đuổi bọn cường đạo mau!

Nam Cung Bình cố nén cười, liền ưỡn ngực sấn tới. Bọn Thiết Đại Can nghe Phong Mạn Thiên nói vậy bất giác thoáng rụt bước, song ngẩng lên nhìn thấy "tiêu sư" chỉ là một thiếu niên trẻ, liền vững dạ hơn. Thiết Đại Can bật cười nói:

- Tiêu sư đây hả? Ha ha, đại tiêu sư ở tiêu cục nào vậy? Nghe nói đến thanh danh của bọn lão tử đây mà không sợ đến té đái ư?

Vừa dứt lời bỗng nghe "bốp" một tiếng, đã bị Nam Cung Bình xáng cho một cái tát tai nẩy lửa. Thiết Đại Can thoáng ngẩn người đoạn gầm lên:

- Quân súc sanh.

Lập tức má phải lại bị lãnh thêm một cái tát tai mạnh đến đỗi bật lùi sau vài bước. Thiết Đại Can miệng rỉ máu tươi, y đưa tay lên quệt, vừa định lao bổ tới thì Đỗ Tiểu Ngọc đã kéo góc áo y khẽ nói:

- Hãy khoan!

Đoạn cười giòn nói:

- Vị tiêu sư này quyền cước khá lắm, chẳng hay cao tánh đại danh, môn hạ của vị lão gia nào? Mọi người đều đồng đạo võ lâm cả, có thể cùng là một nhà cũng không chừng đấy!

Nam Cung Bình dõng dạc nói:

- Tại hạ chính là Nam Cung Bình, đệ tử của Thần Long.

Phong Mạn Thiên thoáng kinh ngạc, lão không ngờ Nam Cung Bình lại nói thật danh tánh mình một cách mau mắn như vậy, nào hiểu Nam Cung Bình vốn tính lỗi lạc, không bao giờ biết giấu giếm họ tên.

Thiết Đại Can, Đỗ Tiểu Ngọc, "Tả Hữu Song Đao" Hồ Chấn Nhân và một hán tử khác là "Âm Dương Phủ" Triệu Hùng Đồ thảy đều biến sắc mặt, bốn người cùng đưa mắt nhìn nhau, thất thanh nói:

- Các hạ là Nam Cung Bình thật ư?

Nam Cung Bình buông tiếng hừ lạnh lặng thinh, bốn người đưa mắt quan sát chàng, chỉ thấy chàng thần thái hiên ngang, ánh mắt sáng ngời, quả đúng là anh tư phong sảng, oai phong lẫm liệt.

Phải biết Nam Cung Biinh kể từ trận đấu trên Khoái Tụ Lâu, xuất nhập Phi Hoàn sơn trang, thanh danh đã vang lừng thiên hạ, bốn người này tuy là hạng kiêu hùng một phương, song lúc này cũng không khỏi tim gan lộn xộn.

Thiết Đại Can tay sờ má lui sang một bên, ba người kia cũng đi theo, chỉ thấy Thiết Đại Can

ngoắc tay gọi một gã đại hán đến, chộp ngực gã đại hán hậm hực nói:

- Đã bảo ngươi thám thính cho kỹ, ngươi báo cáo đoàn xe chỉ có những lão già tàn phế, trọc đầu và thư sinh, vậy chứ Nam Cung Bình từ trên trời rơi xuống thì từ dưới đất chui lên hay sao?

Gã đại hán thót người, run giọng:

- Ỵ.. là Nam Cung Bình ư?

Thiết Đại Can vung tay, tống cho gã một chưởng văng ra vài bước.

Triệu Hùng Đồ chau mày trầm giọng:

- Đã trót phóng lao thì phải theo lao. Nam Cung Bình này tuy nghe nói là một tay anh hùng, nhưng song quyền khó địch tứ thủ, hảo hớn không chống nổi số đông, bằng vào bốn người chúng ta đây với mấy mươi vị huynh đệ can trường, chả lẽ lại sợ hắn hay sao?

Hồ Chấn Nhân gật đầu phụ họa:

- Đúng vậy, bằng vào bốn chúng ta đây, chả lẽ lại sợ hắn hay sao? Phải quyết đấu một phen mới được.

Trong khi ấy ở phía bên kia Lỗ Thiên Tiên mỉm cười nói:

- Thật không ngờ hiền điệt lại có thanh danh to tát như vậy, rất tiếc chưa chi hiền điệt đã bộc lộ danh tánh, đừng khiến bọn chúng khiếp sợ bỏ chạy thì uổng mất cuộc vui.

Nam Cung Bình mỉm miệng cười, chỉ thấy bọn Thiết Đại Can bốn người lại sóng vai nhau tiến tới, song dáng vẻ không còn đắc ý như trước nữa.

Đỗ Tiểu Ngọc đảo tròn mắt, tranh trước nói:

- Chuyến tiêu này đã là của Nam Cung công tử, dù thế nào thì chúng huynh đệ cũng phải vị nể Long lão gia và công tử, lẽ ra là phải bỏ đi ngay, nhưng có điều... hắc hắc, ba vị bằng hữu này lại muốn được lĩnh giáo võ công của công tử hầu cũng được vui lòng mát dạ.

Y chỉ nói vài câu nhẹ nhàng đã trút hết trách nhiệm lên đầu kẻ khác, Nam Cung Bình buông tiếng cười khẩy, bước tới thoáng ôm quyền nói:

- Vị nào muốn chỉ giáo trước?

Đỗ Tiểu Ngọc vội rụt chân lùi ra xa.

Thiết Đại Can, Hồ Chấn Nhân và Triệu Hùng Đồ cùng đưa mắt nhìn nhau, ba người đều muốn quần công chứ không dám độc công, nhất là Thiết Đại Can hai má hãy còn đau nhức, dù có chém đầu cũng không dám ra tay, đúng là một kẻ sự mạnh hiếp yếu tiêu biểu, quả người càng to thì gan càng nhỏ chẳng sai.

Nam Cung phu phụ thấy con trai oai phong như vậy, lòng không khỏi vô cùng đắc ý.

Bỗng nghe Đỗ Tiểu Ngọc lạnh lùng nói:

- Ba vị huynh đài tuy không cần tranh nhau xuất thủ, nhưng cũng khỏi phải khiêm nhường như

vậy.

Ba người thảy đều đỏ mặt, dù họ khiếp sợ đến mấy cũng chẳng thể nào chịu được trước bao nhiêu huynh đệ như vậy.

Hồ Chấn Nhân mặt thoạt xanh thoạt đỏ ngoảnh lại cười khảy nói:

- Đỗ huynh sao bỗng dưng lại đứng ra ngoài vòng, tiểu đệ cảm thấy lạ thật!

Đỗ Tiểu Ngọc lạnh lùng:

- Hồ huynh không muốn động thủ thì cứ việc đứng cạnh mà xem là xong.

Hồ Chấn Nhân tức tối:

- Hồ mỗ cũng muốn lĩnh giáo thì có hề gì?

Lập tức rút trường đao trên lưng xuống, sải bước tiến tới.

Phong Mạn Thiên bỗng xua tay nói:

- Gượm đã!

Hồ Chấn Nhân liền chững bước, Phong Mạn Thiên nói:

- Nam Cung tiêu đầu, tuyệt đối không nên đánh nhau.

Nam Cung Bình ngớ người. Phong Mạn Thiên nói tiếp:

- Nếu xảy ra xung đột, bất luận ai thắng ai bại, những hảo hớn lục lâm này hẳn sẻ xúm nhau ùa vào, loạn đao nhất tề bổ xuống, lúc ấy ngay cả cái mạng của lão tàn phế này cũng không giữ nổi. Sở dĩ lão thuê ngươi bảo tiêu tưởng đâu chỉ bằng vào danh tánh là đã có thể dọa cho bọn cường đạo bỏ chạy, giờ đã đến nước này lão định phải phá tài tiêu tai, dứt tiền mà chuộc mạng thôi!

Hồ Chấn Nhân mừng rỡ:

- Lão tiên sinh quả là sáng suốt hiểu chuyện, nếu vậy thì Hồ mỗ xin cam đoan chẳng ai làm khó lão tiên sinh đâu.

Thiết Đại Can rướn ngực cười to:

- May mà lão tiên sinh đã sớm nhận ra tình thế.

Y thấy tình thế chuyển biến đột ngột như vậy bèn lập tức lại tỏ vẻ nghênh ngang tự đắc.

Nam Cung Bình cười thầm, lùi sang một bên.

Phong Mạn Thiên nghiêm chỉnh nói:

- Những chiếc lòng sắt kia đều không có khóa, các vị hảo hớn cần gì cứ việc mà lấy miễn là để lại cho lão chút lộ phí là được rồi.

Nam Cung Bình và mọi người tuy biết Phong Mạn Thiên có điều bí ẩn chi đó, song đến lúc này

vẫn không đoán ra được thật hư thế nào.

Bọn Thiết Đại Can thì lòng đầy phấn khởi, ba người cùng khoát tay, toan chỉ huy chúng huynh đệ xông vào khiêng rương.

Triều Hùng Đồ bỗng sầm mặt nói:

- Hãy khoan!

Hồ Chấn Nhân thoáng ngạc nhiên:

- Chi đó?

Triệu Hùng Đồ nghiêm giọng:

- Dù là anh em ruột thịt thì cũng phải rõ ràng sòng phẳng, chuyến hàng hôm nay chẳng phải là nhỏ, mặc dù chúng ta là huynh đệ thân thiết, nhưng cũng phải tính toán rõ ràng, những chiếc rương này có to có nhỏ, hàng hóa có đắt có rẻ, nếu các huynh đệ dưới tay chúng ta mà giành giật nhau thì sẽ loạn lên mất.

Hồ Chấn Nhân nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, khi nãy tiểu đệ đã đụng thấy trước tiên, số rương này dĩ nhiên là phải do các huynh đệ Phân Thủy Quan lấy trước. Còn như Đỗ huynh ư? Hắc hắc, Đỗ huynh đã tự đứng ra ngoài vòng từ trước, giờ cũng đành mời Đỗ huynh đứng ngoài bàng quan thôi.

Quần hào Lạc Diệp Trang lập tức nhốn nháo, có mấy người tuốt khí giới ra ngay, song Đỗ Tiểu Ngọc vẫn nhếch môi cười lặng thinh, thì ra y đã sớm nhận ra việc này hẳn có lắt léo, còn như quả thật dễ dàng như vậy thì y cũng đã có sự chuẩn bị sẵn rồi, chỉ cần bọn Phân Thủy Quan đắc thủ, y sẽ ra tay đánh hại Hồ Chấn Nhân, trong số bốn người, y chẳng những thâm hiểm mà võ công cũng cao hơn một bậc, nên suy đi tính lại y nắm chắc phần thắng.

Triệu Hùng Đồ sầm mặt cười khẩy:

- Hồ huynh khi nãy đã động thủ rồi ư?

- Thiết huynh có trông thấy không? Còn tiểu đệ thì không hề trông thấy.

Thiết Đại Can nói:

- Nếu nói về vấn đề động thủ thì tiểu đệ mới là kẻ động thủ trước tiên.

Chợt nghĩ đến khi nãy mình đã bị ăn hai cái tái tai liên tiếp, bất giác thoáng đỏ mặt.

Hồ Chấn Nhân biến sắc mặt, vung song đao trong tay, lớn tiếng nói:

- Theo ý của hai vị thì nên chia chác như thế nào?

Thiết Đại Can ưỡn ngực:

- Dĩ nhiên là huynh đệ của Thiên Đài Trại phải lấy trước.

Triệu Hùng Đồ cười khẩy:

- Nếu lấy vóc dáng làm chuẩn, dĩ nhiên là Thiết huynh chiếm phần ưu thế, nhưng tiếc là đôi khi to xác cũng chẳng làm nên việc.

Thiết Đại Can tức giận:

- Tiểu tử ngươi nói gì hả?

Hồ Chấn Nhân vung song đao, lớn tiếng:

- Bằng vào khía cạnh nào thì cũng chẳng đến lượt ngươi.

Triệu Hùng Đồ đảo quanh mắt nói:

- Tốt hơn nên để cho Đỗ huynh phát chia. Đỗ huynh võ công cao nhất, huynh đệ Lạc Diệp Trang cũng nhiều hơn hết, Đỗ huynh lại giỏi tính toán, hẳn không để các vị huynh đệ thiệt thòi đâu.

Y vừa thấy mình bị kém thế, lập tức lôi kéo trợ thủ ngay.

Đỗ Tiểu Ngọc đảo mắt nhìn thấy nhóm Nam Cung Bình tuy vẻ mặt điềm nhiên, song ánh mắt lại như có vẻ cười, bèn chậm rãi cười nói:

- Chuyến hàng này tiểu đệ sớm đã không muốn lấy rồi, làm sao mà phân chia giùm ba vị được?

Quần hào Lạc Diệp Thanh lập tức rối loạn, Đỗ Tiểu Ngọc khoát tay, quả nhiên lui ra thật xa.

Ba người kia đều ngớ người bỗng nghe Phong Mạn Thiên cười nói:

- Nếu ba vị không quyết định được, lão phu có một cách này hay lắm.

Triệu Hùng Đồ chỉ lo sợ Thiết Đại Can liên hiệp với Hồ Chấn Nhân đối phó với mình, nghe nói liền mừng rỡ nói:

- Hay quá, lão tiên sinh sáng suốt thế này, nghĩ ra cách hẳn là công bằng.

Thiết Đại Can và Hồ Chấn Nhân đưa mắt nhìn nhau, trong lòng hai người này kỳ thực cũng đang nghi kỵ lẫn nhau, nghe vậy liền tán đồng ngay.

Phong Mạn Thiên chậm rãi nói:

- Lão phu vốn rất sợ đổ máu nên mới cam tâm hiến dâng số tiền tài to lớn này, ba vị giờ đã ưng thuận thì lát nữa không được phản hối, bằng không...

Bỗng sầm mặt nói tiếp:

- Vị tiêu sư này của lão phu mà nổi nóng thì chẳng tốt lành cho ba vị đâu.

Ba người cùng nghe lòng ớn lạnh, Triệu Hùng Đồ nói:

- Miễn là cách của lão tiên sinh công bằng, bọn này sẽ chẳng có ý kiến gì khác.

Phong Mạn Thiên cười ha hả:

- Tất nhiên là hết sức công bằng, các vị đều là hảo hớn lục lâm, hai tay càng tanh máu thì càng

anh hùng, tất cả các vị bằng hữu có mặt tại đây đều kể hết, chỉ cần mỗi người kể ra một việc làm anh hùng mà mọi người đều biết là có thể đứng ở phía trước, lão phu vỗ tay làm hiệu, hễ hiệu lệnh phát ra là mỗi người có thể tự chọn lấy một chiếc rương, còn như không kể ra được thì xin mời lùi sang một bên.

Ngưng giây lát, bỗng đưa nạng sắt xóc một chiếc rương ở ngoài lồng sắt đưa lên, nói tiếp:

- Và cho các vị biết thêm, chiếc rương nào càng ở gần lão phu thì càng quý trọng, khi các vị tranh đoạt thì hãy bằng vào võ công mà phân định sang hèn.

Mọi người nghe xong cách thức kỳ lạ ấy, lòng vốn rất nghi hoặc, song khi Phong Mạn Thiên mở nắp rương ra, thấy bên trong đầy ắp châu báu sáng ngời ai nấy đều lóa mắt, tiền tài đã phủ mờ lý trí, đâu còn ai nghĩ đến điều khác nữa.

Bọn Thiết Đạt Can ba người đều tự biết võ công mình chắc chắn có thể đoạt được một rương châu báu quý trọng hơn hết, và nếu đến huynh đệ của mình, đâu sợ người nào không kể ra được một hai "sự tích anh hùng", ba người chỉ mong sao tiền tài mau đến tay, bèn chẳng chút do dự chấp thuận ngay.

Thiết Đại Can vỗ ngực lớn tiếng nói:

- Vào đêm nọ, lão tử trong một đêm liên tục gây ra bảy vụ án trong thành Lâm Hà, chém giết đến độ lưỡi đao cong vòng, việc này ai ai cũng biết, không cần Thiết Đại Can này phải kể lại, hẳn kể được là một sự tích anh hùng chứ?

Nói xong ngửa mặt cười dài.

Hồ Chấn Nhân nào chịu kém, lập tức tiếp lời:

- Đó có chi đáng kể, một hôm Hồ mỗ ở tại thành Thái Thuận, mấy mươi phụ nữ đi chùa trên núi Nhạn Đảng, dưới thanh thiên bạch nhật đã bị Hồ mỗ...

Rồi thì mọi người tranh nhau kể, hết người này đến người nọ kể lại sự tích anh hùng của mình, còn sợ người khác không tin, thảy lo đưa ra chứng cớ.

Nhóm người Nam Cung Bình đều hết sức căm phẫn, bất luận việc nào cũng đều đáng tội tử hình.

Đỗ Tiểu Ngọc trơ mắt bàng quan, càng xem càng thấy khác thường, khi nãy Phong Mạn Thiên đưa cây nạng ra xóc rương, y cũng nghe ra tiếng va chạm của kim khí, bất giác tay chân phát lạnh, càng lùi ra xa. Nhóm người Lạc Diệp Trang vốn đang náo nức lăm le, song họ rất tin phục Đỗ Tiểu Ngọc, thấy trang chủ chưa động, họ cũng cố dằn nén ngứa miệng làm thinh theo Đỗ Tiểu Ngọc và lùi sang một bên.

Năm sáu mươi người mà chỉ kể chừng một giờ là xong hết những "lịch sử vẻ vang" kia, chen lấn nhau đến gần những chiếc lồng sắt ở gần Phong Mạn Thiên nhất mấy mươi đôi mắt thèm thuồng hau háu nhìn vào những chiếc rương trong lồng sắt.

Phong Mạn Thiên cười nói:

- Thôi được rồi, các vị quả nhiên đều anh hùng, hễ lão phu vỗ tay là các vị có thể tranh tài ngay.

Đoạn chầm chậm dang hai tay ra, hai bàn tay càng gần lại nhau thì trái tim mọi người càng đập mạnh hơn, tròng mắt cơ hồ vọt ra khỏi vành, không một ai nhận thấy sát cơ trong tiếng cười của Phong Mạn Thiên.

Tiếng vỗ tay vừa vang lên, mọi người lập tức đổ xô nhào tới vung tay múa chân, nhe răng toét miệng, nhân tình lễ nghĩa đều vứt bỏ hết, quả chẳng khác một bầy dã thú lao vào xác chết...

Nam Cung Bình và Lỗ Thiên Tiên khi nghe xong những việc làm tàn ác của chúng, lòng vốn đã ngập đầy căm hận, giờ càng nóng lòng muốn ra tay trừng trị chúng ngay. Song vợ chồng Nam Cung Thường Thứ vẫn ra chiều bình thản, biết Phong Mạn Thiên nhất định sẽ có cách đối phó bất ngờ.

Mấy mươi đại hán thoáng chốc đã vào hết trong lồng sắt, Phong Mạn Thiên bỗng khẽ quát:

- Khóa lồng!

Nhóm Nam Cung Thường Thứ bốn người lập tức tung mình lao tới, bọn cường đạo chỉ lo châu báu trước mắt, đâu còn tâm trí chú ý đến điều khác, vả lại, dù có chú ý cũng chẳng còn kịp.

Nhóm Nam Cung Thường Thứ bốn người thân pháp và thủ pháp nhanh nhẹn biết dường nào, thoáng chốc hai mươi mấy chiếc lồng sắt thảy đều bị khóa chặt.

Có vài đại hán đến lúc này mới phát giác liền kinh hãi thất thanh:

- Nguy rồi!

Phong Mạn Thiên nhướng mày cười vang bỗng chúm môi huýt dài, con sáo kêu lên mấy tiếng và bay vút lên không.

Tiếng huýt gió vừa cất lên, mọi người đều cảm thấy rúng động cõi lòng, trời đất tưởng chừng như thay đổi màu sắc.

Tiếng huýt gió mỗi lúc càng cao vút chấn tan cả mây trời, lá rơi rụng tả tơi, ngay nhóm Nam Cung Thường Thứ cũng đều biến sắc mặt, huống hồ bọn lục lâm cường đạo, có kẻ tay chân bủn rủn, có kẻ mặc dù còn chịu đựng được, nhưng mặt mày tái ngắt, môi run lập cập, ngay cả Đỗ Tiểu Ngọc đứng tận ngoài cũng không sao nhấc chân lên được.

Trong tiếng huýt gió, trong hai mươi mấy chiếc lồng sắt đã có hai chiếc rương tự động chầm chậm bật lên, mọi người vừa rùng mình thì bỗng nghe tiếng sư tử rống vang, một con mãnh sư từ trong một chiếc rương to từ từ đứng lên.

Tiếp theo, tiếng hổ gầm, báo rú, sói trụ.. vang rền, trời đất rung chuyển, hòa với tiếng huýt gió nghe càng thêm khủng khiếp.

Riêng chiếc lồng có lưới sắt bọc quanh, những chiếc rương bên trong bật nắp trễ và chậm nhất, bò ra hằng trăm con độc xà thè lưỡi đỏ lòm, mắt rừng rực vô cùng gớm ghiếc.

Mấy mươi con ngựa xung quanh thảy đều sùi bạt mép và ngã lăn kềnh ra đất.

Bọn đại hán vừa rồi còn hung hãn như dã thú, giờ đây đã trở thành như cá nằm trên thớt, ai nấy đều run lẩy bẩy rụt vào góc lồng sắt.

Tiếng huýt gió, tiếng thú gầm, tiếng rú thảm, bầu trời u ám, cây cỏ tiêu điều, không khí ngập đầy sát cơ.

Bầy thú bị Phong Mạn Thiên chế ngự giam vào trong rương, giờ được tiếng huýt gió đánh thức, sớm đã đói meo, lập tức máu thịt văng bay tung tóe, quả thê thảm đến cực độ.

Ngay khi ấy, ngoài xa vốn có mấy bóng người lao tới, vừa nghe thấy tiếng huýt gió bèn lập tức chững bước, trong số đó có một người thân hình mảnh mai, ánh mắt lẳng lơ, chính là Quách Ngọc Hà.

Hai bên y thị là Nhâm Phong Bình và Thạch Trầm, sau lưng là bốn lão nhân huynh đệ trong nhóm Giang Nam Thất Ưng.

Quách Ngọc Hà thoáng chau mày nói:

- Ai thế nhỉ? Tại sao...

Hắc Ưng bịt tai run giọng nói:

- Nghe như là Phong Mạn Thiên, người đã hỏa thiêu Vạn Thú sơn trang năm xưa, dùng nội lực tuyệt đỉnh hóa thành "Phá Ngọc Khiếu".

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt:

- Phong Mạn Thiên, chả lẽ lão ta chưa chết ư?

Nhâm Phong Bình nói:

- Nghe đâu Phong Mạn Thiên khi xưa đã dùng môn "Phá Ngọc Khiếu" chấn khiếp vạn thú, nên mới có thể đại phá Vạn Thú sơn trang, tiếng huýt ấy cất lên còn có uy lực mạnh hơn "Sư Tử Hống" của Phật gia, hôm nay nghe ra cũng chẳng qua vậy thôi.

Quách Ngọc Hà nhoẻn miệng cười:

- Chẳng qua vì chúng ta còn cách xa đó thôi.

Nhẹ nắm lấy cổ tay Nhâm Phong Bình, nói tiếp:

- Đã có lão quái họ Phong ở đây, kể như chúng ta đã hoài công một chuyến, đi mau thì hơn.

Đoạn nắm tay Nhâm Phong Bình quay người bỏ đi.

Thạch Trầm chầm chập nhìn vào bàn tay thon thả nắm vào cổ tay Nhâm Phong Bình của Quách Ngọc Hà, lòng chẳng rõ là căm tức hay xót xa, xong cuối cùng cũng lầm lủi đi theo sau Quách Ngọc Hà, phi thân lướt đi nhanh như đã đến.

Bảy người này đến rồi lại đi, dĩ nhiên những người kia không hề hay biết, Nam Cung phu nhân sớm đã ngoảnh đi nơi khác không dám nhìn tiếp nữa.

Tiếng huýt gió thấp dần, tiếng rú cũng trở thành tiếng rên rỉ, hòa lẫn với tiếng nhai ngồm ngoàm của bầy dã thú, Nam Cung Bình nghe máu nóng sôi sục, mặc dù chàng biết rõ chúng đều là phường cực ác, song dẫu sao chàng cũng là con người, nên không khỏi động lòng trắc ẩn, bèn phi thân đến bên những chiếc lồng sắc mở hết cửa ra rồi phóng đến trước mặt Phong Mạn

Thiên quát lớn:

- Ngưng ngay! Ngưng ngay!

Phong Mạn Thiên ánh mắt lóe lên, chẳng rõ là kinh ngạc hay vui mừng, tiếng huýt gió ngưng bặt, bỗng ngửa mặt cười dài.

Tiếng cười vừa cất lên, hệt như tiếng chiên trống vang rền, cơ hồ khiến trời long đất lở. Bọn mãnh thú vừa nghe tiếng cười, lập tức trở nên bải hoải như gặp phải khắc tinh, ngay cả mảnh thịt tươi trước mặt cũng chẳng màng đến nữa.

Trong lồng sắt hãy còn hơn hai mươi người may mắn chưa chết, vừa nghe tiếng cười khắc bừng tỉnh, cả lăn lẫn bò đào thoát ra ngoài.

Thiết Đại Can thì bị ăn mất cánh tay phải, Triệu Hùng Đồ máu me đầy mình, chẳng rõ đã bị bao nhiêu thương tích, còn Hồ Chấn Nhân thì đã bị tan xương nát thịt, làm mồi cho dã thú.

Trong thoáng chốc tất cả bọn cường hào đều lủi mất chẳng còn một tên. Đỗ Tiểu Ngọc mừng thầm đã may mắn thoát nạn, cũng lẳng lặng chuồn mất.

Phong Mạn Thiên điểm nạng sắt xuống đất, người tung vọt lên, chỉ nghe những tiếng lẻng kẻng của chiếc nạn sắt chạm vào mặt đất, trong thoáng chốc đã lôi cổ mấy mươi con mãnh thủ bỏ vào trong rương, hơn trăm con độc xà cũng sợ sệt bò trở vào trong rương, trời đất lại trở về với sự bình lặng, nếu trên mặt đất không bê bết máu thì chẳng ai biết vừa qua đã xảy ra một thảm biến hết sức hãi hùng.

Phong Mạn Thiên cười nói:

- Chúng bây đã được một bữa no nê, phải ngoan ngoãn mà ở trong đó mấy mươi hôm nữa đấy.

Nam Cung Bình vẻ bất mãn:

- Đó là cách nuôi thú của tiền bối ư?

Phong Mạn Thiên cười:

- Dùng bọn gian ác để nuôi dã thú thì hợp lý quá rồi, trâu bò chó ngựa là loài súc vật, song vẫn còn đáng thương hơn bọn ác đồ này nhiều, vả lại đó là do chúng tự nộp mạng kia mà?

Nam Cung Bình ngớ người, không sao đối đáp được, song mắt chàng đã rướm lệ.

Lỗ Thiên Tiên thở hắt ra một hơi dài, tìm lấy bầu rượu nốc liền mấy hơi, đoạn thở dài nói:

- Thật kẻ này không ngờ Phong đại hiệp lại chứa những thứ ấy trong rương, có điều lấy làm lạ là những con mãnh thú sao lại chịu ngoan ngoãn ở trong rương như vậy, nếu không chứng kiến tận mắt thật khó thể tin được.

Phong Mạn Thiên cười:

- Kể ra cũng chẳng có chi là lạ, thủ pháp chế ngự mãnh thủ của lão phu cũng giống như điểm huyệt vậy, tuy rằng loài thú vật không có huyệt đạo cố định như con người, song sự tuần hoàn của máu thì lại có hệ thống cố định như loài người, chỉ cần nhắm chuẩn thời gian và vị trí, nắm

vặn mạch máu nó, khiến máu huyết ngưng chảy tức khắc, dù loài thú hung dữ đến mấy cũng có thể khống chế được.

Trong khi ấy Nam Cung Bình lại đang nghĩ cách mai táng những tử thi tàn khuyết trong lồng sắt và làm sạch những vết máu gớm ghiếc kia đi.

Bỗng nghe sau lưng khẽ vang lên một tiếng thở dài, Nam Cung phu nhân nói:

- Mẹ phụ con một tay!

Tuy chàng chưa nói một lời, song Nam Cung phu nhân đã nhận thấy được tâm ý của chàng, thế là mọi người bèn đào một cái hố to, chôn hết những tử thi xương thịt nát vụn, đắp lên một mô đất cao, mãi về sau việc này loan truyền trên chốn giang hồ, giới võ lâm bèn gọi nơi ấy là "Ác Nhân Trủng".

Nửa giờ sau, đàn ngựa mới dần trở lại bình thường, song hằng trăm con ngựa khỏe bị chết khiếp hết nửa phần. Đoàn xe tiếp tục lên đường, cõi lòng mọi người đều trĩu nặng không ai chuyện trò với ai nữa.

Thời gian gần gũi ngắn dần, giờ ly biệt mỗi lúc càng gần hơn. Hai ngày sau thì đến Tam Môn Loan, xa xa đã trông thấy biển xanh mênh mang.

Trời biển nối liền một màu xanh biếc, Nam Cung Bình lần đầu tiên trông thấy biển cả, bất giá tinh thần phấn chấn, nỗi buồn bực trong lòng lập tức tiêu tan.

Tam Môn Loan là một bến cảng thương mại quan trọng nên chợ búa cũng hết sức phồn thịnh, có điều người đi đường đại đa số đều có vẻ thô kệch và toát mùi muối mặn.

Trời vừa sẩm tối là đường phố ngập đầy những thuyền phu và ngư ông áo ngắn chân trầm, ngực phanh tay hở, trên người vẫn chưa khô nước biển đã tụm năm tụm bảy chè chén vui vẻ.

Nam Cung Bình lần đầu tiên trông thấy những nhân vật và phong vị mới lạ của thành phố biển này, bất giác lưu luyến đứng trước cửa khách điếm ngó nhìn, song lát sau đã nghe tiếng gọi của Nam Cung phu nhân.

Phong Mạn Thiên trong bụng dạ dường như ngoài rượu ra chẳng còn gì khác nữa, vừa mới ngồi yên là uống lấy uống để, sau một cân rượu vào bụng, lão từ trong lòng lấy ra một mảnh giấy dài đặt trên bàn, chữ viết trên đó rối ren và rất nhiều kiểu cỡ.

Giòng chữ đầu tiên là "Thủy ngân một trăm cân, chì ba trăm cân", tiếp đến là "Chỉ một trăm cân, sắt một ngàn cân", rồi thì hàng trăm thứ linh tinh khác, song lại chẳng phải là vật dụng thường ngày, sau cùng "Mãnh hổ và hùng sư đực cái mỗi thức một con, độc xà một trăm hai mươi con, sói và beo mỗi thứ hai con".

Mọi người đều hết sức lấy làm lạ, chẳng hiểu Chư Thần điện cần những thứ ấy làm gì?

Nam Cung Bình quét mắt nhìn, thấy cuối cùng là bốn chữ "Kẻ ác mười tên", bất giác giật nẩy mình, buột miệng hỏi:

- Kẻ ác chẳng lẽ cũng kể là hàng hóa hay sao? Cần dùng để làm gì và biết mua ở đâu?

Phong Mạn Thiên mỉm cười:

- Thư thả rồi ngươi sẽ rõ!

Nụ cười đầy vẻ thần bí lẫn xót xa. Nam Cung Bình không sao hiểu nổi thái độ của lão, chàng cũng chẳng hỏi tiếp.

Phong Mạn Thiên ăn no xong, liền đi ra phố mua sắm, song chẳng thấy mang về hàng hóa gì cả.

Tiếu Ngạo Sinh Tử

Đêm đến, Phong Mạn Thiên cho bày một bàn ăn rất là thịnh soạn, vui vẻ ăn uống, cười nói huyên thuyên toàn những chuyện trời trăng mây nước và những điều đắc ý trong đời, lời lẽ của lão rất lôi cuốn, khiến người nghe quên cả mệt nhọc, quên cả hỏi bao giờ thì khởi hành và đi đâu, chính lão cũng tuyệt đối không đề cập đến vấn đề chia tay.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thấm thoát canh khuya đã tàn. Phong Mạn Thiên bỗng cầm ấm rượu lên, rót cho mỗi người một ly, đoạn nâng ly lên nói:

- Tiễn đưa muôn dặm rồi cuối cùng cũng phải chia tay, Phong Mạn Thiên lần này trở lại Giang Nam còn gặp được các vị bằng hữu hào sảng như vậy, thật hết sức vui mừng, chỉ tiếc là thời gian gần gũi không nhiều, giờ chia tay đã đến, uống xong ly rượu tiễn biệt này, Phong mỗ phải ra đi ngay.

Mọi người những tưởng hàng hóa chưa lo liệu đầy đủ, còn ở lại đây thêm được vài ngày nữa, nghe Phong Mạn Thiên nói vậy không khỏi sửng sốt.

Nam Cung phu nhân run giọng nói:

- Vội vã như vậy làm gì, nếu Phong đại hiệp không chê, xin hãy ở lại vài hôm nữa, sẽ làm vài món ăn và rượu...

Lỗ Thiên Tiên cũng liền nói:

- Đúng rồi, đời người tan hợp bất thường, lần chia biệt này biết đến bao giờ mới được gặp lại nhau, sao không ở lại uống thêm vài ấm "Khổng tước khai bình" nữa?

Phong Mạn Thiên mỉm cười không đáp, nâng ly nói:

- Xin mời! Xin mời!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Nam Cung phu nhân đăm đăm nhìn Nam Cung Bình nói:

- Dẫu sao thì Phong đại hiệp cũng phải ở lại đến hết ngày hôm nay rồi hẳn lên đường, tối nay tôi sẽ làm vài món ăn...

Nói đến đây bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, không còn nói tiếp được nữa.

Trong thoáng chốc mọi người đều cảm thấy đầu choáng mắt hoa, trời đất quay cuồng, Nam Cung phu nhân kinh hãi kêu lên:

- Bình... nhi...

Gắng gượng đứng lên đi về phía Nam Cung Bình.

Phong Mạn Thiên ngửa mặt cười dài:

- Đời người vốn như một giấc chiêm bao, sinh tử hợp tan đều là chuyện thường tình, các vị đều là người sáng suốt hiểu sự, sao lại cũng yếu mềm thế này?

Vừa dứt lời, chỉ nghe tiếng ly rơi loảng xoảng, mọi người đều ngã lăn ra đất.

Nam Cung Bình cảm thấy mắt trĩu nặng, lòng chơi vơi, chỉ thấy lờ mờ trông thấy ánh mắt đau sầu của người mẹ hiền... Rồi thì, hồn và thể xác chàng đều đắm chìm vào trong bóng tối mịt mùng như đi vào cõi chết.

oOo Nam Cung Bình mơ mơ màng màng lên một hòn đảo, chỉ thấy khắp nơi đầy hoa đao cỏ quỳnh, kỳ trân dị quả, những châu báu lấp lánh trải đầy trên mặt đất, chàng giẫm chân lên như đi trên đất cát, cừu và mãnh hổ cùng nằm dưới gốc một cây ngô đồng, trên cành là đôi phụng hoàng xinh đẹp, lá cây là những mảnh ngọc xanh biếc.

Phía xa là một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, bậc cấp bằng bạch ngọc, trụ cột bằng vàng, cao ngút tận mây xanh. Người qua lại thảy đều là tiên phong đạo cốt, chàng ngây người đi tới, chợt trông thấy song thân cũng có mặt trong đám đông, liền mừng rỡ chạy nhanh tới.

Nào ngờ chân chàng bỗng không thể cất lên được, như bị điểm huyệt, chàng cố sức giẫy giụa. Bỗng dưng tất cả hoa quả châu báu đều biến thành rác rưởi hôi thối, những người qua lại cũng trở thành độc xà mãnh thú. Mai Ngâm Tuyết, Diệp Mạn Thanh, Vương Tố Tố, Long Phi và song thân chàng đều bị mấy mươi con độc xà quấn chặt, và những đôi mắt của độc xà bỗng trở thành đôi mắt mỉm cười của Quách Ngọc Hà...

Chàng dùng hết sức lực hét vang, tung người lên... mở bừng mắt, trước mặt chỉ có một ngọn đèn leo lắt, xung quanh nước chảy róc rách, chàng đưa tay lên vuốt, mồ hôi đẫm trán và thấm ướt cả áo, mới biết vừa qua chỉ là một cơn ác mộng.

Đảo mắt nhìn quanh, bốn vách im lìm, chỉ có một giường, một bàn và hai ghế, trên cao có một khung cửa sổ nhỏ, bên ngoài sao sáng lấp lánh, thì ra chàng đã ngủ suốt một ngày một đêm.

Chàng định thần đứng lên, cảm thấy trời đất không ngừng chao đảo, lại nghe thấy tiếng nước chảy, mới chợt hiểu ra mình đang lênh đênh trên biển cả.

Ngay khi đang ngủ mê, chàng đã rời đất liền, rời xa những người thân quen, và mỗi lúc lại càng cách xa hơn.

Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy cõi lòng tan nát, lại ngồi trở xuống giường, nỗi xót xa đã đẩy nước mắt chàng tràn khỏi bờ mi, chả lẽ cuộc đời chàng kể từ lúc này đã không còn thuộc về bản thân mình nữa ư? Vậy có khác nào cuộc đời chàng đã kết thúc từ đây? Song ân nghĩa của song thân và sư môn đều chưa báo đền, còn biết bao nhiêu việc chàng cần phải làm trên cõi đời.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, chàng bỗng đưa tay lau nước mắt, đứng phắt dậy lẩm bẩm:

- Ta phải trở về, ta phải trở về...

Bỗng nghe bên ngoài vang lên một tiếng cười giòn, Phong Mạn Thiên xô cửa bước vào nói:

- Ngươi còn muốn quay trở về ư?

Nam Cung Bình ưỡn ngực quả quyết:

- Đúng vậy!

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Khá lắm, ngươi có chí khí như vậy cũng tốt.

Tay lão cầm một chiếc ấm to, bước chân loạng choạng, mùi rượu nực nồng.

Nam Cung Bình tuy có rất nhiều điều muốn hỏi, song thấy Phong Mạn Thiên như vậy chàng đành phải làm thinh. Lát sau, gió bỗng thổi mạnh, thuyền càng lướt nhanh và lắc lư hơn.

Thế nhưng, Phong Mạn Thiên chỉ nhích chân mà vẫn đi đứng rất vững vàng, lão mang đến rất nhiều rượu và thức ăn ngồi đối ẩm với Nam Cung Bình.

Chẳng bao lâu thì trời đã sáng tỏ, Nam Cung Bình bắt đầu nghe có tiếng bước chân và tiếng người ồn ào, thỉnh thoảng lại còn có tiếng sư hổ gầm thét.

Phong Mạn Thiên bỗng đứng lên nói:

- Đi theo ta!

Hai người cùng ra khỏi khoang thuyền, Nam Cung Bình chỉ thấy biển trời mênh mang, ánh nắng lấp lánh soi trên mặt nước trông đẹp đẽ vô cùng. Song trên boong thuyền thì lại hết sức bừa bộn, khắp nơi chất đầy rương lồng tạp vật, cạnh sau cột buồm là một hàng lồng sắt, sói beo sư hổ trong lồng đã được thả ra khỏi rương, vừa thấy người là nhe nanh múa vuốt không ngớt gầm gừ.

Một hán tử gầy gò mở phanh ngực áo, lẳng lặng đứng cầm lái sau đuôi thuyền, một hán tử mập lùn khác áo quần dầu mỡ lem luốt, đầu đầy ung nhọt đứng cạnh y cười hỉ hả.

Nam Cung Bình vừa trông thấy người đó đã cảm thấy gớm ghiếc ngay, dân thuyền chài tuy nghèo khó, song đại đa số đều hào phóng và sạch sẽ, người này đã xấu xí lại dơ bẩn, tiếng cười lại càng chói tai khó nghe, chàng không nén được hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Phong Mạn Thiên thản nhiên đáp:

- Đầu bếp!

Nam Cung Bình ngẩn người, nghĩ đến bữa ăn kể từ nay là do một gã xấu xí dơ bẩn như vậy nấu nướng, bất giác cảm thấy tởm lợm, chau mày nói:

- Sao lại chọn một người như thế này?

Phong Mạn Thiên bật cười:

- Tìm được những thuyền phu này đâu phải dễ, dù là người sinh sống trên mặt biển cũng đâu ai chịu đi theo một chiếc thuyền phiêu bạt trên biển cả.

- Vậy sao tiền bối lại tìm được?

Phong Mạn Thiên bỗng ngoắc tay, con sáo nhỏ lập tức từ xa bay đến, Phong Mạn Thiên nói:

- Gọi Thất Ca đến đây ngay!

Con sáo nhỏ liền chí chóe kêu lên:

- Thất Ca, Thất Ca...

Nó thâm thấp liệng quanh một vòng, một mảnh ván trên boong thuyền bỗng bật mở, một hán tử đen đúa từ dưới nhảy phóc lên.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn, bất giác lại giật mình, thì ra dáng vẻ người này lại càng kỳ dị hơn, người thấp lùn nhưng to bề ngang, lưng còng và đầu lún vào vai, song hành động lại hết sức nhanh nhẹn, thoắt cái đã đến trước mặt Phong Mạn Thiên, mặt mày y xấu xí đến kinh khủng, miệng rộng răng nhe, cằm dưới nhô ra hệt như con thú dữ, cúi đầu nói:

- Chủ nhân có... điều chi dạy bảo?

Tiếng nói ồ ề, chậm chạp rất khó nghe rõ.

Phong Mạn Thiên cười ha hả:

- Ta với y hai người cùng đi trên một chiếc thuyền con vượt qua đại dương đến Giang Nam, phen này trở về ai mà muốn cực khổ như vậy nữa, huống hồ lại có thêm nhiều hàng hóa thế này, tất nhiên phải đổi một chiếc thuyền to nhất, vậy tất nhiên phải cần đến rất nhiều thuyền phu.

- Bao nhiêu thuyền phu vậy?

- Chừng mười một, mười hai người, ngươi có cần gặp họ không?

Nam Cung Bình lắc đầu:

- Không cần!

Chàng trông thấy gã Thất Ca với gã đầu nhọt là đã cảm thấy tởm lợm, đâu còn muốn gặp những kẻ khác nữa, bèn ngoảnh đi nhìn về phía những mãnh thu" trong lồng, thấy chúng tuy hung dữ, song cũng còn dễ nhìn hơn hai người này nhiều.

Chiếc thuyền này quả hết sức to lớn và kiên cố, chỉ có một cột buồm, lúc này những cánh buồm đã được dương hết lên, gió thổi căng phồng, trời xanh biêng biếc, suốt tầm nhìn không một gợn mây, Nam Cung Bình lần đầu tiên sống trên biển khơi, hai ba hôm sau đã vơi dần nỗi buồn bực trong lòng, trái lại còn ngập đầy cảm giác mới lạ, mong sớm đến nơi hoàn thành trách nhiệm, lúc này hẳng tìm cách trở lại Giang Nam.

Những thuyền phu hầu hết đều hình dáng cổ quái, mặt mày âm trầm, người nào cũng với ánh mắt lạ lùng theo dõi Nam Cung Bình hệt như thú dữ rình mồi, hoàn toàn không giống như những thuyền phu thường gặp, Nam Cung Bình bèn thầm cảnh giác, song Phong Mạn Thiên thì lại thản nhiên như không.

Mỗi buổi sáng khi mặt trời mới lên, Phong Mạn Thiên đứng trước mũi thuyền, lão cất tiếng hú dài một hồi, chấn động đến mặt biển nổi sóng cuồn cuộn, ngoài ra thì suốt ngày cứ ngồi lì trong khoang uống rượu và mỗi hôm càng thêm ít nói, có hôm thậm chí suốt ngày chẳng nói lấy nửa

lời.

Lão chẳng những uống rượu một mình mà mỗi bữa ăn đều nài ép Nam Cung Bình uống vài ly rượu mạnh trong chiếc hồ lô của lão. Nam Cung Bình cứ mỗi lần trông thấy gã đầu nhọt bưng thức ăn đến là lòng cảm thấy hết sức khó chịu, nếu không uống vài ly rượu mạnh thật cũng khó thể nuốt trôi.

Gã đầu bếp ghẻ quả là dơ bẩn đến cực độ, ngay cả mặt cũng không bao giờ rửa, may là nước ở trên thuyền rất quý, gã lại nấu thức ăn rất ngon, mặc dù ai nấy đều ghê tởm gã, song cũng còn có thể chấp nhận được, suốt ngày gã chỉ ngây dại cười ngớ ngẩn, dường như không hề bận tâm đến bất kỳ điều gì khác. Khi gặp Nam Cung Bình, gã đều toét miệng cười, khiến chàng phải vội vã quay đi nơi khác.

Thuyền đi được vài hôm, bốn bề trời biển mênh mang, không hề trông thấy khoảng đất liền nào cả.

Nam Cung Bình không nén được hỏi:

- Đã gần đến chưa vậy?

Phong Mạn Thiên chỉ lạnh lùng đáp:

- Khi nào đến thì ngươi sẽ rõ!

Thuyền đi càng lâu, vẻ mặt Phong Mạn Thiên càng thêm âm trầm và càng uống rượu nhiều hơn, đó cũng là chuyện thường tình, bởi bất kỳ ai càng về đến gần nhà thì lòng càng thêm vui mừng.

Hôm ấy sóng gió rất to, Nam Cung Bình đã uống nhiều hơn vài ly rượu, nghĩ đến người thân chợt nghe lòng buồn se sắt, âm thầm bỏ ra ngoài đi lên mũi thuyền, chỉ thấy những vì sao lấp lánh phản ánh trên mặt biển, trời biển nối liền bao la, cơ hồ không phân biệt được đâu là trời và đâu là biển.

Chàng vừa nghe lòng thanh thản, bỗng nghe dưới boong thuyền vang lên một tiếng cười ngớ ngẩn, rồi thì ván thuyền vang lên những tiếng động khẽ.

Nam Cung Bình không muốn gặp người này, bèn chau mày nhẹ nhàng lách người ẩn vào trong bóng tối cạnh khoang thuyền, chỉ thấy hai thuyền phu cắp lấy gã đầu bếp đầu ghẻ nhọt nhảy phóc lên sàn thuyền.

Nam Cung Bình vốn định lẩn vào trong khoang, song thấy mấy người này điệu bộ có vẻ thậm thụt, bèn thay đổi ý định, bám lấy mái hiên ẩn vào bên dưới.

Chỉ thấy hai gã thuyền phu, một người thân hình gầy guộc tên là Kim Tùng, còn người kia là tay chèo có vẻ mặt âm trầm tên là Triệu Chấn Đông. Hai gã thuyền phu này dường như rất có uy quyền trên thuyền, nên Nam Cung Bình biết chúng.

Kim Tùng vừa lên đến mặt boong liền đảo mắt nhìn quanh, đoạn khẽ nói:

- Không có ai cả!

Triệu Chấn Đông lạnh lùng:

- Hãy đi quanh thăm dò nữa xem, tên lái thuyền không phải là cánh mình đâu.

Nam Cung Bình nghe nói hết sức nghi hoặc. Kim Tùng quả nhiên lập tức phi thân đảo quanh một vòng, thân pháp hết sức nhanh nhẹn, khinh công như rất có căn cơ, phóng vút qua mình Nam Cung Bình, lắc đầu nói:

- Không có động tĩnh gì, chỉ tên lái thuyền là ở bên kia và nằm mọp trên tay lái, có lẽ đã ngủ say rồi.

Triệu Chấn Đông khẽ gật đầu, kéo gã đầu ghẻ đến dưới một đống hàng hoá. Gã đầu ghẻ chệnh choạng bước đi, Triệu Chấn Đông chợt sầm mặt, thoắt từ trong ống giầy rút ra một lưỡi dao nhọn, quơ trước mặt gã đầu ghẻ, cười sắc lạnh nói:

- Ngươi muốn sống hay muốn chết?

Gã đầu ghẻ khiếp sợ đến co rúm người, lắp bắp:

- Dĩ... dĩ nhiên... muốn sống...

Triệu Chấn Đông gằn giọng:

- Muốn sống thì phải nghe lời lão tử, thành thật cho ngươi biết, chúng lão tử đều là hạng giết người không chớp mắt, nếu ngươi từng lăn lộn trên mặt biển, có lẽ đã được nghe danh của chúng lão tử, lão tử chính là "Hải Báo" Triệu lão đại trong Châu Sơn Hải Báo Bang.

Gã đầu ghẻ ngớ người, mặt mếu máo nói:

- Đại... đại vương có... điều chi dạy bảo... tiểu nhân đều vâng theo hết.

Trong cơn khiếp hãi, tiếng nói của gã lại càng khó nghe hơn. Triệu Chấn Đông cười khẩy:

- Liệu ngươi cũng chả dám không vâng theo.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một gói giấy nói tiếp:

- Ngày mai hãy nấu lấy một nồi súp gà rong biển cho thật ngon, đổ nửa gói này vào, còn lại nửa gói trộn vào trong cơm.

Gã đầu ghẻ run giọng:

- Súp gà đâu có cần bỏ muối tiêu vào!

Triệu Chấn Đông cười mắng:

- Đồ ngốc, đây đâu phải là tiêu! Cho ngươi hay, đây chính là thuốc độc giết người, bất kỳ ai chỉ cần nuốt vào chút ít là thất khiếu lưu huyết chết ngay tức khắc.

Ngươi hãy nhớ lấy, tuyệt đối không được bỏ vào trong miệng, sau khi thành công, chúng lão tử phát tài, nhất định cũng sẽ chia cho ngươi chút ít. Nhưng nếu ngươi mà để lộ chuyện, chúng lão tử sẽ băm vằm ngươi ra ném xuống biển cho cá ăn, hiểu chưa?

Gã đầu ghẻ gật đầu vâng dạ lia lịa. Kim Tùng cười khẽ nói:

- Theo sự quan sát ngầm của tiểu đệ, trong mấy ngày qua, chuyến hàng này đủ cho huynh đệ ta sống sung sướng cả nửa đời người, có điều là chẳng những gã què với tên quái vật kia khá lợi hại, mà gã thiếu niên mặt trắng cũng chẳng phải tay vừa.

Triệu Chấn Đông cười gằn:

- Ngươi tưởng Uông Trị, Tôn Siêu và tên lái thuyền Lý Lão Tam mặt như thây ma kia là người tốt hay sao? Ta thấy ba tên ấy cũng chẳng tốt lành gì đâu, tám phần cũng là trong giới hắc đạo, có điều chúng không phải cùng cánh với huynh đệ mình, ngày mai cứ thủ tiêu luôn chúng là xong.

Nam Cung Bình nghe nói kinh hãi nhủ thầm:

- May thật, trời khiến ta đã tình cờ khám phá ra âm mưu của chúng, bằng không thì khốn rồi.

Đột nhiên, bên trái có tiếng y phục lướt gió phóng tới, Nam Cung Bình giật mình, chỉ thấy một bóng người lao vút qua, lạnh lùng nói:

- Triệu lão đại độc ác thật, lại định thủ tiêu cả huynh đệ bọn này ư?

Triệu Chấn Đông tái mặt, nắm chặt lấy dao găm trong tay khẽ quát:

- Ai?

Một người từ trong bóng tối đủng đỉnh bước ra, tay to chân dài, ánh mắt sắc lạnh, mặt mày trơ khấc, chính là Lý Lão Tam mà Triệu Chấn Đông đã bảo mặt như thây ma.

Triệu Chấn Đông và Kim Tùng gườm mắt nhìn như gặp đại địch, Lý Lão Tam vẫn với vẻ mặt trơ lạnh chậm bước tiến tới nói:

- Lại Bì Cẩu (Chó ghẻ) đưa thuốc độc đây mau lên!

Gã đầu ghẻ rúc vào trong đống rương, quả cũng có phần giống như một con chó ghẻ.

Triệu Chấn Đông quát:

- Ngươi nạp mạng trước đã!

Vung đao toan lao bổ tới, Lý Lão Tam nói:

- Khoan vội động thủ, phải biết ta bảo các ngươi trao thuốc độc ra, không hề có ác ý, tên què là người thế nào, đâu phải chỉ một gói thuốc độc là có thể giải quyết được, nếu lỡ bị y phát giác, há chẳng phải đả thảo kinh xà (đập cỏ động rắn) làm hỏng hết đại sự, hãy mau ném gói thuốc độc xuống biển, ta tự có kế hay đối phó với chúng.

Triệu Chấn Đông chững bước, song vẫn hung hãn nói:

- Ngươi là cái giống gì mà "Hải Báo" Triệu lão đại này phải vâng lời ngươi chứ?

Lý Lão Tam lạnh lùng:

- Ngươi không nhận ra ta ư? Ta chính là...

Đoạn kề vai Triệu Chấn Đông nói thật khẽ, Triệu Chấn Đông liền tái mặt giật bắn người, "keng" một tiếng, lưỡi dao trong tay rơi xuống đất, run giọng nói:

- Lão... lão nhân gia sao...

Lý Lão Tam nghiêm giọng:

- Khỏi nói nhiều, mau trở về khoang mà ngủ, khi nào đến lúc ta sẽ báo cho ngươi biết, Hải Báo Bang của ngươi đã phải một phen nhọc nhằn, ta không ngược đãi các ngươi đâu.

- Vâng... vâng...

Triệu Chấn Đông nói xong liền kéo Kim Tùng đi ngay.

Gã đầu ghẻ rụt rè đi theo sau, Lý Lão Tam bỗng chộp vai gã gằn giọng nói:

- Quân chết bầm cả gan, ngươi tưởng thái giá không biết ngươi là gì biến ra hả?

Nạp mạng mau!

Hữu chưởng vung lên, bổ thẳng xuống đỉnh đầu gã đầu ghẻ.

Nam Cung Bình sửng sốt:

- Chả lẽ gã đầu ghẻ này cũng là một hán tử ư?

Gã đầu ghẻ sợ rúm người ngồi thụp xuống, mắt thấy hữu chưởng của Lý Lão Tam sắp đánh vỡ sọ gã, song gã vẫn không động đậy. Lý Lão Tam bỗng chững tay lại, rồi chỉ khẽ vỗ vào vai gã đầu ghẻ và nói:

- Đừng sợ, ta chỉ thử ngươi thôi, đi đi!

Lý Lão Tam nói xong liền quay trở về cầm tay lái, gã đầu ghẻ lật đật vừa đi vừa bò trong khoang, ánh mắt như vô tình nhìn vào chỗ ẩn thân của Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình giật mình chỉ nghe một con chuột chạy qua trên mái khoang, vừa rồi chàng tưởng đâu gã đầu ghẻ đã phát hiện ra mình, nào ngờ gã chỉ trông thấy chú chuột kia mà thôi.

Nam Cung Bình bất giác phì cười, thấy chung quanh không còn ai nữa, bèn nhẹ nhàng nhảy xuống, kéo mở cửa khoang vừa định vào...

Nào ngờ chàng ngước mắt lên, chợt trông thấy trong bóng tối có một đôi mắt sáng ngời đang chòng chọc nhìn chàng, dường như gã nấp ở sau cửa khoang từ lâu và chờ chàng đi vào vậy.

Nam Cung Bình kinh hãi, vội đưa hai tay lên hộ ngực phòng thân, thì ra người đó chỉ là gã quái vật Thất Ca mà thôi.

Thất Ca mở rộng miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nhởn, đoạn quay người bỏ đi, bước chân nhẹ đến mức không hề gây nên chút tiếng động.

Nam Cung Bình kinh ngạc thầm nhủ:

- Chả lẽ tên quái vật này đã nghe thấy hết những gì đã xảy ra khi nãy, sao y lại thản nhiên thế

nhỉ?

Chàng sải bước đi vào thấy Phong Mạn Thiên vẫn đang ngồi uống rượu dưới đèn, lão không bao giờ ngủ và ăn cơm, như thể trời sinh lão ra là chỉ để uống rượu mà thôi.

Phong Mạn Thiên không quay đầu lại, chậm rãi nói:

- Chưa ngủ hở? Có muốn uống vài ly không?

Nam Cung Bình trầm giọng:

- Tiền bối nếu còn tiếp tục uống rượu, e từ nay sẽ không bao giờ uống được nữa.

Phong Mạn Thiên bật cười:

- Trên cõi đời quả thực có việc gì có thể khiến lão phu không còn uống rượu được nữa ư? Vậy thì lão phu cũng muốn nghe thử cho biết.

Nói xong lại nốc vào một ngụm to. Nam Cung Bình nghiêm giọng:

- Tiền bối có biết những thuyền phu đều là phường hải tặc giết người cướp của không?

Đoạn một mạch kể lại tất cả những gì mắt thấy tai nghe khi nãy, nào ngờ Phong Mạn Thiên vẫn thản nhiên như không, Nam Cung Bình chau mày nói tiếp:

- Vãn bối tuy cũng chẳng xem lũ ác tặc ấy vào đâu, song đã biết âm mưu của chúng dẫu sao cũng phải có hành động...

Phong Mạn Thiên cười ha hả:

- Ngươi tưởng đâu lão phu không biết sao? Ngay khi chúng vừa bước chân lên thuyền là lão phu đã biết chúng không một tên nào tốt lành cả, chỉ có gã đầu ghẻ ngơ ngáo ngây dại kia là không cùng chung phe với chúng, nên lão phu mới để cho gã đầu ghẻ làm đầu bếp, nhưng cũng không yên tâm, đã sớm bỏ loại thuốc có thể giải được bách độc vào trong rượu, vì vậy mà mỗi bữa ăn lão phu đều bảo ngươi uống lấy vài ly để phòng hờ, còn như chúng muốn động võ, ha ha, đó là chúng đã tới ngày tận số.

Ngươi thấy lão phu uống rượu suốt ngày, tưởng lão phu đã say hay sao?

Nam Cung Bình thầm thở dài:

- Tiền bối quả là tài ba ít ai bì kịp...

Phong Mạn Thiên cười ngắt lời:

- Lão phu chẳng qua là già thành tinh, đôi mắt sáng hơn đó thôi. Khi nào ngươi đến tuổi già như lão phu, sẽ thấy những âm mưu quỷ kế trên cõi đời đều rất đáng nực cười, có điều... tên Lý Lão Tam cũng là một tay khá, nhưng không rõ y là cái gì biến thành...

Nam Cung Bình thành thật:

- Hẳn y rất có lai lịch, nhưng ở trước mặt tiền bối thì y cũng khó thể thi triển.

Phong Mạn Thiên cười to:

- Bất kể lai lịch y như thế nào, đã bảo tên họ Triệu đừng bỏ thuốc độc vào thức ăn là hết sức thông minh, dù là loại thuốc mê có cao minh đến mấy và bỏ vào vật gì, nếu lão phu mà không phát hiện được thì kể như đã uổng phí những bảy tám mươi năm.

- Tiền bối không định vạch trần âm mưu của chúng sao?

- Sở dĩ lão phu hằng ngày cất tiếng hú dài chính là để hù dọa chúng, bằng không chúng đã hành động từ lâu rồi, còn nếu vạch trần âm mưu giết chúng đi thì lấy ai làm việc trên thuyền?

Bỗng ngửa mặt cười dài nói tiếp:

- Lũ gian ác ấy gặp phải lão phu quả là hết thời.

Nam Cung Bình chợt nhớ ra, liền hỏi:

- Trên hóa đơn của tiền bối, món cuối cùng chả lẽ chính là bọn chúng?

Phong Mạn Thiên cười:

- Đúng vậy! Lão phu biết trước là sẽ có người tự động dẫn xác đến, nên chẳng cần phải tốn công đi tìm, khi nào đến nơi... khi nào đến nơi...

Bỗng ngưng cười, nốc rượu lia lịa.

Nam Cung Bình thầm thở dài, nhận thấy lão nhân này rất khả kính và cũng rất đáng sợ, bỗng thấy lão chau mặt, dường như trong lòng hết sức buồn lo, hết ly này đến ly khác uống không ngừng, bỗng lại quay sang chàng nói:

- Lão phu bình sanh chỉ có một điều buồn duy nhất, ngươi biết là điều gì không?

Nam Cung Bình lắc đầu:

- Không!

Phong Mạn Thiên đặt mạnh chiếc ly lên bàn, thở dài nói:

- Đó chính là lão phu uống rượu không bao giờ say, dù uống liên tục cả ngày lẫn đêm thì cũng vẫn tỉnh táo như thường, thật hết sức đáng buồn.

Nam Cung Bình ngạc nhiên:

- Uống rượu không bao giờ say, đó là điều mà mọi người đều hâm mộ, sao lại đáng buồn?

Phong Mạn Thiên giọng cảm khái:

- Người ta thường nói "Nhất túy giải thiên sầu", người đời uống rượu đại đa số là tiêu sầu giải muộn, kẻ tửu lượng kém chỉ cần uống vào chút ít là đã có thể quên hết sầu muộn, còn người tửu lượng mạnh uống mãi không say, đã hao tiền lại tốn thời gian, vậy chẳng đáng buồn sao?

Lý luận ấy quả là chưa từng nghe bao giờ, Nam Cung Bình bất giác bật cười nói:

- Đành rằng là vậy, nhưng lão tiền bối cả đời anh hùng, danh lừng thiên hạ, về già lại được ẩn

dật tại Chư Thần điện mà giới võ lâm xem như thiên đường lạc thổ, có thể nói là phúc thọ song toàn, vì sao lại phải dùng rượu tiêu sầu?

Phong Mạn Thiên ngơ ngẩn hồi lâu, đoạn lẩm bẩm:

- Chư Thần điện... Chư Thần điện...

Bỗng khoát tay cười chua chát nói:

- Lão phu đã có rượu bầu bạn, ngươi đi ngủ đi!

Nam Cung Bình mãi đến trước khi chìm vào giấc điệp lòng hãy còn thắc mắc, chẳng hiểu vì sao Phong Mạn Thiên lại sầu khổ thế kia.

Hôm sau chàng đi lên boong thuyền thấy Triệu Chấn Đông, Kim Tùng và Lý Lão Tam vẫn làm việc như thường, dĩ nhiên chàng cũng giả vờ không biết, song trong lòng không khỏi thương hại cho số phận của những người đó.

Phong Mạn Thiên bỏ cả tiếng hú như thường lệ, càng uống rượu dữ dội. Nam Cung Bình thấy tinh thần lão như ngày càng thêm bải hoải, nỗi ưu uất trong lòng càng trĩu nặng, chẳng khác nào những mãnh thú trong lồng kia.

Phải biết nước và thức ăn trên thuyền rất quý, bầy mãnh thú vì ăn uống thiếu thốn, thêm sóng to thuyền lắc, nên giờ đây thảy đều ngất ngư bải hoải, thậm chí không còn sức để kêu gầm nữa.

Nam Cung Bình nhìn Phong Mạn Thiên, lại nhìn bầy mãnh thú, bất giác bùi ngùi chua xót.

Bốn bề vẫn trời nước mênh mông, chẳng thấy bóng dáng một chiếc tàu thuyền nào cả, Lý Lão Tam mặt lạnh như tiền ngồi câu bên mép thuyền, chiều đến Phong Mạn Thiên cầm bầu rượu đi lên boong thuyền, đứng dựa cột buồm nhìn Lý Lão Tam câu cá và ra chiều rất thích thú.

Nam Cung Bình cười nói:

- Câu cá ngoài biển khơi thế này, có câu được không?

Phong Mạn Thiên trầm ngâm:

- Chỉ cần có mồi ném xuống, ít ra cũng có một hai con mắc câu!

Vừa dứt lời, Lý Lão Tam giật cần câu lên, quả nhiên đã câu được một con cá màu hồng rất nhỏ.

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Con cá này chính là Hồng Ngư ngon nhất trong loài cá biển, nhấm rượu thì thật là tuyệt, chỉ tiếc là thiếu mất bàn tay nấu nướng khéo léo của lệnh đường.

Nhắc đến Nam Cung phu nhân, Nam Cung Bình không khỏi chạnh lòng đau xót, song lập tức lại nhoẻn cười nói:

- Tại hạ nấu nướng cũng không tệ lắm đâu!

Phong Mạn Thiên mừng rỡ:

- Thật chăng?

Nam Cung Bình cười:

- Tất nhiên là thật!

Đoạn cầm lấy con cá tươi đi xuống bếp làm ngay, phải biết Nam Cung Bình vốn thông minh tuyệt đỉnh, thuở bé vẫn thường hay xem mẫu thân làm thức ăn, nên chàng cũng học được khá nhiều món. Phong Mạn Thiên hớn hở xem chàng làm, gã đầu ghẻ cũng đứng bên cạnh và cứ cười ngớ ngẩn.

Chốc lát đã xong xuôi, quả nhiên hết sức thơm ngon, Phong Mạn Thiên sớm đã nóng ruột, vừa uống rượu vừa ăn, chưa về đến khoang thuyền thì đã ăn hết hơn nửa con cá, thấy trên đĩa chỉ còn lại nửa phần đuôi và cái đầu cá, mới cười ngượng ngùng nói:

- Món ăn do ngươi làm ngươi cũng phải thưởng thức một chút.

Nam Cung Bình mỉm cười gắp lấy nửa khúc đuôi cá ăn thong thả, chàng thấy Phong Mạn Thiên vui, lòng cũng hết sức hớn hở. Phong Mạn Thiên ngoái lại nhìn, thấy gã quái vật Thất Ca cũng đang đứng cạnh toét miệng cười như cũng rất thèm, bèn mỉm cười nói:

- Ngươi muốn ăn không? Còn đầu cá đó, ăn đi!

Thất Ca liền cầm lấy đầu cá bỏ cả vào miệng nhai ngấu nghiến, quả giống hệt như dã thú, Nam Cung Bình thấy vậy bất giác chau mày.

Phong Mạn Thiên cười ha hả:

- Khá lắm, rõ là mẹ nào con nấy, thật không ngờ ngươi lại làm món ăn ngon như vậy...

Bỗng im bặt, hai mắt trợn trừng, sắc mặt tái dần, đột nhiên gầm to:

- Nguy rồi!

Đồng thời vung tay, năm ngón tay vươn ra chộp tới Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình sửng sốt đến ngớ người, nào ngờ Phong Mạn Thiên lại giật lấy nửa khúc cá trên tay Nam Cung Bình, tức giận quát:

- Hay cho tên súc sanh, lão phu lại bị mắc lừa ngươi.

Đồng thời cắn răng vung tay, khúc xương cá bay vút đi, hướng về phía Lý Lão Tam còn cầm chiếc cần câu đứng cạnh khoang thuyền. Lý Lão Tam buông tiếng cười sắc lạnh, lướt ra xa vài thước.

"Phập" một tiếng, xương cá cắm vào vách khoang, Phong Mạn Thiên quát lớn:

- Trong cá có độc, mau động thủ giết sạch bọn ác đồ này.

Nạng sắt điểm nhẹ, phi thân vọt lên. Thất Ca ngửa mặt hú dài, hệt như một con mãnh thú, mười ngón tay vươn ra, nhắm một hán tử trong Hải Báo Bang chộp tới. Hán tử nọ sớm đã khiếp vía trước tiếng hú ghê rợn kia, không còn biết tránh né nữa, bị mười ngón tay của Thất Ca cắm sâu vào lồng ngực, tiếng rú thảm thiết chưa dứt đã tắt thở chết tươi.

Thất Ca tiện tay móc lấy tim gan hán tử nọ bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, ánh mắt rực hung quang, mặt đầy máu tươi, cười quái dị lao tiếp về phía một hán tử khác.

Hán tử đó sớm đã hồn phi phách tán, vội co giò bỏ chạy, nào ngờ Thất Ca chưa dứt tiếng cười, bỗng hai mắt trợn ngược và ngã ngửa ra, máu từ trong miệng chảy dài ra hai bên khóe môi.

Nam Cung Bình một chưởng đánh chết một gã đại hán, giao đấu với Kim Tùng vừa được một chiêu đã cảm thấy đầu óc choáng váng, chàng than thầm một tiếng "Thôi rồi,", không muốn bị rơi vào tay bọn ác tặc này, liền tung mình toan phóng xuống biển tự tuyệt.

Nào ngờ Triệu Chấn Đông bỗng đưa tay nắm lấy đai lưng chàng, cười gằn nói:

- Ngươi muốn chết cách nhẹ nhàng vậy ư? Đừng có mơ!

Kéo chàng trở lại, song chàng đã bất tỉnh nhân sự.

Bên kia Phong Mạn Thiên thân hình như gió cuốn lao về phía Lý Lão Tam, Lý Lão Tam thấy đối phương võ công cao đến vậy cũng kinh hãi thầm, không dám chống đỡ, vội thoái lui tránh né, cười khẩy nói:

- Lão thất phu còn chưa ngã xuống ư?

Thân pháp y tuy nhanh, song Phong Mạn Thiên lại càng nhanh hơn, chớp nhoáng chộp trúng áo Lý Lão Tam.

Lý Lão Tam kinh hãi, lao mạnh về phía trước, chỉ nghe "soạt" một tiếng, chiếc áo bị xé rách làm đôi. Lý Lão Tam hồn phi phách tán, "ùm" một tiếng lao ngay xuống biển.

Phong Mạn Thiên quay phắt lại, nạng sắt điểm nhẹ, đã lướt đến trước mặt một đại hán vạm vỡ. Đại hán này vóc dáng rất to lớn, mặt mày cũng hết sức hung ác, có tên Đại Lực Quân, lúc này gã còn vọng tưởng chống cự, nào ngờ Phong Mạn Thiên vung tay ra là đã nhấc bổng gã lên, tiện tay ném đi, đầu va vào sàn thuyền, gã đại hán rú lên thảm thiết, vỡ sọ chết ngay tức khắc.

Phong Mạn Thiên thân hình không ngừng, lại lao về phía Kim Tùng, ông tự biết mình đã bị trúng độc, bèn định giết sạch lũ ác tặc trên thuyền, nào ngờ loại thuốc mê này quá mạnh, dù công lực thông thần cũng không chịu đựng nổi, chỉ thấy đầu choáng mắt mờ, bóng dáng Triệu Chấn Đông chấp choáng từ một thành hai, rồi từ hai thành bốn, thoáng chốc đã hóa thành vô số bóng người chập chờn bao quanh ông.

Ông tự biết không còn chịu đựng được nữa, một đời anh hùng mà lại bị rơi vào tay bọn tiểu nhân, ông tức tối gầm lên:

- Tức chết đi thôi.

Vung tay ném nạng sắt bay đi rồi bật ngửa ngã ra, đòn cuối cùng này gồm cả sức lực toàn thân và niềm bi phẫn trong lòng, sức mạnh ghê gớm biết dường nào.

Chỉ nghe tiếng rít kinh người vút tới, Kim Tùng điếng hồn đứng thừ ra, không còn biết tránh né, bị cây nạng sắt xuyên thủng ngực từ trước ra sau, "phập" một tiếng cắm vào vách khoang. Kim Tùng bị đóng chết vào đó.

Tất cả đều xảy ra chỉ trong khoảnh khắc, những kẻ may mắn chưa chết thảy đều tan gan vỡ mật đứng thừ ra như phỗng đá, hai bàn tay đều ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Gã đầu ghẻ ở trong bếp dưới khoang thuyền, nghe thấy tiếng động và tiếng gào thét trên boong, vội vàng lồm cồm bò lên.

Lúc bấy giờ Nam Cung Bình, Thất Ca và Phong Mạn Thiên đều đã hôn mê gục ngã, chỉ còn con chim sáo liệng quanh cột buồm, không ngớt kêu lên:

- Nực cười quá... nực cười quá...

Bỗng đâm sầm vào cột buồm, rơi xuống sàn thuyền.

Lý Lão Tam người ướt sũng từ dưới biển bò lên, quét mắt nhìn đoạn ơ hờ nói:

- Cũng còn may, chỉ chết mất bốn tên.

Khoát tay nói tiếp:

- Mau ném hết xuống biển và rửa sạch sàn thuyền, sáng mai ta phải khoản đãi ba tên súc sanh này một phen mới được.

Sau biến cố hãi hùng vừa qua, vẻ mặt y vẫn trơ lạnh như thường, cúi xuống điểm vào đại huyệt của Nam Cung Bình, Phong Mạn Thiên và Thất Ca, vẫn chưa được yên tâm, lại lấy dây gân bò trói chặt ba người rồi mới vào trong khoang thay đổi y phục.

Bọn Triệu Chấn Đông sớm đã phục Lý Lão Tam sát đất, liền vâng lời thu dọn boong thuyền.

Thì ra Lý Lão Tam đã tẩm thuốc mê cực mạnh vào mồi, khi cá cắn vào lập tức bị nhiễm ngay, Phong Mạn Thiên nhất thời sơ ý, những tưởng mình mắt thấy y đã câu được cá trên biển, lại do chính tay Nam Cung Bình làm lấy, và Lý Lão Tam vốn cực lực ngăn cản kẻ khác hạ độc, hẳn là con cá này không bao giờ có chất độc, nên ông đã yên tâm ăn lấy.

Ngờ đâu con cá ấy lại bị nhiễm qua mồi câu loại phấn độc mê hồn mà trong thiên hạ không có thuốc giải, đến khi Phong Mạn Thiên biết mình ngộ độc, định dùng nội lực đẩy ra thì đã không còn kịp nữa, bị người trói gô trên boong thuyền như đòn bánh tét.

Sáng hôm sau, Lý Lão Tam ngủ đẫy một giấc, đi ra bảo người xối lên mình họ ba thùng nước biển, họ mới từ từ tỉnh lại.

Nam Cung Bình cảm thấy ánh nắng chói mắt, rồi thì nghe một chuỗi cười chói tai, chàng liền hồi tỉnh.

Chỉ nghe Lý Lão Tam cười lạnh lùng nói:

- Ba mươi sáu kế của ta chỉ mới giở có một kế mà các ngươi đã mắc vào, thật khiến ta hết sức thất vọng.

Tuy miệng nói thất vọng, song giọng điệu ngập đầy vẻ đắc ý. Nam Cung Bình đưa mắt nhìn, thấy mình với Phong Mạn Thiên và Thất Ca đều bị trói vào thanh chắn của một chiếc lồng sắt, ngoài đôi mắt, toàn thân không hề nhúc nhích được mảy may và tê dại đến mức mất đi cảm giác.

Boong thuyền đã được dọn rửa sạch sẽ, bọn ác tặc ai nấy đều ra chiều hí hửng vui mừng. Triệu Chấn Đông tuy đứng ở đuôi thuyền cầm lái, song mắt vẫn lom lom nhìn về phía này.

Lý Lão Tam trong tay cầm một ngọn roi dài, y đưa lên trỏ thẳng vào mũi Phong Mạn Thiên, cười khẩy nói:

- Phong Mạn Thiên, ngươi còn gì để nói nữa, nghe đâu võ công của ngươi vô cùng cao siêu, nhưng giờ đây cũng phải tùy ý ta tùng xẻo thôi.

Phong Mạn Thiên tuy đã hồi tỉnh, song vẫn chưa mở mắt ra, lúc này bỗng buông tiếng hừ hậm hực, chậm rãi nói:

- Lão phu sớm đã sống đủ rồi, ngươi muốn tùng xẻo thế nào tùy ý.

Lý Lão Tam trầm giọng:

- Ta chờ đợi cơ hội này đã mấy mươi năm rồi, cuối cùng hôm nay ngươi cũng lọt vào tay ta, nếu để ngươi chết một cách thoải mái thì ta thật có lỗi với ngươi.

Tiếng y vốn rất thấp trầm, song đến câu sau cùng bỗng trở nên hết sức lảnh lói.

Phong Mạn Thiên trợn mắt, tái mặt hỏi:

- Ngươi... ngươi... thì ra là ngươi.

Lý Lão Tam ngửa mặt cười:

- Khá lắm, sau cùng thì ngươi cũng nhận ra lão nương, nhưng đã quá muộn rồi!

Tiện tay vung roi, ngọn roi vút qua cạnh Phong Mạn Thiên. Nam Cung Bình chỉ nghe sau lưng vang lên một tiếng hổ gầm, thì ra trong chiếc lồng sắt này là một con mãnh hổ. Con mãnh hổ ấy dường như vừa định nhảy lên, bị Lý Lão Tam đánh cho một roi khiến nó không dám nhúc nhích nữa, nằm mọp xuống như gặp phải khắc tinh.

Nam Cung Bình thấy vậy liền nghĩ đến một người, kinh hãi nói:

- Đắc Ý phu nhân!

Lý Lão Tam phá lên cười:

- Khá lắm, cả ngươi cũng đã nhận ra lão nương.

Vừa nói vừa quay người đi, khi dứt lời vụt quay phắt lại, bộ mặt vàng kệch trơ khấc của Lý Lão Tam đã biến thành gương mặt tuy tuổi thanh xuân đã qua đi song nhan sắc vẫn chưa phai tàn của Đắc Ý phu nhân.

Nam Cung Bình thầm thở dài nghĩ:

- Hôm nay mình đã bị lọt vào tay Đắc Ý phu nhân, có nói gì cũng bằng thừa, chỉ có nước chờ chết thôi.

Bèn nhắm mắt lại chẳng nói một lời. Đắc Ý phu nhân đi đến trước mặt Phong Mạn Thiên, đưa tay vuốt nhẹ lên mặt ông, khẽ cười nói:

- Phong lão đầu, ta đã tưởng nhớ đến lão suốt bao năm qua, lão đoán ra được hôm nay ta sẽ đối phó với lão như thế nào chăng?

Đắc Ý phu nhân xoay tay, trên tay đã có thêm một chiếc túi vải nhỏ, nói tiếp:

- Lão biết trong chiếc túi này chứa đựng gì không?

Phong Mạn Thiên nhắm mắt lặng thinh.

Đắc Ý phu nhân đảo tròn mắt, cười khanh khách:

- Trong chiếc túi này có chứa mị dược độc nhất thiên hạ, bất kỳ ai chỉ cần ngửi vào một chút là tức khắc lửa dục bừng dậy, lão có muốn ngửi chăng?

Khi nói vẻ mặt y thị hết sức dâm đãng, còn mắt luôn lúng liếng gợi tình. Triệu Chấn Đông đứng nhìn từ xa cũng phải ngây ngẩn ra.

Phong Mạn Thiên mặt mày tái ngắt, song vẫn ngậm miệng làm thinh.

Đắc Ý phu nhân giơ chiếc túi lên cười lẳng lơ nói tiếp:

- Nào, ngửi thử xem có thơm hay không, ngửi xong mà ngươi lại không nhúc nhích được, mùi vị ấy chắc chắn rất là sảng khoái, cam đoan trên đời không có gì bằng.

Nam Cung Bình rùng mình, quả đó là một hình phạt tàn bạo chưa từng có trên cõi đời, không dằn được mở mắt ra nhìn.

Chỉ thấy Đắc Ý phu nhân đưa chiếc túi đến gần mũi Phong Mạn Thiên. Phong Mạn Thiên mắt nhắm nghiền, trán đẫm mồ hôi, cố sức đến mấy cũng không di chuyển đưa mũi đi được nơi khác.

Bỗng sau lưng vang lên một tiếng thảng thốt, con mãnh hổ giật mình gầm vang và làm cho chiếc túi trong tay Đắc Ý phu nhân bật lên.

Đắc Ý phu nhân chau mày quay phắt lại, chỉ thấy gã đầu ghẻ trố to mắt nhìn y thị, lắp bắp nói:

- Lão... lão nhân gia sao lại biến thành nữ thế này?

Đắc Ý phu nhân chúm chím cười:

- Ngươi thấy ta có đẹp không?

Gã đầu ghẻ gật đầu lia lịa:

- Đẹp... đẹp lắm!

Đắc Ý phu nhân bật cười:

- Đến như ngươi mà cũng biết phân biệt được đẹp. Thôi được, hãy mau đi làm lấy vài món ăn ngon, ta sẽ cho ngươi ngắm nhìn thêm vài lần nữa.

Gã đầu ghẻ toét miệng cười ngớ ngẩn, tung tăng đi xuống khoang thuyền.

Đắc Ý phu nhân đưa tay vuốt tóc, khẽ cười nói:

- Phong lão đầu, lão thấy ngay cả hắn ta mà cũng biết ta.

Bỗng trông thấy bên cạnh có một gã đại hán mắt đỏ quạch đang khao khát nhìn thị như dã thú, liền hỏi:

- Ngươi làm gì vậy?

Gã đại hán thoáng run rẩy, mặt đỏ bừng, song dang hai tay ra ôm chầm lấy Đắc Ý phu nhân, lớn tiếng nói:

- Ta van nàng, ta van nàng... ta không còn chịu được nữa...

Thì ra vừa rồi tiếng hổ gầm đã làm chiếc túi run bật, rơi ra một ít dược phấn, theo gió bay vào mũi gã đại hán này, hiện gã đã bị dục tính làm cho lửa dục bừng lên, không còn kềm chế được nữa.

Vì quá bất ngờ nên Đắc Ý phu nhân bị hai cánh tay sắt của gã đại hán ôm chặt vào lòng, cảm thấy khắp người gã nóng rực, lòng cũng không khỏi xao động, thị vốn rất dâm dật, nên liền cười khúc khích nói:

- Đồ chết bầm...

Rồi bị gã đại hán đè xuống sàn thuyền. Triệu Chấn Đông tức giận lao tới, rút ra một ngọn trủy thủ, vung tay đâm vào sống lưng đại hán kia, gằn giọng nói:

- Ngươi dám vô lễ với phu nhân?

Gã đại hán rú lên một tiếng thảm thiết, bật ngã ra chết ngay.

Đắc Ý phu nhân mặt ửng đỏ, đứng lên nói:

- Ai bảo ngươi giết hắn ta chứ?

Triệu Chấn Đông ngơ ngẩn, Đắc Ý phu nhân cười khẽ:

- À, ta hiểu rồi, thì ra là ngươi ghen.

Bất thần vung tay, đánh Triệu Chấn Đông ngã lăn đi hai vòng.

Đắc Ý phu nhân ngưng cười, ánh mắt lạnh lùng quét quanh, lướt qua từng gương mặt của mỗi đại hán, đoạn gằn giọng nói:

- Chỉ cần các ngươi biết vâng lời, ta chẳng bạc đãi một ai cả, nhưng không ai được ghen tuông, hiểu chưa?

Đi đến trước mặt Triệu Chấn Đông, chầm chậm đưa tay ra. Triệu Chấn Đông mặt tái mét, song lại không dám tránh né.

Ngờ đây Đắc Ý phu nhân chỉ vuốt nhẹ lên má y, nhoẻn cười nói:

- Hãy ném xác tên kia xuống biển, cầm lái cho đàng hoàng, hiểu chưa?

Triệu Chấn Đông như được đại xá, vội vàng bỏ đi ngay.

Nam Cung Bình trông thấy hết mọi sự, trong lòng không khỏi thở dài não nuột, lọt vào trong tay loại người đàn bà này, thật thà chết còn hơn sống.

Chỉ thấy gã đầu ghẻ bưng một chiếc mâm đi lên, trên mâm là sáu đĩa thức ăn thơm phức. Đắc Ý phu nhân cười nói:

- Bữa ăn hôm nay cứ bày luôn tại đây, muốn vừa ăn vừa xem trò của Phong lão đầu.

Bọn đại hán lập tức răm rắp vâng lời, thoáng chốc đã bày xong bàn ghế. Đắc Ý phu nhân cầm lấy một ly rượu đưa đến trước mặt Phong Mạn Thiên nói:

- Thơm không?

Lại cầm lấy một đĩa thức ăn đưa qua đưa lại trước mặt ba người. Gã quái vật Thất Ca nhe hàm răng trắng nhởn ra, mắt như bốc lửa.

Đắc Ý phu nhân lắc chiếc túi vải cười nói:

- Đừng sợ, giờ thì ta đã đổi ý, để cho các ngươi bị cơn đói khát hành hạ trước, rồi sau đó hẳng nếm mùi lửa dục thiêu thân.

Đoạn khoát tay nói tiếp:

- Hãy tạm buộc tay lái vào mạng thuyền, rồi đến hết đây để uống mừng thắng lợi.

Lúc này trên thuyền ngoài nhóm Nam Cung Bình ba người, chỉ còn lại bảy người vừa ngồi đầy một bàn, nhưng bọn Hải Bảo Bang tuy bình nhật hết sức hung tàn, song ở trước mặt Đắc Ý phu nhân đâu dám ngồi xuống, nhưng khi ánh mắt chạm vào làn thu ba của Đắc Ý phu nhân, liền nghe lòng lâng lâng, không còn tự chủ được nữa.

Trời xanh biêng biếc bao la, ngồi uống rượu trên thuyền quả là một điều hết sức lý tưởng, huống hồ Đắc Ý phu nhân giờ đây lại đã chế ngự được kẻ cường thù đại địch duy nhất trong đời mình, lòng càng thêm hớn hở vui mừng, nâng ly cười nói:

- Phong Mạn Thiên hỡi Phong Mạn Thiên, nghĩ khi xưa ngươi hỏa thiêu Vạn Thú sơn trang, khiến cho ta không nơi nương tựa, biết bao là oai phong. Hai tháng trước tại Nam Cung sơn trang, ngươi đã dùng lời xảo trá khiến cho ta suýt nữa táng mạng, biết bao là sát khí, nhưng hôm nay oai phong và sát khí của ngươi còn đâu nữa, xem ra Đắc Ý phu nhân này bình sanh điều đắc ý vẫn rất nhiều, điều bất ý rất ít.

Trong khi nói y thị đã uống vào ba ly rượu, hai má ửng hồng, làn thu ba càng thêm ướt át quyến rũ.

Bọn Hải Báo Bang những kẻ ăn to uống lớn lúc này cũng đã ngà say, lòng e sợ nhờ hơi men xua tan đi hết bảy phần, cử chỉ liền trở nên sỗ sàng hơn.

Gã đầu ghẻ lên xuống mang rượu và thức ăn, mặc dù mệt bở hơi tai, song đôi mắt vẫn luôn hau háu nhìn Đắc Ý phu nhân.

Nam Cung Bình lòng ngổn ngang trăm mối, chẳng rõ nên khóc hay nên cười, bỗng thấy Đắc Ý

phu nhân nhẹ vén làn tóc, đủng đỉnh đi đến trước mặt chàng, ngắm nhìn chàng từ đầu đến chân mấy lượt rồi nhoẻn cười nói:

- Tiểu đệ đệ năm nay đã được bao nhiêu tuổi rồi?

Nam Cung Bình cắn răng ngậm thinh. Đắc Ý phu nhân cười nói tiếp:

- Còn trẻ thế này mà chết đi thì thật đáng tiếc, nếu chịu ngoan ngoãn vâng lời tỷ, không chừng...

Bỗng nghe loảng xoảng vang lên liên hồi, ly chén vung vãi trên bàn, bảy gã đại hán đã ngã ra trên sàn thuyền như thể đã say khướt.

Đắc Ý phu nhân cười khỉnh:

- Rõ là quân vô dụng, mới ba ly mà đã say mềm...

Chưa nói dứt lời bỗng tái mặt kêu lên:

- Nguy rồi!

Lập tức lướt đến cạnh gã đầu ghẻ, nhanh như chớp chộp vào cổ tay gã.

Gã đầu ghẻ hoảng kinh:

- Cái... cái gì vậy?

Đắc Ý phu nhân gằn giọng:

- Nô tài quả là to gan, dám bỏ thuốc độc vào rượu, mau đưa thuốc giải ra đây, bằng không...

Gã đầu ghẻ bỗng ngửa mặt cười:

- Ngươi cũng đã phát giác rồi ư? Nhưng có điều đã quá muộn màng.

Gã bắt chước giọng điệu của Đắc Ý phu nhân vừa rồi, giờ chính y thị nghe thấy cũng mặt mày tái ngắt. Nam Cung Bình và Phong Mạn Thiên lập tức tinh thần phấn chấn.

Chỉ nghe gã đầu ghẻ cười nói:

- Đây vốn là thuốc của các ngươi, giờ mang cho các ngươi thưởng thức, vậy là hợp lẽ quá rồi.

Trong khi ấy Đắc Ý phu nhân đã ngã lăn ra trên sàn thuyền. Gã đầu ghẻ cười khanh khách nói tiếp:

- Đắc Ý phu nhân, giờ phút đắc ý của ngươi cũng quá là ngắn ngủi.

Nam Cung Bình thấy lời lẽ và cử chỉ của gã cũng vẫn ngơ ngác ngây dại, bèn thầm nói:

- Quả là con người không thể xét đoán tướng mạo, lòng người không thể đo lường bằng cân thước, thật chẳng ngờ một kẻ xấu như vậy mà lại có mưu trí đến thế, nhưng ngoài kẻ ngố ngáo như vậy, ai mà có thể qua mặt được Đắc Ý phu nhân?

Gã đầu ghẻ khúm núm đi đến mở trói cho Nam Cung Bình ba người, song huyệt đạo của họ bị

điểm, vẫn không thể động đậy được.

Phong Mạn Thiên kính cẩn nói:

- Đại ân không dám cảm tạ bằng lời, xin các hạ hãy giải khai huyệt đạo giùm cho.

Gã đầu ghẻ cười ngớ ngẩn:

- Huyệt đạo gì kia?

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Nếu các hạ không muốn lộ chân tướng, thì tại hạ cũng không dám cưỡng ép.

Nam Cung Bình thầm nhủ:

- Người này tuy có tấm lòng hiệp nghĩa, chỉ là tình cờ dối gạt được Đắc Ý phu nhân, song chẳng qua cũng là một kẻ tầm thường thôi, sao Phong Mạn Thiên lại cho là một bậc cao nhân?

Chỉ nghe Phong Mạn Thiên tỉ mỉ nói ra phương cách giải huyệt, gã đầu ghẻ nằm mọp lên mình Nam Cung Bình, Phong Mạn Thiên nói đến đâu thì gã làm theo đến đó, dù vậy cũng phải tốn mất rất nhiều thời giờ, gã mệt đến đỗi thở hào hển.

Nam Cung Bình cảm thấy mùi hôi thối tràn ngập vào mũi, cơ hồ nôn tháo ra, và đôi tay gã lại còn dính đầy dầu mỡ, khiến chàng thật chẳng tài nào chịu nổi, vừa được giải khai huyệt lập tức vung tay xô gã dang ra.

Gã đầu ghẻ loạng choạng lùi sau vài bước, rồi thì ngồi bệt xuống sàn thuyền.

Phong Mạn Thiên liền sầm mặt nói:

- Ngươi chê y dơ bẩn ư? Nếu không có người dơ bẩn này thì kẻ thông minh như ngươi đã nằm trong bụng cá từ lâu rồi.

Gã đầu ghẻ cười giả lả:

- Tiểu nhân vốn là dơ bẩn, chẳng trách được công tử hất hủi.

Hành động của Nam Cung Bình vừa qua vốn chẳng phải định tâm, giờ cảm thấy hết sức hổ thẹn, vừa giải huyệt cho Phong Mạn Thiên vừa đưa tay ra đỡ gã đầu ghẻ.

Gã đầu ghẻ hoảng hốt:

- Không dám, không dám, kẻo làm bẩn tay công tử mất.

Nam Cung Bình nghe nói vậy lại càng thêm hổ thẹn. Phong Mạn Thiên chẳng thèm đếm xỉa tới chàng, cao giọng nói:

- Phong Mạn Thiên này cả đời chưa từng biết quỳ với ai, nhưng hôm nay...

Bỗng quỳ sụp xuống vái lạy gã đầu ghẻ. Gã đầu ghẻ hoảng kinh, cũng vội quỳ xuống vái trả.

Phong Mạn Thiên nghiêm giọng:

- Tại hạ không phải là vái lạy các hạ đã cứu mạng, mà là đã giúp cho tại hạ không bị chết một cách nhục nhã.

Gã đầu ghẻ bối rối thốt chẳng nên lời, Nam Cung Bình cả đời chưa bao giờ cảm thấy hổ thẹn như lúc này, bởi chàng chưa từng làm điều gì trái với lương tâm, nên bèn lúng búng ngỏ lời cảm kích.

Gã đầu ghẻ vội xua tay lia lịa:

- Không dám! Không dám!

Gã quái vật Thất Ca nắm lấy đôi tay một gã đại hán kéo ra mạn thuyền.

Nam Cung Bình ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ định làm gì vậy?

Thất Ca lạnh lùng:

- Ném xuống biển cho cá ăn!

Nam Cung Bình khẽ chau mày:

- Hà tất như vậy, mặc dù chúng...

Phong Mạn Thiên lạnh lùng ngắt lời:

- Đối với kẻ thù thì ngươi nhân từ, thương tiếc, đối với ân nhân thì... hừ hừ!

Nói xong liền ngoảnh mặt đi nơi khác.

Gã đầu ghẻ đưa mắt nhìn Nam Cung Bình, ấp úng nói:

- Giết chúng đi thì tiểu nhân cũng thấy không nỡ, chi bằng bỏ chúng lên thuyền cấp cứu, mặc cho chúng trôi giạt trên biển cả, khi nào chúng hồi tỉnh, sống hay chết là tùy ở số mệnh, vậy thì tốt hơn.

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Các hạ đã có ý như vậy cũng tốt.

Mặc dù ông vốn định đưa chúng về đảo, song giờ lại tuyệt đối không đề cập đến, thế là ba người cùng bỏ chiếc thuyền con cứu cấp xuống biển.

Gã đầu ghẻ lăng xăng mang đến rất nhiều thức ăn và nước uống bỏ xuống thuyền con, nước biển chảy xiết, chốc lát hai chiếc thuyền đã cách nhau rất xa, rồi thì chiếc thuyền con chỉ còn là một chấm đen, và sau cùng hoàn toàn biến mất, chẳng ai biết được số phận của bảy nam một nữ ấy rồi đây sẽ ra sao trên biển cả muôn trùng.

Phong Mạn Thiên không còn để cho gã đầu ghẻ nấu bếp nữa, vẻ mặt ông tuy mỗi lúc càng thêm âm trầm, tâm trạng mỗi lúc càng thêm buồn bực, song thái độ đối với gã đầu ghẻ thì mỗi lúc càng thêm tôn kính.

Sau khi ba người bị khống chế, Đắc Ý phu nhân đã ra lệnh cho thuyền quay ngược trở về, hiện tại phải vòng trở lại, Nam Cung Bình suy tới nghĩ lui, cũng phát hiện gã đầu ghẻ quả có nhiều điều khác lạ, bèn không nén được hỏi:

- Tại hạ xin mạn phép hỏi một câu, chẳng hay các hạ cao danh quý tánh?

Gã đầu ghẻ cười ngớ ngẩn:

- Danh tánh của tiểu nhân đâu có đáng để nói ra, nhưng danh tánh của công tử thì tiểu nhân đã biết từ lâu, bởi tiểu nhân có quen với một người bạn của công tử.

Nam Cung Bình mừng rỡ:

- Thật chăng?

Gã đầu ghẻ nhìn về chốn biển xa, ánh mắt bỗng xao động, chậm rãi nói:

- Người ấy chẳng những là bạn mà còn rất thân thiết với công tử.

- Các hạ quen với Long đại ca phải không?

Gã đầu ghẻ nhẹ lắc đầu:

- Không phải!

- Vậy hẳn là Thạch tứ ca rồi.

- Cũng không phải!

- Vậy thì là Tư Mã lão tiêu đầu?... Lỗ nhị thúc...

Chàng một lòng muốn biết lai lịch gã đầu ghẻ này, bèn nêu ra hàng loạt những người bạn cũ lẫn mới quen.

Gã đầu ghẻ lắc đầu liên tiếp, Nam Cung Bình chợt động tâm:

- "Hay là phái nữ!" Bèn nêu ra Quách Ngọc Hà, Vương Tố Tố và ngay cả Diệp Mạn Thanh.

Gã đầu ghẻ vẫn cứ lắc đầu, song ánh mắt trước sau vẫn hướng đi nơi khác.

Nam Cung Bình thầm nhủ:

- "Đại tẩu mình vốn tính phong lưu, nói năng dịu ngọt hòa nhã, rất giỏi giao tế, Vương Tố Tố thùy mị đoan trang, không bao giờ làm buồn lòng kẻ khác, Diệp Mạn Thanh tuy kiêu ngạo song hào phóng bặt thiệp chẳng kém gì nam giới, mặc dù họ đều là nữ nhi, song cũng còn có khả năng kết giao với người này." Chàng thầm buông tiếng thở dài, lại nghĩ tiếp:

- "Ngoài ra chỉ còn có Mai Ngâm Tuyết là tương tri của mình, nhưng nàng tính tình lạnh nhạt, lại ưa sạch sẽ, mười năm ròng rã nằm trong quan tài, khi bước ra mà y phục vẫn trắng sạch như tuyết, đáng kể được là người sạch sẽ nhất trong khắp thiên hạ, người này dẫu có thật là một vị phong trần dị nhân thì nàng cũng chẳng bao giờ tiếp xúc, huống hồ người này lại không phải là bậc phong trần dị nhân, mình đâu thể nêu danh tánh nàng ra được." Cái tên "Mai Ngâm Tuyết" mãi mãi là quý báu ở trong đáy lòng Nam Cung Bình, và chàng cũng cất giấu rất là sâu kín,

chàng ngẫm nghĩ một hồi, đoạn lắc đầu nói:

- Tại hạ không đoán ra được.

Gã đầu ghẻ đăm chiêu nhìn về chốn xa một hồi thật lâu, đoạn mới chậm rãi nói:

- Ngoài những người vừa kể, công tử không còn người bạn nào khác nữa ư?

Nam Cung Bình trầm ngâm:

- Không... còn... nữa!

Gã đầu ghẻ lại thừ ra hồi lâu, bỗng cười ngớ ngẩn nói:

- Thôi hiểu rồi, hẳn người ấy chỉ là mạo nhân mà thôi.

Đưa tay nắm dây buồm đứng lên, đi đến cạnh tay lái, lẳng lặng cúi nhìn sóng biển.

Phong Mạn Thiên đang cầm lái, quay lại nhìn về phía Nam Cung Bình, như muốn nói gì đó, bỗng nghe gã đầu ghẻ kinh hãi la lên:

- Thôi nguy rồi!

Phong Mạn Thiên kinh ngạc:

- Việc gì mà nguy?

Gã đầu ghẻ đưa tay chỉ vào khoang thuyền, Phong Mạn Thiên mọp xuống nhìn, lập tức mặt mày biến sắc, thì ra khoang thuyền chỉ còn cách mặt biển chừng ba thước nữa thôi.

Nam Cung Bình kinh hãi:

- Chả lẽ thuyền đang chìm dần?

Phong Mạn Thiên lặng thinh, một chân điểm nhẹ, phóng vút xuống khoang thuyền, chiếc nạng sắt của ông tuy đã bị ném xuống biển, song hành động vẫn hết sức nhanh nhẹn.

Nam Cung Bình cũng theo sau xuống khoang thuyền, hai người cùng nhìn nhau, sắc mặt đều tái mét, thì ra nước biển đã ồ ạt chảy qua cửa khoang, rồi sau đó nước biển xô bật cửa khoang, cuồn cuộn tuôn ra, khoang chứa thực phẩm đã tràn ngập nước biển, hàng hóa theo nước cuốn ra.

Trong thoáng chốc, nước biển đã ngập lên bụng Nam Cung Bình. Phong Mạn Thiên vội quát:

- Lui ra mau!

Hai người cùng phóng lên boong thuyền, Thất Ca đang ở trên cột buồm cũng thoăn thoắt leo xuống.

Gã đầu ghẻ kinh hoàng nói:

- Thế nào rồi!

Phong Mạn Thiên trầm giọng:

- Khoang thuyền bị vỡ nứt, nước biển tràn vào, có lẽ chừng nửa giờ nữa thuyền sẽ chìm.

Gã đầu ghẻ thừ ra một hồi, bỗng giậm chân nói:

- Thảo nào Đắc Ý phu nhân khi chưa hành động, ngày nào cũng vào trong khoang thuyền một lần, hẳn sớm đã phá thủng một lỗ ở chỗ kín đáo, mỗi ngày đều vào đáp lại một lần, nếu độc kế thành công thì sẽ trám lại lỗ thủng, còn như bất thành thì cùng chết cả, vậy mà chúng ta chẳng một ai hay biết.

Nam Cung Bình hậm hực:

- Thật là độc ác, thảo nào y thị đã tự nói có ba mươi sáu độc kế, giờ chúng ta có cách cứu chữa không?

Phong Mạn Thiên lạnh lùng:

- Ngoại trừ bỏ thuyền, còn có cách gì khác hơn nữa?

Gã đầu ghẻ thở dài:

- Phải chi tại hạ không đề nghị đem chiếc thuyền cứu cấp... Ôi, tại hạ... tại hạ...

Phong Mạn Thiên ngước mặt cười:

- Tính mạng bọn này vốn do các hạ đã cứu, có gì mà các hạ phải áy náy? Sự sống chết là do ở số mệnh, chết có chi là đáng kể? Nhưng có điều Phong Mạn Thiên này cuối cùng cũng chết bởi tay Đắc Ý phu nhân, xuống dưới suối vàng còn phải trông thấy y thị đắc ý, thật là khó thể cam tâm.

Nam Cung Bình quay đi nói:

- Để tại hạ xem thử có thể nào...

Phong Mạn Thiên ngắt lời:

- Còn xem gì nữa? Thức ăn và nước uống thảy đều bị thấm nước hết, chúng ta dù có khả năng lướt trên mặt biển thì cũng sẽ bị chết đói chết khát.

Nam Cung Bình ngẩn người chững bước. Gã đầu ghẻ bỗng khẽ thở dài nói:

- Phong lão tiền bối quả có hào khí xem nhẹ cái chết.

Phong Mạn Thiên cười vang:

- Phong Mạn Thiên này đã chán sống từ lâu rồi, đâu phải là có hào khí xem nhẹ cái chết. Thất Ca, hãy xuống dưới khoang tìm trong nước biển lấy một hủ rượu chưa khui mang lên đây, trước khi chết lão phu phải uống một bữa cho thỏa, để khỏi uổng phí cuộc đời này.

Trong đầu óc gã quái vật Thất Ca dường như không hề có quan niệm về sự sống chết, quả lập tức xuống khoang thuyền tìm mang lên hai hủ rượu và nói:

- Chỉ còn lại được hai hủ, ngoài ra đều bị vỡ cả rồi.

Phong Mạn Thiên lập tức mở nắp ra uống ừng ực, thuyền mỗi lúc càng chìm nhanh hơn, những con mãnh thú mặc dù đã kiệt sức, xong lúc này dường như theo bản năng cũng cảm thấy được nguy cơ của sự chết, chúng ở trong lồng gầm vang dữ dội.

Phong Mạn Thiên ngồi giữa boong thuyền, mắt nhìn biển nước mênh mang, hai tay nâng hủ rượu nốc lia lịa. Nam Cung Bình cũng ngồi cạnh thỉnh thoảng uống một ít, bỗng chàng buông tiếng thở dài não nuột.

Phong Mạn Thiên lạnh lùng nói:

- Gì mà ngươi thở dài? Đằng nào đến Chư Thần điện thì ngươi sống không bằng chết, chết đi lúc này lại còn sướng hơn nhiều.

Nam Cung Bình trong nhất thời cũng chưa hiểu ra ý nghĩa trong câu nói của Phong Mạn Thiên, chàng cao giọng nói:

- Vãn bối tuy bất tài song cũng không phải là hạng ham sống sợ chết, có điều vãn bối bỗng nhớ đến một người, không nén được mới buông tiếng thở dài, phải chi có mặt người đó ở đây thì chưa chắc Đắc Ý phu nhân đã thực hiện được độc kế.

Gã đầu ghẻ mắt bỗng rực lên:

- Người đó là ai vậy?

Nam Cung Bình chầm chậm lắc đầu:

- Mai...

Gã đầu ghẻ giật nẩy mình buột miệng:

- Mai Ngâm Tuyết!

Nam Cung Bình biến sắc:

- Các hạ biết nàng ư?

Gã đầu ghẻ không đáp, run giọng nói:

- Trong lúc này sao công tử lại nghĩ đến nàng ấy?

Nam Cung Bình thở dài buồn bã:

- Sao tại hạ lại không nghĩ đến nàng? Ôi... tại hạ có quên nàng bao giờ đâu!

Chàng bỗng thấy gã đầu ghẻ toàn thân không ngớt run rẩy, mắt cũng rân rấn lệ.

Nam Cung Bình ngạc nhiên:

- Các hạ sao lại...

Gã đầu ghẻ run giọng:

- Được nghe công tử nói câu ấy, tại hạ dù có chết cũng...

Gã quái vật Thất Ca hít sâu một hơi ngửi lấy gió biển, bỗng mừng rỡ reo lên:

- Lục địa, lục địa...

Phong Mạn Thiên nhướng mày:

- Gì vậy hở?

Thất Ca giọng quả quyết:

- Phía trước kia là lục địa!

Gã đầu ghẻ liền bỏ dở câu nói, quay sang Thất Ca hỏi:

- Sao các hạ biết phía trước là lục địa?

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Loài người tuy là linh hồn của vạn vật, song khứu giác vẫn kém xa loài vật, hãy xem bầy thú kia lúc này dáng vẻ đã khác đi rất nhiều, chứng tỏ chúng đã ngửi được bầu không khí của lục địa.

Gã đầu ghẻ ngạc nhiên:

- Nhưng mà y...

Phong Mạn Thiên cười nhếch môi:

- Các hạ muốn hỏi tại sao y lại ngửi được không khí lục địa phải không? Điều ấy chẳng bao lâu nữa các hạ sẽ rõ.

Đoạn nhắm mắt lại, không nói thêm một lời nào nữa.

Gã quái vật Thất Ca trèo lên cột buồm đưa mắt nhìn một hồi rồi leo trở xuống, tìm lấy một cái thùng sắt, phóng xuống khoang thuyền, mạn thuyền lúc này chỉ còn cách mặt biển chừng một thước nữa thôi.

Ba người bỗng phát hiện sinh cơ trong cái chết, đó lẽ ra là một điều rất đáng mừng, song Nam Cung Bình, Phong Mạn Thiên và ngay cả gã đầu ghẻ lại không hề có chút vui mừng nào cả.

Nam Cung Bình lòng đầy hồ nghi, không nén được hỏi:

- Các hạ nghe câu nói của tại hạ, dù có chết cũng thế nào?

Gã đầu ghẻ thừ ra một hồi đoạn thờ thẫn nói:

- Dù có chết cũng cảm thấy công tử thật đáng buồn cười, đáng tội nghiệp và rất đáng tiếc.

Nam Cung Bình thất vọng buông tiếng thở dài, thừ ra hồi lâu, không nén được lại hỏi:

- Vì sao lại đáng tiếc?

Gã đầu ghẻ chậm rãi đứng lên, đi ra trước mũi thuyền nói:

- Khi nãy công tử nêu ra danh tánh của những người bạn thảy đều là trang hiệp sĩ lừng danh

trong giới võ lâm, ngay như Diệp Mạn Thanh và Vương Tố Tố cũng là những người con gái xinh đẹp dịu hiền, còn Mai Ngâm Tuyết thì... hừ hừ, y thị lòng dạ lạnh lùng tàn bạo, thanh danh lại xấu xa, và tuổi tác cũng lớn hơn công tử nhiều, vậy mà trước lúc chết công tử lại chỉ nghĩ đến y thị, chẳng rất đáng tiếc, đáng buồn cười và đáng tội nghiệp sao?

Nam Cung Bình mặt tái đi, ngồi xuống sàn thuyền lẳng lặng uống liên tiếp mấy hớp rượu, bỗng chầm chậm đứng lên đi đến sau lưng gã đầu ghẻ, chậm rãi nói:

- Vô luận các hạ nói sao, nhưng tại hạ biết rõ nàng là người rất đa tình, rất hiền dịu và cao cả, vì cứu và bảo vệ cho kẻ khác, nàng đã không quản mọi gian khổ và sỉ nhục, dẫu thanh danh nàng không tốt đẹp, tuổi nàng lớn hơn tại hạ nhiều, nhưng nếu được quỳ dưới chân nàng, tại hạ hết sức vui lòng mãn nguyện.

Gã đầu ghẻ rung người, nhưng không quay đầu lại.

Nam Cung Bình mắt ngập thâm tình nhìn vào gã đầu ghẻ, chậm rãi nói:

- Nàng là người rất ưa sạch sẽ, vậy mà vì tại hạ, nàng đã chẳng ngại chịu đựng sự dơ bẩn. Nàng là người kiêu ngạo, vậy mà vì tại hạ, nàng đã chẳng quả chấp nhận sự khuất nhục. Mặc dù nàng biết bao thương mến tại hạ, nhưng lúc tại hạ còn sống nàng không bao giờ thổ lộ, chỉ một mình chịu đựng khổ đau, chỉ một lần lúc tại hạ sắp chết, nàng mới biểu lộ rõ một chút, đó chẳng qua là vì... là vì...

Chàng chưa nói dứt lời đã ràn rụa nước mắt. Gã đầu ghẻ đôi vai run rẩy, hai dòng lệ long lanh chảy dài trên gương mặt xấu xí dơ bẩn.

Nam Cung Bình đưa tay lau nước mắt bỗng bi thiết gào lên:

- Ngâm Tuyết, vì sao nàng muốn giấu giếm Nam Cung Bình này nữa, chả lẽ sự hy sinh của nàng vì kẻ này còn chưa đủ nhiều hay sao?...

Gã đầu ghẻ bỗng thống thiết kêu lên:

- Bình...

Quay lại nhào vào lòng Nam Cung Bình, ôm chặt lấy chàng nghẹn ngào nói:

- Thiếp sẽ không bao giờ rời xa chàng nữa, kể từ nay thiếp sẽ chẳng bận tâm đến điều gì khác nữa, dù có già nua xấu xí, dù thiên hạ có nguyền rủa thiếp là một dâm phụ độc ác thì thiếp cũng luôn theo bên cạnh chàng, và bất kể chàng có ghét bỏ thiếp hay không.

Nam Cung Bình mặt ràn rụa nước mắt:

- Tôi rất ghét nàng, rất ghét nàng, tại sao nàng không cho tôi biết sớm, tại sao một mình chịu khổ?

Mai Ngâm Tuyết ngậm ngùi:

- Chàng không biết đã bao lần thiếp định lột bỏ cái bề ngoài giả tạo xấu xí này, cho chàng biết thiếp luôn ở bên cạnh chàng, dù là chân trời góc biển...

Phong Mạn Thiên vẫn ngồi yên, không hề ngoảnh lại, song trong đôi mắt nhắm nghiền cũng đã

chảy ra hai dòng lệ nóng. Dù lòng dạ Ông cứng rắn như sắt đá, song cũng không khỏi xúc động trước nỗi chí tình thâm sâu kia.

Đột nhiên "rầm" một tiếng, thân thuyền rung động mạnh, hai hủ rượu trên sàn thuyền bật tung lên, sánh ra ngoài lênh láng, thì ra thuyền đã mắc cạn, và cách bờ cát đầy mỏm đã không đầy ba mươi trượng, nước biển vẫn chưa lên đến boong thuyền.

Nỗi vui mừng bởi cuộc trùng phùng, lại vừa thoát chết, đã lấn át đi mọi sầu lo đau khổ, Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết tay trong tay bước chân trên nước biển, cùng đi lên trên hòn đảo vô danh và không ai biết đến.

Phong Mạn Thiên thấy đôi trẻ tình nồng khắng khít, lòng vừa mừng lại vừa đau khổ, tại sao trời cao lại luôn tạo ra nhiều trắc trở cho những cuộc tình chân thành tha thiết thế này? Chả lẽ trong cuộc sống bình thường không thể vun bồi nên những mối tình không bình thường hay sao?

Mai Ngâm Tuyết rửa sạch thuốc dịch dung, lộ ra gương mặt tuy tiều tụy song vẫn hết sức diễm lệ. Chỉ thấy cảnh sắc xung quanh vô cùng tươi đẹp, mùi hoa thơm ngát, tiếng chim hót líu lo, mọi sự xấu xa trên đời đều như cách họ rất xa.

Dưới gốc một ngọn dừa cao, hai người thủ thỉ cùng nhau kể lể bao nỗi nhớ nhung.

Dưới gốc một ngọn dừa cao khác, Phong Mạn Thiên ngồi nốc hết số rượu cặn trong hủ, một cơn sóng xô vào, đưa chiếc thuyền lên trên bãi cát, bầy thú trên boong thuyền chợt trông thấy lục địa, lập tức như hồi phục oai phong, cùng không ngớt gầm rống vang dội.

Gã quái vật Thất Ca chẳng rõ tìm đâu ra rất nhiều quả dại, rồi lại nhặt đến vài trái dừa, nhưng khi bổ ra thì bên trong đã khô nước, thì ra chúng đã rụng xuống lâu lắm rồi.

Mai Ngâm Tuyết nghiêng người dựa vào thân cây, miệng nhai trái cây, khẽ cười nói:

- Phải chi chúng ta có thể ở mãi đây, thiếp thật không muốn trở về nữa. Đáng tiếc là chiếc thuyền này có thể sửa chữa, khi nào sửa chữa xong, ôi...

Tiếng sóng vỗ bờ phối hợp với giọng nói mơ màng của nàng, quả giống như một khúc nhạc tuyệt vời...

Nam Cung Bình thở dài:

- Ai mà muốn trở về...

Bỗng thấy Mai Ngâm Tuyết biến sắc mặt, hoảng hốt kêu lên:

- Nguy rồi!

Rồi thì phi thân lao về phía Phong Mạn Thiên, Nam Cung Bình giật mình kinh hãi:

- Gì vậy?

Rồi cũng theo sau phóng đi, Mai Ngâm Tuyết nắm lấy Thất Ca, hớt hãi hỏi:

- Khi nãy ngươi đã tìm gặp hai hủ rượu đó ở đâu?

Thất Ca trợn mắt nhìn nàng, không nói một lời.

Phong Mạn Thiên bỗng chậm rãi nói:

- Câu hỏi của Mai cô nương cũng giống như là của lão phu vậy!

Thất Ca đảo mắt hai vòng rồi mới nói:

- Những hủ rượu khác thảy đều bị nước biển cuốn vỡ, chỉ có hai hủ rượu kia là được để trên giá cao.

Y phải khó nhọc lắm mới nói được hết lời. Mai Ngâm Tuyết thoáng ngẩn người, đoạn hậm hực nói:

- Đắc Ý phu nhân quả là tàn độc!

Phong Mạn Thiên mặt lạnh lùng chậm rãi nói:

- Lão phu sớm đã phát giác rồi, nhưng muốn cho hai người được vui vầy trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước khi chết, cho nên không đành nói ra.

Nam Cung Bình ngơ ngác hỏi:

- Việc gì vậy? Chả lẽ hai hủ rượu cũng có chất độc ư?

Mai Ngâm Tuyết buồn bã gật đầu:

- Đúng vậy! Đắc Ý phu nhân đã tin chắc khi thuyền đắm, Phong lão tiền bối chắc là tìm rượu uống, thị sợ biển cả không dìm chết được chúng ta, nên đã bỏ thuốc độc cực mạnh vào trong hai hủ rượu từ trước, ôi... sao ta lại hồ đồ thế này, nhất thời lại không nghĩ đến độc kế của y thị luôn được sử dụng liên hoàn, kế này không thành lại còn có kế khác...

Bỗng lớn tiếng nói:

- Phong lão tiền bối, thuốc mê của Đắc Ý phu nhân tuy không có thuốc giải dược, song dược tính của thuốc độc và thuốc mê rất khác nhau...

Nam Cung Bình liền thắc mắc hỏi:

- Khác như thế nào?

Mai Ngâm Tuyết nghiêm giọng:

- Thuốc mê của y thị chủ yếu là làm mê loạn thần trí, dược tính lưu thông trong thần kinh đại não và lan ra rất nhanh, dù có nội lực thông thiên cũng đành phải bó tay, nhưng dược tính của thuốc độc thì lại chảy vào trong phổi và bao tử, độc tính bên trong tuy lợi hại hơn bên ngoài gấp mười lần, song nội lực có hỏa hầu như Phong lão tiền bối, hoặc kém hơn một chút thì cũng có thể dồn đẩy được chất độc ra ngoài, vậy mà Phong lão tiền bối lại không thèm thử đến, tại sao vậy?

Phong Mạn Thiên cụp mắt xuống:

- Lão phu một mình sống trên hoang đảo này thì có gì vui sướng, thà cùng chết với hai người, trên đường xuống dưới suối vàng cho có bạn.

Mai Ngâm Tuyết thừ ra một hồi, đoạn nở nụ cười chua chát.

Nam Cung Bình cười nói:

- Cái mạng này vốn đã chết đi rất nhiều lần, hiện chẳng qua là nhặt lại được, trời cao để cho Nam Cung Bình này sống thêm một khoảng thời gian hầu được gặp lại nàng, để hai chúng ta còn có thể hưởng được vài giờ vui sướng bên nhau, tôi còn gì mà không thỏa mãn nữa?

Chàng ngửa mặt cười rồi lại nói tiếp:

- Vả lại, con người nếu trọn đời sống một cách đường đường chính chính, lại được chết cùng với đấng anh hùng như Phong lão tiền bối và người con gái như nàng, quả là điều rất đáng vinh hạnh, tại hạ còn mong gì hơn nữa?

Phong Mạn Thiên ngước mắt nhìn chàng, ánh mắt nghiêm nghị lần đầu tiên bộc lộ vẻ cười hiền từ, lẩm bẩm:

- Khá lắm, khá lắm...

Mai Ngâm Tuyết buông rèm mi xuống, dựa vào mình chàng. Sự chết tuy đã sắp đến gần, song họ chẳng chút sợ hãi, trái lại còn tươi cười cùng nắm tay nhau đón tiếp cái chết.

Bóng cây dừa im lìm phủ lấy hai người, chẳng rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, Phong Mạn Thiên bỗng vỗ đùi đánh đét, lớn tiếng nói:

- Hai người còn chờ gì nữa chứ?

Mai Ngâm Tuyết và Nam Cung Bình chưng hửng, chưa hiểu ất giáp gì thì Phong Mạn Thiên đã nói tiếp:

- Hai người yêu thương nhau tha thiết thế này, có thể nói cuộc đời lão phu lần đầu tiên mới thấy, đã là đồng mệnh uyên ương, sao không mau kết hợp đi!

Nam Cung Bình bẽn lẽn:

- Nhưng...

Phong Mạn Thiên nghiêm giọng:

- Nhưng cái gì? Trong hoàng cảnh này, ý kiến của cha mẹ và sự mai mối đều miễn hết, để lão phu mạn phép đứng ra làm chủ hôn cho hai người nên duyên vợ chồng trước lúc lìa trần.

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết cùng đưa mắt nhìn nhau, Mai Ngâm Tuyết tuy là khoáng đạt, song lúc này cũng không khỏi thẹn thùng cúi gằm mặt, đôi mắt đảo tròn, bỗng mặt lộ vẻ u oán, cắn răng quay người sải bước bỏ đi.

Phong Mạn Thiên sửng sốt:

- Sao vậy, chả lẽ cô nương không đồng ý?

Mai Ngâm Tuyết không ngoái lại nói:

- Đúng, tiểu nữ không đồng ý!

Nam Cung Bình sững sờ:

- Nàng... nàng...

Phong Mạn Thiên thầm nghĩ:

- Phải rồi, Mai Ngâm Tuyết lớn tuổi hơn Nam Cung Bình nhiều, tiếng tăm lại không được tốt đẹp trong giới võ lâm, nên không khỏi có mặc cảm tự ti, dù trong lòng rất mong muốn, nhưng khi đề cập đến hôn sự thì lại động chạm đến vết thương lòng của nàng ta.

Hiểu được tâm trạng mâu thuẫn của Mai Ngâm Tuyết, Phong Mạn Thiên bèn cười khà nói:

- Mai cô nương, trước đây lão phu cứ tưởng cô nương là một người con gái thông minh, nào ngờ cô nương lại ngu xuẩn đến cực độ, trong hoàn cảnh này mà cô nương lại còn nghĩ đến những điều ấy.

Mai Ngâm Tuyết chững bước, song vẫn không ngoảnh lại.

Phong Mạn Thiên nói tiếp:

- Cô nương làm như vậy, chả lẽ muốn cùng Nam Cung Bình chết đi trong tủi hận và đau khổ hay sao?

Mai Ngâm Tuyết hai tay ôm mặt khóc nấc lên, bỗng quay lại sà vào lòng Nam Cung Bình, nghẹn ngào nói:

- Chỉ cần chàng chấp nhận, thiếp nguyện suốt đời trọn kiếp làm vợ chàng.

Nam Cung Bình xúc động:

- Tôi... tất nhiên là chấp nhận...

Phong Mạn Thiên cười ha hả:

- Rõ là khùng điên...

Đoạn mỗi tay một người kéo Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết quỳ xuống đất nói tiếp:

- Ngày đại hỉ mà khóc cái gì? Xin hoàng thiên hậu thổ chứng giám, thiên địa quân thần chứng giám, hôm nay Phong Mạn Thiên này làm chủ hôn cho Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết kết duyên vợ chồng, trọn đời suốt kiếp không được rời xa.

Đoạn đứng lên bước sang bên khác lớn tiếng nói tiếp:

- Tân lang và tân nương vái ba lạy, một lạy trời đất, hai lạy quỷ thần, ba lạy cha mẹ.

Bỗng quay lại ngước mặt hai người, toét miệng cười nói:

- Lạy thứ tư là dành cho ông mai này đây.

Mỗi mình ông mà kiêm nhiệm đến vai chức chủ hôn, mai nhân và tư lễ. Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết không nén được bật cười thành tiếng. Hai người mặt chưa khô nước mắt mà nụ cười lại hiện lên, cũng chẳng rõ là khóc hay cười.

Phải biết cuộc đời khó thể chấp nhận được cuộc hôn nhân của hai người, nếu không phải ở trên hoang đảo này, không có người anh hùng lỗi lạc như Phong Mạn Thiên đứng ra tác hợp, hai người dẫu thương yêu nhau đến mấy cũng chẳng thể nào kết thành vợ chồng được.

Thế nhưng, lúc này độc tính đã sắp phát tác, thời gian còn lại trên trần đời không còn bao nhiêu nữa, hai người lại không khỏi vô vàn đau xót.

Phong Mạn Thiên cười ha hả:

- Hôn lễ đã xong, xin mời tân lang và tân nương hãy vào động phòng.

Mai Ngâm Tuyết đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu.

Phong Mạn Thiên cười to:

- Đã là tân nương mà còn mắc cỡ ư?

Đoạn hí hửng kéo Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết đứng dậy, đưa tay chỉ hai ngọn dừa cao nói:

- Đó là đôi hoa chúc long phụng của hai người, tuy rằng quá to song rất là oai phong, còn động phòng...

Đưa tay gõ trán lẩm bẩm:

- Động phòng ở đâu nhỉ? À, còn khoang thuyền chưa bị ngập nước, tạm thời làm động cũng được.

Gã quái vật Thất Ca tự nãy giờ miệng vẫn cười đứng cạnh nhìn, bỗng cười nói:

- Chờ một lát!

Mọi người không hiểu gã định làm gì, chỉ thấy gã tìm lấy một chiếc búa chẻ cho thủng dưới đáy thuyền vỡ to hơn, nước biển liền từ trong khoang chảy ra. Gã lại lấy một số ván trên thuyền ra, tìm lấy ít mảnh, chiếc thuyền vốn nằm nghiêng trên bãi cát, sau nước trong khoang đều chảy ra hết, Thất Ca bèn dùng ván vá víu lại lỗ thủng, đoạn cười to nói:

- Chúng ta đưa tân nhân cùng vào thuyền, chiều đến nước thủy chiều dâng cao, chiếc thuyền sẽ lại trở về biển cả, chúng ta chết trên biển còn hơn là chết trên hoang đảo rất nhiều.

Phong Mạn Thiên mỉm cười:

- Mấy năm gần đây ngươi đã thông minh hơn nhiều lắm... còn đôi thân nhân này, còn chưa mau vào động phòng đi?

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết cùng nắm chặt tay dựa người vào nhau, lòng tràn ngập tình nồng ý thắm lẫn xót xa tủi hận.

Phong Mạn Thiên đưa mắt nhìn đôi giai ngẫu, ngậm ngùi thầm nhủ:

- Hai người này nam tài nữ mạo quả là đẹp đôi, hôm nay ngày lành cảnh đẹp, ta được chứng kiến họ nên duyên cầm sắc, lẽ ra là một điều hết sức đáng mừng, khốn nỗi tối đa chỉ còn năm

sáu giờ nữa là độc tính sẽ phát tác.

Phong Mạn Thiên tuy lòng vô vàn đau xót, song miệng lại cười to nói:

- Hôm nay vạn sự đại cát, chỉ tiếc thiếu mất hai ly rượu mừng.

Ông kéo Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết bước lên thuyền, đưa đến cửa khẽ cười nói:

- Động phòng hoa chucù dạ, kim bảng danh thời (đêm động phòng hoa chúc cũng chính là lúc bảng vàng đề tên). Hai người đừng để uổng phí đêm xuân, mau vào đi thôi...

Chưa dứt lời đã xô hai người vào trong và đóng sầm cửa lại, nụ cười trên mặt chợt biến mất tức thời.

Phong Mạn Thiên vịn tay vào khoang, nhắm mắt lẩm bẩm:

- Vĩnh biệt...

Bởi ông biết khi cửa khoang thuyền đóng lại là sẽ vĩnh viễn không có ngày gặp lại nhau, ông buông tiếng thở dài thậm thượt rồi cất bước bỏ đi, ông phải một mình đón tiếp cái chết, ông vốn đến một mình, giờ lại một mình đi. Tuy nhiên, cuộc đời chói rạng của ông sẽ trở thành giai thoại mãi mãi lưu truyền trong nhân gian. Trong thoáng chốc, ông cảm thấy mình đã già nua thật sự.

Ông quay về phía Thất Ca ngoắc tay và nói:

- Lại đây!

Nào ngờ cửa khoang bỗng bật mở, Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết cùng nắm tay nhau bước ra.

Phong Mạn Thiên trừng mắt lớn tiếng:

- Hai người là phu thê tân hôn, không chịu động phòng, ra đây làm gì?

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười:

- Ra đây bầu bạn với lão tiền bối.

- Ai cần các ngươi bầu bạn, mau đi vào...

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết lặng thinh chậm rãi ngồi xuống cạnh Phong Mạn Thiên.

Hoàng hôn đã xuống, thủy triều lên cao, Thất Ca dương buồm cầm lái, con thuyền quả nhiên chầm chậm trôi giạt ra bờ.

Phút Giây Đoạn Trường

Sáng chiều, trời xanh, biển biếc, hải âu bay liệng, cảnh sắc đẹp như trong tranh.

Nam Cung Bình, Mai Ngâm Tuyết và Phong Mạn Thiên cùng ngồi trên boong thuyền lẳng lặng ngắm cảnh, lời nói giữa họ mỗi lúc càng ít đi, như sợ tiếng nói phá vỡ sự yên tĩnh của đất trời.

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết tựa sát vào nhau, chẳng rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, bỗng thấy Thất Ca đứng lên, đi đến trước mặt Phong Mạn Thiên, cung kính gật đầu ba cái.

Phong Mạn Thiên cười xót xa:

- Ngươi phải đi trước ư?

Thất Ca nhẹ gật đầu:

- Tiểu nhân xin được đi trước.

- Được rồi, vậy...

Trong bốn người Thất Ca võ công kém nhất, nên độc tính cũng phát tác sớm hơn, chỉ thấy y tung người lên, quay sang Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết mỉm cười gật đầu, đoạn vọt thẳng lên không, trở tay một chưởng vỗ vào thiên linh cái, rơi ầm xuống biển mất hút.

Thất Ca trước khi chết toàn thân co giật liên hồi, sắc mặt cũng trở nên tím đen, môi đã bị cắn đến rướm máu.

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết càng nắm chặt tay nhau hơn, hai người hiểu rằng Thất Ca vì không chịu đựng được nỗi đau khổ khi độc phát, nên mới tự tìm lối thoát sớm hơn, kỳ thực trong lòng hai người dễ thường không có ý ấy, song chẳng qua vì muốn kéo dài giây phút bên nhau mà thôi.

Nam Cung Bình nghĩ đến trong số ba người còn lại, võ công của mình kém nhất, tiếp đến hẳn là đến lượt mình, vậy thì chàng không phải chứng kiến cảnh đau khổ của Mai Ngâm Tuyết, nếu như nàng chết trước, song dễ thường chàng lại đành lòng để cho Mai Ngâm Tuyết một mình ở lại chịu đựng nỗi đau đớn thế kia.

Nghĩ đến đây lòng nghe quặn thắt xót đau, nào ngờ Mai Ngâm Tuyết bỗng khẽ cười nói:

- Thôi, thiếp phải đi trước một bước.

Nam Cung Bình giật nẩy mình, đưa mắt nhìn, những thấy gương mặt nhợt nhạt của Mai Ngâm Tuyết đã dần biến sắc, song bản thân chàng thì mãi đến lúc này cũng không hề có điều chi khác lạ.

Chỉ nghe Mai Ngâm Tuyết cười xót xa nói:

- Thiếp cứ sợ chàng sẽ đi trước, nỗi đau ấy thật thiếp khó thể chịu đựng nổi, giờ thì... thiếp...

Bỗng cắn răng nín lặng, toàn thân nàng bắt đầu run rẩy, chứng tỏ độc tính đã phát, nỗi đau khổ khó thể diễn tả được.

Nam Cung Bình nước mắt rơi lã chã, ôm chặt Mai Ngâm Tuyết vào lòng, cảm thấy toàn thân nàng nóng rực như sắt nung, bất giác thảng thốt la lớn:

- Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết... hãy chờ Nam Cung Bình...

Phong Mạn Thiên bất thần vung tay điểm vào huyệt ngủ của Mai Ngâm Tuyết, ông muốn người con gái đa tình này được yên ngủ trong vòng tay của người yêu duy nhất trong đời.

Thế là Mai Ngâm Tuyết liền ngủ thiếp đi, nàng đã cách cái chết mỗi lúc càng gần, song khóe môi nàng vẫn phảng phớt treo một nụ cười thê thiết.

Nam Cung Bình ghì chặt lấy nàng, im lìm thổn thức hồi lâu, bỗng ngẩng lên lớn tiếng nói:

- Phong lão tiền bối, xin lão tiền bối hãy giúp vãn bối cũng...

Đưa mắt nhìn, bất giác lại giật nẩy mình, chỉ thấy Phong Mạn Thiên đang ngồi cứng đờ như pho tượng đá, hai mắt nhắm nghiền và cũng đã trở nên bầm tím.

Nam Cung Bình kinh hãi:

- Phong lão tiền bối làm sao rồi vậy?

Phong Mạn Thiên cố nhướng mắt nói:

- Lão phụ..

Toàn thân bỗng co rúm, miệng rơi ra vài chiếc răng vỡ, thì ra ông sớm đã độc phát, song lại cắn răng cố chịu đựng đến đỗi cắn vỡ cả hàm răng, giờ há miệng lập tức rơi ra.

Nam Cung Bình kinh hãi, vội tiện tay điểm vào huyệt ngủ của Phong Mạn Thiên.

Trời đất mênh mang chỉ còn lại mỗi mình Nam Cung Bình, chàng ngửa mặt đau xót gào lên:

- Trời xanh hỡi, tại sao tôi chưa chết chứ?

Chàng ôm chặt lấy Mai Ngâm Tuyết chờ độc phát. Màn đêm buông dần, bóng tối vô tình nuốt chửng con thuyền chết chóc ấy.

Nam Cung Bình cảm thấy mỗi lúc càng giá lạnh, rét buốt đến tận đáy lòng, song độc tính vẫn chưa phát tác. Chàng không thể nào hiểu được nguyên nhân, chẳng biết đó chính là sự trớ trêu của tạo hóa.

Thì ra khi ở khu rừng trong Nam Cung sơn trang, Nam Cung Bình đã vô ý hít phải một chút thuốc độc đã làm chết Vô Tâm Song Ác của Đắc Ý phu nhân, lúc chiếc hộp ngọc bay lướt qua bên tai, chàng đã ngửi thấy một mùi thơm thoảng nhạt, có điều lúc bấy giờ chàng không hề chú ý tới.

Sau khi thuộc độc ấy ngấm vào người chàng, đến nay vẫn chưa phát tác, bởi thuốc độc ấy có tên là Âm Hồn, một chất độc chí âm trên đời, mà Nam Cung Bình lại khổ luyện chân khí thuần dương ngay từ thuở bé, nên đã vô tình dồn chút ít độc tính ấy vào trong tạng phủ.

Hôm nay Nam Cung Bình và mọi người bị trúng phải là loại chất độc chí dương, tên là Dương Phách, nên khi Mai Ngâm Tuyết độc phát mới toàn thân nóng rực.

Âm Hồn và Dương Phách đều là chất cực độc trên đời, trúng phải là không có thuốc cứu chữa. Thế nhưng hai loại độc tính ấy lại tương khắc lẫn nhau, dĩ độc công độc tự động hóa giải, ngay cả chính bản thân mình cũng không hay biết.

Tuy nhiên, trong hoàn cảnh này Nam Cung Bình sống không bằng chết, nỗi bi ai cô quạnh, bóng tối giá rét đã khiến chàng không sao chịu đựng nổi.

Ánh trăng sao soi trên chiếc buồm trắng, Nam Cung Bình đứng cạnh Mai Ngâm Tuyết và Phong Mạn Thiên lẩm bẩm:

- Tôi cũng đi đây...

Vừa định trở tay vỗ vào Thiên Linh, bỗng nghe một tiếng hú dài lảnh lót từ xa vọng đến, rồi thì có người cất tiếng nói:

- Phong Mạn Thiên đã về đó phải không?

Chàng chợt động tâm thầm nhủ:

- Đã đến Chư Thần đảo rồi!

Song tâm thần chàng đã tê dại, không hề cảm thấy chút vui mừng, trái lại còn sợ mình được giải cứu chỉ nghe tiếng hú dài không ngớt làm rúng động tâm thần, chàng vội vỗ mạnh vào Thiên Linh trên đỉnh đầu.

Lúc này trong bóng tối mịt mùng đã có một đốm sáng, theo sóng biển nhấp nhô tiến tới gần...

Một ngôi nhà cao nhưng âm u đứng trơ vơ trên một mỏm núi cạnh bờ biển, xung quanh không có một cánh cửa sổ nào, hệt như một người khổng lồ quay mặt ra biển cả.

Màn đêm tĩnh lặng, trong nhà chỉ có một ngọn đèn leo lét, như đốm ma trơi soi sáng lờ mờ gian đại sảnh rộng thênh, quanh đại sảnh có một dãy bàn dài, mặt bàn phủ vải đen, mỗi cách ba thước có một cái hủ tro xương, trước hủ có một chiếc linh bài u ám.

Trong gian đại sảnh rùng rợn ấy có đặt tạm một chiếc phản nghiêng, trên phản là một nữ nhân tuyệt sắc mặt mày trắng nhợt, hai mắt nhắm nghiền, hoàn toàn không một chút trí giác, ánh đèn nhấm nhem soi trên mặt nàng, thì ra chính là Mai Ngâm Tuyết.

Gian đại sảnh im phăng phắc, thốt nhiên, Mai Ngâm Tuyết khẽ động đậy, đây là nhân gian hay âm phủ?

Nàng mở choàng mắt, lập tức lộ vẻ sửng sốt bàng hoàng, đảo mắt nhìn quanh một vòng, vội lồm cồm ngồi dậy, thật ra nàng còn sống hay đã chết? Là người hay ma quỷ?

Nàng loạng choạng nhào đến góc sảnh, hai tay vịn vào mép bàn, đứng lại vững vàng, đưa mắt nhìn, trước mặt nàng là chiếc linh bài viết:

- "Thất Diệu Thần Quân" Mai Sơn Dân chi vị!

Nàng sửng sốt, bởi nàng biết danh hiệu này khi xưa rất là hiển hách trong chốn võ lâm, chả lẽ trong chiếc hủ chính là tro xương của vị anh hùng cái thế kia ư? Đây là đâu? Tại sao nàng lại có mặt tại đây?

Nàng đi tới hai bước, chỉ thấy hai chiếc hủ cùng đặt chung nhau, trên linh vị viết:

- Liễu Hạc Đình, Đào Thuần Thuần phu phụ chi vị!

Hai tên này nàng cũng rất quen thuộc, có điều nàng không thể nào hiểu nổi tại sao linh vị của ba vị anh hùng này đều ở tại đây. Chả lẽ nơi đây không phải là nhân gian ư?

Nghĩ đến đây nàng bất giác rùng mình sởn gai ốc, song cố định thần tiếp tục xem tới những linh vị ấy là:

- "Ôn Sát Ma Quân" Chu Ngũ Tuyệt chi vị!

- "Thiên Độc Nhân Ma" Tây Môn Báo chi vị!

- "Cô Tinh" Bùi Khuê chi vị!

- "Lục Tình công tử" Từ Nguyên Bình chi vị!

Rồi còn một chuỗi danh tánh khác nữa, có tên nàng từng nghe qua, và cũng có tên chưa từng biết đến, song nàng biết tất cả đều là những vị anh hùng từng một thời vang danh trong chốn võ lâm hồi mấy mươi năm hoặc mấy trăm năm về trước.

Liền tức nàng khẳng định nơi đây không phải là chốn trần gian, nếu là nhân gian thì sao lại có nhiều tro xương và linh vị của những trang hào kiệt khác nhau về triều đại, thân phận và môn phái thế này.

Nàng bất giác nghe cõi lòng lắng dịu, nơi đây đã là chốn u minh, Nam Cung Bình đã không có mặt tại đây có nghĩa là chàng chưa chết, nàng chẳng những không oán trách vì chàng đã không tuẫn tình cùng chết với mình mà trái lại còn an ủi buông tiếng thở dài, thầm khấn nguyện cho trời cao phò hộ cho chàng được sống trọn đời bình an hạnh phúc, bởi nàng hết sức tin cậy tình cảm của Nam Cung Bình, bởi chàng dù sống hay chết, dù ở trên dương gian hay dưới u minh đều không bao giờ lãng quên mình, cũng như nàng không bao giờ quên Nam Cung Bình vậy.

Bỗng ánh mắt nàng chạm vào một chiếc linh bài, lập tức tái mặt bật lên một tiếng thảng thốt, ngồi bệt xuống đất và nước mắt tuôn xối xả, giọng run run nói:

- Chàng cũng chết rồi ư? Chàng... Ở đâu... chàng ở đâu?

Thì ra trên chiếc linh bài ấy viết rõ ràng ba chữ "Nam Cung Bình..." Trong thoáng chốc toàn thân nàng lạnh ngắt, thốt nhiên "kẹt" một tiếng, cánh cửa đại sảnh bằng đồng khẽ hé mở, một lão nhân áo gai thân hình gầy guộc, râu trắng dài phủ ngực, hệt như một bóng u linh lướt vào, tuy đôi mắt lão sáng quắc, song lạnh toát không có chút tình cảm nhân loại, vẻ mặt cũng trơ lạnh như một người chết vừa từ dưới mộ chui lên.

Lão đưa mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết, lạnh lùng nói:

- Cô nương đã tỉnh rồi ư?

Mai Ngâm Tuyết kinh ngạc:

- Mình đã tỉnh? Chả lẽ mình chưa chết?

Đoạn khóc nấc lên, nàng đã hồi tỉnh có nghĩa là chưa chết, nếu nàng chưa chết thì Nam Cung Bình hẳn là đã chết mất rồi!

Lão nhân áo gai nhìn nàng bưng mặt khóc nức nở, cũng chẳng lên tiếng khuyên ngăn.

Mai Ngâm Tuyết bỗng nhào tới gào lên:

- Thi thể của chàng ở đâu? Tôi... phải cùng chết với chàng.

Lão nhân áo gai người không hề động đậy mà đã xê dịch ra ba thước, lạnh lùng nói:

- Cô nương khóc đã đủ chưa?

Mai Ngâm Tuyết nghẹn ngào:

- Lão trượng biết... Nam Cung Bình...

Lão nhân áo gai sầm mặt:

- Nếu cô nương chưa khóc đủ thì cứ việc khóc tiếp, còn như đã khóc đủ rồi thì lão phu đưa cô nương lên thuyền, đừng hỏi gì khác nữa.

Mai Ngâm Tuyết đưa tay lau nước mắt đứng bật dậy lớn tiếng nói:

- Lão trượng không muốn trả lời thì tôi sẽ tự đi tìm, và cũng không cần lão trượng phải nhọc sức đưa lên thuyền.

Nàng cũng làm ra bộ mặt lạnh ngạo, phải biết nàng chẳng phải là một nhược nữ, tuy lúc này lòng đầy đau xót, song thấy thái độ của lão nhân áo gai như vậy, bèn cố dằn nén không để biểu hiện ra ngoài, tuy chốn võ lâm ai cũng bảo nàng "lãnh huyết", song cũng phải tôn xưng nàng là "phi tử", khi nào có dám lạnh nhạt khinh khi nàng đến vậy.

Nàng rướn ngực, lập tức cất bước đi ra cửa.

Lão nhân áo gai liền lướt đến trước mặt nàng, lạnh lùng nói:

- Cô nương không được đi!

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy:

- Bổn cô nương muốn đi là đi, ai bảo không đi được?

Lão nhân áo gai đanh giọng:

- Nếu cô nương đi một bước trên đảo này, lão phu sẽ tức khắc chặt đứt đôi chân cô nương.

Người lão di động phiêu hốt như gió thoảng, không hề lấy thế mà lướt đi nhẹ nhàng như trên mặt nước.

Mai Ngâm Tuyết chân khí tuy đã dần vận chuyển như ý, song dùng hết thân pháp mà lão nhân

áo gai vẫn như pho tượng đá đứng sững trước mắt nàng. Mai Ngâm Tuyết không khỏi thầm kinh hãi, chẳng rõ lão nhân này lai lịch ra sao?

Phải biết khinh công của nàng là tuyệt đỉnh trong võ lâm, vậy mà thân pháp của lão nhân này càng không thể tưởng tượng được.

Lão nhân áo gai gằn giọng:

- Trong vòng một giờ nếu cô nương mà không lên thuyền rời khỏi đây thì đừng trách lão phu vô lễ.

Mai Ngâm Tuyết đảo tròn mắt, bỗng nhoẻn cười nói:

- Một người đàn ông già cả thế này mà cứ bám chặt một thiếu nữ trẻ, không thấy xấu hổ ư?

Lão nhân áo gai ngẩn người, chưa kịp trả lời thì Mai Ngâm Tuyết bỗng nhào tới, nhanh như gió lướt qua cạnh lão, qua khỏi cánh cửa lại sảnh mở hé.

Lúc này trời đã gần sáng, những thấy dưới mỏm núi có một con suối trong xanh ngoằn ngoèo chảy đi, hai bên suối cây cối sum xuê giữa những cành lá xanh tươi loáng thoáng vô số bóng nhà, không đếm xuể được là bao nhiêu.

Nàng vội vã quét mắt nhìn, không dám chững bước lâu, lập tức phi thân xuống mỏm núi, bỗng nghe sau lưng có tiếng lạnh lùng nói:

- Cô gái thật là xảo quyệt...

Bóng người nhấp nhoáng, đã thấy lão nhân áo gai lại đứng sững trước mặt, phất tay áo quát:

- Quay lại ngay!

Lập tức một luồng nhu phong từ tay áo cuốn ra, luồng gió ấy tuy dịu nhẹ, song có một sức mạnh không thể cưỡng lại được. Mai Ngâm Tuyết vung tay, một luồng chỉ phong sắc bén lập tức vạch làn tụ phong ra làm đôi, lướt qua hai bên người Mai Ngâm Tuyết.

Lão nhân áo gai kinh hãi, không ngờ thiếu nữ trẻ này lại có võ công thâm hậu đến thế.

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy:

- Trông các hạ đạo mạo thế này, tưởng đâu tuổi cao đức trọng, ai ngờ lại là hạng tiểu nhân hung hiểm.

Lão nhân áo gai tức giận:

- Ngươi nói gì hả?

- Nếu không phải là hạng tiểu nhân hung hiểm thì tại sao chẳng có chút lòng nhân hậu, đi hiếp đáp vị vong nhân đáng thương này...

Nói đến ba tiếng "vị vong nhân", lập tức lòng nàng dâng lên một niềm đau xót khôn lường, nước mắt trào tuôn, người chao đảo như chực ngã, quả là đáng tội nghiệp.

Vẻ mặt lão nhân áo gai chợt dịu đi, song lại lập tức trở lại vẻ lạnh lùng, điềm nhiên như không.

Mai Ngâm Tuyết giọng bi thiết:

- Chàng đã chết rồi, tại sao các hạ không để cho tôi được nhìn thấy thi thể của chàng, chả lẽ các ha..... quả tàn nhẫn... như vậy...

Lão nhân áo gai vẫn thản nhiên như chẳng có chút tình cảm, vỗ tay cái bốp, lập tức bên dưới phóng lên một gã đại hán cơ hồ toàn thân trần trụi, chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc bằng da beo, khắp người đầy lông vàng li ti lóng lánh, miệng rộng răng nhe, chẳng rõ người hay thú, song nghe y cất tiếng nói:

- Chủ nhân có điều chi dạy bảo?

- Hàng hóa đã mang hết xuống chưa?

Gã người thú buông thõng hai tay cung kính đáp:

- Thưa chưa!

Tuy y nói tiếng người và thái độ hết sức cung kính, song chẳng hiểu sao vẫn không cảm thấy được chút hơi người nào cả.

Lão nhân áo gai khoát tay:

- Lui!

Tay vẫn không ngừng, bất thần nhanh như chớp điểm vào huyệt Nhuyễn Ma bên hông người Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết kêu lên một tiếng kinh hãi, lập tức ngã lăn ra đất.

Lão nhân áo gai bèn một tay dìu nàng quay trở về gian đại sảnh âm u rùng rợn kia, đặt nằm lên chiếc phản nghiêng khi nãy, lạnh lùng nói:

- Khi nào mang hết hàng xuống, sẽ lập tức đưa nàng lên thuyền. Lão phu đã dùng linh dược cứu sống nàng cũng chẳng phải là dễ dàng, nàng nên hài lòng đi thôi.

Đoạn đóng cửa lại bỏ đi. Lão nhân này lạnh nhạt như vậy, sao lại dùng linh dược cứu mạng Mai Ngâm Tuyết? Đây thật ra là chốn nào? Tại sao đâu đâu cũng ngập đầy không khí âm ủ thần bí thế này?

Mai Ngâm Tuyết lòng đầy nghi vấn, đột nhiên từ trên phản đứng phắt dậy, thì ra lúc nãy khi ngón tay của lão nhân áo gai chưa chạm vào huyệt đạo, nàng đã đề phòng từ trước, lập tức phong bế huyệt đạo, đến khi ngón tay lão nhân áo gai chạm vào áo, nàng lại khẽ lách người tránh qua một cách hết sức khéo léo, tuy vậy cũng cảm thấy tê tái bèn thầm vận hành chân khí mấy lượt, huyệt khí mới lưu thông suông sẻ, nếu như lão nhân áo gai tăng thêm ba thành công lực nữa, nàng cũng chẳng tài nào động đậy được nữa.

Một sức mạnh khủng khiếp đã khiến nàng gắng gượng đè nén nỗi đau xót trong lòng, lướt tới bên cửa sảnh, đưa tay đẩy, ngờ đâu cánh cửa đồng đã bị chốt bên ngoài, không nhúc nhích được mảy may.

Bốn bên vách cũng đều là đồng tím, đụng tay vào phát ra tiếng kêu "coong coong", ngoài cánh

cửa đồng ra, không còn một khung cửa nào khác.

Bỗng dưng, nàng có cảm giác như lại trở về cỗ quan tài nọ, gian đại sảnh âm u rùng rợn này ngoại trừ rộng hơn cỗ quan tài rất nhiều, thật chẳng khác nào một cỗ quan tài bị đóng kín.

Sau khi thăm dò nhiều lượt, cuối cùng vẫn hoàn toàn thất vọng, dẫu nàng rất kiên cường, song cũng không khỏi lại sụt sùi khóc, tìm gặp lại linh vị kia, chiếc hủ tro xương ở bên linh vị phát sáng đen nhánh dưới ánh đèn, nàng chợt động tâm thầm nhủ:

- Hàng hóa trên thuyền hãy chưa mang xuống hết, thi thể chàng sao đã trở thành tro xương?

Bèn chú mắt nhìn kỹ linh vị, thì ra tên đó viết là:

- Nam Cung Bình Y chi vị!

Lập tức nàng mừng rỡ thầm reo:

- Chàng chưa chết! Chàng chưa chết! Đây chỉ là linh vị của người khác.

Đột nhiên cánh cửa vang lên một tiếng rất khẽ, nàng quét mắt thật nhanh, lẹ làng cúi xuống dưới linh vị, tấm vải trải bàn phủ xuống che khuất lấy nàng.

Liền thì có tiếng bước chân rất khẽ vọng vào, chỉ nghe lão nhân áo gai sửng sốt nói:

- Ủa, đâu mất rồi? Lão phu không tin nàng ta có thể chắp cánh bay ra khỏi đây được.

Một người khác tiếp lời:

- Nếu nàng ta chưa chắp cánh bay khỏi đây, chả lẽ đã ẩn thân mất ư?

Tiếng nói hùng hồn vang lên ngay cạnh Mai Ngâm Tuyết, rõ ràng đó là Phong Mạn Thiên.

Lão nhân áo gai lạnh lùng:

- Chư Thần đảo này hơn trăm năm qua không hề có bóng dáng phụ nữ, thiếu nữ này đã do các hạ mang đến thì cũng cần các hạ đưa đi khỏi đây.

Bước chân di động, dường như là đi ra cửa.

Phong Mạn Thiên nói:

- Gượm đã, hiện chẳng thấy bóng dáng nàng ta đâu cả, làm sao biết được không phải là do các hạ đã phóng thích?

Lão nhân áo gai cười khẩy:

- Nàng ta đang ở dưới chiếc bàn mà các hạ đã đứng cản, hừ hừ, khi nãy bước vào chiếc bàn này không ngớt lung lay, các hạ tưởng lão phu không trông thấy ư? Mặc dù các hạ đã vội đến đứng cản, nhưng đã muộn mất.

Vừa dứt lời đã thấy Mai Ngâm Tuyết vén vải chui lên, nắm tay Phong Mạn Thiên run giọng nói:

- Nam Cung Bình chưa chết phải không? Hiện chàng đang ở đâu?

Phong Mạn Thiên mặt trơ khấc bất động, tay chống gậy gỗ, cũng đã thay vào bộ y phục vải gai.

Lão nhân áo gai vụt quay lại nói:

- Không sai, y quả là chưa chết, nhưng có điều cô nương kiếp này đừng mong gặp lại y nữa.

Mai Ngâm Tuyết lặng người:

- Có thật vậy không Phong lão tiền bối?

Phong Mạn Thiên lạnh lùng:

- Không sai!

Mai Ngâm Tuyết buông tay ra:

- Chàng là chồng của vãn bối, vì sao vãn bối lại không được gặp chàng chứ?

Phong Mạn Thiên nhìn thẳng phía trước, không dám tiếp xúc với ánh mắt của Mai Ngâm Tuyết. Lão nhân áo gai đứng chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười khẩy, chậm rãi nói:

- Phong lão tiền bối, những lời lẽ của tiện nữ hiện giờ, xin tiền bối chớ hiểu lầm, tiện nữ tuyệt đối không phải với thân phận ân nhân cứu mạng để nói chuyện với tiền bối, bởi người tiện nữ định tâm cứu không phải là tiền bối, tiện nữ chỉ đứng trên cương vị một người từng đi cùng thuyền với tiền bối mà nói chuyện thôi.

Sắc mặt Phong Mạn Thiên thoạt xanh thoạt đỏ, Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Tiện nữ chỉ là một người đàn bà yếu đuối, không địch lại võ công của các vị, các vị nói gì thì tiện nữ cũng không thể phản kháng được, tiện nữ tuy không thể sống mà gặp chàng, sau khi chết đi, xin hãy mang thi thể tiện nữ đến gặp chàng.

Lão nhân áo gai trầm giọng:

- Cô nương định chết tại đây ư?

Mai Ngâm Tuyết quả quyết:

- Hiện tại tuy tôi không làm chủ được những việc khác, nhưng muốn chết cũng được chứ?

Lão nhân áo gai đanh giọng:

- Sau khi cô nương chết đi, lão phu cũng vẫn phải mang thi thể cô nương lên thuyền, cô nương chết mười lần thì cũng chẳng gặp được y..

Mai Ngâm Tuyết người gọi "lãnh huyết" song lão nhân áo gai này máu còn lạnh hơn Mai Ngâm Tuyết gấp trăm lần.

Mai Ngâm Tuyết lòng đầy bi phẫn đến cực độ, song lại cười khẽ nói:

- Ôi! Lão nhân gia quả là vị đại anh hùng, đại trượng phu..

Bất thần dùng hết toàn lực tung chân, phóng chưởng, vung chỉ, một chiêu ba thức nhanh như chớp tấn công lão nhân áo gai.

Lão nhân áo gai trượt người ra sau, Mai Ngâm Tuyết lao tới, nhưng Phong Mạn Thiên phóng lướt đến cản trước mặt nàng.

Mai Ngâm Tuyết tức tối:

- Hay lắm, hai vị đều là đại anh hùng...

Phong Mạn Thiên bỗng lớn tiếng:

- Đi theo lão phu!

Mai Ngâm Tuyết và lão nhân áo gai cùng sửng sốt buột miệng:

- Đi đâu?

Phong Mạn Thiên trầm giọng:

- Lão phu đưa cô nương đi gặp Nam Cung Bình.

Mai Ngâm Tuyết thoáng ngẩn người, đoạn mừng rỡ nói:

- Thật... thật ư?

Lão nhân áo gai lạnh lùng:

- Chẳng phải thật đâu!

Phong Mạn Thiên vụt quay người lại, đối mặt với lão nhân áo gai, ánh mắt lóe lên vẻ ghê rợn, như hai thanh kiếm sắc đâm vào người lão nhân áo gai.

Lão nhân áo gai thản nhiên chậm rãi nói:

- Tuyệt tình, tuyệt dục, tuyệt danh, tuyệt lợi! Tứ Tuyệt Giới Lệnh đời đời tương truyền của Chư Thần điện, chả lẽ các hạ đã quên rồi ư?

Phong Mạn Thiên rắn giọng:

- Chưa từng quên!

- Vậy sao các hạ lại...

Phong Mạn Thiên cười khẩy:

- Hồi bốn mươi năm trước trong lòng Phong mỗ đã không còn nghĩ đến danh lợi sắc dục nữa, nhưng chữ "tình" thì chẳng thể nào dứt bỏ được. Phen này Phong mỗ đưa nàng ta đi, dĩ nhiên mọi hậu quả Phong mỗ sẽ một mình gánh chịu, không cần các hạ phải nhọc lòng.

Ánh mắt ông chằm chặp nhìn vào lão nhân áo gai, lão nhân áo gai cũng với ánh mắt lạnh lùng nhìn ông. Hai người cứ thế cùng nhìn nhau một hồi thật lâu, cuối cùng lão nhân áo gai cất tiếng:

- Các hạ muốn tự chuốc lấy khổ não, lão phu cũng đành tùy các ha.....

Bỗng quay sang Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng nói:

- Chỉ sợ cô nương gặp y rồi, lại càng đau lòng hơn.

Vừa dứt lời liền dẫn trước đi ra cửa, Mai Ngâm Tuyết và Phong Mạn Thiên theo sau lão phi thân xuống mỏm núi, rẽ sang trái, đi tới chừng mươi trượng, lão nhân áo gai đột nhiên dừng lại.

Phong Mạn Thiên đưa tay chỉ vào một hang động bên cạnh lão và nói:

- Đến rồi!

Mai Ngâm Tuyết mừng rỡ, vội vàng phi thân lướt tới, chỉ thấy trước hang động tối mịt và ẩm thấp có một bức chắn bằng đồng, Nam Cung Bình áo gai chân trần đang ngồi xếp bằng bên trong, đầu chàng quấn vải trắng lốm đốm máu.

Mai Ngâm Tuyết lòng đau thắt gào lên:

- Chàng... đã phạm tội gì mà họ lại giam chàng vào đây?

Nam Cung Bình mặt liền co rúm đau khổ, song hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Phong Mạn Thiên cất tiếng:

- Bất kỳ ai khi lên đảo đều phải ngồi đủ trăm ngày trong hang động này thì mới được ra ngoài...

Mai Ngâm Tuyết hai tay nắm lấy thanh chắn:

- Chàng... tại sao chàng không mở mắt rạ.. thiếp đây, thiếp đã đến rồi đây...

Nam Cung Bình vẫn nhắm mắt lặng thinh, Mai Ngâm Tuyết hai tay lay mạnh, thanh chắn vang lên loảng xoảng, nước mắt ràn rụa run giọng nói:

- Chàng... tại sao không đếm xỉa đến tôi...

Lão nhân áo gai cất tiếng lạnh lùng:

- Cô nương đã gặp mặt y rồi, y đã không thèm đếm xỉa đến cô nương, giờ cô nương nên ra đi rồi chứ?

Mai Ngâm Tuyết vụt quay lại nói:

- Được, tôi ra đi, nhưng tôi phải hỏi điều này, các hạ giải độc cứu mạng cho tôi, phải chăng là vì y đã thề hứa sẽ không bao giờ ngó ngàng đến tôi nữa?

Lão nhân áo gai lạnh lùng:

- Cô nương cũng thông minh lắm!

Mai Ngâm Tuyết cười xót xa, quay sang Nam Cung Bình nói:

- Tiểu Bình, chàng đã sai lầm rồi, chả lẽ chàng không biết rằng Mai Ngâm Tuyết này thà chết cùng chàng, chết trong vòng tay chàng còn hơn là được đôi tay dơ bẩn kia cứu sống.

Mặt Nam Cung Bình lại co giật một hồi, chỉ nghe lão nhân áo gai lại nói:

- Sau khi rời khỏi đảo này, sống chết tùy ý cô nương, nhưng hiện tại thì cô nương nhất định phải đi.

Vừa dứt lời, bất thần vung chỉ điểm vào huyệt Kiên Tỉnh trên vai Mai Ngâm Tuyết.

Phong Mạn Thiên quát lớn:

- Hãy khoan!

Đồng thời cây gậy trong tay đưa ra, cản tay lão nhân áo gai lại.

Lão nhân áo gai trừng mắt:

- Phong huynh làm như vậy, chả lẽ đã quên mất...

Phong Mạn Thiên chẳng thèm nhìn lão, cười khẩy nói:

- Quên mất cái gì?

- Chả lẽ Phong huynh đã quên mất điều cấm của đảo này, với sức của hai người mà định chống đối điều cấm của Chư Thần đảo thì thật là mơ tưởng, nếu kinh động đến các vị trưởng lão trên đại điện, lúc ấy hai người muốn sống không được mà muốn chết cũng chẳng xong, không những làm hại bản thân mà còn liên lụy đến người khác.

Phong Mạn Thiên mặt tái ngắt, chầm chậm buông gậy xuống.

Mai Ngâm Tuyết lại cất giọng tha thiết:

- Tiểu Bình, chàng chẳng phải bằng lòng chết cùng thiếp hay sao? Đôi ta cùng chết đi cũng còn hơn là ở đây để chịu hành hạ, nếu chàng mở mắt ra nhìn thiếp dù chỉ một lần, thiếp dù chết đi cũng vui lòng mát da.....

Ngờ đâu Nam Cung Bình vẫn nhắm nghiền đôi mắt, Mai Ngâm Tuyết xót xa nói tiếp:

- Đời người quan trọng nhất là cái chết, chả lẽ lời thề của chàng lại nghiêm trọng đến vậy sao?

Nam Cung Bình vẫn giống hệt như người đã chết, lão nhân áo gai buông tiếng cười khẩy nói:

- Cô nương một lòng muốn chết, nhưng kẻ khác đâu có muốn chết.

Mai Ngâm Tuyết ngớ người, hồi sau bỗng đưa tay lên lau nước mắt nói:

- Được rồi, tôi đi đây!

Lão nhân áo gai liền nói:

- Hãy đi theo lão phu!

Hai người cùng đi về phía bờ biển, Mai Ngâm Tuyết nghe như đứt từng đoạn ruột, không ngoảnh lại lấy một lần, trong mắt lệ nóng ứa đầy, song không hề rơi xuống lấy một giọt.

Nam Cung Bình nghe tiếng bước chân của nàng xa dần, đôi môi khép chặt mới thoáng hé mở, giọng run run nói:

- Ngâm Tuyết, tạ.. ta thật có lỗi với nàng...

Hai dòng máu tươi rỉ dài theo khóe miệng, hòa lẫn vào nước mắt từ trên má chảy xuống.

Phong Mạn Thiên đứng đờ ra như kẻ chết, chậm rãi nói:

- Những mong nàng hiểu được nỗi khổ tâm của tạ..

Nam Cung Bình nghẹn ngào:

- Vãn bối biết nàng ắt sẽ hận vãn bối trọn đời, nhưng vãn bối không bao giờ trách nàng, thế nhưng... vãn bối vô cùng mong ước nàng có thể hiểu được vì lẽ gì vãn bối đã đối xử với nàng như vậy.

Phong Mạn Thiên hướng mắt về cõi xa xăm, chậm rãi nói từng tiếng một:

- Nàng vĩnh viễn không thể nào hiểu được đâu...

Mai Ngâm Tuyết có thật vĩnh viễn không thể hiểu được chăng? Lúc này nàng đã một mình cô lẻ lênh đênh trên biển cả, sống hay chết thật khó thể dự liệu được, rất có thể nàng chỉ đành mang theo con tim vỡ vụn mãi cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời.

Thế nhưng, Nam Cung Bình và Phong Mạn Thiên, hai người đàn ông đội trời đạp đất ấy vì lẽ gì lại phải hành động như vậy? Họ chẳng đã từng ngạo nghễ mỉm cười mà đón tiếp cái chết đó ư?

Sư Đồ Trùng Phùng

Sự tối tăm và ẩm ướt trong hang động thật con người khó thể nào chịu nổi, xung quanh đầy rêu xanh, đến mùa hè, trùng kiến muỗi mòng hoành hành khắp nơi, lại càng khổ sở hơn.

Nam Cung Bình ngồi như chết trong hang động, những ngày đầu chàng còn lộ vẻ đau khổ rất nhiều, nhưng về sau tình cảm trong chàng như hoàn toàn tê liệt.

Chàng không hề bận tâm đến cảnh tượng bên ngoài, xuân đi hạ đến rồi thu sang, chiếc áo gai chàng mặc đã dơ bẩn hôi hám từ lâu, rồi sau cùng cũng đã rách tơi tả, song chàng hoàn toàn không bận tâm đến, hằng ngày do người thú nọ mang về đến một mâm thức ăn hết sức tồi tệ, cơ hồ khó thể nuốt trôi, vậy mà chàng vẫn ăn ngon lành.

Trong thời gian này, tâm trạng và ý chí chàng đã biến đổi đến mức độ nào, chính chàng cũng chẳng rõ, chàng chỉ biết dưới cằm râu đã mọc dần, chàng quả đã già đi rất nhiều.

Kể từ hôm nay chàng không còn gặp lại Phong Mạn Thiên nữa, và cũng chẳng thấy lão nhân áo gai nọ đâu cả. Ngày lại ngày qua đi, thời gian chẳng rõ đã trôi qua bao lâu, một hôm chàng đang ngồi tĩnh tọa điều tức, bỗng nghe "kẹt" một tiếng, cánh cửa chắn đồng mở toang, lão nhân áo gai nọ đứng trước cửa động nói:

- Chúc mừng các hạ đã chính thức trở thành một thành viên trên Chư Thần đảo.

Miệng lão tuy bảo chúc mừng, song giọng nói lại không hề có vẻ mừng vui. Nam Cung Bình đờ đẫn đứng lên, khóe mắt cũng chẳng nhìn ngó đến lão.

Lão nhân áo gai lại nói:

- Kể từ hôm nay các hạ đã được đổi sang một nơi cư trú khác.

Nam Cung Bình theo sau lão đi dọc theo dòng suối về phía khu rừng, con đường không một hòn đá bừa bãi, không một chiếc lá rơi, lát sau đến một khoảng đất rộng, bốn dãy nhà gỗ vây quanh, mỗi dãy chừng ba mươi gian, trước cửa mỗi gian đều có một lão nhân áo gai tóc bạc ngồi ngay ngắn.

Những lão nhân này vóc dáng tuy khác nhau, song vẻ mặt thảy đều lạnh như băng, không một chút tình cảm, người ngơ ngẩn nhìn trời, kẻ lẳng lặng xem sách, mấy mươi người ở cùng một nơi mà không hề phát ra một chút tiếng động.

Nam Cung Bình đi ngang qua, những lão nhân ấy vẫn ai làm việc nấy, không một người chuyển động ánh mắt nhìn chàng, như hoàn toàn không có chàng hiện hữu.

Lão nhân áo gai đưa Nam Cung Bình đến một gian nhà gỗ nơi tận cùng, trên cửa viết hai chữ to "Chỉ Thủy". Lão nhân áo gai nói:

- Đây là nơi cư trú của các hạ!

Đoạn đưa tay chỉ vào hai chử "Chỉ Thủy" nói tiếp:

- Đây là tên của các hạ, khi nào đến lúc lão phu sẽ đưa các hạ vào điện, nhưng chưa đến lúc thì các hạ không được rời khỏi đây một bước.

Nam Cung Bình buông một tiếng hừ thay cho câu trả lời.

Lão nhân áo gai lại nói:

- Các hạ có gì cần hỏi không?

Nam Cung Bình lạnh lùng đáp:

- Không!

Lão nhân áo gai đưa mắt nhìn chàng từ trên xuống dưới, đoạn nói:

- Vậy thôi!

Quay người đi vào sâu trong rừng. Những lão nhân tại đây thảy đều mặc áo gai màu vàng sẫm, nhưng áo gai của lão lại màu tím sẫm, thì ra lão là một trong ban chấp sự trên đảo, cho nên màu áo của lão không giống với kẻ khác.

Ban chấp sự trên đảo gồm có bảy người, Phong Mạn Thiên với lão đều là một trong số ấy. Mỗi chấp sự đều có một đệ tử để sai khiến, gã quái vật Thất Ca với gã người thú lông vàng đều là một trong số bảy đệ tử ấy.

Những điều ấy tất nhiên Nam Cung Bình sau này mới biết, lúc này chàng khẽ mở cửa ra, bên trong chỉ có một giường, một ghế, một bàn, trên bàn có một bộ quần áo vải gai, một đôi đũa, một cái chén gỗ và một quyển sách lụa mỏng, dưới gầm bàn có một đôi giầy bố. Chiếc giường dài không đầy năm thước, chỉ có mỗi chiếc chiếu mỏng, chẳng có gối mền chi cả.

Chàng đảo mắt nhìn những lão nhân tóc bạc ngồi lặng yên như tượng đá kia, thầm nhủ:

- Chả lẽ đây chính là Chư Thần điện, vùng thánh địa mà giới võ lâm đã đồn đại.

Chả lẽ đây chính là cuộc sống của Chư Thần điện? Thảo nào Phong Mạn Thiên càng về đến gần thì lại càng buồn hơn, bởi nơi đây ngoài ông ta ra, chẳng còn ai có tình cảm nhân loại nữa.

Tuy nhiên, sau trăm ngày giam mình trong Tuyệt Tình động, chàng đã luyện tập được tính kiên nhẫn, nhấc ghế ra ngoài cửa, cầm lấy quyển sách lụa, bắt trước những lão nhân kia ngồi giở sách ra xem, vừa mở trang đầu, tim chàng lập tức đập rộ, trên ấy rõ ràng viết là:

- "Đạt Ma Thập Bát Thức!" Phải biết Đạt Ma Thập Bát Thức vốn là tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm. Trong đương kim võ lâm rất hiếm người được trông thấy môn tuyệt kỹ này, luyện thành thì lại càng hiếm hơn.

Quyển sách mỏng này nếu mà xuất hiện trên chốn võ lâm, ắt lập tức gây nên sóng gió kinh hoàng, chẳng rõ sẽ có biết bao cao thủ võ lâm táng mạng vì tranh đoạt nó.

Song hiện tại trên Chư Thần đảo, quyển bí kíp mà mọi người trong giới võ lâm hằng mơ ước lại như một món phế vật vứt bừa ra đó.

Ánh mắt Nam Cung Bình không di chuyển đi nơi khác nữa, tâm trí chàng hoàn toàn đắm chìm

vào trong sự huyền ảo của pho võ công này.

Đến trưa, gã người thú lông vàng xách tới hai cái thùng sắt, những lão nhân kia bèn lấy chén đũa trong nhà ra, mỗi người xới lấy một chén, song mọi hành động đều không hề phát ra tiếng động, và chẳng một ai hé môi nói lấy nửa lời.

Ba ngày sau, trời vừa hửng sáng gã người thú đã thay một quyển sách khác cho hết mọi người. Nam Cung Bình vừa cảm thấy bực mình, nào ngờ khi mở quyển sách mới ra, đó là Ảnh Thần Quyền Phổ, môn tuyệt kỹ võ công đã thất truyền từ lâu.

Và như vậy sáu mươi hôm sau, Nam Cung Bình đã thay đổi hai mươi quyển sách, quyển nào cũng là bí kỳ võ công hi hữu trong chốn võ lâm, Nam Cung Bình ghi nhớ lấy toàn bộ.

Phải biết những lão nhân này trước khi bước lên Chư Thần đảo, thảy đều là cao thủ võ lâm từng dọc ngang một thời, tiếng tăm lừng lẫy. Sau khi lên Chư Thần đảo, không một ai có thể sống rời khỏi đây, cho nên họ mới xem thường những bí kíp võ công ấy, có người chỉ xem để giải khuây, có người không hề ngó ngàng tới.

Thấm thoát thời gian chẳng rõ đã trôi qua bao lâu, Nam Cung Bình không hề nghe được một câu tiếng người. Một hôm trời bỗng đổ mưa, những lão nhân kia như không hề hay biết, chẳng người nào vào nhà tránh mưa.

Đến cuối thu, họ vẫn chỉ mặc mỗi bộ quần áo vải gai, không một ai có vẻ sợ lạnh, song Nam Cung Bình thì lại rét run lên, đành vận khí điều tức. Năm ba hôm sau thì chàng cũng quen dần, lúc ấy mới biết võ công của mình đã tiến bộ ghê gớm. Những bí kíp võ công tuyệt thế kia đã tiêu hóa trong cơ thể chàng hệt như là thức ăn.

Thế rồi chàng ngủ và ăn ít hơn, song tinh thần lại càng thêm sung mãnh. Đôi khi đêm khuya thao thức, bao dĩ vãng đau thương hiện về, chàng cũng chỉ cắn răng chịu đựng, về tiền đồ tương lai, chàng cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Sáng sớm một hôm chàng chợt phát giác lão nhân trong ngôi nhà đối diện đã biến mất, không ai biết lão nhân ấy đã đi đâu, và cũng chẳng ai thắc mắc hỏi. Sự sống chết đối với họ hết sức bình thường, chẳng khác nào như ăn uống ngủ nghỉ vậy.

Thấy thoát trăm ngày lại qua đi. Một buổi sáng, lão nhân áo gai nọ lại xuất hiện trước cửa Nam Cung Bình và nói:

- Hãy theo lão phu!

Nam Cung Bình chẳng thèm lên tiếng hỏi, đứng dậy đi theo lão ngay. Lúc ngang qua sân, chàng bỗng phát hiện trong số lão nhân kia có vài người ngẩng lên nhìn chàng, ánh mắt như thoáng lộ vẻ ngưỡng mộ.

Nam Cung Bình lấy làm lạ tự nhủ:

- Thì ra những người này cũng vẫn có tình cảm, chẳng qua họ giấu kín mà thôi. À, họ ngưỡng mộ gì nhỉ? Chả lẽ là nơi mình sắp đến?

Lại một con đường nhỏ dài và sạch sẽ, gió lay cành lá xào xạc. Lá cây đã ngả vàng, bầu không khí càng thêm vẻ thần bí thâm nghiêm. Nam Cung Bình biết mình đang tiến vào khu vực đầu

não trên đảo Chư Thần điện, lòng bất giác thoáng cảm thấy hồi hộp.

Bỗng nghe có tiếng roi đa vung động từ trong rừng vọng ra, Nam Cung Bình liền đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên cành ngang một ngọn cây to thòng xuống một sợi dây trắng, trên treo lơ lửng thân hình kềnh càng của Phong Mạn Thiên, gã người thú lông vàng tay vung roi da, tới tấp quất vào mình Phong Mạn Thiên, miệng lầm bầm đếm:

- Hai mươi tám... hai mươi chín...

Đột nhiên dây đứt, Phong Mạn Thiên rơi phịch xuống đất. Gã người thú chẳng nói chẳng rằng, lại treo lên một sợi dây khác, Phong Mạn Thiên tung mình nắm lấy sợi dây, treo người lơ lửng, gã người thú lại vung roi quất, miệng đếm lại từ đầu.

- Một... hai...

Sợi dây trắng rất mềm và mảnh, ngọn roi da thì thô to, Phong Mạn Thiên dẫu có công lực tuyệt đỉnh, treo người trên dây đã không dễ, huống hồ lại còn phải chịu roi đòn?

Nam Cung Bình dừng bước nhìn một hồi lòng bàn tay bất giác toát mồ hôi lạnh, song Phong Mạn Thiên vẻ mặt vẫn trơ lạnh, lẳng lặng chịu đựng hệt như đứa trẻ ngỗ nghịch hứng chịu đòn roi của cha mẹ hay sư trưởng vậy.

Nam Cung Bình nghe lòng đau nhói, chỉ nghe lão nhân áo gai lạnh lùng nói:

- Mỗi ngày ba mươi sáu roi, phải đánh ba trăm sáu mươi ngày, hễ dây dứt là phải bắt đầu lại từ đầu. Những ai muốn vi phạm luật lệ Ở đây, trước hết hãy tự hỏi xem có đủ võ công và dũng khí để chịu đòn hay không.

Nam Cung Bình ngậm miệng làm thinh, đã đi đến cuối khu rừng, trước mặt đồi núi chắn ngang, không trông thấy nhà cửa, chỉ thấy lão nhân áo gai đưa tay vỗ ba cái lên một tảng đá tròn trên vách núi, lập tức vách núi chuyển động, lộ hẳn ra một con đường hầm. Nam Cung Bình sải bước đi vào, chỉ nghe "ầm" một tiếng, vách núi lập tức đóng trở lại.

Trong đường hầm ngập đầy mùi tanh hôi kỳ lạ, phía trước cách chừng một trượng có một ngọn đèn đồng gắn trên vách núi tỏa ánh sáng nhấp nhem, nơi tận cùng là một cánh cửa đồng.

Nam Cung Bình ngoái lại nhìn, lão nhân áo gai nọ đã biến mất tự bao giờ. Mọi sự tại đấy thảy đều khác thường, chàng bèn không thèm màng đến, thản nhiên sải bước tiến tới, bỗng nghe trong lòng núi vang lên một giọng nói lanh lảnh:

- Ngươi đã đến rồi ư?

Vừa dứt tiếng, cánh cửa đồng nơi cuối đường hầm vụt mở toang, Nam Cung Bình sớm đã chẳng bận tâm đến bất kỳ điều gì, thản nhiên ngẩng mặt đi vào, thì ra bên kia lại là một con đường hầm khác, song hai bên có vô số hang động giống hệt như tổ ong, trên dưới hai hàng cũng chẳng rõ là có tất cả bao nhiêu, có hang động có người, có hang động không người, có hang động đèn đốm sáng choang, có hang động âm u tăm tối.

Bỗng lại nghe giọng lanh lảnh nói:

- Đi thẳng tới, đừng quay lại!

Nam Cung Bình sải bước đi tới, lòng thầm nhủ:

- Chư Thần điện! Đây chính là Chư Thần điện, nếu người trong giới võ lâm mà trông thấy thì thấy vọng biết dường nào...

Vừa nghĩ đến đó bỗng lại nghe:

- Đến rồi, lên đây!

Tiếng nói vang lên ở trên cao. Nam Cung Bình ngước lên nhìn, chỉ thấy trên vách núi nơi cuối đường hầm cũng có một cái hang động cách mặt đất vài trượng, chàng liền tung mình vọt lên, chàng vốn định tìm một nơi ở giữa chừng để hạ chân đổi khí, nào ngờ vừa tung mình đã lên đến cửa động. Chàng phóng vào trong, biết mình đã bước chân vào nơi cư trú của người điều khiển hòn đảo thần bí này.

Trong hang động này mùi tanh hôi lại càng nực nồng hơn, nơi góc trái có một tấm rèm trúc buông rủ, sau chiếc bàn đá cao to trước rèm lộ ra một cái đầu mái tóc bạc phơ, mắt sâu mũi lân, ánh mắt sáng quắc, vầng trán rộng đến đỗi chiếm gần nửa phần mặt, hai luồng mục quang sắc lạnh chằm chặp nhìn vào Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình có cảm giác như bị đắm mình trong băng tuyết, không tự chủ được khom mình cung kính nói:

- Tại hạ Nam Cung Bình.

Lão nhân tóc bạc lạnh lùng:

- Chỉ Thủy, tên ngươi là Chỉ Thủy, nhớ chưa? Khi ngươi bước chân lên đảo này là đã hoàn toàn thoát ly với thế tục hồng trần, phải quên hết tất cả mọi sự trước kia, hiểu chưa?

Giọng nói lão lảnh lót và nhanh lẹ, có một ma lực hết sức thần bí, Nam Cung Bình buông thõng hai tay lặng thinh, mắt nhìn thẳng vào lão nhân tóc bạc, lòng chàng không chút sợ hãi, nên ánh mắt cũng rất khoáng đãng, sáng ngời.

Lão nhân tóc bạc bỗng nhoẻn cười nói:

- Ngươi ở được trong Chỉ Thủy thất, quả là rất đáng mừng, ngươi có biết chủ nhân trước của Chỉ Thủy thất chính là Thần Điêu đại hiệp...

Nam Cung Bình buông giọng ơ hờ:

- Thanh danh và vinh dự trong thế tục hồng trần, tại hạ đã quên hết từ lâu rồi.

Lão nhân tóc bạc cười to:

- Khá lắm, khá lắm!

Lần đầu tiên kể từ khi bước chân lên đảo, Nam Cung Bình mới nghe thấy tiếng cười to, lòng hết sức lấy làm lạ, chỉ nghe lão nhân tóc bạc cười nói tiếp:

- Chỉ bằng vào câu nói ấy, rất nên uống một ly!

Đoạn vỗ tay đánh bốp, lớn tiếng:

- Mang rượu đây!

Nơi đây mà cũng có rượu, Nam Cung Bình lại càng ngạc nhiên hơn. Chỉ thấy rèm trúc vén lên, một quái vật tứ chi dài thượt toàn thân quấn vải trắng, mặt mày không giống người mà cũng chẳng giống thú, mái tóc màu xám tro, mắt xanh biếc và chiếc miệng rộng gần như không môi, tay bưng một chiếc mâm gỗ, trên mâm có ly và rượu, nhon nhón bước ra rồi lại nhon nhón trở vào.

Nam Cung Bình lập tức lại có cảm giác ghê tởm gớm ghiếc, những thấy bàn tay quái vật nọ chỉ có hai ngón tay, đôi tai nhọn bé và mọc đầy lông con.

Trong những ngày qua chàng đã từng gặp rất nhiều quái vật nửa người, nửa thú, song quái vật này khủng khiếp hơn nhiều. Lão nhân tóc bạc thấy vẻ mặt chàng như vậy, bèn bật cười nói:

- Trước đây ngươi có gặp loại người như vậy bao giờ chưa?

- Tại hạ chưa bất hạnh đến mức độ ấy!

Lão nhân tóc bạc phất tay, một ly rượu đầy liền vững vàng bay tới, tưởng chừng như có người bợ Ở dưới vậy.

Nam Cung Bình một hơi uống cạn, mùi vị hết sức cay nồng.

Lão nhân tóc bạc cười nói:

- Phải rồi, dĩ nhiên là ngươi chưa từng được gặp, bởi đó đâu phải là con người, mà chỉ là một con dã thú...

Nam Cung Bình rợn người:

- Vậy ra Thất Ca cùng với...

Lão nhân tóc bạc cười rộ:

- Chúng đều là dã thú cả, lão phu cả đời dốc sức vào y thuật thần diệu của Hoa Đà, tốn hết mấy mươi năm tâm huyết mới cải tạo được mười mấy con dã thú thành người...

Nam Cung Bình sửng sốt:

- Nhưng...

- Hơn trăm năm trước trong võ lâm có một người có thể tùy ý di chuyển các bộ phận trên cơ thể con người, bàn tay đưa lên đầu, mũi đưa xuống cánh tay, thế là y đã tạo nên vô số quái vật, và trong mắt người đời, chính bản thân y cũng thành quái vật.

Lão buông tiếng cười đắc ý, nói tiếp:

- Những kỹ xảo ấy của y so với lão phu cũng còn kém rất xa, bởi đó chẳng qua chỉ là chuyển dịch da xương, tạo ra con người dị dạng, còn lão phu thì mang sự sống của con người ban cho dã thú, thiết nghĩ dù là Hoa Đà phục sinh cũng chưa chắc có được thành tựu như lão phu ngày nay.

Nam Cung Bình càng nghe càng rợn người, giờ chàng mới hiểu ra nguyên nhân Phong Mạn Thiên đã đưa bầy dã thú kia về đây, và mùi tanh hôi nọ.

Chỉ thấy lão nhân tóc bạc bỗng lịm người, vẻ mặt trở nên u ám tức giận, chậm rãi nói tiếp:

- Thế nhân sở dĩ bất hạnh là vì trên cõi đời có nhiều lang y tầm thường, hồi tám mươi năm trước, chính lão phu đã bị bọn lang y đó làm hại, vì vậy đã chẳng quản bao gian khổ, tìm được Hoa Đà Thần Kinh. Hai mươi năm trước, lão phu đã có thể biến dê núi thành lừa ngựa, lừa ngựa thành dê núi. Ngày nay, lão phu lại còn có thể biến đổi lưỡi và đầu óc của chúng, tạo cho chúng tiếng nói và tư tưởng của loài người. Nói cách khác, nếu lão phu muốn biến loài người thành dã thú, dĩ nhiên càng dễ dàng hơn nhiều.

Nam Cung Bình cảm thấy tay chân lạnh ngắt, kể từ khi bước chân lên hòn đảo này, mặc dù chàng đã trông thấy rất nhiều điều quái đản, song giờ đây nghe lão nhân tóc bạc nói vậy cũng không khỏi rùng mình rởn gáy, tưởng chừng như vừa từ nhân gian bước vào ma ngục, cơ hồ muốn bỏ chạy khỏi đây ngay.

Lão nhân tóc bạc nhoẻn cười nói tiếp:

- Hiện tại lão phu nói với ngươi về những đạo lý huyền diệu ấy thật còn quá sớm, nhưng sau này ngươi sẽ hiểu. Những người ở trên đảo này tuy rằng cùng đều là nhân vật tiếng tăm trong võ lâm, song rất ít người được vào đây. Mấy mươi năm qua, mọi chỉ tiêu trên đảo đều nhờ vào Nam Cung thế gia của ngươi tiếp tế, vì vậy nên lão phu mới đặc biệt ưu đãi ngươi.

Nam Cung Bình bỗng nói:

- Ngay khi tại hạ bước chân vào đây thì lòng đã không còn tạp niệm, song có một điều vẫn cứ canh cánh bên lòng, chỉ mong được gặp mặt đại bá phụ một lần.

Khi nói tuy bề ngoài chàng rất bình thản, song kỳ thực trong lòng hết sức khích động, phải biết sở dĩ chàng đã không chịu mở mắt ra nhìn Mai Ngâm Tuyết, chính là vị sự an toàn của đại bá phụ chàng.

Thì ra hôm nọ khi tiếng hú cất lên, bởi tâm thần phân tán nên một chưởng chỉ khiến chàng ngất xỉu, khi hồi tỉnh chỉ thấy trên thuyền có thêm một lão nhân áo gai đang giải cứu cho Phong Mạn Thiên, chàng liền mừng đứng bật dậy nói:

- Lão tiền bối có thuốc giải độc không?

Lão nhân áo gai nọ nói:

- Ngươi đâu có bị trúng độc, cần thuốc giải chi vậy?

Nam Cung Bình đưa tay chỉ Mai Ngâm Tuyết:

- Nhưng...

Lão nhân áo gai lạnh lùng ngắt lời:

- Nữ nhân này không chút quan hệ với Chư Thần đảo, vì sao lão phu lại phải giải cứu nàng ta?

Nam Cung Bình tha thiết van cầu, song lão nhân áo gai vẫn điềm nhiên như không nghe thấy.

Nam Cung Bình nóng lòng ra tay cướp đoạt, song lại không phải là đối thủ của lão nhân áo gai, đành bồng Mai Ngâm Tuyết lên toan cùng chết với nàng.

Bấy giờ lão nhân áo gai mới thoáng biến sắc mặt nói:

- Ngươi đã có dũng khí cùng chết với nàng ta, nhưng chẳng hay có dũng khí hy sinh bản thân để cứu sống nàng ta chăng?

Tất nhiên là Nam Cung Bình lập tức ưng thuận, lão nhân áo gai nói:

- Nếu ngươi bằng lòng hứa kể từ nay sẽ mãi mãi trung thành với Chư Thần đảo, không đếm xỉa đến nàng ta nữa, lão phu sẽ cứu sống nàng ta ngay.

Vì tính mạng của Mai Ngâm Tuyết, tất nhiên Nam Cung Bình ưng thuận ngay, nào ngờ lão nhân áo gai lạnh lùng nói:

- Hiện tại tuy ngươi bằng lòng, nhưng khi nghe thấy tiếng nói của nàng ta, e rằng sẽ lập tức quên mất lời hứa. Hiện tại mặc dù ngươi một lòng muốn cứu sống nàng, song đến lúc chia tay, e rằng lại muốn cùng chết với nàng ta, trở thành một đôi đồng mệnh uyên ương.

Lão nhân này tuy lạnh lùng, song lại rất thấu hiểu tâm ý của giới trẻ. Thế là Nam Cung Bình ngẩn người ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng chẳng biết phải trả lời ra sao.

Chỉ nghe lão nhân áo gai lại nói:

- Nhưng chỉ cần ngươi thề nặng, lão phu không sợ ngươi phản bội lời thề, bởi trên Chư Thần đảo nếu ai bội thề thì sẽ liên lụy đến tất cả những người thân cận, ngươi biết trên đảo có thân nhân gì không?

- Tại hạ đâu có...

Nam Cung Bình sực nhớ đến đại bá phụ, lập tức đổi giọng nói:

- Tại hạ biết!

Lão nhân áo gai gật đầu:

- Biết thì tốt!

Thế là Nam Cung Bình bèn phát lời thề nặng. Khi thuyền đến Chư Thần đảo, lão nhân áo gai băng bó vết thương trên đầu cho chàng, bảo chàng thay y phục rồi đưa chàng vào trong hang động. Khi Mai Ngâm Tuyết đến, chàng tuy hằng trăm ngàn lần định mở mắt ra rồi cùng sống chết với Mai Ngâm Tuyết, song chàng đâu nỡ vì tư tình của mình mà làm hại đến tính mạng của đại bá phụ.

Trong lòng chàng có rất nhiều điều cần gặp đại bá phụ để hỏi, chỉ nghe lão nhân tóc bạc lại nói:

- Ngươi muốn được gặp thân nhân phải không?

Nam Cung Bình gật đầu:

- Đúng thế!

Lão nhân tóc bạc cười khẩy:

- Ngươi đã quên hết dĩ vãng, sao lại còn muốn gặp thân nhân trong thế tục?

Nam Cung Bình ngớ người, lão nhân tóc bạc sầm mặt nghiêm giọng nói tiếp:

- Ngươi phải biết, lão phu đòi hỏi tất cả mọi người trên Chư Thần đảo đều phải quên hết mọi sự, đạt đến mức tuyệt tình, tuyệt dục, tuyệt danh và tuyệt lợi, đó là vì sao?

Và những người được lão phu mời lên đảo lại toàn là bậc tinh anh võ lâm từng trải nhiều năm trên chốn giang hồ.

Nam Cung Bình lạnh lùng:

- Tại hạ quả tình không hiểu, chẳng hay tiền bối giải thích thế nào?

- Bởi lão phu muốn tạo dựng rất nhiều sự nghiệp chưa từng có trên thế gian ở Chư Thần đảo này, yêu cầu mỗi cá nhân trên đảo phải phát huy hết khả năng mình, hoàn toàn không bị ngoại vật quấy nhiễu, nếu sự nghiệp của lão phu thành công, những công nghiệp của các bậc đế vương danh tướng từ xưa đến nay so với lão phu hãy còn kém rất xa, chỉ nực cười giới võ lâm lại xem Chư Thần điện là chốn ẩn cư lánh đời.

Nam Cung Bình buột miệng hỏi:

- Những sự nghiệp gì vậy?

Lão nhân tóc bạc ánh mắt rực lên:

- Mỗi cá nhân lúc còn bé thảy đều có rất nhiều mơ ước, khi khôn lớn những ước mơ ấy lại càng đẹp hơn. Lúc còn bé, phải chăng ngươi cũng từng mơ ước những điều viễn vông như luyện sắt thành vàng, tàng hình ẩn bóng?

Nam Cung Bình cười thầm:

- Không sai!

- Luyện sắt thành vàng, tàng hình ẩn bóng có thể nói đó là hai điều mơ ước tầm thường của con người, nhưng còn có rất nhiều điều tuy không phải thông thường, song nói đến rất đáng phấn khởi, có người mơ không cần đọc sách, chỉ cần đốt sách thành tro, hòa với nước uống vào là có thể thành thông thái, có người mơ ước đèn không cần thắp bằng dầu, xe ngựa có thể mọc cánh bay, chỉ cần uống vào một viên thuốc là trở nên thông minh tuyệt đỉnh hoặc cách sống không cần ăn uống.

Ngưng giây lát, lại nói tiếp:

- Khi xưa có một chuyện cười hẳn ngươi có nghe qua, người nọ bảo phải chi lông mày mọc trên ngón tay, có thể dùng để đánh răng, mũi mọc ngược lên thì nước mũi không thể chảy ra, một mắt trước một mắt sau thì chẳng cần phải quay đầu lại. Đó chính là những mơ ước của lão phu, và đã trở thành sự thật, hiện tại nếu ngươi muốn, lão phu có thể thực hiện ngay.

Lão nhún vai như định đứng lên, Nam Cung Bình vội nói:

- Tại hạ nhận thấy cứ để nước mũi chảy xuống thì hơn, và quay đầu lại cũng chẳng có gì phiền.

Lão nhân tóc bạc cười:

- Lão phu chẳng những đã thực hiện được những mơ ước ấy, mà ngay cả những điều viễn vông hoang đường hiện cũng đã sắp hoàn thành.

Nam Cung Bình giật nẩy mình:

- Thật chăng?

- Sau khi rửa sạch hết bụi trần của những người kia, lão phu đã bảo họ nghiên cứu những công việc ấy...

Lão nhân tóc bạc đưa tay chỉ những hang động hai bên đường hầm nói tiếp:

- Đó chính là nơi làm việc của họ, ngươi thử nhắm mắt nghĩ xem, sau khi thực hiện được những ảo tưởng ấy thì công nghiệp há chẳng lưu truyền vạn thế ư?

Nam Cung Bình ngây ngẩn nhìn lão nhân trước mặt, chẳng rõ thật sự lão là siêu nhân hay là kẻ điên.

Lão nhân tóc bạc bỗng sầm mặt khoát tay:

- Lão phu hôm nay đã nói quá nhiều, lão trễ nãi không ít công việc. Sau khi ngươi về đây, lời nói và hành động đã không còn gì hạn chế nữa, nhưng mỗi năm chỉ được trông thấy ánh nắng một lần thôi. Giờ ngươi có đi tham quan khắp nơi, sau đó tùy ý chọn một thạch thất mà ở, sáng mai lão phu lại cho gọi.

Nam Cung Bình lòng đầy kinh ngạc, y lời phóng xuống, đưa mắt nhìn hai dãy thạch động, nghĩ đến những công việc đang tiến hành bên trong, lòng tuy hết sức hiếu kỳ, song lại không dám giáp mặt với họ, bởi chàng thực không dám tưởng tượng đến, nếu những ảo tưởng ấy trở thành sự thật thì thế giới sẽ ra sao, song lại nghĩ:

- Thảo nào Phong Mạn Thiên đã mua nhiều món vật kỳ lạ thế kia, thảo nào Quần Ma đảo đã cực lực cản ngăn không cho chuyển số tài vật đến đây, hẳn Quần Ma đảo đã biết được phần nào tình hình tại đây, sợ những ảo tưởng kia quả thật thành công, lúc ấy người của Quần Ma đảo ắt sẽ trở thành nô lệ của Chư Thần điện.

Trong lúc ngẫm nghĩ, chàng bất giác đi đến gần hang động đầu tiên, chỉ thấy hang động này rất rộng lớn, dưới ánh đèn vàng có hai lão nhân ngồi bên chiếc bàn chất đầy sách và những khúc gỗ nhỏ, trông thấy Nam Cung Bình cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên. Nam Cung Bình không dám hỏi đến tên của họ trước kia, chỉ rụt rè hỏi về công việc của họ hiện tại.

Trong số một lão nhân bèn kiên nhẫn giải thích với chàng là họ đang nghiên cứu một phương pháp mới về xây dựng nhà cửa, trước tiên bắt đầu từ nóc, rồi tuần tự xuống dưới, sau cùng là nền móng. Ông ta giải thích, phương pháp ấy hoàn toàn giống như lối kiến trúc của loài nhện và ong.

Nam Cung Bình ngơ ngẩn tạ từ, đi sang một gian thạch thất khác, chỉ thấy bên trong chất đầy bánh bột mì và rất nhiều lọ sành, hai lão nhân đang miệt mài làm việc, cho Nam Cung Bình biết

là họ đang nghiên cứu được một loại thuốc nước thần diệu, cùng bút chấm vào thuốc ấy rồi chép kinh điển lên bánh, sau đó nhịn ăn mười hôm rồi ăn bánh vào, mọi tri thức sẽ thấm sâu vào lòng, chỉ cần ăn vài lần bánh là có được thành tựu như mười năm đèn sách. Hiện tại tuy loại thuốc ấy chưa được hào hảo, và nhịn ăn mười hôm cũng chẳng phải dễ, song ngày thành công ắt chẳng còn xa lắm.

Nam Cung Bình lại ngơ ngẩn tạ từ, trong một gian thạch thất khác đèn đuốc sáng choang, bốn bề treo bừa bộn rất nhiều bình thủy tinh, trong bình có chứa thuốc nước đủ màu sặc sỡ.

Song lão nhân trong gian thạch thất này, thì lại rất gầy guộc tiều tụy, hàm râu bạc cơ hồ dài chấm đất. Thì ra lão nhân này khổ công nghiên cứu phép tàng hình đã hơn sáu mươi năm ròng, vừa thấy Nam Cung Bình liền nắm tay chàng bàn luận về phương pháp tàng hình, đạo lý ấy kỳ diệu đến mức không sao diễn tả được, Nam Cung Bình ngưng thần lắng nghe mà cũng chẳng hiểu nổi, chỉ biết là khi nào làm cho thân thể con người hoàn toàn trong suốt hơn cả thủy tinh, thì kẻ khác sẽ không còn trông thấy được nữa.

Ra khỏi gian thạch thất ấy, lòng Nam Cung Bình càng thêm hoang mang, sau đó chàng lại gặp nào thuật sĩ luyện vàng, trượng nhân ngồi trong bóng tối ảo tưởng, cùng với nhiều điều kỳ quái chưa từng nghe và thấy bao giờ.

Lòng chàng rối bời, cười dở khóc dở chẳng rõ lão nhân kia thật ra là siêu nhân hay là kẻ điên khùng, và những công việc ấy sẽ có ngày thực hiện được hay không.

Tuy nhiên, lòng hiếu kỳ đã thúc đẩy chàng đi lên tầng trên, tiến vào một gian thạch thất tối tăm âm u, chàng ngỡ không có người vừa định quay ra, bỗng trong bóng tối vang lên một giọng nói thấp trầm:

- Ai đó?

Nam Cung Bình chú mắt nhìn, chỉ thấy trong góc tối có một bóng người ngồi quay mặt vào vách, cạnh đó cũng chất đầy đủ lọ, chàng thầm nhủ:

- Chẳng rõ lão điên này đang nghiên cứu gì đây?

Bèn sơ lược nói ra ý định của mình, chỉ nghe giọng thấp trầm và khản đặc nói:

- Lão phu đang nghiên cứu biến không khí thành thức ăn, không khí... ngươi biết không khí là gì chăng? Không khí là...

Bỗng im bặt, chầm chậm quay người lại, run giọng nói tiếp:

- Bình nhi đó... phải không?

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng, bật lùi ba bước, giọng sửng sốt:

- Lão tiền bối...

Bỗng hụt chân, bật ngửa rơi xuống, chàng vội vận đề chân khí, lăng không lộn người, lại phóng vút trở lên, chỉ thấy bóng người trong tối tóc rối xù, mắt sáng quắc chòng chọc nhìn vào mình.

Ánh mắt ấy hết sức quen thuộc, Nam Cung Bình lặng nhìn một hồi, toàn thân bỗng run rẩy nói:

- Có phải... là...

Đột nhiên hét vang:

- Sư phụ!

Rồi thì lao tới, quỳ sụp xuống đất...

Quả nhiên lão nhân ấy chính là "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi, đệ nhất dũng sĩ trong chốn võ lâm, ân sư của Nam Cung Bình.

Hai sư đồ lại được trùng phùng trong hoàn cảnh thế này, thật không ai có thể ngờ được.

Nam Cung Bình vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc, chẳng khác nào như trong cơn chiêm bao, thậm chí lại còn ly kỳ hơn.

Nam Cung Bình xúc động nói:

- Sư phụ, sao lão nhân gia lại ở nơi này?

- Bình nhi sao lại đến đây?

Long Bố Thi lại còn kinh ngạc hơn, ông không thể nào ngờ được Nam Cung Bình vừa mới xuất đạo, làm sao lại đến được Chư Thần đảo, nơi quy tụ của những người già ẩn dật.

Nam Cung Bình định thần tường thuật lại tao ngộ của mình trong những ngày qua, lại nói:

- Đồ nhi còn một điều cần bẩm báo với sư phụ, đồ nhi đã thành hôn rồi.

Long Bố Thi mừng rỡ:

- Người đó là ai vậy?

- Mai Ngâm Tuyết!

Long Bố Thi càng thêm kinh ngạc, mãi đến khi Nam Cung Bình kể xong tự sự, Long Bố Thi mới buông tiếng thở dài nói:

- Tục ngữ có câu "Hồng nhan bạc mệnh". Mai Ngâm Tuyết quả là người con gái bạc mệnh nhất trong số ấy, sư phụ chỉ mong nàng được bình yên hạnh phúc hầu đền bù nỗi bất hạnh và oan ức trước kia, nào ngờ...

Ông buông tiếng đằng hắng rồi nín lặng.

Nam Cung Bình cũng vô cùng xốn xang, hai sư đồ lặng lẽ ngồi đối mặt nhau, lòng đều ngập đầy sầu đau.

Một hồi thật lâu, Nam Cung Bình ngước mắt nhìn, chỉ thấy Long Bố Thi ủ rủ ngồi xếp bằng, mặt đầy bi thương, già hơn rất nhiều so với lúc ly biệt trên đỉnh Hoa Sơn, chàng nghe lòng se thắt xót xa, liền lái sang chuyện khác nói:

- Đồ nhi có đọc thấy bốn chữ "Thiên Đế giữ khách", những ngỡ sư phụ đã đến một nơi thần bí nào đó, chẳng rõ hôm nọ trên đỉnh Hoa Sơn đã xảy ra việc gì? Và vì sao sư phụ lão nhân gia lại

có mặt ở đây vậy?

Long Bố Thi nhắm mắt, cúi thấp đầu lẩm bẩm:

- Trên đỉnh Hoa Sơn, trên đỉnh Hoa Sơn...

Đưa tay lên chùi khóe mắt im lặng không nói nữa.

Nam Cung Bình biết quá trình sư phụ chàng từ trên đỉnh Hoa Sơn đến đây hẳn trải qua rất nhiều kinh hiểm và ly kỳ, nên mới chuyển đề tài để sư phụ nhờ vào hàn huyên mà tạm quên đi nỗi đau buồn trong lòng, giờ thấy thần tình ông như vậy, mới biết quá trình ấy lại càng đau buồn hơn, cho nên chàng không dám hỏi đến tin tức của "Đơn Phụng" Diệp Thu Bạch nữa.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, bỗng Long Bố Thi buông tiếng thở dài rồi nói:

- Hồi bốn mươi năm trước, khi lần đầu tiên sư phụ nghe đến ba tiếng "Chư Thần điện" thì đã ngập đầy ảo tưởng về chốn này, ngày nay sư phụ đã thật sự đặt chân đến, lại hết sức lấy làm thất vọng, nhưng... Ôi, đã muộn mất rồi.

Nam Cung Bình chợt nhớ ra, bèn gượng cười hỏi:

- Sư phụ, không khí vô hình vô thể, lão nhân gia bằng cách nào mà có thể biến thành thức ăn được? Nếu không khí thật sự biến được thành thức ăn thì trên cõi đời đâu còn ai đói nữa.

Long Bố Thi quả nhiên nhoẻn cười:

- Bình nhi có biết hầu hết những người trên đảo này đều là kẻ điên cả, nếu không điên mà trải qua mấy trăm ngày giam mình trong cô lẻ, sống như người chết trong hầm mộ thì cũng chẳng khác là bao.

Nam Cung Bình nghĩ đến hoàn cảnh của những lão nhân nọ, chàng bất giác buông tiếng thở dài.

Long Bố Thi lại nói:

- Kẻ điên nhất trong số những kẻ điên ấy chính là lão đảo chủ to đầu, ở trên đảo này dưới sự cai trị của y, ai tâm trí tỉnh táo thì là kẻ điên. Sư phụ đặt chân đến đây, trông thấy cảnh tượng ấy, thật chẳng thể nào chịu được, suốt ngày đối mặt với những cái xác không hồn kia, thà là ngồi một mình suy tư còn hơn, và đưa ra một lập luận viển vông hoang đường với lão đảo chủ.

Nam Cung Bình cười:

- Lập luận ra sao hở sư phụ?

- Sư phụ bảo, cây cỏ hoa lá sở dĩ xanh tươi là nhờ hấp thụ những chất dinh dưỡng trong không khí, nếu con người ngưng tụ được những chất dinh dưỡng ấy làm thức ăn thì sẽ tiết kiệm được biết bao nhân lực và vật lực, hơn nữa trong trời đất, cứu giúp được biết bao kẻ đói.

Ngưng giây lát, bỗng cười to nói tiếp:

- Lão đảo chủ nghe xong lý luận ấy, quả nhiên hết sức phấn khởi và tỏ ý khâm phục, cho rằng đó là một kế hoạch vĩ đại chưa từng có, cho nên không cần qua thủ tục đã mời sư phụ đến đây

và cung cấp đầy đủ mọi thứ theo ý sư phụ, do đó mà ở đây mới có rất nhiều rượu ngon.

Ông cười phá lên song tiếng cười ngập đầy đau xót. Nam Cung Bình tuy rất muốn cùng cười với ông, song chẳng tài nào cười lên được.

Những người trên Chư Thần đảo là thiên tài hay kẻ điên, là kẻ mạnh chủ động hay kẻ yếu thụ động, Nam Cung Bình thật chẳng thể nào phân biệt được.

Long Bố Thi nghe chàng buông tiếng thở dài, liền ngưng cười nghiêm chỉnh nói:

- Bình nhi, sư phụ tuy đêm ngày say sưa nhưng chưa bao giờ sờn lòng thất vọng, luôn luôn chờ thời cơ hành động. Khi nào lão đảo chủ cho gọi ngươi lần nữa, ngươi hãy xin y cho đến đây cùng nghiên cứu "món ăn thần bí" với sư phụ, chừng vài tháng nữa sẽ có một cơ hội tốt, nếu hai sư đồ ta cận kề bên nhau thì cơ hội lại càng lớn hơn.

Nam Cung Bình phấn chấn tinh thần, mừng rỡ ưng thuận. Thì ra trên Chư Thần đảo hằng năm đều có tổ chức một "ngày cuồng hoan", mặc dù chỉ mang danh "cuồng hoan" chứ không có thực, song ít ra cũng có thể tùy ý hoạt động.

Hôm sau quả nhiên lão đảo chủ lại cho gọi Nam Cung Bình đến gặp, đối với đệ tử của Nam Cung thế gia, dường như lão định giao cho nhiệm vụ khác, song nghe Nam Cung Bình cũng muốn tham gia vào "kế hoạch vĩ đại" kia, bèn lập tức chấp thuận ngay.

Trong hang động tăm tối, thời gian trôi qua rất chậm chạp, song lúc này Nam Cung Bình đã quen tính kiên nhẫn, ngày qua ngày chàng chỉ cảm thấy tất cả đều bình lặng, như không hề có sự thay đổi mảy may, chỉ thỉnh thoảng lão đảo chủ cho gọi chàng đến gặp, song chỉ thờ thẫn nhìn chàng và hờ hửng hỏi vài câu.

Chàng phát giác trong ánh mắt của lão đảo chủ dần có vẻ hỗn loạn và u buồn, và cứ mỗi lần gặp là vẻ hỗn loạn và u buồn ấy lại gia tăng, chàng không khỏi hết sức thắc mắc thầm nhủ:

- Chả lẽ lão đảo chủ đã phát hiện ra nguy cơ đang tiềm phục trên đảo ư?

Những ngày gần đây Long Bố Thi rất ít nói, về kế hoạch sắp đến ông chỉ bảo là "tùy cơ ứng biến".

Nam Cung Bình thì lẳng lặng luyện tập võ công trên những bí kíp mà chàng đã thuộc lòng, cảm thấy mắt ngày càng sáng và người ngày càng nhẹ hơn, song không sao nhận định được võ công của mình thật sự đã tiến bộ đến mức độ nào, đôi khi chàng cũng bất chợt nghĩ đến những người thân quen ở xa, không khỏi bùi ngùi đau xót.

Hôm ấy chàng đang ngồi tĩnh tọa, bỗng nghe tiếng trống vang rền trên đảo, rồi thì có tiếng gió rít khẽ, lão nhân áo gai nọ phi thân lên, quét mắt nhìn quanh, đoạn chậm rãi nói:

- Đã đến lúc rồi!

Vẻ mặt lão tuy trơ lạnh, song ánh mắt như chứa vẻ thần bí, tựa hồ đã khám phá ra rất nhiều điều bí mật.

Nam Cung Bình thót người buột miệng:

- Đã đến lúc gì?

Lão nhân áo gai lạnh lùng:

- Muốn làm gì tùy ý, đã đến lúc rồi!

Đoạn phất tay áo, tung mình phóng xuống.

Nam Cung Bình ngẩn người, đoạn lẩm bẩm tự hỏi:

- Lão ta thật sự đã biết được bao nhiêu?

Chỉ nghe sau lưng có tiếng cười khẩy, Long Bố Thi nói:

- Bất kể y đã biết được bao nhiêu, kể từ nay y sẽ chẳng còn biết gì cả.

Nam Cung Bình sửng sốt:

- Trừ khử lão ta ư?

Long Bố Thi trầm giọng:

- Không sai!

Đoạn khẽ vỗ vai Nam Cung Bình nói tiếp:

- Chờ thời cơ hành động, tùy cơ ứng biến, nếu không tìm thấy thuyền bè dù là bơi cũng phải rời khỏi đây.

Nam Cung Bình nhận thấy rất rõ quyết tâm của sư phụ qua giọng nói, dưới mắt những người có quyết tâm như vậy thì trên cõi đời này có điều gì là khó?

Chỉ thấy Long Bố Thi vươn vai, xương cốt kêu răng rắc, như con mãnh hổ vừa xuất chuồng lao ra khỏi hang động, trong đường hầm đã có rất nhiều lão nhân đang lặng lẽ bước đi, ngoài đôi mắt sáng ngời họ hệt như những cương thi vừa từ trong huyệt mộ đi ra.

Cánh cửa bí mật của hang núi đã mở toang tự bao giờ, Nam Cung Bình lướt ra, gió mát ập vào mặt, lập tức khơi dậy sức sống trong chàng, đảo mắt nhìn quanh, bốn bề lại là một màu xanh tươi, chàng thầm tự thề, vì đổi lấy một cuộc sống tự do, chàng chẳng quản mọi hy sinh.

Song những lão nhân kia vẫn đờ đẫn như thây ma, chỉ có bộ râu dài dưới cằm họ là cùng với lá xanh tung bay trong gió.

Băng qua cánh rừng xanh um, lại về đến khu nhà trúc kia, song cảnh tượng đã khác xa khi trước.

Nơi đây không có sự bày trí sang trọng lộng lẫy, song trên khoảng đất trắng trước nhà chất đầy thức ăn và hoa tươi. Trên những đống lửa rừng rực, đang nướng cả con bò dê nai hoẵng, mùi thơm của thịt và hoa hòa lẫn vào không khí đã khiến cho nơi vốn đầy chết chóc này bỗng tràn ngập sức sống, bởi đó mới chính là những thứ thật sự cần thiết đối với mọi người trên đảo.

Tiếng trống bỗng ngưng bặt, ngày "cuồng hoan" lập tức bắt đầu, sự kích thích của rượu thịt và sinh cơ sau cùng đã khiến cho những lão nhân mặt rạng rỡ dần, song họ vẫn tuyệt đối không trò chuyện với nhau.

Nam Cung Bình phóng mắt nhìn quanh chợt phát hiện những lão nhân quần áo sạch sẽ hơn, tức là những người chưa bước chân vào trong hang núi, dường như họ cùng trao đổi với nhau bằng ánh mắt kỳ dị và bí ẩn, Nam Cung Bình chợt động tâm nghĩ:

- Chả lẽ những lão nhân ấy đã không còn chịu đựng được cuộc sống tại đây, định nhân cơ hội này đào thoát ư?

Thế là chàng liền phát giác trong mùi thịt và hoa thơm ngập đầy nguy cơ và sát khí, tim chàng đập thình thịch, đảo mắt nhìn quanh Long Bố Thi chẳng rõ đã đi đâu mất.

Chàng thoáng cau mày, rón rén tháo lui, định đi tìm kiếm sư phụ, ngờ đâu vừa lui đến bìa rừng, bỗng nghe một tiếng cười khẽ từ trong rừng vọng ra.

Ở trên hòn đảo này quả là hiếm có tiếng cười, Nam Cung Bình giật nẩy mình, lập tức quay phắt lại, chỉ nghe Phong Mạn Thiên đang dựa người vào gốc một cây to, quần áo và dáng vẻ hết sức tơi tả bơ phờ, chứng tỏ ông đã bị hành hạ trong một thời gian rất dài, bộ râu rậm dưới cằm cũng rối bời đến thảm hại, thế nhưng con mắt còn lại vẫn toát ra ánh sáng rợn người sắc bén đến mức chỉ cần thoáng nhìn là có thể xuyên thấu lòng người.

Nam Cung Bình nghe lòng se thắt, chầm chậm cúi xuống nghẹn ngào nói:

- Tiền bối đã vì chúng vãn bối mà phải chịu đựng biết bao đau khổ.

Phong Mạn Thiên mỉm cười:

- Đau khổ ư?

Nụ cười ông bỗng ngập đầy vẻ mai mỉa, nói tiếp:

- Như vậy càng tốt, sự đau khổ ấy đã làm sống lại tình cảm sắp tê dại của lão phu, và bừng dậy dũng khí phản kháng.. Bỗng chộp vào vai Nam Cung Bình, hớn hở nói:

- Xem kìa, ngươi nhận thấy những lão nhân đằng kia có gì khác lạ chăng?

Nam Cung Bình chợt nhớ đến ánh mắt thần bí của những lão nhân kia, lập tức tim đập rộn rạo, buột miệng nói:

- Các vị định…

Phong Mạn Thiên gật đầu:

- Không sai! Lão phu đã ngấm ngầm khơi dậy dã tâm và lửa giận của họ, hôm nay… chính hôm nay đây, trên đảo này lập tức sẽ diễn ra một màn quyết chiến, không phải là kẻ điên ở trong hang núi xuống địa ngục thì bọn lão phu phải chết. Dẫu có chết cũng vẫn hơn là sống dở chết dở thế này, đúng không?

Nam Cung Bình gật đầu tán đồng, chợt nghĩ đến một điều, liền hỏi:

- Thuyền đâu? Ở đây có thuyền không…

Phong Mạn Thiên ngạc nhiên:

- Cần thuyền chi vậy?

Nam Cung Bình ngó người:

- Không có thuyền thì làm sao trở về, chả lẽ chúng ta có thể chắp cánh vượt trùng dương hay sao?

Phong Mạn Thiên cười nhạt, lạnh lùng nói:

- Ai bảo là muốn trở về?

Nam Cung Bình sững sờ, chỉ nghe Phong Mạn Thiên buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Ngươi có từng nghĩ đến, nếu để cho những lão già quái dị kia cùng trở về Trung Nguyên thì sẽ gây nên sóng gió như thế nào không?

Nam Cung Bình lặng thinh cúi đầu, chàng quả không bao giờ dám nghĩ đến điều ấy, Phong Mạn Thiên nhoẻn miệng cười, đứng lên, nạng sắt của ông đã mất, giờ chống một cây gậy ngắn, cười nói:

- Đi uống rượu trước đã, chờ xem cuộc biến diễn ra.

- Tiền bối...

- Lão phu hiểu tâm sự của ngươi nhưng đáng tiếc là không có thuyền bè, ngươi cũng chẳng thể nào trở về được.

Điểm gậy xuống đất, phi thân ra khu rừng.

Nam Cung Bình thờ thẫn đứng dưới thân cây rậm, tâm sự như sóng nước trào dâng, hồi lâu bỗng tiếng trống lại vang lên, năm lão nhân áo gai đầu đội mão vàng cùng sóng vai đi tới, theo sau là năm kẻ hầu nửa người nửa thú, mười cánh tay lông vàng óng ánh giơ cao, nâng trên đó một chiếc giường đá, trên giường đá chính là Chư Thần đảo chủ ngồi xếp bằng ngay ngắn.

Trời đang giữa trưa, sắc mặt của Chư Thần đảo chủ nhợt nhạt đến như trong suốt, dường như lão rất sợ ánh nắng, nên ra lệnh đặt giường đá xuống dưới bóng râm nơi bìa rừng, lập tức trong đám đông nổ lên một trận cười vang dội.

Chư Thần đảo chủ quét mắt, trầm giọng nói:

- Thủ Uyên, ngươi cười gì thế?

Phong Mạn Thiên điểm gậy xuống đất, từ trong đám đồng vọt ra, lớn tiếng nói:

- Phong là họ của mỗ, Mạn Thiên là tên cha mẹ đặt cho, đại trượng phu đứng không đổi tên, ngồi không đổi họ, mỗ là Phong Mạn Thiên, ai tên Thủ Uyên chứ?

Thì ra "Thủ Uyên" chính là tên của Phong Mạn Thiên do Chư Thần đảo chủ đặt cho, cũng như Nam Cung Bình lấy tên là Chỉ Thủy vậy.

Có lẽ mọi người đã lâu không được nghe thấy những lời mạnh dạn như vậy, lập tức lộ vẻ kích động.

Vẻ mặt âm thầm của Chư Thần đảo chủ vẫn không chút thay đổi, chậm rãi nói:

- Thôi được! Phong Mạn Thiên, ngươi cười gì thế?

Phong Mạn Thiên ngửa mặt cười:

- Thật là nực cười hết sức những người hiện có mặt trên đảo này, hẳn khi xưa chẳng ai không phải là một bậc anh hùng lừng lẫy một thời, vậy mà giờ đây thảy đều trở thành xác không hồn, răm rắp tuân mệnh một tên quái vật điên rồ tàn phế, điều ấy kể ra hẳn không ai tin, há chẳng đáng cười hay sao?

Chư Thần đảo chủ ánh mắt sắc lạnh chòng chọc nhìn vào mặt Phong Mạn Thiên, sắc mặt lão càng thêm nhợt nhạt, song lặng thinh không nói một lời.

Phong Mạn Thiên rướn ngực, bỗng ngưng cười lớn tiếng nói:

- Bọn ta đến đây vốn là chán ngán bụi trần, mong lánh đời chứ không phải để chịu ngươi ngược đãi, sống như tội phạm thế này. Ta hỏi ngươi, ngươi có tài đức gì mà lại cầm đầu những tinh anh của võ lâm chứ?

Mọi người tuy lặng thinh, song dáng vẻ càng thêm khích động. Nam Cung Bình cũng nghe máu nóng sôi sục, cơ hồ muốn vỗ tay hoan hô.

Chư Thần đảo chủ mắt không chớp chậm rãi nói:

- Hay lắm, hiện giờ ngươi dám buông lời xấc xược như vậy hẳn là đã có hậu thuẫn...

Ánh mắt sắc lạnh bỗng quét ngang, nói tiếp:

- Vậy thì còn ai cùng chung ý kiến với ngươi, mời hãy đứng hết ra đây!

Nam Cung Bình vì đứng phía sau nên không trông thấy ánh mắt lão ta, song nghe giọng nói của lão quả có sức mạnh khiếp người chàng phóng mắt nhìn, chỉ thấy sau khi ánh mắt lão quét qua, nhóm người đứng trước mặt lão lập tức mặt mày xám ngắt, không tự chủ được thoáng lùi ra sau.

Chư Thần đảo chủ lạnh lùng nói tiếp:

- Chỉ mỗi mình ngươi thôi ư?

Phong Mạn Thiên mặt tái mét, vụt quay lại lớn tiếng nói:

- Các vị sợ gì kia chứ? Sự bàn bạc của chúng ta trong những ngày qua, chả lẽ các vị đã quên rồi sao?

Mọi người đứng rủ tay chẳng nói một lời, Phong Mạn Thiên mặt dần trắng bệch, chầm chậm quay người lại, bàn tay nắm chặt chiếc gậy của ông ta cũng trắng bệch hệt như sắc mặt.

Chư Thần đảo chủ sầm mặt lạnh lùng:

- Vậy hẳn là ngươi muốn mưu đoạt ngôi vị đảo chủ, đó thì dễ quá...

Đoạn lão buông tiếng cười sắc lạnh, năm lão nhân áo gai mão vàng lập tức cùng lao tới, bao vây Phong Mạn Thiên vào giữa.

Chư Thần đảo chủ nói tiếp:

- Nếu ta ra lệnh cho họ bắt ngươi, hẳn lòng ngươi có chết cũng không phục. Trong bao năm qua, ngươi là một trong số đệ tử chấp sự, hẳn là võ công không hề chểnh mảng, chỉ cần ngươi thắng được ta, từ đây mọi sự trên đảo sẽ tùy ngươi lo liệu.

Bàn tay Phong Mạn Thiên càng nắm chặt hơn, chầm chậm giơ gậy lên, trĩu nặng như đầu gậy có treo vật ngàn cân, bỗng cổ tay rung động, thân gậy không nhúc nhích, song đầu gậy không ngớt run rẩy hệt như đầu rắn.

Chư Thần đảo chủ chầm chặp nhìn vào đầu gậy, hai người không hề động đậy, song vẻ mặt Phong Mạn Thiện mỗi lúc càng thêm trầm trọng, ánh mắt mọi người cũng mỗi lúc càng thêm hồi hộp.

Phải biết lúc này hai người đang dùng võ công tuyệt đỉnh quyết đấu sinh tử với nhau, đầu gậy của Phong Mạn Thiên tuy run rất khẽ, song mỗi lần run là phát ra một chiêu, chỉ cần Chư Thần đảo chủ thoáng lộ sơ hở là tức khắc phân thắng bại ngay, đó chính là sự tỉ thí của bậc cao thủ tuyệt đỉnh, thắng bại chỉ trong một chiêu mà thôi.

Hai người cùng tìm sơ hở của đối phương, bên nào cũng muốn dùng khí thế của mình làm khiếp hãi tâm thần đối phương, đây chẳng những là trận đấu sinh tử giữa hai người, mà còn liên quan đến số phận của rất nhiều cao thủ võ lâm.

Phong Mạn Thiên hơi thở dần gấp rút, mặc dù rất nhiều lần ông định toàn lực tung ra một chiêu, ngặt nỗi Chư Thần đảo chủ toàn thân không một chút sơ hở, ông nào dám xuất chiêu một cách khinh suất.

Không khí ngập đầy sát cơ, Nam Cung Bình ngưng thần theo dõi, luôn tự bảo lòng không được quên lời dặn của sư phu ï:

"Tùy cơ ứng biến!" Long Bố Thi chẳng rõ đã đi đâu, Nam Cung Bình nào dám tùy tiện xuất thủ.

Hiện nay võ học chàng đã rất là uyên bác, nhận thấy mỗi chiêu của Phong Mạn Thiên đều thạch phá thiên kinh, vậy mà ông lại không dám tùy tiện xuất thủ, chứng tỏ võ công của Chư Thần đảo chủ quả là cao thâm khôn lường.

Chàng bất giác đâm ra lo lắng, chỉ thấy thần thái của Chư Thần đảo chủ mỗi lúc càng ung dung, còn Phong Mạn Thiên thì mỗi lúc càng nặng nề. Sau cùng, trán ông bắt đầu vã mồ hôi, rồi thì chảy dài xuống, ướt đẫm bộ râu xồm xoàm...

Phong Mạn Thiên than thầm:

- Thế là hết.

Đầu gậy quét ngang, vừa định liều mạng tung ra một chiêu...

Thốt nhiên, trong rừng vang lên một tiếng quát lớn:

- Hãy khoan!

Nam Cung Bình tung mình vọt ra, bởi chàng nghĩ đến Phong Mạn Thiên đã nhiều lần đối xử tốt

với mình, bèn bất chấp mọi sự hiện thân ra.

Mọi người thoáng kinh ngạc, Nam Cung Bình dõng dạc nói:

- Nam Cung Bình này cũng đứng về phía Phong lão tiền bối!

Đoạn dang hai tay ra đứng cản trước mặt Phong Mạn Thiên.

Chư Thần đảo chủ trừng mắt, vẻ chế nhạo vút qua ánh mắt, lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng muốn đoạt ngôi vị đảo chủ phải không?

Nam Cung Bình ngạo nghễ:

- Sai rồi, chẳng qua tại hạ cùng tâm ý với Phong lão tiền bối, nếu sợ hãi không dám nói ra thì thật như gai đâm vào lưng, xương nghẹn nơi cổ.

Chư Thần đảo chủ cười khẩy:

- Hay cho câu “gai đâm vào lưng, xương nghẹn nơi cổ”! Ngươi có biết, đây là nơi chốn nào, những người hiện diện tại đây ai không phải là bậc cao thủ võ lâm một thời hiển hách đâu phải chỗ để ngươi lên tiếng?

Nam Cung Bình cao giọng:

- Nếu Phong lão tiền bối đã nói sai, nơi đây thảy đều là những lão già hèn nhát thì tại hạ cũng chẳng can thiệp, còn như Phong lão tiền bối đá nói đúng, nơi đây thảy đều là cao thủ võ lâm thì tại hạ phải đứng ra can thiệp. Tại hạ hành sự chỉ cần biết phải trái chứ không màng đến lợi hại, tuy võ công của tại hạ kém cỏi, song so với những cao thủ võ lâm từng hiển hách một thời, không hổ thẹn với lương tâm hơn nhiều.

Gương mặt trơ lạnh của những lão nhân kia cũng không khỏi thoáng lộ vẻ xấu hổ.

Chư Thần đảo chủ trầm giọng nói:

- Ngươi tuổi còn trẻ, chả lẽ không biết thương tiếc tính mạng hay sao?

Nam Cung Bình cười phá lên:

- Thà chết vinh hơn sống nhục.

Phong Mạn Thiên quát to:

- Khá lắm!

Chư Thần đảo chủ quét mắt, lạnh lùng nói:

- Ngươi làm như vậy, chớ có hối hận!

Nam Cung Bình rắn giọng:

- Sự sống chết còn chẳng bận tâm, chả lẽ tại hạ lại còn hối hận ư?

Đột nhiên ngoài xa, có một tiếng quát lớn:

- Khá lắm!

Rồi thì một bóng người như cánh chim ưng lao vút đến, hạ xuống bên cạnh Nam Cung Bình, mặt đầy vết sẹo, râu cứng tua tủa, ánh mắt sáng quắc, chính là "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi.

Chư Thần đảo chủ cười khẩy:

- Ngươi cũng có mặt ư?

Long Bố Thi gằn giọng:

- Không sai, lão phu cũng có mặt! Bình nhi, Phong huynh, hãy tránh sang một bên, để lão phu thử lĩnh giáo kẻ thần bí lừng danh thiên hạ này thật ra có tuyệt kỹ kinh người ra sao!

Ông chẳng thèm nói nhiều, trên tay cầm lấy chiếc gậy trong tay Phong Mạn Thiên, thoáng ôm quyền, đưa đầu gậy lên cao, gằn giọng nói:

- Xin mời.

Chư Thần đảo chủ kinh ngạc:

- Ngươi định động thủ ư?

Long Bố Thi quát lớn:

- Không sai!

Vừa dứt tiếng, vút một gậy giáng xuống đỉnh đầu Chư Thần đảo chủ.

Chư Thần đảo chủ thực không ngờ Long Bố Thi động thủ với mình mà lại dám khinh suất như vậy, bèn phất nhẹ tay áo, thân hình bất động mà đã nhẹ nhàng dịch đi ba thước.

Long Bố Thi vung gậy, sắc bén chẳng khác nào kiếm phong, chớp nhoáng đã công ra bảy chiêu, song lá cây không hề động đậy, bởi chân lực trên gậy Long Bố Thi chỉ tập trung vào người Chư Thần đảo chủ, tuyệt đối không để lãng phí mảy may. Chiêu thức của ông kỳ ảo khôn lường, song lại thiếu hẳn sự cẩn thận như những cao thủ võ lâm cần có.

Phong Mạn Thiên buông miệng thở dài:

- Thảo nào giới võ lâm đã gọi lệnh sư là giang hồ đệ nhất dũng sĩ, hôm nay xem ra quả là danh bất hư truyền!

Nam Cung Bình nhoẻn miệng cười, Phong Mạn Thiên lại nói:

- Người ta thường nói mạnh tất thắng yếu, dũng tất thắng khiếp, võ công của lão đảo chủ tuy thần kỹ, e rằng cũng không chống nổi dũng khí phá thạch kinh thiên của lệnh sư.

Trong khi ấy Long Bố Thi lại đã công ra mấy mươi chiêu nữa, ông chủ yếu tấn công, hoàn toàn không màng đến sự an nguy của bản thân, trong làn bóng gậy cơ hồ đã không còn trông thấy bóng dáng của Chư Thần đảo chủ, chỉ nghe lão ta lớn tiếng nói:

- Ngươi quả không muốn sống nữa ư?

Long Bố Thi vung gậy công thêm ba chiêu, lớn tiếng:

- Không sai!

- Nếu ngươi chết đi thì lấy ai hoàn thành kế hoạch của ngươi?

Long Bố Thi cười phá lên:

- Kế hoạch gì, chẳng qua là phỉnh gạt trẻ con thôi!

Chư Thần đảo chủ tức giận hét lớn, bỗng vung tay chộp, nắm lấy đầu gậy, tả chưởng tống thẳng vào ngực Long Bố Thi, mọi người đều kinh hãi, chỉ nghe "rắc" một tiếng, cây gậy đã gãy làm ba đoạn, đoạn giữa bay vọt lên không cắm ngập vào thân cây.

Long Bố Thi tay trái đỡ lấy đầu gậy trong tay Chư Thần đảo chủ, đuôi gậy trong tay phải lẹ làng đâm tới, chỉ nghe "bình" một tiếng, chưởng lực của Chư Thần đảo chủ trúng vào ngực Long Bố Thi, đánh ông bật ngửa, văng ra xa hơn một trượng, song tay trái Long Bố Thi đã đoạt lấy đầu gậy trong tay Chư Thần đảo chủ, đôi gậy trong tay phải đã rạch một đường tóe máu trên vai lão ta.

Mọi người thảy đều xúc động, Nam Cung Bình vội lao tới, hoảng hốt nói:

- Sư phụ có...

Long Bố Thi vung vai đứng bật dậy, giận dữ quát:

- Tránh ra!

Rồi thì lại lao vút tới cạnh giường đá, hai đoạn gậy gãy trở thành đôi phán quan bút tấn công vào bảy nơi đại huyệt trước ngực, đỉnh đầu và hai vai Chư Thần đảo chủ.

Chư Thần đảo chủ thấy lối đánh của Long Bố Thi như vậy cũng không khỏi thoáng biến sắc, hai vai trầm xuống, song chưởng lòn qua nách phóng ra, miệng quát:

- Lui về ngay!

Long Bố Thi xoay người chuyển bước, dĩ công chế công, liên tiếp tung ra ba chiêu, hét lớn:

- Còn lâu!

Nào ngờ ông vừa há miệng, một vòi máu tươi lập tức phún ra. Thì ra một chưởng khi nãy đã khiến ông bị nội thương, vòi máu bay xẹt qua bên tai Chư Thần đảo chủ, có một ít dính vào mặt lão ta.

Nam Cung Bình kinh hãi, chỉ thấy sư phụ chàng vẫn không chút sợ hãi, toàn lực tấn công tới tấp. Vòi máu tươi ấy như lại kích động nhiệt tình của những lão nhân kia, từng tốp hai ba người lần lượt ùa lên, chỉ những lão nhân ở trong hang núi là vẫn đứng ngoài xa bàng quan.

Phong Mạn Thiên nhún vai, quay sang Nam Cung Bình trầm giọng nói:

- Ngươi thấy không, chỉ cần những lão già phía trước nổi giận lên thì lão đảo chủ sẽ lập tức bị rơi vào thế cô lập ngay, ngoại trừ mấy người chấp sự có thể còn chiến đấu cho lão, chứ những lão

già đứng phía sau thì máu trong người đã đông đặc lại từ lâu rồi.

Nam Cung Bình đang ngưng thần chú ý đến sự an nguy của sư phụ, bèn trầm giọng nói:

- Mãi đến giờ lão đảo chủ cũng chưa đứng lên, nếu lão mà đứng lên thì e gia sư...

Phong Mạn Thiên cười khẩy:

- Lão ta bị tẩu hỏa nhập ma đã lâu, hai chân đã trở thành tàn phế, không còn đứng lên được nữa đâu.

Nam Cung Bình chợt động tâm, bỗng nghe "bình bình" hai tiếng, Long Bố Thi lại bị ngã xuống đất, Chư Thần đảo chủ cũng chao người hai lượt.

Thì ra đôi bên mỗi người lại bị trúng phải một chưởng, phải biết Chư Thần đảo chủ tuy xuất chưởng trước, song Long Bố Thi không chịu thủ thân, chỉ liều mạng tấn công nên mới đánh trúng được đối phương.

Nam Cung Bình bật lên một tiếng kinh hãi, lao đến trước mặt Long Bố Thi nói:

- Sư phụ thế nào rồi?

Long Bố Thi mặt tái ngắt, nhếch môi cười xót xa:

- Người hãy xem những người kia như thế nào trước đã!

Nam Cung Bình ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy những lão nhân kia lúc này đã khôi phục lại sinh khí, cùng lao tới bao vây Chư Thần đảo chủ vào giữa.

Chư Thần đảo chủ ngồi nhắm mắt, sắc mặt càng thêm trắng bệch, hồi sau bỗng há miệng phún ra một ngụm máu tươi.

Phong Mạn Thiên trố to mắt la lớn:

- Y cũng bị trọng thương rồi!

Chư Thần Đảo Nổi Dậy

Chư Thần đảo chủ chầm chậm mở mắt ra, chỉ thấy những lão nhân vây quanh không hò hét cũng chẳng động thủ, song đôi mắt thì đều lộ vẻ phẫn nộ, niềm căm hận đã chôn giấu trong lòng bao năm giờ đều bộc lộ qua ánh mắt, thử nghĩ kinh khiếp biết dường nào.

Phong Mạn Thiên gằn giọng:

- Ngươi vốn đã tàn phế nửa người, giờ lại thọ trọng thương, ngươi còn gì để nói nữa?

Chư Thần đảo chủ chậm rãi nói:

- Không sai, ta đã thọ trọng thương, chẳng còn gì để nói nữa, chỉ có nhượng vị thôi.

Đoạn buông tiếng cười u ám, nói tiếp:

- Ta chẳng những nhượng vị mà nhượng luôn cả tính mạng, có điều các người phải để cho ta lo liệu hậu sự trước đã.

Những lão nhân kia lặng thinh, Phong Mạn Thiên vừa định lên tiếng, bỗng nghe Long Bố Thi rên rỉ nói:

- Để y đi đi!

Tất nhiên là Phong Mạn Thiên vâng lời, Chư Thần đảo chủ quay sang nhìn năm lão nhân chấp sự nói:

- Các ngươi thì sao?

Năm lão nhân chấp sự đưa mắt nhìn nhau, chẳng nói một lời quay người bỏ đi ra xa.

Chư Thần đảo chủ cười chua xót:

- Được lắm, cả các ngươi cũng bỏ rơi tạ..

Thốt nhiên, năm người lông thú áo vàng cùng hét vang và lao bổ vào những lão nhân kia, một lão nhân không kịp phản ứng đã bị xé ra làm đôi, rú lên một tiếng thảm thiết, máu thịt văng tung tóe.

Những lão nhân khác trong cơn kinh hãi lẫn tức giận, lập tức triển động thân mình, những thấy mọi người cùng vung tay lên, liền thấy một luồng chưởng phong như bài sơn đảo hải xô ra rồi thì lại vang lên hai tiếng rú thảm thiết, hai người thú lông vàng bị hất tung lên không cả trượng, rơi phịch xuống đất, ngoẹo đầu gãy xương.

Chư Thần đảo chủ quát lớn:

- Dừng tay lại!

Mãi đến lúc này mà tiếng quát của lão vẫn còn có một sức mạnh khiếp người.

Mọi người thoáng tần ngần, quả nhiên đều dừng tay lại.

Chư Thần đảo chủ khẽ ngoắc tay, ba người thú còn lại liền quỳ xuống đất. Chư Thần đảo chủ nói:

- Các người đã liều mạng vì ta, có bằng lòng đi theo ta chăng?

Ba người thú gật đầu đồng ý. Chư Thần đảo chủ mỉm cười, buông tiếng thở dài nói:

- Thật không ngờ các người mặc dầu chưa hoàn toàn trở thành hình người, song lại có một trái tim người, còn hiểu hai tiếng trung nghĩa hơn là bọn họ.

Năm lão nhân chấp sự cùng cúi đầu xuống, Chư Thần đảo chủ cao giọng:

- Được rồi, hãy khiêng ta về!

Ba người thú liền khiêng chiếc giường đá lên, đi về phía hang núi. Chư Thần đảo chủ ngoảnh lại nói:

- Khi mặt trời lặn sẽ có hồi âm!

Phong Mạn Thiên gằn giọng:

- Sợ ngươi không có hồi âm!

Chư Thần đảo chủ buông tiếng cười khẩy, bỗng quay sang nhìn Nam Cung Bình, như muốn nói gì đó, nhưng sau cùng chẳng nói một lời, đi xa dần.

Sắc mặt Long Bố Thi lúc này càng thêm thảm hại, và ngay cả hơi thở cũng yếu dần.

Nam Cung Bình thấy thương thế sư phụ trầm trọng như vậy, lòng vô vàn đau xót, bỗng đứng lên gằn giọng nói:

- Các vị khi xưa đều là anh hùng, sao hôm nay lại hèn nhát như vậy, phải chi các vị chịu động thủ sớm hơn thì gia sư đâu có đến nông nỗi này, lão nhân gia ấy vì muốn đả thương lão đảo chủ chẳng quản hứng chịu một chưởng trước, các vị thấy vậy lòng cảm nghĩ ra sao?

Mọi người đều thuỗn mặt ra, ánh mắt lại trở nên u ám. Nam Cung Bình ngửa mặt đau xót gào lên:

- Sư phụ Ơi, lão nhân gia không thắng nỗi thì thôi, tội gì phải dùng bản thân làm mồi...

Long Bố Thi chầm chậm mở mắt ra, cười chua xót:

- Bình nhi hãy ngồi xuống đây nghe su phụ kể một sự tích.

Nam Cung Bình ngớ người, chẳng hiểu sao trong lúc này mà sư phụ lại còn có lòng dạ kể chuyện, song sau cùng cũng buông tiếng thở dài, chầm chậm ngồi xuống.

Lúc này mọi người đều đã kinh khiếp bởi nghĩa dũng của Bất Tử Thần Long, ai cũng lặng thinh ngưng thần lắng nghe, bốn bề im phăng phắc.

Long Bố Thi chậm rãi nói:

- Thuở rất xưa, trong rừng sâu chưa có bóng người, bách thú cùng sống hòa thuận với nhau, không có chiến tranh và bạo ngược, cuộc sống hết sức bình yên an lạc...

Nói đến đây mặt ông cũng phảng phất vẻ vui sướng, như trông mong những ngày tháng ấy quay trở lại. Sau đó, nụ cười trên môi ông chợt lịm tắt, nói tiếp:

- Ngờ đâu cuộc sống êm đềm ấy không được bao lâu, trong rừng bỗng xuất hiện một con ác thú, mỗi ngày đều phải ăn một con dã thú, muôn thú linh loạn nhưng lại không dám chống cự, chỉ đành mặc cho con ác thú đó tàn sát. Về sau, bách thú thật không thể nào chịu đựng được nữa, bèn ngấm ngầm tập họp lại thảo luận. Song đàn thú ấy tìm hết cách cũng không tìm ra được một diệu kế có thể đánh đổ được ác thú kia, chỉ có một con thỏ, bảo nó có cách giết chết ác thú kia. Bách thú bán tín bán nghi, con thỏ nọ cũng chẳng nói nhiều, trở về nhà dùng chất độc cực mạnh thoa hết khắp mình, đoạn chạy đến chỗ ác thú kia tự động nạp mình. Ác thú ăn xong con thỏ, độc tính lập tức phát tác, lăn lộn rồi chết mất. Khu rừng lại thái bình, song trong lòng mọi thú đều thương xót cho con thỏ hiệp nghĩa kia, ngươi thấy sự hy sinh của con thỏ kia có xứng đáng hay không?

Long Bố Thi kể xong mẫu chuyện ấy, bốn bề càng thêm tĩnh lặng, Nam Cung Bình cúi đầu xuống, nước mắt lã chã rơi.

Long Bố Thi mỉm cười:

- Khi nãy ta xem xét quanh hòn đảo này biết khó thể thoát khỏi, bèn quyết định bắt chước con thỏ kia, hy sinh bản thân mình để đổi lấy hạnh phúc cho mọi người. Khi nãy chiêu "Xích thủ cầm long" của lão đảo chủ vốn chỉ để dụ địch, biết chắc ta ắt tránh khỏi, nào ngờ ta không tránh, mà lại thừa cơ chỉ trong khoảnh khắc một chiêu đả thương y. Bình nhi, sư phụ tuy cũng bị trọng thương, nhưng ngươi thấy có xứng đáng hay không?

Nam Cung Bình đưa tay lau nước mắt, những thấy mọi người xung quanh thảy đều lộ vẻ kính phục, lòng cũng chẳng rõ đau khổ hay là đắc ý.

Phong Mạn Thiên bỗng nói:

- Long đại hiệp, tại ha..... tại ha.....

Ông nghẹn ngào không sao nói tiếp được, ngồi xuống xem xét vết thương cho Long Bố Thi, lại có rất nhiều lão nhân mang thuốc đến, Long Bố Thi tuy biết thương thế của mình khó lành, song vẫn mỉm cười đón nhận.

Những lão nhân tuy đã giành được thắng lợi, song thắng lợi ấy đã giành được một cách đau xót, nên cõi lòng mọi người đều vô cùng trĩu nặng, mặc dù xung quanh đầy thức ăn ngon, song không một ai động chạm đến.

Mặt trời nghiêng sang hướng tay, ráng chiều nhuộm đỏ góc trời, hoàng hôn đã đến.

Một người lông thú phóng bước đi tới, trong tay cầm một phong thư. Phong Mạn Thiên đón lấy xem, thoáng chau mày dõng dạc đọc:

- "Mỗ đã quyết tâm nhượng vị, người nào có ý muốn kế vị đảo chủ hãy theo sứ giả đến gặp để cùng bàn luận bầu ra tân đảo chủ." Long Bố Thi lúc này đã được khiêng lên một chiếc giường

phủ đầy hoa tươi, Nam Cung Bình lặng lẽ ngồi cạnh. Phong Mạn Thiên liền đi đến gần, lòng ông hiện hết sức đau khổ, chỉ mong Long Bố Thi thương thế giảm lành mà thôi, không hề bận tâm đến ai sẽ kế vị đảo chủ.

Người thú lông vàng chờ đợi hồi lâu, trong đám đông mới bước ra vài người. Năm lão nhân chấp sự cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng từ trong rừng đi ra.

Phong Mạn Thiên bỗng quát lớn:

- Bất luận ai làm đảo chủ cũng chớ quên sự hy sinh của Long đại hiệp hôm nay, bằng không Phong Mạn Thiên này sẽ liều mạng với y đấy.

Long Bố Thi chậm rãi nói:

- Lẽ ra Phong huynh phải đi..

Phong Mạn Thiên nghiêm giọng:

- Sau biến cố vừa qua, ngôi vị đảo chủ chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi. Kể từ nay mọi sự đều phải do tập thể quyết định thì mới không phụ lòng Long đại hiệp.

Long Bố Thi mỉm miệng cười, chỉ thấy gã người thú sải bước bỏ đi, một nhóm người lặng lẽ theo sau, trong số đó có kẻ muốn kế vị đảo chủ, có kẻ định theo xem, còn một số thần trí đã gần như điên dại, vẫn không muốn quên công việc đang nghiên cứu trong hang núi, nên cũng cất bước đi theo.

Trời tối dần, khắc sau bỗng nghe những tiếng rầm rì từ phía hang núi vọng tới như sấm rền, thoáng chốc lại im bặt.

Phong Mạn Thiên và những lão nhân còn lại lập tức tái mặt, Phong Mạn Thiên kinh hãi kêu lên:

- Nguy rồi...

Đồng thời đã phi thân vọt đi, Nam Cung Bình kinh ngạc:

- Gì vậy?

Song Phong Mạn Thiên và những lão nhân kia đã phóng vút về phía phát ra tiếng nổ.

Long Bố Thi vội nói:

- Bình nhi, hãy đi xem sự cố gì đã xảy ra!

Nam Cung Bình liền vâng lời phóng vọt đi, thân pháp chàng giờ đã hơn xưa rất nhiều, thoáng chốc đã đến bên vách núi hôm trước, chỉ thấy cánh cửa bí mật đóng chặt. Phong Mạn Thiên và những lão nhân kia mặt đầy kinh hoàng, đứng đờ đẫn trước vách núi, cũng chẳng rõ đã xảy ra việc kinh thiên động địa gì.

Nam Cung Bình ngạc nhiên hỏi:

- Việc gì vậy?

Phong Mạn Thiên hậm hực:

- Thật đáng chết, lão phu lại quên mất điều này, thật không ngờ lòng dạ của y lại tàn độc đến vậy...

Nam Cung Bình thấy thái độ Ông thất thường như vậy, lòng cũng không khỏi hoảng loạn, chàng lại gạn hỏi, Phong Mạn Thiên buông tiếng thở dài nói:

- Hang núi này vốn là nơi tị nạn trong thời loạn của người xưa, cửa ra vào cũng giống như một người chết vào cuối đời nhà Tống, có một tảng đá chắn rất to, giờ lão đảo chủ đã thả tảng đá xuống bít kín lối ra vào, những người bên trong chắc chắn bị chôn sống cả. Lão phu vốn đã nhận thấy y bị mất ngôi vị đảo chủ, ắt sẽ tự tuyệt, trước khi chết còn kéo theo nhiều người bồi táng thế này.

Nam Cung Bình nghĩ đến bao nhiêu người đang tuyệt vọng chờ chết trong hang núi, không khỏi chạnh lòng xót xa, cúi đầu nói:

- Chẳng hay còn cách nào để giải cứu họ hay sao?

Phong Mạn Thiên lắc đầu:

- Khi tảng đá chắn đã thả xuống dù là thần tiên cũng khó thể ra vào, chẳng những vô phương giải cứu họ mà ngay cả chúng tạ.. Ôi cũng rất là bi đát.

Nam Cung Bình kinh hãi:

- Sao vậy?

Phong Mạn Thiên cười đau khổ:

- Tất cả gạo muối và vật dụng hằng ngày trên đảo thảy đều ở trong hang núi, tuy trên đảo có cầm thú song rất ít, không thì lão phu đâu phải về Trung Nguyên mang thú vật về đây... e rằng chúng ta chỉ đành ăn vỏ cây rễ cỏ thôi.

Cõi lòng mọi người trĩu nặng, thất thiểu quay trở về. Nam Cung Bình chợt động tâm nói:

- Chúng ta không còn ở lại trên đảo được, chi bằng cùng tìm cách trở về Trung Nguyên.

Phong Mạn Thiên chán chường:

- Biển cả muôn trùng, đừng nói không thể chấp cánh vượt qua, dù có cố gắng đóng được thuyền bè, nhưng làm sao chịu được sóng to gió cả?

- Tiền bối lần trước chẳng phải cũng là từ đảo này đến Trung Nguyên, chả lẽ phen này...

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Trên đảo vốn lẽ có mười chiếc Tiếp Dẫn Châu được đóng bởi gỗ sắt vạn năm, sóng to không phá vỡ được, với công lực của chúng ta vốn có thể dùng để vượt trùng dương, nhưng những chiếc Tiếp Dẫn Châu ấy chỉ còn lại ba chiếc và cũng đều ở trong hang núi cả.

Trái thắng lợi chưa được thưởng thức, trên đảo lại đã giăng ngập mây sầu. Năm ngày trôi qua trong lo âu, thương thế của Long Bố Thi tuy có phần thuyên giảm, song vẫn còn rất trầm trọng, mọi người đã nghĩ hết cách, thậm chí không quả tiêu hao chân khí để chữa trị cho ông, song

chưởng lực của Chư Thần đảo chủ quả là khủng khiếp, nếu Long Bố Thi không nhờ ý chí kiên cường và gân đồng xương sắt đã rèn luyện được qua bao phen vào sinh ra tử, chỉ e đã táng mạng từ lâu rồi.

May nhờ trên đảo còn có một giòng suối chảy đủ cung cấp cho mọi người uống dùng, song tâm trạng mọi người đều đã khô cằn như trên sa mạc. Khi nào Long Bố Thi ngủ đi, Nam Cung Bình bèn cùng những lão nhân kia bàn luận võ công, lòng chàng vốn đã chất chứa mấy mươi môn tuyệt kỹ, lại được sự chỉ điểm của những cao thủ võ lâm từng trải bách chiến lại càng tiến bộ kinh người.

Tuy nhiên, đôi khi chàng chợt nghĩ đến rất có thể suốt cuộc đời chàng sẽ bị chôn vùi tại đây, dầu học thành võ công tái thế thì có ích lợi gì? Nghĩ vậy, bất giác lại nghe lòng vô vàn đau xót.

Mấy ngày sau, khí hậu càng thêm nóng bức, Nam Cung Bình cầm quạt giấy đang xua đuổi ruồi muỗi cho Long Bố Thi. Long Bố Thi thở dài nói:

- Bình nhi, cực khổ cho ngươi quá!

Nam Cung Bình cười ảo não:

- Chính lão nhân gia mới là cực khổ. Sư phụ, đồ nhi không thể nào ngờ được lão nhân gia sao lại từ trên đỉnh Hoa Sơn đến đây?

Long Bố Thi thở dài:

- Việc này kể ra thật dông dài, hôm ấy sư phụ đi lên trên đỉnh Hoa Sơn thấy Diệp Thu Bạch hãy chưa chết, lòng chẳng rõ kinh hãi hay vui mừng, suốt dọc đường bà ta đã bày ra những trò quái quỷ kia để bỡn cợt sư phụ, sư phụ vốn rất tức giận, song khi gặp mặt bà ta, thấy bà ta tiều tụy thế kia, nỗi tức giận tức khắc tan biến ngay.

Nam Cung Bình bùi ngùi thầm nhủ:

- "Sư phụ tuy một đời anh hùng, song cũng chẳng khỏi đa tình, còn mình với Mai Ngâm Tuyết... Ôi!" Long Bố Thi nói tiếp:

- Khi ấy, sư phụ đã đứng thừ ra, chẳng biết nên nói những gì, nào ngờ...

Ngay khi ấy bỗng bên ngoài xa có tiếng nhốn nháo kinh hoàng vang lên từng hồi.

Long Bố Thi biến sắc:

- Gì vậy?

- Đồ nhi đi xem thử!

Nam Cung Bình nói xong lập tức phi thân ra khỏi ngôi nhà nhỏ ấy, chỉ thấy trong rừng bóng người thấp thoáng, ra chiều hết sức hối hả.

Lại nghe Phong Mạn Thiên gằn giọng nói:

- Hãy xem xét khắp xung quanh, lão phu canh giữ ở đây!

Nam Cung Bình lần theo tiếng phóng tới, đến bên bờ suối, chỉ thấy bốn tử thi nằm sóng soài

bên ven đường. Phong Mạn Thiên tay chống gậy cây, mặt tái xanh đứng cạnh những tử thi kia.

Nam Cung Bình kinh hãi hỏi:

- Sao họ lại chết, chả lẽ...

Phong Mạn Thiên trầm giọng:

- Ngươi hãy xem thử!

Nam Cung Bình cúi xuống nhìn, bốn tử thi thảy đều tím đen và cực kỳ hôi thối, toàn thân không hề có vết thương, song tay chân co rúm, mặt mày méo xệch, dường như bị trúng phải kịch độc.

Nam Cung Bình kinh ngạc:

- Trong nước có độc hay sao?

Phong Mạn Thiên vừa định đáp lời thì có một lão nhân lao nhanh tới, tay cầm một cái chén bạc, múc lấy nửa chén nước suối, chén bạc lập tức trở thành màu đen.

Nam Cung Bình kinh hãi:

- Trong nước quả có độc thật!

Phong Mạn Thiên đứng thừ ra như phỗng đá, nếu nguồn nước trên đảo có độc, vậy thì mọi người quả hết sức bi thảm.

Ba người cùng thừ ra, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách không ngừng.

Nam Cung Bình bỗng quát lớn:

- Không hề gì, đây là giòng suối chảy, dẫu y bỏ chất độc trên đầu nguồn thì nước độc rồi cũng sẽ chảy hết, chỉ cần thay phiên nhau canh giữ ở đầu suối, chúng ta sẽ không đến đỗi chết khát đâu.

Phong Mạn Thiên lập tức phấn chấn tinh thần:

- Đi ngay lập tức!

Lúc này có rất nhiều đạo nhân đã đi tìm quanh, song đều tay không trở về, thế là liền có hai người cấp tốc đến canh giữ ở đầu nguồn.

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Cũng may đây là giòng suối chảy, nhưng việc này chưa kết thúc đâu, nếu chúng ta chưa tìm được kẻ hạ độc thì sẽ không bao giờ có ngày bình yên.

Mọi người cùng nhìn nhau, không một ai nhận ra kẻ hạ độc là ai.

Nam Cung Bình đảo mắt nhìn, bỗng mặt lại thất sắc, kinh hãi kêu lên:

- Xem kìa!

Mọi người liền nhìn theo hướng chỉ của chàng, chỉ thấy trong khu rừng bên kia có một luồng khói bốc lên, trong khói xen lẫn tia lửa, một cơn gió thổi qua, ngọn lửa lập tức rực cháy.

Phong Mạn Thiên kinh hoàng thất sắc, hét lớn:

- Rừng trái cây đã cháy rồi!

Vừa dứt tiếng ông đã phóng vọt đi hơn ba trượng, Nam Cung Bình theo sát sau lưng Phong Mạn Thiên, rồi thì hai người cùng sóng vai nhau. Nam Cung Bình lòng đầy kinh hoàng, chưa phát giác khinh công của mình sao đã tương đương với Phong Mạn Thiên, thoáng chốc đã đến bên cánh rừng đang phát hỏa.

Lửa cháy ngùn ngụt, thoáng chốc khu rừng dài hơn một dặm đã biến thành biển lửa, hiện nay khu rừng cây ăn trái này chính là nguồn sống của mọi người trên đảo, song giờ đây trở thành đống tro tàn.

Phong Mạn Thiên thừ ra hồi lâu, bỗng ngửa mặt gào lên thống thiết:

- Trời hỡi trời...

Hai lão nhân râu dài đờ đẫn đứng cạnh bỗng ngửa mặt cười vang:

- Vui quá... cháy vui quá...

Rồi thì vừa cười vừa điên cuồng nhảy múa, thì ra hai người này đã lâu sống trong sự bình lặng, giờ gặp đột biến khủng khiếp nên đã nổi điên.

Phong Mạn Thiên cắn răng, lẹ làng vung tay điểm vào huyệt đạo hai người ấy, nào ngờ tiếng cười vừa dứt, trong rừng lửa lại vang lên hai tiếng rú thảm thiết rồi im bặt ngay.

Tiếp theo hai bóng người từ trong lửa đỏ phóng vút ra, đó là hai lão nhân khi nãy đã lao thoát chưa về, khắp người đều bị bén lửa, râu tóc đã bị cháy rụi.

Lão nhân đầu tiên tức tốc nhào xuống đất, lăn lộn mấy vòng, Nam Cung Bình lướt tới, người này đã lăn qua cạnh chàng, lăn ra xa hơn một trượng mới dập tắt hết lửa quanh người, đoạn đứng bật dậy đưa tay trỏ vào rừng nói:

- Ỵ.. Ỵ..

Đột nhiên lại ngã xuống đất, Nam Cung Bình vội hỏi:

- Ai vậy?

Phóng tới nhìn, chỉ thấy lão nhân này toàn thân đã bị cháy nám, tuy nhờ vào nội công thâm hậu, chịu đựng đến lúc này, song giờ đã tắt thở chết mất rồi.

Nam Cung Bình vội quay người, chỉ thấy lão nhân kia đang nằm ngửa trên mặt đất, trên người lửa vẫn còn bốc cháy, cũng đã chết tự bao giờ.

Phong Mạn Thiên mặt đầy lo lắng, giậm chân nói:

- Ai? Là ai?

Bỗng quay phắt lại, nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Bình, nhấn mạnh từng tiếng:

- Có thể là nàng ta chăng?

Nam Cung Bình ngơ ngác:

- Ai vậy?

- Mai Ngâm Tuyết! Nàng ta chẳng những vô cùng căm thù mọi người trên đảo, ngay cả ngươi nàng ta cũng rất là oán hận, người cao ngạo, quật cường như nàng ta, lại đặt tình cảm sâu đậm với ngươi thế kia, cộng thêm trí khôn và võ công, không chừng nàng tạ..

Bỗng im bặt, không ngớt ho khan, nói tiếp:

- Mong là lão phu đã đoán sai!

Nam Cung Bình lặng người đứng thừ ra như phỗng đá, mặc dù Phong Mạn Thiên sợ chàng đau khổ nên không thể nói tiếp, song chàng cũng nhận thấy thủ phạm rất có thể là Mai Ngâm Tuyết...

Phong Mạn Thiên thở dài mấy tiếng, bỗng lại biến sắc nói:

- Quay về mau, đừng để kẻ địch tiếp tục phá hoại nhà cửa bên đó.

Vừa dứt tiếng, mọi người tức tốc phóng như bay quay về lối cũ, dọc đường Nam Cung Bình nghe lòng đập rộ như linh cảm có điều chẳng lành, chàng cảm thấy nóng ruột hơn.

Dãy nhà kia đã hiện ra trong tầm mắt, vẫn bình an vô sự, Nam Cung Bình liền nghe lòng nhẹ nhõm, lớn tiếng gọi:

- Sư phu..... sư phu.....

Đồng thời lao như bay đến trước cửa ngôi nhà Long Bố Thi đang dưỡng thương, thò đầu nhìn vào, lập tức tái mặt lảo đảo, ngồi bệt xuống đất gào lên:

- Sư phu..... sư phu.....

Thì ra Bất Tử Thần Long đã biến mất chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Phong Mạn Thiên và mọi người cũng đều tái mặt, giậm chân kêu lên hoảng hốt, mùi khét lẹt theo gió bay đến, văng vẳng tiếng lửa cháy nổ lách tách.

Phong Mạn Thiên trầm giọng nói:

- Long đại hiệp thất tung, mọi người đều có trách nhiệm tìm kiếm, một nửa ở lại đây canh giữ, một nửa theo lão phụ..

Bỗng có tiếng lạnh lùng ngắt lời:

- Ngươi là cái thá gì?

Năm lão nhân râu dài tóc rối bời sóng bước tới, một hàng ngang đi đến trước mặt Phong Mạn Thiên, trong số một người cất tiếng:

- Trên đảo này vốn rất bình yên, ai nấy đều sống êm đềm trong tuổi già. Kể từ khi ngươi trở về, đã làm cho rối loạn cả lên, lẽ ra ngươi nên tự sát để tạ tội với mọi người, chứ còn tư cách gì mà

ban phát mệnh lệnh nữa?

Phong Mạn Thiên biến sắc:

- Chả lẽ các ngươi can tâm để cho tên ma vương điên cuồng kia khống chế như là xác không hồn hay sao?

Lão nhân nọ lạnh lùng:

- Vậy cũng còn hơn là hiện giờ sắp chết vì đói khát.

Vừa nói vừa chậm bước tiến tới gần Phong Mạn Thiên.

Phong Mạn Thiên gằn giọng:

- Các hạ muốn gì?

- Giết ngươi!

Vung tay nhẹ nhàng phóng ra một chưởng đánh vào trước ngực Phong Mạn Thiên.

- Không biết phải trái, tự cam tâm làm nô lệ, sớm biết cách người như vậy thì hà tất lão phu phải đa sự.

Trong khi nói chưởng gậy đã cùng lượt tung ra liên tiếp bảy chiêu, chân vẫn không hề động đậy. Chiêu thức của lão nhân nọ tuy kỳ ảo, song nội lực không được thâm hậu, chỉ trong bảy chiêu đã bị đẩy lùi.

Thì ra lão nhân này vốn ở trong hang núi khổ luyện tiên đơn, ngờ đâu khi luyện thành uống vào chẳng những không thành tiên mà trái lại còn bị tiêu hủy nội lực.

Bốn lão nhân còn lại liền vung chưởng tấn công, bao vây Phong Mạn Thiên vào giữa, mười chưởng cùng tung ra cuồn cuộn như sóng vỗ.

Phong Mạn Thiên tuy võ công cao cường song cũng chống đỡ không nổi, thoáng chốc đã trở nên vô cùng khốn đốn.

Trong đám đông bỗng vang lên một tiếng quát khẽ, một lão nhân thoáng vọt ra, vung chưởng tới tấp, đồng thời lớn tiếng nói:

- Thà chết tự do còn hơn sống nô lệ, Phong huynh, tiểu đệ giúp một tay đây!

Một số người vốn đã nhấp nhứ chợt xuất thủ, nghe vậy liền lao bổ vào ngay.

Một lão nhân khác lạnh lùng nói:

- Lão phu chưa muốn chết sớm đâu!

Thế là lại có rất nhiều người lao vào, cuộc hỗn chiến lập tức diễn ra, những thấy bóng chưởng chập chùng, chưởng phong cuồn cuộn và xen lẫn tiếng rì rầm như sấm rền.

Bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- Dừng tay ngay!

Liền thì ba lão nhân tóc bạc tay bồng ngang ba tử thi từ ngoài phóng bước vào.

Người đi đầu lớn tiếng nói:

- Vừa rồi lại có ba người bị ám toán chết trong bụi cỏ, toàn thân đều tím phồng.

Hiện nay trên đảo đang lâm nguy, mọi người đồng tâm hiệp lực còn chưa vượt qua được, nếu tiếp tục tàn sát lẫn nhau thế này, chắc chắn không còn hy vọng sống còn nữa.

Mọi người cùng dừng tay, đưa mắt nhìn nhau, tuy vẫn còn có vẻ phẫn hận, song không một ai khiêu chiến nữa.

Bỗng nghe Nam Cung Bình cao giọng nói:

- Trời cao không bao giờ tuyệt đường sống mọi người, nơi đây trên có trời xanh, dưới có đất màu mỡ, với khả năng của chúng ta chẳng lẽ lại chết đói được sao?

Phong Mạn Thiên gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ cần tìm được hung thủ hạ độc phóng hỏa, sau đó nếu mọi người đồng tâm hiệp lực cùng xây dựng cuộc sống, biến nơi đây thành vùng đất an lạc đâu có gì là khó?

Mọi người đều nhận thấy hữu lý, không một ai phản bác nữa, bèn theo ý kiến của Phong Mạn Thiên, một nửa ở lại canh giữ, nửa kia phân tán ra bốn phía, vừa lục soát địch vừa tìm kiếm Long Bố Thi.

Nam Cung Bình lòng đầy xót xa lẫn lo lắng, mặc dù rất lo cho sự an nguy của sư phụ, song lại càng sợ hơn kẻ địch trong bóng tối chính là Mai Ngâm Tuyết. Nếu quả đúng là do Mai Ngâm Tuyết đã gây ra những tai họa kia, chàng phải xử lý như thế nào?

Mặc dù Mai Ngâm Tuyết đối với chàng cả ân lẫn tình đều nặng, song trong hoàn cảnh này chàng vẫn không thể tha thứ được cho Mai Ngâm Tuyết.

Sóng vỗ rì rầm, gió biển lồng lộng, Nam Cung Bình phóng mắt nhìn ra biển, không có bóng dáng một con thuyền, vậy thì Mai Ngâm Tuyết đến đây bằng cách nào?

Hay không phải là Mai Ngâm Tuyết, nếu vậy kẻ địch trong bóng tối là ai?

Chàng không có hướng tìm, thơ thẩn nhìn quanh, đột nhiên chàng thoáng thấy một chiếc giầy cỏ trong đống đá bừa bộn, mũi giầy hướng về phía đông, gót giầy hướng nam, trên mũi giầy có một giọt máu khô, Nam Cung Bình chợt động tâm nghĩ:

- Chả lẽ của sư phụ lão nhân gia đã để lại!

Bèn lập tức phi thân về phía hướng chỉ của mũi giầy, được chừng bảy tám trượng quả nhiên thấy có một chiếc giầy cỏ khác nữa, mũi giầy hướng chếch về phía tây.

Nam Cung Bình liền rẽ sang hướng ấy, chỉ thấy một dãy núi màu đen trải dài theo bờ biển, vách núi trơn nhẵn, chàng ước chừng đây chính là hang núi đã bị bít kín, bèn tỉ mỉ xem xét xung quanh, quả nhiên không hề có lối ra vào.

Mặt trời lặn về tây, ráng chiều nhuộm đỏ mặt biển, chàng chán nản ngồi xuống một tảng đá,

bỗng nghe có tiếng người loáng thoáng từ dưới chân núi vang lên, phảng phất như là giọng Chư Thần đảo chủ nói:

- Long Bố Thi vốn có mang giầy cỏ, giờ thì lại chân trần, hẳn là có quỷ kế gì đây.

Nam Cung Bình tức tốc nấp vào sau một tảng đá, tiếng nói vừa dứt, quả nhiên Chư Thần đảo chủ đã xuất hiện cạnh vách núi.

Nam Cung Bình liền nín thở tịnh khí, chỉ thấy Chư Thần đảo chủ mọp trên lung một người thú lông vàng, từ dưới chân núi phóng vọt lên như bay, loáng cái đã mất dạng.

Nam Cung Bình chẳng chút chần chừ, lập tức phóng đến chỗ biến mất của họ, chú mắt tìm kiếm chỉ thấy một bụi dây leo treo lơ lửng trên vách núi, chàng liền vận tụ chân lực vén dây leo ra, quả nhiên lộ ra một cái khe.

Nam Cung Bình phóng vào, con đường hầm rất hẹp, chỉ đủ cho một người luồn lách mà đi.

Nam Cung Bình sử dụng cả tay lẫn chân đi tới mười mấy trượng, địa thế bỗng rộng ra, phía trước là một hang động không người, trong hang đầy thạch nhũ sặc sỡ, dường như đã đến nơi tận cùng.

Nam Cung Bình kinh ngạc thầm nhủ:

- Sao sư phụ lại không có ở đây nhỉ?

Chàng chú ý tìm kiếm, chỉ thấy nơi giữa hai tảng thạch nhủ quả nhiên là có khe hở, song bị bịt kín bởi một miếng ván rất dày. Nam Cung Bình vung tay đấm, miếng ván rắn như sắt đá, không hề nhúc nhích.

Nam Cung Bình bèn vận tụ chân lực, vừa định toàn lực tung ra một chưởng, đột nhiên nghe một tiếng "cách" vang lên trên đỉnh đầu, hai tảng thạch nhủ từ từ cất lên, hai bóng người nhanh như chớp từ trong phóng ra, một trái một phải nhất tề tung ra hai chưởng, tấn công vào hai bên mạn sườn Nam Cung Bình, thì ra là hai người thú lông vàng.

Nam Cung Bình quát lớn, xoay người trở bước, vung chưởng quét ngang, chỉ nghe "bình" một tiếng, người thú bên phải lập tức bị đánh văng ra xa ngoài một trượng, va mạnh vào vách núi, miệng phún máu tươi chết ngay tức khắc.

Người thú bên trái rống lên một tiếng quái dị, tả chưởng hữu quyền công ra ba chiêu, lực đạo mạnh mẽ, chiêu thức kỳ ảo, hoàn toàn không màng đến bản thân. Nam Cung Bình thoái lui ba bước, lòng thầm kinh hãi, ngờ đâu sau ba chiêu, người thú ấy bỗng thu tay về, rống lên một tiếng và lao bổ tới.

Nam Cung Bình chỉ thấy y dang rộng hai tay, trước ngực hoàn toàn để hở đâu còn như chiêu thức kỳ ảo vừa rồi. Nhưng Nam Cung Bình sợ đối phương nhử địch, bèn vung hữu chưởng bổ chếch ra, đó cũng là một chiêu nhử địch, song thấy gã người thú lại không hề biết biến hóa né tránh, Nam Cung Bình chợt hiểu, thầm nhủ:

- Có lẽ y chỉ học được vỏn vẹn ba chiêu.

Bèn chẳng chút chậm trễ, song chưởng cùng phóng ra, gã người thú hai tay chưa kịp chập lại thì

đã bị Nam Cung Bình song chưởng đánh vào ngực, "bình" một tiếng như trúng vào gỗ đá.

Gã người thú lảo đảo hai cái, mắt rực hung quang như loài thú dữ, song vẫn đứng bất động, giữa hai hàm răng trắng nhọn từ từ rỉ ra máu tươi.

Lát sau, gã người thú vùng bước tiến tới, dáng vẻ hệt như ác ma, Nam Cung Bình bất giác rợn người, toàn lực phóng ra một chưởng.

Một chưởng vừa rồi của chàng mạnh biết dường nào, vậy mà gã người thú vẫn chưa chết, chàng nào biết tạng phủ của y đã bị vỡ nát, chỉ nhờ vào khí hung hãn bẩm sinh mà kéo dài sự sống đến lúc này, làm sao chịu được thêm một chưởng nữa, chưởng thế chưa đến thì chưởng phong đã hất y bay đi, phún ra một ngụm máu tươi chết ngay tức khắc.

Nam Cung Bình thở phào, định thần nhìn kỹ, thì ra mảnh ván bít nơi khe hở là đáy của một chiếc ghe để thẳng đứng, chàng liền hiểu ngay đó chính là Tiếp Dẫn Châu được đóng bằng loại gỗ sồi mà Phong Mạn Thiên đã nói, liền mừng rỡ lách người vào, bên trong là một gian thạch thất chứa đầy bao gói lu hũ, trên chiếc giường đá nơi góc có một người đang nằm ngửa, ngực không ngớt phập phồng, dường như đang say ngủ, chính là "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi!

Nam Cung Bình mừng rỡ cất tiếng gọi:

- Sư phu.....

Đột nhiên nghe sau lưng vang lên một tiếng cười khảy và nói:

- Ngươi cũng đã đến đây, hay lắm!

Nam Cung Bình giật mình quay phắt lại, Chư Thần đảo chủ tay cầm hai cây gậy trúc mọp trên lưng một gã người thú, cuối cùng, chẳng rõ đã quay lại từ bao giờ.

Dưới ánh sánh nhấp nhem, đôi mắt lão ta sáng rực như hai ngọn đèn, và ngập đầy vẻ điên cuồng của loại thú dữ, dáng vẻ cũng hết sức hung tợn và bồn chồn, hoàn toàn khác với lão nhân điềm tĩnh mưu trí lạnh lùng mà Nam Cung Bình đã gặp lúc ban đầu.

Nam Cung Bình biết lão đảo chủ này sống thầm lặng suốt mấy mươi năm dài, vốn đã hơi điên cuồng, giờ gặp thất bại to lớn, tất nhiên là cơn điên trong người bộc phát dữ dội.

Nam Cung Bình vừa kinh hoàng lại vừa phẫn nộ, gằn giọng nói:

- Những việc giết người hạ độc phóng hỏa phải chăng là chính lão đã gây ra cả?

Chư Thần đảo chủ cười ha hả:

- Ngoài lão phu ra, còn ai vào đây nữa, thuận ta thì sống, nghịch ta thì phải chết, bọn chúng đã phản bội lão phu, lão phu phải làm cho bọn chúng cbết sạch.

Lão dứt lời ánh mắt lại càng ghê rợn hơn, hệt như của loài rắn độc.

Nam Cung Bình rùng mình, chầm chậm lui đến cạnh chiếc giường đá Long Bố Thi đang nằm, chàng mới lui một bước thì gã người thú lại sấn tới một bước. Nam Cung Bình nhíu mày bất thần lao bổ tới.

Gã người thú vội rụt chân, lui đến cạnh chiếc ghe, Chư Thần đảo chủ nói:

- Ngươi mà cũng dám động thủ với lão phu ư?

Nam Cung Bình gằn giọng:

- Chẳng những động thủ mà còn phải trừ khử lão đi.

Lập tức song chưởng vung lên, bóng chàng chập chùng.

Chư Thần đảo chủ cười phá lên:

- Khá lắm!

Gậy trúc trong tay nhẹ vung lên, bèn đã lao nhập vào trong bóng chưởng của Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình tập trung tinh thần thi triển chiêu thức, tuy chủ yếu là Thần Long chưởng pháp, song có pha lẫn tinh hoa võ công của các môn các phái, chưởng thức biến hóa vô cùng huyền ảo.

Chư Thần đao chủ cười nói:

- Gia đình họ Nam Cung quả đều là những nam nhi thông minh, lão phu giao cho ngươi mấy quyển sách chết, không ngờ ngươi lại thi triển ra được những chiêu thức sống động thế này.

Nhẹ nhàng vung vẩy gậy trúc, liên tục phá giải bảy chiêu.

Vóc dáng của gã người thú cao to kềnh càng, lão mọp trên lưng gã nên lại càng cao hơn, sau mười mấy chiêu, Nam Cung Bình chợt nảy ý, không tấn công Chư Thần đảo chủ nữa, mà đổi sang tấn công vào gã người thú.

Gã người thú tay phải bợ dưới lưng Chư Thần đảo chủ nên không sao hoàn thủ được, chỉ biết gầm rống liên hồi, Nam Cung Bình mới tung ra ba chiêu thì gã đã lui ra ngoài hang động.

Nam Cung Bình phấn chấn tinh thần, càng tấn công dữ dội hơn, một chiêu "Quán nhật trường hồng" bổ chếch ra, chiêu này vốn là tuyệt kỷ chưởng pháp của phái Nga Mi, ngờ đâu chưởng thế của chàng vừa tung ra, trước mặt đã bị một làn bóng gậy ngăn cản.

Bỗng nghe Chư Thần đảo chủ nói:

- Người đã tấn công mười lăm chiêu rồi, giờ đến lượt lão phu.

Vừa dứt tiếng, hai cây gậy trúc đã kèm theo kình phong ào ạt như một ngọn núi đè ập xuống Nam Cung Bình, chỉ nghe tiếng gió rít vun vút, trước mặt bóng chưởng trùng trùng điệp điệp. Đột nhiên, tiếng gió ngập trời biến thành một luồng gió sắc bén đâm thẳng vào người Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình giật mình lùi sau bảy bước, sau lưng đã là vách đá, gậy trúc như bóng theo hình đuổi tới, Nam Cung Bình vội dán người vào vách đá lách ngang đi vài bước chỉ nghe "soạt" một tiếng vách đá cứng rắn đã bị gậy trúc rạch một đường dài, đá vụn văng bay, quét vào mặt Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình kinh hãi, tiện tay chộp lấy một tử thi người thú vung lên chống đỡ. "Ầm" một

tiếng, đá vụn văng vào tử thi, máu của tử thi ấy chưa đông đặc, bị va chạm mạnh lập tức máu tươi văng tung tóe, dính đầy mặt gã người thú lông vàng.

Mùi máu tanh bỗng khơi dậy tính hung tàn của gã người thú, chỉ thấy gã gầm vang, chộp lấy tử thi nọ, hai tay kéo mạnh, tử thi lập tức bị tách đôi ra, chộp lấy tim gan bỏ ngay vào miệng nhai ngấu nghiến.

Chư Thần đảo chủ không thể mọp trên lưng gã người thú được nữa, vội quát lớn:

- Bỏ xuống, bỏ xuống...

Nào ngờ gã người thú đã không còn vâng lời lão nữa, Chư Thần đảo chủ buông tiếng thở lẩm bẩm:

- Dã thú chung qui vẫn là dã thú.

Gậy trúc vung lên, điểm vào huyệt đạo của người thú, đoạn tung người xuống đất, song hai chân lão dường như đã hoàn toàn bại liệt, dùng gậy trúc chống xuống đất.

Chư Thần đảo chủ vừa giữ vững người, Nam Cung Bình đã lao bổ tới, hai cây gậy trúc trên tay lão luân lưu chống đất, thân hình tung vọt, trao đổi được hai chiêu, đột nhiên vận lực quét ra một gậy. Nam Cung Bình vội lách tránh, Chư Thần đảo chủ thừa cơ phóng vào trong thạch thất.

Nam Cung Bình bật lên một tiếng kinh hãi vội vàng đuổi theo vào, đã thấy Chư Thần đảo chủ ngồi trên giường đá, chĩa đầu gậy vào yết hầu Long Bố Thi, lạnh lùng nói:

- Ngươi còn muốn sư phụ ngươi sống không?

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng, đứng thừ ra tại chỗ, không dám tiến thêm bước nào.

Chư Thần đảo chủ chậm rãi nói tiếp:

- Y đã bị lão phu điểm huyệt ngủ, giờ chỉ cần cất tay là giết chết ngay, trừ phị..

Nam Cung Bình lớn liếng:

- Trừ phi thế nào?

- Trừ phi ngươi ngoan ngoãn làm theo mệnh lệnh của lão phu.

Nam Cung Bình tức giận:

- Thật không ngờ thân phận như lão mà lại làm điều bỉ ổi thế này!

Chư Thần đảo chủ cười to:

- Lão phu đã già thành tinh rồi, không bao giờ trúng kế khích tướng của ngươi đâu.

Nếu ngươi không nghe lời thì tùy ngươi, nhưng mạng của sư phụ ngươi thì...

Nam Cung Bình đành thở dài:

- Lão muốn sao?

Chư Thần đảo chủ nghiêm mặt:

- Ngươi đã giết hết kẻ hầu của lão phu, dĩ nhiên ngươi phải thay chúng lao dịch, hạn ngươi trong vòng một giờ phải mang chiếc ghe này ra ngoài, rồi chuyển hết những đồ vật trong động này lên ghe, nếu ngươi chậm trễ một khắc hoặc vọng tưởng báo tin, hừ hừ, hậu quả ra sao không cần lão phu phải nói ra thì ngươi cũng hiểu rồi.

Nam Cung Bình kinh hãi:

- Lão muốn rời khỏi đây?

- Không sai, hòn đảo này đã trở thành hoang phế, chả lẽ lão phu ở lại đây như là dã nhân hay sao? Chỉ tiếc là kế hoạch của lão phu chưa hoàn thành toàn bộ, nhưng...

Bỗng ngửa mặt cười vang:

- Những người kia mặc dù chưa chết, nhưng những ngày sống còn cũng đủ cho chúng thấm thía rồi!

Nam Cung Bình vừa kinh hãi lại vừa tức giận đứng thừ ra, Chư Thần đảo chủ lại nói:

- Nhưng ngươi hãy yên tâm, lão phu chẳng những đưa cả hai sư đồ ngươi theo, có thể còn truyền thụ cho ngươi y thuật mà lão phu đã nghiên cứu suốt mấy mươi năm qua, ngươi thử nhắm mắt nghĩ xem, nếu ngươi có thể nắm giữ sinh mạng của kẻ khác, tùy ý chuyển dịch các bộ phận trên cơ thể của kẻ khác, vậy thì thú vị biết dường nào?

Nam Cung Bình tức giận hét:

- Ai thèm...

Chư Thần đảo chủ khẽ nhích gậy tới, gằn giọng:

- Mau làm ngay!

Nam Cung Bình thầm buông tiếng thở dài, chàng thà nhận chịu khuất phục to lớn đến mấy chứ không muốn tính mệnh của sư phụ bị nguy hại.

Chiếc ghe rất to lớn và nặng nề, Nam Cung Bình phải vất vả lắm mới chuyển được hết tất cả đồ vật ra ngoài cửa động, ngoài đó chính là bờ biển, thì ra nơi đây có một đường hầm dẫn thẳng ra biển.

Mọi việc xong xuôi thì chàng đã mệt nhừ, mồ hôi nhễ nhại.

Chư Thần đảo chủ cười u ám:

- Khá lắm, giờ thì ngươi hãy ngoan ngoãn ra ngoài cửa dộng, không được vọng động đấy!

Nam Cung Bình đành ra chờ ngoài cửa động, lát sau chỉ thấy Chư Thần đảo chủ vác Long Bố Thi trên vai, chỏi gậy xuống đất phóng tới, đồng thời miệng quát:

- Ngươi cũng lên đây!

Nam Cung Bình thấy sư phụ đã ở trên ghe đành cắn răng phóng lên, Chư Thần đảo chủ vung

gậy điểm nhẹ, chiếc ghe liền dạt ra xa. Lão động gậy nhẹ nhàng chèo mấy cái, ghe đã cách bờ rất xa, sóng biển dạt dào, ghe thuyền lắc lư. Chư Thần đảo chủ bỗng ra chiều hết sức buồn bã, trầm giọng nói:

- Hãy cầm lấy mái dầm chèo mạnh, lão phu ở đây cầm lái cho.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn vào mặt lão chậm rãi nói:

- Kẻ này vốn không muốn ở lại trên đảo, nhưng lão đã tốn mấy mươi năm tâm huyết, nay đành lòng rời bỏ ư?

Chư Thần đảo chủ lạnh lùng:

- Không!

Nam Cung Bình mừng rỡ buột miệng:

- Vậy thì quay lại đi!

Chư Thần đảo chủ nghiêm giọng:

- Dù không đành lòng cũng phải ra đi!

Nam Cung Bình lẽ nào lại không muốn rời khỏi hòn đảo ấy, chẳng qua chàng chỉ bận tâm cho những người vẫn còn lại trên đảo đó thôi, nghe thế là chàng đành thầm buông tiếng thở dài, cầm mái dầm lên chèo, chỉ thấy Chư Thần đảo nhỏ dần, sau cùng chỉ còn là một cái chấm đen rồi biến mất hẳn.

Gậy trúc của Chư Thần đảo chủ vẫn không rời yết hầu Long Bố Thi, song mắt lại nhắm nghiền, dường như đã ngủ mất.

Nam Cung Bình thấy vậy, bèn rón rén đưa mái dầm lên, đánh mạnh xuống đầu Chư Thần đảo chủ.

Nào ngờ chàng vừa động dậy, Chư Thần đảo chủ vụt mở bừng mắt, Nam Cung Bình đành ném mái dầm xuống, giận dữ nói:

- Thật ra lão định làm gì hai sư đồ ta?

Chư Thần đảo chủ cười lạnh lùng:

- Lão phu muốn ngươi trong một năm phải học thành y thuật của lão phu rồi sau đó áp dụng để chữa trị đôi chân tàn phế cho lão phu.

Nam Cung Bình xẳng giọng:

- Ai mà thèm học y thuật điên cuồng của lão?

Chư Thần đảo chủ nghiêm giọng:

- Không thèm cũng phải học, đây không phải là thỉnh cầu mà là mệnh lệnh, nếu ngươi không học, hừ hừ... đôi chân của sư phụ ngươi cũng sẽ trọn đời giống như lão phu.

Nam Cung Bình kinh hãi:

- Sao? Chả lẽ lão...

- Không sai, lão phu đã dùng thủ pháp cực nặng điểm tàn phế đôi chân của y, nếu ngươi muốn chữa lành, phải học thành y thuật của lão và chữa lành đôi chân cho lão phu trước.

Nam Cung Bình điên tiết quát:

- Ta liều mạng với lão...

Vừa định đứng lên, chỉ thấy gậy trúc trong tay Chư Thần đảo chủ nhúc nhích tới, lạnh lùng nói:

- Ngươi dám vọng động ư?

Nam Cung Bình thở dài ảo não, cúi đầu ngồi trở xuống nói:

- Lão... vì sao lại phải làm như vậy?

- Vì lão phu tuy có khả năng di hình hoàn thế, nhưng lại không thể tự chữa trị cho mình được.

- Trên đảo có hàng trăm người, sao lão lại chọn tôi?

Chư Thần đảo chủ mỉm cười:

- Bên trong hẳn là có nguyên nhân, nhưng hiện tại chưa thể cho ngươi biết được.

Nam Cung Bình thấy nụ cười trên mặt lão rất quái lạ như ẩn chứa điều bí mật chi đó, bèn cảm thấy hết sức thắc mắc, cầm lấy hai mái dầm ra sức chèo.

Chẳng rõ đã chèo đi được bao xa, chàng cảm thấy lòng bàn tay nóng ran, cõi lòng bình lặng dần, bèn suy nghĩ tìm cách thoát thân.

Chư Thần đảo chủ ngước mặt nhìn sao để phân biệt phương hướng, lúc này vẻ điên cuồng trong mắt lão đã dần trở nên nặng nề và u uất, dường như trong lòng cũng chất chứa rất nhiều tâm sự.

Đột nhiên, cuồng phong nổi lên, đưa đến một cụm mây đen, che khuất mười mấy vì sao nơi phía chân trời.

Chư Thần đảo chủ tái mặt, buột miệng kêu lên:

- Nguy rồi!

- Sao vậy?

Nam Cung Bình thật không còn muốn nghe đến hai tiếng "nguy rồi" nữa. Chư Thần đảo chủ trầm giọng:

- Sắp nổi giông bão rồi!

Vừa dứt lời thì đám mây đen đã to lên hơn gấp mấy trăm lần, thoáng chốc đã che phủ cả bầu trời.

Gió biển càng mạnh hơn, mưa bắt đầu rơi, biển cuồn cuộn dâng cao, nếu là ghe tầm thường thì

đã bị đắm chìm rồi.

Chư Thần đảo chủ thoáng tần ngần, đoạn đưa tay giải huyệt cho Long Bố Thi, đỡ ông ngồi dậy. Long Bố Thi thở hắt ra một hơi dài.

Nam Cung Bình liền cất tiếng gọi:

- Sư phụ, lão nhân gia không sao chứ?

Long Bố Thi đảo mắt nhìn, sửng sốt nói:

- Sao lão phu lại ở đây?

Chư Thần đảo chủ trầm giọng:

- Hiện không phải là lúc nói chuyện, chiếc ghe này tuy không phải là gỗ thường, song cũng không chịu nỗi sóng to gió lớn đến thế chúng ta chỉ còn cách sử dụng Thiên Cân Trụy mà đè lên ghe..

Trong khi ấy mưa bão đã kéo tới, sóng biển nhô cao như núi, chiếc ghe bé nhỏ bị hất tung lên.

Ba người đồng thanh quát lớn, lập tức vận nội lực đè lên chiếc ghe, những cơn sóng hãi hùng nối tiếp nhau xô vào ghe, bốn bề tối đen như mực Nam Cung Bình toàn thân sũng ướt, chàng tìm gặp một cái thùng sắt, múc nước biển trong ghe đổ ra, song sóng biển ngút trời, nước biển trên ghe chỉ tăng chứ không giảm.

Tình thế hiểm nghèo đã khiến ba người gạt bỏ thành kiến lẫn tư thù, đồng tâm hiệp lực chống chỏi với sóng gió, bởi sóng gió mỗi lúc càng thêm dữ dội, ba người dẫu có công lực tuyệt cũng vẫn dữ nhiều lành ít.

Chư Thần đảo chủ gắng gượng mở mắt ra, cất tiếng gào lên:

- Long Bố Thi! Nam Cung Bình! Lão phu đã đưa hai người ra biển, hai người có oán hận lão phu không?

Long Bố Thi và Nam Cung Bình vẻ mặt nghiêm nặng, lặng thinh không đáp.

Chư Thần đảo chủ bỗng buông tiếng thở dài:

- Nhân lực dầu sao cũng khó thể chống chọi với trời, lẽ ra lão phu định mãi giấu kín điều bí mật này, nhưng hiện tại chúng ta đang kề cận cái chết, ghe có thể đắm bất cứ lúc nào, lão phu không còn chờ được nữa.

Long Bố Thi và Nam Cung Bình đều cùng kinh ngạc, buột miệng nói:

- Điều bí mật gì?

Chư Thần đảo chủ hai tay nắm chặt thành ghe, lên tiếng nói:

- Hai người biết lão phu là ai không?

Nam Cung Bình ngẩn người, chân lực tản mác, sóng biển lập tức ném chiếc ghe lên cao.

Long Bố Thi cắn chặt răng, trầm mình xuống, gằn giọng:

- Các hạ thật sự là ai?

Chư Thần đảo chủ ngửa mặt gào to:

- Nam Cung Bình, ta chính là bá phụ của ngươi. Long Bố Thi, lão phu chính là kẻ đã phá hủy một đời hạnh phúc của các hạ.

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng, bao nỗi thắc mắc trong lòng lập tức được giải đáp, thảo nào ông ta đã đối xử với mình khác biệt với mọi người, thảo nào ông nhất định bắt mình phải học y thuật của ông!

Lúc ông rời khỏi nhà đã giết chết vợ con, mấy mươi năm sống trong cô quạnh xót xa đã biến ông trở nên điên cuồng nên mới gây ra những điều bạo tàn thế kia. Thế nhưng, vì sao lại phá hủy một đời hạnh phúc của Long Bố Thi?

Trong nhất thời Nam Cung Bình chẳng rõ bi phẫn, thương xót, kinh ngạc hay tức giận. Chỉ thấy Long Bố Thi run người, tái mặt thốt:

- Ngươi chính là Nam Cung Vĩnh Lạc và cũng là người bịt mặt áo xanh... đã khiến cho Diệp Thu Bạch hận ta suốt đời.

Chư Thần đảo chủ Nam Cung Vĩnh Lạc cố chống chỏi với sóng gió, cõi lòng ông cũng trào dâng dữ dội như sóng gió. Ông gào lên:

- Không sai, Nam Cung Vĩnh Lạc này chính là người bịt mặt áo xanh, hồi hơn bốn mươi năm trước, khi lần đầu gặp Diệp Thu Bạch thì ta đã tha thiết yêu nàng, quên mất mình đã có vợ con, quên mất mình sắp xa rời nhân thế, đến đây để chịu đựng một cuộc sống cô đơn quạnh quẽ. Song lúc bấy giờ các hạ với Diệp Thu Bạch đã được giới giang hồ gọi là đôi trai tài gái sắc xứng đôi vừa lứa, ta hết sức ghen hận liền quyết tâm phá hoại hai người, giới giang hồ dĩ nhiên là không biết ta đã gây ra, bởi chẳng ai biết đại công tử của Nam Cung thế gia lại có môt thân võ công kinh người. Khi các hạ với Diệp Thu Bạch trở thành thù cũng chính là lúc ta đang trên đường đến Chư Thần đảo, vì quá đau khổ, quyết tâm cách biệt với thế nhân nên ta đành tâm giết cả vợ con.

Long Bố Thi cất giọng căm hận:

- Ngươi tuy đã cách tuyệt nhân thế, song làm khổ lão phu quá nhiều.

Thù mới hận cũ dâng ngập cõi lòng, Long Bố Thi giơ tay toan phóng chưởng.

Bỗng Nam Cung Vĩnh Lạc quát lớn:

- Hãy khoan, các hạ muốn động thủ, chờ kể hết cũng chẳng muộn.

Mặt ông đầy nước, cũng chẳng rõ là nước mưa hay nước mắt, khàn giọng nói tiếp:

- Nhưng khi ta lên đến Chư Thần đảo cũng không thể nào quên được những việc ở Trung Nguyên, càng không sao quên được các hạ và Diệp Thu Bạch, thời gian càng lâu thì dĩ vãng càng thêm rõ ràng, hình ảnh Diệp Thu Bạch trong tâm trí tôi không bao giờ nhạt phai.

Long Bố Thi quát lên giận dữ, Nam Cung Vĩnh Lạc nói tiếp:

- May là người của Nam Cung thế gia đời đời đều là Chư Thần đảo chủ...

Nam Cung Bình giật nẩy mình ngắt lời:

- Bá phu..... nói sao?

Nam Cung Vĩnh Lạc nghiêm giọng:

- Chư Thần đảo vốn là do Nam Cung thế gia đã thành lập, trưởng tử của mỗi đời Nam Cung thế gia đến đây chính là để kế vị đảo chủ, đó là điều bí mật lớn nhất trong giới võ lâm, nên ngay chính bản thân ngươi cũng không biết, khi ngươi mới đến, ta đã bảo có nhiệm vụ khác giao cho ngươi, đó là đào tạo ngươi kế vị ta sau này, giờ ngươi đã hiểu rõ chứ?

Nhiều điều quá bất ngờ đã khiến tâm tư Nam Cung Bình tê dại, mắt đờ đẫn chẳng trông thấy gì cả.

Long Bố Thi cười vang đau xót:

- Sau khi ngươi kế vị đảo chủ, vẫn không chịu buông tha cho chúng tôi, đã sai người vào võ lâm Trung Nguyên tìm kiếm chúng tôi, sau đã gặp chúng tôi trên đỉnh Hoa Sơn, thừa lúc lão phu tâm thần hoảng loạn đã hạ độc thủ điểm huyệt rồi đem lão phu về đây hành hạ.

Nam Cung Vĩnh Lạc ngắt lời:

- Ta đã bao giờ hành hạ các hạ, các hạ đã đưa ra giả thiết viển vông lếu láo là tạo thức ăn bằng không khí, tôi cũng giả vờ tin, sở dĩ tôi đem các hạ đến đây chỉ vì...

chỉ vì... Ôi! Chỉ vì không muốn các hạ Ở Trung Nguyên gặp nhau với Diệp Thu Bạch, trong khi tôi lại phải sống cô quạnh trên đảo, không trông thấy được bóng dáng nàng.

Long Bố Thi gắt giọng:

- Ngươi đã giấu Diệp Thu Bạch ở đâu?

Nam Cung Vĩnh Lạc thừ ra một hồi, đoạn chậm rãi nói:

- Diệp Thu Bạch... đã nhảy từ đỉnh Hoa Sơn xuống, cả thi thể cũng không tìm thấy, chính vì vậy mà tôi đã trở nên điên rồ.

Long Bố Thi quát lớn:

- Ngươi nói sao?

Nam Cung Vĩnh Lạc gào lên:

- Diệp Thu Bạch đã chết rồi!

Long Bố Thi run người lẩm bẩm:

- Đã chết... đã chết thật rồi.

Đột nhiên gầm vang một tiếng, chỏi vào mạn thuyền lao bổ tới, một chưởng xuống đỉnh đầu

Nam Cung Vĩnh Lạc.

Nam Cung Vĩnh Lạc vung tay gạt, đau khổ cười vang:

- Được, thù hận mấy mươi năm giữa hai chúng ta, hôm nay giải quyết cho xong càng tốt.

Chỉ nghe tiếng bình bình liên hồi, chớp mắt hai người đã trao đổi với nhau bảy chưởng.

Chiếc ghe vừa mất quân bình lập tức bị sóng ném lên cao, nước biển ập vào cuốn trôi những bao gói trên ghe.

Nam Cung Bình hai tay nắm chặt thành ghe gào to:

- Sư phu..... bá phu..... dừng tay.. dừng tay..

Song hai ông lão đâu còn nghe thấy gì, đôi chân của họ đều không động đậy, chỉ bốn cánh tay quần thảo lấy nhau và ánh mắt tựa hồ rực lửa.

Nam Cung Bình vô cùng hoang mang, chàng không thể giúp sư phụ hạ sát bá phụ, mà cũng không thể giúp bá phụ hạ sát sư phụ. Chàng không biết nên xử lý thế nào!

Bỗng nghe Long Bố Thi và Nam Cung Vĩnh Lạc cùng thét lớn, rồi thì một cơn sóng to ập tới, chiếc ghe nghiêng sang bên. Nam Cung Bình chưa kịp bật lên tiếng kinh hãi thì đã rớt ùm xuống biển.

Những cơn sóng nối tiếp nhau ập tới, khiến chàng chẳng tài nào cựa quậy được, lòng xót xa than thầm:

- "Vĩnh biệt!" Bao hình bóng người thân quen cùng chợt vút qua trong tâm trí, chàng đã chìm xuống biển, trong khi nửa mê nửa tỉnh, chợt cảm bàn tay chạm trúng một vật, chẳng rõ đó là theo bản năng, chàng liền bám chặt lấy.

Lưỡng Nữ Tranh Hùng

Ánh nắng chan hòa, lóng lánh soi trên mặt biển, từng cơn gió mạnh thổi tạt vào bờ, hàng ngàn ngọn dừa xào xạc khua vang.

Trên bãi cát vàng vốn không hề có bóng người, song giờ đây sóng biển đã đưa đến một người răng cắn chặt, mắt nhắm nghiền, chẳng rõ còn sống hay đã chết. Người đó hãy còn rất trẻ, song dưới cằm râu mọc lún phún, hai tay chàng nắm chặt một chiếc rương, mười ngón tay cắm sâu vào trong gỗ.

Mặt trời lên cao dần, ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào mặt chàng thanh niên nọ. Chàng chầm chậm mở mắt ra, ánh nắng chói lòa, chàng định đưa tay lên che, song những ngón tay cắm vào rương trong nhất thời không sao rút ra được.

Chàng gắng gượng ngoi dậy, phún ra vài ngụm nước biển, đứng lên lảo đảo mắt nhìn quanh, sắc mặt vẫn trắng nhợt, bởi chàng vừa trải qua một biến cố kinh hoàng.

Chàng, Nam Cung Bình lại một lần nữa thoát khỏi bàn tay tử thần, song chàng đã sức cùng lực kiệt, lòng chán chường như đống tro tàn, trên hòn đảo hoang vắng này, chàng có được bao nhiêu cơ hội sống?

Chàng gắng gượng đứng lên, cố không nghĩ đến quá khứ, chàng không dám suy đoán về sự sống chết của sư phụ và bá phụ, càng không dám nghĩ đến tương lai sắp tới, bởi định số đã an bài chàng phải trở thành một dã nhân cô quạnh trên hoang đảo này cho đến khi già chết.

Đối với chàng, cuộc sống tươi đẹp giờ đây đã trở thành quá khứ, tương lal sắp tới chỉ còn là những tháng ngày tăm tối buồn tẻ.

Chàng bực mình vì ánh nắng, đi đến chỗ bóng cây râm, phía sau hàng dừa là một ngọn đồi nhỏ, trên đồi là khu rừng xanh rậm rạp.

Nam Cung Bình loạng choạng bước đi, bãi cát đã hết, trên mặt đất khô cằn cạnh rừng, thật lạ lùng lại có một dấu chân quái dị dài chừng ba thước.

Trên hoang đảo này lại có một dấu chân to lớn như vậy, Nam Cung Bình kinh ngạc chú mắt nhìn, dấu chân chỉ có ba ngón rất nhọn giống như là móng chim, song bàn chân và gót chân lại giống như là của con người.

Nam Cung Bình vội phóng nhanh tới định đến gần để xem cho kỹ hơn.

Nào ngờ chàng chưa đứng vững chân, mặt đất bỗng lún xuống, thì ra cạnh dấu chân có một hầm bẫy sâu rộng hơn một trượng.

Chân chàng vừa hụt hẫng, liền kinh hãi vung mạnh hai tay, bàn tay bám vào mép hầm, tung mình vọt lên, không dám hạ chân xuống gần đó nữa, đề tụ một hơi chân khí, phóng vọt vào trong rừng, bỗng cảm thấy bàn chân bị vướng, hai nhánh cây vụt từ dưới đất bật lên, chân lực chàng đã kiệt, sức bật của hai nhánh cây lại quá mạnh, lập tức bị búng lên cao hơn một trượng.

Nam Cung Bình vô cùng kinh hãi, chàng cố sức xoay người định hạ chân xuống đất trên một ngọn cây to.

Nào ngờ chưa xuống đến nơi, trong cành lá rậm rạp của ngọn cây ấy bỗng lại có một nhánh cây bật ra. Nam Cung Bình hét lớn, mũi chân điểm nhẹ, lập tức tung ngược trở ra, bỗng lại nghe vút một tiếng, trong cành lá ngọn cây bên phải bắn ra một mũi tên dài.

Thì ra nhánh cây bên trái bật ra đã trúng vào một nhánh cây dẻo khác, nhánh cây dẻo này lại quét trúng một cánh cung bằng dây leo, tức khắc mũi tên bắn ra.

Nam Cung Bình liên lục gặp kinh hiểm, không ngừng tung mình, khí lực đã cạn kiệt, chàng gắng gượng tránh được mũi tên, người rơi xuống dần, nào ngờ chân vừa chạm đất, liền biết ngay bên dưới lại là một cái hầm bẩy, song chàng cố sức vẫn không tài nào tung lên được nữa, rơi thẳng xuống sâu ba thước "ùm" một tiếng rơi vào trong nước.

Thì ra cái hầm này chẳng những rất sâu rộng mà dưới đáy còn có nước biển sâu độ bảy thước, dẫu là người có khinh công cao, trong nhất thời cũng khó thể thoát lên được.

Mũi tên nọ bắn đi, trúng vào một miếng ván gỗ, miếng ván này chấn động, chạm vào bên dưới một miếng ván khác, miếng ván thứ hai lập tức ngã tới trước, "bình" một tiếng vang dội, vừa vặn đậy kín miệng hầm.

Nam Cung Bình bị chìm xuống nước, có nhón mũi chân mới ngoi mặt lên được, miếng ván vừa đậy kín, trong hầm lập tức tối mịt.

Nam Cung Bình bàng hoàng thầm nhủ:

- Thật không ngờ hoang đảo này lại có loài người, qua những bẫy rập tinh vi khéo léo này, chứng tỏ không phải là dùng để bẫy thú, mà là để đối phó với hạng cao thủ có khinh công bậc nhất, tính toán rất chuẩn xác tầm phi thân của đối phương. Chả lẽ cạm bẫy này chính là dùng để đối phó với mình, nhưng người nào lại biết mình sẽ đến đây, nếu không phải để đối phó với mình thì sao lại giăng bẫy một cách chuẩn xác thế này?

Chàng không tài nào đoán ra được kẻ giăng bẫy là ai và thật ra nhằm đối phó với người nào, nhất thời lòng chàng hết sức bàng hoàng thắc mắc, kẻ địch ở trong bóng tối luôn ghê gớm hơn bất kỳ cường địch nào khác.

Đột nhiên, chàng nghe một chuỗi cười lảnh lót vang lên, tiếng cười ngập vẻ đắc ý lẫn oán hận.

Thì ra tiếng vang của miếng ván rơi xuống đất đã vọng vào trong rừng, lập tức có một bóng người phóng nhanh ra, từ một ngôi nhà gỗ đơn sơ như tổ chim trên một ngọn cây to.

Bóng người nọ tóc dài phủ vai, ra là một nữ nhân, song chỉ quấn quanh người một chiếc áo kết bởi lá cây và dây leo khô, làn da rám nắng, mười ngón tay hệt như móng chim, sắc mặt vàng úa, đôi gò má nhô cao, chỉ đôi mắt là to tròn trong sáng, song lại ngập đầy vẻ man rợ như dã thú, trong hết sức ghê rợn.

Y thị cười như điên dại nói:

- Hôm nay thì ngươi đã biết thủ đoạn của lão nương rồi chứ?

Y thị tuy phóng nhanh, song vẫn hết sức thận trọng, dường như trong rừng đâu đâu cũng có bẫy rập nguy hiểm, cho đến khi đặt chân lên trên nắp hầm, y thị mới dám ngang nhiên khom tay múa chân, cười khanh khách nói:

- Thủ đoạn của lão nương thế nào, phải chi ngươi sớm chịu ngoan ngoãn vâng lời lão nương, lão nương còn có thể tha mạng cho, giờ thì lão nương chờ cho ngươi sức cùng lực kiệt rồi sẽ xẻo ngươi ra từng mảnh nướng ăn.

Nam Cung Bình nghe tiếng cười điên dại và giọng nói căm hờn kia, bất giác rợn người lớn tiếng nói:

- Trên kia là ai, vì sao lại giở ác kế với tại hạ thế này?

Vừa cất tiếng, nữ nhân nọ lập tức nín cười mặt bỗng nhăn nhúm quái dị, ánh mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc, đột nhiên nhảy dựng lên gằn giọng nói:

- Không phải là ngươi... Ai ở dưới đó?

Nam Cung Bình liền nghe nhẹ người biết mình không phải là đối tượng hãm hại của người này, song nghe giọng nói vẫn ngập vẻ căm thù, chàng không khỏi cảm thấy rợn người.

Bỗng nắp hầm bật mở, một nữ nhân tóc dài xấu xí và quái dị đứng trên miệng hầm trỏ tay xuống lớn tiếng quát:

- Đồ khốn khiếp, quân đồi bại, phường chó má...

Tất cả mọi từ ngữ ác độc nhất trên đời liên tục từ miệng y thị tuôn ra. Nam Cung Bình tức giận nói:

- Tôi với các hạ chưa từng quen biết...

Nữ nhân xấu quái kia chẳng thèm nghe chàng nói, vẫn cứ tiếp tục mắng:

- Lão nương đã phải tốn biết bao tâm huyết và thời gian tính chuẩn xác thân pháp của tiện nhân kia, giăng ra những bẫy rập nầy, giờ lại bị tên khốn kiếp ngươi phá hoại, lão nương sẽ lột da ngươi, ăn thịt ngươi...

Bỗng lại cười như điên dại. Nam Cung Bình vừa kinh hãi vừa tức giận, chỉ thấy y thị cười một hồi, lại trỏ tay nói:

- Thì ra là ngươi thì ra là ngươi... cái bẫy này bắt được ngươi cũng kể như không uổng phí tâm huyết của lão nương.

Nam Cung Bình sửng sốt, chẳng rõ những nữ nhân xấu ác này là ai mà lại quen biết mình?

Nữ nhân xấu ác bỗng ngưng cười, gằn giọng nói:

- Nam Cung Bình, ngươi còn nhận ra lão nương không?

Nam Cung Bình chú mắt nhìn đôi mắt độc ác kia, chàng chợt nhớ ra, kinh hãi nói:

- Bà... chưa chết ư? Bà... phải chăng là Đắc Ý phu nhân?

Nữ nhân nọ cười vang:

- Không sai, lão nương vẫn chưa chết, lão nương chính là Đắc Ý phu nhân! Tuy lão nương bị các ngươi bỏ trôi giạt trên biển, nhưng sự đói khát không làm chết lão nương được đâu.

Nam Cung Bình nhìn dáng vẻ của y thị, bất giác ngớ người không nói gì thêm được nữa.

Thì ra Đắc Ý phu nhân đã trôi giạt trên biển rất lâu, ban ngày bị ánh nắng thiêu đốt, đêm đến lại bị sóng sương hành hạ, đã khiến y thị không còn ra dáng vẻ con người nữa. Bảy người đàn ông đồng thuyền với y thị võ công đã kém hơn mà tâm kế cũng không tàn độc bằng y thị, nên đã bị y thị lần lượt giết chết và ăn thịt mất.

Nhờ vậy y thị đã gắng gượng kéo dài sự sống được mấy mươi ngày, sau cùng trôi giạt đến hòn đảo này mới kể như thoát chết. Thế nhưng những ngày sống trên đảo cũng đầy gian khổ và kinh hiểm, đông đến lại càng thê thảm hơn, suýt nữa y thị đã bị chết vì đói lạnh.

Sự giày vò trong thời gian qua chẳng những đã biến đổi hẳn hình dáng y thị, thậm chí tiếng nói cũng hoàn toàn đổi khác, chỉ còn đôi mắt là vẫn như trước, có điều đã tăng thêm rất nhiều oán độc và phẫn hận. Nếu không nhờ đến đôi mắt ấy thì Nam Cung Bình cũng chẳng nhận được nữ nhân gầy guộc và xấu xí này lại chính là Đắc Ý phu nhân.

Nam Cung Bình đành thầm buông tiếng thở dài, ngậm miệng làm thinh.

Đắc Ý phu nhân cười khanh khách:

- Sao ngươi không nói hả?

Nam Cung Bình rắn giọng:

- Đã lọt vào tay bà, muốn xử sao tùy ý!

- Ngươi muốn lão nương giết ngươi phải không?

- Càng sớm càng tốt!

Đắc Ý phu nhân cười phá lên:

- Lão nương không đành lòng giết ngươi đâu! Hiện tại ngươi rất quý giá, làm sao giết ngươi cho đành. Chờ khi nào ngươi hoàn toàn kiệt sức, lúc ấy lão nương sẽ đường hoàng mời ngươi lên.

Nam Cung Bình tức tối thầm nhủ:

- Người đàn bà này rất độc ác dâm dật, giờ mình đã sức cùng lực kiệt, nếu lọt vào tay y thị hẳn sẽ bị làm nhục, chi bằng chết đi còn hơn.

Chàng nghĩ vậy, bèn chẳng chút chần chừ, giơ tay lên toan vỗ xuống huyệt Thiên Linh tự tuyệt.

Bỗng nghe Đắc Ý phu nhân cười nói:

- Ngươi định tự sát ư?

Nam Cung Bình bất giác chững tay, Đắc Ý phu nhân nói tiếp:

- Ngươi có biết trên đảo ngoài lão nương ra, còn có ai nữa không?

Nam Cung Bình chợt động tâm buột miệng:

- Còn ai nữa?

Đắc Ý phu nhân cười to:

- Hẳn ngươi không thể nào ngờ được là Mai Ngâm Tuyết cũng có mặt tại đây?

Nam Cung Bình giật nẩy mình, lập tức buông tay xuống, ngước mặt lên quát:

- Mai Ngâm Tuyết sao lại ở đây?

- Y thị đã đi trên một chiếc thuyền trôi giạt đến đây, chiếc thuyền ấy đã bị va vào đá ngầm ở bên kia đảo vỡ mất, đành lên trên hòn đảo này. Thoạt đầu lão nương cũng chưa biết y thị chính là kẻ đã hãm hại mình, và y thị cũng chẳng nhận ra được lão nương, song...

Thì ra hôm nọ Mai Ngâm Tuyết giận dỗi rời đảo lên thuyền, lập tức giương buồm ra khơi, mặc dù nàng khá thạo về cách hàng hải, ngặt nỗi cô thân một mình, làm sao điều khiển được chiếc thuyền to lớn kia?

Biển trời bát ngát, nàng đã lênh đênh khá lâu trên biển, sau cùng cũng bị lạc hướng, thức ăn và nước uống trên thuyền cũng cạn sạch.

Đói còn tạm chịu được, song cơn khát hành hạ dữ dội, nàng cảm thấy dần mất đi sự tỉnh táo.

Trong cơn mơ màng, nàng bỗng cảm thấy chiếc thuyền rung động mạnh, thì ra đã bị mắc cạn, đáy thuyền vốn đã có lỗ hổng, phen này lại bị va chạm, thuyền liền nghiêng dần sang một bên, song nhờ đá ngầm cản lại nên mới không bị đắm chìm.

Đắc Ý phu nhân ở lại trên đảo thấy có thuyền đến vốn rất mừng, nhưng đến khi lên trên thuyền mới phát hiện đó chính là chiếc thuyền của Phong Mạn Thiên và Nam Cung Bình, song trên thuyền lại chỉ có mỗi một thiếu nữ. Y thị hết sức ngạc nhiên thắc mắc và cũng có phần e sợ, nhưng vì trên đảo hiu quạnh quá, có người bầu bạn dẫu sao cũng vẫn hơn, thế là bèn cứu tỉnh Mai Ngâm Tuyết.

Dáng vẻ y thị đã thay đổi quá nhiều, Mai Ngâm Tuyết lại chưa được tỉnh táo hẳn, dĩ nhiên đâu nhận ra y thị chính là Đắc Ý phu nhân.

Trong khi ấy Đắc Ý phu nhân thì lại khẳng định nàng hẳn có quan hệ với Phong Mạn Thiên và Nam Cung Bình, bèn thăm dò:

- Nam Cung Bình là gì của cô nương?

Mai Ngâm Tuyết thoáng kinh ngạc:

- Sao bà lại biết tôi quen với Nam Cung Bình?

Đắc Ý phu nhân mỉm cười:

- Lúc hôn mê cô nương luôn gọi tên Nam Cung Bình.

Mai Ngâm Tuyết cười chua xót:

- Nam Cung Bình chính là chồng tôi!

Đắc Ý phu nhân lòng hết sức kinh ngạc, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên nói:

- Hiện y đang ở đâu, sao lại để cho cô nương cô thân một mình trôi giạt trên biển?

Mai Ngâm Tuyết tuy nhận thấy nữ nhân này hết sức xấu xí và quái dị, song vì lòng cảm kích nên nàng không hề giữ gìn, bèn định lược thuật lại về tao ngộ của mình, song vì không cầm lòng được, nàng đã kể lể hết tâm sự của mình.

Đắc Ý phu nhân càng ra vẻ điềm nhiên hơn nói:

- Phận gái như cô nương sao lại đi cùng thuyền với toàn đàn ông thế kia?

Mai Ngâm Tuyết cười xót xa:

- Vì muốn âm thầm bảo vệ cho chàng nên tôi đã dịch dung cải dạng...

Đắc Ý phu nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Giả dạng thành một tên ghẻ lát gớm ghiếc phải không?

Mai Ngâm Tuyết giật mình kinh hãi:

- Bà... sao bà lại biết?

Đắc Ý phu nhân cười rộ:

- Dĩ nhiên là ta phải biết!

Mai Ngâm Tuyết sửng sốt:

- Chả lẽ... bà chính là Đắc Ý phu nhân?

Vừa dứt lời Đắc Ý phu nhân đã vung chỉ điểm vào huyệt đạo nàng, đắc ý cười vang nói:

- Trời đã xui khiến ngươi đến đây để cho lão nương báo thù, nhưng ngươi cứ yên tâm, lão nương sẽ không giết chết ngươi ngay đau, mà phải giày vò ngươi đến mức sống dở chết dở thì lão nương mới hả dạ.

Giọng nói Đắc Ý phu nhân ngập đầy căm hận, khi y thị nói đến đây thì Nam Cung Bình đã bàng hoàng đến trán đẫm mồ hôi lạnh, với giọng đau xót nói:

- Mai Ngâm Tuyết hiện ở đâu? Ngươi đã giày vò nàng trở nên thế nào rồi?

Đắc Ý phu nhân cười khẩy:

- Đã trở nên như thế nào thì khi ngươi gặp sẽ biết ngay. Lão nương đã hận y thị đến tận xương, thật muốn băm vằm y thị ra làm muôn ngàn mảnh, để y thị phải chịu trăm đau ngàn khổ, nhưng...

Thì ra hôm đó Đắc Ý phu nhân đem Mai Ngâm Tuyết lên đảo, điểm vào nơi huyết khí giao lưu

của nữ giới, sau đó trói vào thân cây để cho nàng không thể vận chân lực vùng đứt dây trói, song lại cảm thấy được sự đau đớn.

Y thị đã tìm đủ mọi cách hành hạ và lăng nhục Mai Ngâm Tuyết, song lại không để cho Mai Ngâm Tuyết chết đi.

Y thị trói Mai Ngâm Tuyết dưới ánh nắng chói chang, để một thau nước lạnh trước mặt, sau đó nấp vào khuất xem Mai Ngâm Tuyết dãy dụa lấy nước, thưởng thức vẻ đau khổ bởi tuyệt vọng khi không thể nào với tới được.

Ánh nắng rừng rực đã khiến Mai Ngâm Tuyết cơ hồ mê man. Đắc Ý phu nhân hết sức thích thú, nào ngờ Mai Ngâm Tuyết sớm đã phát hiện ra chỗ ẩn nấp của y thị.

Mai Ngâm Tuyết hé mở nhìn, giả vờ như mê loạn lớn tiếng lảm nhảm:

- Không! Không! Dẫu ngươi hành hạ ta đến mức nào, ta cũng không bao giờ nói ra điều cho ngươi đắc ý...

Rồi lại tiếp tục nói lảm nhảm những gì đó...

Đắc Ý phu nhân động tâm, liền cho nàng uống lấy vài ngụm nước, lớn tiếng nói:

- Ngươi đã cất giấu những điều gì trong lòng không chịu nói ra hả?

Mai Ngâm Tuyết vờ ngơ ngác:

- Đâu có gì!

Đắc Ý phu nhân cười:

- Hừ hừ, những gì trong lòng ngươi muốn giấu diếm được lão nương ư? Thành thật cho ngươi biết, ngươi chả bộc lộ hết tâm sự trong lúc mê man rồi.

Mai Ngâm Tuyết hốt hoảng:

- Ngươi... ngươi..., tuyệt đối không thể cho ngươi biết được.

Đắc Ý phu nhân gằn giọng:

- Ngươi mà không chịu nói ra lão nương sẽ hành hạ ngươi gấp mươi lần nữa.

- Ta lọt vào tay ngươi, đã không muốn sống từ lâu rồi, chịu hành hạ nhiều hay ít cũng vậy thôi.

Đắc Ý phu nhân ngớ người, lớn tiếng:

- Được, ngươi có nói thì lão nương cũng chẳng nghe nữa.

Quả nhiên y thị càng hành hạ Mai Ngâm Tuyết tàn bạo hơn, Mai Ngâm Tuyết bậm chặt môi nhất quyết không chịu nói.

Đắc Ý phu nhân ở trên đảo một mình, suốt ngày suy nghĩ vẩn vơ, mỗi lúc càng thêm thắc mắc, thật hết sức muốn biết Mai Ngâm Tuyết đã có điều gì không chịu tiết lộ với mình.

Nghe đến đây, Nam Cung Bình cảm thấy lòng đau như cắt, xót xa nói:

- Nàng đã nói ra hay chưa? Rồi sau đó bà đã đối xử với nàng như thế nào?

Đắc Ý phu nhân buông tiếng cười gằn, ngậm miệng làm thinh.

Nam Cung Bình hốt hoảng:

- Bà đã giết chết nàng rồi ư?

- Không.

Nam Cung Bình hét lớn:

- Hãy đưa tôi đi gặp nàng, đưa tôi đi gặp nàng…

- Đâu dễ vậy được!

Nam Cung Bình van vỉ:

- Chỉ cần bà đưa tôi đi gặp nàng, bà muốn tôi làm gì tôi cũng chấp nhận hết.

Đắc Ý phu nhân đảo tròn mắt:

- Thật chăng?

Nam Cung Bình quả quyết:

- Nếu bà không tin, tôi có thể phát thệ!

Đắc Ý phu nhân ném xuống một sợi dây, lạnh lùng nói:

- Hãy buộc dây vào lưng!

Nam Cung Bình liền làm ngay, Đắc Ý phu nhân kéo mạnh chàng lên, tiện tay điểm vào huyệt chàng, đưa chàng vào sâu trong rừng, nói:

- Võ công của ngươi trước kia khác xa bây giờ, ngươi đã học được ít bí kiếp võ công trên Chư Thần đảo…

Nam Cung Bình ngắt lời:

- Tôi nói cho nghe!

Đoạn đọc hết từ đầu chí cuối một quyển kiếm quyết Nam Hải, Đắc Ý phu nhân quả nhiên không phải tầm thường, nghe xong vài lượt đã thông suốt, mừng rỡ nói:

- Thật không ngờ kiếm phái Nam Hải lại có quyết yếu kiếm pháp tinh thâm tuyệt ảo đến thế!

- Giờ thì bà đưa tôi đi gặp Mai Ngâm Tuyết được rồi chứ?

Đắc Ý phu nhân cười ha hả:

- Đưa ngươi đi gặp Mai Ngâm Tuyết? Ờ, đúng rồi, lão nương đưa ngươi đi gặp y thị nhưng mà…

Thì ra hôm nọ Đắc Ý phu nhân suy nghĩ mãi mà vẫn không sao giải đáp được nỗi thắc mắc

trong lòng đành đi đến trước mặt Mai Ngâm Tuyết, dịu giọng nói:

- Mặc dù ta đối xử tệ nhưng dầu sao cũng là ân nhân cứu mạng của cô nương, đúng không? Có điều gì hãy cứ nói ra, rồi ta sẽ xử tốt với cô nương hơn.

Mai Ngâm Tuyết mừng thầm, song ngoài mặt lại lạnh lùng nói:

- Bà muốn tôi nói ra không khó, nhưng khi nói rồi là bà phải thả tôi ra ngay.

Đắc Ý phu nhân cũng mừng thầm nghĩ:

- Ngươi mà nói ra rồi, lão nương sẽ hành hạ ngươi thê thảm hơn nữa!

Song ngoài mặt lại thật dịu dàng nói:

- Ở trên hòn đảo hoang vắng này, có hai người dẫu sao vẫn hơn, cô nương nói ra xong, ta nhất định sẽ thả cô nương ra ngay.

Mai Ngâm Tuyết vờ thở dài:

- Tuy bà nói vậy, nhưng tôi vẫn không tin, trừ phi...

Trong bụng thầm nhủ:

- "Y thị sắp mắc câu rồi!" Đắc Ý phu nhân vội hỏi:

- Trừ phi thế nào?

Song trong bụng lại nhủ thầm:

- Nếu thị mà bảo mình thả thị ra trước tất nhiên là thật sự chẳng có bí mật gì, chỉ là giở trò để lừa gạt mình thôi. Hừ hừ! Ta đã mấy mươi năm lăn lộn trên chốn giang hồ, chả lẽ lại mắc lừa ngươi ư?

Song Mai Ngâm Tuyết chỉ chậm rãi nói:

- Trừ phi bà chịu thề mạng thì tôi mới nói được.

Đắc Ý phu nhân mừng rỡ nhủ thầm:

- Rõ là ả nha đầu ngu dốt, lão nương bình sanh đã thề nguyền chẳng biết bao nhiêu lần, khác nào như nước đổ lá môn, có gì phải sợ!

Bèn giả vờ lưỡng lự một hồi mới thở dài nói:

- Bình sanh ta chưa thề nguyền bao giờ, nhưng... Ôi! Lần này thì chiều ý cô nương vậy.

Mai Ngâm Tuyết thầm mắng:

- "Mốc xì, mụ mà chưa từng thề nguyền bao giờ, vậy thì mặt trời mọc ở hướng tây mất." Song ngoài mặt vẫn làm ra vẻ hết sức tin cậy. Đắc Ý phu nhân quả nhiên quỳ xuống đất, thề nói:

- Nếu tôi mà nuốt lời thì... sẽ bị cành cây đâm chết, thi thể bị kiến tha...

Mai Ngâm Tuyết thầm cười khẩy mắng:

- "Rõ là lời thề láo toét." Hai người thoáng đưa mắt nhìn nhau, Mai Ngâm Tuyết thở dài nói:

- Bà đã thề nặng như vậy, thôi thì tôi nói cho bà biết, hòn đảo này tuy hoang vắng, nhưng mai này nhất định sẽ có tàu thuyền đi ngang qua, lúc ấy bà có thể trở về Trung Nguyên, không bao giờ già chết trên hoang đảo này...

Đắc Ý phu nhân tức giận:

- Chỉ vậy thôi ư?

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười:

- Nhưng bộ dạng bà như thế này, khi về đến Trung Nguyên, giới võ lâm còn gọi bà là Đắc Ý phu nhân nữa chăng? E rằng sẽ gọi bà là Dạ Xoa phu nhân đấy!

Đắc Ý phu nhân điên tiết:

- Ngươi mà nói thêm câu nữa, lão nương lột da mặt ngươi ngay.

Mai Ngâm Tuyết vờ thở dài:

- Bà không muốn tôi nói nữa ư? Ôi, thật đáng tiếc...

Đắc Ý phu nhân ngớ người, đoạn nhoẻn cười nói:

- Hiền muội hãy mau nói đi, gương mặt xinh đẹp thế này, ngay cả sờ tỷ tỷ cũng chẳng nỡ làm sao lột da cho được.

Mai Ngâm Tuyết thầm nguyền rủa, ngoài mặt cười nói:

- Tỷ tỷ, tiểu muội khát quá, cho uống miếng nước đi.

Đắc Ý phu nhân càng mắng thầm tợn hơn, nhưng cũng cười nói:

- Để tỷ tỷ lấy cho hiền muội!

Đắc Ý phu nhân mang đến cho Mai Ngâm Tuyết một bát nước lạnh, hai người xưng hô tỷ muội mỗi lúc càng thêm thân mật, song trong bụng lại mắng chửi nhau thậm tệ.

Mai Ngâm Tuyết uống nước xong, nói:

- Tỷ tỷ thử đoán xem tiểu muội đã bao nhiêu tuổi?

Vì muốn làm vui lòng Mai Ngâm Tuyết, Đắc Ý phu nhân bèn hạ giảm vài tuổi nói:

- Chừng... mười sáu, mười bảy thôi!

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Có lẽ tỷ tỷ chưa biết tiểu muội là Mai Ngâm Tuyết?

Đắc Ý phu nhân thất thanh:

- Ồ, thì ra hiền muội là Khổng Tước Phi Tử!

Trong bụng ả lại thầm mắng:

- Thảo nào ả hồ ly tinh này lại xảo quyệt đến vậy, thì ra ả chính là Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Tiểu muội xuất đạo giang hồ đã hơn hai mươi năm nay, tính ra nay đã ngoài bốn mươi tuổi đời.

Nàng có toan tính riêng nên nâng cao thêm vài tuổi, Đắc Ý phu nhân sững sờ đưa mắt nhìn một hồi mới chậm rãi nói:

- Thật chẳng thể nào nhận ra được... chẳng thể nào nhận ra được...

Chợt động tâm lớn tiếng nói:

- Chả lẽ hiền muội đã học được võ công trụ nhan?

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Nếu tiểu muội không biết môn võ công này thì hôm nay đâu được như thế này?

Đắc Ý phu nhân mừng rỡ:

- Hiền muội hãy mau dạy cho tỷ tỷ, tỷ tỷ vẫn mơ ước lâu lắm rồi.

Phải biết Đắc Ý phu nhân tuy nhan sắc chưa tàn phai theo tuổi tác thật sự của y thị, song đó chẳng qua là nhờ biết cách gìn giữ chứ không hề biết về môn nội công thần kỳ kia. Yêu chuộng vẻ đẹp là tính bẩm sinh của phái nữ, huống hồ hiện này y thị lại trở nên xấu xí như vậy.

Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Có thiên tư và võ công như tỷ tỷ, chỉ cần siêng năng tập luyện chừng một hai năm, chẳng những nhan sắc trở lại như xưa mà còn giữ mãi được xuân xanh nữa.

Đắc Ý phu nhân nghe lòng càng phơi phới, nôn nao nói:

- Hiền muội hãy nói mau đi.

- Tiểu muội nói xong, tỷ tỷ nhất định sẽ thả tiểu muội ra ngay chứ?

Đắc Ý phu nhân thầm nhủ:

- Phương pháp điểm huyệt độc môn của mình không một ai giải được, huống hồ trên đảo lại không có người khác, dù mở trói thì cũng chẳng giở trò trống gì được, chi bằng mình tỏ ra độ lượng để ả yên tâm tiết lộ bí quyết cho mình biết.

Y thị không biết rằng Mai Ngâm Tuyết bị thủ pháp biết bao lợi hại của Long Bố Thi phế bỏ toàn thân công lực mà còn có thể tự khôi phục được, huống hồ y thị bất quá chỉ phong bế huyết khí của Mai Ngâm Tuyết.

Đắc Ý phu nhân tưởng đâu mình đắc kế, tươi cười nói:

- Hiền muội nếu không tin, tỷ tỷ mở trói để hiền muội được thoải mái hơn.

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Tỷ tỷ tốt quá!

Đắc Ý phu nhân thầm mắng:

- Hồ ly tinh, lát nữa thì ngươi sẽ mắng chửi ta thôi.

Song ngoài mặt vẫn tươi cười mở trói cho Mai Ngâm Tuyết, chỉ chừa lại hai dây trói dưới chân nàng.

Mai Ngâm Tuyết cười tạ xong, nói tiếp:

- Tỷ tỷ hãy nghe kỹ đây.

Đoạn chậm rãi thật sự đọc ra bí quyết trụ nhan, không một từ giả dối, bởi nàng biết đối phương chẳng phải là hạng tầm thường, nếu là giả, không thể nào gạt gẫm được y thị.

Đắc Ý phu nhân ngưng thần lắng nghe, đồng thời lòng thầm tán thưởng:

- Quả nhiên không phải là giả!

Nhưng có điều nội dung bí quyết ấy quá tinh ảo, chữ nghĩa sâu sắc. Đắc Ý phu nhân suy ngẫm hồi lâu, cuối cùng thở dài mỉm cười nói:

- Hiền muội, bí quyết này uyên thâm quá, nhất thời chẳng thể nào hiểu được, thôi thì hiền muội giúp người thì hãy giúp cho trót, dạy luôn phương pháp luyện công cho tỷ tỷ đi!

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Bí quyết này tiểu muội đã biết từ lâu, nhưng mãi đến nhiều năm sau, khi tiểu muội bị người nhốt trong một cỗ quan tài, không còn nghĩ đến điều gì khác, khổ công nghiên cứu hết nửa năm mới hiểu được thấu đáp, nhưng khi thấu hiểu rồi thì rất là dễ dàng. Tỷ tỷ thấy đó, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên những phương pháp luyện nội công nhập môn ấy dĩ nhiên là tỷ tỷ đã biết rồi.

Đắc Ý phu nhân quá nao nức, lập tức ngồi xếp bằng xuống nói:

- Rồi sao nữa?

- Trước tiên vận hành chân khí một vòng, sau đó ngưng tụ nơi Đan Điền...

Đắc Ý phu nhân liền y lời làm theo, Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Nội công vốn là phương pháp tụ luyện nội ngũ hành, nếu muốn luyện ra đến ngoài mặt thì phải...

Nàng nói một mạch rất nhiều phương pháp luyện công, Đắc Ý phu nhân vẫn sợ nàng hãm hại, thầm nghiền ngẫm hồi lâu, thấy quả nhiên không có điều gì lắt léo, bèn y lời làm theo.

Sau một hồi lâu, Mai Ngâm Tuyết lại nói:

- Hiện tỷ tỷ cảm thấy thanh khí đã lên dần trên mặt phải không?

Đắc Ý phu nhân gật đầu, Mai Ngâm Tuyết nói tiếp:

- Vậy là tỷ tỷ đã vận chân khí đến kinh mạch tim gan trong thái âm dương rồi, khi nào chân khí xuống đến Huyết Hải rồi qua tâm kinh thẳng xuống trùng lâu, sau đó từ âm kinh Túc Quyết quay về đến huyệt Phan Hồn dưới Cưu Vỹ một tấc, thì tỷ tỷ sẽ có thể xác định những gì tiểu muội nói là hoàn toàn đúng đắn, lúc ấy tỷ tỷ thả tiểu muội ra được rồi chứ?

Đắc Ý phu nhân thầm mắng:

- Thả cho ngươi chết thì có!

Đắc Ý phu nhân chú tâm vận khí hành công, chỉ lặng thinh khẽ gật đầu.

Mai Ngâm Tuyết đăm mắt nhìn, sau một hồi rất lâu, bỗng thấy sắc mặt Đắc Ý phu nhân tái ngắt, trên trán dần toát mồ hôi, toàn thân run rẩy, run giọng nói:

- Ngươi... ngươi thật...

Thì ra y thị vận chân khí xuống bên dưới, đột nhiên chân khí rẽ sang hướng khác, đôi chân lập tức tê liệt, hoàn toàn mất hết cảm giác.

Mai Ngâm Tuyết bỗng cười phá lên, vùng khỏi dây trói dưới chân, lùi ra xa hơn một trượng, tươi cười nói:

- Giờ ngươi đã cảm thấy thoải mái rồi chứ?

Đắc Ý phu nhân tức tối:

- Ngươi... ngươi dám dối gạt lão nương?

Mai Ngâm Tuyết cười to:

- Không gạt ngươi thì gạt ai? Thú thật, chính bản thân bổn cô nương đã phải chịu khổ sở hơn một năm dài bởi phương pháp hành công ấy, bằng không thì làm sao mà phỉnh gạt ngươi được?

Đắc Ý phu nhân lòng đầy phẫn hận, hai tay nắm chặt, chợt phát giác tuy nửa chân dưới bị tê dại, song hai tay vẫn còn có thể dùng sức được, bèn thở dài nói:

- Ta đã bị ngươi phỉnh gạt, chỉ có thể trách bản thân mình chứ không bao giờ trách ngươi, chỉ cần ngươi không giết ta, ta cũng chẳng mong ngươi cho ta biết phương pháp phục nguyên, hãy mau lại gần đây ta giải huyệt cho.

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười:

- Xin đa tạ!

Đoạn tiến tới một bước, Đắc Ý phu nhân vừa mừng rỡ thì Mai Ngâm Tuyết bỗng lại chững bước, lắc đầu nói:

- Không được! Không được! Hiện tiểu muội toàn thân không hề có sức lực, nếu đến gần ắt sẽ bị tỷ tỷ đánh chết ngay thôi.

Đắc Ý phu nhân dịu giọng:

- Đến nước này tỷ tỷ còn hại tiểu muội làm gì? Hiền muội hãy yên tâm đi thôi!

Mai Ngâm Tuyết bật cười:

- Hiền tỷ ơi, tiểu muội không được yên tâm cho lắm, làm sao bây giờ? Thôi thì đành chờ khi nào tiểu muội đả thông huyết khí, đến lúc ấy nếu tỷ tỷ chưa chết vì đói khát, nhất định tiểu muội sẽ cận kề chăm sóc cho tỷ tỷ thật cẩn thận, hơn gấp mười lần tỷ tỷ đã chăm sóc cho tiểu muội.

Nụ cười dịu dàng trên môi Đắc Ý phu nhân chợt tan biến, lớn tiếng mắng:

- Khá khen cho con ả tiện nhân vong ân bội nghĩa, lão nương đã cứu mạng ngươi, ngươi quên rồi hả?

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười lắc đầu:

- Không hề quên, bổn cô nương cũng sẽ không giết chết ngươi đâu!

Mai Ngâm Tuyết lui ra xa hơn, Đắc Ý phu nhân tức tối hai tay cào xuống đất, những từ ngữ tồi tệ nhất trên đời thảy đều mang ra chửi Mai Ngâm Tuyết, thế nhưng Mai Ngâm Tuyết như không hề nghe thấy, xem thị hệt như một con chó điên.

Song khi Mai Ngâm Tuyết vòng qua khỏi cánh rừng, thần sắc lập tức trở nên căng thẳng, nàng biết đôi chân của Đắc Ý phu nhân trong vòng bốn năm hôm sẽ khỏi, bởi đó là kinh nghiệm của chính bản thân nàng, còn huyết khí của mình thì đến bao giờ mới giải khai được, nàng hoàn toàn không dám chắc chắn.

Đến một khu rừng khác phía bên kia đảo, nàng quan sát địa thế xung quanh, bèn giăng rất nhiều bẫy rập trong rừng, sau đó trở lên thuyền mang xuống một số vật dụng, đốn mấy mươi khúc cây tròn cắm sâu xuống bụi cỏ cao chừng đến đầu gối.

Trong ba hôm nàng thậm chí không dám nghỉ ngơi, mệt đến rời rả mới ngưng tay, song công lao cực khổ trong ba hôm ấy không hề uổng phí.

Nữ Thần Trong Rừng Hoang

Đắc Ý phu nhân nhìn theo Mai Ngâm Tuyết đến khi khuất dạng, nỗi căm hờn biến thành lo âu, dùng tay thay chân cố sức bò vào trong rừng, trong ba hôm lúc thì thị toét miệng chửi rủa, lúc thì lớn tiếng van cầu, song dù là thế nào thì cũng hoàn toàn hoài công.

Y thị không thể nào ngờ được, vào lúc hoàng hôn ngày thứ năm, chân khí bị bế tắc trong người bỗng dưng thông suốt, y thị hết sức mừng rỡ, sau một lúc dưỡng thần, tức khắc đi tìm kiếm Mai Ngâm Tuyết, thề quyết tìm gặp Mai Ngâm Tuyết để phát tiết niềm oán hận trong lòng.

Lúc mặt trời sắp lặn, y thị đã tìm đến khu rừng náu thân của Mai Ngâm Tuyết, vừa bước chân vào bụi cỏ, bỗng nghe "rầm" một tiếng, tức khắc mười mấy nhánh cây từ trong lá bật ra bắn theo mười mấy hòn đá nhọn, bay vun vút với lực đạo rất mạnh.

Đắc Ý phu nhân giật mình kinh hãi, vội lách người tránh qua, nào ngờ chưa kịp đứng vững, bỗng lại có mười mấy hòn đá nhọn từ dưới đất bật lên.

Y thị thét lên một tiếng thảng thốt, tức khắc phóng vọt ra khỏi rừng, song cũng vẫn bị trúng vào vai đau buốt.

Y thị toét miệng mắng:

- Ả tiện nhân họ Mai kia, ngươi dám ra đây không?

Chỉ nghe trong rừng vang lên một chuỗi cười lạnh lùng, Mai Ngâm Tuyết nhẹ nhàng bước trên ngọn cỏ đi ra, xiêm áo phất phới như nàng tiên lướt đi trên sóng.

Phi hành trên cỏ vốn đã là khinh công tuyệt đỉnh, song thông thường cũng chỉ có tài lướt đi trên cỏ, còn như bước thư thả ung dung như Mai Ngâm Tuyết thì Đắc Ý phu nhân quả chưa từng nghe và thấy bao giờ.

Y thị không khỏi kinh hoàng nói:

- Ngươi... ngươi... ai đã giải huyệt cho ngươi?

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Ngươi có biết một thân công lực của bổn cô nương sau khi bị Long Bố Thi hủy đi mà còn có thể tự khôi phục được sá gì là ngươi chỉ điểm vào huyệt đạo?

Nàng chẳng những có thể ung dung bước trên ngọn cỏ mà còn cất tiếng nói được.

Đắc Ý phu nhân càng thêm kinh khiếp, y thị đâu thể nào ngờ được trong bụi cỏ có chôn mấy mươi trụ gỗ hết sức kiên cố.

Mai Ngâm Tuyết mỉm cười nói tiếp:

- Bổn cô nương đã chuẩn bị sẵn một chỗ rất là mát mẻ, ngươi đã đến đây rồi, xin mời vào đây nghỉ một lát, thế nào?

Nội lực của nàng chưa hồi phục, sức khỏe còn rất yếu đuối, mặc dù đứng trên trụ gỗ mà cũng vẫn chao đảo chực ngã.

Đắc Ý phu nhân thấy vậy càng tưởng là khinh công của nàng đã đến mức siêu đẳng đâu còn dám tiến vào, có điều là trong lòng hãy còn chút nghi ngờ, nếu nội lực của Mai Ngâm Tuyết đã khôi phục thì tại sao lời nói lại yếu ớt như vậy?

Mai Ngâm Tuyết đảo tròn mắt, mỉm cười uể oải nói:

- Nội lực của bổn cô nương chưa hồi phục hẳn, ngay cả nói cũng chẳng có hơi sức, nếu ngươi muốn chuyện trò, xin mời hãy vào đây, trong rừng cũng chẳng có sự mai phục gì lợi hại, không thể nào gây tổn thương cho ngươi được đâu.

Đắc Ý phu nhân thừ ra một hồi, Mai Ngâm Tuyết càng mời mọc thì y thị lại càng không dám vào, y thị thầm nhủ:

- Thì ra ả giả vờ để gạt gẫm mình!

Bèn cười phá lên nói:

- Ngươi gạt ai chứ đừng hòng gạt lão nương, lão nương không mắc lừa ngươi đâu.

Đoạn quay người phóng vút đi. Mai Ngâm Tuyết trông theo đến khi Đắc Ý phu nhân khuất dạng mới đưa lưng bàn tay lên lau mồ hôi trán, thầm nói:

- May thay!

oOo Đắc Ý phu nhân kể lại câu chuyện trên tất nhiên là không được tường tận như vậy. Sau cùng y thị nói:

- Hôm ấy sau khi quay trở về, lão nương vì sợ ả tiện nhân đó có thể mò đến ám toán, bèn cất một ngôi nhà trên cây và đặt nhiều cạm bẫy khắp xung quanh. Hừ hừ!

Mặc dù ả ta xảo quyệt như hồ ly, nhưng lão nương dễ thường lại thua kém, lão nương không dám đến khu rừng của ả ta, nhưng ả ta cũng không dám đến đây.

Nam Cung Bình nghe Mai Ngâm Tuyết bình yên vô sự, bất giác thở phào thầm nhủ:

- Thì ra những bẫy rập này là để đối phó với Mai Ngâm Tuyết, vậy ra khinh công của mình há chẳng đã tương đương với Mai Ngâm Tuyết, cho nên mới bị rơi vào bẫy rập.

Chàng đâu biết khinh công của mình hiện đã cao hơn Mai Ngâm Tuyết mấy phần, chỉ bởi Đắc Ý phu nhân đã ước lượng quá cao khinh công của Mai Ngâm Tuyết, và Nam Cung Bình trong khi ấy, thể lực bị suy giảm.

Đắc Ý phu nhân với giọng căm hờn nói:

- Điều đáng hận là ả tiện nhân ấy độc chiếm lấy chiếc thuyền vỡ, suốt ngày lùng đùng tu sửa, cứ sợ ả ta sửa xong rời khỏi đảo bỏ lại lão nương già chết trên hòn đảo khốn khiếp này, nhưng... nay lão nương đã có ngươi, không còn sợ ả ta bỏ đi nữa...

Đoạn vỗ vai Nam Cung Bình buông tiếng cười vang.

Nam Cung Bình thót người, gằn giọng nói:

- Bà nói vậy nghĩa là sao?

- Người đa tình như Mai Ngâm Tuyết, đã kết nghĩa phu thê với ngươi, nỡ lòng nào để một thiếu niên anh tuấn như ngươi ở lại đây bầu bạn với lão nương?

Nam Cung Bình tức giận:

- Bà định dùng tôi để uy hiếp nàng phải không?

Đắc Ý phu nhân cười:

- Ngươi cũng thông minh lắm!

Đoạn bồng Nam Cung Bình lên phóng đi, băng qua khu rừng ấy là một dãy nham thạch đen ngòm, tiếng sóng biển rì rầm theo gió vọng tới.

Nam Cung Bình phóng mắt nhìn, chỉ thấy bên kia nham thạch lại có một khu rừng, chàng biết trong khu rừng ấy hiện đang có mặt Mai Ngâm Tuyết, người mà chàng đã ngày mong đêm nhớ, con tim liền đập rộn rạo, vừa định cất tiếng kêu gọi, ngờ đâu đã bị Đắc Ý phu nhân điểm vào á huyệt và nói.

- Hãy im lặng.

Đoạn giấu Nam Cung Bình vào sau một tảng đá, rồi mới sải bước đi lên trên một mõm đá lớn tiếng gọi:

- Mai Ngâm Tuyết... họ Mai kia, ra đây mau!

Tiếng gọi lảnh lót đã làm cho vài cánh chim đêm trong rừng kinh hãi, vội vàng vỗ cánh bay vút lên cao.

Liền tức trong rừng vang lên một chuỗi cười dài, Mai Ngâm Tuyết tay cầm một nhánh cây đủng đỉnh đi ra, trên người nàng là chiếc áo dài bằng buồm thuyền, tuy đơn sơ song rất sạch sẽ, hệt như một nữ thần trong rừng hoang, trên mặt phảng phất nụ cười duyên dáng nói:

- Tỷ tỷ lại đến ư? Xin mời vào!

Đắc Ý phu nhân cười khanh khách:

- Hiền muội, đã lâu không gặp, hiền muội lại càng kinh đẹp thêm lên nữa đấy.

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Hôm qua tiểu muội có săn được mấy con thỏ ngon lắm, tỷ tỷ có muốn vào thưởng thức không?

Hai người vui vẻ chuyện trò, lời lẽ thân mật, mặt cười dịu ngọt, song trong lòng đôi bên đều muốn nuốt chửng đối phương.

Nam Cung Bình vừa nghe tiếng nói của Mai Ngâm Tuyết, lòng vui mừng lẫn đau xót, thật hận cho mình miệng không thể nói, người không động đậy được, nhất thời lòng ngực cơ hồ vỡ tung.

Mai Ngâm Tuyết mắt đảo tròn cười:

- Trông tỷ tỷ hôm nay hớn hở thế này, có việc gì vui mừng phải không?

- Đúng vậy nghe đâu hiền muội đã sắp sửa xong thuyền, nên tỷ tỷ rất lấy làm vui mừng.

Mai Ngâm Tuyết cười khúc khích:

- Ô, tỷ tỷ tốt quá, rất tiếc là hiền muội chỉ ra đi một mình, tỷ tỷ sẽ càng hiu quạnh hơn và... khi tỷ tỷ chết đi, không có lấy một người chôn cất, có thể sẽ bị kiến ăn mất xác. Ôi! Tiểu muội rất lấy làm áy náy!

Đắc Ý phu nhân lòng thầm mắng, song ngoài mặt lại mỉm cười nói:

- Ô, hiền muội đã quan tâm cho tỷ tỷ quá nhưng tỷ tỷ sẽ chẳng bao giờ không có người chôn cất đâu.

Mai Ngâm Tuyết cười hì hì:

- Tiểu muội vốn định ở lại đây chôn cất cho tỷ tỷ, nhưng chỉ sợ tỷ tỷ già mà không chết, tiểu muội chẳng thể nào chờ đợi nỗi, đành phải ra đi trước.

- Tỷ tỷ biết hiền muội chỉ nói đùa thôi chứ hiền muội không bao giờ ra đi đâu, sẽ để thuyền lại cho tỷ tỷ ra đi một mình, đúng không nào?

Mai Ngâm Tuyết cố nén cười:

- Rất đúng. Rất đúng! Khá khen cho tỷ tỷ đã nghĩ được như vậy.

Sau cùng vẫn không nén được, bật cười thành tiếng. Nàng càng nghĩ càng thấy nực cười, bất giác cười sặc sụa, cơ hồ chảy cả nước mắt.

Đắc Ý phu nhân cười to hét:

- Ý nghĩ ấy tuyệt không? Cho hiền muội hay, ý nghĩ ấy không phải là của tỷ tỷ đâu, mà là của một người khách mới đến đây ngày hôm nay.

Mai Ngâm Tuyết cười:

- À, thật ư? Vậy là người khánh của tỷ tỷ hẳn là rất thông minh, y là ai thế?

- Nam Cung Bình!

Mai Ngâm Tuyết giật nảy mình, tiếng cười im bặt, thảng thốt nói:

- Nam Cung Bình đã đến đây ư?

Đắc Ý phu nhân chầm chậm đưa tay lên vén tóc:

- Không sai, y đã đến đây! Hiền muội có muốn gặp y chăng? Y thì rất tha thiết mong được gặp hiền muội đấy.

Mai Ngâm Tuyết nghe lòng xao động dữ dội, song ngoài mặt vẫn ra chiều thản nhiên.

Đắc Ý phu nhân ngẩn người giây lát, đoạn lớn tiếng nói:

- Thế nào? Chả lẽ hiền muội không muốn gặp y?

Mai Ngâm Tuyết suy nghĩ thật nhanh, chậm rãi nói:

- Vì sao tiểu muội lại không muốn gặp y chứ?

Đắc Ý phu nhân cười khúc khích:

- Vậy mới phải chứ, tỷ tỷ đã biết trước hẳn hiền muội cũng rất muốn gặp y.

Mai Ngâm Tuyết bỗng lại nói:

- Vì sao tiểu muội lại muốn gặp y? Tiểu muội xem y như đã chết từ lâu rồi, hạng đàn ông bạc bẽo kia, gặp hay không cũng vậy thôi.

Đắc Ý phu nhân sửng sốt, ngưng cười, lập tức biến sắc nói:

- Chả lẽ hiển muội đã quên mất sơn minh hải thệ giữa hai người? Đã quên mất tình nghĩa phu thê? Hiền muội đã từng nói là sẽ mãi mãi chung tình với y, chả lẽ thảy đều là những lời giả dối hay sao?

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng:

- Không sai, tiểu muội đã từng thủy chung một lòng với y, nhưng bây giờ thì lại vô cùng căm hận, khi ở trên Chư Thần đảo, tiểu muội đã cầu xin y mở mắt ra nhìn tiểu muội dù chỉ một lần mà y cũng không chịu, vậy thì giờ đây vì lẽ gì mà tiểu muội cần gặp y, vì lẽ gì chứ?

Giọng nói nàng mỗi lúc càng cao, dường như lòng ngập đầy khích phẫn.

Đắc Ý phu nhân mặt biến sắc dữ dội, giọng hơ hải:

- Hẳn là y có rất nhiều nỗi khổ tâm nên không muốn gặp hiền muội, nhưng y quả thực là một người đàn ông hòa nhã đa tình và thật lòng thủy chung với hiền muội, hiền muội tuyệt đối không nên làm như vậy.

Y thị vốn tưởng hẳn có thể dùng Nam Cung Bình để uy hiếp Mai Ngâm Tuyết, khiến Mai Ngâm Tuyết phải vâng lệnh y thị, y thị đến đây với lòng đầy đắc ý và hy vọng, nào ngờ Mai Ngâm Tuyết lại không hề quan tâm đến Nam Cung Bình. Thế là niềm hy vọng của y thị đã trở thành thất vọng, đắc ý trở thành sợ hãi, vội hết lời biện hộ cho Nam Cung Bình.

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy:

- Nếu tỷ tỷ cho y là một người đàn ông hòa nhã đa tình, vậy thì cứ bảo y bầu bạn với tỷ tỷ. Hứ! Có một người đàn ông lý tưởng như vậy bầu bạn với tỷ tỷ, tiểu muội cũng có thể yên tâm ra đi.

Chưa dứt lời, quay người bỏ đi vào rừng.

Đắc Ý phu nhân hoảng hốt quát:

- Hãy khoan!

Mai Ngâm Tuyết không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Tiểu muội đã nhường cả chồng cho tỷ tỷ, tỷ tỷ còn chưa hài lòng ư? Còn muốn nói gì nữa?

Đắc Ý phu nhân mặt tiu nghỉu, hoàn toàn mất hẳn vẻ đắc ý, giọng run run nói:

- Tỷ tỷ già nua xấu xí thế này, làm sao xứng đáng với y. Còn hai người nam tài nữ mạo, là một đôi giai ngẫu...

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng ngắt lời:

- Đó chính là điều tỷ tỷ muốn nói phải không?

Đoạn cất bước đi, Đắc Ý phu nhân lớn tiếng:

- Khoan đã, người ta đã cực khổ tìm kiếm hiền muội, dù thế nào hiền muội cũng phải gặp y một lần chứ!

Mai Ngâm Tuyết chững bước:

- Gặp hay không thì cũng vậy, thôi thì gặp một lần nữa cũng chẳng sao!

- Chờ một chút, tỷ tỷ lập tức đưa y đến ngay.

Đắc Ý phu nhân phóng đi như bay, thị vốn muốn để cho Mai Ngâm Tuyết hết lời cầu khẩn rồi mới đưa Nam Cung Bình ra, ngờ đâu tình thế lại đảo ngược, chính thị phải cầu khẩn Mai Ngâm Tuyết, thật là đáng nực cười.

Nam Cung Bình lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai người lòng ngổn ngang biết bao cảm xúc, lúc đau xót lúc lại vui mừng, lúc thất vọng lúc lại phẫn khích.

Chàng thầm nhủ:

- Ngay như Đắc Ý phu nhân mà còn hiểu mình hẳn có nỗi khổ tâm riêng, vậy mà Mai Ngâm Tuyết lại chẳng có chút thông cảm với mình.

Nghĩ đến đây lòng không khỏi sục sôi máu nóng, bỗng lại thay đổi ý nghĩ:

- Tâm kế của nàng rất sâu sắc, hay chẳng qua nàng đã hiểu thấu dụng ý của Đắc Ý phu nhân nên mới giả vờ như vậy...

Nam Cung Bình đang phân vân thì Đắc Ý phu nhân đã lướt nhanh đến, cúi xuống sửa lại y phục và mái tóc cho chàng, gằn giọng nói:

- Hãy cố gắng van cầu y thị, nhất định phải làm cho y thị động lòng mà lượng thứ cho ngươi, hiểu chưa? Bằng không... hừ hừ, ngươi hiểu rất rõ, lão nương việc gì cũng có thể làm được cả.

Nam Cung Bình cắn chặt răng lặng thinh.

Đắc Ý phu nhân bồng chàng lên bước ra khỏi tảng đá.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn, chỉ thấy một bóng người mảnh mai đứng quay lưng về phía này, lập tức nghe lòng đau nhói, cất tiếng gọi:

- Ngâm Tuyết...

Người Mai Ngâm Tuyết tựa hồ thoáng rung động, song vẫn không quay đầu lại.

Đắc Ý phu nhân gượng cười nói:

- Hiền muội xem này, tỷ tỷ chẳng đã mang người đến cho hiền muội là gì? Vì nhớ nhung hiền muội mà chàng ta đã tiều tụy đến thế này, ngay tỷ tỷ trông thấy cũng phải xót xa.

Một hồi rất lâu Mai Ngâm Tuyết mới chầm chậm quay lại song mặt vẫn ra vẻ hết sức lạnh lùng.

Đắc Ý phu nhân vội nói:

- Hiền muội hãy xem, hai người đã trải qua biết bao biến cố, giờ đây đã được trùng phùng. Ô! Thật là một điều rất đáng mừng, tỷ tỷ mừng quá...

Y thị miệng nói mừng mà mặt thì tiu nghĩu, ánh mắt ngập vẻ căm thù, chẳng có chút vẻ vui mừng nào cả.

Nam Cung Bình thấy Mai Ngâm Tuyết lạnh nhạt với mình như vậy, ngàn vạn lời chất chứa trong lòng định nói ra đều bị nghẽn nơi cổ họng, biến thành một tảng đá ngàn cân đè nặng lên tim.

Đắc Ý phu nhân giật tay áo Nam Cung Bình nói:

- Nói đi, chả lẽ không vui mừng được gặp lại nàng hay sao? Có điều gì cứ việc nói ra, chả lẽ còn mắc cỡ hay sao?

Mai Ngâm Tuyết sầm mặt gắt:

- Có gì để nói nữa, không gặp y thì còn đỡ, gặp mặt y tiểu muội thấy căm hận quá, mau mang y đi khỏi đây ngay.

Đắc Ý phu nhân lớn tiếng:

- Hiền muội đã đoạn tuyệt ân nghĩa với y thật ư?

Mai Ngâm Tuyết giọng căm hờn:

- Đúng vậy!

Đắc Ý phu nhân bỗng cười nham hiểm:

- Vậy thì để tỷ tỷ dùng thủ pháp ngũ âm điểm cho y tàn phế kỳ kinh bát mạch để cho sự đau đớn khủng khiếp hành hạ rồi miệng hộc máu đen mà chết, để xem ngươi thật sự có đau lòng hay không?

Quả nhiên vung tay điểm vào tàn huyệt của Nam Cung Bình, đồng thời liếc mắt lén nhìn Mai Ngâm Tuyết, chỉ mong nàng ra tay giải cứu.

Nào ngờ, Mai Ngâm Tuyết lại cười khẩy nói:

- Xin cứ tự tiện, chỉ mong tỷ tỷ động thủ ngay tại đây để cho tiểu muội được chứng tận mắt cảnh y bị hành hạ, đồng thời cũng để cho tỷ tỷ thấy Mai Ngâm Tuyết này có động lòng hay không!

Đắc Ý phu nhân ngớ người chững tay lại, nhảy dựng lên, giậm chân toét miệng mắng:

- Rõ là tiện nhân vô tình bạc nghĩa, lại đành tâm mưu sát thân phu, thảo nào giới giang hồ đã gọi ngươi là lãnh huyết, máu của ngươi quả còn lạnh hơn rắn độc, lòng dạ ngươi cũng ác độc hơn loài rắn rết.

Mai Ngân Tuyết ngửa mặt cười vang:

- Đa tạ đã quá khen, nếu máu của Mai Ngâm Tuyết này mà không lạnh thì đã chết lâu rồi.

Bỗng ngưng nói, từ trong lòng lấy ra một đôi chuông vàng rất nhỏ, tiện tay ném ra "keng" một tiếng rơi xuống bên chân Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng, chỉ nghe nàng trầm giọng nói:

- Đó là tín vật ngươi đã tặng cho ta vào hôm thành hôn, giờ hoàn trả cho ngươi, kể từ nay giữa hai ta chẳng còn dính dáng với nhau, ngươi đừng bao giờ quấy rầy ta nữa.

Nam Cung Bình nghe như một lưỡi dao nhọn đâm thẳng vào lòng, hai tai lùng bùng cổ họng uất nghẹn.

Đắc Ý phu nhân giận dữ:

- Rõ là tiện nhân vô sĩ, người ta thôi vợ mà ngươi lại đi thôi chồng, từ xưa đến nay tuy có rất nhiều người đàn bà vô sĩ độc ác, nhưng không một ai sánh bằng với ngươi.

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy:

- Thật ư? Vậy mà ta cữ ngỡ đàn bà vô sỉ độc ác là ngươi đấy chứ!

Đắc Ý phu nhân điên tiết giậm chân:

- Nam Cung Bình, sao ngươi không chịu lên tiếng hả? Ngươi... ngươi...

Nam Cung Bình đau lòng, đến đây thần kinh cơ hồ tê liệt, thờ thẫn nói:

- Ngâm Tuyết, tôi thật có lỗi với nàng, không dám trách nàng đã đối xử với tôi như vậy. Nàng còn trẻ, cuộc đời còn dài, chỉ mong mai sau nàng tìm được một người chính đáng sống một cách đường hoàng, chứ đừng...

Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng:

- Không cần ngươi phải nhọc tâm, trên đời thiếu gì đàn ông...

Bỗng quay phắt đi, cười rộ nói tiếp:

- Thuyền đã sửa xong rồi, ta đi đây!

Trong tiếng cười vang, nàng phi thân vào rừng. Sau đó tiếng cười của nàng lập tức thay bằng tiếng khóc, người chao đảo hai lượt, nghẹn ngào khẽ nói:

- Tiểu Bình, hãy lượng thứ cho thiếp, nếu không như vậy thì chẳng thể nào qua mắt được Đắc Ý phu nhân...

Chưa nói dứt lời đã há miệng phún ra một ngụm máu tươi, nàng gắng gượng đi thêm vài bước, tìm một nơi kín đáo chầm chậm ngồi xuống. Nàng hiểu rất rõ Đắc Ý phu nhân hung tàn độc ác, nên đã giả vờ đoạn tuyệt nghĩa ân với Nam Cung Bình hầu làm cho Đắc Ý phu nhân thất vọng.

Song nàng đã phải trả giá quá nặng, đã khiến cho Nam Cung Bình thương tâm, và lòng nàng cũng vô vàn đau đớn. Những lời lẽ sau cùng của Nam Cung Bình càng khiến lòng nàng tan nát, bởi niềm đau vượt quá sức chịu đựng của con tim, nên đà trở thành máu tươi phún ra miệng.

Nàng đưa tay nhẹ lau vết máu nơi khóe miệng, nụ cười bỗng thoáng hiện trên môi, bởi nàng biết màn kịch vừa qua của mình đã hết sức thành công. Đắc Ý phu nhân dù gian xảo đến mấy củng vẫn bị nàng phỉnh gạt, nàng khẽ lẩm bẩm:

- Đắc Ý phu nhân, mụ hãy đến đây, trong khu rừng này có biết bao bẫy rập đang chờ đợi mụ đấy. Mụ tưởng ta đã ra đi rồi, lẽ nào mụ lại không đến?

Một cảnh tượng tựa hồ hiện ra trước mắt nàng.

Đắc Ý phu nhân bị treo ngược trên cây quằn quại rồi chết. Sau đó, nàng có thể ngã vào lòng Nam Cung Bình, bấy giờ dĩ nhiên Nam Cung Bình đã thấu hiểu nỗi khổ tâm của nàng, lúc ấy hai người sẽ khóc lóc kể lể về nỗi nhớ nhung và đau khổ của mình, rồi thì cùng nhau lên thuyền ra khơi... rồi thì cùng nhau sống trong những tháng ngày hạnh phúc vui vầy, rồi thì.. Sau khi phún ra một ngụm máu tươi, toàn thân nàng rã rời bải hoải, giờ đây vừa nhắm mắt liền đắm chìm trong mộng đẹp ngập tràn hạnh phúc...

Nam Cung Bình dõi mắt theo đến khi Mai Ngâm Tuyết khuất dạng, lòng khích động dữ dội bỗng cảm thấy cổ họng nong nóng, rồi thì không nén được, há miệng phún ra một ngụm máu tươi.

Đắc Ý phu nhân giậm chân lia lịa, không ngớt mắng chửi, đi tới đi lui bên cạnh Nam Cung Bình. Đột nhiên y thị chững bước, vung tay vỗ vào huyệt đạo Nam Cung Bình, lớn tiếng nói:

- Đàn ông gì mà vô dụng quá, hãy mau đuổi theo trói người đàn bà vô sỉ ấy vào cây cho một trận đòn roi...

Nam Cung Bình ngồi dưới đất không nhúc nhích, lẩm bẩm:

- Để nàng ta đi thôi... để nàng ta đi thôi...

Đắc Ý phu nhân tức giận:

- Để ả ta đi ư? Hắc, ngươi còn là một nam nhân đại trượng phu nữa không?

Ngươi ở hoang đảo này chịu cực khổ, lại để cho ả tìm vui với những người đàn ông khác, nếu biết ả ta cùng là vợ của mấy trăm người, chẳng những ngươi phải thẹn với người, còn thẹn với ma quỷ, mà ngay sư phụ sư huynh ngươi, tổ tông tám đời của ngươi cũng bị nhục nhã, ngươi có xứng đáng với tổ tông ngươi chăng?

Nam Cung Bình hai tay nắm chặt, nghiến răng vụt đứng lên.

Đắc Ý phu nhân tưởng đâu lời lẽ của mình khích động được Nam Cung Bình, liền mừng rỡ nói:

- Đi, đi mau!

Y thị định lợi dụng Nam Cung Bình vào trước phá bẫy rấp, rồi y thị mới theo vào sau.

Nào ngờ Nam Cung Bình thừ ra một hồi, song lại ngồi bệt xuống đất. Đắc Ý phu nhân nghiến răng căm tức, đảo quanh mấy vòng ở ngoài rừng, bỗng lại đến gần điểm huyệt Nam Cung Bình rồi nói:

- Đi qua bên kia!

Nam Cung Bình đã hoàn toàn ngây dại, y thị vung chỉ điểm tới mà không hề biết tránh né.

Đắc Ý phu nhân nghĩ rằng hướng chính diện hẳn là có nhiều bẫy rập, nên y thị bèn hướng sang mặt khác, đi được nửa vòng, chỉ thấy một dãy mỏm đá đen thẳng đứng, bên dưới chính là cánh rừng.

Đắc Ý phu nhân thoáng ngẫm nghĩ, tìm đến hai hòn đá lửa, Nam Cung Bình giật mình buột miệng nói:

- Phóng hỏa ư?

Đắc Ý phu nhân đanh giọng:

- Không sai! Lão nương đốt sạch cánh rừng này, để xem ả ta còn có bẫy rập gì nữa!

Phải biết sở dĩ y thị chần chừ không dám phóng hỏa là vì sợ mình hỏa công Mai Ngâm Tuyết, Mai Ngâm Tuyết dễ thường không thể hỏa công lại mình, như vậy toàn đảo sẽ bị thiêu cháy thành tro tàn, hai người cũng chẳng còn cách nào sống được.

Song giờ đây y thị đã không còn lo nghĩ đến nữa, bèn tìm đến một số cành lá khô đốt cháy lên, từ trên mỏm đá ném xuống.

Gió mạnh rừng khô, thoáng chốc đã rực cháy, khói đen bốc lên ngút trời.

Đắc Ý phu nhân cười ha hả:

- Phen này xem ngươi còn cách gì nữa, trừ phi...

Nam Cung Bình lạnh lùng ngắt lời:

- Giả sử nàng định ở lại thêm nửa hôm, bà phóng hỏa đốt rừng, nàng sẽ tức khắc lên thuyền đi ngay, đến khi lửa tắt vào thì cũng đã muộn rồi.

Đắc Ý phu nhân giật nẩy mình, thừ ra một hồi, bỗng cười vang nói:

- Vậy thì mọi người cùng chết luôn thể...

Tả chưởng nhanh như chớp vỗ vào huyệt đạo Nam Cung Bình, hữu chưởng đẩy ra xô chàng xuống mỏm đá, cười như điên nói tiếp:

- Xông vào, xông vào đi...

Nam Cung Bình nhào tới, mắt đã thấy sắp rơi vào lửa đỏ, ngay khi ngàn cân treo sợi tóc, bàn tay chàng bỗng bám trúng vào một chỗ tảng đá nhô ra, chỉ nghe "bình" một tiếng, chân phải chàng trúng vào cổ chân Đắc Ý phu nhân.

Đắc Ý phu nhân đang cười như điên dại, bỗng rú lên một tiếng kinh hoàng, rơi thẳng xuống mỏm đá...

Nam Cung Bình đưa tay lau mồ hôi trán, đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy Đắc Ý phu nhân khắp người bị bén cháy, từ trong lửa đỏ tung mình vọt lên, như điên cuồng lao về phía lửa chưa bốc cháy.

Nào ngờ vừa mới phóng đi hơn mười trượng, y thị bỗng lại rú lên một tiếng kinh hãi rồi ngã nhào, liền tức bị một sợi dây leo to treo ngược lên, và ngay lập tức từ trong lá rậm tên bay ra tới tấp, mấy mươi mũi tên đã có hơn nửa số trúng vào người y thị.

Nam Cung Bình nhắm mắt thầm buông tiếng thở dài, đứng thừ ra một hồi, đoạn phi thân quay trở về lối cũ, lớn tiếng kêu la:

- Ngâm Tuyết, Mai Ngâm Tuyết! Y thị đã bị mắc bẫy rồi, nàng có trông thấy không?

Lòng chàng nuôi hy vọng nếu khi nãy Mai Ngâm Tuyết quả đúng là sử dụng mưu kế, thì giờ đây nghe tiếng kêu gọi của chàng hẳn sẽ lộ mặt ngay, song trong rừng im phăng phắc chẳng chút động tĩnh, tất nhiên chàng không bao giờ nghĩ tới Mai Ngâm Tuyết hiện đã hôn mê bất tỉnh, lớn tiếng kêu gọi một hồi, chàng vô cùng thất vọng và bi phẫn, bỗng hét lớn một tiếng rồi phóng thẳng vào rừng.

Trong cơn hoảng loạn, Nam Cung Bình đã quên mất trong rừng đâu đâu cũng có bẫy rập, nên vào chưa đầy một trượng thì chàng đã bị vướng ngã, chỉ nghe vù một tiếng, một tảng đá to từ trên tán lá rơi xuống, trúng vào lưng chàng, chàng lại phún ra một ngụm máu tươi ngất xỉu ngay tại chỗ.

Gió biển thổi lồng lộng, lửa cháy mỗi lúc càng to.

Mắt thấy chẳng bao lâu nữa hòn đảo hoang này sẽ trở thành một vùng biển lửa, mà ba người trên đảo vẫn bất tỉnh nhân sự, ngọn lửa vô tình dần tiến tới gần, chỉ chốc lát nữa thôi sẽ nuốt chửng ba người...

Chiếc Thuyền Định Mệnh

Trời xanh bao la, biển cuồn cuộn sóng xô, một chiếc thuyền buồm xuất hiện phía chân trời.

Chiếc thuyền này hết sức lộng lẫy và kỳ dị, như được kết bởi những dải lụa gấm ngũ sắc rực rỡ, dù là những thủy thủ từng trải bao năm trên biển cả cũng chưa từng gặp một chiếc thuyền kỳ dị đến thế bao giờ.

Những thuyền phu trên thuyền thảy đều mặc áo bảy màu do vô số gấm vụn kết thành, và tóc ngắn ngang mày, nhìn kỹ thì ra đó là nữ nhân, song người nào cũng khỏe mạnh chẳng kém gì những đại hán vạm vỡ.

Một phụ nữ tóc ngắn đứng chống nạnh trên mạn thuyền, bỗng la lớn:

- Đất liền!

Một thiếu niên y phục sang trọng từ trong khoang thò đầu ra khỏi rèm châu, phóng đến bên phụ nữ nọ, phóng tầm mắt nhìn, thấy phía xa quả nhiên xuất hiện một dải lục địa, đôi mày liền thư giản khoát tay nói:

- Giương buồm quay lại, tiến tới hết lực!

Những phụ nữ trên thuyền lập tức dạ ran, bởi họ đã lênh đênh trên biển cả rất lâu, giờ bỗng gặp đất liền tất nhiên là phải hết sức vui mừng.

Một giọng nói trong trẻo từ trong rèm châu cất lên:

- Đã trông thấy đất liền thật hở?

Hai thiếu nữ xinh đẹp từ trong khoang sóng vai bước ra, một người trang điểm rất đậm, cũng mặc áo gấm bảy màu, tóc búi cao với dải lụa xanh, bông tai lủng lẳng không ngớt khua leng keng trong gió, trông hệt như một nàng tân nương mới về làm vợ người.

Người kia thì phớt tô mày dài, không điểm trang son phấn, trông càng kiều diễm hơn.

Hai người tuy trang sức khác nhau, song vẻ mặt thảy đều có anh khí khiếp người, có điều thiếu phụ diễm trang thần sắc hớn hở, còn thiếu nữ áo xanh thì trong ánh mắt ngập vẻ lo âu và u oán.

Thiếu niên y phục sang trọng ngoảnh lại cười nói:

- Không sai, phía trước chính là đất liền.

Thiếu phụ diễm trang khẽ buông tiếng thở dài:

- Những mong đó chính là Chư Thần đảo theo lời đồn đại, kẻo vị muội muội này suốt ngày lo rầu, chỉ mới mấy hôm mà đã gầy gò biết bao.

- Chẳng những nàng ấy lo lắng, mà chính ngu huynh...

Thiếu niên nọ bỗng im bặt, thì ra chàng ta vừa trông thấy một luồng khói dày đặc từ trên đảo bốc lên, liền biến sắc quát:

- Trên đảo phát hỏa!

Thiếu phụ diễm trang mắt rực lên:

- Trên đảo có lửa ắt cũng có người, nếu đây quả đúng là Chư Thần đảo!

Thiếu nữ áo xanh nhướng mày, gương mặt lạnh lùng bỗng ửng hồng lên bởi khích động.

Thiếu niên nọ vung tay quát:

- Mau lên, mau lên! Trên đảo lửa cháy lan rất nhanh, chúng ta cần phải đến nơi trước khi lửa cháy lan rộng, bằng không... bằng không...

Lòng chàng như có một dự cảm chẳng lành, song đưa mắt nhìn thiếu nữ áo xanh, liền nén lại không thốt ra.

Thuyền xuôi gió lướt tới, lát sau đã vào đến gần bờ, thuyền chưa cập bờ thì thiếu niên nọ, thiếu phụ diễm trang và thiếu nữ áo xanh đã cùng tung mình lên như ba cánh chim hải yến bay lướt lên đảo.

Thiếu nữ áo xanh ra chiều nôn nóng nhất, mũi chân điểm nhẹ lên mỏm đá, lập tức phi thân về phía khu rừng phát hỏa.

Thiếu niên nọ và thiếu phụ diễm trang phóng lên một mỏm đá cao, lớn tiếng nói:

- Trên đảo có người không?

Lát sau vẫn không có tiếng trả lời. Thiếu phụ diễm trang thoáng cau mày nói:

- Nếu trên đảo có người, sao lại không có tiếng trả lời, xem chừng...

Thiếu niên nọ bỗng hét lớn:

- Xem kìa, bên kia là gì vậy?

Thiếu phụ diễm trang liền nhìn theo hướng chỉ của chàng ta, chỉ thấy trong lửa đỏ ngút trời loáng thoáng như có một bóng người lơ lửng trên không, hai người đưa mắt nhìn nhau, thiếu niên nọ cấp tốc cởi áo dài ra, bao bọc lấy đầu.

Thiếu phụ diễm trang biến sắc:

- Nguy hiểm lắm, phu quân...

Thiếu niên nọ khẽ vỗ tay mỉm cười:

- Ngu huynh đã sợ nguy hiểm bao giờ, trên cõi đời có sự nguy hiểm nào tổn thương được ngu huynh kia chứ!

Chàng ta tuy mỉm cười mà nói, song giọng điệu ngập đầy hào khí và tự tin.

Thiếu phụ diễm trang khẽ thở dài:

- Đi đi, nhớ hãy thận trọng...

Thiếu niên nọ đưa tay rút từ nơi lưng ra một ngọn thương bạc cán dẻo, rung tay vung lên, ánh bạc chớp ngời, rồi thì thân hình vạm vỡ của chàng ta đã thuận thế phóng xuống mỏm đá, lao nhanh vào rừng lửa.

Những thấy một vòng sáng bạc lao vút qua lửa đỏ tiến nhanh vào rừng, thiếu phụ điễm trang mặt đầy vẻ quan hoài, chăm chú nhìn theo bóng dáng chàng ta.

Thiếu niên nọ quét mắt nhìn, chỉ thấy một nữ nhân xấu xí bị treo ngược trên một ngọn cây to, người đầm đìa máu tươi, mái tóc dài rối bời buông rủ xuống và đã bén cháy, nếu chàng đến muộn một bước thì nữ nhân này ắt hẳn bị cháy thành than.

Chàng chẳng chút chần chừ, tung mình lên cắt đứt dây treo, một tay cắp lấy nữ nhân nọ, tay kia múa tít thương bạc hộ thân, lao nhanh trở ra, phóng lên mỏm đá.

Thiếu phụ diễm trang lập tức buông cả hai tay vỗ tắt vài đóm lửa trên người chàng, thở phào một hơi dài rồi nói:

- Phu quân không sao chứ?

Thiếu niên nọ bật cười:

- Lửa thế này mà cũng cháy được ngu huynh sao?

Thiếu phụ diễm trang nhoẻn cười:

- Xem đó, lúc nào cũng ra bộ không biết sợ hãi là gì, bao giờ thật sự gặp tai nạn thì mới đáng kiếp.

Giọng nói tuy có vẻ hờn dỗi, song kỳ thực ngập đầy trìu mến, đảo mắt nhìn, nói tiếp:

- Người này là ai? Sao bộ dạng lại như thế này?

- Bất kể là ai, trên đảo đã có người thì không phải chỉ có mỗi mình bà ta, chả lẽ bà ta lại tự treo mình lên hay sao?

- Nếu hỏi được bà ấy thì hay quá, chẳng rõ bà ấy đã chết hay chưa?

Thiếu niên nọ xem xét một hồi, đoạn nói:

- Tuy chưa chết, nhưng cũng sắp...

Chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng của thiếu nữ áo xanh từ xa vọng đến:

- Đây rồi! Nam Cung Bình... quả là ở đây...

Thiếu niên nọ và thiếu phụ diễm trang cùng rúng động cõi lòng, mừng rỡ reo lên:

- Quả nhiên nàng ta đã tìm gặp Nam Cung Bình.

Đồng thời hai người đã phóng như bay về phía phát ra tiếng nói, được mấy mươi trượng chỉ thấy

thiếu nữ áo xanh đang bồng một người trong lòng và ngồi trên một tảng đá, vẻ mặt vui mừng nhưng ràn rụa nước mắt, giọng hoảng hốt nói:

- Đến đây mau, y đã thọ thương rồi!

Thiếu niên nọ và thiếu phụ diễm trang kinh hãi, đồng thanh nói:

- Có nặng lắm không?

Thiếu nữ áo xanh nói:

- Nặng lắm, cũng may chỉ là ngoại thương, tôi đã cho uống thuốc rồi...

Thiếu niên nọ nói:

- Để tôi chữa thương cho!

Đoạn bỏ nữ nhân xấu xí Đắc Ý phu nhân xuống, hai tay áp vào ngực Nam Cung Bình, dùng nội công thông mạch hoạt huyết cho chàng để phát tán dược lực...

Thiếu phụ diễm trang lấy ra một chiếc khăn lụa lau nước mắt cho thiếu nữ áo xanh, thở dài nói:

- Khùng quá đi, đã tìm gặp rồi mà còn khóc gì nữa chứ?

Thiếu nữ áo xanh nghẹn ngào:

- Tiểu muội đâu... có khóc, tiểu muội... mừng quá...

Miệng nói không khóc mà nước mắt vẫn lả chả rơi xuống.

Chừng một tuần trà sau, thiếu niên nọ mặt đã đầm đìa mồ hôi, và Nam Cung Bình cũng từ từ hồi tỉnh, đảo mắt nhìn, trông thấy ba gương mặt trước mắt, lập tức chàng cảm thấy nỗi xót xa lẫn vui mừng dâng lên ngập lòng, cơ hồ mình đang trong cơn mơ.

Làn thu ba của thiếu nữ áo xanh vừa chạm vào ánh mắt Nam Cung Bình, người bất giác run rẩy, cúi mặt xuống, khẽ buông lỏng cánh tay đang ôm chặt Nam Cung Bình, ánh mắt lộ vẻ vui mừng lẫn e thẹn.

Nam Cung Bình chầm chậm đưa tay lên đặt vào bàn tay thiếu niên nọ, nhếch môi cười nói:

- Địch huynh, cách biệt đã lâu, hôm nay tiểu đệ được gặp lại huynh đài, thật tưởng chừng như đã sang kiếp khác.

Thiếu niên ấy chính là Địch Dương, chàng ta ngửa mặt cười nói:

- Khắp thiên hạ ai có thể giết chết được huynh đệ ta, ngay khi rời Nam Cung huynh, tiểu đệ đã quyết chắc là sẽ có ngày trùng phùng rồi.

Địch Dương ngửa mặt cười là bởi không muốn bị người khác trông thấy mắt mình rướm lệ, trải qua biết bao biến cố gay go, giờ cố nhân lại được trùng phùng, niềm vui sướng ấy đủ khiến cho người nam nhi sắt đá cũng phải rơi lệ.

Nam Cung Bình nhất thời lòng ngổn ngang bao cảm xúc, chẳng biết nên nói gì đây?

Thiếu phụ diễm trang chợt thấy thiếu nữ áo xanh mặt lộ vẻ u oán lẫn thất vọng, liền hiểu ý cười khẩy nói:

- Nam Cung Bình, Diệp cô nương đã cực khổ lặn lội tìm kiếm và cứu sống các hạ, chả lẽ các hạ không trông thấy nàng ấy hay sao?

Nam Cung Bình ngẩn người, đoạn quay sang thiếu nữ áo xanh chính là Diệp Mạn Thanh, ấp úng nói:

- Diệp cô nương, tại hạ... tại hạ...

Diệp Mạn Thanh gượng cười, buồn bã nói:

- Công tử thương thế chưa khỏi, không nên nói nhiều thì hơn!

Nam Cung Bình xúc động buông tiếng thở dài:

- Diệp cô nương, tại hạ thật không biết báo đáp cô nương như thế nào mới phải!

Địch Dương cười to:

- Giao tình giữa hai người như vậy mà còn nói gì đến chuyện báo đáp nữa, Nam Cung huynh, để tiểu đệ dẫn kiến một người với huynh!

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn thiếu phụ diễm trang, ngập ngừng nói:

- Vị này... vị này...

Địch Dương cười vang:

- Vị này chính là em dâu của huynh, vợ của tiểu đệ.

Nam Cung Bình thoáng sửng sốt, mừng rỡ nói:

- Địch huynh, tiểu đệ thật không ngờ Địch huynh đã cưới vợ, quả là rất đáng vui mừng.

Địch Dương cười to:

- Tiểu đệ tuy những gì khác không bằng được Nam Cung huynh, song kết hôn thì mau hơn huynh đài một bước, nếu Nam Cung huynh không chịu kém thì cũng nên cưới vợ nhanh lên mới phải.

Đoạn liếc mắt nhìn Diệp Mạn Thanh, song thấy vẻ mặt Nam Cung Bình bỗng trở nên hết sức đau buồn và nặng nề, bèn ngạc nhiên nói:

- Hôm nay hai huynh đệ ta trùng phùng, lẽ ra nên vui mừng mới phải tại sao...

Nam Cung Bình cười đau xót:

- Cả đời này tiểu đệ không còn dám kết hôn nữa đâu.

Địch Dương sững sờ, song lập tức cười to nói:

- Đại trượng phu chết còn chẳng sợ, chả lẽ lại sợ cưới vợ hay sao?

Nam Cung Bình thở dài:

- Vì tiểu đệ đã kết hôn lâu rồi!

Diệp Mạn Thanh giật thót người. Địch Dương và thiếu phụ diễm trang cùng đưa mắt nhìn nhau, mặt tái hẳn đi, hồi sau Địch Dương mới gượng cười nói:

- À... à... xin chúc mừng Nam Cung huynh, còn đại tẩu đâu rồi? Sao...

- Nàng ư?... Nàng...

Bỗng niềm vui phẫn trào dâng, Nam Cung Bình buông tiếng cười vang nói tiếp:

- Nàng đã ném trả vật định hôn, nàng căm hận tiểu đệ thấu xương, không bao giờ muốn gặp tiểu đệ, và tiểu đệ cũng không muốn gặp nàng nữa.

oOo Hãy nói về Mai Ngâm Tuyết trong khi nàng hôn mê, bỗng cảm thấy xung quanh nóng rực, mở choàng mắt nhìn, những thấy bốn bề mơ hồ đã trở thành biển lửa.

Nàng kinh hãi, vội đứng bật lên, tự mắng thầm:

- Mai Ngâm Tuyết ơi, sao ngươi lại ngất xỉu thế này, nếu Nam Cung Bình có mệnh hệ nào thì ngươi còn sống được trên đời nữa chăng?

Bỗng nàng nóng như thiêu đốt, phi thân ra khỏi rừng lửa, vừa định cất tiếng gọi bỗng trông thấy trên một mỏm đá cao ngoài xa có rất nhiều bóng người và người mà nàng tha thiết quan tâm Nam Cung Bình đang bình an nằm trong vòng tay một người con gái khác.

Nàng nhận ra người đó chính là Diệp Mạn Thanh, lập tức nghe lòng đau nhói, vội vàng ẩn thân vào chỗ khuất.

Cuộc đối thoại giữa Nam Cung Bình và Địch Dương, nàng đều nghe rõ hết, nghe đến hai câu sau cùng:

"... nàng không bao giờ muốn gặp tiểu đệ và tiểu đệ cũng không muốn gặp nàng nữa." Nàng liền nghe cổ họng uất nghẹn, lòng đau như cắt, thầm gào lên:

- Trời cao hỡi? Tôi có tội lỗi gì mà lại phải chịu báo ứng đau khổ như vậy chứ?

Chỉ thấy Nam Cung Bình không ngớt cười như điên dại, Địch Dương ba người cùng thừ ra tại chỗ.

Thiếu phụ diễm trang bỗng lạnh lùng nói:

- Nàng ta đã bạc bẽo như vậy thì Nam Cung huynh còn nghĩ đến làm gì nữa chứ?

Nam Cung Bình bỗng ngưng cười, cúi đầu nói:

- Tại hạ không bao giờ nghĩ đến nàng ta nữa đâu!

Thiếu phụ diễm trang cười phá lên:

- Nếu vậy thì Nam Cung huynh phải thành thật với Diệp muội hơn, Nam Cung huynh có biết là

Diệp muội đã phải nếm trãi biết bao cực khổ để tìm kiếm Nam Cung huynh không?

Nam Cung Bình thở dài:

- Tại hạ hiểu... làm sao tại hạ không hiểu...

Địch Dương cười:

- Hiểu thì tốt lắm, khi nào về đến Trung Nguyên Nam Cung huynh không được phụ bỏ nàng đấy!

Nam Cung Bình đành cúi đầu lặng thinh.

Mai Ngâm Tuyết nghe đến đây cơ hồ đứt từng đoạn ruột, lòng như rạn nứt, phóng mắt nhìn chỉ thấy Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh cùng nép tựa vào nhau, thật xứng đôi vừa lứa, còn mình thì lam lũ bơ phờ, ngày càng tiều tụy, nàng cực khổ như vậy là hoàn toàn vì Nam Cung Bình, song trên đời có mấy ai hiểu cho nàng.

Nước mắt nàng bất giác chảy dài, thầm nhủ:

- Mình đã mang tiếng "lãnh huyết" với đời việc làm của mình hẳn cũng không ai cảm thông, và ngay như chàng... mà còn thốt ra những lời lẽ như vậy, còn Diệp Mạn Thanh với chàng quả là môn đăng hộ đối, cùng là tử đệ danh môn, nếu hai người nên duyên chồng vợ ắt hẳn giới võ lâm hết sức ngưỡng mộ vui mừng, còn mình... lẽ gì lại xen vào giữa quấy phá chứ?

Phải biết nàng đã si tinh Nam Cung Bình đến cực độ, việc gì cũng chỉ lo nghĩ cho chàng, quên mất bản thân, lòng nàng chỉ mong cho Nam Cung Bình được hạnh phúc, thà cam chịu khổ đau riêng mình.

Nghĩ đến đây, nàng cắn răng rón rén quay đi, lòng thầm khấn nguyện:

- Nam Cung Bình, cầu mong cho chàng... được.. hạnh phúc...

Đoạn phi thân bỏ đi, mặt ràn rụa nước mắt.

Mai Ngâm Tuyết phi thân vào một hang động, bên trong có vài chiếc bàn ghế và chén bát bằng gỗ thô sơ, cùng với một số vật dụng thường ngày khác mang từ trên thuyền xuống.

Chính ngay tại đây, nàng đã chảy biết bao nước mắt, song lúc ấy nàng còn có niềm hy vọng, còn giờ đây thì nàng đã tuyệt vọng hoàn.

Bên ngoài lửa cháy càng to, Mai Ngâm Tuyết tiến sâu vào hang động, vì mọi thứ cần thiết để rời khỏi đảo nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, băng qua một đường khe núi tối tăm thì đến một bãi nước cạn, bốn bề núi cao vây bọc, chiếc thuyền to được kê trên mấy mươi khúc gỗ nhẵn bóng đặt nằm ngang.

Đây chính là nơi nàng đã tốn biết bao công sức để chữa thuyền, vì công việc ấy, bàn tay thon thả của nàng đã chai hẳn đi.

Nàng phi thân rút đi nhưng cây chắn ở hai bên thân thuyền, sau đó tháo mở dây leo buộc những khúc gỗ lót bên dưới. Mấy mươi khúc gỗ kia lập tức lăn thẳng xuống chỉ nghe tiếng ầm ầm vang lên liên hồi, chiếc thuyền theo những khúc gỗ kia lăn xuống biển và nổi trên mặt nước.

Mai Ngâm Tuyết phóng lên thuyền giương buồm ra khơi, nàng đến đây một mình giờ lại bỏ đi một mình, khi đến nàng không mang theo gì, song lúc ra đi lại mang theo đầy lòng đau xót...

Lúc này Nam Cung Bình đã đứng lên được rồi, song vẫn phải nhờ Địch Dương đỡ lấy cánh tay chàng.

Vì chàng cũng đã biết thiếu phụ diễm trang chính là "Diễm Phách" Y Lộ, em gái của "Cùng Hồn" Y Phong trong U Linh Quần Cái.

Thì ra hôm nọ "Diễm Phách" Y Lộ đang đêm đưa Địch Dương về "Ngục Ma Chi Ngục" ở Quan Ngoại. Thương thế của Ị.ch Dương tuy rất nặng, song nhờ vào sự cứu chữa nhiệt tình của Y Lộ, sau cùng chàng đã khỏi.

Vì cảm kích tấm chân tình và ân nghĩa của Y Lộ, Địch Dương đã cùng nàng kết duyên vợ chồng tại Ngục Ma Chi Ngục.

Song Địch Dương là người hào hiệp, không thích ở lâu nơi Quan Ngoại, đồng thời cùng tưởng nhớ đến bạn bè trong Trung Nguyên, thế là hai vợ chồng bèn rời Quan Ngoại vào du ngoạn Giang Nam.

Rồi một hôm, hai vợ chồng đã gặp Diệp Mạn Thanh một mình đứng thẩn thức tại bờ Thái Hồ. Địch Dương vốn từng quen biết với Diệp Mạn Thanh, thấy Diệp Mạn Thanh đau lòng, bèn quyết tâm định tìm kiếm Nam Cung Bình, ngờ đâu lúc ấy trên giang hồ đồn đại là Nam Cung Bình đã lên thuyền ra biển rồi, và nơi đến lại là Chư Thần điện, chốn thần bí nhất trong võ lâm.

Ba người sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, bèn quyết định mua thuyền ra khơi, U Linh Quần Cái tuy mang danh là hành khất, song rất là giàu có, "Cùng Hồn" Y Phong rất thương yêu đứa em gái út, đã cho Y Lộ rất nhiều của hồi môn. Ba người đều là thiếu niên đầy nhiệt huyết, nói là thực hành ngay, bàn mua lấy một chiếc thuyền trang hoàng lộng lẫy, và "Diễm Phách" Y Lộ lại còn bày trí trên thuyền theo ý thích riêng của mình.

Song lênh đênh trên biển cả năm trời mà cũng chẳng tìm thấy Chư Thần đảo đâu cả, đang khi thất vọng thì lại nhờ vào đám cháy mà tìm ra được Nam Cung Bình.

Địch Dương tóm lắt thuật lại mọi diễn biến đã qua của mình cho Nam Cung Bình nghe, nhưng không muốn động chạm đến vết thương lòng của chàng, nên Địch Dương đã không hỏi đến cảnh ngộ của Nam Cung Bình trong thời gian qua.

Địch Dương đỡ Nam Cung Bình dậy, cười nói:

- Hòn đảo này chẳng còn gì đáng lưu luyến nữa, và cuộc sống trên biển cả tiểu đệ cũng chán ngán lắm rồi, tốt hơn hãy mau lên thuyền trở về đi thôi!

Vừa dứt lời bỗng nghe một tiếng rên vang lên sau lưng, Y Lộ cười nói:

- Hai vị đã quên mất đây còn một người nữa hay sao? U Linh Quần Cái tuy nghèo và xấu xí, song không một ai sánh bằng được với người đàn bà này.

Nam Cung Bình sửng sốt ngoảnh lại nhìn và nói:

- Y thị... vẫn chưa chết...

Địch Dương thấy Nam Cung Bình thoáng biến sắc mặt liền kinh ngạc buột miệng:

- Người này là ai? Là thù hay là bạn vậy?

Nam Cung Bình hậm hực:

- Y thị đã hại tại hạ ba phen, lại cứu mạng tại hạ một lần, nhưng... tại hạ thà chịu chết chứ không muốn được y thị cứu sống.

Y Lộ chau mày:

- Y thị thật ra là ai vậy?

Nam Cung Bình nghiến răng:

- Đắc Ý phu nhân!

Địch Dương và Diệp Mạn Thanh cùng sững người "Diễm Phách" Y Lộ vì trước nay ở tận miền Quan Ngoại nên chưa từng nghe đề cập đến cái tên "Đắc Ý phu nhân", liền phì cười nói:

- Tiểu muội thấy y thị chẳng có điểm nào đáng để mà "đắc ý" và cũng không có chút vẻ gì là giống "phu nhân" cả, vì sao lại mang danh là "Đắc Ý phu nhân" nhỉ?

Địch Dương không trả lời, chỉ thở dài nói:

- Cũng may là y thị đã mười phần chết chín, bằng không... Ôi, thật Địch mỗ cũng chẳng biết có nên cứu sống y thị hay không.

Phải biết thấy chết không cứu là điều tối kỵ trong giới hiệp nghĩa võ lâm, nhưng cứu kẻ ác chẳng khác nào làm hại người hiền, cho nên Địch Dương thấy Đắc Ý phu nhân quả thực đã vô phương cứu chữa cảm thấy phần nào an lòng.

Nào ngờ Địch Dương vừa dứt lời Đắc Ý phu nhân đã từ từ mở mắt ra, quét nhìn quanh rồi nói:

- Nam Cung Bình, Mai Ngâm Tuyết. Mai Ngâm Tuyết đâu rồi?

Nam Cung Bình cắn răng lặng thinh. Địch Dương và Diệp Mạn Thanh cũng đưa mắt nhìn chàng, liền hiểu ra và thầm nhủ:

- Thì ra Mai Ngâm Tuyết cũng có mặt tại đây.

Bốn con mắt không nén được sục tìm bốn phía, xem Mai Ngâm Tuyết có thật sự đang ở trên hòn đảo này hay không.

Đắc Ý phu nhân không nhận được sự trả lời của họ, bên buông lỏng thở dài ảo não nói:

- Cả đời ta tung hoành trên chốn giang hồ, đã từng lừa gạt biết bao anh hùng hào kiệt, biết bao đại gian đại ác, không ngờ hôm nay lại bị một con bé lừa gạt. Mai Ngâm Tuyết hỡi Mai Ngâm Tuyết, ta thật lòng khâm phục ngươi đấy.

Y thị nói một cách khó nhọc, song hồi quang phản chiếu, đã một hơi nói đến đó mới nhắm mắt lại thở hào hển.

"Diễm Phách" Y Lộ cười khảy:

- Kẻ gạt người thì sớm muộn cũng bị người gạt, bà đã từng gạt nhiều người, giờ thì kẻ khác lừa gạt bà thì có chi là lạ?

Đắc Ý phu nhân vụt mở choàng mắt, tức giận nói:

- Ngươi là cái thá gì mà dám đắc ý ở trước mặt lão nương hả?

Y Lộ cười khanh khách:

- Bà đã không đắc ý được thì bổn cô nương đắc ý, vậy có hề gì chứ?

Đắc Ý phu nhân tức tối:

- Mặc dù ả ta lừa gạt được lão nương, nhưng ngay khi lão nương phóng xuống mỏm núi thì đã nhận ra được gian kế của ả ta, ả ta giả vờ tỏ ra lạnh nhạt vô tình với Nam Cung Bình chẳng qua là để dối gạt lão nương, cho đến khi lão nương trúng kế bị bắt, ả ta sẽ ra gặp gỡ với Nam Cung Bình.

Thần sắc Nam Cung Bình biến đổi dữ dội, Địch Dương chau mày:

- E rằng bà đã đoán lầm rồi.

Đắc Ý phu nhân cười khảy:

- Lầm thế nào được, lão nương hiểu rất rõ lòng dạ của ả ta...

Y thị thở mạnh một hơi, đoạn nói tiếp:

- Ả ta hiểu rõ lão nương không bao giờ sát hại Nam Cung Bình nên mới dám sử dụng mưu kế như vậy, chứ theo như tính khí của ả ta, nếu ả ta quả thật đã tuyệt tình nghĩa với Nam Cung Bình thì khi vừa gặp mặt Nam Cung Bình đã bỏ đi ngay lập tức rồi, không bao giờ chịu nói nhiều cả. Còn như quả thật ả ta căm hận Nam Cung Bình, khi gặp mặt Nam Cung Bình thì dù liều mạng cũng phải giết chết Nam Cung Bình, chứ không bao giờ lại để Nam Cung Bình sống đến lúc này.

Nam Cung Bình nghĩ đến tính nết của Mai Ngâm Tuyết, nghe xong lời nói của Đắc Ý phu nhân, bất giác người khẽ run lên, nước mắt chảy dài nói:

- Lầm rồi... Lầm rồi...

Đắc Ý phu nhân trố mắt:

- Ai lầm? Nếu ai bảo lão nương đã lầm thì người đó hoàn toàn không hiểu tính nết của ả tiện nhân ấy...

Nam Cung Bình run giọng:

- Ngâm Tuyết... tôi đã trách lầm nàng, tôi đã trách lầm nàng.

Đắc Ý phu nhân kinh ngạc:

- Ngươi... ngươi... tên ngốc, ngươi chả lẽ còn chưa biết ư?

Nam Cung Bình nước mắt ràn rụa, đứng ngây ngẩn như kẻ mất hồn.

Đắc Ý phu nhân nghiến răng:

- Lão nương hà tất cho ngươi biết... để ngươi thù hận ả ta chẳng tốt hơn... Tuy ả lừa ta... song lại bị ngươi phụ bạc... lão nương chết cũng an lòng...

Bỗng cười vang như điên dại, gào lên:

- Mai Ngâm Tuyết... hiền muội... có lẽ ngươi không bao giờ ngờ tới trên cõi đời này lại có một tri kỷ là lão nương.

Đang cười như điên, bỗng hai mắt trợn ngược toàn thân co rúm, rồi thì kết thúc cuộc đời đầy tội ác của y thị.

Y thị tuy đã chết, song tiếng cười đắc ý lẫn mai mỉa của y thị tưởng chừng vẫn còn văng vẳng bên tai mọi người.. Mọi người cùng đưa mắt nhìn nhau, sự im lặng kéo dài thật lâu, bỗng Diệp Mạn Thanh cúi mặt nói:

- Đúng như vậy rồi.

Nam Cung Bình bỗng quát lớn, vùng khỏi tay Địch Dương, gào to:

- Nhất định nàng vẫn còn ở đây.

Loạng choạng bước đi, toan tiến về phía rừng lửa.

Địch Dương hoảng kinh, vội nắm vai chàng giữ lại. Nam Cung Bình gào lên thống thiết:

- Hãy buông ra, tiểu đệ nhất định phải tìm gặp nàng...

"Diễm Phách" Y Lộ đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Nếu Mai Ngâm Tuyết còn ở trên đảo, vì sao lại không ra gặp Nam Cung huynh chứ?

Diệp Mạn Thanh buông tiếng thở dài thậm thượt:

- Nàng ta hẳn lại gặp biến cố gì nữa.

Y Lộ chẩu môi, bực tức thầm nhủ:

- Ta nói giúp cho ngươi, ngươi lại đi nói giúp cho Mai Ngâm Tuyết, rõ là ngu ngốc hết sức.

Nam Cung Bình trân trối nhìn vào rừng run giọng:

- Biến cố... biến cố...

Cánh rừng đã trở thành biển lửa mà chàng vẫn còn định lao thân vào, bỗng thấy một phụ nữ áo gấm phóng nhanh tới, mặt đẫm mồ hôi hớt hải nói:

- Cô gia, cô nương, đường ra cũng sắp bị lửa phong tỏa rồi, nếu không ra khỏi ngay e sẽ muộn mất.

Địch Dương mặt nghiêm nặng, trầm giọng nói:

- Đứng sang một bên, không được lắm lời.

Thiếu phụ áo gấm liền vâng lời, song vẫn làu bàu:

- Người ta đã lên thuyền bỏ đi rồi cô nương còn...

Địch Dương biến sắc mặt hỏi ngay:

- Ai đã lên thuyền bỏ đi rồi? Ngươi đã trông thấy gì?

- Khi nãy tiểu tì leo lên cột buồm định xem phong cảnh trên đảo, ngờ đâu chỉ trông thấy phía bên kia có một chiếc thuyền to đi ra, cả đảo đều bị lửa bao phủ.. Địch Dương nóng ruột ngắt lời:

- Ai ở trên thuyền? Ngươi có trông thấy rõ không?

- Chiếc thuyền kia xuôi chiều gió chỉ chốc lát đã ra xa ngoài biển, ngay cả thuyền mà còn không nhìn thấy rõ, làm sao nhìn thấy rõ được người trên thuyền, vì lo cho cô nương nên tiểu tì đã vội vã đến đây.

Địch Dương, Y Lộ và Diệp Mạn Thanh cùng đưa mắt nhìn nhau, lòng đều thầm nhủ:

- Mai Ngâm Tuyết đã bỏ đi rồi!

Sáu luồng mục quang cùng hướng về Nam Cung Bình, chỉ thấy chàng mặt mày xám ngắt đứng thừ ra như phỗng, bỗng lảo đảo hai cái, há miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất xỉu đi.

Địch Dương vội bồng chàng lên, thở dài nói:

- Đi thôi.

Diệp Mạn Thanh đưa mắt nhìn thi thể Đắc Ý phu nhân đoạn cũng cúi xuống bồng thi thể y thị lên.

Y Lộ chau mày nói:

- Bẩn quá đi, muội muội bồng làm gì vậy?

Diệp Mạn Thanh thở dài:

- Mang ném xuống biển, dẫu sao thì cũng để cho y thị chết được toàn thây.

Mọi người không ai muốn ở lại trên hoang đảo này thêm giây phút nào nữa, cùng phi thân trở lên thuyền, không một ai ngoảnh lại nhìn, dù chỉ một lần.

Thuyền giương buồm ra khơi, lát sau đã rời xa hòn đảo cô độc kia, lửa vẫn ngùn ngụt cháy.

Trở Về Trung Nguyên

Diệp Mạn Thanh thắp ba nén nhang, dùng vải trắng quấn xác Đắc Ý phu nhân lại, ném xuống biển, lầm rầm khấn:

- Đa tạ bà đã cứu sống Nam Cung Bình, để tôi còn được gặp lại chàng, cầu mong cho linh hồn bà mãi mãi an nghĩ dưới đáy biển.

Nước văng tung tóe, thi thể chìm khuất, Diệp Mạn Thanh cắm cúi đi vào khoang thuyền, hai vợ chồng Địch Dương đang chăm sóc thương thế cho Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình hồi phục dần, thuyền đảo quanh tìm kiếm, một là hy vọng phát hiện chiếc thuyền của Mai Ngâm Tuyết, hai nữa là mong tình cờ gặp được tông tích của Long Bố Thi và Nam Cung Vĩnh Lạc.

Hai lão nhân này cả đời vương mắc ân oán với nhau, mãi đến cuối cùng mới bộc bạch hết ra, nếu trời khiến xui hai người cùng chết một nơi thì thật là quá trớ trêu.

Thuyền đi ngược một tháng mới quay về, Nam Cung Bình đã thay vào bộ quần áo tang, suốt ngày lẳng lặng suy tư, người khác nói chuyện, chàng như cũng không hề nghe thấy.

Hai vợ chồng Địch Dương và Diệp Mạn Thanh hết sức lo âu, song lại vô phương khả thi, chỉ biết thầm mong thời gian sẽ xóa nhòa nỗi đau buồn của chàng.

Thuyền càng vào gần bờ thì ghe thuyền lại càng nhiều, kẻ khác trông thấy chiếc thuyền lạ kỳ như vậy đều không khỏi có phần để ý, nhưng nhận thấy có vẻ quái dị nên không ai dám tiến đến gần, chỉ nhìn từ xa xa, rồi chuyển hướng bỏ đi ngay.

Địch Dương lượng định phương hướng và hành trình, biết chẳng còn bao lâu nữa thuyền cập bờ, lòng không khỏi vui mừng hớn hở.

Hôm ấy đang độ trăng tròn, trăng sáng bàng bạc khắp mặt biển, chàng cho bày một bàn tiệc ở mũi thuyền, uống rượu ngắm trăng. Nam Cung Bình miệng uống rượu mà vẫn lặng thinh như lão nhân đang nhập định.

"Diễm Phách" Y Lộ không nén được khẽ buông tiếng thở dài:

- Nam Cung huynh, tiểu muộn thật bội phục huynh hết sức, ba mươi mấy hôm mà không hề nói lấy một lời, nếu là tiểu muội thì chỉ cần ba hôm không lên tiếng ắt phải điên mất.

Nam Cung Bình không hề nhìn Y Lộ, hơn một năm dài sống cô quạnh chàng đã học được một bản lĩnh khó khăn nhất trên đời đó là sự im lặng, nhưng có điều giấu kín niềm đau trong sự im lặng thì niềm đau ấy lại càng sâu nặng hơn.

Địch Dương cười ha hả:

- Hiền muội rất nên học hỏi ở Nam Cung huynh đấy!

Y Lộ phụng phịu:

- Sao? Chả lẻ tiểu muội nói nhiều lắm hả?

Địch Dương cười hề hề:

- Đâu có nhiều lắm… lúc ngủ quả đúng là hiền muội nói rất ít, nhưng khi thức dậy thì…

Cười khúc khích rồi im bặt, tất nhiên là Y Lộ vùng vằng không thôi, hai vợ chồng đùa cợt như vậy là muốn cho Nam Cung Bình khuây khỏa phần nào, ngờ đâu Nam Cung Bình mặt vẫn lầm lì, không hề hé nở chút nụ cười.

Diệp Mạn Thanh thấy vợ chồng người ta yêu thương hạnh phúc như vậy, nghĩ đến mình thân thế cô khổ, không khỏi lòng đầy chua xót mặt đầy ủ dột.

Địch Dương thấy dáng vẻ hai người như vậy, làm sao còn cười được nữa, thầm buông tiếng thở dài, phóng mắt nhìn quanh, dưới ánh trăng bàng bạc bỗng có một chiếc thuyền buồm trắng tiến đến.

Hai chiếc thuyền đối đầu nhau tiến tới, lát sau đã đến gần, chiếc thuyền kia không hề có ý lui tránh, dường như là cốt ý đến gặp thuyền của họ.

Địch Dương hết sức lấy làm lạ, lẩm bẩm:

- Chả lẽ đó là thuyền của bọn cướp biển, bằng không…

Y Lộ nhoẻn cười:

- Tiểu muội cũng mong đó là thuyền đạo biển, dẫu sao cũng náo nhiệt được một chút, những ngày qua thật buồn chết đi được.

Chốc lát chiếc thuyền kia đã đến trước mặt, một đại hán áo lam đứng tại mũi thuyền tay vung vẫy một dải lụa trắng, lớn tiếng nói:

- Xin hỏi có phải Địch Dương công tử hiền khang lệ đó không? Tại hạ có việc cần gặp, xin hãy dừng thuyền tương ngộ.

Địch Dương thoáng nhíu mày, ngạc nhiên thầm nhủ:

- Sao người đó lại biết mình trên thuyền nhỉ?

Trong khi ấy Y Lộ đã giương thanh nói:

- Không sai, bằng hữu là ai? Có điều chi kiến giáo?

Chiếc thuyền kia đã hạ buồm xuống, thuyền liền chậm lại. Đại hán áo lam nọ vẫy tay nói:

- Xin hãy dừng thuyền, tại hạ sẽ qua ngay!

Địch Dương thoáng ngẫm nghĩ, đoạn khoát tay hô lớn:

- Dừng thuyền lại!

Thủy thủ lập tức dạ ran, hạ buồm xuống ngay, hai chiếc thuyền tốc độ chậm dần, tiến gần vào

nhau.

Đại hán áo lam tung mình phóng qua mũi thuyền, quét mắt nhìn quanh, dừng lại trước mặt Nam Cung Bình.

Địch Dương thoáng chau mày, sầm mặt gằn giọng nói:

- Địch mỗ không hề quen biết với bằng hữu, sao bằng hữu lại biết Địch mỗ có mặt trên thuyền này?

Đại hán áo lam mỉm cười, thu ánh mắt từ Nam Cung Bình về, khom mình nói:

- Địch công tử hiền khang lệ sắm thuyền ra biển, tin ấy từ lâu đã loan truyền khắp chốn giang hồ, chiếc thuyền bảy màu của công tử khi còn ở ngoài xa trăm dặm thì những bằng hữu võ lâm trên bờ đã hay biết rồi, tại hạ trông thấy chiếc thuyền này, lẽ nào lại không biết hiệp giá của Địch công tử hiền khang lệ Ở trên thuyền?

Lời lẽ hoạt bát, ánh mắt sắc bén, chẳng khác nào hạng nhân vật miệng lưỡi bậc nhất như "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình.. Địch Dương buông tiếng cười gằn, trầm giọng:

- Bằng hữu chú ý đến vợ chồng tại hạ như vậy với dụng ý gì?

Đại hán áo lam mỉm cười không đáp, hai tay vỗ "bốp" một cái, chiếc thuyền kia lập tức có mười mấy cây sào trúc đưa lên, đầu sào có treo giỏ tre, đưa sang thuyền bên này.

Đại hán áo lam khom mình cười nói:

- Chủ nhân tại hạ biết Địch công tử hiền khang lệ ra biển đã lâu ngày, sự ăn uống khó tránh khỏi thiếu thốn, nên đã bảo tại hạ chuyên trinh mang đến một ít rau cải, thịt tươi để cho Địch công tử hiền khang lệ thay đổi khẩu vị.

Địch Dương trầm giọng:

- Chủ nhân của bằng hữu là ai?

Y Lộ cười khẽ tiếp lời:

- Y cũng khá hiếu thảo đấy chứ!

Đại hán áo lam tươi cười vờ như không nghe thấy lời nói của Y Lộ, cười nói:

- Chủ nhân tại hạ hiện đang ở trên bờ cung hầu hiệp giá của hai vị, khi gặp hai vị sẽ biết ngay.

Thoái lui vài bước khom mình thi lễ, đoạn quay người phóng về thuyền mình.

Địch Dương cao giọng:

- Nếu bằng hữu không chịu nói ra danh tánh của quý chủ nhân, Địch mỗ không thể nào nhận món lễ vật này đâu.

Đại hán áo lam vẫn tươi cười:

- Công tử gặp là biết ngay thôi! Tệ chủ nhân chỉ bảo tại hạ truyền lời với công tử là cố nhân bình

an trở về, người thật hết sức vui mừng.

Những thủy thủ trên thuyền kia thân thủ quả là thành thạo, chỉ trong khoảnh khắc đã quay lái lách ra xa.

Địch Dương khẽ quát:

- Đuổi theo!

Bỗng lại đổi ý, thở dài nói:

- Thôi khỏi đuổi theo!

Y Lộ cười:

- Đúng rồi, những đồ vật hiếu thảo của người ta, chàng không thể từ chối được đâu, đuổi theo để làm gì chứ?

Mở những chiếc giỏ treo ra, bên trong quả đúng là rau cải thịt tươi, Y Lộ buông tiếng thở dài:

- Tiếc quá...

Bỗng đưa giỏ lên, lần lượt ném hết mười mấy giỏ thức ăn xuống biển.

Địch Dương nhoẻn cười:

- Ngu huynh cứ tưởng hiền muội thèm ăn không đành ném bỏ đấy chứ!

Y Lộ cười:

- Tiểu muội thèm đến mức ấy sao? Chàng thử đoán xem chủ nhân của y là ai?

Là thù hay bạn?

- Có thể là thù mà cũng có thể là bạn, không chừng...

Y Lộ cười ngắt lời:

- Không chừng còn là một mỹ nhân thiên kiều bá mỹ nữa chứ gì?

Địch Dương cười bông đùa:

- Không chừng lại có em gái của bang chủ bang nào đó để ý ngu huynh, đem đồ đến biếu để lấy lòng ngu huynh cũng nên.

Y Lộ dậm chân phụng phịu:

- Muốn chết hở? Diệp muội muội, hãy lại đây giúp tỷ tỷ xé toét cái miệng bẻm mép này mau.

Hai vợ chồng tuy bề ngoài vui vẻ đùa cợt nhau, kỳ thực trong lòng hết sức kinh dị bởi gã đại hán áo lam tuy mặt luôn tươi cười, nhưng trong nụ cười ẩn chứa thiện ý hay ác ý thì thật khó thể lường được.

Hai vợ chồng bàn bạc nhau suốt đêm, ngoại trừ lặng chờ diễn biến, không còn kế sách nào hơn

nữa.

Ngờ đâu sáng hôm sau hai vợ chồng vừa ra đứng trên mũi thuyền, bỗng lại thấy có một chiếc thuyền buồm đối mặt tiến tới.

Địch Dương trầm giọng nói:

- Gã tối qua nếu còn bước chân lên thuyền này, hắc hắc! Gã sẽ không bao giờ rời khỏi được nữa.

Y Lộ cười khẽ:

- Để rồi xem!

Hai chiếc thuyền lại tiến đến gần nhau.

Địch Dương không chờ đối phương lên tiếng thì đã ra lệnh hạ buồm ngưng chèo trước, đứng ra trước mũi thuyền cười rộ nói:

- Bằng hữu đến sớm quá, xin mời sang đây nói chuyện?

Chiếc thuyền kia quả nhiên có người cất tiếng nói:

- Phải thuyền của Địch Dương công tử hiền khang lệ đó không?

Địch Dương ngửa mặt cười:

- Ngoài vợ chồng Địch mỗ, làm gì còn chiếc thuyền nào khác mang bảy màu như vậy, bằng hữu hỏi vậy chẳng thừa thãi lắm ư?

Thoáng chốc hai chiếc thuyền đã gần sát nhau, chỉ thấy trước mũi thuyền kia cũng đang đứng một đại hán áo dài, song không phải là đại hán hôm qua.

Thái độ của gã áo dài này lại càng cung kính hơn, lễ vật cũng phú thịnh hơn.

Địch Dương trong lòng hết sức lấy làm lạ, chỉ nghe Y Lộ cất tiếng hỏi:

- Hôm qua vừa được hậu tặng, hôm nay lại mang lễ đến, quý bang chủ quả là khách sáo.

Đại hán áo dài chưng hửng, cười giả lả nói:

- Tệ bang này hôm nay mới được tin Địch đại hiệp hiền khang lệ quay về Trung Nguyên bèn lập tức ra đây ngay.

Y Lộ ngạc nhiên:

- Hôm qua không phải là các vị sao?

Đại hán áo dài lắc đầu, Y Lộ thoáng chau mày:

- Qúy bang chủ là ai, có thể cho biết chăng?

- Khi hiền khang lệ lên bờ thì sẽ biết ngay!

Đại hán áo dài nói xong, vội vã rời thuyền bỏ đi. Hai vợ chồng Địch Dương cùng đưa mắt nhìn nhau, lòng càng thêm hết sức thắc mắc. Y Lộ cười nói:

- Những món vật không có lai lịch thế này, tốt hơn chúng ta đổ bỏ hết là xong.

Thế là lại ném hết toàn bộ lễ vật xuống biển. Hai vợ chồng suy nghĩ mãi vẫn chưa thể nào hiểu được những người tống lễ ấy là ai, vì sao lại mang lễ vật đến biếu mà không chịu cho biết danh tánh lai lịch? Ngờ đâu chưa được bao lâu, lại có một chiếc giang thuyền mang đến rất nhiều rau quả tươi, người tống lễ cũng làm mặc áo dài như một hào sĩ giang hồ, biếu lễ vật xong cũng khom mình thi lễ rồi vội vã bỏ đi mà không chịu tiết lộ danh tánh lai lịch.

Từ sáng đến chiều tổng cộng có bốn tốp người mang lễ vật đến biếu, người sau khách sáo hơn người trước, và lễ vật tốp sau cũng thịnh soạn hơn tốp trước, không một ai chịu thố lộ lai lịch của mình, cơ hồ đều dị khẩu đồng thanh nói:

- Khi nào hiền khang lệ lên đến bờ thì sẽ biết ngay, tiểu nhân không dám lắm lời!

Ngoài ra chẳng chịu nói thêm gì khác nữa. Điều lạ lùng nhất là những người ấy thảy đều không hề quen biết với vợ chồng Địch Dương, dường như họ đại biểu cho năm môn phái với ý định lôi kéo hai vợ chồng Địch Dương.

Y Lộ lại vừa thắc mắc lại vừa buồn cười, nhoẻn cười nói:

- Dường như chúng ta trở thành báu vật, người nào cũng muốn lôi kéo chúng ta.

Địch Dương chau mày:

- Chúng ta xưa nay không hề giao thiệp với các bang phái võ lâm, họ ân cần tử tế như vậy e chẳng tốt lành gì đâu.

- Có thể có điều xấu gì chứ?

Địch Dương trầm giọng:

- Thật khó thể suy đoán được!

Y Lộ cười:

- Việc khác thường thế này tất nhiên là khó suy đoán rồi, thôi chàng cũng đừng nghỉ ngợi làm gì cho mệt trí, đằng nào khi vào đến bờ thì sẽ rõ ngay.

Địch Dương thở dài:

- Khi lên đến bờ e rằng muội mất rồi.

Y Lộ cười bông đùa:

- Nếu chàng không dám lên bờ thì chúng ta cứ suốt đời trôi dạt trên biển cả, làm đôi tiên nam nữ trên trùng dương.

Ngoảnh lại phía Diệp Mạn Thanh cười nói:

- Diệp muội thấy sao hở?

Diệp Mạn Thanh đỏ mặt, ngoảnh nhìn ra cửa sổ, Nam Cung Bình vẫn thờ thẩn ngồi trên ghế, tựa hồ trên đời này xảy ra bất kỳ việc gì cũng chẳng dính dáng đến chàng.

Một hồi thật lâu, Diệp Mạn Thanh bỗng trầm giọng nói:

- Việc này có một điểm kỳ lạ nhất là..., mọi người đều không hề nghĩ đến.

Y Lộ cười hỏi:

- Điểm kỳ lạ thế nào?

Diệp Mạn Thanh chậm rãi nói:

- Năm tốp người biếu lễ vật ai nấy đều thân thủ hết sức nhanh nhẹn, song chỉ là đệ tử chấp sự trong bang phái, qua đó đủ thấy thực lực của năm bang phái chẳng phải tầm thường, song tiểu muội nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được trong giang hồ có năm môn phái nào như vậy.

Địch Dương trầm ngâm:

- Có lẽ không phải là môn phái trong giang hồ, mà là tông phái trong võ lâm.

Diệp Mạn Thanh thoáng ngẫm nghĩ, đoạn lắc đầu nói:

- Không có lẽ các tông phái tự thành một nhà trong võ lâm tất nhiên rất tự thị thân phận, không bao giờ làm ra vẻ thần bí như vậy đâu.

Địch Dương chau mày:

- Hay là trong những năm gần đây lại có nhiều bang phái mới lại nổi lên, chẳng qua mình không biết đó thôi.

Diệp Mạn Thanh nhẹ lắc đầu:

- Trong một năm mà giang hồ lại nổi lên năm môn phái thực lực cường thịnh như vậy chẳng qua càng kỳ lạ hơn ư?

Bỗng nghe Y Lộ cười khẽ nói:

- Đã sắp cặp bờ rồi, lập tức sẽ hiểu rõ ngay thôi, còn suy đoán làm gì nữa?

Địch Dương và Diệp Mạn Thanh cùng bước ra khỏi mạn thuyền, phóng mắt nhìn, quả nhiên phía trước đã hiện ra một dãy đất liền lờ mờ.

Những người đã trôi dạt ngoài biển khơi cả năm dài, khi chợt trông thấy đất liền quê hương, cảm giác vui mừng kỳ diệu ấy thật khó thể diễn tả được.

Địch Dương chỉ nghe lòng sôi sục nhiệt huyết, bao nổi thắc mắc mới vừa rồi đều quên mất hết.

Những thuyền nương khỏe mạnh cũng ra chiều hết sức phấn khởi, động tác càng cố sức hơn.

Không đầy một tuần trà sau đã có thể trông thấy rất rõ ràng những cảnh vật trên đất liền, dưới ánh tà dương dịu dàng gió biển hiu hiu, những chiếc ngư thuyền trở về trong tiếng reo hò khoan nhặt vui vầy...

Địch Dương bùi ngùi buông tiếng thở dài, quay sang nhìn những thấy Y Lộ mắt rướm lệ, nàng cũng hết sức xúc động bởi cảnh tượng trước mắt.

Hai vợ chồng nhìn nhau, Y Lộ cười bẽn lẽn, nghẹn ngào nói:

- Khi nào về đến nhà, tiểu muội sẽ không bao giờ rời xa nữa.

Địch Dương khẽ nắm lấy tay người vợ, lòng tràn trề hạnh phúc.

Diệp Mạn Thanh cảm nhận được niềm hạnh phúc của họ, và cũng cảm nhận được sự cô đơn của mình, bỗng nghe một niềm đau xót dâng lên ngập lòng bất giác nước mắt tràn ngập bờ mi.

Nhìn qua làn nước mắt nhạt nhòa, Nam Cung Bình đờ đẫn đứng nơi cửa khoang, mắt đăm chiêu nhìn về chốn xa xăm, chàng đang nghĩ gì? Chàng đang nghĩ gì...

Bỗng nghe một thuyền nương ở sau lưng cười nói:

- Thuyền chưa cập bờ mà đã có nhiều người mang lễ vật đến biếu như vậy, khi cập bờ chẳng rõ sẽ có biết bao người đón tiếp.

Tiếng cười đầy đắc ý, biểu hiện nàng ta cũng chia hưởng một phần vẻ vang của chủ nhân.

Vẻ mặt Địch Dương bỗng nhiên hết sức nghiêm nặng, Y Lộ cười nói:

- Chàng lại suy nghĩ gì nữa? Chẳng lẽ bằng vào mấy người chúng ta đây mà còn sợ họ ăn tươi nuốt sống hay sao?

Thuyền cập bờ quả nhiên có rất nhiều người đang đứng then bờ đón tiếp, chú mắt nhìn kỹ, những người ấy thảy đều là đàn bà con gái.

Y Lộ kinh ngạc chau mày nói:

- Sao kỳ thế này, chả lẽ bang chủ của năm bang phái kia đều có em gái định gả cho chàng hay sao chứ?

Địch Dương phì cười, song thấy những phụ nữ trên bờ thảy đều vỗ tay vui mừng.

Y Lộ xịu mặt buông tiếng cười gằn:

- Thật không ngờ chàng lại giao du rộng đến như vậy, ra biển chưa bao lâu mà đã có nhiều phụ nữ đón tiếp thế này.

Địch Dương cố nén cười:

- Không chừng là bạn của Nam Cung huynh đấy ạ!

- Người ta không như...

Y Lộ chưa nói dứt, chỉ thấy mười mấy chiếc ngư thuyền cặp vào bờ, những ngư phu trên thuyền ùa lên ôm chầm lấy những phụ nữ trên bờ.

Phải biết nền lễ giáo vùng ven biển không khắt khe như Giang Nam Trung Nguyên, nên giữa nam nữ bộc lộ tình cảm một cách tự nhiên hơn.

Địch Dương cười phá lên:

- Nàng hay ghen bóng ghen gió quá, đã thấy rõ chưa, người ta chờ chồng ra khơi đánh cá trở về, chớ nào phải đón tiếp huynh.

Diệp Mạn Thanh dù lòng đầy sầu não nhưng cũng không nén được bật cười thành tiếng.

Y Lộ thoáng đỏ mặt, khẽ phát một cái vào vai Ịi.ch Dương, cười bẽn lẽn:

- Chàng tưởng thiếp ghen thật sao? Chẳng qua thiếp thấy Diệp muội buồn rầu nên chọc cười nàng ta đó thôi!

Địch Dương cười to:

- Miệng nàng thì nói vậy, nhưng trong lòng thì quả đã nổi ghen thật sự.

Trong chốc lát, những người trên bờ thảy đều bỏ đi hết, không còn lại một ai cả, Địch Dương kinh ngạc:

- Những người biếu lễ vật không đến đón tiếp, lạ thật!

Diệp Mạn Thanh trầm ngâm:

- Tiểu muội cũng không hiểu nổi bên trong có gì bí ẩn.

Y Lộ nhướng mày:

- Mặc kệ có gì bí ẩn, khi nào tới sẽ biết ngay, trước hết chúng ta phải tìm hiểu xem là đâu rồi hẵng liệu.

Bốn người cùng lên bờ, thấy nơi đây rất là phồn vinh, đường phố cũng hết sức sạch sẽ, sau khi hỏi thăm mới biết đây chính là thành Lạc Thanh tỉnh Chiết Giang, cách Tam Môn Loan nơi họ ra khơi không xa lắm, bèn đi tìm khách điếm ăn uống ngơi nghỉ.

Nào ngờ khi Địch Dương vừa bước vào khách điếm, chưởng quầy và phổ ky liền cùng bước ra cung kính nói:

- Địch khách quan đường xa vất vả quá!

Địch Dương chau mày:

- Sao các ngươi lại biết danh tánh của ta?

Chưởng quầy cười bí ẩn, không đáp mà lại hỏi:

- Tiểu điếm có năm khu nhà nghỉ đều rất thoáng mát, đã được quét dọn sạch sẽ để chờ đón Địch khách quan.

Y Lộ ngạc nhiên hỏi:

- Khách điếm rộng lớn thế này, chả lẻ không cho người khác thuê hay sao?

Chúng ta chỉ cần hai khu nhà là đủ rồi.

Chưởng quầy cười:

- Bổn điếm tuy không lớn, nhưng trong vòng mấy trăm dặm quanh đây không tìm được một nhà thứ hai, thường ngày khách khứa tấp nập, nhưng hôm nay thì chỉ dành riêng cho gia đình Địch khách quan thôi.

Địch Dương chợt động tâm hỏi:

- Mỗi khu nhà ở đây có bao nhiêu gian?

Chưởng quầy cười tự hào:

- Mỗi khu đều có mười mấy gian nhà, chẳng giấu gì khách quan, diện tích của tệ điếm rộng không kém gì hoàng cung.

Y Lộ thắc mắc xen lời:

- Khu nhà rộng lớn như vậy chỉ cần vài khu là đủ rồi, cần gì đến năm khu, chúng tôi đâu phải là hải tặc mới cướp được của.

Chưởng quầy cười:

- Thì ra khách quan còn chưa biết, hôm nay đã có năm vị anh hùng đến đây, mỗi vị đều đặt trước khu nhà cho Địch anh hùng đến đây, mỗi vị đều đã trả tiền gấp bội, buộc tiểu nhân phải đuổi hết những người khách đang tạm trú. Tiểu nhân mới đây hãy còn lấy làm lạ. Địch đại gia chỉ có bấy nhiêu người, chẳng biết nên ở khu nhà nào đây?

Hai vợ chồng Địch Dương cùng nhìn nhau, Y Lộ nói:

- Những người đặt phòng có nhắn lại gì không?

Chưởng quầy cười:

- Chỉ gởi bạc lại thôi, chứ không nhắn nhủ gì cả!

Địch Dương hỏi:

- Có để lại danh tánh không?

Y Lộ tiếp lời:

- Tất nhiên là không rồi... Chưởng quầy này, hãy mang số bạc của họ cho tôi xem thử.

Chưởng quầy thoáng ngạc nhiên, sau cùng không dám cãi lời, Địch Dương thắc mắc hỏi:

- Tiền bạc có gì để mà xem kia chứ?

Y Lộ cười:

- Chàng không hiểu, bất luận là vàng hay ngân phiếu đều có thể nhận ra phần nào lai lịch của họ, gởi ngân phiếu ở mỗi nơi đều có điểm khác nhau, nếu là bạc nén thì lại càng dễ dàng hơn.

Địch Dương thở dài:

- Thật không ngờ nàng còn hiểu biết hơn ta nhiều.

- Chàng không biết U Linh Cái Bang hùng cứ miền Quan Ngoại, chuyên đánh cướp những tiền của bất nghĩa, nên đã đoạt được rất nhiều tiền bạc ở khắp mọi miền, "Diễm Phách" Y Lộ tất nhiên là hiểu biết rất tường tận về khía cạnh này.

Lát sau chưởng quầy nọ đã mang ra một chiếc hộp vuông, bên trong có cả bạc nén lẫn ngân phiếu. Y Lộ cầm lấy một nén bạc lên trước.

Chỉ thấy đó là nén bạc mười lạng rất thô tháp, song chất lượng thì rất đầy đủ.

Y Lộ chỉ thoáng nhìn qua bèn nói ngay:

- Nén bạc này hẳn là đến từ các vùng Liêu Đông, Tây Phương và Tây Tạng, điều lạ lùng là những miền ngoại biên ấy sao lại có bang phái nào đến đây?

Lại lấy ra bốn tấm ngân phiếu, số tiền đều không phải ít, chỉ có một tấm là của La Phong, loại ngân phiếu này rất thông dụng khắp nơi, nên Y Lộ cũng không nhận ra được điểm khác lạ, nàng đành bỏ trở xuống. Tấm ngân phiếu thứ hai là ở Tứ Xuyên, tấm thứ ba là ở Giang Nam.

Y Lộ thở dài:

- Tứ Xuyên và Giang Nam đều có người đến, họ vượt ngàn dặm đến đây là vì cái gì? Thật là khó hiểu!

Cúi xuống nhìn, chỉ thấy tấm ngân phiếu thứ tư rất là đặc biệt, bốn cạnh đều có viền hai màu đỏ và đen.

Địch Dương và Diệp Mạn Thanh cùng sửng sốt, Y Lộ cùng tái mặt khi trông thấy tấm ngân phiếu ấy, liền giật lấy nhìn dán vào, bởi tấm ngân phiếu ấy chính là của Nam Cung thế gia.

Địch Dương gượng cười nói:

- Thật không ngờ những người ấy lại có ngân phiếu của Nam Cung thế gia!

Lòng hết sức thắc mắc, không thể nào nghĩ ra được bang phái nào lại có loại ngân phiếu này.

Nam Cung Bình mặt tái xanh, dằn từng tiếng:

- Tấm ngân phiếu này do ai mang đến?

Chưởng quầy nọ thấy thần sắc chàng như vậy, sợ đến ngó người ấp úng nói:

- Do... người thứ nhì...

Nam Cung Bình ngắt lời:

- Y đã đặt khu nhà nào?

Chưởng quầy run giọng:

- Để... để tiểu nhân... dẫn đường...

Nam Cung Bình tiện tay ném tấm ngân phiếu vào hộp, trầm giọng nói:

- Đi!

Chưởng quầy vội ôm lấy hộp bạc loạng choạng bước đi, băng qua một dải hành lang xô mở một cánh cửa tròn, chỉ thấy một tòa vinh lạc có cây cối hoa cỏ và cả hòn giả sơn, dĩ nhiên không giống như những khách điếm khác.

Chưởng quầy cười giả lả:

- Khách quan muốn nghỉ tại đây phải không?

Nam Cung Bình lạnh lùng:

- Đúng vậy!

Đoạn liền dẫn trước đi vào trong sảnh ngồi bệt xuống đất, lại thừ ra như kẻ mất hồn.

Mọi người thấy chàng như vậy, không ai dám nói gì với chàng, bèn thu xếp hành trang chuẩn bị ngơi nghỉ, bỗng nghe bên ngoài tiếng ồn ào, và tiếng bước chân rậm rịch ngang qua.

Địch Dương và Y Lộ đều rất nặng lòng hiếu kỳ, không nén được bèn đi ra xem, chỉ thấy ngoài đường phố nam nữ lão thiếu láo nháo, trong tay đều xách theo giỏ tre, thùng gỗ, miệng reo mừng chạy về phía bờ biển, những phố kỵ trong khách điếm tuy không dám đi theo, song ai nấy đều náo nức nhấp nha nhấp nhổm.

Hai vợ chồng Địch Dương hết sức lấy làm lạ, cùng đưa mắt nhìn nhau, hai người tâm ý tương thông, bèn phóng bước theo đám đông đi ra bờ biển.

Dưới ánh sao sáng, chỉ thấy trên bãi biển đám đông chen chúc và không ngớt reo hò giành giật, một số thanh niên trai tráng sớm đã cởi áo ra phóng xuống biển.

Địch Dương vội nói:

- Hiền thê hãy ở lại đây, để ta đi xem thử!

Y Lộ thoáng nhau mày:

- Tại sao thiếp phải ở lại đây chứ?

Hai người cùng chen vào đám đông, đảo mắt nhìn, bất giác biến sắc mặt dữ dội.

Thì ra những con cá chết theo sóng biển xô giạt vào, nổi lềnh bềnh trên mặt nước vô số kể. Những người dân tại đây tuy sinh sống bằng nghề đánh cá, không có bao giờ được trông thấy số lượng cá nhiều đến như vậy, hơn nữa lại không phải hao công tốn sức, nên họ hay tin liền ùn ùn kéo đến tranh giành.

Hai vợ chồng Địch Dương cùng nhìn nhau, lòng đều hết sức nặng nề, bởi hai người hiểu rất rõ số cá chết đó từ đâu mà có.

Một số ngư dân xung quanh trông thấy hai người trang phục sang trọng, thần thái bất phàm, bèn có người bắt chuyện nói:

- Đó là cá thần do trời ban cho, ăn vào hẳn là có phúc, hai vị hãy nhặt lấy một vài con đi.

Địch Dương gượng cười, nắm tay Y Lộ chen ra khỏi đám đông, thấp giọng nói:

- Hiền thê đoán không sai, may là chúng ta không ăn số thực phẩm ấy, bằng không thì...

Chợt rùng mình im bặt. Thì ra số cá chết kia chính là đã ăn vào những thực phẩm mà họ đã ném xuống biển, bị chết vì ngộ độc rồi theo sóng biển trôi dạt vào bờ.

Y Lộ dựa vào người Địch Dương, đôi mày chau chặt, trầm giọng nói:

- Thuốc độc ghê gớm thật, ai lại có thủ đoạn tàn ác thế nhỉ?

Địch Dương trầm ngâm một hồi mới nói:

- Một ngày nào đó sẽ rõ thôi!

Y Lộ khẽ thở dài:

- Cho dù chúng ta biết được năm tốp người nọ là do ai phái đến thì cũng không thể nào nhận định được ai đã hạ độc, và tất cả đều hạ độc hay là chỉ có một nhóm hạ độc.

- Trên cõi đời không việc gì có thể giấu nhẹm được mãi mãi, hiền thê cứ yên tâm.

Y Lộ buông tiếng thở dài, bỗng biến sắc nói:

- Nguy rồi!

Địch Dương trố mắt ngạc nhiên:

- Gì thế?

Y Lộ hớt hải:

- Số cá này đều chết vì ngộ độc, bản thân chúng cũng có chất độc, nếu ăn vào sẽ ra sao?

Địch Dương đưa mắt nhìn, chỉ nhìn thấy trên bãi biển biết bao là người, biết bao là cá, hiện những ngư dân đã xem đây là cá thần do trời ban cho, mắt thấy một tai nạn khủng khiếp đã sắp giáng xuống đầu những ngư dân hiền lành vô tội kia.

Y Lộ mặt tái ngắt, cuống lên nói:

- Làm sao đây? Làm sao đây? Đông thế này, dù mình có nói thế nào thì họ cũng chẳng tin.

Địch Dương cũng vô phương khả thi, thấy có vài ngư dân tay xách giỏ cá đầy toan đi về nhà, chàng vừa định phóng ra ngăn cản, bỗng nghe có tiếng la hét từ xa vọng đến.

Thì ra đó là mấy hán tử áo vàng búi tóc, vừa chạy như bay vừa lớn tiếng nói:

- Lão Thần Tiên đã truyền pháp dụ, số cá này tuyệt đối không ăn được.

Lập tức một đám người ùa tới, kéo những hán tử áo vàng kia ra mà hỏi, số ngư dân toan đi về cũng đã dừng lại, chỉ thấy một người áo vàng chạy bay tới hét vang:

- Các vị huynh đệ hãy mau chôn hết cá xuống đất, tuyệt đối không được ăn.

Có người thắc mắc hỏi:

- Tại sao lại không ăn được?

Người áo vàng nói:

- Lão Thần Tiên bảo trong cá có độc do ác ma đưa đến để hại người, ăn vào sẽ chết ngay.

Tất cả ngư dân đều tái mặt, lại có người nói:

- May là Lão Thần Tiên ở đây, bằng không thì toi mạng cả rồi.

Lại có người nói:

- Lão Thần Tiên công đạo vô lượng, cầu trời phù hộ cho lão nhân gia ấy sống lâu trăm tuổi.

Hai vợ chồng Địch Dương thở phào, song lòng không khỏi thắc mắc, chẳng hiểu "Lão Thần Tiên" là ai? Vì sao ngư dân lại tin phục ông như vậy?

Hai người không nén được, bèn cản một ngư dân lại hỏi:

- Xin hỏi huynh đài, Lão Thần Tiên là ai?

Ngư dân nọ nhìn hai người từ đầu đến chân hai lượt, đoạn cười nói:

- Nhị vị hẳn là khách từ xa đến nên cả Lão Thần Tiên mà cũng không biết, lão gia nhân ấy trên thông thiên văn, dưới thông địa lý có thể nói chẳng gì là không biết, trong khắp thiên hạ không có người thứ hai.

Địch Dương cảm tạ rồi bỏ đi, trên đường trở về khách điếm, Y Lộ khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Vị Lão Thần Tiên này hẳn là một vị dị nhân, có thời gian rảnh thiếp phải đến bái viếng một phen.

Địch Dương thoáng chau mày:

- Dị nhân gì? Chẳng qua cũng chỉ là một tên bịp bợm thôi!

- Nếu là bịp bợm thì làm sao biết được cá có độc, bảo không được ăn. Những ngư dân này mặc dù rất mê tín thần thánh, song đâu phải là ngốc nghếch khờ khạo.

Địch Dương không muốn tranh luận với nàng, bởi cứ mỗi lần tranh luận thì chàng đều là kẻ thua bại.

Về đến khách điếm, Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh vẫn còn ngồi đối diện nhau trong khách sảnh, hai người đều lặng thinh, dường như chưa hề nói với nhau một lời nào.

Địch Dương bèn thuật lại những gì đã chứng kiến vừa qua, tất nhiên là những người đặt phòng lại đưa đến rượu và thức ăn, song qua việc cá độc, họ đâu còn dám động chạm đến, bèn ra phố mua lấy hai trăm quả trứng luộc ăn, ngay cả muối cũng không dám động đến.

Những thuyền nương nọ vốn định lên bờ tha hồ ăn uống một phen, giờ ai nấy đều than vãn nói:

- Cô nương, cô gia hãy mau về sớm đi thôi!

Y Lộ chau mày:

- Về ư? E rằng sẽ không bao giờ về được nữa.

Tuy miệng họ không nói, song trong lòng thì hiểu rất rõ sự tình mỗi lúc càng thêm hung hiểm, mỗi người đều ngập đầy tâm sự, vào phòng tắt đèn lên giường ngủ.

Nam Cung Bình trằn trọc mãi không sao ngủ được, ngoài mặt chàng tuy đờ đẫn, song trong lòng thì ngổn ngang trăm mối, nghĩ đến song thân, nghĩ đến bạn cũ và rất nhiều điều chàng không muốn nghĩ đến, chỉ thấy ngọn nến ngắn dần, đêm dài đi, song chàng vẫn không tài nào chợp được mắt.

Trong bầu không khí tĩnh lặng, đột nhiên ngoài cửa sổ có tiếng y phục phất gió, rồi lại có hai tiếng "chíu chíu" vang lên rất khẽ.

Nam Cung Bình giật mình ngồi bật dậy, ngoài sân lại vang lên hai tiếng "chíu chíu" nữa, âm thanh rất đặc dị, thoạt nghe như tiếng kêu của côn trùng, song sắc mặt Nam Cung Bình biến đổi dữ dội.

Chàng còn nhớ âm thanh ấy chính là ám hiệu lúc luyện khinh công bằng trò chơi cút bắt trong những đêm hè cùng với các đồng môn huynh đệ hồi lúc chàng mới nhập sư môn.

Lúc bấy giờ họ còn là trẻ con. Long Phi đã cùng họ vào trong rừng chơi trò cút bắt khiến họ không cảm thấy là đang luyện khinh công, mà tưởng chừng như đang chơi đùa, dụng tâm ấy tốt đẹp biết bao.

Lập tức, chàng nghe lòng sục sôi nhiệt huyết, bao kỷ niệm ngày nào lại hiện rõ trong tâm trí.

Chàng mừng rỡ thầm nhủ:

- Chả lẽ là đại sư huynh ư?

Đoạn liền phóng vọt qua cửa sổ, chỉ thấy một bóng người, nằm mọp trên mái hiên, thấy chàng phóng ra liền ngoắc tay gọi.

Nam Cung Bình chẳng chút đắn đo, lập tức tung mình vọt lên, chỉ thấy bóng người nọ đã phóng sang sân vườn bên kia, đứng dưới tán một ngọn cây to.

Chàng cũng liền phóng sang, định thần nhìn, trong bóng tối chàng loáng thoáng nhận ra người ấy chính là tam sư huynh Thạch Trầm. Hai sư huynh đệ cách biệt đã lâu, giờ thình lình gặp lại nhau, Nam Cung Bình mừng rỡ nắm lấy tay Thạch Trầm nói:

- Tam sư huynh, sao... sao...

Chàng bỗng nghe cổ họng uất nghẹn, mắt nhoè lệ, không còn nói tiếp được nữa.

Trong bóng tối, Thạch Trầm khi xưa anh tuấn phong nhã là thế, mà giờ đây thần sắc ủ dột, vẻ mặt tiều tụy, ngay cả đôi mắt cũng lờ đờ tăm tối, hệt như một cái xác không hồn, đang sám hối những tội ác khi xưa và chờ đợi cái chết sắp đến...

Nam Cung Bình sững sờ, tuy vui mừng, song cũng vô cùng đau xót, chỉ nghe Thạch Trầm chậm

rãi nói:

- Ngu huynh nghe sư đệ Ở đây, lập tức đến ngay.

Nam Cung Bình giọng trầm buồn:

- Sư huynh đã đến sao lại không vào?

Thạch Trầm chầm chậm lắc đầu, ánh mắt lộ vẽ đau xót bởi tuyệt vọng chậm rãi nói:

- Ngu huynh không thể nào được, chỉ đến đây cho sư đệ biết tuyệt đối không nên tin lời bất kỳ ai và hứa hẹn bất kỳ điều gì, chỉ... ngu huynh chỉ có thể nói được bấy nhiêu thôi.

Nam Cung Bình thừ ra một hồi, đoạn xót xa nói:

- Sư huynh... dạo này có khoẻ không? Những ngày qua sư huynh đã ở đâu, đi cùng với đại tẩu phải không?

Thạch Trầm đăm chiêu ngước mặt nhìn một vì sao lẻ loi nơi cuối trời, thờ thẫn hồi lâu bỗng chậm rãi nói:

- Ngu huynh là một kẻ bất tường, mình đầy tội lỗi không thể tha thứ được, sư đệ...

sư đệ... kể từ nay đừng bao giờ nhìn nhận vị sư huynh này nữa, tốt hơn hết cứ xem như Thạch Trầm này đã chết.

- Sư huynh, dẫu thế nào cũng là sư huynh của tiểu đệ.

Thạch Trầm lắc đầu, ngửa mặt buông tiếng thở dài thậm thượt bỗng đưa tay quệt mắt nói:

- Sư đệ hãy thận trọng, Thạch Trầm đi đây.

Vừa dứt lời đã phóng vút đi, bóng dáng mảnh khảnh của y trong thoáng chốc đã hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng.

Nguy Cơ Trùng Trùng

Gió đêm hiu hắt, Nam Cung Bình đứng giữ sân vườn trống lạnh, bóng tối mịt mùng vây quanh, cõi lòng chàng lại càng trĩu nặng hơn.

Thạch Trầm hẳn đã trải qua một thời gian dài đau khổ và tuyệt vọng nên mới trở nên tiều tụy bơ phờ đến thế này, kể từ lúc cách biệt tại Hoa Sơn, các sư huynh đệ tỷ muội mỗi người một ngã, đã gần năm rưỡi chưa gặp lại nhau, Thạch Trầm đến và đi một cách vội vã, chả lẽ là trốn tránh gì đó?

Nam Cung Bình không còn dằn nén được niềm bi phẫn trong lòng nữa, trào dâng như cơn nước lũ, nước mắt lã chã rơi.

Gió đêm khua cành lá xào xạc, dưới bóng cây có một bóng người mảnh mai lẳng lặng đứng sau lưng Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình vụt quay ngoắt lại, thì ra là Diệp Mạn Thanh chàng thoáng lộ vẻ kinh ngạc, đôi mắt long lanh của nàng ngập đầy u oán lẫn quan tâm.

Diệp Mạn Thanh khẽ nói:

- Công tử đã khóc ư?

- Đâu có!

Nam Cung Bình ngạo nghễ ngẩng cao đầu gượng cười, song không thể nào che giấu được hai dòng nước mắt vương đọng trên má.

Diệp Mạn Thah chậm rãi bước tới, khẽ nói:

- Đêm lạnh sương nhiều, công tử hãy đi về phòng ngơi nghỉ đi thôi!

Nam Cung Bình thoáng nhìn nàng, vẻ cảm kích, khẽ buông tiếng thở dài rồi đi về phòng.

Ngọn nến tàn lắc lay, Nam Cung Bình ngồi xuống cạnh bàn, mắt đờ đẫn nhìn vào ánh nến lập loè. Hình bóng của những người thân quen lẫn địch thù, đều lần lượt hiện lên trong tâm trí chàng, lòng chàng vô cùng rối rắm, chẳng thể nào tìm ra được đầu mối để quyết định hành động.

Bỗng có tiếng bước chân rất khẽ vang lên ngoài hành lang, Nam Cung Bình thoáng chau mày, đột nhiên nghe Diệp Mạn Thanh quát lớn:

- Hay cho tên tặc tử!

Rồi thì hai bóng người nhanh như chớp lướt qua mái nhà, một trước một sau tiến về hướng tây.

Nam Cung Bình liền vung tay đánh tắt ngọn nến, phóng qua cửa sổ đuổi theo.

Sau một năm tiềm tâm dưỡng tính trên Chư Thần đảo, công lực chàng chẳng những tinh tiến rất

nhiều, mà khinh công chàng cũng tiến bộ vượt bậc, thoáng chốc đã theo kịp hai người kia, phóng mắt nhìn, phía trước là một hán tử khinh trang, theo sau chính là Diệp Mạn Thanh.

Chẳng bao lâu đã hơn dặm đường, hán từ khinh trang nọ bỗng chững bước, dừng lại trước một ngọn cây to, Diệp Mạn Thanh lao tới vung chưởng tấn công ngay.

Chẳng rõ nàng có thâm thù đại hận gì với gã hán tử kia, vừa ra tay đã sử dụng ngay những chiêu thức hung hiểm, tấn công tới tấp, hết sức khốc liệt.

Song gã hán tử kia võ công cũng chẳng phải kém, trong nhất thời Diệp Mạn Thanh cũng chẳng làm gì được.

Thốt nhiên, Diệp Mạn Thanh thét lớn, song chưởng một chiêu "Hằng nga bôn nguyệt", vỗ xuống hai vai đối phương. Gã hán tử khinh trang không kịp triệt chiêu đổi thế đã bị đánh trúng vai đau buốt. Diệp Mạn Thanh đã bừng sát cơ, tả chưởng nối tiếp bổ ra, chưởng phong tuy chậm song tiềm lực mạnh khôn tả.

Nam Cung Bình vội quát lớn:

- Diệp cô nương hãy khoan!

Song đã muộn, gã hán tử khinh trang đã bị Diệp Mạn Thanh đánh trúng vào ngực, thổ huyết ngã gục xuống đất.

Nam Cung Bình phóng bước lướt tới, đưa tay sờ mũi hán tử nọ, y đã tắt thở, hồn lìa khỏi xác, bất giác buông tiếng thở dài nuối tiếc.

Diệp Mạn Thanh tức tối cười khẩy:

- Thật không ngờ công tử lại thương xót cho hạng tặc tử hèn hạ này.

Nam Cung Bình cười nhạt:

- Tại hạ chỉ muốn giữ cho y sống để tra hỏi thôi!

Diệp Mạn Thanh vỡ lẽ:

- Hạng tặc tử này còn tra hỏi gì nữa? Hắn được chết như vậy là sung sướng lắm rồi.

Nam Cung Bình ngạc nhiên:

- Vì sao cô nương lại giận dữ thế này?

Diệp Mạn Thanh hằn học:

- Công tử hãy xem trong ngực áo hắn có vật gì?

Nam Cung Bình cuối xuống, từ trong lòng gã lấy ra một vật, thì ra là một cái ấm cổ dài bằng thiếc, miệng ấm hãy còn thoang thoảng một mùi thơm kỳ dị.

Nam Cung Bình cười khinh bỉ:

- Thì ra là phường dâm tặc hái hoa!

Diệp Mạn Thanh cười khẩy:

- Hàng tặc tử hèn hạ như vậy, công tử còn để cho sống hay không?

Nam Cung Bình bỗng biến sắc mặt, ngẫm nghĩ một hồi mới lắc đầu nói:

- Sự tình quyết không đơn giản vậy đâu, hành tung của chúng ta sớm đã bị lộ, tên tặc tử này e có liên quan với năm nhóm biếu lễ vật cũng nên.

Bỗng hoảng hốt nói:

- Nguy rồi, về khách điếm mau!

Chưa dứt lời đã phi thân quay về lối cũ.

Diệp Mạn Thanh cũng chợt tỉnh ngộ, tức tốc phi thân theo sau Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình về đến khách điếm, vội vã đến trước cửa phòng vợ chồng Địch Dương, đề khí lớn tiếng gọi:

- Địch huynh! Địch huynh...

Song gọi mãi vẫn không có tiếng trả lời, bèn không do dự nữa, vung chưởng phá cửa vào.

Trong phòng trống không, chẳng những không có bóng dáng của vợ chồng Địch Dương mà ngay cả hành lý và khí giới cũng đều biến mất.

Diệp Mạn Thanh cũng vội vã bước vào, sửng sốt hỏi:

- Hai người đâu rồi?

Nam Cung Bình chau mày, lặng thinh suy nghĩ.

Diệp Mạn Thanh bỗng lại nói:

- Công tử thử ngửi xem, trong phòng hãy còn phảng phất mùi thơm khác lạ.

Nam Cung Bình gật đầu:

- Việc này rất là rắc rối, xem chừng muốn làm sáng tỏ quả không phải dễ dàng.

- Hãy thử hỏi chưởng quầy xem có kẻ khả nghi đến đây hay không?

Nam Cung Bình trầm ngâm:

- Những bọn này hiển nhiên đã có kế hoạch chu mật từ trước, chưởng quầy làm sao biết được, phải chi khi nãy đừng giết chết tên dâm tặc kia, có thể còn thăm dò được chút manh mối.

Diệp Mạn Thanh thoáng đỏ mặt ngượng ngùng:

- Công tử không nói sớm, ai mà biết...

Nam Cung Bình ngắt lời:

- Nếu điều tra ra được năm nhóm người biếu lễ vật và đặt phòng, có thể sẽ phanh phui được

chút manh mối.

- Điều tra bằng cách nào?

Nam Cung Bình cười chua chát:

- Tất nhiên cũng chẳng phải là đơn giản... Giờ đã sắp hết canh hai, đứng ở đây lo lắng suông cũng chỉ vô ích, tốt hơn hãy về phòng nghỉ ngơi, sáng mai hẳn toan tính.

Nói đoạn tiện tay vẫy tắt ngọn nến, ai về phòng nấy ngủ nghỉ.

Sáng hôm sau, hai người bàn định cho Diệp Mạn Thanh tạm ở lại khách điếm để theo dõi diễn biến, Nam Cung Bình thì ra ngoài điều tra.

Mãi đến chiều Nam Cung Bình mới vội vã trở về khách điếm, Diệp Mạn Thanh liền tiến ra đón, với giọng quan thiết hỏi:

- Có tìm được chút manh mối gì không?

Nam Cung Bình trầm giọng:

- Hãy mau lấy thanh bảo kiếm Long Ngâm Thần Âm đi theo tại hạ!

Diệp Mạn Thanh thoáng chau mày thắc mắc:

- Thật ra là việc gì vậy?

Nam Cung Bình giục:

- Lát nữa cô nương sẽ rõ, giờ hãy đi mau.

Hai người mang theo bảo kiếm, vội vã khép hờ cửa phòng rời khỏi khách điếm, ra ngoài thành mới giở khinh công chạy về hướng tây.

Diệp Mạn Thanh thắc mắc hỏi:

- Giờ chúng ta đi đâu vậy?

Nam Cung Bình vừa phóng đi vừa đáp:

- Theo tại hạ biết, năm nhóm người nọ chẳng những có liên quan với Nhâm Phong Bình, mà sự mất tích của vợ chồng Địch Dương cũng không khỏi dính dáng đến hắn.

Diệp Mạn Thanh chau mày:

- Nhâm Phong Bình nguyên ở Tây Bắc, nay sao lại có mặt tại Giang Nam?

- Trong một năm qua, cô nương dám chắc sự tình không có sự biến đổi chăng?

Biết đâu tiềm lực của Nhâm Phong Bình đã lan rộng khắp Đại Giang Nam Bắc cũng nên!

Diệp Mạn Thanh sửng sốt:

- Sự biến đổi? Tiềm lực của Nhâm Phong Bình? Công tử nói gì vậy?

Nam Cung Bình ngớ người, song lập tức hiểu ra ngay. Thì ra năm trước ở ngoài thành Trường An, lúc Nhâm Phong Bình thổ lộ mưu đồ độc bá võ lâm của Soái Thiên Phàm chỉ có sự hiện diện của Địch Dương, Mai Ngâm Tuyết và mình, Nhâm Phong Bình hành sự rất kín đáo nên Diệp Mạn Thanh vẫn chưa hay biết, chàng bèn mỉm cười nói:

- Vấn đề này trong nhất thời cũng khó thể giải thích, để thư thả rồi tại hạ sẽ cho cô nương biết cặn kẽ, giờ chúng mình hãy cấp tốc đến Hoa Sơn trước đã.

Diệp Mạn Thanh chợt nghe lòng ngọt ấm bởi hai tiếng "chúng mình", bèn không hỏi nữa, triển khai khinh công tuyệt thế phóng vút đi, chừng sau một bữa cơm đã tiến vào vùng núi Nam Sơn, đường mỗi lúc càng gập ghềnh khó đi.

Nam Cung Bình chững bước, quay sang Diệp Mạn Thanh nói:

- Đây là con đường đến Nam Sơn, phải qua gập ghềnh chật hẹp, thủ hạ của Nhâm Phong Bình hẳn nghỉ chân tại đây, chúng ta sẽ thừa cơ ra tay tranh thủ vận khí điều tức để khôi phục lại công lực, không chừng lát nữa đây sẽ có một trận chiến khinh hiểm đấy.

Đoạn đi đến cạnh một tảng đá to, xếp bằng ngồi xuống, nhắm mắt điều tức, Diệp Mạn Thanh cũng ngồi xuống cạnh đó.

Trăng lên sao mờ, gió đêm từng hồi gầm rú, trong vùng núi hoang vu này ngập đầy cảm giác thê lương và rùng rợn.

Chừng nửa giờ sau, quả nghe có tiếng bánh xe lăn lọc cọc, tiếng ngựa hí từng hồi, mỗi lúc càng tiến tới gần.

Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh liền ẩn nấp sau một tảng đá to. Chốc lát tiếng xe ngựa đã đến gần, Nam Cung Bình phóng mắt thấy bảy con tuấn mã lao nhanh tới, phía sau là một cỗ xe mui đen kín mít.

Thoáng chốc bảy con tuấn mã đã tiến đến cách chỗ ẩn thân của Nam Cung Bình chừng ba trượng thì dừng lại, hai đại hán đánh xe phóng xuống, đến bên hông cỗ xe vén màn lên, từ trong cắp xuống hai người.

Nam Cung Bình nghe tim đập dữ dội, thì ra hai người ấy chính là vợ chồng Địch Dương.

Dưới ánh trăng sáng, Y Lộ tóc tai lòa xòa, chiếc áo gấm trên người rách tả tơi, cơ hồ lõa lồ hết nửa người.

Địch Dương thì máu me đầy mình, dáng vẻ bơ phờ, hào khí mọi khi hoàn toàn không còn.

Nam Cung Bình nghe lòng se thắt, nỗi căm hờn bừng dậy mãnh liệt, lập tức cất tiếng hú dài, đồng thời người vọt thẳng lên cao, liệng quanh một vòng trên không, thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ đã rút cầm trong tay, tay dưới chân trên với chiêu "Cam lâm phổ giáng" (mưa rơi cùng khắp), ánh bạc loang loáng từ trên phủ chụp xuống.

Năm lão nhân đứng trước đồng thanh quát lớn, dang hai tay ra lùi nhanh ra sau.

Nam Cung Bình chân chạm mặt đất, chẳng nói chẳng rằng, lao tới vung kiếm tới tấp tấn công.

Diệp Mạn Thanh cũng theo sau cầm kiếm lao tới, xông thẳng vào mấy đại hán áo đen, vung

kiếm tấn công ngay.

Người cầm đầu trong bảy kỵ mã là một lão nhân cao tuổi trạc ngũ tuần, vừa né tránh kiếm chiêu hung hãn của Nam Cung Bình vừa cao giọng nói:

- Bằng hữu, chúng ta không thù oán, sao lại động thủ một cách ngang ngược thế này?

Nam Cung Bình hai mắt như phún lửa, trường kiếm loáng lên, lại liên tiếp tung ra ba chiêu sát thủ.

Lão nhân cao to lách người, thoáng lui ra sau, lại lớn tiếng nói:

- Muốn chém giết thì hãy nói cho minh bạch cũng chẳng muộn...

- Khỏi phí lời, ta lấy mạng ngươi trước rồi hẵng hay!

Đồng thời thanh trường kiếm trong tay đã thi triển tuyệt học Nam Hải kiếm pháp đã tham khảo được trên Chư Thần đảo tấn công mãnh liệt.

Lão nhân cao to biết nói nhiều cũng vô ích, hét lên một tiếng giận dữ, từ bên lưng rút ra một ngọn "Tỏa cốt liên hoàn tiên" dài hơn trượng, vung lên nghênh tiếp, một chiêu "Vân tỏa vu phong" (mây phủ núi vu), ngọn roi dài hệt như linh xà xuất động, nhanh như chớp nhắm cổ tay cầm kiếm của Nam Cung Bình cuốn tới, chiêu phản công này quả hết sức tinh diệu.

Nam Cung Bình không ngờ lão già này lại độc đáo như vậy, song võ công của chàng cũng đâu phải tầm thường như xưa, chân tay nhẹ xoay, nghiêng người tránh khỏi thế roi, tay phải vung lên, thanh trường kiếm rít lên lảnh lót chém bổ xuống, Diệp Thượng Thu Lộ tuy không phải thần binh lợi khí, song được Nam Cung Bình dồn chân khí vào, hiểm khí sắc lạnh ghê gớm.

Lão nhân nọ biết đã gặp phải kình địch, không dám khinh xuất, vội ngửa người ra sau thu tay phải về, ngọn roi nhắm cổ tay Nam Cung Bình quét tới.

Nam Cung Bình thụp người xuống tấn, tay trái vươn ra, năm ngón co rồi búng, chỉ phong bắn thẳng vào thân roi đồng thời tay phải trầm xuống, trường kiếm quét vào lưng đối phương.

Lão nhân nọ bỗng cảm thấy cổ tay rung động, ngọn roi liền bị bật ra mấy thước, đồng thời thanh trường kiếm cũng đã quét tới ngang lưng, bất giác hồn phi phách tán, lập tức bị chém làm hai đoạn, máu văng đầy mặt Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình chẳng chút chần chừ, lại tung mình lao về phía đám đại hán áo đen.

Những đại hán áo đen ấy vốn đã không chống nổi Diệp Mạn Thanh, giờ lại thêm Nam Cung Bình gia nhập, lập tức rối loạn lên, thoáng chốc đã có hai tên trúng kiếm ngã gục.

Hai gã đại hán đánh xe chia nhau cắp lấy Địch Dương và Y Lộ vốn nấp sau mui xe, lúc này thấy tình thế nguy cấp liền có ý định đào tẩu.

Nam Cung Bình vung kiếm lại có hai đại hán áo đen bị đâm thủng ngực gục ngã, liền thì hai chân điểm nhẹ, lao thẳng về phía hai gã đại hán đang cắp giữ vợ chồng Địch Dương.

Hai gã đại hán nọ hoảng kinh, không hẹn cùng lùi nhanh ra sau. Nam Cung Bình hạ chân xuống đất, vừa định tiếp tục lao tới, chợt nghe sau lưng có tiếng quát lớn:

- Dừng tay ngay!

Bất giác chững người quay phắt lại, chỉ thấy cách đó hơn một trượng đã xuất hiện bốn bóng người cao to.

Lúc ấy đang là đầu giờ tí, ánh trăng bàng bạc soi rõ bốn người kia, đứng đầu chính là "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình, hai người bên trái là Dân Sơn Nhị Hữu, "Thiết Chưởng Kim Kiếm Độc Hành Khách" Trường Tôn Đang và "Kinh Hồn Song Kiếm Truy Phong Khách" Trường Tôn Không.

Người bên phải rất xa lạ, đó là một lão nhân uy mãnh tóc búi cao, vận áo dài đen, lưng dắt một đôi đoản thương màu vàng kim dài chừng bốn thước.

Sự có mặt của Nhâm Phong Bình vốn đã nằm trong dự liệu của Nam Cung Bình, nên chàng không chút ngạc nhiên, nhưng Nhâm Phong Bình thì cảm thấy hơi bất ngờ, mặt lộ vẻ kinh ngạc, đủng đỉnh tiến tới gần Nam Cung Bình, mỉm cười nói:

- Cách biệt đã hơn năm, Nam Cung huynh vẫn mạnh chớ!

Nam Cung Bình cười khẩy:

- Xin đa tạ, tiểu đệ đại nạn không chết thì là may phước.

Nhâm Phong Bình gật nhẹ đầu:

- Người nào đã vào Chư Thần điện, chưa bao giờ nghe còn sống trở về, Nam Cung huynh thật rất là may mắn.

Nam Cung Bình lại cười khẩy:

- Nếu tại hạ mà chết tại Chư Thần điện, hẳn Nhâm huynh lại càng vui sướng hơn.

Nhâm Phong Bình vội nói:

- Huynh đệ không hề có ý ấy, xin Nam Cung huynh chớ hiểu lầm. Hiện nay tình hình võ lâm Trung Nguyên hết sức rối rắm. Huynh đệ đang định mong nhờ Nam Cung huynh cùng phát cộng đại sự...

Nam Cung Bình lạnh lùng ngắt lời:

- Tại hạ đức kém tài hèn, quen tính man rợ, Nhâm huynh đã tìm lầm người rồi!

Nhâm Phong Bình bật cười ha hả:

- Nam Cung huynh khiêm tốn thái quá, nghĩ năm trước huynh đại lực đánh bại Ngọc Thủ Thuần Dương tại Thiên Trường Lâu, một mình xông vào Mộ Long Trang đòi lấy thuốc giải cho "Thiên Sơn Thần Kiếm" Địch Dương, sau đó lại dấn thân vào Chư Thần điện, những sự tích anh dũng ấy sớm đã truyền khắp võ lâm. Võ công, cơ trí và kiến thức của huynh đài, Soái tiên sinh hết sức ngưỡng mộ, nếu được sự tương trợ của Nam Cung huynh, huynh đệ dám cam đoan không quá một năm là có thể thu phục được võ lâm Trung Nguyên.

Bỗng nghe Diệp Mạn Thanh quát lớn:

- Chạy đâu cho thoát!

Đồng thời tung mình phóng tới, Nam Cung Bình mặt không đổi sắc, chầm chậm ngoảnh qua nhìn, thì ra hai gã đại hán cắp giữ vợ chồng Địch Dương toan thừa cơ bỏ trốn, vừa thấy Diệp Mạn Thanh lao đến, đành đứng lại đưa mắt nhìn Nhâm Phong Bình.

Nam Cung Bình mỉm cười, quay sang Nhâm Phong Bình nói:

- Chẳng hay hai tên đang cắp giữ vợ chồng Địch Dương phải chăng là thuộc hạ của Nhâm huynh?

Giọng điệu hết sức ơ hờ, như thể chỉ buột miệng hỏi mà thôi.

Nhâm Phong Bình cười ngượng, song liền lập tức tan biến, chậm rãi nói:

- Không sai, chính là thuộc hạ của huynh đệ!

Nam Cung Bình chợt ra chiều buồn bã, bùi ngùi nói:

- Nghĩ năm trước Thiên Sơn Thần Kiếm hào tình vạn trượng, giờ đây lại trở nên thảm hại thế này, thoạt trông ai dám tin đó chính là Thiên Sơn Thần Kiếm đã lừng danh giang hồ trước đây!

Diệp Mạn Thanh tuy hết sức nóng ruột, song nàng hiểu rõ Nam Cung Bình tâm tư cẩn mật, lúc này cố tránh đề cập đến sự việc vợ chồng Địch Dương bị bắt giữ hẳn có dụng ý chi đó.

Nhâm Phong Bình chậm rãi nói:

- U Minh Quần Cái hiện đã đầu nhập dưới trướng Soái Thiên Phàm để cùng mưu đại sự, "Cùng Hồn" Y Phong cũng muốn em gái cùng đi chung đường nên đã ra lệnh cho huynh đệ là khi nào Y Lộ về đến Trung Nguyên thì lập tức đưa đến chỗ Y Phong ngay.

Nam Cung Bình cười khẩy:

- Nếu Y Phong đã muốn Y Lộ cũng đầu nhập Soái Thiên Phàm thì Nhâm huynh sao lại sử dụng mê hương? Điều này thật khiến tại hạ khó hiểu.

Nhâm Phong Bình thản nhiên:

- Nguyên nhân bên trong không thể giải thích rõ chỉ bằng vài đôi ba lời, huynh đệ vì sợ lời qua tiếng lại xảy ra hiểu lầm, nên mới bắt buộc phải dùng đến hạ sách như vậy.

Nam Cung Bình buông tiếng hừ mũi:

- Vậy thì Địch Dương tội tình gì mà cũng bị thuộc hạ của Nhâm huynh bắt giữ?

- Hai người đã là vợ chồng, tất nhiên là phải đi cùng.

Nam Cung Bình cười khẩy, xẵng giọng:

- Nhâm huynh đã hỏi ý Địch Dương chưa?

Nhâm Phong Bình cười phá lên:

- Phu xướng phụ tùy đó là lẽ thường tình, lẽ nào Địch Dương lại không bằng lòng?

Nam Cung Bình nhướng mày cười:

- Nhâm huynh chắc hãy còn nhớ việc Địch Dương "phong vũ lưu hương bài" cho Nhâm huynh lúc ở ngoài thành Trường An chứ? Địch Dương vốn tính cao ngạo, lẽ nào lại chịu sự sai khiến của kẻ khác.

Nhâm Phong Bình biến sắc mặt lặng thinh. Nam Cung Bình cười nói tiếp:

- Địch Dương ở với Y Lộ sở dĩ nên duyên chồng vợ cũng là nhờ Nhâm huynh ân ban, mặc dù hai người đã thành hôn hơn một năm, song tình nghĩa mặn nồng chẳng kém lúc tân hôn, nếu Địch Dương không bằng lòng thì Y Lộ cũng vâng theo thôi.

Vẻ mặt Nhâm Phong Bình đã trở lại bình thường, chẳng những không chút vẻ tức giận, trái lại còn bật cười nói:

- Nam Cung huynh chỉ biết một mà không biết hai, khi trước Địch Dương trúng phải kỳ độc của huynh đệ, nhờ Y Lộ hết sức cứu chữa mới được sống còn, Y Phong đã bằng lòng góp sức với Soái Thiên Phàm, dĩ nhiên Y Lộ cũng phải bằng lòng, vậy thì lẽ nào Địch Dương lại làm trái ý Y Lộ.

Nam Cung Bình cười phá lên:

- U Linh Quần Cái xưa nay chính trực, đối tượng cưỡng đoạt cũng đều là phường bất nhân, và bố thí giúp đỡ dân nghèo, trong giới võ lâm mọi người đều biết. Hơn nữa "Cùng Hồn" Y Phong lại là người cương trực độc lập, lạnh nhạt cao ngạo, lẽ nào lại tất thân biến tiết, nương náu dưới trướng Soái Thiên Phàm?

Diệp Mạn Thanh biết nếu cuộc khẩu chiến tiếp tục, ắt sẽ xảy ra xung đột, thầm lo cho sự an nguy của Nam Cung Bình, bất giác đi đến bên cạnh chàng.

- Hôm trước lúc Nam Cung huynh ra biển, Lãnh Huyết Phi Tử cũng đồng thời thất tung, bằng hữu giang hồ đều ngỡ y thị đi cùng với Nam Cung huynh, không ngờ lại đi cùng Diệp cô nương trở về, chả lẽ Lãnh Huyết Phi Tử đã thật sự thất tung ư?

Nam Cung Bình buông tiếng cười dài, đoạn nói:

- Nhâm huynh thất vọng lắm phải không? Ha ha! Mai Ngâm Tuyết không đồng hành với tại hạ nên khiến Nhâm huynh không thể đạt thành ý định tóm gọn trong một mẽ lưới, thật là đáng tiếc.

Nhâm Phong Bình thản nhiên cười to:

- Nam Cung huynh quá nặng lời, huynh đệ dầu to gan đến mấy cũng không dám có ý định như vậy!

Nam Cung Bình bỗng mặt lộ sát cơ, gắt giọng:

- Nhâm Phong Bình ngươi đã liên tiếp sai năm tốp người cải dạng thành năm nhóm khác nhau mang biếu thức ăn có tẩm chất độc, toan hại chết Địch Dương, ai ngờ bị Địch Dương khám phá ra độc kế, kế này không thành ngươi lại bày ra kế khác, lại dùng những ngân phiếu khác nhau

để đặt thuê hết các khách điếm, sự thật bên trong thảy là tay sai của ngươi, đã khiến vợ chồng Địch Dương bị bắt, còn ta và Diệp cô nương sở dĩ may mắn thoát khỏi là vì ngươi không ngờ Nam Cung Bình này lại trở về cùng với vợ chồng Địch Dương, không báo cho chúng biết nên chúng đã không nhận ra ta. Ha ha! Ai ngờ trong số thủ hạ của ngươi lại có một tên dâm tặc hái hoa vô tích sự, mới bị ta khám phá ra giảo kế của ngươi...

Nhâm Phong Bình tái mặt hét lớn:

- Im ngay!

Nam Cung Bình chẳng thèm đếm xỉa đến, ánh mắt sắc lạnh khiếp người chốt chặt vào mặt Nhâm Phong Bình, khóe môi treo nụ cười đầy sát cơ, nói tiếp:

- Nhưng kẻ này đã kết nghĩa sống chết với Địch Dương, sao ngươi không bắt giữ kẻ này luôn thể?

Nhâm Phong Bình nghiêm chỉnh:

- Nam Cung huynh đã quá nặng lời, huynh đệ cả gan cũng không dám làm như vậy!

Những người đứng cạnh Nhâm Phong Bình tự nãy giờ không hề lên tiếng, hiển nhiên Soái Thiên Phàm kỷ luật nghiêm minh, và họ cũng rất kính nể Nhâm Phong Bình, lúc này lão nhân uy mãnh áo đen, tóc búi cao và lưng giắt đôi thương vàng, đã không còn dằn nén được nữa, sấn tới một bước trầm giọng quát:

- Tiểu tử thật là cuồng ngạo vô lễ, ngươi tưởng ở đây không ai đủ sức bắt được ngươi ư?

Nam Cung Bình lườm mắt nhìn lão, cười nói:

- Vị huynh đài này hẳn chính là "Chạc Thiên" (chọc trời) Đoạt Mệnh Song Thương" Qua Trung Hải đại hiệp, cánh tay phải tay trái của Soái Thiên Phàm chứ gì?

Nhâm Phong Bình gật đầu:

- Không sai, chính là Qua lão anh hùng!

Nam Cung Bình cười phá lên:

- Được biết "Chạc Thiên Đoạt Mệnh Song Thương" của Qua đại hiệp thần quỷ khôn lường, hôm nay được gặp thật là hân hạnh.

Qua Trung Hải ngoảnh mặt nhìn Nhâm Phong Bình, dường như để hỏi ý kiến của y.

Nhâm Phong Bình mặt trơ lạnh lặng thinh.

Nam Cung Bình cười khẩy:

- Nhâm huynh sao không gật đầu?

Qua Trung Hải quát to, sấn tới song chưởng cùng lượt tung ra, một vỗ vào huyệt Chưởng Môn, một vỗ vào huyệt Tạng Hải.

Nam Cung Bình sớm đã phòng bị, đứng yên bất động hai tay nhanh như chớp chộp vào cổ tay

đối phương đồng thời tung chân đá vào huyệt Đan Điền Qua Trung Hải.

Nhâm Phong Bình thầm kinh hãi, chỉ hơn một năm mà võ công của Nam Cung Bình đã tinh tiến vượt bậc.

Qua Trung Hải mặt nghiêm nghị, không chút vẻ sợ hãi, thoáng nghiêng người, song chưởng lẹ làng lộn lên, một chiêu "Oan đê phiên vân" (Lật mây dưới cổ tay) vỗ ngược lại huyệt Khúc Trì nơi hai khuỷu tay Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình lách người hai tay trùng xuống, một chiêu "Trầm Hương Phát Huyệt" tống thẳng vào ngực Qua Trung Hải.

Chợt nghe một tiếng quát lanh lảnh, Diệp Mạn Thanh đã xáp vào giao chiến với Dân Sơn Nhị Hữu.

Qua Trung Hải thoáng kinh hãi, quát lớn một tiếng, cổ tay phải trầm xuống, tay trái rụt nhanh về, rồi lại cùng lượt phóng ra đón lấy một chưởng của Nam Cung Bình.

"Bùng" một tiếng vang dội, cát đá bay mù mịt. Nam Cung Bình cảm thấy nội lực của đối phương liên miên bất tuyệt, hai cổ tay đau buốt bật lùi ra sau một trượng.

Qua Trung Hải thì chỉ nửa người trên chao đảo, hai chân đứng vững như trụ cột, song lão cũng không khỏi thầm kinh hãi, trong khắp thiên hạ rất ít người tiếp được song chưởng của lão, vậy mà Nam Cung Bình tuổi trẻ thế này lại tiếp được mà không hề hấn gì. Nam Cung Bình sắt mặt nhợt nhạt, huyết khí sôi sục, khạc ra một bụm máu tươi, hiển nhiên thọ thương không nhẹ, song chàng khẽ cắn răng, lại tung mình lao bổ tới, vung song chưởng tới tấp tấn công Qua Trung Hải.

Qua Trung Hải cười khẩy, múa tít song chưởng nghênh tiếp.

Lần này Nam Cung Bình đã biến đổi chiêu thức, thi triển "Đạt Ma Thập Bát Thức" đã học được trên Chư Thần đảo, với chiêu "Khổ hải phổ độ", tả chưởng phạt chéo, hữu chưởng bổ thẳng, công ra nhanh như chớp.

Qua Trung Hải lách người, tả chưởng vung ra phong tỏa, hữu chưởng vỗ vào huyệt Kiên Tinh của Nam Cung Bình.

Nào ngờ Nam Cung Bình chỉ ra hư chiêu, xoay tay trái đổi sang công vào trung bàn, tay phải đổi vào huyệt Thất Khảm trước ngực Qua Trung Hải.

Qua Trung Hải cả kinh, lùi nhanh năm bước, song chưởng cùng vung ra ngăn cản.

Nam Cung Bình tuy chỉ ghi nhớ "Đạt Ma Bát Thức" trong lòng, không có thời gian nghiên cứu kỷ sự biến hóa linh ảo và phức tạp bên trong, giờ đã lâm địch thi thố, vừa ngẫm nghĩ vừa xuất chiêu, vậy mà pho tuyệt kỹ võ công này vẫn vô cùng uy mãnh, chỉ mười chiêu đã liên tiếp dồn Qua Trung Hải lùi sau hơn một trượng.

Nhâm Phong Bình đứng xem, đôi mày chau chặt, ngẫm nghĩ hồi lâu bỗng kinh hãi kêu lên:

- Đạt Ma Thập Bát Thức!

Nam Cung Bình vừa tấn chiêu vừa cười khẩy nói:

- Không sai, đúng là "Đạt Ma Thập Bát Thức", nếu khiếp sợ thì hãy thả vợ chồng Địch Dương ra ngay bây giờ hãy còn kịp.

Qua Trung Hải trán đã thoáng vã mồ hôi, mày chau chặt nghĩ cách phá giải...

Chợt nghe Dân Sơn Nhị Hữu thét vang, thì ra Diệp Mạn Thanh lúc này đã lộ vẻ lúng túng, thanh bảo kiếm Long Ngâm Thần Âm chỉ còn đỡ gạt, thoáng lui liền liền.

Chỉ nghe Trường Tôn Không cười gằn nói:

- Để xem ngươi còn chống đỡ được mấy chiêu nữa!

Đồng thời sấn tới song kiếm với chiêu "Cực dực thương ba" (sóng biển dạt dào) nhanh như chớp chém bổ và cổ tay cầm kiếm của Diệp Mạn Thanh.

Trong khi ấy Trường Tôn Đan lách người ra sau lưng Mạn Thanh, một chiêu "Phi tinh trụy nguyệt" (Sao bay đuổi trăng) đâm vào bối tâm Diệp Mạn Thanh.

Diệp Mạn Thanh sau trước thọ địch, tìm thế cực kỳ nguy hiểm, trường kiếm quét nhanh ra, lách người sang trái, song nàng đã đuối sức chân khí đứt quãng, người lảo đảo, liền bị Trường Tôn Đan đâm trúng kiếm vào vai phải, nàng đau đớn hự lên một tiếng, Long Ngâm Thần Âm Kiếm lại bị song kiếm của Trường Tôn Đan chém trúng, hổ khẩu tê buốt, trường kiếm vuột tay bay đi.

Trường Tôn Không trao kiếm sang tay trái, sấn tới vung tay điểm vào hai huyệt Đại Hác và Thương Khúc của Diệp Mạn Thanh, nàng tức khắc ngã lăn ra đất.

Dân Sơn Nhị Hữu chẳng chút chần chừ, lao ngay tới liên thủ với Qua Trung Hải giáp công Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình tức giận, "choang" một tiếng, thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ đã tuốt ra cầm tay, một chiêu "Thiên địa phân quang" tạo thành một màng lưới kiếm loang loáng.

Qua Trung Hải buông tiếng cười khẩy, cũng rút đôi thương vàng nơi lưng ra, vung lên công tới.

Nam Cung Bình hét lớn, Diệp Thượng Thu Lộ tạo thành ba đóa hoa kiếm chia ra tấn công Qua Trung Hải và Nhân Sơn Nhị Hữu.

Dân Sơn Nhị Hữu võ công tuy cao, song so với Nam Cung Bình hãy còn kém xa, chiêu ảo dị của Nam Cung Bình lập tức dồn hai người lùi ba bước.

Qua Trung Hải song thương cùng vung ra, ngọn thương bên trái đón đỡ thế công, ngọn thương bên phải nhắm vai trái Nam Cung Bình đâm tới nhanh như chớp.

Nam Cung Bình biết hôm nay khó thể an toàn rút lui, nhận thấy trong số ba người Trường Tôn Đan võ công thấp kém hơn cả nên bèn chỉa mũi tấn công chính vào Trường Tôn Đan.

Qua Trung Hải và Trường Tôn Không dễ thường không nhận biết điều ấy, hai người không hẹn lại càng tấn công ráo riết hơn. Sau vài mươi chiêu Nam Cung Bình đã bắt đầu núng thế, chỉ còn sức chống đỡ chứ không còn sức hoàn thủ nữa.

Nhâm Phong Bình thấy vậy lộ vẻ mừng rỡ, nhếch môi cười đắc ý và nham hiểm.

Qua Trung Hải bỗng hét lớn, song thương với chiêu "Cuồng ưng chấn dực" (ưng điên vỗ cánh), ngọn thương bên tay phải từ dưới đưa lên đâm vào mạn sườn trái, ngọn thương bên tray trái thì đâm vào cổ tay cầm kiếm của Nam Cung Bình, đồng thời ba lưỡi trường kiếm của Dân Sơn Nhị Hữu cũng chia nhau tấn công vào những nơi yếu hại khắp người Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình mắt như phóng lửa, trán đẫm mồ hôi, sắc mặt trắng nhợt, song dáng vẻ kiên nghị và ngạo nghễ, thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ liên tiếp phóng ra ba chiêu tuyệt học phong cản thế công của ba người.

Qua Trung Hải sấn tới, song thương tung ra, một nhắm huyệt U Môn, một nhắm yết hầu, Dân Sơn Nhị Hữu cũng xoay người lao tới, ba thanh trường kiếm phóng ra nhanh như chớp.

Nam Cung Bình sau khi tung ra ba chiêu, chân lực đã kiệt quệ, song vẫn tỉnh táo, xoay người tránh khỏi song thương của Qua Trung Hải, cố sức phóng kiếm đâm vào ngực Trường Tôn Đan.

Chiêu kiếm ấy rất nhanh và mạnh, Trường Tôn Đan toan lui tránh thì đã muộn, rú lên một tiếng thảm thiết, thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ xuyên thủng ngực từ trước ra sau.

Nam Cung Bình cười lên một tiếng ghê rợn, vừa rút trường kiếm ra thì đã bị song kiếm của Trường Tôn Không chém trúng, vai trái rạch một đường sâu hơn tấc, thấy cả xương trắng và dài đến sống lưng, máu tươi phóng ra xối xả. Cũng ngay khi ấy, ngọn thương vàng của Qua Trung Hải cũng đâm trúng vào đùi phải của Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình cắn mạnh răng, vung kiếm bức Trường Tôn Không và Qua Trung Hải lùi sau năm bước, ngọn kim thương của Qua Trung Hải chưa kịp rút ra, vẫn còn cắm vào đùi Nam Cung Bình trông vô cùng kinh khiếp.

Qua Trung Hải chưa từng thấy ai lại có tiềm lực như vậy, bất giác thừ ra tại chỗ.

Trường Tôn Không đau lòng em chết, gầm lên một tiếng giận dữ, lại lao bổ tới.

Nam Cung Bình bỗng quát vang:

- Bất Tử Thần Long, Thần Long bất tử.

Đồng thời đưa tay rút ngọn kim thương trên đùi ra, không thèm nhìn đến trở tay ném về phía Trường Tôn Không.

Trường Tôn Không trong lúc quá phẫn hận, xuất thủ không chút phòng bị, hơn nữa y tưởng đâu Nam Cung Bình hẳn đã không còn đủ sức hoàn thủ, vừa thấy ngọn kim thương bay vút tới mới giật mình kinh hãi, vội vung song kiếm lên gạt, ngọn kim thương cắm vào vai trái, lập tức bật ngửa ngã xuống đất.

Qua Trung Hải lắc đầu thở dài:

- Quả không hổ là đệ tử Thần Long!

Chầm chậm đi về phía Trường Tôn Không. Nhâm Phong Bình cũng bùi ngùi nói:

- Bất Tử Thần Long đệ nhị, được trang hào kiệt như vậy tương trợ, lo gì không bình định được thiên hạ?

Nam Cung Bình quát:

- Ngươi đừng có mơ tưởng!

Vừa dứt lời lại phúng ra một ngụm máu tươi, người lảo đảo, sau cùng không gượng nổi ngã lăn ra đất.

Nhâm Phong Bình lướt tới, hữu chưởng từ từ phóng tới, mặt ngập đầy vẻ luyến tiếc, ngay khi hữu chưởng của y còn cách đầu Nam Cung Bình không đầy ba thước, bỗng nghe sau lưng một tiếng quát như sấm rền:

- Dừng lại!

Nhâm Phong Bình sửng sốt quay phắt lại, chỉ thấy một người trung niên, vóc dáng thấp bé, diện mạo tầm thường đang đứng cách đó vài thước.

Người trung nhiên tiến tới một bước, trầm giọng nói:

- Bổn nhân phải mang người này đi!

Qua Trung Hải đã từ bên Trường Tôn Không phóng tới, tay cầm hai ngọn kim thương lớn tiếng quát:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Người trung niên lườm mắt nhìn lão, cao giọng ngâm:

- Núi xa cao ngất!

Nhâm Phong Bình và Qua Trung Hải giật mình kinh hãi, vội đồng thanh tiếp:

- Hương thoảng theo gió mưa!

Người trung niên từ trong lòng rút ra một tấm mộc bài tinh xảo bằng gỗ đàn tím, giơ cao lên quát:

- Nhị vị biết vật này chứ?

Nhâm Phong Bình cúi đầu cung kính:

- Đệ tử biết!

Người trung niên nghiêm giọng:

- Gặp bài như gặp người, người này bổn nhân phải mang đi, hai vị có ý kiến gì khác chăng?

Nhâm Phong Bình vội đáp:

- Đệ tử không dám!

Người trung niên buông tiếng hừ lạnh lùng đi đến bên Nam Cung Bình, cúi xuống bồng chàng, sải bước bỏ đi ngay.

Mãi đến khi bóng dáng thấp bé của người trung niên biến mất trong bóng tối, Nhâm Phong

Bình mới thở dài nói:

- Chẳng rõ Soái tiên sinh lại mới thu nhận một nhân vật như vậy tự bao giờ, sao chúng ta không quen biết nhỉ?

Qua Trung Hải nói:

- Chúng ta ra ngoài đã hơn nửa năm, những người mới được thu nhận sau này, chưa giới thiệu dĩ nhiên là chúng ta không biết.

Thần Long Vong Mạng

Người trung niên bồng Nam Cung Bình phóng đi như bay, chừng một giờ sau đến trước một khu rừng cành lá um tùm.

Dưới ánh trăng sáng, những thấy hai con ngựa khỏe đang gặm cỏ bên một ngọn cây to hai người ôm, cạnh đó là một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, song đôi mày chau chặt đầy vẻ lo lắng.

Thiếu nữ ấy chính là Mai Ngâm Tuyết.

Vừa trông thấy người trung niên, Mai Ngâm Tuyết liền vội vã tiến tới, đưa mắt nhìn Nam Cung Bình và hỏi:

- Thương thế nặng lắm hở?

Người trung niên gật đầu:

- Chân lực tiêu hao cạn kiệt, máu chảy quá nhiều, may là tại hạ đến kịp lúc, không thì đã chết dưới tay Nhâm Phong Bình rồi!

Nam Cung Bình mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệt, máu trên vai và đùi vẫn còn rỉ xuống từng giọt, hơi thở thoi thóp, người cứng đờ, ngoại trừ lồng ngực còn khẽ phập phồng, chẳng khác nào như người đã chết.

Mai Ngâm Tuyết mắt ngấn lệ, xót xa nói:

- Chàng bị thương nặng thế này, chẳng biết còn sống để mà gặp sư phụ chàng nữa hay không?

Người trung niên thở dài:

- Trông tướng mạo y không phải là người yểu mạng, tin rằng hẳn có kỳ tích cứu y sống lại.

Mai Ngâm Tuyết buồn bã lặng thinh, đưa hai tay ra đón lấy Nam Cung Bình từ trong lòng người trung niên.

Người trung niên nói:

- Cô nương hãy thận trọng, tại hạ phải đi ngay, chiếc mộc bài kiạ..

Mai Ngâm Tuyết ngắt lời:

- Huynh đài cứ giữ lấy, đằng nào tôi cũng chẳng dùng để làm gì!

Người trung niên cảm tạ xong, phi thân lên ngựa, giật cương phóng đi như tên bắn.

Mai Ngâm Tuyết cũng trèo lên lưng ngựa, bồng Nam Cung Bình trong lòng, theo đường cái quan phóng đi.

Sáng hôm sau, Mai Ngâm Tuyết đã có mặt tại Tam Môn Loan, cho ngựa phóng thẳng đến trước cửa một khách điếm rồi mới xuống ngựa đi vào trong.

Vội vã bước vào một gian phòng, bên trong có ba chiếc giường, trong số hai chiếc có người đang nằm, thì ra là "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi và "Chư Thần đảo chủ" Nam Cung Vĩnh Lạc.

Lúc này hai người đều đã hồi tỉnh, thần sắc đều ra chiều nôn nóng, vừa trông thấy Mai Ngâm Tuyết bồng Nam Cung Bình xô cửa bước vào, liền giật mình kinh hãi.

Long Bố Thi hỏi trước tiên:

- Bình nhi đã thọ thương ư?

Mai Ngâm Tuyết khẽ gật đầu, lẳng lặng đặt Nam Cung Bình nằm sấp trên giường.

Nam Cung Vĩnh Lạc tiếp theo hỏi:

- Ai đả thương y vậy?

Tiếng nói của hai người đều rất yếu ớt, như đang trong cơn bệnh nặng.

Mai Ngâm Tuyết không đáp, nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt lả chả rơi xuống.

Nam Cung Vĩnh Lạc gắng gượng bò dậy, xem xét thương thế của Nam Cung Bình một hồi, đoạn uể oải nói:

- Thương thế của y rất nặng, song có mặt lão phu chẳng gì phải lo lắng cả, chỉ cần dùng di thực đại pháp, cam đoan trong vòng hai hôm là lành ngay.

Long Bố Thi giọng khản đặc gầm lên:

- Không được, ngươi không được động đến người y!

Nam Cung Vĩnh Lạc tức giận:

- Việc gì đến ngươi mà rú lên như quỷ kêu thế hả?

- Y là đồ đệ của lão phu, lão phu không cho ngươi động chạm đến y.

- Y là điệt nhi của lão phu, lão phu không cho ngươi động đến.

Mai Ngâm Tuyết nước mắt ràn rụa van lơn:

- Y đã hấp hối sắp chết đến nơi, hai vị lão tiền bối lại còn cãi nhau vớ vẩn như thế này, chả lẽ muốn trơ mắt nhìn y chết thật hay sao?

Hai lão nhân cùng hậm hực nhìn nhau, rồi nín lặng không nói nữa.

Hồi lâu, Nam Cung Vĩnh Lạc quay sang Mai Ngâm Tuyết nói:

- Trong mười mấy ngày qua lão phu đã truyền thụ cho cô nương toàn bộ y thuật và kể cả di thực đại pháp, lão phu thấy cô nương cũng khá thông minh, sao lại không mạo hiểm thử xem?

Mai Ngâm Tuyết băn khoăn:

- Vãn bối chỉ học được tâm pháp, chưa từng thực hành, e rằng...

Nam Cung Vĩnh Lạc ngắt lời:

- Có lão phu ở bên chỉ điểm, cô nương cứ việc mạnh dạn động thủ!

Mai Ngâm Tuyết lưỡng lự, Nam Cung Vĩnh Lạc liền giục:

- Tính mạng của y chỉ còn trong khoảnh khắc, không được do dự nữa.

Mai Ngâm Tuyết ngoảnh sang nhìn Long Bố Thi, Long Bố Thi lặng thinh, bèn cắn răng kiên quyết:

- Được rồi, đã đến nông nỗi này thì đành phải mạo hiểm thử một phen thôi!

Nam Cung Vĩnh Lạc mỉm cười:

- Cô nương hãy đi mua một mũi kim to cùng với một bình rượu mạnh và một cuộn chỉ, tức khắc động thủ ngay!

Mai Ngâm Tuyết y lời vội vàng ra phố mua những món cần thiết mang về.

Nam Cung Vĩnh Lạc chậm rãi nói:

- Trước hết bỏ kim và chỉ vào trong rượu, dùng rượu rửa sạch vết thương, rồi điểm vào hai huyệt Phụng Vĩ và Thất Khảm trước ngực cùng với hai huyệt Mệnh Môn và Đới Mạch sau lưng, và dùng chân lực giữ lấy một hơi khí cuối cùng nơi Đan Điền, sau đó dùng rượu rửa sạch bắp thịt nơi đùi lão phu, cắt lấy một miếng bằng với vết thương của y, lắp ghép vào rồi dùng chỉ vá lại, hai hôm sau sẽ hoàn toàn lành lặn.

Mai Ngâm Tuyết vừa để ý lắng nghe vừa làm theo, không đầy hai giờ sau thì hoàn tất không có gì trở ngại cả.

Nam Cung Vĩnh Lạc bị cắt đi một mảng thịt, nguyên khí bị tổn thương nặng nề, xương gân nhức buốt, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Long Bố Thi bất giác cảm động, thở dài nói:

- Bốn mươi năm qua các hạ thật chẳng khác nào người điên, nhưng từ khi rời khỏi Chư Thần đảo, không ngờ cá tính của các hạ đã có nhiều thay đổi, trước khi chết cũng còn làm được một điều có nhân tính.

Mai Ngâm Tuyết đã thức suốt đêm, sức khỏe và tinh thần đều mòn mỏi, mãi đến giờ mới thấy có phần an tâm, vì quá mệt nhọc nên cũng phải nằm trên mép giường của Nam Cung Bình ngủ mất.

Nam Cung Bình khẽ cựa mình và buông tiếng rên yếu ớt, Mai Ngâm Tuyết liền giật mình tỉnh giấc.

Nam Cung Bình mở mắt ra nhìn thấy Mai Ngâm Tuyết đang nằm cạnh, bất giác kinh ngạc lẫn mừng rỡ, buột miệng gọi:

- Ngâm Tuyết... Ngâm Tuyết...

Vừa lên tiếng thì động đến vết thương, chàng đau đớn đến mặt co rúm lại.

Mai Ngâm Tuyết lòng đau như thắt, vội nói:

- Chàng thương nặng chưa khỏi, không nên nói chuyện, hãy mau nhắm mắt dưỡng thần đi.

Nam Cung Bình được gặp lại Mai Ngâm Tuyết, thật lòng mừng khôn xiết, nếu chẳng phải động đậy được thì chàng đã nhảy cẫng lên ôm chầm nàng vào lòng rồi, làm gì còn nhắm mắt mà dưỡng thần, bèn khẽ hỏi:

- Ngâm Tuyết, đây không phải là mơ chứ?

Mai Ngâm Tuyết cố nén niềm khích động trong lòng, dịu dàng nói:

- Đừng nói nữa, hãy mau nằm xuống nghỉ đi!

Nam Cung Bình lại trông thấy Long Bố Thi đang nằm trên một chiếc giường khác, lòng càng thêm khích động nói:

- Sư phụ cũng đã trở về rồi! Ngâm Tuyết, mau cho tôi biết việc gì thế này?

- Việc dông dài lắm, khi nào thương thế chàng lành rồi thiếp sẽ thư thả kể cho mà nghe, giờ thì chàng mau nằm nghỉ đi.

Đoạn đưa tay điểm vào huyệt ngủ Nam Cung Bình, chàng liền lại ngủ thiếp đi.

Long Bố Thi mãi đến lúc này mới mở mắt ra, đưa mắt nhìn Nam Cung Bình rồi buông tiếng thở dài não ruột.

Mai Ngâm Tuyết ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối gặp lại Nam Cung Bình, lẽ ra nên vui mừng mới phải, sao lại...

Long Bố Thi thở dài:

- Lão phu và Nam Cung lão nhi đã đấu nhau cả ngàn chiêu trong mưa bão, lão phu đã đánh trúng y bảy quyền, y bổ trúng lão phu sáu chưởng, chân lực đôi bên đều đã cạn kiệt, chân nguyên tản mác, thật không ngờ đang trôi giạt trên biển thì may gặp cô nương cứu về Trung Nguyên. Ôi! Bất Tử Thần Long này cả đời chỉ vào sinh ra tử không dưới trăm phen, không ngờ lần này thì sắp chết thật sự, đành rằng lão phu không hề sợ chết, nhưng hãy còn vài điều tâm nguyện chưa hoàn thành, chưa muốn chết ngay trong lúc này.

Mai Ngâm Tuyết an ủi:

- Trên giang hồ đồn đại linh đơn diệu dược có thể cải tử hồi sinh, nội thương của tiền bối thế này, chỉ cần có được linh đơn thật sự uống vào hẳn cũng chẳng khó hồi phục.

Long Bố Thi thở dài:

- Theo lão phu biết vị thánh y "Đoạt Mệnh Lang Trung" Thôi Minh Ngôi có luyện được bảy hoàn "Hồi thiên cứu mạng hộ tâm đơn" có thể cải tử hồi sinh, song Phổ lão nhi quý còn hơn tính mạng, đâu dễ gì tùy tiện cho người khác.

Trong khi đang nói, nghe phổ kỵ gõ cửa nói:

- Khách quan, đã đến giờ ăn cơm trưa rồi.

Mai Ngâm Tuyết liền nói:

- Hãy mang vào đây!

Phổ kỵ xô cửa đi vào tay xách hai bộc thức ăn. Ba người ăn xong, Long Bố Thi nói:

- Mai cô nương đã cả đêm không ngủ, sáng nay lại phải cực nhọc suốt buổi, hãy về phòng nghỉ ngơi đi, để lão phu chăm sóc cho Bình nhi được rồi.

Mai Ngâm Tuyết cũng cảm thấy quá sức mỏi mệt, bèn y lời trở về phòng mình.

Long Bố Thi cũng định nhắm mắt nghỉ, bỗng nghe có tiếng y phục phất gió, một người từ cửa sổ phóng vọt vào.

Thì ra đó là người bạn thâm giao "Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu" Tư Mã Trung Thiên.

Long Bố Thi mừng rỡ reo lên:

- Tư Mã huynh vẫn mạnh chứ? Sao biết tiểu đệ Ở đây vậy?

Tư Mã Trung Thiên thở dài:

- Ôi! Chuyện dông dài lắm, từ khi tỉ võ trên Hoa Sơn thì Long huynh biến mất trên chốn giang hồ, trong võ lâm đã đồn đại đủ điều, nào là Long huynh đã bại dưới tay Đơn Phụng rồi tự tuyệt thân vong, nào Long huynh bởi ngán ngẩm tình đời, đã mai danh ẩn cư, nào là Long huynh đã đi đến Chư Thần điện, do đó chẳng thể nào hiểu được Long huynh thật sự đã đi đâu.

Long Bố Thi bèn lược thuật lại mọi sự, Tư Mã Trung Thiên nghe xong thở dài nói:

- Việc này nếu loan truyền ra ắt hẳn chấn động võ lâm.

Long Bố Thi lại hỏi:

- Tư Mã huynh sao lại đến đây?

Tư Mã Trung Thiên thở dài ảo não, bèn cũng lược thuật về việc tiêu cục của mình đã bị tiêu tan, cùng với vài đại sự chấn động võ lâm, đoạn sau cùng thở dài nói:

- Nam Cung thế gia cũng tiêu tan rồi! Nam Cung Thường Thứ ẩn cư bên bờ Thái Hồ, Nam Cung phu nhân đã nhờ tiểu đệ đến đây để thăm dò tông tích của Nam Cung Bình, giữa đường may nhờ gặp được Vạn Đạt, người đã nương náu trong Nam Cung thế gia khi xưa, cho tiểu đệ biết Nam Cung Bình đã trở về đến đây, nên tiểu đệ bèn vội đến đây ngay.

Long Bố Thi nghe xong, lắc đầu thở dài:

- Thật không ngờ chỉ trong vỏn vẹn hai năm mà chốn giang hồ lại xảy ra lắm biến cố đến vậy!

Tư Mã Trung Thiên hạ thấp giọng:

- Dọc đường tiểu đệ đã phát hiện có rất nhiều nhân vật giang hồ đang tụ tập tại đây, chẳng rõ

sắp xảy ra biến cố trọng đại gì đây!

Vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa sổ vang lên một tiếng cười khảy rất khẽ, hai người liền biến sắc mặt.

Tư Mã Trung Thiên quát:

- Ai dám thậm thà thậm thụt ở trước mặt Tư Mã Trung Thiên hả?

Đồng thời người đã nhanh nhẹn phóng qua cửa sổ. Long Bố Thi không động đậy được, đành nằm yên buông tiếng thở dài tức tối.

Bỗng thấy Mai Ngâm Tuyết hối hả xô cửa vào nói:

- Lão tiền bối, hoàn cảnh chúng ta hiện nay rất là hung hiểm...

Long Bố Thi nhíu mày vội hỏi:

- Đã xảy ra việc gì trọng đại mà cô nương hoảng hốt đến vậy?

Mai Ngâm Tuyết chưa kịp trả lời, bỗng nghe tiếng gõ cửa hối hả, liền biến sắc tiện tay chộp lấy thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ trên mép giường Nam Cung Bình, đến gần cửa trầm giọng quát:

- Vào đi!

"Kẹt" một tiếng cửa phòng bật mở, bên ngoài là một lão nhân trạc tuổi ngũ tuần, vận trường bào màu xám, tướng mạo kỳ dị, hai tay dài tận đầu gối.

Mai Ngâm Tuyết trầm giọng hỏi:

- Các hạ là ai? Đến đây có việc gì?

Lão nhân nọ cười khan:

- Dám hỏi cô nương, trong phòng phải chăng là "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi và Chư Thần điện chủ?

Mai Ngâm Tuyết nhướng mày:

- Không sai!

Lão nhân nọ nghiêm mặt:

- Tệ chủ nhân xin mời!

Vừa nói vừa từ trong tay áo lấy ra một tấm thiếp màu đen.

Mai Ngâm Tuyết chau mày đón lấy tấm thiếp, lạnh lùng nói:

- Chẳng rõ quý nhân là cao nhân phương nào, nếu mạo muội phó ước thì e có điều bất tiện, nếu như không có gì trở ngại, quý chủ nhân sao không di giá đến đây hội diện?

Lão nhân nọ thoáng ngẩn người, liền tức cười khan nói:

- Đó thì... để tiểu nhân thỉnh tệ chủ nhân rồi hẳn định đoạt.

Vòng tay thi lễ rồi quay người bỏ đi, Mai Ngâm Tuyết đóng cửa lại, cầm tấm thiếp mời đi đến cạnh giường Long Bố Thi, hai tay cung kính trao qua.

Long Bố Thi mở ra xem, lập tức tái mặt ra chiều hết sức khích động, chỉ thấy trên thiếp có tám chữ như rồng bay phượng múa là:

- "Chư thần tan rã, Thần Long thọ mệnh!" Long Bố Thi lập tức trở nên bình tĩnh dị thường, cười phá lên nói:

- Thần Long thọ mệnh! Hay lắm, lão phu cũng muốn xem thử cao nhân phương nào có khả năng làm cho Long mỗ thọ mệnh cho biết.

Vừa dứt lời, tiếng gõ cửa lại vang lên, Mai Ngâm Tuyết tay cầm thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ đứng cạnh cửa, Long Bố Thi trầm giọng quát:

- Mời vào!

Cửa mở, một đám người vừa định nối đuôi nhau vào, Mai Ngâm Tuyết liền đưa ngang thanh trường kiếm cản lại, cao giọng nói:

- Ai là người cầm đầu? Mời vào!

Một văn sĩ trung niên anh tuấn trắng trẻo, song ánh mắt lại có vẻ tàn ác, mỉm cười sải bước đi vào.

Mai Ngâm Tuyết liền lập tức đóng sầm cửa lại.

Văn sĩ trung niên đi đến cạnh giường Long Bố Thi, cất tiếng nói:

- Dám hỏi tôn giá phải chăng chính là "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi?

Long Bố Thi mỉm cười:

- Không dám, chính Long mỗ đây, xin hỏi tôn giá đại danh quý tánh?

Văn sĩ trung niên cười:

- Tiểu bối Tôn Xung Ngọc, con trai của Quần Ma đảo chủ!

Mặc dù y vừa nói vừa cười, song thái độ hết sức kiêu ngạo, như thể dưới mắt không người, duy ngã độc tôn.

Tôn Xung Ngọc ngoái lại nhìn Mai Ngâm Tuyết đang đứng cạnh cửa gườm mắt nhìn y, không chờ mời mọc đã nghênh ngang ngồi xuống chiếc ghế dựa cạnh giường.

Long Bố Thi nhướng mày ngạo nghễ hỏi:

- Long mỗ xưa nay không có sự giao thiệp với Quần Ma đảo, Tôn thiếu đảo chủ đưa thiếp mời Long mỗ chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

Tôn Xung Ngọc cười to:

- Không đại sự gì khác, chẳng qua tiểu bối phụng mệnh gia phụ vào Trung Nguyên để hỏi mượn Long đại hiệp một vật thôi.

Long Bố Thi nhíu mày lớn tiếng:

- Hỏi mượn vật gì, xin thiếu đảo chủ nói rõ!

Tôn Xung Ngọc cười nham hiểm:

- Hỏi mượn thủ cấp của Long đại hiệp.

Long Bố Thi cười rộ:

- Chẳng hay lệnh tôn mượn thủ cấp của Long mỗ để dùng vào việc gì?

Tôn Xung Ngọc ngớ người, liền tức nói:

- Tiểu bối chỉ phụng mệnh hành sự, còn gia phụ dùng vào việc gì thì tiểu bối không biết.

Long Bố Thi cười to:

- Đời người trăm tuổi rồi cũng phải chết, thiếu đảo chủ bảo có đúng không?

Tôn Xung Ngọc cười khảy:

- Đúng vậy!

Long Bố Thi biến sắc mặt gắt giọng:

- Nhưng lệnh tôn vọng tưởng mượn thủ cấp của Long mỗ, theo thiếu đảo chủ thì Long mỗ nên hai tay hiến dâng hay là phải liều chết chống lại?

Giọng nói ông vô cùng đanh thép, khiến người rúng động tâm thần, gương mặt chằng chịt vết sẹo của ông phủ đầy thần quang, hệt như một vị thần thánh tôn nghiêm bất khả xâm phạm.

Tôn Xung Ngọc tưởng như bị một lưỡi đao bén đâm vào tâm khảm, lập tức vẻ kiêu căng tan biến, ra chiều hết sức bẽ bàng.

Tôn Xung Ngọc tiu nghỉu thở dài:

- Long đại hiệp quả đúng là bậc anh hùng hào kiệt, sự đồn đại trên chốn giang hồ quả nhiên không ngoa.

Vừa dứt lời, bỗng nghe bên ngoài có người đề khí cười nói:

- Thiếu đảo chủ đừng xiêu lòng bởi những lời xảo trá của lão, chả lẽ thiếu đảo chủ đã quên lời khuyến cáo của đảo chủ rồi ư?

Tiếng nói vừa dứt, bỗng nghe "bùng" một tiếng, cánh cửa phòng đã bị đánh vỡ, đám người bên ngoài liền ùa vào.

Mai Ngâm Tuyết hét to, thanh trường kiếm vung lên thành muôn đóa hoa bạc án ngự ngay cửa và quát:

- Đứng lại!

Một người vóc dáng thấp bé giạt đám đông tiến ra, cười khẩy nói:

- Cô nương tưởng với sức mình có thể ngăn cản được Cổ Tát này hay sao?

Mai Ngâm Tuyết liếc nhìn y, đoạn cũng cười khẩy nói:

- Không tin thì cứ xông vào thử xem!

Cổ Tát cười vang, song chưởng vung lên toan động thủ, bỗng nghe Tôn Xung Ngọc đanh giọng quát:

- Dừng tay, ta chưa cho phép, không được náo động tại đây!

Cổ Tát rụt rè nói:

- Thuộc hạ chỉ vì sự an toàn của thiếu đảo chủ...

Tôn Xung Ngọc gắt giọng:

- Khi ta chưa gọi, không được tự ý vào đây một bước, ai vi phạm sẽ bị nghiêm trị, lui ra ngay!

Mọi người răm rắp vâng lệnh, lục tục lui ra.

Tôn Xung Ngọc quay sang Long Bố Thi cười giả lả:

- Họ là Thập Đại Thường Thị, thuộc hạ của gia phụ, chuyến này theo tiểu bối vào Trung Nguyên, chưa hiểu rành về lễ giáo, khiến Long đại hiệp cười cho!

Long Bố Thi cười:

- Không dám! Không dám!

Tôn Xung Ngọc đảo mắt liếc nhìn Mai Ngâm Tuyết, đoạn hỏi:

- Vị cô nương này nhan sắc tuyệt luân chẳng hay có thể cho biết phương danh chăng?

Mai Ngâm Tuyết suy nghĩ thật nhanh, tức giận trên mặt lập tức tan biến, chúm chím cười nói:

- Tôi là Mai Ngâm Tuyết, người đời gọi là Lãnh Huyết Phi Tử.

Tôn Xung Ngọc giật mình, liền tức cười nói:

- Thì ra cô nương chính là Lãnh Huyết Phi Tử đại danh lẫy lừng, tiểu sinh ngưỡng mộ đã lâu!

Mai Ngâm Tuyết khẽ cười:

- Thiếu đảo chủ chỉ mới lần đầu bước chân vào Trung Nguyên, sao lại ngưỡng mộ đã lâu thế nhỉ?

Tôn Xung Ngọc cao giọng:

- Lãnh Huyết Phi Tử vang danh Vũ Nội, tại hạ mới vừa vào đến Trung Nguyên thì đã nghe nhân sĩ giang hồ đề cập đến rồi.

Mai Ngâm Tuyết thông minh tuyệt luân, sáng suốt tinh ý, nghĩ đến bọn Soái Thiên Phàm và Nhâm Phong Bình nay đã công khai, thực hiện dã tâm độc bá võ lâm, mà võ lâm Trung Nguyên lại thiếu hiếm nhân tài. Đơn Phụng đã chết, Thần Long thọ thương trầm trọng, không còn ai đủ tài năng lãnh đạo võ lâm Trung Nguyên nữa, gã thiếu đảo chủ cùng với Thập Đại Thường Thị của Quần Ma đảo này hẳn võ công cũng khá cao cường, nếu lợi dụng được há chẳng trở thành một trợ lực lớn ư?

So sánh hai điều hại thì phải chọn lấy bên nhẹ hơn, Mai Ngâm Tuyết bèn thầm quyết định dứt khoát.

Nàng đang ngẫm nghĩ, Tôn Xung Ngọc quay sang Long Bố Thi nói:

- Gia phụ ra lệnh cho tiểu bối lặn lội vào Trung Nguyên hỏi mượn thủ cấp của Long đại hiệp, nếu bất thành trở về sẽ bị nghiêm trị, Long đại hiệp nghĩ giúp tiểu bối một kế sách vẹn toàn được chăng?

Long Bố Thi cười giòn:

- Chẳng rõ Quần Ma đảo chủ mượn thủ cấp Long mỗ để dùng làm gì, nếu thiếu đảo chủ có thể nói rõ, Long mỗ cân nhắc nặng nhẹ, nếu là tối cần thiết, Long mỗ sẽ hai tay hiến dâng ngay.

Tôn Xung Ngọc cười khẩy:

- Nếu không phải là tối cần thiết thì gia phụ đâu có bảo tiểu bối lặn lội vào Trung Nguyên.

Long Bố Thi phá lên cười:

- Long mỗ cũng muốn xem thử thiếu đảo chủ bản lĩnh thế nào mà mượn được thủ cấp của lão phu.

Tôn Xung Ngọc lạnh lùng:

- Tiểu bối mượn thủ cấp của Long đại hiệp thật dễ như thò tay vào túi lấy đồ...

Đột nhiên, một giọng nói rổn rảng vang lên ngoài cửa sổ:

- Tiểu tử đừng quá ngông cuồng, thủ cấp của ngươi hãy còn nằm trong tay lão phu đấy!

Vừa dứt lời, một bóng người đã nhanh nhẹn phóng vào từ cửa sổ, không hề gây nên một tiếng động khẽ, thì ra chính là Tư Mã Trung Thiên.

Tôn Xung Ngọc đảo mắt liên hồi, không biết bên ngoài Tư Mã Trung Thiên còn có bao nhiêu trợ thủ nữa, và cũng không muốn mếch lòng Mai Ngâm Tuyết, nên lạnh lùng nói:

- Có một ngôi cổ tự hoang phế cách đây không xa về phía tây, tiểu sinh sẽ chờ tại đó vào canh hai đêm nay.

Nói xong đứng lên ngay, không chờ trả lời đã sải bước đi ra cửa. Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười xô mở cửa rồi đứng tránh sang bên.

Tôn Xung Ngọc nghe lòng như nở hoa, cũng quay sang Mai Ngâm Tuyết cười tình tứ, bước ra khỏi phòng.

Mai Ngâm Tuyết tiện tay đóng cửa lại, Long Bố Thi sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, rồi thì hộc ra một ngụm máu tươi to.

Tư Mã Trung Thiên và Mai Ngâm Tuyết cùng kinh hãi, lập tức phóng bước tới gần.

Tư Mã Trung Thiên hơ hải:

- Long... huynh...

Chợt nghe thấy cổ họng uất nghẹn, không còn nói tiếp được nữa.

Long Bố Thi lắc đầu cười khổ sở:

- Vừa rồi bởi buông thả chuyện trò nên đã ảnh hưởng đến thương thế, nội phủ, ngũ tạng vỡ nát, có lẽ cách cái chết không còn bao xa nữa.

Tư Mã Trung Thiên buồn bã an ủi:

- Long huynh đừng vọng động chân khí nữa, để tiểu đệ hộ tống Long huynh về Chỉ Giao sơn trang, rồi sau đó sẽ đi khắp chân trời góc biển, bằng mọi giá cũng phải tìm gặp Phổ lão nhi để chữa khỏi thương thế cho Long huynh.

Long Bố Thi cười chua xót:

- Hiện tiểu đệ đã hấp hối như ngọn đèn cạn dầu, chẳng qua vì còn một điều tâm nguyện chưa xong nên mới kéo dài sự sống đến giờ, khi nào Bình nhi hồi tỉnh, tiểu đệ hoàn thành tâm nguyện kia xong, sẽ yên tâm nhắm mắt được rồi.

Lúc này Nam Cung Bình nằm trên chiếc giường khác cũng đang hồi tỉnh dần, chàng phát ra tiếng rên khe khẽ.

Mai Ngâm Tuyết vội phóng bước đến gần, khẽ cất tiếng gọi:

- Tiểu Bình! Tiểu Bình!

Nam Cung Bình lồm cồm bò dậy, loạng choạng đi đến cạnh giường Long Bố Thi, vẻ khích động nói:

- Sư phụ đã làm sao rồi?

Long Bố Thi cố hết sức mới nặn được một nụ cười trên khóe môi, ơ hờ nói:

- Không sao cả, chỉ bị thương nhẹ thôi. Bình nhi, sư phụ có câu này định hỏi, ngươi phải trả lời cho nghiêm chỉnh.

Nam Cung Bình thờ thẩn gật đầu, Long Bố Thi nghiêm mặt nói tiếp:

- Nếu một mai sư phụ vĩnh viễn rời xa ngươi, ngươi định sẽ làm thế nào?

Nam Cung Bình lặng người:

- Sư phu.....

Long Bố Thi lắc đầu:

- Đừng nói nhiều, hãy bình tâm suy nghĩ rồi trả lời câu hỏi của sư phụ.

Nam Cung Bình lòng rối như tơ vò, song ngoài mặt vẫn hết sức điềm tĩnh, ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nghiêm mặt nói:

- Trước hết đồ nhi phải tìm gặp kẻ đã tàn sát hại sư phụ để báo thù, sau đó trùng kiến Chỉ Giao sơn trang, cùng với các sư huynh sư tỷ đồng tâm hiệp lực làm rạng rỡ Thần Long Môn, chủ trì chính nghĩa cho võ lâm giang hồ.

Long Bố Thi mắt ánh lên vẻ an ủi lẫn hãnh diện nói:

- Đúng vậy, sư phụ đã không hoài phí một phen tâm huyết, duy về vấn đề báo thù thì không cần.

Nam Cung Bình kinh ngạc:

- Sư phụ nói vậy nghĩa là sao?

Long Bố Thi cười chua chát:

- Bởi sư phụ đã chết dưới tay đại bá phụ của ngươi.

Nam Cung Bình "ồ" lên một tiếng sửng sốt, lòng chàng lại càng thêm rối rắm hơn.

Long Bố Thi nói tiếp:

- Trước lúc chết, sư phụ hãy còn một tâm nguyện chưa hoàn thành, hiện sư phụ chỉ còn một hơi chân khí cuối cùng nơi đan điền, đành thành toàn cho ngươi thôi.

Nam Cung Bình ngơ ngác không hiểu, đành cúi đầu lặng thinh.

Long Bố Thi thở dài:

- Về việc luyện võ, chiêu thức tinh diệu đành rằng rất trọng yếu, song nếu không có nội lực thâm hậu bổ sung thì cũng khó thể thành tựu lớn, do đó sư phụ định với một hơi chân khí cuối cùng cố gắng để tụ mấy mươi năm nội lực để đả thông hai mạch Nhâm Đốc và xông vỡ sinh tử huyền quan cho ngươi.

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng, nghĩ đến ân nghĩa bao la của sư phụ, bất giác mắt nhòa lệ lắc đầu nói:

- Sư phụ không cần phải...

Long Bố Thi tức giận:

- Lúc ta sắp chết mà ngươi còn làm ta tức giận hả? Lại đây!

Nam Cung Bình đứng lên, nước mắt chảy dài:

- Sư phu.....

Long Bố Thi thở dài bùi ngùi:

- Hiện nay võ lâm Trung Nguyên đang lâm nguy, ngươi có biết trách nhiệm của mình nặng nề đến mức nào không?

Nam Cung Bình lặng người, nhất thời lòng hết sức băn khoăn, không biết làm sao cho phải.

Long Bố Thi nhíu mày quát lớn:

- Bình nhi, lại đây mau!

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài đau khổ, đành tiến tới một bước.

Long Bố Thi gắng gượng ngồi dậy:

- Ngồi xuống đây!

Nam Cung Bình mắt thờ thẫn nhìn Long Bố Thi, chàng vốn là người rất rắn rỏi, song hiện giờ bởi niềm khích động sục sôi trong lòng, bất giác hai giòng lệ lại chảy dài.

Mai Ngâm Tuyết và Tư Mã Trung Thiên không khỏi nghe lòng tan nát trước tình cảnh bi thương này, nước mắt như chực trào ra.

Long Bố Thi cười vang dội, lớn tiếng nói:

- Trang nam nhi không nên yếu mềm như vậy, bậc đại trượng phu là phải vẫy vùng trong võ lâm. Bình nhi hãy ngồi xuống đây.

Nam Cung Bình cắn răng, y lời ngồi xuống mép giường.

Long Bố Thi quay sang Mai Ngâm Tuyết và Tư Mã Trung Thiên cười nói:

- Trong lúc hành công, xin nhờ hai vị bảo vệ cho, sau hai giờ là công đức viên mãn, lúc ấy e Long mỗ không còn kịp từ biệt hai vị nữa, giờ xin cáo biệt trước, hẹn sẽ gặp lại kiếp sau.

Tuy ông cười nói, song giọng điệu vô cùng xót xa, hai người nghe lòng bị một tảng đá to đè lên, chẳng thốt nên lời, đành lặng thinh khẽ gật đầu.

Long Bố Thi chẳng chút chậm trễ, tay trái đặt lên Thiên linh cái, tay phải áp vào huyệt Mệnh Môn sau lưng Nam Cung Bình trầm giọng nói:

- Bình nhi, hãy ngưng thần, bảo nguyên thủ nhất, vạn lưu quy tông.

Nam Cung Bình liền dẹp hết mọi tạp niệm, tâm thần hợp nhất, lát sau đỉnh đầu bốc khói nghi ngút, sắc mặt nhợt nhạt trở nên hồng hào dần.

Song sắc mặt Long Bố Thi lại càng thêm trắng bệch, toàn thân thoáng run rẩy...

Mai Ngâm Tuyết và Tư Mã Trung Thiên cùng trố to mắt hết cỡ, chằm chặp nhìn vào hai người.

Một thời lặng lẽ trôi qua, không việc gì xảy ra cả, có chăng là toàn thân Long Bố Thi mỗi lúc càng run rẩy dữ dội.

Thốt nhiên, "bùng" một tiếng vang dội, cửa phòng bật mở, Tư Mã Trung Thiên và Mai Ngâm Tuyết giật mình kinh hãi vội đưa mắt nhìn, chỉ thấy một nhóm người nối tiếp nhau đi vào.

Hai người đi đầu chính là "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình và "Chạc Thiên Đoạt Mệnh Song Thương" Qua Trung Hải, theo sau là Thiên Hồng Thất Ưng dáng vẻ đờ đẫn trơ khấc.

Mai Ngâm Tuyết lập tức rút thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ ra, Tư Mã Trung Thiên cũng rút đôi thiết kích từ trên lưng xuống, hai người cùng đứng sóng vai nhau chắn giữ trước giường.

Nhâm Phong Bình tủm tỉm cười, tay phe phẩy quạt xếp, đủng đỉnh tiến tới, mỉm cười nói:

- Mai cô nương vẫn mạnh chứ?

Mai Ngâm Tuyết cũng nhoẻn cười:

- Xin đa tạ, nhờ phước của Nhâm đại hiệp đấy!

Nhâm Phong Bình đảo mắt nhìn, trông thấy hai sư đồ Long Bố Thi và Nam Cung Bình, mặt liền thoáng lộ vẻ kinh dị, song tức khắc tan biến ngay, vẫn cười nói:

- Nhâm mỗ từng gặp Nam Cung Bình tại huyện Cao Bình, sao giờ đã đến gặp gỡ với Long đại hiệp thế này? Cước bộ quả nhanh thật!

Mai Ngâm Tuyết vờ buồn bã nói:

- Y bị người đánh trọng thương, hiện Long đại hiệp đang vận công điều trị!

Nhâm Phong Bình ngạc nhiên:

- Trên giang hồ đồn đại "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi đang thọ thương trầm trọng, tại sao...

Mai Ngâm Tuyết cười:

- Làm sao có thể tin được lời đồn đại trên chốn giang ho à? Long đại hiệp chẳng những hết sức khỏe mạnh, hơn nữa công lực cũng đã tinh tiến rất nhiều, hơn xa so với xưa kia.

Mai Ngâm Tuyết biết thời gian lúc này rất quý giá, càng kéo dài càng tốt, hơn nữa còn đặt điều nói dối, quả nhiên đã khiến cho Nhâm Phong Bình có phần kiêng dè.

Nhâm Phong Bình bèn lái sang chuyện khác, cười hỏi:

- Một năm trước ở ngoài thành Trường An, việc Nhâm mỗ nhờ cậy, chẳng hay Mai cô nương đã nghĩ kỹ chưa, giờ trả lời được chăng?

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười:

- Tôi chỉ là hạng nữ lưu, Soái tiên sinh và Nhâm đại hiệp đều là bậc anh tài, hơn nữa đó là một kế hoạch và tổ chức lớn lao, Mai Ngâm Tuyết này thật không tiện gia nhập.

Nụ cười của nàng vô cùng quyến rũ, đến như Nhâm Phong Bình cũng không khỏi nghe lòng xao xuyến.

Nhâm Phong Bình thoáng nhíu mày:

- Nhưng Mai cô nương đã nhận lấy tín vật "Phong vũ lưu hương bài" của Soái tiên sinh.

Mai Ngâm Tuyết cười khúc khích:

- Đã bất cẩn đánh mất rồi!

Qua Trung Hải bỗng sấn tới một bước, trầm giọng quát:

- Nếu đánh mất thì cô nương phải đền mạng.

Mai Ngâm Tuyết lườm mắt nhìn Qua Trung Hải, đoạn cười nói với Nhâm Phong Bình:

- Chẳng hay Nhâm đại hiệp đã nuôi thêm một con chó hoang từ bao giờ vậy?

Qua Trung Hải giận dữ hét vang, lao tới vung song chưởng tấn công. Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười khảy, thanh trường kiếm với chiêu "Lăng không đẩu vũ" chém vào hai cổ tay Qua Trung Hải.

Qua Trung Hải vội rụt tay về, hướng chưởng lập tức lại bổ chếch ra, tay trái năm ngón thoáng co lại nhanh như chớp chộp vào cổ lay cầm kiếm của Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết nghiêng người, cổ tay phải trầm xuống, mũi kiếm nghếch lên, một chiêu "Đã hỏa thiêu thiên" nhắm yết hầu Qua Trung Hải đâm tới.

Qua Trung Hải thoáng kinh hãi, vội lách người tránh khỏi, liền thi triển khai tuyệt chiêu hung mãnh, thoáng cái đã công ra những mười sáu, mười bảy quyền.

Mai Ngâm Tuyết trường kiếm trong tay mà cũng không giành được thượng phong trong khi Qua Trung Hải chỉ hai tay không, bất giác lòng ngập đầy hổ thẹn lẫn tức tối, hét lên mấy tiếng lanh lảnh, tra kiếm vào bao, cũng với hai tay không giao đấu.

Những nghe "bốp" một tiếng, chưởng lực hai bên va chạm nhau, Mai Ngâm Tuyết vụt biến trắng bệch, người thoáng chao đảo, phún ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ, song chân nàng không di động lấy nửa bước.

Qua Trung Hải buông tiếng cười gằn, lại vung chưởng lao bổ tới.

Mai Ngâm Tuyết nhướng mày, thầm điều tức trong khoảnh khắc, lại vung chưởng nghênh tiếp.

Võ công của Qua Trung Hải vốn cao hơn Mai Ngâm Tuyết rất nhiều, song Mai Ngâm Tuyết lúc này đã quyết tâm liều chết, nên trong nhất thời đôi bên vẫn khó phân thắng bại.

Nhâm Phong Bình thoáng chau mày, quay sang Thiên Hồng Thất Ưng quát:

- Các ngươi còn đứng đó để làm gì?

Tư Mã Trung Thiên nghiến răng, mắt long lên, gầm vang một tiếng, hai ngọn thiết kích kèm theo tiếng rít lảnh lói quét ra như vũ bão.

Thiên Hồng Thất Ưng thần thái đờ đẫn, song khi vừa nghe tiếng quát của Nhâm Phong Bình, lập tức nhanh nhẹn lao bổ vào Tư Mã Trung Thiên.

Thiên Hồng Thất Ưng dường như đã bị dược vật làm mất lý trí, đứng thành hình nửa vòng tròn vây lấy Tư Mã Trung Thiên tấn công tới tấp.

Tư Mã Trung Thiên tất nhiên chẳng chút nao núng, múa tít song kích bảo vệ toàn thân song không chịu nổi chưởng phong của Thúy, Lam, Hồng, Hắc, Tử Ưng, trước ngực như bị ngàn cân nện vào, không nén được há miệng ra, lập tức một làn mưa máu phún đầy mặt và chiếc trường bào trắng của Bạch Ưng, trông hệt như một người máu.

Tư Mã Trung Thiên cậy vào nội lực hùng hậu, tinh thâm dù bị đánh trúng một chưởng, nhưng vẫn thừa lúc Bạch Ưng quay người đi, lập tức vung song kích tấn công Hồng Ưng, người có công lực kém nhất.

"Hồng Ưng" Hồng Hạo Thiên kinh hãi, không kịp trở tay, lập tức bị đánh vở sọ, máu văng tung tóe, rú lên một tiếng thảm thiết, gục chết tại chỗ.

Lục Ưng kia thản nhiên như không, vẫn tiếp tục tấn công như trước, Tư Mã Trung Thiên lại bị đánh trúng ba chưởng, phún ra một ngụm máu tươi nữa song ông càng đấu càng hăng, không hề màng đến thương thế bản thân, song kích với chiêu "Hỏa thụ ngân hoa" vô cùng hùng mãnh công vào hai huyệt Thất Khảm và Khí Môn của Thất Ưng.

"Thúy Ưng" Lăng Chấn Thiên vội nghiêng người tránh, nhưng song kích của Tư Mã Trung Thiên đã nhanh như sao xẹt đâm tới, đành vung song chưởng bổ ra. Tư Mã Trung Thiên hét lớn, như không hề trông thấy song chưởng đối phương, song kích đâm mạnh tới, những nghe một tiếng rú thê thảm, trên người Thúy Ưng đã có thêm hai lỗ thủng, máu tuôn xối xả ngã gục xuống đất.

Còn Tư Mã Trung Thiên thì bị song chưởng của Thúy Ưng đánh trúng vai trái, lập tức huyết khí tắt nghẽn, cánh tay trái tê dại, ngọn thiết kích keng một tiếng rơi xuống đất.

Ngũ Ưng còn lại chẳng chút trù trừ, cùng lúc lao bổ tới, Tư Mã Trung Thiên tay phải vung kích quét ngang, cuộc chiến lại tiếp diễn.

Bỗng nghe Qua Trung Hải hét vang, hai chân liên hoàn công ra sáu chưởng. Mai Ngâm Tuyết chân lực giảm sút, lập tức bị đánh trúng một chưởng, phún ra một ngụm máu tươi, người lảo đảo ngồi bệt xuống đất.

Qua Trung Hải buông tiếng cười rợn, hữu chưởng giơ lên vừa đánh bổ xuống, bỗng nghe một tiếng quát như sấm rền:

- Dừng tay!

Qua Trung Hải nghe hai tai lùng bùng, vội quay phắt lại, chỉ thấy một văn sĩ trung niên tướng mạo tuấn nhã đang đứng sau lưng, chính là Tôn Xung Ngọc, thiếu đảo chủ Quần Ma đảo.

Bên này vừa đình thủ, chợt nghe Tư Mã Trung Thiên rú lên thảm thiết, miệng phún máu xối xả ngã lăn ra đất. Kế tiếp, Tử Ưng cùng ngã quỵ, ngọn thiết kích cắm nơi bụng hãy còn rung động, máu tuôn ra như suối.

Tứ Ưng còn lại cùng sấn tới một bước, giơ chưởng ra toan bổ xuống Long Bố Thi và Nam Cung Bình.

Mai Ngâm Tuyết vội hét lớn, cố đề chân khí đứng bật dậy, án ngự trước mắt hai người gắng gượng chống đỡ sự tấn công liên thủ của Tứ Ưng, lại há miệng phún ra một ngụm máu tươi,

đoạn nhắm mắt thở hào hển, người chao mạnh hai lượt, song chân vẫn đứng vững như cột trụ.

Tôn Xung Ngọc nghe lòng đau nhói, hét lên một tiếng giận dữ, lao nhanh tới, song chưởng liên hoàn tung ra, chấn lùi Tứ Ưng năm bước, đứng sóng vai với Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết hé mở mắt ra nhìn Tôn Xung Ngọc, khóe môi gắng nở một nụ cười cảm kích.

Tôn Xung Ngọc thấp giọng hỏi:

- Cô nương bị thương có nặng không?

Mai Ngâm Tuyết hé môi định nói, song lời chưa thốt lại phún ra một ngụm máu tươi.

Tôn Xung Ngọc nóng ruột, vội đề khí quát lớn:

- Thập Đại Thường Thị đâu?

Vừa dứt tiếng, lập tức bên ngoài vang lên tiếng quát tháo ầm ĩ, liền đó Cổ Tát dẫn đầu Thập Đại Thường Thị nối tiếp nhau xông vào.

Nhâm Phong Bình kinh hãi, cân nhắc thực lực của mình. Thiên Hồng Thất Ưng đã chết mất ba, còn lại Tứ Ưng cũng đã tiêu hao quá nhiều chân lực, "Chạc Thiên Đoạt Mệnh Song Thương" Qua Trung Hải võ công tuy cao, nhưng song quyền cùng nan địch tứ thủ.

Sau khi cân nhắc nặng nhẹ, Nhâm Phong Bình lập tức có ý rút lui, bèn cười khẩy nói:

- Thì ra tôn giá cậy nhiều người thế mạnh. Nhâm mỗ xin thất kính, bởi giữa chúng ta không hề có oán thù, quyết đấu thế này chẳng những không đáng, hơn nữa lại còn khiến người cười chê.

Tôn Xung Ngọc cười vang:

- Nếu các hạ khiếp sợ thì hãy cút ngay!

Qua Trung Hải lộ vẻ tức giận, hai tay đặt trên song thương nơi lưng, ra chiều muốn quyết một trận sống mái.

Nhâm Phong Bình hé miệng toan nói, bỗng nghe ngoài sân vang lên một giọng nói sang sảng cao giọng ngâm:

- Núi xa cao ngất, hương thoảng theo mưa gió!

Nhâm Phong Bình mừng rỡ, liền quay sang Tôn Xung Ngọc giận dữ nói:

- Trong đây chật hẹp, động thủ rất bất tiện, nếu tôn giá thật sự muốn nhúng tay vào, hãy ra ngoài sân quyết một trận cao thấp.

Tôn Xung Ngọc ngạo nghễ cười vang:

- Động thủ ở đâu thì cũng vậy thôi, xin mời!

Nhâm Phong Bình cười nham hiểm, không chút chần chừ, sải bước đi ra cửa.

Thiên Hồng Tứ Ưng cắp lấy thi thể của Tam Ưng theo sau, Qua Trung Hải buông tiếng cười gằn theo sau Tứ Ưng đi ra ngoài sân.

Tôn Xung Ngọc mỉm cười, dẫn theo Thập Đại Thường Thị đủng đỉnh đi ra sân.

Mai Ngâm Tuyết thấy họ bỏ đi, tinh thần lập tức nhẹ nhõm, nguồn sức mạnh thần này đã giữ cho nàng không gục ngã cũng tiêu tan ngay, cảm thấy đầu óc choáng váng, mặt mày xám, chúi người ngã nằm trên giường.

Một đại hán râu quai nón và vóc dáng cao to rất uy mãnh đang đứng giữa sân vườn.

Nhâm Phong Bình sải bước đến gần, đại hán uy mãnh dương thanh nói:

- Thiên Phong Ngân Vũ tam thập hào kiệt chờ lệnh.

Nhâm Phong Bình tươi cười thầm nhủ:

- Soái tiên sinh quả là thần nhân.

Tôn Xung Ngọc đã cùng Thập Đại Thường Thị ra đến giữa sân đứng yên, Nhâm Phong Bình mạnh dạn tiến tới nói:

- Giữa chúng ta không thù không oán, nếu động thủ giao chiến, bất luận ai thắng ai bại thì cũng không đáng, sao không hóa thù thành bạn, đồng tâm hiệp lực tạo nên những đại sự trên chốn giang hồ có phải hơn không? Mong các hạ hãy suy nghĩ cho kỹ.

Tôn Xung Ngọc là thiếu đảo chủ Quần Ma đảo, vốn đã quen tính kiêu ngạo, y suất đảo cùng Thập Đại Thường Thị lặn lội vào Trung Nguyên, ngoại trừ chấp hành mệnh lệnh của Quần Ma đảo chủ, dã tâm lớn nhất của y là muốn vang danh trong Trung Nguyên, những lời lẽ của Nhâm Phong Bình lại càng khơi dậy hùng tâm vạn trượng của y, bèn cười vang nói:

- Hạng hiếp hiền sợ ác, cậy mạnh hiếp yếu, kẻ này vốn rất thù ghét, các hạ bất tất phải nói nhiều, hãy tuốt khí giới ra quyết một phen cao thấp thôi!

Nhâm Phong Bình cười nham hiểm, lạnh lùng nói:

- Chết đến nơi mà còn ngoan cố, chớ trách ta tàn ác!

Đoạn đề khí lớn tiếng quát:

- Thiên phong ngân vũ, võ lâm nhất đỉnh.

Tiếng quát vừa cất lên, liền thấy bốn bề đều có một nhóm đại hán áo đen từ trong các gian phòng nối tiếp nhau bước ra, trong tay mỗi đại hán đều có xách một quả cầu gai màu bạc khá to hình thù kỳ dị, đó chính là "Luyện tử lưu tinh đơn chùy".

Những đại hán áo đen này mỗi tổ ba người một trước hai sau, tổng cộng gồm có mười hai tổ chia thành bốn phương tám hướng, từ từ tiến tới bao vây, bước chân rất chậm song hết sức trầm vững.

Tôn Xung Ngọc và Thập Đại Thường Thị trông thấy đều thoáng kinh hãi, thảo nào Nhâm Phong Bình đã mạnh dạn thế kia, thì ra y quả có chỗ sở cậy.

Chốc lát nhóm đại hán áo đen đã bao vây Tôn Xung Ngọc và Thập Đại Thường Thị vào giữa, mắt người nào cũng lạnh lùng trơ khấc.

Nhâm Phong Bình bỗng nói:

- Lúc này nếu tôn giá hồi tâm chuyển ý cũng còn kịp, muộn hơn nữa e rằng sẽ táng mạng hết trong "Thiên phong ngân vũ" đại trận này.

Tôn Xung Ngọc mặt đầy vẻ nghiêm trọng, đôi mày chau chặt như đang nghĩ cách hóa giải, tựa hồ không nghe thấy lời nói của Nhâm Phong Bình, Thập Đại Thường Thị đứng hai bên y thành một hình vòng tròn vô tâm, mặt người nào cũng hết sức nặng nề, hệt như tâm trạng nặng nề của họ.

Nhóm đại hán áo đen vẫn với bước chân trầm vững chậm chạp tiến tới.

Nhâm Phong Bình buông tiếng cười dài, nhún mình phóng ngược ra sau năm thước, tay phải từ từ giơ lên.

Tôn Xung Ngọc nhướng mày, khẽ buông tiếng hừ, đưa tay rút từ nơi lưng ra một thanh nhuyễn kiếm, thân kiếm nhỏ và dài những năm thước, mũi kiếm chia ra hai nhánh, khác với trường kiếm thông thường, thân kiếm tỏa sáng màu xanh nhạt.

Thập Đại Thường Thị cũng lần lượt tuốt khí giới cầm tay, toàn thân giới bị, sẵn sàng ứng phó cuộc chiến sinh tử sắp bùng nổ.

Những đại hán áo đen đều đã dừng bước, mấy mươi đôi mắt chằm chặp nhìn vào mục tiêu, tay trái nắm đuôi dây xích, tay phải nắm vào nơi cách ngọn chùy bốn thước, ngọn chùy cách mặt đất ba thước, người nào cũng giống hệt như nhau, hiển nhiên đã được huấn luyện rất kỹ lưỡng, khiến Tôn Xung Ngọc và Thập Đại Thường Thị không khỏi thót người.

Nhâm Phong Bình đảo mắt nhìn quanh, mặt đầy khinh miệt lẫn kiêu ngạo, bỗng lại buông một chuỗi cười sắc lạnh.

Những đại hán áo đen tay phải khẽ vung, lập tức dây xích khua lên loảng xoảng.

Nhâm Phong Bình bỗng quát lớn:

- Thiên!

Đại hán đứng phía trước trong tổ ba người lập tức vung tay, chỉ nghe tiếng gió rít vù vù, mười hai luồng sáng bạc bay vút lên.

Nhâm Phong Bình quát tiếp:

- Địa!

Mười hai luồng sáng bạc chưa hạ xuống thì lại có mấy mươi luồng gió từ đám đại hán to đen phóng ra, cùng hướng về phía Tôn Xung Ngọc và Thập Đại Thường Thị.

Tôn Xung Ngọc hét vang, thân hình chuyển động, thanh trường kiếm vung lên, ánh sáng xanh vươn dài ra, kiếm quanh loang loáng cuốn tới.

Thập Đại Thường Thị cũng lần lượt vung khí giới bảo vệ toàn thân.

Nhâm Phong Bình lại quát:

- Phong!

"Vù" một tiếng, vòng sáng bạc kia tự nhiên bay lên, một vòng sáng bạc khác vừa lên bỗng lại nhanh như chớp giáng xuống.

Ngân quang chấp chóa, gió rít vụt trời, cộng thêm tiếng xích khua loảng xoảng, uy quả là khủng khiếp.

Một Thường Thị sử dụng roi thép chín khúc không dằn được, hét vang lên một tiếng, vọt người lên múa tít roi thép lao thẳng vào vòng sáng bạc, toan xông ra khỏi vòng vây.

Tôn Xung Ngọc vung thanh trường kiếm kỳ hình gạt phăng ba ngọn ngân chùy, thấy gã Thường Thị nóng nảy kia, liền kinh hãi kêu lên:

- Không được...

Ngay khi ấy gã Thường Thị nọ đã bị sáu ngọn ngân chùy đánh trúng, cất lên một tiếng thảm thiết, máu văng tung tóe, thi thể nát bấy.

Cổ Tát là người cầm đầu Thập Đại Thường Thị đứng bên trái Tôn Xung Ngọc, vừa vung động ngọn Tam Tai Đoạt trong tay vừa thấp giọng nói:

- Thiếu đảo chủ, tình thế trước mắt hết sức bất lợi cho chúng ta, xem chừng đành phải liều mạng xông ra khỏi vòng vây thôi!

Tôn Xung Ngọc lắc đầu:

- Không được nóng nảy, hãy kiên thủ để chờ xem diễn biến.

Bỗng nghe hai tiếng rú thảm vang lên, Thập Đại Thường Thị lại có hai người đồng thời bị ba ngọn ngân chùy đánh trúng, một người vỡ sọ chết tươi, người kia máu me đầy mình, lăn lộn như điên dưới đất, miệng rên rỉ liên hồi ra chiều hết sức đau đớn, hẳn trên ngân chùy có tẩm kịch độc.

Tôn Xung Ngọc thắt tim, trường kiếm thoáng chậm, sáu ngọn ngân chùy lại cùng lúc từ hai bên bay tới, vội định thần tay trái phóng chưởng, tay phải trường kiếm phạt ngang, những nghe tiếng choang choảng vang lên, có hai ngọn ngân chùy bị trường kiếm kỳ hình của Tôn Xung Ngọc chém đứt dây xích.

Nhâm Phong Bình đứng ở vòng ngoài thoáng cau mày, bỗng lại thấp giọng quát:

- Vũ!

Lập tức, trận thế đột nhiên biến đổi, những luồng sáng bạc đan chéo nhau, chùy tấn công thượng hạ nhị bàn, như sóng dữ ồ ạt tới.

Trong chốc lát lại có hai gã Thường Thị bị ngân chùy đánh trúng, lập tức phơi thây tại chỗ.

Thập Đại Thường Thị đã ngã gục hết sáu, sức phòng thủ bị suy giảm rất nhiều, sáu người còn lại cầm cự hết sức vất vả.

Mặt trời đã nghiêng sang tây, một giờ đã trôi qua. Hai sư đồ Thần Long ở trong phòng đã hành

công hoàn tất, Nam Cung Bình mở bừng mắt, cảnh tượng trong phòng khiến chàng vô cùng kinh hãi, lập tức đứng bật dậy, lướt đến bên Mai Ngâm Tuyết, đưa tay gần mũi, hơi thở vẫn còn, chàng thở phào nhẹ nhõm. Lại lướt đến bên Tư Mã Trung Thiên, chỉ thấy mắt ông trợn trừng giận dữ, hai tay nắm chặt, song đã chết tự lâu rồi.

Thốt nhiên, sau lưng vang lên "ầm" một tiếng, Nam Cung Bình ngoảnh lại nhìn, những thấy Long Bố Thi uể oải ngã xuống giường, chàng hoảng hốt lướt đến cạnh giường gào lên.

- Sư phu..... sư phu.....

Long Bố Thi gắng gượng hé mở mắt, song liền tức thì nhắm nghiền, khóe môi còn co giật, giọng yếu ớt nói:

- Sư phu..... không sống nổi.. nữa đâu! Bình... nhị.. hãy tư..... giữ... lấy...

Chưa dứt lời đã tắt thở lìa đời, Nam Cung Bình lòng đau khôn tả, thật muốn khóc to một trận, song chàng đã không khóc, chỉ cắn chặt răng, mím chặt môi, khóe môi không ngớt co giật, chứng tỏ chàng đang cố nén nước mắt và niềm đau khủng khiếp trong lòng.

Đột nhiên, Mai Ngâm Tuyết phát ra tiếng rên rất khẽ, song đủ khiến Nam Cung Bình lập tức quay về thực tại, Chàng quay phắt lại, lướt tới cạnh Mai Ngâm Tuyết, cúi xuống bồng nàng vào lòng, khẽ cất tiếng gọi:

- Ngâm Tuyết! Ngâm Tuyết!

Mai Ngâm Tuyết gắng gượng mở mắt ra, nàng đã cười, mặc dù đó chỉ là khóe môi nàng động đậy, song cũng đủ biểu lộ niềm an ủi và hài lòng trong nội tâm nàng.

Nam Cung Bình dịu dàng hỏi:

- Ngâm Tuyết, thương thế nàng nặng lắm không?

Mai Ngâm Tuyết lặng thinh, cũng chẳng biểu lộ gì cả, chỉ chầm chậm nhắm mắt lại.

Ngoài sân bỗng vọng vào hai tiếng rú thảm thiết, Mai Ngâm Tuyết bỗng toàn thân chợt run rẩy, Nam Cung Bình siết chặt nàng vào lòng.

Mai Ngâm Tuyết hối hả nói:

- Tiểu Bình, hãy buông ra, mau ra ngoài giải cứu cho những người đang giao thủ với bọn Nhâm Phong Bình!

Dứt lời thở hào hển, ra chiều hết sức yết ớt.

Nam Cung Bình ngạc nhiên:

- Vì sao vậy?

- Đừng hỏi nguyên nhân, ra nhanh lên.

Vừa dứt lời lại một tiếng rú thảm vọng lại.

Kỳ Ngộ Kỳ Phùng

Nam Cung Bình biết tình thế nguy cấp bèn khẽ gật đầu, bồng Mai Ngâm Tuyết đặt lên giường cẩn thận, rồi lẹ làng điểm vào bốn đại huyệt Khí Môn, Thất Khảm, Kỳ Môn và Huyền Cơ để giữ cho một hơi chân khí trong ngực nàng không bị tan mất.

Chàng lại nhanh chóng bồng thi thể Tư Mã Trung Thiên và Long Bố Thi đặt bên nhau, lấy một tấm vải trắng phủ lên, lặng lẽ rơi xuống hai giọt lệ. Sau đó, chàng nhặt thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ dưới đất, "vút" một tiếng nhanh như chớp từ cửa sổ ra.

Cảnh tượng ngoài sân khiến chàng giật mình kinh hãi, thế trận bao vây của mấy mươi đại hán áo đen chính là "Thiên phong ngân vũ trận" mà chàng đã từng lĩnh giáo rồi, có điều nhân số dường như ít hơn nhiều so với lúc trước, song uy lực thì lại hơn trước mấy mươi lần, chứng tỏ họ đã được cải tổ lại.

Số người bị vây hãm giờ chỉ còn lại ba, một là Tôn Xung Ngọc, hai là Cổ Tát, ba là một lão nhân vạm vỡ.

Ba người thảy đều tóc tai rối bời, áo quần tơi tả, máu me đầy mình, mồ hôi nhễ nhại, dáng vẻ hết sức thảm hại.

Nhóm đại hán áo đen cũng gục ngã không ít, song thế trận vẫn không chút rối bời.

Nam Cung Bình đề khí quát lên như sấm rền:

- Dừng tay!

Nhâm Phong Bình lập tức ngoái lại nhìn, song thấy Nam Cung Bình, bất giác vô cùng sửng sốt lẫn kinh hãi, thầm buông một tiếng:

- Hỏng mất!

Thân pháp Nam Cung Bình nhanh khôn tả, loáng cái đã lướt qua cạnh Nhâm Phong Bình, chẳng thèm đếm xỉa đến y, lao thẳng về đám người áo đen. Thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ trong tay vung lên với chiêu "Thiên ngoại lai hồng", kiếm quang chập chùng, kiếm khí sắc lạnh, ba đại hán áo đen lập tức bị chém ngang thành hai đoạn, máu văng đầy mình Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình chẳng chút trù trừ, mũi chân điểm nhẹ, người lại tung vọt lên, vụt kiếm quét ngang, lại có ba đại hán áo đen ngã gục, hồn lìa khỏi xác.

Sáu đại hán áo đen vừa ngã gục, thế trận lập tức hở trống, ba người bị vây hãm bên trong liền thừa cơ phóng ra khỏi vòng vây. Nam Cung Bình chỉ với hai chiêu đã phá vỡ "Thiên phong ngân vũ trận", lập tức khiến mọi người hiện diện khiếp đởm kinh tâm.

Qua Trung Hải thét vang, lao thẳng vào Nam Cung Bình, song chưởng cùng lượt vung lên, hai luồng chưởng phong cương mãnh tuyệt luân cuồn cuộn xô ra.

Nam Cung Bình cười khỉnh, tả chưởng đánh ra, tay phải trầm xuống, xoay cổ tay chống mũi

kiếm lên, nhắm yết hầu Qua Trung Hải đâm tới.

Qua Trung Hải hai chân điểm nhẹ, trượt người ra sau năm thước, khi Nam Cung Bình bám theo tấn kích thì lão đã rút đôi kim thương bên lưng ra, tiếp chiến với Nam Cung Bình.

Bên kia Tôn Xung Ngọc, Cổ Tát và lão nhân vạm vỡ nọ sau khi vượt khỏi vòng vây, lập tức vung động binh khí lao bổ về phía Nhâm Phong Bình.

Ba người đã căm hận Nhâm Phong Bình đến thấu xương, lúc này lao tới tấn công quyết hạ sát Nhâm Phong Bình tại chỗ thì mới hả dạ.

Nhâm Phong Bình nào phải tay vừa, buông tiếng cười khẩy, chiếc quạt trong tay xếp lại rồi xòe ra, liền có một luồng kình phong xô về phía Cổ Tát, tay trái với chiêu "Tà thủ long kỳ" chộp vào cổ tay phải Tôn Xung Ngọc.

Đại hán uy mãnh đứng cạnh Nhâm Phong Bình cũng từ bên lưng rút ra một ngọn khoái đao, múa tít thành một bức tường thép, nghênh tiếp thế công mãnh liệt của lão nhân vạm vỡ. Chỉ sau vài chiêu hai người đã đâm ra núng thế, chỉ còn đỡ gạt chứ không còn sức hoàn thủ nữa.

Nhâm Phong Bình bỗng quát lớn:

- Thiên Hồng Thất Ưng đâu?

Thiên Hồng "Tứ" Ưng đờ đẫn vâng lệnh, lao vào cuộc chiến, lập tức cục thế lại trở nên quân bình.

Bên kia cuộc chiến đấu giữa Qua Trung Hải và Nam Cung Bình đã đến hồi quyết liệt, chỉ thấy ánh vàng loang loáng, bóng thương chập chùng, ánh bạc chấp chóa, kiếm ảnh điệp trùng.

Nam Cung Bình lòng canh cánh lo cho sự an nguy của Mai Ngâm Tuyết, hạ quyết tâm tốc chiến tốc quyết, nên vừa xuất thủ đã tung ra toàn những chiêu thức hung hiểm, lúc này chàng đã được Long Bố Thi đả thông hai mạch Nhâm Đốc, xông vỡ sinh tử huyền quan, nội mạch như thể trường giang đại hải, cuồn cuộn không dứt, hỗ trợ cho kiếm pháp vốn hết sức tinh diệu kỳ ảo, uy lực càng thêm khủng khiếp, vừa ra tay đã chiếm thế chủ động, giành trọn tiên cơ.

Qua Trung Hải mỗi lúc càng thêm kinh khiếp, bị Nam Cung Bình bức lui liên tiếp, hoàn toàn ở vào thế bị động.

Nam Cung Bình bỗng thét lớn, trường kiếm liên tiếp phóng ra ba chiêu tuyệt học vừa nhanh vừa hiểm chụp lên ba đại yếu huyệt Thiên Tỉnh, Khí Môn và Tướng Đài của Qua Trung Hải.

Qua Trung Hải kinh hoảng, vô phương né tránh, chỉ còn cách duy nhất là thí mạng, bèn lẹ làng vung tay, ném hai ngọn kim thương bay đi, nhắm vào hai huyệt Kiên Tỉnh trên vai Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình buông tiếng cười khẩy, hai tay xoải ra, ngã người ra sau nằm sát gần mặt đất tránh khỏi song thương, liền thì hai chân tung lên, một đá vào mặt, một vào ngực Qua Trung Hải.

Qua Trung Hải nhún chân bật tung người ra sau tránh khỏi.

Nam Cung Bình đã lập tâm quyết giết người này, chân vừa chạm đất lập tức tung mình lao đuổi

theo, thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ vung lên như tia chớp.

Qua Trung Hải song thương đã mất, dồn hết công lực bình sanh tung ra song chưởng, kình phong xô ra như vũ bão.

Nam Cung Bình thu kiếm về, tả chưởng đưa ngang ngực, chầm chậm đẩy ra, một tiếng vang rền, cát đá bay mù mịt, Qua Trung Hải mặt mày tái ngắt, bật lùi liên tiếp năm bước mới đứng vững lại được.

Nam Cung Bình chỉ thoáng chao người lập tức hùng tâm bừng dậy, tung mình lao tới, trường kiếm vung lên. Qua Trung Hải liền bị chém làm hai đoạn, không kịp hự lên một tiếng.

Nam Cung Bình chẳng chút tần ngần lập lức lại tung mình lao về phía Nhâm Phong Bình. Ngay khi ấy Tôn Xung Ngọc cũng vung trường kiếm quét ngang tới. Nhâm Phong Bình tả hữu thọ địch, đành nhún mình phóng ngược ra sau. Nam Cung Bình đâu chịu buông tha, chân vừa chấm đất lập tức lại tung mình lao tới, chân lực dồn vào thân kiếm, kiếm quan tỏa rộng, kiếm khí rợn người.

Tôn Xung Ngọc lòng đang ngập niềm căm hận bởi Thập Đại Thường Thị đã mất hết tám, cũng liền thét lên giận dữ, vung kiếm lao tới tấn công.

Nhâm Phong Bình biết không thể tiếp tục thoái lui nữa, bằng không khó thể vãn hồi được cục thế, bèn xoay chân lách người tránh khỏi thế kiếm của Tôn Xung Ngọc, đồng thời vung quạt điểm vào huyệt Thân Phân nơi khuỷu tay Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình thấp giọng quát, thanh trường kiếm đâm tới, xuyên thủng kình phong chiếc quạt của Nhâm Phong Bình phất ra nhắm vào bắp tay phải y.

Nhâm Phong Bình kinh hãi, vội rụt tay lui về toan biến chiêu, song vẫn chậm mất, những nghe "soạt" một tiếng, tay áo phải rách toạt, cườm tay bị rạch một đường sâu độ ba phân, dài chừng năm tấc, máu phun xối xả, đau thấu tâm can, chiếc quạt xếp trong tay suýt vuột tay rơi xuống đất.

Nam Cung Bình siết chặt chuôi kiếm, lại tung ra ba chiêu nhanh và mạnh khôn tả.

Tôn Xung Ngọc cũng quát lớn, từ bên hông tấn công tới.

Lúc này hai người tâm ý giống nhau đều muốn hạ sát Nhâm Phong Bình tại chỗ thì mới hả dạ, nên thế người nào cũng cực kỳ hung mãnh.

Nhâm Phong Bình thấy đã không còn chút hy vọng thủ thắng, song lại chẳng thoát thân được, y vừa cầm cự vừa nghĩ cách rút lui.

Đột nhiên, một tràng rú thảm vang lên "Hoàng Ưng" Hoàng Kim Thiên đã bị ngọn Tam Tài Đoạt của Cổ Tát chém trúng, ngã gục chết ngay.

Nhâm Phong Bình chợt nảy sinh một ý nghĩ tàn độc, bèn bấm bụng sấn tới một bước dài, tả quyền đưa lên, ngực tống ra, đồng thời tay phải quạt xếp điểm tới, công vào trọng huyệt Kỳ Môn của Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình và Tôn Xung Ngọc đều sửng sốt, không ngờ Nhâm Phong Bình lại liều mạng

như vậy. Nào ngờ, Nhâm Phong Bình bỗng nhún chân, bật nhanh về phía sau.

Hai người chợt hiểu, cùng thét lên một tiếng giận dữ, song song phi nhân đuổi theo. Thoáng chốc Nhâm Phong Bình đã lướt sau ngoài năm trượng, rồi thì phóng vút vào trong phòng khách.

Nam Cung Bình và Tôn Xung Ngọc đuổi theo vào chỉ thấy Nhâm Phong Bình đang cắp Mai Ngâm Tuyết bên tay trái, tay phải đặt lên bối tâm nàng, cười gằn nói:

- Dừng lại! Ngươi mà tiến tới bước nữa, ta tức khắc chấn đứt tâm mạch nàng ta ngay, ngươi hiểu rất rõ con người của Nhâm mỗ, thà làm ngọc tán chứ không làm ngói lành!

Nam Cung Bình tức tối nghiến răng, song cũng đành phải đứng lại, không dám bước tới nữa, Tôn Xung Ngọc cũng thừ ra tại chỗ, chẳng biết làm sao cho phải.

Mai Ngâm Tuyết hơi thở yếu ớt, mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, tóc mây buông rủ. Nam Cung Bình lòng đau như cắt, gằn giọng nói:

- Nếu ngươi không buông nàng xuống, hôm nay đừng hòng ra khỏi đây.

Nhâm Phong Bình cười khẩy:

- Nếu Nhâm mỗ muốn rời khỏi đây, chỉ cần khống chế nàng ta cho đến khi nào đến chỗ an toàn mới thôi.

Nam Cung Bình điên tiết gầm lên:

- Nhâm Phong Bình, nếu Mai Ngâm Tuyết chết trong tay ngươi hôm nay, Nam Cung Bình này mà không băm vằm ngươi ra làm muôn mảnh thì thề sẽ không làm người nữa.

Giọng nói chàng như đanh thép, khiến Nhâm Phong Bình không khỏi rùng mình khiếp hãi. Đồng thời, vẻ mặt và ánh mắt chàng ngập đầy sát cơ ghê rợn, khiến Nhâm Phong Bình ớn lạnh cõi lòng, vội ngoảnh đi nơi khác.

Sự im lặng kéo dài, đôi bên cùng gườm nhau, Nam Cung Bình không dám vọng động, song cố gắng suy tìm cơ hội, toan mạo hiểm giải cứu cho Mai Ngâm Tuyết.

Nhâm Phong Bình cũng không dám khinh suất, nếu Mai Ngâm Tuyết có bề gì, chắc chắn hôm nay y phải táng mạng tại đây.

Tiếng giao đấu ngoài sân đã ngưng chỉ, hẳn Thiên Hồng Tam Ưng và đại hán uy mãnh nọ đã táng mạng dưới tay Cổ Tát và lão nhân vạm vỡ kia rồi.

Bầu không khí vô cùng căng thẳng, cõi lòng ba người đều trĩu nặng đến cơ hồ ngạt thở, xung quanh tĩnh lặng đến rợn người, ba người vẫn đứng yên không hề di động lấy nửa bước.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng cười giòn giả, liền thì cửa phòng mở tung, một số người chậm rãi đi vào.

Nhâm Phong Bình vừa trông thấy những người kia liền mừng rơn, thì ra đi đầu là Quách Ngọc Hà, theo sau là ba lão nhân áo đen.

Nam Cung Bình thoáng chau mày, Quách Ngọc Hà cười chúm chím, tha thướt đi đến cạnh Nam

Cung Bình, với giọng yểu điệu nói:

- Ngũ đệ vẫn mạnh chứ?

Nam Cung Bình hết sức bực tức, song ngặt vì vị nể Long Phi nên không tiện vô lễ với y thị, đành hờ hững gật đầu đáp:

- Vẫn mạnh!

Nhâm Phong Bình liền thừa cơ xê một bước dài đến gần cửa phòng, Nam Cung Bình chợt phát giác, ngoảnh lại quát lớn:

- Nhâm Phong Bình, nếu ngươi còn vọng động thêm bước nữa thì đừng trách Nam Cung Bình này!

Nhâm Phong Bình thấy đã có người tiếp ứng, bèn mạnh dạn lạnh lùng nói:

- E rằng chưa chắc!

Nam Cung Bình tức giận:

- Không tin thì cứ thử xem!

Lúc này ba lão nhân áo đen đã đi đến đứng sóng vai với Nhâm Phong Bình, tuy tướng mạo của họ không có gì đặc sắc, song ánh mắt ngập đầy thần quang, bước chân trầm vững và ung dung, hẳn là thuộc hạng cao thủ bậc nhất.

Tình thế hiện giờ đã hoàn toàn chuyển ngược, Nam Cung Bình từ ưu thế trở thành kém thế, song chàng chẳng chút sợ hãi, ngầm đề khí vận công sẵn sàng quyết đấu.

Tôn Xung Ngọc, Cổ Tát và lão nhân vạm vỡ nọ cũng nhận thấy tình thế nghiêm trọng, đều tự ngưng thần giới bị.

Quách Ngọc Hà vẫn tươi cười nói:

- Ngũ đệ, trên giang hồ đồn đại là ngũ đệ đi đến Chư Thần điện học được một thân tuyệt kỹ trở về, có thật vậy không?

Nam Cung Bình đã có ý giận, lớn tiếng đáp:

- Đúng vậy!

Trong khi ấy ánh mắt vẫn không hề rời khỏi Nhâm Phong Bình, Quách Ngọc Hà tròn mắt ngạc nhiên nói:

- Hai người làm sao vậy? Bộ có điều hiềm khích hở?

Nam Cung Bình xẵng giọng:

- Không sai!

Quách Ngọc Hà lại nói:

- Nhâm đại hiệp định mang Lãnh Huyết Phi Tử rời khỏi đây, ngũ đệ không cho, đúng chăng?

Nam Cung Bình mặt đã lộ vẻ giận, lạnh lùng lớn tiếng đáp:

- Đúng vậy.

Quách Ngọc Hà thoáng cau mày, vẻ phật lòng:

- Nhâm đại hiệp mang Lãnh Huyết Phi Tử đi có dính dáng gì đến ngũ đệ mà ngũ đệ lại ngăn cản, chả lẽ những lời đồn đại trên giang hồ đều là sự thật ư?

Nam Cung Bình tức giận:

- Đại tẩu chả lẽ lại bênh vực người ngoài hay sao?

Quách Ngọc Hà cũng tức giận:

- Mai Ngâm Tuyết tiếng xấu lan khắp giang hồ, ngươi lại không biết nhục nhã, nắm tay đi chung với y thị, Chỉ Giao sơn trang đã vì ngươi mà mang tiếng xấu lây.

Nam Cung Bình lớn tiếng:

- Nam Cung Bình này chỉ vì tuân mệnh sư phụ bảo hộ cho nàng, hơn nữa tâm địa nàng rất lương thiện, chẳng qua giới giang hồ đã ác ý bêu xấu nàng đó thôi!

- Vô luận thế nào, ta đứng trên cương vị một đại tẩu kiêm sư tỷ ra lệnh cho ngươi rời khỏi nơi đây, để cho Nhâm đại hiệp mang Mai Ngâm Tuyết đi!

Nam Cung Bình cười phá lên:

- Đại tẩu còn đủ tư cách để ra lệnh cho Nam Cung Bình này ư?

Quách Ngọc Hà tức giận:

- Sao lại không đủ tư cách?

Nam Cung Bình gằn giọng:

- Ngươi đã bội sư nghịch đạo làm hại võ lâm, một đời anh danh của sư phụ đã hoàn toàn bị hủy trong tay ngươi, giữa hai ta đã không còn quan hệ nhau nữa, ngươi dựa vào đâu mà ra lệnh cho ta chứ?

Quách Ngọc Hà cũng gằn giọng:

- Chính ngươi mới là bội sư nghịch đạo, hôm nay ta tạm thay quyền sư phụ, trừ khử tên nghịch đồ ngươi!

Vừa dứt lời đã nhanh nhẹn vung tay, một chưởng tống thẳng vào ngực Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình vốn đã cực kỳ căm hận y thị, hai mắt chốt chặt vào Nhâm Phong Bình, hữu chưởng lẹ làng phóng ra.

Quách Ngọc Hà không ngờ chàng lại hạ sát thủ, không kịp đề phòng, liền bị trúng chưởng, loạng choạng bật lùi ra sau bảy tám bước.

Nam Cung Bình thần sắc không đổi, hai mắt vẫn chốt chặt vào Nhâm Phong Bình không chớp.

Quách Ngọc Hà tức tối nhún mình toan lao bổ tới, chợt nghe một tiếng thét lớn, một bóng người lướt nhanh vào, thì ra là Thạch Trầm.

Thạch Trầm quát:

- Ngũ đệ đừng lo sợ, có ngu huynh đến đây!

Đồng thời song chưởng vung lên, tấn công về phía Quách Ngọc Hà.

Quách Ngọc Hà kinh hãi:

- Thạch Trầm, tam đệ điên rồi hả?

Thạch Trầm lớn tiếng:

- Thạch Trầm này không hề điên, trước đây Thạch mỗ đã đắm chìm trong mộng ảo, giờ thì đã tỉnh rồi! Một mình ngươi đã làm xấu hổ tất cả đệ tử Thần Long Môn, hiện không có mặt đại ca tại đây, Thạch mỗ lớn hơn cả, giờ phải thay mặt sư phụ giáo huấn ngươi một phen!

Vừa nói vừa tới tấp tấn công, Quách Ngọc Hà vừa kinh hãi lại vừa tức giận, đành vung chưởng chống đỡ.

Thoáng chốc hai người đã giao thủ được mười mấy chiêu, Thạch Trầm hệt như hổ điên, hung mãnh tấn công liên tiếp toàn những chiêu sát thủ, Quách Ngọc Hà đã bị dồn đến sát góc tường.

Đột nhiên một lão nhân áo đen bên phải hét lớn, tung mình lao về phía Thạch Trầm, tiếp theo hai lão nhân áo đen còn lại cũng lao về phía Nam Cung Bình, vung chưởng tấn công.

Nam Cung Bình tả chưởng vung lên nghênh tiếp, hữu chưởng lại phóng về phía Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình cười âm hiểm, hai tay đưa thẳng ra trước, dùng thân thể Mai Ngâm Tuyết để nghênh đón thế chưởng của Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình nghiến răng, rụt hữu chưởng về, song chưởng chập lại rồi tách ra nhanh như chớp bổ về phía hai lão nhân áo đen.

Nhâm Phong Bình thừa thế tung mình, vừa định lao ra cửa, Nam Cung Bình mắt như phún lửa, lẹ làng lướt đến cạnh Nhâm Phong Bình, hai tay vươn ra chộp vào dây lưng hắn.

Nhâm Phong Bình xoay người đẩy Mai Ngâm Tuyết ra đón. Mai Ngâm Tuyết bị hắn xô tới đẩy lui, liền làm động đến thương thế trong nội phủ, hự lên một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Nam Cung Bình lòng đau như cắt, rụt song chưởng về, tránh qua Mai Ngâm Tuyết, nhanh như chớp chộp vào hai cổ tay Nhâm Phong Bình.

Chiêu này của Nam Cung Bình hết sức kỳ ảo, Nhâm Phong Bình kinh hãi, vội nhảy lùi sau, trở về vị trí cũ.

Hai lão nhân áo đen lại cùng lượt lao tới, một công chính diện, một công bên trái.

Nam Cung Bình hét lớn, lách người sấn tới, hữu chưởng phóng nhanh vào ngực lão nhân chính diện, tay trái xoay phóng ngược ra sau.

Hai lão nhân áo đen đều giật mình, vội tiệt chiêu đổi thế, tránh khỏi thế chưởng của Nam Cung Bình, lập tức lại tiếp tục tấn công.

Nam Cung Bình bị hai người, một trước một sau liên hoàn công kích, nhất thời không thoát thân ra được, bất giác hết sức nóng ruột.

Nhâm Phong Bình buông tiếng cười khẩy, thừa cơ tung mình lao nhanh ra cửa.

Nam Cung Bình gằn giọng quát:

- Chạy đâu cho khỏi!

Đồng thời song chưởng phóng ra, một trước một sau với chiêu "Càn khôn nguyệt" đẩy lùi hai lão nhân áo đen lùi sau một bước, song hai lão nhân võ công đâu phải tầm thường, cùng xoay người rồi lại lao tới.

Nam Cung Bình vừa định phi thân đuổi theo, song lại bị hai lão nhân áo đen ngăn cản, mắt thấy Nhâm Phong Bình đã ung dung chạy thoát, chàng vừa nóng ruột vừa tức giận, sôi sục bừng dậy, lập tức biến thế quyết nhanh chóng hạ gục hai người.

Bỗng nghe Quách Ngọc Hà hét lên lanh lảnh, và cũng đã thoát khỏi sự hãm công của Thạch Trầm, thoát ra khỏi cửa.

Tôn Xung Ngọc bỗng lớn tiếng nói:

- Nam Cung huynh hãy yên tâm, tiểu đệ thề quyết sẽ cứu thoát cho Mai cô nương.

Đồng thời đã cùng Cổ Tát và lão nhân vạm vỡ phi thân đuổi theo ngay.

Nam Cung Bình căm giận đến cực độ liền thi triển "Đạt Ma Thập Bát Thức" với chiêu "Khổ hành bồ đề" song chưởng một trước một sau phóng ra.

Hai lão nhân áo đen kinh hãi, chưởng chiêu của người bên trái chưa sử dụng hết đã bị Nam Cung Bình đánh trúng nơi yếu huyệt dưới nách, hự lên một tiếng, ngã gục chết ngay.

Lão nhân còn lại vừa định thoái lui, Nam Cung Bình hét lớn, lách người sấn tới, nhanh như chớp điểm vào hai huyệt Thạch Quan và Trung Trụ lão ta.

Bỗng nghe Thạch Trầm hét lớn, Nam Cung Bình ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy lão nhân áo đen nọ người lảo đảo lùi sau ba bước. Thạch Trầm cũng áo rách tả tơi, sắc mặt trắng nhợt Nam Cung Bình chẳng chút do dự lập tức nhún mình lao tới, vung chưởng bổ ngay tới.

Chàng vốn không phải là hạng tiểu nhân, ra tay thừa lúc người lâm nguy, song trong mấy ngày qua liên tiếp gặp thảm sự, đã khiến lòng chàng ngập đầy cảm hận, nên chẳng chút đắn đo, tung ra sát thủ ngay.

Lão nhân áo đen nọ không kịp tránh né, hự lên một tiếng, gục chết tại chỗ.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn thi thể của Long Bố Thi và Tư Mã Trung Thiên, rồi lại nhìn đến

bá phụ của mình, thắc mắc sao nãy giờ xảy ra nhiều biến cố mà ông không cử động, đi đến bên giường Nam Cung Vĩnh Lạc, đưa tay ra thấy người lạnh ngắt cứng đờ, thì ra ông đã chết từ lâu.

Cốt nhục tình thâm, Nam Cung Bình tuy không thân thiết gì với vị đại bá phụ này, song dẫu sao cùng chung huyết thống, đưa mắt nhìn thi thể của vị lão nhân cả đời cô đơn, đau khổ này, cổ họng chàng uất nghẹn, hai mắt thẫn thờ đăm chiêu, thần kinh chàng như bị tê liệt bởi quá khích động.

Sư phụ đã chết, đại bá phụ đã chết, Tư Mã Trung Thiên người bạn già thân thiết của phụ thân và sư phụ cũng đã chết, nội trong một ngày, ba vị lão nhân có quan hệ sâu đậm với chàng lần lượt tạ thế, chàng không phải là siêu nhân, làm sao chịu đựng nổi cuộc thảm biến lớn lao như vậy, nếu không nhờ ý nguyện phục thù và ngọn lửa căm hờn đang rực cháy trong lòng thì chàng sớm đã ngã quỵ rồi.

Thạch Trầm chầm chậm đi tới, y không quen biết Nam Cung Vĩnh Lạc cũng không biết ông chính là Chư Thần điện chủ lừng danh khắp võ lâm, song y hiểu nếu lúc này mà lên tiếng hỏi thì thật là thiếu thông minh, bởi vị lão nhân đầu to này hẳn có mối quan hệ rất thân thiết với Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình quay người lại, Thạch Trầm đưa mắt nhìn chàng, đoạn chậm rãi đến bên giường thi thể của Long Bố Thi, từ từ quỳ xuống, chắp hai tay trước ngực, miệng lẩm nhẩm, chẳng rõ là khấn vái hay sám hối, mặt co giật dữ dội, hai mắt khép hờ, hai hàng nước mắt lăn dài xuống má, thấm ướt ngực, rồi rơi xuống đất.

Nam Cung Bình thầm buông tiếng thở dài bùi ngùi, chậm bước ra khỏi phòng, chẳng gặp bóng dáng một ai cả, thì ra lữ khách, phổ ky và thậm chí chưởng quầy trong khách điếm này thảy đều đã bỏ trốn hết rồi.

Một ý nghĩ chợt lướt qua đầu óc Nam Cung Bình, chàng sực nghĩ đến việc vợ chồng Địch Dương và Diệp Mạn Thanh đã bị Nhâm Phong Bình bắt đưa đến Nam Sơn, mà Mai Ngâm Tuyết lại cũng bị Nhâm Phong Bình bắt đi, rất có thể cũng là mang đến Nam Sơn, giờ nếu mình đến đó, tuy không chắc chắn, song ít nhất cũng có thể thăm dò được chút manh mối.

Chàng lập tức quay về phòng, Thạch Trầm đã đứng lên, mặt ràn rụa nước mắt, Nam Cung Bình nói:

- Tam sư huynh, tiểu đệ có một việc khẩn cấp cần lo liệu, nếu đến tối mai mà chưa quay về, sư huynh hãy đưa thi hài sư phụ về Chỉ Giao sơn trang trước nhé!

Thạch Trầm ngạc nhiên:

- Việc khẩn cấp gì? Ngu huynh không đi cùng được sao?

- Đó chỉ là việc riêng của tiểu đệ, vả lại thi hài của các vị lão nhân gia này cũng cần phải được mai táng sớm, xin nhờ sư huynh lo liệu giùm cho.

Thạch Trầm buông tiếng thở dài, thờ thẫn đứng nhìn những thi thể trong phòng xuất thần.

Nam Sơn Biệt Nghiệp

Nam Sơn Biệt Nghiệp!

Đó là tòa trang viện tuy không rộng lớn song hết sức hùng vĩ và tráng lệ, nằm tại mạn đông chân núi Nam Sơn, đồi núi chập chùng vây quanh ba mặt tây nam bắc, mặt đông chỉ toàn những ngọn đồi nhỏ xen lẫn rất nhiều cây cối, có rừng thiên nhiên, có rừng do người trồng, hiển nhiên là trận thế chi đó!

Trăng đã lên đến ngọn cây, dưới ánh đêm nhập nhòa, loáng thoáng trông thấy dáng vẻ nguy nga của Nam Sơn cùng với khí phái hùng vĩ của Nam Sơn Biệt Nghiệp!

Đột nhiên, mười mấy bóng người phóng lên ngọn cây, thân pháp đều hết sức nhanh nhẹn, hệt như quỷ dị, chỉ thoáng chốc đã vượt qua khỏi khu "rừng trận ấy"!

Nam Sơn Biệt Nghiệp đã hiện ra trong tầm mắt họ!

Dưới ánh trăng sáng, có thể trông ra nhận số tổng cộng là mười bảy người, đều là mặc theo lối hành khất, hai người cầm đầu trong tay đều có một ngọn trúc trượng màu xanh, chính là "Cùng Hồn" Y Phong và "Ác Quỷ" Tống Chung, không cần hỏi cũng biết, những người này chính là U Linh Quần Cái.

"Cùng Hồn" Y Phong đảo mắt nhìn nhanh, quan sát địa thế, bỗng quát khẽ một tiếng. U Linh Quần Cái đồng thời tung mình cùng phóng vút vào Nam Sơn Biệt Nghiệp.

Bên trong Nam Sơn Biệt Nghiệp tuy kiến trúc tráng lệ, đình mát trên hồ nước, hòn giả sơn giữa vườn hoa, cảnh trí hết sức nên thơ, song trong bóng đêm lại bao phủ một bầu không khí u ám lạnh lẽo.

"Cùng Hồn" Y Phong bỗng cất lên tiếng huýt gió lảnh lói, vang vọng đi thật xa trong bóng tối.

Tiếng huýt gió vừa dứt, tất cả ánh đèn trong Nam Sơn Biệt Nghiệp thảy đều tắt ngóm cùng một lúc, lập tức bốn bề tối mịt, bầu không khí càng thêm ghê rợn.

U Linh Quần Cái thảy đều kinh ngạc, song không hề có vẻ khiếp sợ, "Ác Quỷ" Tống Chung cười to nói:

- Đã đến rồi thì chấp nhận tất, U Linh Quần Cái đã từng sợ ai bao giờ? Các vị huynh đệ, dẫu là Diêm Vương Điện thì chúng ta cũng vẫn xông vào như thường!

Trúc trượng điểm nhẹ, sải bước tiến vào.

"Cùng Hồn" Y Phong và quần cái cũng bước theo sau.

Chừng sau nửa tuần trà, U Linh Quần Cái đã vòng qua khỏi hòn giả sơn, băng qua một dãi hành lang ngắn, đến một khoảng sân rất rộng.

Khu sân này chính là nơi trung tâm của Nam Sơn Biệt Nghiệp. "Ác Quỷ" Tống Chung và "Cùng

Hồn" Y Phong cùng chững bước dừng lại không đi tiếp nữa.

"Cùng Hồn" Y Phong đảo mắt nhìn quanh, đoạn lớn tiếng nói:

- Nếu nơi đây mà dùng làm đấu trường thì thật là thích hợp.

Vừa dứt lời, trong những gian nhà xung quanh đột nhiên ánh đèn bừng sáng, khiến U Linh Quần Cái đều chóa mắt bởi đã ở lâu trong bóng tối.

Trong gian đại sảnh đối diện, bóng người thấp thoáng, liền thì cửa sảnh bật mở, một người đàn ông trung niên mặc áo bào đen, vóc dáng mảnh khảnh, mặt mày trắng trẻo đủng đỉnh bước ra.

"Cung Hồn" và "Ác Quỷ" chú mắt nhìn người ấy, chỉ thấy bước chân y nhẹ nhàng, mắt ngước nhìn lên, thái độ hết sức kiêu ngạo.

Người trung niên nọ đi đến trước U Linh Quần Cái, dừng lại ôm quyền nói:

- Chư vị đang đêm đến viếng, chẳng hay có điều chi cần thiết?

Giọng nói của y hết sức yểu điệu, như nữ nhân, mọi người bất giác ngẩn ra.

"Cùng Hồn" Y Phong lớn tiếng nói:

- Huynh đài là chủ nhân ở đây ư?

Người trung niên mặt trắng mỉm cười:

- Đâu dám, tại hạ là Mễ Bạch Dương, tổng quản của Nam Sơn Biệt Nghiệp!

"Cùng Hồn" Y Phong nhíu mày:

- Gọi chủ nhân các người ra đây nói chuyện!

Giọng nói đầy khinh thị, song Mễ Bạch Dương chẳng chút tỏ vẻ tức giận, liếc mắt nhìn Y Phong, vẫn mỉm cười nói:

- Tệ chủ nhân lúc này không tiếp khách, chư vị có điều gì cứ nói với tại hạ thì cũng vậy thôi.

"Cùng Hồn" Y Phong biến sắc mặt tức giận:

- Tiểu tử, bọn ta đến đây là để đòi người.

Mễ Bạch Dương ngạc nhiên:

- Đòi người? Vậy nghĩa là sao?

"Ác Quỷ" Tống Chung gầm lên:

- Người ngay không làm điều ám muội, huynh đài khỏi phải vờ vĩnh nữa, "Thiên Sơn Thần Kiếm" Địch Dương cùng vợ Y Lộ là em gái của Y huynh đã bị các ngươi bắt mang đến đây, đêm nay huynh đệ bọn này đến đây chính là muốn đòi lại hai người ấy.

Mễ Bạch Dương vừa định trả lời bỗng trong đại sảnh vang lên một giọng rổn rảng nói:

- Qúy khách giá quang, sao không đón tiếp, còn chờ gì nữa?

U Linh Quần Cái sửng sốt. Mễ Bạch Dương liền đổi thái độ, thoái lui một bước, chìa tay mời:

- Tệ chủ nhân xin mời!

"Cùng Hồn" Y Phong tức giận:

- Đã là chủ nhân chốn này, sao không hiện thân gặp gỡ? Không dám lộ diện đâu phải là hành vi của bậc đại trượng phu!

Người trong nhà lại lên tiếng:

- U Linh Quần Cái danh lừng võ lâm, đêm khuya thế này mà hạ cố đến, tệ trang hết sức vinh hạnh, ngoài kia gió sương lạnh lẽo chư vị sao không di giá vào nhà đàm đạo?

U Linh Quần Cái thảy đều kinh ngạc, nhận thấy giọng nói người này rất quen thuộc, song nhất thời không phân biệt là ai?

"Cùng Hồn" và "Ác Quỷ" đưa mắt nhìn nhau. "Ác Quỷ" Tống Chung lên tiếng:

- Được sự mời mọc, U Linh Quần Cái xin mạn phép!

Đoạn theo sau Mễ Bạch Dương sải bước đi vào gian đại sảnh. Bên trong nến tỏa rực cháy sáng choang như ban ngày, một người bịt mặt bằng lụa đen, vóc dáng trung bình đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế thái sư đặt ngay giữa sảnh.

Người bịt mặt vừa thấy U Linh Quần Cái đi vào liền đứng lên chìa tay trái ra nói:

- Có điều gì hãy thư thả mà thương lượng, mời chư vị ngồi!

U Linh Quần Cái cũng chẳng khách sáo liền lần lượt ngồi xuống.

Mễ Bạch Dương đi đến cạnh người bịt mặt, đứng cúi đầu ra chiều rất kính cẩn.

Đôi mắt sáng quắc lộ ra ngoài khuôn lụa đen của người bịt mặt quét nhìn mọi người đoạn cười nói:

- Tệ trang rất ít khi có bằng hữu từ xa đến, chư vị đã từ Quan Ngoại lặn lội vạn dặm đến đây, càng khiến cho tại hạ cảm thấy hết sức vinh hạnh.

"Cùng Hồn" Y Phong lạnh lùng nói:

- Khỏi nhiều lời, bọn này đến đây là để đòi người.

Người bịt mặt cười phá lên:

- Y huynh nóng tính quá, chúng ta cách biệt đã lâu, nay gặp lại nên hàn huyên một phen cho thỏa mới phải!

U Linh Quần Cái nghe nói đều sửng sốt, khẩu khí người này hiển nhiên có quen biết với mình, tuy giọng nói rất quen, song vì che mặt nên không thể nào nhận diện được.

Ác Quỷ Tống Chung chợt động tâm cũng cười phá lên:

- Chúng ta đã quen biết nhau, sao huynh đài không tháo bỏ vải che mặt để bọn này xem là vị cố nhân nào?

Người bịt mặt cười:

- Điều ấy không phải là khó, song chẳng qua chưa đến lúc, xin thứ cho tại hạ tạm thời không thể tuân mệnh!

Y Phong cười khảy:

- Trên đời chỉ có kẻ đã gây ra điều xấu hổ mới không dám chường mặt thật gặp người, có lẽ huynh đài đã gây ra rất nhiều điều xấu hổ nên mới phải che mặt thế này!

Người bịt mặt liếc nhanh Y Phong, bỗng quay mặt vào nội sảnh trầm giọng quát:

- Khách quý quang lâm, sao chưa bày tiệc kính đãi?

U Linh Quần Cái kinh ngạc cùng nhìn nhau, "Ác Quỷ" Tống Chung trầm giọng nói:

- Đã đến đây rồi thì chấp nhận tất, bọn này xin kính tạ thịnh ý của huynh đài vậy!

Người bịt mặt cười:

- Tống huynh quả là người mau mắn, xin mời!

Đoạn đứng lên, tay trái đưa chìa về phía nội sảnh.

Tống Chung buông tiếng cười giòn, đoạn dẫn trước sải bước đi vào nội sảnh.

Y Phong cũng chẳng chút chần chừ, đoạn theo sau ngay, quần cái còn lại cũng lần lượt đứng lên, nối tiếp nhau đi vào nội sảnh.

Trong nội sảnh, trên chiếc bàn bát tiên to lớn đã bày sẵn những món sơn hào hải vị hãy còn bốc khói.

Người bịt mặt chễm chệ ngồi xuống thứ vị, U Linh Quần Cái cũng tuần tự ngồi vào bàn, song trong lòng mỗi người đều hết sức hoang mang, lo sợ trong rượu và thức ăn có thuốc độc hoặc thuốc mê.

Người bịt mặt thấy quần cái đã yên vị, còn cầm lấy một chung rượu to lên, cười nói:

- Đêm nay tại hạ được uống rượu và chuyện trò với U Linh Quần Cái danh chấn giang hồ, thật vô cùng vinh hạnh. Nào, nào! Trước hết tại hạ xin kính mừng chư vị một chung!

Đoạn đưa chung rượu lên miệng, uống một hơi cạn sạch.

Y Phong thoáng nhíu mày, đứng lên nói:

- Huynh đệ bọn này từ xa đến đây là vì hai vợ chồng xá muội và "Thiên Sơn Thần Kiếm" Địch Dương bị thủ hạ của Soái Thiên Phàm bắt mang về đây. Y Phong này đang nóng lòng lo cho sự an nguy của xá muội, đâu còn lòng dạ nào mà ăn uống nữa. Nếu như huynh đài có hứng thú, hãy thả xá muội và Địch Dương ra trước, nỗi lo của Y mỗ được giải tỏa, nhất định sẽ hầu tiếp

huynh đài cả đêm nay.

Người bịt mặt cười giòn:

- Y huynh muốn tại hạ phóng thích Y cô nương, phải chăng sẽ cùng Y cô nương trở về Quan Ngoại ngay?

Y Phong gật đầu:

- Lẽ tất nhiên!

Người bịt mặt cầm ấm rượu lên, vừa rót vừa nói:

- Nếu Y cô nương không chịu thì sao?

Y Phong ngạc nhiên:

- Khéo đùa! Y Lộ là em ruột Y mỗ, lẽ nào lại không chịu đi cùng?

Người bịt mặt mỉm cười:

- Y cô nương ở đây sống rất sung sướng, chúng tại hạ phục hầu chẳng khác nào hoàng cung, làm sao nàng chịu trở về Quan Ngoại sống trong gió tuyết giá rét chứ?

Y Phong lạnh lùng:

- E rằng chưa chắc!

Tống Chung cười xen lời:

- U Linh Quần Cái mặc dù mang danh là khất, song cơ nghiệp ngoài Quan Ngoại có thể nói là giàu nứt đố đổ vách, nếu đem Nam Sơn Biệt Nghiệp này mà so sánh, quả là một trời một vực.

Người bịt mặt cười to:

- Chỉ e phần cơ nghiệp ấy giờ đây đã trở thành tro bụi rồi!

Tống Chung cũng cười to:

- U Linh Quần Cái là hạng người gì? Lẽ nào lại sợ các hạ đặt điều hù dọa chứ?

Người bịt mặt nghiêm giọng:

- Tại hạ đã dựa trên sự thật mà nói, không cần thiết phải đặt điều hù dọa.

Y Phong quát:

- Khỏi nói nhiều, nếu huynh đài biết điều thì hãy phóng thích xá muội trước, thì chúng ta có thể nói chuyện với nhau được, bằng không hừ hừ...

Người bịt mặt cười:

- Y huynh sao mà nóng nảy thế? Chúng ta đã là bạn cũ với nhau, hơn nữa chư vị từng có ơn cứu mạng với tại hạ, đúng lẽ tại hạ phải kính chư vị ba chung trước rồi hẳn nói về việc này cũng

chẳng muộn.

Vừa nói vừa quét mắt nhìn mọi người, thấy quần cái thảy đều ngồi yên, không hề động chạm đến rượu thịt trên bàn và lom lom nhìn mình, bèn bật cười ha hả nói:

- Tại hạ tưởng đâu U Linh Quần Cái là những cao nhân dị sĩ siêu phàm thoát tục, nào ngờ hôm nay được gặp, chẳng qua chỉ có danh mà thôi.

Tống Chung ngạc nhiên:

- Huynh đài nói vậy nghĩa là sao?

- Tại hạ đã bày tiệc rượu nửa đêm để tiếp đãi chư vị, vậy mà chư vị lại ngờ vực có thuốc độc, thật khiến tại hạ hết sức bẽ bàng.

Tống Chung cười khan:

- Huynh đài đã quá nặng lời!

Đoạn nâng chung rượu trước mặt lên uống cạn một hơi.

Người bịt mặt thấy vậy cười phá lên:

- Tống huynh không hổ là người cầm đầu U Linh Quần Cái, quả có anh hiệp hào phong.

Quần cái thấy Tống Chung đã uống cạn rượu trong chung, bèn cũng không cố kỵ nữa, lần lượt nâng chung rượu lên uống cạn, đoạn cầm đũa lên gắp ăn.

Song Y Phong lớn tiếng nói:

- Trước khi gặp xá muội, Y mỗ không ăn uống gì cả!

Người bịt mặt cười:

- Muốn gặp lệnh muội đâu có gì không khó.

Đoạn khẽ vỗ tay, lớn tiếng nói:

- Mời Y Lộ cô nương ra gặp khách.

Mễ Bạch Dương rủ tay đứng cạnh lập tức cung kính vâng lệnh, sải bước đi vào khung cửa tròn bên trái.

Lát sau, những nghe tiếng khua leng keng của vật trang sức, tiếng bước chân khe khẽ. Y Lộ trang phục lộng lẫy tha thướt đi ra.

Chỉ thấy nàng phong tư vẫn như trước, chẳng có chút vẻ gì là bị giam cầm cả.

Y Phong vui mừng, liền cất tiếng gọi:

- Lộ muội!

Y Lộ thoáng đảo mắt nhìn Y Phong, không hề có chút vẻ vui mừng bởi huynh muội trùng phùng, trái lại còn đi đến cạnh người bịt mặt, nhoẻn miệng cười với y.

U Linh Quần Cái thảy đều sững sờ, Y Phong run giọng nói:

- Lộ muội không nhận ra ngu huynh sao?

Y Lộ mỉm cười:

- Tiểu muội sao lại không nhận ra ca ca kia chứ?

Y Phong nhẹ người:

- Ngu huynh đến đây để giải cứu cho hiền muội!

Y Lộ khẽ nhíu mày:

- Tiểu muội ở đây rất khỏe, không cần đại ca giải cứu đâu.

Y Phong bực tức:

- Chả lẽ hiền muội không muốn trở về U Linh sơn trang nữa hay sao?

Y Lộ cười:

- Nơi đây đâu có thua kém U Linh sơn trang.

Y Phong tức tối gầm lên:

- Hiền muội điên rồi hả?

Y Lộ dằn dỗi:

- Ai bảo tiểu muội điên? Hứ! Tiểu muội còn có việc cần, xin thứ lỗi!

Y Phong giận đến mắt đỏ quạch, sấn tới một bước quát:

- Lộ muội!

Y Lộ không thèm ngoái lại, đi thẳng vào khung cửa tròn.

Y Phong vừa định đuổi theo, song đã bị Tống Chung nắm tay kéo giữ lại, trầm giọng nói:

- Phong đệ chớ nóng nảy, việc này hẳn có điều lắt léo chi đây!

Y Phong giận run, trỏ vào người bịt mặt gầm lên:

- Ngươi... ngươi đã sử dụng thứ mê hồn dược gì làm cho Y Lộ mất cả lý trí thế này hả?

Người bịt mặt cười rộ:

- Lý trí của nàng hết sức sáng suốt, làm gì có chuyện bị dược vật làm mất lý trí?

Tống Chung bỗng đứng lên, trang trọng nói:

- Tống mỗ thật hết sức khâm phục thần thông quảng đại của huynh đài, lại có thể làm cho hai huynh muội xem như kẻ lạ người xa, sao huynh đài không gỡ khăn che mặt xuống để cho bọn này được chiêm ngưỡng tôn nhan?

Người bịt mặt thoáng trầm ngâm:

- Chư vị đã khăng khăng muốn biết thì tại hạ cũng đành tuân mệnh thôi!

Vừa dứt lời đã đưa tay lên gỡ khăn mặt xuống, quần cái vừa nhìn kỹ diện mạo thảy đều giật mình sửng sốt.

Tống Chung thảng thốt kêu lên:

- Thì ra ngươi là Địch Dương.

Địch Dương cười nhẹ:

- Không sai, tại hạ chính là Địch Dương.

Y Phong mắt như phún lửa, gầm lên:

- Quân súc sanh vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ sói, hãy trả em gái cho ta.

Đồng thời đã phi thân lao tới, song chưởng bổ ra cùng một lúc.

Địch Dương liền đổi thái độ, cười khẩy nói:

- Địch mỗ hiện đã là chủ nhân đây, đâu thể để cho các ngươi giở thói ngông nghênh được.

Tống Chung cười khỉnh:

- Ra vậy, thảo nào ngươi phải che mặt.

Đồng thời sấn tới vung chưởng tấn công.

Địch Dương không tránh né, bỗng hai tay đấm mạnh xuống mặt bàn, chỉ nghe tiếng ầm ì vang dội, cả người lẫn ghế lập tức thụt xuống dưới.

Chưởng lực của Y Phong và Tống Chung đều đánh hụt.

Y Phong gầm vang, lẹ làng lao tới, lại nghe một tiếng "ầm", chỗ lún xuống đã bật trở lên.

Y Phong cất chân phải lên, nhắm ngay vào chỗ ấy đạp mạnh xuống, cái đạp ấy ít ra cũng trên năm trăm cân vậy mà không hề động đậy.

Tống Chung đi đến cạnh bàn, theo vị trí Địch Dương đã đè lên vừa rồi, cũng dùng sức đè xuống, song nắp hầm vẫn không hề động đậy. Đột nhiên tiếng kèn kẹt vang lên bốn phía, Y Phong ngước lên nhìn, chỉ thấy phía đối diện từ từ hạ xuống một bức vách thép.

Y Phong kinh hãi, quay đầu nhìn, ba mặt kia cũng hạ xuống ba bức vách thép giống như vậy.

Tống Chung hét lớn:

- Chết rồi, chúng ta đã bị mắc hợm rồi!

Đồng thời búng người lao tới như tên bắn, song đã chậm mất, bốn bức vách thép đã hạ xuống đến mặt đất rồi.

Bốn bề đều không còn một khe hở, chỉ trên vách thép có rất nhiều lỗ nhỏ, hiển nhiên là dùng để thông hơi.

Y Phong thở dài:

- U Linh Quần Cái cả đời du hí giang hồ, thật không ngờ hôm nay lại bị sa chân tại đây.

Tống Chung cũng thở dài:

- Bốn bức vách thép này dày những mấy tấc, dù bảo đao bảo kiếm cũng chẳng làm gì được, huống hồ chúng ta tay không tấc sắt. Ôi! Chúng ta muốn thoát khỏi nơi đây thật còn khó hơn lên trời.

oOo Trăng đã nghiêng về hướng tây, bỗng có một bóng người nhanh nhẹn lướt vào Nam Sơn Biệt Nghiệp, thoáng chốc đã vượt qua ba dãy nhà, dừng lại trên mái nhà một gian đại sảnh nằm giữa trung tâm Nam Sơn Biệt Nghiệp.

Ánh trăng soi trên gương mặt anh tuấn nhưng nhợt nhạt của chàng thiếu niên, đôi mắt đầy nghị lực hệt như hai vì sao lạnh sáng quắc, đôi môi mím chặt đầy vẻ kiêu ngạo lẫn quật cường.

Chàng thiếu niên đó chính là Nam Cung Bình.

Thốt nhiên, có tiếng y phục phất gió khẽ vang lên, Nam Cung Bình quay phắt lại, một người trung niên mặt trắng như bạc, mặc áo bào đen đã xuất hiện sau lưng chàng chẳng rõ tự bao giờ.

Người trung niên mặt trắng mỉm cười nói:

- Huynh đài đến tệ trang đêm hôm khuya khoắc thế này chẳng hay có điều chi cần thiết?

Nam Cung Bình lạnh lùng:

- Tại hạ là Nam Cung Bình, tôn giá là ai?

Người trung niên mặt trắng thoáng kinh ngạc, song liền tức lại mỉm cười ôm quyền nói:

- Tại hạ Mễ Bạch Dương, là tổng quản tại đây, phụng mệnh tệ chủ nhân hầu giá đến đây!

- Lệnh chủ nhân là ai?

- Nam Cung huynh gặp thì biết ngay!

Nam Cung Bình đã sẵn lòng thâm nhập hang hùm, bèn cười khảy nói:

- Xin mời Mễ huynh dẫn đường cho!

Mễ Bạch Dương lại ôm quyền thi lễ:

- Xin mời!

Đoạn nhún mình phóng xuống đất, Nam Cung Bình cũng lập tức theo sau.

Mễ Bạch Dương đi về phía một gian đại sảnh tráng lệ bên trái, Nam Cung Bình sải bước theo sau, đồng thời ngưng thần lưu tâm bốn phía, song chẳng phát hiện điều chi khác lạ cả.

Trong đại sảnh bày trí hết sức hoa lệ, màn cửa sổ xanh tươi, đất trải thảm đỏ, bàn ghế gỗ đàn, cổ vật và tranh họa treo đầy bốn bên vách, trông cũng khá là tao nhã.

Mễ Bạch Dương chững bước nói:

- Xin Nam Cung huynh hãy chờ chốc lát, để tại hạ vào thông báo một tiếng.

Đoạn đi vào một khung cửa nhỏ bên trái đại sảnh. Lát sau, Địch Dương che mặt bằng lụa đen đủng đỉnh bước ra.

Địch Dương cười nói:

- Xin chào Nam Cung huynh.

Nam Cung Bình nghe giọng nói rất quen, song nhất thời không nghĩ ra được là ai, ngạc nhiên nói:

- Tôn giá là ai?

Địch Dương phá lên cười:

- Mới cách biệt có mấy hôm mà Nam Cung huynh đã không còn nhận ra kẻ này nữa ư?

Vừa nói vừa đưa tay gỡ khăn che mặt xuống, Nam Cung Bình thật không thể nào tưởng tượng được lại là Địch Dương, bất ngờ gặp lại cố nhân, chàng mừng rỡ tiến tới một bước, nắm lấy hai tay Địch Dương nói:

- Thì ra là Địch huynh!

Địch Dương nhẹ vỗ vai Nam Cung Bình cười nói:

- Không ngờ tới chứ!

- Thật chẳng thể nào ngờ được, nhưng sao... sao lạ thế này?

- Lạ thế nào?

Nam Cung Bình chau chặt mày:

- Địch huynh với Y cô nương chẳng phải đã bị Nhâm Phong Bình bắt giữ hay sao?

Vì sao bỗng dưng lại trở thành chủ nhân Nam Sơn Biệt Nghiệp thế này?

Địch Dương cười nhẹ lặng thinh, Nam Cung Bình lại hỏi:

- Vậy chứ Y cô nương và Diệp cô nương đâu?

Địch Dương cười:

- Hai nàng hiện đang say sưa trong giấc điệp.

Nam Cung Bình ngơ ngẩn lắc đầu:

- Địch huynh, sự thật là như thế nào vậy?

Địch Dương bỗng nghiêm giọng:

- Nam Sơn Biệt Nghiệp này hiện tại thuộc về Địch mỗ, Nam Cung huynh đến đây thật đúng lúc, chúng ta cùng mưu đại sự!

Nam Cung Bình kinh ngạc:

- Mưu đại sự gì?

Địch Dương cao giọng:

- Thực thi đại kế thống trị giang hồ như Soái tiên sinh đã nói...

Nam Cung Bình bàng hoàng:

- Địch huynh nói gì thế?

Địch Dương cười:

- Soái Thiên Phàm là một bậc kỳ nhân, Địch mỗ hiện đã đầu nhập dưới trướng ông ấy, Nam Cung huynh phải chăng cũng có ý định ấy?

Nam Cung Bình rống lên:

- Địch huynh điên rồi hay sao?

Địch Dương cười to:

- Thần trí Địch mỗ hiện rất sáng suốt tỉnh táo, có vẻ gì là điên đâu!

Nam Cung Bình chợt động tâm, lập tức bình tĩnh trở lại, khẩn thiết nói:

- Địch huynh gia nhập vào tổ chức của Soái Thiên Phàm thật ư?

Địch Dương nghiêm giọng:

- Nam Cung huynh hiểu rất rõ Địch mỗ không bao giờ nói dối kia mà!

Nam Cung Bình lạnh lùng:

- Vậy chứ Y cô nương và Diệp cô nương thì sao?

Địch Dương cười:

- Hai nàng hiện cũng đã đầu nhập dưới trướng Soái tiên sinh rồi, Nam Cung huynh khỏi phải nhọc tâm.

Nam Cung Bình tức giận:

- Láo!

Địch Dương tiến tới một bước:

- Địch mỗ không nói láo đâu.

Nam Cung Bình bán tín bán nghi thầm nhủ:

- Người cương trực hào sảng như Địch Dương mà còn gia nhập với bọn Soái Thiên Phàm. Y Lộ và Diệp Mạn Thanh là hạng nữ lưu, rất có thể cũng đã thay đổi ý chí, chẳng hiểu Soái Thiên Phàm có ma lực như thế nào?

Thốt nhiên, một tiếng cười to vang lên, trong đại sảnh đã có thêm một người, Nam Cung Bình ngẩng lên nhìn, chỉ thấy y thân hình ngũ đoản, đầu to râu xồm thật hết sức không tương xứng với vóc người thấp bé của y.

Người ấy tuổi trạc tứ tuần, hai mắt ngập đầy thần quang, mình mặc khinh trang màu xám sậm.

Địch Dương và Mễ Bạch Dương vừa trông thấy người ấy lập tức khom mình cung kính thi lễ, đồng thanh nói:

- Đường đại ca!

Đường đại ca thái độ rất kiêu căng, chỉ khẽ gật đầu đáp lại, sải bước tiến đến gần Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình thầm nhủ:

- Người này thần thái cuồng ngạo, bước chân trầm mãnh. Địch Dương và Mễ Bạch Dương ra chiều rất kính nể y, chắc hẳn là một nhân vật rất lợi hại!

Đang khi ngẫm nghĩ, người nọ đã lên tiếng nói:

- Ngươi chính là Nam Cung Bình ư?

Nam Cung Bình thầm cười khẩy, nói:

- Tại hạ chính là Nam Cung Bình, xin hỏi tôn giá là ai?

Đường đại ca cười phá lên:

- Ngay cả đại danh của "Toàn Phong Truy Hồn Tử Kiếm" Đường Hoàn mà ngươi cũng không biết ư?

Nam Cung Bình thầm nhủ:

- Mấy trợ thủ đắc lực của Soái Thiên Phàm như Nhâm Phong Bình, Qua Trung Hải và Đường Hoàn này thảy đều tập trung ở Giang Nam, chẳng hiểu lại xảy ra biến cố trọng đại gì đây!

Đường Hoàn nghiêm giọng:

- Ta đã nhận dụ lệnh của Soái tiên sinh mời Nam Cung Bình đến tổng đàn một chuyến.

Nam Cung Bình chợt động tâm, bèn cười nói:

- Nam Cung Bình chỉ là mạt học võ lâm, đâu dám nhận lời.

Đường Hoàn tức giận quát:

- Quân không biết lợi hại, tưởng ta không bắt giữ được ngươi hả?

Nam Cung Bình cười khẩy:

- Tôn giá chưa đủ bản lĩnh bắt giữ được Nam Cung Bình này đâu!

Đường Hoàn hét vang, lách người sấn tới, hữu chưởng bổ ra nhanh như chớp.

Nam Cung Bình cũng nào chịu kém, lập tức phóng chưởng nghênh đón, "bùng" một tiếng vang dội, chưởng lực đôi bên va chạm nhau, hai người đều bật lùi ba bước.

Đường Hoàn tức tối quát:

- Tiểu tử khá lắm, tiếp thêm một chưởng nữa thử xem.

Hai tay đưa ngang ngực, từ từ đẩy ra!

Nam Cung Bình biết phen này y hẳn giở hết toàn lực, không dám khinh suất, nạp khí vào đan điền, bảo nguyên thủ nhất, vận hết mười hai thành công lực, song chưởng cũng từ từ đẩy ra.

Lại "bùng" một tiếng vang rền, nội lực hai người chạm nhau, kình phong cuồn cuộn, cát bụi từ trên trần nhà rơi xuống mù mịt, hai người lại bật lùi ba bước, chứng tỏ nội lực tương đương nhau, khó phân thắng bại.

Đường Hoàn vô cùng kinh hãi, y không thể nào ngờ được một hậu sinh tiểu bối như Nam Cung Bình mà lại có nội lực hùng hậu như vậy.

Nam Cung Bình thần thái ung dung, tủm tỉm liếc nhìn Đường Hoàn, cười khẩy nói:

- Thật không ngờ Toàn Phong Truy Hồn Tử Kiếm đại danh lừng lẫy cũng chẳng qua có vậy thôi!

Đường Hoàn lạnh lùng:

- Quyền chưởng nội lực không phân được cao thấp, hãy bằng vào binh khí mà so hơn kém, tiểu tử hãy tuốt kiếm đi!

Nam Cung Bình cười nhạt, rút thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ giắt sau lưng ra.

Đường Hoàn thần sắc trang trọng, cũng rút nơi thắt lưng ra một thanh nhuyễn kiếm, kiếm này khác hẳn với trường kiếm thông thường, thân kiếm nhỏ và dài, tròn suốt từ mũi đến cán, không có lưỡi sắc, thân kiếm màu trắng, nhưng mũi kiếm lại đen ánh.

Nam Cung Bình không dám khinh suất, vội ngưng thần chờ địch.

Đường Hoàn thấp giọng quát, tay phải khẽ vung, nhuyễn kiếm kỳ hình lập tức thẳng đuột, nhắm ngực Nam Cung Bình đâm tới.

Nam Cung Bình nghiêng người tránh khỏi, trường kiếm thừa thế đưa ra với chiêu "Kim long đẩu giáp" tạo thành một đóa hoa kiếm bao phủ năm đại trọng huyệt Thiên Trì, Bộ Lang, Khí Môn, Thiên Tỉnh và Tướng Đàn trước ngực Đường Hoàn.

Đường Hoàn buông tiếng cười khẩy, nhuyễn kiếm rẽ ngang, vô cùng thần diệu điểm vào huyệt Kinh Tỉnh của Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình không muốn để mất tiên cơ, trường kiếm tay phải vẫn không đổi thế, tay trái năm ngón co lại như móc câu, thi triển một chiêu tuyệt học trong Đạt Ma Thập Bát Thức, nhanh như chớp chộp vào cổ tay phải cầm kiếm của Đường Hoàn.

Đường Hoàn kinh hãi, tay phải lập tức chuyển hướng, đâm vào huyệt Khúc Trì, đồng thời lùi sau một thước, tránh khỏi đòn tấn công vào ngực của Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình buông tiếng quát khẽ, thoáng xoay người, chớp nhoáng công ra năm kiếm, lại dồn Đường Hoàn lùi sau ba bước.

Đường Hoàn vì quá khinh thường địch thủ nên vừa ra tay đã bị đàn áp, y vừa giận vừa thẹn, hét lên một tiếng giận dữ, đột nhiên thay đổi chiêu thức, thanh nhuyễn kiếm vung lên loang loáng, kèm với tiếng rít lảnh lót, kình phong tỏa ra bốn phía, quay cuồng như cơn gió lốc.

Nam Cung Bình tay trái bấm kiếm quyết, tay phải trường kiếm đưa lên ngang ngực, toàn thần quán chú, hai mắt chốt chặt vào thanh nhuyễn kiếm đang vung tít của đối phương.

Đột nhiên Đường Hoàn thét vang, thanh nhuyễn kiếm từ trong cơn gió vụt đâm nhanh như tia chớp.

Nam Cung Bình cũng thét vang, thanh trường kiếm cũng đâm tới nhanh tuyệt luân.

Những nghe "choang" một tiếng, hai thanh trường kiếm dính chặt vào nhau.

Đường Hoàn lộ vẻ mừng rỡ, lập tức vung tay, thanh nhuyễn kiếm tựa như linh xà quấn lấy thanh Diệp Thượng Thu Lộ ba vòng, mũi kiếm đen nhánh hướng ngay vào mặt Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình kinh hãi, toan triệt chiêu rút kiếm, song bởi hai người nội lực tương đương, không sao rút kiếm về được.

Đường Hoàn nhếch môi cười đắc ý, quát lớn:

- Bỏ kiếm ra!

Nam Cung Bình ngạo nghễ:

- Chưa chắc!

Song chàng vừa dứt tiếng, chợt thấy mũi kiếm đen nhánh kia thình lình nổ tung, bắn vào người chàng, đồng thời một chất lỏng màu lam rất tanh hôi cũng phun ngay vào mặt chàng.

Khi độc dịch ấy còn cách mặt Nam Cung Bình không đầy hai thước, đầu óc chàng chợt lóe lên một ý kiến cơ biến, lập tức giậm mạnh chân, sức lực toàn thân dồn hết vào cánh tay cầm kiếm, người vọt lên không, thanh Diệp Thượng Thu Lộ không chịu nổi sức đè của chàng, cong lại thành hình vòng cung, đồng thời hai chân chàng thừa thế liên hoàn đá vào huyệt Khúc Trì của Đường Hoàn.

Một đoạn mũi kiếm cùng với một lớp độc dịch trong đường tơ kẽ tóc bay lướt qua mặt Nam Cung Bình.

Đường Hoàn vung tay, rút thanh nhuyễn kiếm về, thoái lui ra sau ba bước.

Nam Cung Bình thình lình bị mất điểm tựa, thân người lơ lửng trên cao lập tức rơi xuống, chàng vội đưa thẳng chân phải ra, chân trái quơ mạnh xuống, trường kiếm thừa thế điểm nhẹ trên mặt đất, người lập tức đứng thẳng vững vàng.

Đường Hoàn quát khẽ, thừa thế sấn tới, vung kiếm sử dụng như côn, một chiêu "Trầm hương phách sơn" giáng xuống đỉnh đầu Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình lẹ làng vung kiếm, quét ngang trung bàn Đường Hoàn nhanh khôn tả. Đường Hoàn chưa sử hết chiêu đã bị Nam Cung Bình bức lùi năm bước.

Thốt nhiên, Mễ Bạch Dương và Địch Dương đồng thanh quát:

- Tiếp chiêu đây!

Hai người từ bên hông lao tới tấn công. Nam Cung Bình cắn răng, tả chưởng phóng ra cản thế công của Địch Dương, tay phải vung kiếm nhắm đâm vào yết hầu Mễ Bạch Dương.

Ngay khi chàng vừa phát chiêu, Đường Hoàn lại vung thanh đoản kiếm từ chính diện công tới.

Ba người đều có võ công thượng thừa, lúc này xuất thủ cùng một lúc, lập tức khiến Nam Cung Bình hết sức vất vả, mới sáu chiêu đã trở nên núng thế, chỉ còn thủ chứ không đủ sức hoàn kích nữa.

Thoáng chốc đã qua mười mấy chiêu, Nam Cung Bình trán đã lấm tấm mồ hôi, tình thế vô cùng nguy bách.

Đột nhiên, Nam Cung Bình hét vang, tả chưởng vụt phóng ra về phía Mễ Bạch Dương, tay phải trường kiếm quét từ phải sang trái, ba đối thủ lập tức đồng thời bị bức lui.

Nam Cung Bình mắt như rực lửa, mặt đầy sát cơ, người bất động lướt lùi ra sau vài thước.

Ba người thoáng kinh ngạc, những thấy Nam Cung Bình hai tay nắm lấy chuôi kiếm, mũi kiếm đưa chếch lên cao, quát lớn:

- Nam Cung Bình hôm nay phải đại khai sát giới thôi!

Ba người đều giàu kinh nghiệm giang hồ, song chưa từng thấy thủ pháp cầm kiếm quái dị như vậy bao giờ.

Đường Hoàn hét lớn, lao bổ tới, tay phải giơ lên, thanh đoản kiếm nhắm đỉnh đầu bổ xuống, tay trái ngầm dồn nội lực sẵn sàng phóng ra, Địch Dương và Mễ Bạch Dương cũng lao tới tấn công cùng một lúc.

Nam Cung Bình đứng bất động, hai tay vung lên, mũi kiếm rung động, tạo ra muôn đóa hoa kiếm. Diệp Thượng Thu Lộ từ phải sang trái, từ trên xuống dưới, chầm chậm đưa ra, đó chính là chiêu khởi đầu "Lục đã tại thiên" của Tại Điền Ngũ Thức trong Thần Long Thập Bát Thức.

Chỉ thấy vô số kiếm hoa lấp loáng tạo thành một bức tường bạc bảo vệ toàn thân Nam Cung Bình từ trên xuống dưới, ba người tuy thân hoài tuyệt kỹ, song chẳng thể nào tìm ra được một chút sơ hở để xuất thủ công vào, bất giác đều ngẩn người ra.

Bỗng Nam Cung Bình hét vang, kiếm chiêu chợt biến, chiêu thứ hai "Thu phong đả lâm" đã

được thi triển, chỉ thấy kiếm quang chấp chóa, kiếm khí rờn rợn, ba người liền bị bức lùi một bước.

Nam Cung Bình không truy kích, đứng yên, hai tay cầm kiếm, mũi kiếm đưa chếch lên cao.

Bỗng thấy Đường Hoàn lẳng lặng quay người bỏ chạy, Nam Cung Bình liền quát lớn:

- Chạy đi đâu!

Trường kiếm nhanh như chớp đâm tới, vừa định lao người đuổi theo. Đột nhiên, hai tiếng quát lanh lảnh vang lên, Diệp Mạn Thanh và Y Lộ bỗng từ trong nội sảnh phi thân lướt đến trước mặt Nam Cung Bình, chẳng nói chẳng rằng nhất tề vung chưởng tấn công tới tấp.

Nam Cung Bình kinh hãi quát:

- Diệp cô nương, Y cô nương, hai người đã quên Nam Cung Bình này rồi sao?

Y Lộ gằn giọng:

- Bất luận ngươi là ai, bọn này hiện đã là chủ nhân của Nam Sơn Biệt Nghiệp, đâu thể để cho ngươi xấc xược ở đây được!

Vừa nói vừa vung chưởng tấn công.

Nam Cung Bình vung song chưởng ra đón cản và nói:

- Sao các người lại không chịu nghe tại hạ giải thích?

Diệp Mạn Thanh lạnh lùng nói:

- Chẳng có gì để mà giải thích cả, hãy nạp mạng đi thôi!

Đồng thời thi triển tuyệt kỹ độc môn của "Đơn Phụng" Thực Trúc Nữ Sử ra tới tấp tấn công.

Địch Dương cũng hét vang, lao bổ tới gia nhập vào vòng chiến.

Ba người hệt như điên cuồng, hoàn toàn không màng đến sự an nguy của bản thân, toàn lực công kích với những chiêu sát thủ, những thấy bóng chưởng chập chùng, kình phong cuồn cuộn.

Nam Cung Bình bị ba người giáp công ráo riết, chàng không thể nào hạ sát thủ, mà cũng chẳng thể bỏ đi, đành thi triển tuyệt kỹ sư môn cố thủ không công.

Trong nội sảnh thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười cuồng ngạo đắc ý và chói tai của Đường Hoàn, thoáng chốc hai mươi chiêu đã qua.

Lúc này trời đã hửng sáng, mặt trời đã bắt đầu ló dạng ở phương đông.

Nam Cung Bình mình đầy tuyệt kỹ mà không sao thi triển được, sau ba mươi chiêu đã bị đẩy lùi đến giữa đại sảnh.

Chàng vừa trải qua một chặng đường dài, lại phải chiến đấu suốt cả nửa đêm, mặc dù chàng dồi dào nội lực, song lúc này chân lực đã bị tiêu hao hơn nửa, mặt lộ vẻ mỏi mệt, mồ hôi nhễ nhại, xuất thủ đã chậm đi khá nhiều, dần đâm ra núng thế...

oo Trong phòng giam, U Linh Quần Cái sau một đêm dài cố sức suy nghĩ mà vẫn không đưa ra được cách thoát thân, ai nấy đều lộ vẻ lo âu và tức tối.

Đột nhiên, trên nóc nhà có tiếng kèn kẹt vang lên rất khẽ, U Linh Quần Cái đều ngạc nhiên cùng ngước lên nhìn...

Chỉ thấy một tấm thép vuông chừng ba thước từ từ bật lên, đồng thời một sợi dây thừng từ trên buông xuống.

Tống Chung vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ vội lớn tiếng giục:

- Nhanh lên, kẻo để mất cơ may!

Đồng thời đã dẫn trước, tung mình vọt lên nắm lấy sợi dây, thoăn thoắt leo lên, khi còn cách lỗ hổng chừng một thước, hai tay thoáng tăng sức, "vút" một tiếng phóng qua lỗ hổng ra ngoài, phát hiện cạnh đó có một người đàn ông trung niên vóc dáng trung bình, mặt mày trắng trẻo và trơ lạnh.

Tống Chung thấy người này rất xa lạ, song biết đó chính là người đã cứu mình, bèn vòng tay thi lễ nói:

- Chúng tôi được tôn giá ra tay cứu giúp, ơn nặng như núi, xin nhận một lễ của tại hạ!

Lúc này U Linh Quần Cái đã lục tục ra hết bên ngoài, đứng vây quanh Tống Chung. Y Phong sải bước tiến tới nói:

- U Linh Quần Cái xưa nay chưa từng chịu ân huệ của ai, nhưng hôm nay...

Người trung niên lạnh lùng ngắt lời:

- Tại hạ đã thừa lệnh Thiên Nha đạo trưởng đến đây giải cứu chư vị, muốn cảm tạ thì hãy gặp Thiên Nha đạo trưởng mà cảm tạ, không phải cảm tạ tại hạ!

Y Phong ngơ ngẩn lẩm bẩm:

- Thiên Nha đạo trưởng... Thiên Nha đạo trưởng... Chúng tôi đâu có quen biết.

- Bất kể quen biết hay không, tại hạ cứu chư vị thoát hiểm song có một điều yêu cầu.

Tống Chung nói tiếp:

- Xin tôn giá cứ nói, chỉ cần chúng tôi đủ khả năng, dù lao thân vào lửa đỏ cũng không từ nan.

- Chư vị có biết Nam Cung Bình không?

Tống Chung lắc đầu, Y Phong đỡ lời:

- Có gặp qua một lần.

- Hiện y cũng đang lâm nguy, y với tại hạ có mối quan hệ rất mật thiết, song ngặt vì thân phận, tại hạ không tiện ra mặt cứu y, đành phải nhờ sức chư vị!

Ngưng giây lát lại nói tiếp:

- Chư vị biết tại hạ là ai không?

Tống Chung lắc đầu:

- Chúng tôi không biết.

- Tại hạ chính là chủ nhân thật sự của Nam Sơn Biệt Nghiệp.

Mọi người nghe nói thảy đều sững sờ, Tống Chung nói:

- Vậy... vậy... vậy...

Người trung niên vẻ mặt bỗng trở nên hết sức trang trọng nói:

- Tại hạ còn có việc khác, không thể ở lâu, xin chư vị chớ quên lời hứa với tại hạ!

Y Phong hỏi:

- Nam Cung Bình hiện ở đâu vậy?

Người trung niên từ trong lòng móc ra một phong thư, trao cho Tống Chung và nói:

- Hiện y đang khổ chiến trong gian đại sảnh đằng kia, khi chư vị đến nơi, trước hết hãy trao lá thư này cho y, khi y xem xong hãy tức khắc hộ tống y rời khỏi hiểm địa, mong chư vị gắng sức cho.

Nói xong lập tức phi thân bỏ đi ngay. Y Phong và Tống Chung đưa mắt nhìn nhau, đoạn Y Phong quát lớn:

- Đi!

Lập tức dẫn trước phi thân về phía đại sảnh, mọi người còn lại cũng chẳng chút chậm trễ, phi thân theo sau.

Trong đại sảnh, Nam Cung Bình đang cố gắng cầm cự, mồ hôi từ hai bên màng tai chàng không ngớt chảy xuống, lúc này đã bị ba người dồn vào góc đại sảnh.

Y Phong hét vang, lao vào đại sảnh, gia nhập vòng chiến, một chiêu "Linh tỏa vu phong", trúc trượng quét ngang lưng Địch Dương.

Địch Dương vừa thấy U Linh Quần Cái hiện thân, lập tức sững người, ngọn trúc trượng của Y Phong đã quét tới ngang lưng hết sức hung mãnh, Địch Dương bắt buộc phải lướt lùi ra sau.

Tống Chung lúc này cũng đã vào đến nơi, lập tức vung trúc trượng tấn công Diệp Mạn Thanh.

Nam Cung Bình liền cảm thấy áp lực được giảm sút, bèn thở hắt ra một hơi dài.

Tống Chung tay phải trúc trượng tấn công Diệp Mạn Thanh, tay trái đưa phong thư đến trước mặt Nam Cung Bình và nói:

- Hãy đón lấy!

Nam Cung Bình thoáng ngẩn người, song liền tức thì đưa tay đón lấy, đồng thời tả chưởng phóng mạnh ra, ngăn cản thế công của Y Lộ.

Lúc này U Linh Quần Cái đã ùa hết vào đại sảnh, trong số hai người xuất thủ tấn công Y Lộ, song chỉ nhắm vào hai huyệt mê và ngủ hoặc những nơi không quan trọng khác.

Đường Hoàn và Mễ Bạch Dương ở trong nội sảnh theo dõi cuộc chiến với lòng đầy đắc ý, bỗng thấy U Linh Quần Cái xuất hiện, liền kinh hãi cùng lao ra tấn công quần cái.

Trong đại sảnh lập tức diễn ra một cuộc hỗn chiến.

Ngoài đại sảnh, một nhóm đại hán áo đen tay cầm đao kiếm lục tục chạy tới.

Tống Chung vừa phát chiêu công kích Địch Dương vừa quay sang Nam Cung Bình nói:

- Hãy mau mở thư ra xem!

Lúc này Nam Cung Bình đã rảnh tay, liền vội mở thư ra xem, chỉ thấy trong thư viết rằng:

- "Lệnh tôn và lệnh đường sinh mạng đang lâm nguy, hãy cấp tốc đến Liễu Âm Trang tại phía đông Thái Hồ hội diện, chậm trễ e sinh biến, lên đường tức khắc!" Bên dưới ký tên là Vạn Đạt!

Xem xong chàng hết sức băn khoăn, không tin đó là sự thật, song bút tích rồng bay phượng múa của Vạn Đạt đâu có lạ lẫm gì đối với chàng, chả lẽ Vạn Đạt lại đi dối gạt chàng hay sao?

Nhất thời chàng thừ ra tại chỗ. Tống Chung nhác thấy, sực nhớ đến lời dặn của người trung niên, lập tức quát lớn:

- Trong thư đã viết gì mà khiến công tử phân vân thế này? Nếu muốn rời khỏi đây thì hãy nhanh lên!

Nam Cung Bình giật mình bừng tỉnh, bèn hỏi:

- Ai đã trao bức thư này cho tôn giá?

Tống Chung liên tiếp công ra ba trượng bức lùi Diệp Mạn Thanh, thừa rảnh nói:

- Một người trung niên trơ lạnh!

Nam Cung Bình thoáng chau mày:

- Tôn giá có biết danh tánh người ấy không?

Tống Chung lại công ra ba trượng, nói:

- Không, y chỉ bảo là thừa lệnh của Thiên Nha đạo trưởng thôi!

Nam Cung Bình liền biến sắc mặt, Thiên Nha đạo trưởng chính là Vạn Đạt.

Nam Cung Bình lập tức nghe lòng nóng như thiêu đốt, lớn tiếng nói:

- Xin đa tạ chư vị đã viện thủ, Nam Cung Bình sẽ không bao giờ quên, song hiện đang có việc gấp, xin thứ cho phải đi trước một bước.

Tống Chung bực mình:

- Muốn thì cứ đi ngay, khỏi lắm lời!

Nam Cung Bình không chần chừ nữa, nhún mình lao thẳng ra cửa đại sảnh.

Đường Hoàn đâu chịu để chàng bỏ đi dễ dàng như vậy, lập tức nhún mình lao tới ngăn cản.

Song U Linh Quần Cái đã đồng thời phát chiêu tấn công, bức bách y phải lui về vị trí cũ.

Mắt thấy Nam Cung Bình đã sắp ra khỏi cửa, chợt nghe Địch Dương đề khí cao giọng nói:

- Không được để cho người đó rời khỏi, bằng không sẽ bị nghiêm trị!

Y lên tiếng phân thần, liền bị Y Phong đánh trúng một trượng vào vai trái đau nhói, người lảo đảo, song lập tức đứng vững lại, cố nén đau quay lại tái chiến.

Nhóm đại hán áo đen bên ngoài nghe mệnh lệnh của Địch Dương, lập tức vung động binh khí cản đường Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình đang nóng lòng về gặp song thân, vừa thấy họ ngăn cản, lập tức mặt bừng sát cơ, rút thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ ra vung lên, ánh thép chớp ngời.

Những nghe tiếng rú thảm vang lên liên hồi, những cánh tay và chân bị chém lìa văng tứ phía, máu phún như mưa.

Nam Cung Bình mở ra một con đường máu, sau vài cái nhún mình đã phi thân ra ngoài Nam Sơn Biệt Nghiệp.

Trong đại sảnh, cuộc hỗn chiến vẫn tiếp diễn...

Trường Đồ Cứu Mỹ Nhân

Mặt trời đã lặn về tây, ráng chiều nhuộm đỏ cả bầu trời.

Trong huyện Hồ Châu tỉnh Chiết Giang có một quán ăn kiêm khách điếm mang tên Hồng An Lão Điếm, tại một chiếc bàn ăn cạnh cửa đang có một thanh niên anh tuấn và có vẻ ngang tàng, cùng với hai tiểu đồng tuổi chừng mười lăm mười sáu.

Người thanh niên này võ phục gọn gàng, lưng giắt trường kiếm, giữa chân mày thoáng vẻ sầu khổ.

Lúc này tuy trên bàn đầy cao lương mỹ vị, song trông y ăn uống chẳng chút ngon lành gì cả, lúc thì chau mày tư lự, khi thì thở vắn thở dài, ra vẻ hết sức chán chường.

Y chính là Chiến Đông Lai, đệ tử phái Côn Lôn mới bước chân vào chốn giang hồ được hơn một năm, hai tiểu đồng ngồi cạnh tức nhiên là Bạch Nhi và Ngọc Nhi.

Chiến Đông Lai tay trái chống cằm, tay phải nghịch ngợm một chiếc ly nhỏ xinh xẻo, rượu trong ly chỉ còn lại không đầy một hớp.

Y, Chiến Đông Lai đang tưởng nhớ Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết đã rời xa y, và cũng rời Trung Nguyên gần một năm trời, trong khoảng thời gian dài dằn dặc ấy, y chẳng lúc nào không sống sự sầu khổ lẫn nhớ nhung.

Tuy rằng Mai Ngâm Tuyết chẳng phải thật lòng yêu thương y, song hai người đã từng gần gũi bên nhau trong một thời gian khá lâu.

Mai Ngâm Tuyết không hề biểu lộ thiện tâm, song cũng chưa từng tỏ vẻ ghét bỏ y.

Y đã nghĩ, bằng vào tướng mạo và võ công của mình, chỉ cần kiên nhẫn đeo đuổi, muốn giành được trái tim nàng cũng chẳng phải là điều khó khăn lắm!

Và y cũng từng thêu dệt một viễn cảnh và ảo mộng hết sức tươi đẹp.

Thế là y đã đánh mất bản thân trong niềm mơ ước tuyệt vời ấy.

Rồi thì, y đành mượn rượu để mê mơn bản thân, dùng rượu để xua tan kỷ niệm và mộng tươi đẹp kia. Thế nhưng, sau cùng y thất bại, quả đúng với câu "Tá tửu tiêu sầu, sầu sanh sầu!" Đôi mắt y giăng đầy tia máu, hai má ửng đỏ bởi hơi men.

Ngọc Nhi và Bạch Nhi bàng hoàng nhìn y! Ngay khi ấy, bỗng có một văn sĩ trung niên đầu chít khăn nho sinh, mặc áo dài trắng sải bước đi vào, trên vai phải có vác một thiếu nữ tóc dài buông xỏa, thân hình mảnh mai.

Giữa ban ngày ban mặt, một nam nhân vác theo một thiếu nữ bước chân vào lữ điếm đông đảo thế này, khó tránh khỏi gây nên sự nhốn nháo và xầm xì bàn tán của mọi người.

Chiến Đông Lai ngẩng lên nhìn, liền đứng bật dậy lớn tiếng nói:

- Ô! Ra là Nhâm huynh, xin chào!

Văn sĩ trung niên chững bước quay lại nhìn, cười gượng ơ hờ nói:

- Ra là Chiến huynh! Lần gặp gỡ tại Mộ Long Trang, mới đây mà đã hơn một năm rồi.

- Vâng, Nhâm huynh đã vác...

Văn sĩ trung niên này chính là Nhâm Phong Bình, y mỉm cười ngắt lời:

- Một người thân của tại hạ bị bệnh cấp tính, vì phải khẩn cấp đi về nên đành bất chấp sự tị hiềm giữa nam nữ thôi!

Chiến Đông Lai đưa mắt nhìn kỹ thiếu nữ trên vai Nhâm Phong Bình, mái tóc dài buông rủ, tuy che mất gương mặt, song vẫn không giấu được những đường nét xinh đẹp của giai nhân...

Chiến Đông Lai thoáng chau mày nói:

- Người thân này của Nhâm huynh sao trông quen thế nhỉ?

Nhâm Phong Bình thoáng biến sắc, thản nhiên:

- Người thân này của tại hạ vẫn thường lai vãng trên chốn giang hồ, có thể hai người từng gặp nhau cũng nên!

Đột nhiên, thiếu nữ nọ thoáng cựa mình, miệng lảm nhảm nói:

- Tiểu Bình... Tiểu Bình...

Tiếng nói tuy rất khẽ, song Chiến Đông Lai nghe rất rõ ràng, giọng nói hết sức quen thuộc.

Nhâm Phong Bình tái mặt, vội nói:

- Thương thế nàng ta rất nặng, để tại hạ sắp đặt xong cho bệnh nhân hẳn quay lại cùng Chiến huynh uống rượu hàn huyên!

Chiến Đông Lai tuy lòng đầy hồ nghi, nhưng chẳng thể nào ngờ tới thiếu nữ này chính Mai Ngâm Tuyết, người mà y đã đêm ngày thương nhớ.

Nên y bèn nói:

- Không hề gì, xin Nhâm huynh tự tiện!

Nhâm Phong Bình như trút được gánh nặng, thở hắt ra một hơi dài, vội sải bước đi vào phòng trọ.

Chiến Đông Lai ngồi trở xuống bàn, lòng vô cùng thắc mắc, ngơ ngẩn lẩm bẩm:

- Gương mặt quen quá, giọng nói quen quá.

Y ngước nhìn lên trần nhà, đôi mày chau chặt, như đang đắm chìm trong dĩ vãng xa xôi.

Ngọc Nhi thấy vậy, không nén được nói:

- Công tử đang nghĩ đến Mai cô nương phải không?

Chiến Đông Lai thờ thẫn, như không hề nghe thấy.

Bạch Nhi thông minh hơn Ngọc Nhi cũng cất tiếng hỏi:

- Công tử hoài nghi thiếu nữ mắc bệnh kia chính là Mai cô nương phải không?

Chiến Đông Lai lập tức ra chiều khích động, chộp vai Bạch Nhi hấp tấp nói:

- Ngươi... ngươi nói gì? Hãy lặp lại nghe xem.

Bạch Nhi bị Chiến Đông Lai gạn hỏi một cách đột ngột và dữ dằn như vậy, không khỏi hoảng hốt đến ngớ người lắp bắp nói:

- Tiểu nhân không... không...

Chiến Đông Lai bỗng buông tay ra, bình tĩnh nói:

- Đừng sợ, không có gì đâu, ta chỉ bảo ngươi lặp lại câu nói vừa rồi thôi.

Bạch Nhi hoàn hồn, song vẫn rụt rè thốt chẳng nên lời.

Qua thần thái của chủ nhân, Ngọc Nhi đã đoán ra được nỗi lòng của Chiến Đông Lai, bèn lặp lại lời nói của Bạch Nhi:

- Bạch Nhi đã nói là công tử đã hoài nghi thiếu nữ kia chính là Mai cô nương phải chăng?

Chiến Đông Lai phấn khởi:

- Đúng rồi, các ngươi thông minh lắm!

Bỗng lại lắc đầu nói:

- Không lẽ nào, không thể là nàng được!

Hai tiểu đồng được chủ nhân khen ngợi bèn mạnh dạn hơn lên, Ngọc Nhi nói:

- Công tử sao không đi vào xem cho rõ thật hư?

Chiến Đông Lai bừng tỉnh, mừng rỡ nói:

- Đúng rồi! Mình phải vào xem cho rõ sự tình mới được!

Đoạn lập lức đứng lên đi nhanh về phòng khách. Sau khi hỏi phổ kỵ gian phòng trọ của Nhâm Phong Bình, y đi thẳng đến trước cửa, chẳng chút do dự gõ khẽ ba tiếng.

Nhâm Phong Bình mở cửa, vừa trông thấy Chiến Đông Lai liền sững người, song liền tức thì mỉm cười nói:

- Chiến huynh có việc gì ư?

- Tiểu đệ có chút việc định thỉnh giáo Nhâm huynh!

Nhâm Phong Bình cười nhẹ:

- Xin mời!

Chiến Đông Lai sải bước vào phòng, liếc nhìn về phía giường, chỉ thấy thiếu nữ nọ nằm trên một tấm chăn phủ kín từ đầu đến chân, chỉ chừa mái tóc óng ả ở bên ngoài.

Nhâm Phong Bình thấy vậy liền biến đổi thần sắc, biết Chiến Đông Lai vào đây với ý định chẳng lành, bèn cười nói:

- Chiến huynh trong một năm qua đã vang danh trên chốn giang hồ, thật là đáng vui mừng!

Chiến Đông Lai tính nết quái dị, đâu thèm nói chuyện tầm phào, mỉm cười đi thẳng vào vấn đề ngay:

- Người thân này của Nhâm huynh bịnh tình dường như rất trầm trọng, sao không nhờ lương y chữa trị cho sớm?

Nhâm Phong Bình giật mình, cố thản nhiên nói:

- Nàng ta chỉ là bệnh cũ tái phát thôi, chỉ cần đưa về đến nhà, phụ thân nàng ta sẽ chữa khỏi ngay!

Chiến Đông Lai cười:

- Vừa rồi Nhâm huynh chẳng đã bảo là bị bệnh cấp tính hay sao?

Nhâm Phong Bình biến sắc, buông một tiếng cười khan, ầm ừ không đáp.

Chiến Đông Lai lại nói:

- Tại hạ cũng hiểu chút ít về y thuật, không chừng có thể chữa khỏi cho nàng ta ngay tại đây, vậy há chẳng bớt phiền phức hơn nhiều hay sao?

Nhâm Phong Bình vội nói:

- Đâu dám làm phiền đến đại giá của Chiến huynh!

Chiến Đông Lai cười:

- Không hề gì đâu!

Vừa nói vừa đi đến gần giường, Nhâm Phong Bình vội lách người cản lại, cười giả lả:

- Chuyện vặt vảnh của phụ nữ, Chiến huynh bất tất phải nhọc tâm!

Chiến Đông Lai nghiêm chỉnh:

- Sự sống chết của con người đâu thể vì phân biệt nam nữ mà xem nhẹ được!

Vừa nói vừa đưa tay định giở chăn ra.

Nhâm Phong Bình nghiêm mặt cao giọng:

- Nam nữ thọ thọ bất thân, Chiến huynh làm vậy không hiềm quá mạo muội ư?

Đồng thời cũng đưa tay trái gạt tay Chiến Đông Lai ra.

Chiến Đông Lai cười phá lên:

- Chúng ta là người trong giới giang hồ đâu thể câu nệ lễ tiết của thế tục!

- Nhưng hành động của Chiến huynh khiến huynh đệ ái ngại quá!

Chiến Đông Lai cười:

- Tại hạ chỉ có lòng chữa bệnh cho nàng ta, sao Nhâm huynh lại không biết điều thế này?

Nhâm Phong Bình tái mặt tức giận:

- Chính Chiến huynh mới là người không biết điều đấy!

Chiến Đông Lai cười to:

- Bất luận là ai không biết điều thì cũng phải mở tấm chăn này ra thôi!

Đột nhiên, Mai Ngâm Tuyết thoáng cựa mình, miệng lại lảm nhảm nói:

- Tiểu Bình... Tiểu Bình...

Hai người thần sắc cùng biến đổi dữ dội, Chiến Đông Lai vụt sấn tới một bước.

Nhâm Phong Bình ngầm vận công giới bị, Chiến Đông Lai quát:

- Tiểu Bình là ai?

Nhâm Phong Bình thản nhiên cười:

- Nàng ta gọi ai làm sao huynh đệ biết được?

Chiến Đông Lai mắt rực hung quang, gằn giọng:

- Phải Nam Cung Bình chăng?

Nhâm Phong Bình làm thinh, Chiến Đông Lai lại nói tiếp ngay:

- Nếu đúng là Nam Cung Bình, vậy thì nàng ta chính là Mai Ngâm Tuyết chẳng sai.

Nhâm Phong Bình cười khẩy:

- Sao lại là Mai Ngâm Tuyết chứ?

Nói xong liền lách người sang bên. Chiến Đông Lai buông tiếng cười gằn, đưa tay ra định giở chăn lên. Nhâm Phong Bình lẳng lặng, song chưởng lẹ làng bổ ra, chưởng thế nhanh nhẹn và không có tiếng gió, một nhắm vào đầu, một nhắm vào huyệt Phúc Kết.

Chiến Đông Lai hét vang, chân trái nhẹ xoay, chân phải tung ra đá mạnh vào khuỷu tay đối phương, đồng thời tay trái năm ngón co lại như móc câu, nhanh nhẹn chộp vào cổ tay phải Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình vội triệt chiêu biến thế, thoáng lách người, hai tay vung ra với chiêu "Nhị

long thủ thủy" (đôi rồng lấy nước) chia nhau điểm vào hai bên huyệt Kiên Tịnh trên vai đối phương.

Chiến Đông Lai thụt xuống xoay người tránh khỏi, liền thì song chưởng đồng thời phóng ra phản kích.

Sau gần hai mươi chiêu, Nhâm Phong Bình đã trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở hổn hển cố gắng cầm cự.

Chiến Đông Lai cười khẩy liên hồi xuất thủ càng hung bạo hơn. Chợt thấy Nhâm Phong Bình tay phải vung lên, trong tay đã có thêm một chiếc quạt xếp nang vàng.

Chiến Đông Lai buông tiếng cười khẩy, giọng khinh bỉ:

- Ngươi tuốt khí giới ra tưởng thắng được ta ư?

Nhâm Phong Bình lặng thinh, vung tay lên, chiếc quạt xếp lại rồi xòe ra, lập tức một luồng kình phong ào ạt xô tới.

Chiến Đông Lai thấy vậy, hào khí liền bừng dậy, buông tiếng cười giòn nói:

- Chiến mỗ chỉ bằng vào hai bàn tay không, cam đoan ngươi sẽ rơi quạt trong vòng hai mươi chiêu!

Vừa dứt lời, chân phải rụt về, chân trái vụt tung ra, đồng thời song chưởng cùng lúc phóng ra bổ vào hai đại tử huyệt Kỳ Môn và Huyền Cơ trước ngực Nhâm Phong Bình.

Nhâm Phong Bình chẳng chút nao núng, nhẹ vung tay, Lưu hương phiến xếp rồi xòe ra, một luồng kình phong toát ra chắn cản trước mặt. Đồng thời tay trái trầm xuống, nhanh như chớp vỗ vào huyệt Dương Quan trên chân trái đá ra của Chiến Đông Lai.

Chiến Đông Lai thét vang, lẹ làng hạ chân trái xuống, lập tức chân phải lại phóng vút ra. Đồng thời, hai tay nhanh nhạy chộp vào huyệt Mạch Môn nơi hai cổ tay Nhâm Phong Bình.

Chiến Đông Lai chẳng những biến chiêu cực nhanh, mà chiêu thức cũng vô cùng tinh diệu, song chưởng và một cước tung ra như trăm ngàn cánh tay chân, gây cảm giác không thể nào nể tránh được.

Nhâm Phong Bình thoáng kinh hãi, vội triệt chiêu lùi sau một bước.

Chiến Đông Lai buông tiếng cười khẩy, vừa định lao theo tấn kích...

Đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn:

- Dừng tay!

Cửa phòng bật mở, ba người sải bước đi vào.

Hai người cùng đưa mắt nhìn, Chiến Đông Lai hoàn toàn bình thản, bởi ba người ấy đều xa lạ với y. Song Nhâm Phong Bình thì mặt mày tái ngắt, bàng hoàng bối rối.

Thì ra ba người mới xuất hiện chính là thiếu đảo chủ Quần Ma đảo Tôn Xung Ngọc, cùng với Cổ Tát và lão nhân vạm vỡ còn lại trong số Thập Đại Thương Thị.

Tôn Xung Ngọc nhếch môi cười lạnh lùng, đi đến cạnh Nhâm Phong Bình, với giọng sắc lạnh nói:

- Phen này ngươi còn trốn được nữa không?

Chiến Đông Lai lòng cao khí ngạo, cảm thấy gai mắt trước thái độ ngông cuồng của Tôn Xung Ngọc, liền tức giận quát:

- Tôn giá đã xộc vào đây một cách sỗ sàng và lại còn buông lời láo xược bảo bọn này dừng tay, vậy nghĩa là sao?

Tôn Xung Ngọc vốn tính kiêu căng, nghe giọng điệu trách móc lẫn giáo huấn của đối phương, bèn cười ngạo nghễ nói:

- Thế nào? Các hạ định nhúng tay vào việc này ư?

Chiến Đông Lai tức giận:

- Rõ ràng ngươi đã không dưng xen vào việc người khác, vậy mà lại còn dám ăn ngược nói ngạo nữa.

Bỗng nghe Nhâm Phong Bình cao giọng nói:

- Hai vị khoan vội tranh cãi, đằng nào việc này mọi người đều có phần cả.

Chiến Đông Lai thoáng chau mày ngơ ngác:

- Ngươi nói vậy nghĩa là sao?

Nhâm Phong Bình cười nham hiểm:

- Hai người đều cần Mai Ngâm Tuyết, Nhâm mỗ cũng cần, vậy chẳng phải mọi người đều có phần hay sao?

Chiến Đông Lai tức giận, hữu chưởng giơ lên toan tấn công Nhâm Phong Bình.

Tôn Xung Ngọc vội lách người ngăn cản và nói:

- Hãy khoan, Thập Đại Thường Thị của ta đã chết gần hết dưới tay hắn, món nợ máu ấy ta phải đích thân đòi lại, đâu thể để ngươi hạ sát hắn được.

Chiến Đông Lai tức giận:

- Ngươi là cái thá gì mà dám ra lệnh cho Chiến mỗ hả?

Bỗng nghe lão nhân vạm vỡ quát lớn:

- Ngươi còn định trốn ư?

Đồng thời hữu chưởng vung lên bổ về phía Nhâm Phong Bình.

Thì ra Nhâm Phong Bình đã thừa lúc hai người đang tranh cãi toan lẻn trốn, không ngờ lại bị lão nhân vạm vỡ phát hiện và xuất thủ tấn công, y đành lùi về vị trí cũ.

Tôn Xung Ngọc đảo mắt nhìn về phía Mai Ngâm Tuyết trên giường, mặc dù nàng bị chăn phủ kín, song vẫn trông thấy được ngực nàng khẽ phập phồng, dường như hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Tôn Xung Ngọc vô cùng nóng ruột, bất giác cất bước đi về phía giường, bỗng thấy Chiến Đông Lai dang tay ra cản lại.

Tôn Xung Ngọc thoáng ngạc nhiên, tức giận nói:

- Ngươi làm gì vậy hả?

Chiến Đông Lai đanh giọng:

- Nếu trên giường đúng là Mai Ngâm Tuyết thì không ai được đến gần cả!

Tôn Xung Ngọc cười khẩy:

- Khéo đùa, ngươi là gì của nàng mà dám buông lời xấc láo như vậy?

Chiến Đông Lai ngớ người, y cứng họng không sao trả lời được về mối quan hệ với Mai Ngâm Tuyết.

Tôn Xung Ngọc bực tức quát:

- Khôn hồn thì hãy tránh sang một bên!

Đoạn cất chân trái tiến lên một bước, Chiến Đông Lai tức giận buông tiếng cười gằn, "choang" một tiếng đã rút trường kiếm từ trên lưng xuống, đưa ngang ngực, vẫn đứng chắn trước giường.

Tôn Xung Ngọc cười khẩy:

- Ngươi muốn động thủ ư?

Chiến Đông Lai ngạo nghễ:

- Nếu ngươi tiến thêm bước nữa, trường kiếm của Chiến mỗ chẳng vị nể đâu!

Tôn Xung Ngọc khinh bỉ:

- Như ngươi mà cũng ngăn cản được ư?

Chiến Đông Lai hất hàm:

- Không tin thì cứ thử xem!

Tôn Xung Ngọc không muốn mất thì giờ đành nén giận nói:

- Các hạ có biết Mai Ngâm Tuyết đang thọ trọng thương, sinh mạng đang lâm nguy không?

Chiến Đông Lai nghe nói liền nhớ cảnh tượng lúc Nhâm Phong Bình vác Mai Ngâm Tuyết vào khách điếm, y vốn tha thiết yêu Mai Ngâm Tuyết, vừa nghĩ đến nàng đang thọ trọng thương, liền nghe lòng bồn chồn lo lắng, song lòng cao ngạo đã khiến y không chịu nhường nhịn bèn xẳng giọng nói:

- Nàng thọ trọng thương thì việc gì đến ngươi?

Tôn Xung Ngọc cố ôn tồn nói:

- Kẻ này đã hứa với Nam Cung Bình là phải chữa khỏi thương thế cho nàng và đích thân mang giao trả cho Nam Cung Bình.

Chiến Đông Lai nghe nói lại càng thêm tức giận:

- Thì ra ngươi là vì Nam Cung Bình. Hứ, ngươi đừng hòng động đến nàng.

Tôn Xung Ngọc vẫn cố dằn nén:

- Thương thế nàng rất nặng, nếu không sớm cứu chữa e sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Chiến Đông Lai cười khẩy:

- Thương thế nàng nặng đến mấy thì cũng chẳng cần đến ngươi phải nhọc tâm.

Tôn Xung Ngọc thấy Chiến Đông Lai ngang ngược như vậy, không thể nào nhẫn nhịn được nữa, tức giận lùi sau một bước, đưa tay rút thanh trường kiếm kỳ hình nơi lưng ra.

Chiến Đông Lai buông tiếng cười vang, bỗng vung kiếm công tới.

Tôn Xung Ngọc mặt bừng sát cơ, cũng lẹ làng vung kiếm đâm vào cổ tay phải Chiến Đông Lai.

Chiến Đông Lai trầm tay phải xuống, một chiêu "Cử hỏa thiêu thiên", mũi kiếm chênh chếch đâm vào huyệt Thất Khảm trước ngực Tôn Xung Ngọc.

Tôn Xung Ngọc nghiêng người tránh khỏi, lập tức vung kiếm quét từ trái sang phải, phong tỏa cả ba đại tử huyệt, Khúc Trì nơi cánh tay trái, Chương Môn và Kỳ Môn trước ngực Chiến Đông Lai.

Chiến Đông Lai kinh hãi biết đã gặp phải kình địch, vội lách người liên tiếp mới tránh khỏi được chiêu kiếm lợi hại của đối phương.

Tôn Xung Ngọc không muốn kéo dài thời gian, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt kỹ, vô cùng nhanh nhẹn và mạnh bạo tấn công tới tấp.

Chiến Đông Lai tuy thoạt tiên núng thế, song võ công của y chẳng phải tầm thường, sau ba chiêu đã giành lại được thế quân bình, cũng thi triển kiếm pháp nhanh nhẹn tuyệt luân nghênh tiếp đối phương.

Thoáng chốc mười chiêu đã qua, công lực đôi bên không chênh lệch là bao, trong nhất thời khó phân thắng bại.

Cổ Tát và lão nhân vạm vở nọ nóng lòng vì sự an nguy của chủ nhân, bất giác chầm chậm tiến gần trận đấu.

Nhâm Phong Bình thấy cơ may hiếm có bèn rón rén đi lần ra cửa phòng, nào ngờ lại bị lão nhân vạm vỡ phát giác lách tới cản đường, y vô cùng tức giận, lập tức vung quạt xếp ra công đối phương.

Lão nhân vạm vỡ bật cười hô hố, song chưởng phóng ra, xuyên qua thế công của Nhâm Phong

Bình.

Nhâm Phong Bình cắn răng, tả chưởng dồn hết toàn lực phóng ra, thẳng thừng đón đỡ thế chưởng đối phương.

"Bùng" một tiếng vang dội, Nhâm Phong Bình mặt mày tái mét bật lùi ra sau ba bước, ngực huyết khí sôi sục, hiển nhiên thọ thương không nhẹ.

Lão nhân vạm vỡ thần sắc vẫn bình thản, đứng nguyên tại chỗ!

Nhâm Phong Bình thầm buông tiếng thở dài, đành từ bỏ ý định đào tẩu, quay nhìn vào trận đấu.

Những thấy Tôn Xung Ngọc và Chiến Đông Lai đã giao đấu đến hồi quyết liệt, chỉ thấy kiếm quang lấp loáng, không còn phân biệt được ai với ai nửa.

Đột nhiên, Tôn Xung Ngọc thét lên lảnh lót, Chiến Đông Lai quát vang, hai bóng người vụt lách ra.

Tôn Xung Ngọc tay áo phải bị rạch toác một đường dài, suýt nữa đã chạm vào da thịt. Chiến Đông Lai thì bị chém trúng một đường trên vai trái, máu tươi lún phún rỉ ra, qua đó chứng tỏ Chiến Đông Lai đã kém thế hơn.

Tôn Xung Ngọc nhếch môi cười:

- Ngươi đã bại dưới tay ta, còn gì để nói nữa?

Chiến Đông Lai cố nén đau, ngạo nghễ:

- Láo! Thắng bại chưa phân, sống chết chưa định, sao bảo Chiến mỗ đã bại!

Tôn Xung Ngọc giắt trường kiếm trở lại lưng, chậm rãi nói:

- Tỉ đấu bằng kiếm mất thì giờ, chúng ta hãy giao đấu ba chưởng thì sẽ phân thắng bại ngay, thế nào?

Chiến Đông Lai cười rộ:

- Được rồi!

Đoạn cũng tra trường kiếm vào bao. Tôn Xung Ngọc bỗng quát vang:

- Hãy tiếp một chưởng trước!

Hữu chưởng đưa lên ngang ngực, từ từ đẩy ra.

Chiến Đông Lai hiểu rất rõ qua một chưởng sẽ có thể phân thắng bại sống chết ngay lập tức, không dám khinh suất, hữu chưởng vận tụ chín thành chân lực, cũng từ từ đẩy ra.

"Bùng" một tiếng vang rền, kình phong cuồn cuộn xô ra tứ phía. Tôn Xung Ngọc thần sắc biến đổi dữ dội, song chân vẫn đứng vững như cột trụ. Chiến Đông Lai sắc mặt trắng bệch, chân tấn hẫng bổng.

Tôn Xung Ngọc lại đề khí quát:

- Chưởng thứ nhì!

Hữu chưởng lại chầm chậm đẩy ra.

Chiến Đông Lai mắt như phún lửa, vận tụ mười thành chân lực, một chưởng tống ra.

Lại một tiếng vang như sấm rền, kình phong cuồn cuộn như cơn gió lốc.

Tôn Xung Ngọc mặt xanh mét, chân tấn nhẹ hẫng.

Chiến Đông Lai sắc mặt trắng nhỡn, bật lùi một bước.

Tôn Xung Ngọc lại quát:

- Chưởng thứ ba!

Tiếng quát đã không còn hùng mạnh như trước nữa, hiển nhiên đã thọ thương không nhẹ.

Hữu chưởng vận tụ toàn lực đẩy ra.

Chiến Đông Lai cắn chặt răng, mắt đom đóm, gắng gượng gom hết toàn lực đẩy ra một chưởng.

"Rầm" một tiếng long trời lở đất. Tôn Xung Ngọc mặt càng tái hơn, bật lùi ba bước mồ hôi từ trán nhỏ xuống ròng ròng.

Chiến Đông Lai hai mắt nhắm nghiền, đầu óc quay cuồng choáng váng, ngã lăn ra đất bất tỉnh...

Tôn Xung Ngọc khóe môi giần giật, hé nở một nụ cười hài lòng, chầm chậm đi đến cạnh giường, bồng Mai Ngâm Tuyết lên, gắng gượng nói:

- Đi thôi!

Đoạn dẫn trước sải bước ra cửa, song bước chân chệnh choạng, người chao đảo dữ dội. Cổ Tát vội tiến tới định dìu đỡ, song bị y lớn tiếng quát lui.

Rồi thì Tôn Xung Ngọc phún ra một ngụm máu tươi, song cuối cùng cũng sải bước đi ra cửa phòng.

Lão nhân vạm vỡ nọ quay sang Nhâm Phong Bình cười khẩy nói:

- Hôm nay tạm tha chết cho ngươi, khi nào thiếu đảo chủ lành thương thế hẳn tìm ngươi thanh toán.

Nói xong quay người sải bước bỏ đi.

Nhâm Phong Bình thờ thẫn, như không nghe thấy lời nói của đối phương, miệng lẩm bẩm:

- Quần Ma đảo... Quần Ma đảo... đại cuộc độc bá võ lâm lại gặp một trở ngại lớn nữa.

Quân Gian Thọ Tội

Mặt trời đã nghiêng về tây, ánh nắng dịu ấm phủ khắp mặt hồ, quyến luyến bám trên những cành liễu xanh trải dài theo bờ hồ. Một bức tường vây loang lở nằm khuất dưới tán liễu rậm, bên trong là ba dãy nhà ngói, rau cải và hoa trồng xen kẽ nhau, trông rất thú vị, song lúc này im lìm không một tiếng động, như thể trang viện này đã lâu không có người cư trú.

Thốt nhiên, tiếng vó câu hối hả vang lên, chỉ thấy một con tuấn mã xoải vố lao tới nhanh như gió cuốn, khắp mình nó ướt đẫm mồ hôi, miệng sủi nước bọt, chứng tỏ đã trải qua một chặng đường rất dài.

Vừa đến cửa trang, bỗng con tuấn mã hí vang, bốn vó khuỵu xuống, ngã lăn ra đất, mũi thở hồng hộc, giẫy giụa một cái rồi nằm yên bất động.

Chàng thiếu niên cưỡi trên liền chỏi tay lên yên ngựa, tung mình vọt lên, không hề màng đến con ngựa đáng thương kia, phi thân lao thẳng đến cửa trang.

Chàng thiếu niên ấy chính là Nam Cung Bình, khi hay tin song thân lâm nguy, chàng đã rong rủi suốt ba ngày trời mới về đến Liễu Âm Trang này.

Giờ chàng đã đứng trước cửa trang, vừa giơ tay lên, bỗng chàng lại đâm ra lưỡng lự...

Bởi chàng hãy còn nuôi hy vọng nguồn tin kia không phải là sự thật.

Lưỡng lự một hồi sau cùng chàng cắn răng, cánh tay phải hạ xuống.

"Bình bình bình"!

Tiếng gõ cửa vừa dứt, liền nghe trong nhà vang lên một giọng trầm ấm quát hỏi:

- Ai đó?

Giọng nói tuy thấp trầm, song Nam Cung Bình nghe như tiếng sấm vang rền, bởi đó chính là tiếng nói thân quen mà chàng đã không được nghe hơn một năm dài.

Chàng khích động lên tiếng nói:

- Phụ thân! Bình nhi đây. Bình nhi đã về đây!

Nào ngờ trong nhà lại im lìm như không. Nam Cung Bình bàng hoàng, không nén được nỗi nôn nóng, liền thoáng vận kình vào tay, "bùng" một tiếng đánh bật hai cánh cửa, phóng bước vào trong, đưa mắt nhìn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy cha mẹ chàng đang ngồi xếp bằng, sóng vai trên một bộ phản gỗ, hai đôi mắt đầy vẻ khích động đang chằm chặp nhìn vào mình, xem tình hình hẳn không xấu như nguồn tin chàng đã nhận được.

Nam Cung Bình định thần, tiến nhanh mấy bước, quỳ sụp xuống đất vái lạy và nói:

- Hài nhi bất hiếu khấu kiến phụ mẫu thân!

Vẻ khích động trong mắt Nam Cung Thường Thứ bỗng lịm tắt, lạnh lùng nhìn Nam Cung Bình chậm rãi nói:

- Bình nhi đã trở về từ Chư Thần điện phải không?

Nam Cung Bình gật đầu:

- Thưa vâng, nhưng...

Nam Cung Thường Thứ ngắt lời:

- Chư Thần điện chủ đã cho con về ư?

Nam Cung Bình lắc đầu:

- Không phải...

Nam Cung Thường Thứ tức giận:

- Hay cho tên súc sanh không giữ lời hứa, ngươi đã quên gia huấn của Nam Cung thế gia rồi hả?

Nam Cung Bình chẳng hiểu vì sao mà cha già nổi giận, liền kinh hãi cúi đầu nói:

- Sự giáo huấn của gia đình là tín nghĩa làm đầu, hài nhi đâu dám quên?

Nam Cung Thường Thứ gắt giọng:

- Vậy thì tại sao ngươi lại rời bỏ Chư Thần điện trở về Trung Nguyên, phá hoại lời hứa mà gia đình ta đã mấy đời gìn giữ?

Nam Cung Bình giờ mới hiểu ra nguyên nhân nổi giận của cha già, song vì trong một năm qua đã xảy ra quá nhiều sự cố, nhất thời chàng không biết phải bắt đầu kể từ đâu, không khỏi ấp úng mãi vẫn không sao giải thích được.

Nam Cung Thường Thứ thấy vậy càng thêm tức giận, hai mắt trợn trừng, vừa định quát mắng, bỗng Nam Cung phu nhân khẽ hắng giọng rồi nói:

- Đại ca đã làm cho con hoảng sợ thế kia, thư thả chờ con nói xong rồi hẳn giáo huấn cũng không muộn mà!

Nam Cung Thường Thứ ngoảnh sang nhìn vợ, đoạn cố nén giận nói:

- Con có gì muốn nói?

Lúc này Nam Cung Bình đã sắp xếp lại tư tưởng, bèn thuật lại bắt đầu kể từ khi ra khơi với Phong Mạn Thiên, rồi lần lượt mọi sự đã xảy ra sau đó...

Nam Cung Thường Thứ nghe xong, trầm ngâm hồi lâu mới buông tiếng thở dài nói:

- Bình nhi, phụ thân đã trách lầm con, thật không ngờ chỉ trong một năm ngắn ngủi mà con đã trải qua nhiều biến cố như vậy. Ôi! Sự đời như án mây trôi, biến đổi thật khôn lường...

Nam Cung phu nhân cười nói:

- Bình nhi, hãy đến đây để mẹ xem thử!

Nam Cung Bình hệt như một chú cừu non bị lạc bỗng gặp lại mẹ hiền, liền đứng lên sà vào lòng mẫu thân, hai hàng nước mắt xúc động chảy dài trên má, lặng lẽ hưởng thụ sự ve vuốt của từ mẫu...

Một hồi thật lâu...

Nam Cung Bình sực nhớ đến lời báo của Vạn Đạt, lập tức rời khỏi vòng tay mẹ hiền, quay sang Nam Cung Thường Thứ quan tâm nói:

- Vạn đại ca đã nói với con là cha mẹ hiện đang nguy hiểm đến tính mạng, nhưng theo con thấy, chả lẽ Vạn đại ca đã đặt điều nói dối hay sao?

Nam Cung Thường Thứ nghe nói liền tối sầm mặt, đưa mắt nhìn vợ, đoạn với giọng nặng nề chậm rãi nói:

- Không sai, phụ thân và mẫu thân quả thật tính mạng đang lâm nguy, tối đa...

tối đa...

Nam Cung Bình bàng hoàng:

- Sao?

Nam Cung Thường Thứ cúi đầu thở dài:

- Phụ thân và mẫu thân tối đa cũng không sống được đến mai!

Nam Cung Bình lặng người, mặt trắng bệch lùi sau hai bước, thờ thẫn nhìn song thân thảng thốt nói:

- Không! Không! Cha mẹ chẳng đang khỏe mạnh là gì? Đâu thể như vậy được!

Nam Cung Thường Thứ với ánh mắt bình tĩnh, đè nén niềm khích động của con trai, trầm giọng nói:

- Trông bề ngoài thì như chẳng có gì cả, song thật sự thì cha mẹ chẳng những đã bị trúng phải kịch độc mà còn bị nội thương nghiêm trọng, hiện chẳng qua là nhờ vào mấy mươi năm tu luyện gắng gượng giữ lại một hơi chân khí chưa tàn, để chờ gặp con lần sau cuối, rồi sáng mai... Ôi! Rạng sáng ngày mai thì...

Nam Cung Bình thét to một tiếng, nhào tới quỳ xuống trước phản, vòng tay ôm gối mẫu thân gào lên:

- Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? Không, không thể như vậy được...

Bỗng đứng phắt dậy hét lớn:

- Con không bao giờ tin đây là sự thật!

Nam Cung phu nhân thở dài đau xót:

- Đồ khùng, chả lẽ phụ thân con lại gạt con hay sao?

Nam Cung Bình mắt trợn to:

- Vậy hãy cho con biết, người nào đã hạ độc thủ?

Nam Cung Thường Thứ mắt ánh lên vẻ căm giận, trầm giọng:

- Chính là Soái Thiên Phàm, kẻ có mưu đồ độc bá võ lâm mà con mới vừa đề cập đến.

- Soái Thiên Phàm?

Nam Cung Bình sửng sốt bật lùi hai bước, gào lên:

- Lại là hắn! Lại là hắn! Chúng ta có thâm thù đại hận gì với hắn mà hắn lại giở thủ đoạn tàn độc đến vậy chứ?

Nam Cung Thường Thứ nghiến răng:

- Chẳng hiểu sao hắn lại dò ra được quá khứ của cha mẹ, đích thân đến đây yêu cầu tham gia vào tổ chức của hắn, tất nhiên là phụ thân từ chối, thế là hai bên đã nổ ra xung đột, nào ngờ tên ác tặc ấy ngay khi vào nhà thì đã ngầm hạ độc thủ, khi động thủ mới hay mình đã bị ám toán, khiến công lực bị giảm sút rất nhiều, sau cùng đã bị hắn đả thương...

Nam Cung Bình mắt như phún lửa, máu nóng sục sôi, hai tay nắm chặt hét lớn:

- Ác tặc! Nam Cung Bình này mà không vầm ngươi ra làm muôn mảnh, thề chẳng làm người...

Chưa dứt lời, bỗng nghe một chuỗi cười sắc lạnh từ ngoài vọng vào...

Nam Cung Bình quay phắt lại, trừng mắt nhìn, chỉ thấy một văn sĩ trung niên mặt trắng không râu, vóc người mảnh khảnh đủng đỉnh bước vào sân.

Vợ chồng Nam Cung Thường Thứ như dự đoán trước sự xuất hiện của người này, nên thần thái đều hết sức bình thản, song Nam Cung Bình khó dằn nén được niềm khích động trong lòng, liền quát lớn:

- Đứng lại!

Văn sĩ trung niên mỉm cười, y liền chững bước.

Nam Cung Bình tiến tới vài bước, đứng chắn trước cửa quát:

- Ngươi là ai? Đến đây làm gì?

Văn sĩ trung niên ôm quyền cười nói:

- Tại hạ Tiêu Mộng Viễn, đến đây bái kiến công tử và đưa lệnh tôn và lệnh đường về đến cực lạc!

Nam Cung Bình tức giận:

- Thất phu, ngươi là bè đảng chó má của Soái Thiên Phàm hả?

Tiêu Mộng Viễn nghiêm mặt:

- Không dám, Soái tiên sinh với kẻ này như là tay phải tay trái!

Nam Cung Bình giận dữ quát:

- Cẩu tặc đến vừa đúng lúc, ta lấy mạng ngươi trước rồi tìm Soái Thiên Phàm sau!

Lập tức tay phải vung lên, "choang" một tiếng lảnh lói, ánh sáng chói ngời, Diệp Thượng Thu Lộ đã ra khỏi vỏ, trỏ vào Tiêu Mộng Viễn quát:

- Cẩu tặc nạp mạng đây!

Tiêu Mộng Viễn cười khỉnh:

- Công tử tự tin giết được kẻ này chăng?

Nam Cung Bình trừng mắt:

- Khỏi nhiều lời, thử rồi sẽ biết ngay!

Tiêu Mộng Viễn vẫn ung dung:

- Tạm không kể công tử chưa chắc thắng được kẻ này, mà dù kẻ này có tình nguyện hiến dâng thủ cấp đi nữa, chả lẽ công tử không màng đến tính mạng của lệnh tôn và lệnh đường hay sao?

Nam Cung Bình chưng hửng:

- Ngươi nói vậy là sao?

Tiêu Mộng Viễn cười:

- Chẳng sao cả, lệnh tôn và lệnh đường có sống được qua hôm nay hay không, hoàn toàn là do ở công tử định đoạt...

Nam Cung Bình gằn giọng ngắt lời:

- Ngươi chớ có mơ tưởng!

Tiêu Mộng Viễn lạnh lùng:

- Công tử phải hiểu câu "Bạch thiện dĩ hiếu vi tiên", nếu công tử muốn mang tội bất hiếu thì kẻ này chẳng còn gì để nói nữa.

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng, lặng thinh trầm ngâm.

Tiêu Mộng Viễn cười xảo quyệt, nói tiếp:

- Nam Cung thế gia giàu ngang bậc đế vương, lệnh tôn và lệnh đường khi xưa danh lừng thiên hạ, vậy mà hôm nay lại khốn cùng đến mức này, đó là do bởi ai?

Công tử không lo phấn đấu vươn lên, trùng chấn gia thanh hầu báo đền ân nghĩa song thân, mà

lại khư khư ôm lấy chút oán thù riêng, không màng đến tính mạng song thân, lòng dạ hẹp hòi và tư tưởng lệch lạc như vậy thật là đáng buồn.

Nam Cung Bình lặng người, mồ hôi lạnh toát ra như tắm. Quả Tiêu Mộng Viễn nói chẳng sai, Nam Cung thế gia sở dĩ trở nên nông nổi này chính là do Chư Thần điện gây ra, song Nam Cung thế gia được phồn thịnh thì cũng là do sự giúp đỡ của Chư Thần điện, mà nay Chư Thần điện đã tiêu tan, điện chủ Nam Cung Vĩnh Lạc cũng đã rời khỏi nhân thế, niềm ân oán ấy phải tính toán như thế nào?

Nam Cung Bình tự hỏi, kẻ thù của chàng có phải là Quần Ma đảo chăng? Song Quần Ma đảo chưa hề tổn hại đến một ngọn cây cọng cỏ của Nam Cung thế gia. Vậy thì, phải Soái Thiên Phàm chăng? Không sai, Soái Thiên Phàm đã từng nhiều phen hãm hại chàng, ngay song thân chàng cũng bị độc thủ của Soái Thiên Phàm.

Song, theo như Tiêu Mộng Viên đã nói, cho dù giết Soái Thiên Phàm đi, liệu có vãn hồi được danh vọng và tài phú của Nam Cung thế gia chăng? Giết chết Soái Thiên Phàm có cứu vãn được tính mạng của song thân chăng?

Câu trả lời là "không".

Thế nhưng, nếu không chống lại Soái Thiên Phàm thì phải làm sao?

Nam Cung Bình lòng rối như tơ vò, thờ thẫn đứng tại cửa, nhất thời không biết phải làm sao...

Bỗng nghe Nam Cung Thường Thứ buông tiếng cười giòn và nói:

- Khá khen cho quân bẻm mép, lại dám khua môi uốn lưỡi ở trước mặt lão phu.

Liền tức nghiêm nghị quát:

- Bình nhi, song thân sở dĩ về sống đạm bạc tại đây chính là vì để giữ lời hứa bao đời của Nam Cung thế gia, không hề ảnh hưởng bởi bất kỳ ai, vậy mà Soái Thiên Phàm lại nuôi dã tâm, mưu đồ dùng thủ đoạn tàn ác để khống chế võ lâm, rất đáng giết đi để trừ hại cho thiên hạ, Bình nhi còn do dự gì nữa?

Nam Cung Bình như vừa nghe được một hồi chuông cảnh tỉnh, lập tức thần trí phấn chấn, vội định thần nói:

- Lời dạy bảo của phụ thân, hài nhi đã rõ!

Vung kiếm trỏ vào Tiêu Mộng Viễn, gằn giọng nói:

- Cẩu tặc hãy mau nạp mạng đây!

Tiêu Mộng Viễn thần sắc vẫn không biến đổi, tươi cười nói:

- Rõ là không thấy quan tài chưa đổ lệ, công tử tưởng kẻ này không vào nhà thì chẳng thể gây nên cái chết cho lệnh tôn và lệnh đường ư?

Lúc này Nam Cung Bình đã căm hận đến cực độ, thật muốn nhào tới băm vằm Tiêu Mộng Viễn ra làm muôn mảnh, song nghĩ đến đối phương đã khiêu khích như vậy rất có thể là nhằm dẫn dụ mình rời khỏi cửa để cho kẻ khác thừa cơ xâm nhập hãm hại song thân, nên chàng không dám

di động, bèn hoành kiếm quát:

- Cẩu tặc chớ buông lời lếu láo, ta chẳng tin ngươi có tài cán gì cả!

Tiêu Mộng Viễn cười hề hề thò tay vào lòng chậm rãi lấy ra một chiếc ly nhỏ bằng ngọc xanh trong suốt, với giọng u ám nói:

- Tính mạng của lệnh tôn và lệnh đường đã dính liền với chiếc ly này, công tử có muốn thử không?

Màn đêm nhập nhòa, Nam Cung Bình chú mắt nhìn vẫn không sao thấy được trong ly đã chứa những gì, khoảng cách giữa đôi bên đến những hai trượng, rất khó ra tay cướp đoạt hoặc đánh vỡ được chiếc ly ấy, bất giác càng nóng ruột, nghĩ mãi vẫn không sao tìm được lương sách...

Tiêu Mộng Viễn thấy Nam Cung Bình có chiều phân vân bối rối lại càng thêm đắc ý, cười âm trầm hỏi:

- Công tử đã quyết định xong chưa, kẻ này còn có việc phải lo liệu, không chờ lâu được nữa.

Nam Cung Bình nghe nói, đầu óc chợt vút qua một tia linh quang, sực nhớ đến đôi Hộ Hoa Linh do song thân đã tặng cho hôm trước, bèn lập tức thò tay vào lòng lấy hai chiếc chuông vàng nhỏ ra, một nắm trong lòng bàn tay, một chiếc vung tay ném ra...

"Leng keng keng!" Tiếng chuông lảnh lót vạch không vang lên, một chiếc chuông vàng nhỏ bé mang theo một sợi xích vào nhanh nhẹ chớp bay về phía chiếc ly ngọc trong tay Tiêu Mộng Viễn.

Nào ngờ, tiếng chuông vừa vang lên, chợt nghe vợ chồng Nam Cung Thường Thứ ở trong nhà cùng cất lên tiếng rên đau đớn.

Nam Cung Bình kinh hãi, vội vàng tung chiếc chuông vàng trong lòng bàn tay ra móc chiếc chuông vang kia lại, giật nhanh về chộp lấy rồi quay phắt lại nhìn.

Dưới ánh đèn nhấp nhem, chỉ thấy song thân mặt mày xám ngắt, răng cắn chặt, toàn thân co giật ra chiều hết sức đau khổ.

Bên tai vang lên tiếng cười đắc ý của Tiêu Mộng Viễn nói:

- Thế nào? Đó là tại công tử tài khôn đã làm hại lệnh tôn và lệnh đường, chứ không thể trách kẻ này được.

Nam Cung Bình quay lại gằn giọng quát:

- Cẩu tặc, ngươi đã dùng thủ đoạn hèn gì hả? Nói mau!

Tiêu Mộng Viễn cười nham hiểm:

- Đó là do công tử gây ra, can hệ gì đến kẻ này!

Nam Cung Bình trợn trừng mắt, vung kiếm quát:

- Ngươi mà còn buông lời lếu láo nữa, ta sẽ băm vằm ngươi ra làm muôn mảnh ngay.

Tiêu Mộng Viễn cười:

- Vốn là thuốc độc mà Soái tiên sinh đặc ban cho lệnh tôn và lệnh đường, độc tính tiềm phục trong cơ thể, khi nào kẻ này ném chiếc ly ngọc này xuống đất thì mới bộc phát bởi sự khích động của tiếng ngọc vỡ, bây giờ thì tiếng chuông của công tử lại còn hiệu nghiệm hơn cả chiếc ly ngọc, thật là tuyệt diệu hết sức.

Bỗng nghiêm mặt nói tiếp:

- Nếu công tử không muốn song thân phải chịu đau khổ, hãy ưng thuận giúp sức cho Soái tiên sinh, vẫn còn kịp, mong công tử suy nghĩ cho kỹ!

Nam Cung Bình tức điên người, mắt cơ hồ rỉ máu, lòng nóng như rực lửa, song chẳng thốt được nên lời...

Tiêu Mộng Viễn cười cười, chậm rãi thò tay vào lòng, lại lấy ra hai chiếc ly nhỏ màu cỡ giống nhau và nói:

- Lẽ ra phải ném đến chiếc ly thứ ba thì lệnh song thân mới táng mạng, giờ đã có công tử giúp sức, kẻ này chỉ cần tổn thất hai chiếc ly nữa là xong, nếu công tử ngờ vực, kẻ này thử ngay cho công tử xem.

Nói xong lập tức vung tay ném một chiếc ly ngọc xuống đất...

"Choang" một tiếng lảnh lót, lập tức vợ chồng Nam Cung Thường Thứ cùng hét lên thảm thiết, rồi thì cất tiếng rên rỉ và thở hào hển...

Nam Cung Bình ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy mẫu thân đã ngã vào lòng phụ thân, trong thất khiếu cha già cũng rỉ ra từng giọt máu bầm, mặt co rúm thảm thiết, bất giác tan lòng nát dạ, bèn quay phắt lại gào lên:

- Cẩu tặc, ta... ta... bằng...

Chưa dứt lời, chợt nghe phụ thân run giọng gầm lên:

- Câm ngay!

Nam Cung Bình quay lại khóc gào:

- Cha...

Nam Cung Thường Thứ môi co giật, thở hắt ra một hơi dài, cất giọng khản đặc:

- Bình nhi đã quên mất gia huấn của dòng họ ta rồi ư? Nếu... nếu ngươi mà khuất phục vì tính mạng của ta và mẫu thân ngươi, ngươi... ngươi... sẽ là con cháu vô tích sự của Nam Cung thế gia... tội nhân của võ lâm thiên hạ...

Nam Cung Bình lòng đau như cắt, lẽ nào chàng không hiểu lời lẽ của phụ thân là đại nghĩa vong thân, song chàng là phận con, có thể nào trở mắt nhìn cha mẹ chịu đau khổ và thậm chí vong mạng được chăng?

- Không! Không! Ta không thể nào làm như vậy...

Lòng chàng thầm đau khổ gào lên, cắn răng quay phắt lại, như điên loạn lao về phía Tiêu Mộng Viễn...

Song chân chàng vừa cất lên, Tiêu Mộng Viễn lập tức quát to:

- Đứng lại!

Nam Cung Bình thờ thẫn chừng bước, Tiêu Mộng Viễn giơ cao ly ngọc lên, cười gằn nói:

- Công tử mà nhích thêm bước nữa, chiếc ly này sẽ tức khắc vỡ nát, ưng thuận hay không chỉ đứng nguyên tại chỗ trả lời.

Nam Cung Bình nghiến răng ken két, tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào thịt.

Hồi lâu, bỗng buông tiếng thở dài, lập tức nói:

- Thôi được, ta...

Chợt lại nghe phụ thân khản giọng quát:

- Bình nhi!

Nam Cung Bình thờ thẫn quay lại, bất giác giật nẩy mình, chỉ thấy phụ thân run run giơ tay lên, dợm vỗ xuống sọ não mẫu thân, chàng hốt hoảng ré lên:

- Cha...

Nam Cung Thường Thứ trừng mắt giận dữ nói:

- Ngươi đã quyết định khuất phục rồi hả?

Nam Cung Bình khóc mếu máo:

- Cha! Ngoài vậy ra, hài nhi còn cách nào hơn nữa?

Nam Cung Thường Thứ cười chua xót:

- Thôi cũng được, cha thật không thể nào nhìn thấy một đứa con vô tích sự như vậy, đành đi trước mẫu thân ngươi một bước vậy!

Nam Cung Bình khóc thét lên quỳ sụp xuống đất rống lên:

- Không! Không! Cha không được làm vậy...

Nam Cung Thường Thứ trầm giọng:

- Vậy thì hãy vâng lời phụ thân, giết ngay tên họ Tiêu kia đi, sau đó triệu tập toàn thể võ lâm, diệt trừ tên ác tặc Soái Thiên Phàm.

Nam Cung Bình bỗng kiên quyết:

- Được! Con xin vâng lời cha, thề quyết báo mối thù này!

Liền đứng bật dậy, tung mình lên không xoay một vòng, chĩa kiếm lao thẳng vào Tiêu Mộng

Viễn, gằn giọng quát:

- Cẩu tặc nạp mạng đây!

Tiêu Mộng Viễn thấy chàng quá ư hung hãn, bất giác kinh hoàng thất sắc, vội lướt người ra sau hơn trượng, buông tiếng cười gằn, vung tay ném chiếc ly thứ nhì...

Ngay khi chiếc ly vừa thoát khỏi tay, thốt nhiên một bóng người từ ngoài phóng vào nhanh như chớp, đưa tay đón lấy chiếc ly ngọc, đồng thời trở tay vỗ ra, Tiêu Mộng Viễn lập tức cảm thấy bên hông đau nhói, toàn thân mềm nhũn, ngã bật ra bất động.

Nam Cung Bình mừng rỡ, vội trầm chân khí chững người lại, chân vừa chạm đất liền đưa mắt nhìn, bất giác sửng sốt kêu lên:

- Thì ra là lão nhân gia!

Người kia cũng chững người lại, thì ra chính là "Thần Hành Tiên Ảnh Đồng Quyền Thiết Chưởng" Lỗ Thiên Tiên, một trong Phong Trần Tam Hữu danh chấn giang hồ khi xưa.

Lỗ Thiên Tiên áy náy nhìn Nam Cung Bình nói:

- Ngu thúc đến muộn một bước để khiến hiền điệt phải một phen kinh hoảng!

Nam Cung Bình nghe nói, niềm xót xa liền bừng dậy, nghẹn ngào nói:

- Gia phụ và gia mẫu e rằng...

Lỗ Thiên Tiên xua tay ngắt lời:

- Hiền điệt đừng lo, việc ấy ngu thúc xin bảo đảm...

Ngay khi ấy bỗng lại có một bóng người phi thân vào, Nam Cung Bình đưa mắt nhìn, thấy đó là một lão nhân mập lùn ăn vận theo lối lang y giang hồ.

Lão nhân mập lùn chẳng nói chẳng nói rằng, chỉ lạnh lùng gật đầu chào.

Lỗ Thiên Tiên quay sang Nam Cung Bình nói:

- Hiền điệt hãy mau đến bái kiến Thôi đại hiệp, vị này chính là "Đoạt Mệnh Lang Trung" Thôi Minh Ngôi danh lừng thiên hạ!

Nam Cung Bình từ lâu nghe nói "Đoạt Mệnh Lang Trung" Thôi Minh Ngôi y thuật thần thông, bèn mừng rỡ vội tiến lên cung kính thi lễ và nói:

- Vãn bối Nam Cung Bình bái kiến lão tiền bối.

Thôi Minh Ngôi khoát tay, lạnh lùng gật đầu đáp lại, vẫn ngậm miệng làm thinh.

Nam Cung Bình rất hiểu tính nết của các bậc kỳ nhân phong trần đa số đều vậy, bèn quay sang Lỗ Thiên Tiên nói:

- Sao thúc thúc đến đúng lúc vậy, nhưng...

Lỗ Thiên Tiên xua tay ngắt lời:

- Việc dông dài lắm, hãy xem song thân hiền điệt trước rồi hẳn kể!

Cúi xuống xách Tiêu Mộng Viễn lên, cùng Thôi Minh Ngôi đi vào nhà.

Lúc này Nam Cung Thường Thứ đã hơi thở thoi thóp ngã nằm trên phản, Nam Cung Bình thấy vậy liền kinh hãi thất sắc, nước mắt lo âu lại chảy dài.

Lỗ Thiên Tiên bỏ Tiêu Mộng Viễn xuống, quay sang Thôi Minh Ngôi nghiêm nghị nói:

- Thôi huynh, xin hãy thi thố diệu thủ!

Thôi Minh Ngôi liền tiến tới thăm mạch cho Nam Cung Thường Thứ, đoạn lạnh lùng nói:

- Không hề gì!

Bèn từ trong lòng lấy ra một bọc vải, tìm ra một cái lọ nhỏ màu đen, mở nắp trút ra ba viên thuốc màu đen, chia nhau nhét vào miệng hai vợ chồng Nam Cung Thường Thứ rồi nói:

- Nửa giờ sau chất độc trong cơ thể hai người sẽ tiêu giải, sau đó chữa thương nữa là xong.

Nói xong lập tức bước sang bên ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Nam Cung Bình bán tín bán nghi, song lại không dám lên tiếng hỏi, đành nhìn Lỗ Thiên Tiên, vừa định mở miệng, Lỗ Thiên Tiên đã tranh trước thấp giọng nói:

- Hiền điệt hãy yên tâm, ngu thúc khi được tin báo của Vạn Đạt, biết song thân hiền điệt ngộ hại, phải tốn biết bao công sức mới mời được Thôi đại hiệp đến đây tương trợ, nếu không bận thu dọn mấy tên nhãi ranh ở ngoài trang thì đã sớm có mặt rồi... Hiền điệt chẳng phải đã đến Chư Thần điện ư? Sao lại trở về Trung Nguyên thế này?

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, bèn lược thuật lại mọi sự diễn biến trong thời gian một năm qua.

Lỗ Thiên Tiên nghe xong, gật gù thở dài nói:

- Thật không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn mà lại xảy ra nhiều sự cố như vậy, chờ khi chữa lành xong thương thế cho song thân hiền điệt, chúng ta phải bàn kỹ biện pháp...

Bỗng nghe hai vợ chồng Nam Cung Thường Thứ bật tiếng rên dài, rồi thì hồi tỉnh, mở bừng mắt, Nam Cung Bình mừng rỡ, vội nhào tới cất tiếng gọi:

- Cha! Mẹ...

Nam Cung Thường Thứ nhác thấy Lỗ Thiên Tiên, liền khoát tay ngăn cản Nam Cung Bình, nhìn Lỗ Thiên Tiên cười nói:

- Hiền đệ đã vất vả quá!

Lỗ Thiên Tiên cười:

- Đâu phải công lao của tiểu đệ!

Đoạn đưa tay chỉ Thôi Minh Ngôi nói tiếp:

- May nhờ công sức của Thôi huynh đây, đại ca và tam muội mới được phùng hưng hoa cát đấy!

Nam Cung Thường Thứ đưa mắt nhìn Thôi Minh Ngôi, chợt hiểu vội ôm quyền thi lễ nói:

- Ngu phu phụ có tài đức gì mà dám phiền đến quý thủ của Thôi đại hiệp…

Thôi Minh Ngôi vội đứng lên xua tay nói:

- Khoan vội cảm tạ tại hạ, việc còn chưa xong kia mà! Để tại hạ chữa thương cho Nam Cung huynh trước, rồi lát nữa Nam Cung huynh hãy chữa trị cho lệnh phu nhân!

Nam Cung Thường Thứ cảm tạ luôn miệng, Thôi Minh Ngôi lại từ trong bọc lấy ra một cái lọ trắng, trút một ít bột trắng lên hai lòng bàn tay, đoạn thò tay vào trong áo Nam Cung Thường Thứ chia ra xoa lên hai huyệt đạo Đan Điền và Mệnh Môn, vận tụ tam muội chân hỏa của bản thân làm tan thuốc bột dồn vào cơ thể Nam Cung Thường Thứ. Chừng sau một tuần trà, chỉ nghe Nam Cung Thường Thứ thở hắt ra một hơi dài, mồ hôi nóng ướt đẫm toàn thân.

Thôi Minh Ngôi rụt hai tay về, dặn Nam Cung Thường Thứ điều tức một hồi, sau đó trút thuốc bột vào hai lòng bàn tay ông, đoạn giải thích cách thức, Nam Cung Thường Thứ y lời làm theo, chữa thương cho vợ xong, hai người cùng bước xuống phản trịnh trọng tạ Ơn Thôi Minh Ngôi.

Thôi Minh Ngôi chỉ khẽ gật đầu đáp lại, đoạn lại tự mình ngồi xuống một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Lỗ Thiên Tiên giờ mới bái kiến vợ chồng Nam Cung Thường Thứ, đoạn hậm hực nói:

- Thật không ngờ tên Soái Thiên Phàm lại ác độc đến thế, chúng ta phải tìm cách diệt trừ hắn mới được.

Nam Cung Thường Thứ buông tiếng thở dài:

- Lẽ ra kể từ khi tiễn biệt Bình nhi, ngu huynh đã hoàn toàn nguội hùng tâm, cùng tam muội ẩn cư tại đây định sống yên ổn trong những ngày còn lại, ai ngờ tình thế nay bắt buộc phải tái xuất giang hồ để quyết một phen thắng bại với tên gian hùng kia!

Ngưng giây lát lại nói tiếp:

- Hiền đệ mới vừa từ chốn giang hồ đến đây, có biết gì về động tĩnh của Soái Thiên Phàm không?

Lỗ Thiên Tiên trầm ngâm:

- Tiểu đệ chỉ biết hắn đã lợi dụng dược vật và thủ đoạn đê tiện lôi kéo được những người trong bảy đại môn phái, định sẽ tổ chức một đại hội bầu cử minh chủ võ lâm, còn về thời gian và địa điểm thì tiểu đệ không biết. Lúc đại ca giáp mặt với Soái Thiên Phàm, có nhận thấy được chút manh mối gì không?

Nam Cung Thường Thứ lắc đầu, bỗng sực nhớ ra, đưa mắt nhìn Tiêu Mộng Viễn đang nằm cuộn tròn dưới đất, cười nói:

- Tên này tự xưng là cánh tay phải trái của Soái Thiên Phàm, sao ta không khai thác từ hắn!

Lỗ Thiên Tiên cũng cười nói:

- Tiểu đệ cũng có ý như đại ca.

Đoạn cúi xuống vỗ vào mạn sườn giải huyệt cho Tiêu Mộng Viễn, cười ha hả nói:

- Các hạ muốn sống hay muốn chết, xin hãy cho biết?

Tiêu Mộng Viễn chỏi tay xuống đất đứng lên, ngầm thử vận chân lực, nào ngờ toàn thân rời rã, đầu gối bỗng nhũn ra, lại ngã ngồi xuống đất, hiểu ngay không còn hy vọng chống cự nữa, lòng vô cùng căm tức, song ngoài mặt vẫn tươi cười nói:

- Muốn chết thì sao? Muốn sống thì sao?

Lỗ Thiên Tiên cười:

- Hãy tạm gác qua muốn chết ra sao, nếu các hạ muốn sống thì phải trả lời mấy câu hỏi để làm điều kiện trao đổi.

Tiêu Mộng Viễn cười khẩy:

- Nếu muốn moi được một chữ từ miệng kẻ này, trừ phi các hạ đầu nhập dưới tướng Soái tiên sinh.

Lỗ Thiên Tiên lạnh lùng:

- Vậy là các hạ không muốn sống nữa, nhưng mà chết thì cũng chẳng thoải mái gì đâu!

Tiêu Mộng Viễn mỉm cười:

- Đã lọt vào tay người, kẻ này đâu dám ao ước xa vời!

Lỗ Thiên Tiên cười phá lên:

- Khá lắm, vậy thì xin mời các hạ nếm thử thủ pháp "Súc mạch phân tâm tỏa bách huyệt" xem sao!

Tiêu Mộng Viễn vừa nghe nói đến thủ pháp "Súc mạch phân tâm tỏa bách huyệt" liền tái mặt, hé miệng toan nói thì Lỗ Thiên Tiên đã vung hai tay liên hồi, y lập tức cảm thấy toàn thân mềm nhũn, ngã nằm xuống đất.

Nam Cung phu nhân lừ mắt nhìn Lỗ Thiên Tiên và nói:

- Nhị ca đã quên lời thề năm xưa rồi ư?

Lỗ Thiên Tiên nghiêm mặt:

- Người này tuy chưa phải là hạng thập ác bất xá, song ngoài vậy ra chẳng còn cách nào hơn, tam muội đâu thể đem lời thề năm xưa ra quở trách ngu huynh được.

Nam Cung phu nhân đành quay đi ngoắc Nam Cung Bình đến gần, ôm lấy chàng và nói:

- Bình nhi, để mẹ ngắm con xem nào, đừng nhìn người kia!

Ngay khi ấy Tiêu Mộng Viễn đã phát ra tiếng rên ghê rợn, toàn thân y run lẩy bẩy, máu bầm từ trong thất khiếu chảy ra, mặt co rúm méo xệch, trông hết sức rùng rợn.

Sau cùng, ánh mắt ngập vẻ căm hờn của y dần trở nên van vỉ.

Lỗ Thiên Tiên cười hài lòng, hai chân liên hoàn phóng ra, nhanh như chớp đá vào bảy mươi hai nơi đại huyệt lớn nhỏ khắp châu thân Tiêu Mộng Viễn, sau đó xách y lên lạnh lùng nói:

- Thời gian không có nhiều, giờ ngươi hãy trả lời câu hỏi thứ nhất, Soái Thiên Phàm dự định sẽ triệu khai đại hội võ lâm tại đâu?

Tiêu Mộng Viễn thở hắt ra một hơi dài, mắt chơm chớp, khản giọng nói:

- Chỉ Giao...

Đột nhiên rú lên thảm thiết, phún ra một vòi máu tươi, người bật ngửa ra sau, lập tức cứng đờ bất động.

Lỗ Thiên Tiên lẹ làng phóng tới, đưa tay sờ mũi Tiêu Mộng Viễn, đoạn giậm chân thở dài:

- Tên Soái Thiên Phàm thủ đoạn tàn độc thật!

Nam Cung Thường Thứ cười:

- Nếu không tàn độc thì hắn đâu vọng tưởng độc bá võ lâm thiên hạ, giờ thì manh mối đã đứt, hiền đệ còn cách hay nào khác nữa không?

Lỗ Thiên Tiên gãi đầu ngẫm nghĩ, lặng thinh không đáp.

Nam Cung Bình sực nghĩ ra, buột miệng kêu lên:

- Hay là Chỉ Giao Sơn Trang của sư phụ lão nhân gia?

Lỗ Thiên Tiên mắt rực lên:

- Đúng rồi! Bất Tử Thần Long tuy đã chết, song môn hạ và tấm chiêu bài Chỉ Giao sơn trang cũng còn có tác dụng làm khiếp đởm võ lâm, dĩ nhiên Soái Thiên Phàm phải chọn lấy nơi ấy để mà hành sự!

Nam Cung Thường Thứ gật gù:

- Hiền đệ nhận xét rất đúng, như vậy thì hắn sẽ có thể thu được hai kết quả chấn khiếp võ lâm và tiêu diệt dư uy của Thần Long Môn.

Nam Cung Bình nóng ruột:

- Không nên chậm trễ, chúng ta lên đường ngay được chăng?

Lỗ Thiên Tiên thoáng ngẫm nghĩ, mắt bỗng ánh lên một tia linh quang, nhìn Nam Cung Thường Thứ, đoạn quay sang Nam Cung Bình nói:

- Hiền điệt hãy đi trước, ngu thúc và lệnh song thân còn có sự xếp đặt khác nữa, không thể đi cùng hiền điệt được.

Nam Cung Bình thoáng ngạc nhiên, vừa định lên tiếng, Nam Cung Thường Thứ đã mỉm cười nói:

- Bình nhi hãy vâng lời nhị thúc đi trước đi thôi!

Lỗ Thiên Tiên từ trong lòng lấy ra một chiếc túi nhỏ trao cho Nam Cung Bình và nói:

- Đây là linh đơn của Thôi đại hiệp, chuyên hóa giải thuốc mê độc môn của Soái Thiên Phàm, khi nào gặp người bị thuốc mê của Soái Thiên Phàm khống chế tâm thần, hiền điệt hãy tìm mọi cơ hội dùng chân hỏa bản thân làm tan linh đơn này đưa vào cơ thể đối phương, chất độc sẽ lập tức hóa giải ngay!

Nam Cung Bình mừng rỡ đón lấy cất kỹ, quyến luyến bái biệt song thân, giở khinh công tiến về phía Chỉ Giao sơn trang.

o O o Trăng tối, gió lộng, màn đêm u ám!

Chỉ Giao sơn trang danh lừng thiên hạ lúc này vô cùng tĩnh lặng, chỉ có ánh đèn yếu ớt hắt ra từ trong một gian đại sảnh nằm giữa sơn trang.

Nơi giữa đại sảnh, ba cỗ quan tài đặt song song nhau, bên trong là thi thể của "Bất Tử Thần Long" Long Bố Thi, "Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu" Tư Mã Trung Thiên và "Chư Thần điện chủ" Nam Cung Vĩnh Lạc.

"Thiết Hán" Long Phi, Cổ Y Hồng và Thạch Trầm ngồi hai bên một chiếc bàn dài ngay trước mặt ba cỗ quan tài.

Lúc trước, sau khi chia tay Nhâm Phong Bình, Thạch Trầm âm thầm cứu Long Phi và Cổ Y Hồng ra từ tay Nhâm Phong Bình, rồi cả ba hộ tống thi thể của sư phụ và hai vị tiền bối về đây.

Ba vị đệ tử này của Bất Tử Thần Long thảy đều ra vẻ thờ thẫn, cùng lẳng lặng nhìn nhau...

Sau cùng, Long Phi buông tiếng thở dài rồi nói:

- Chúng ta phải làm sao đây?

Giọng nói thật xa vời và đầy vẻ tuyệt vọng, Cổ Y Hồng và Thạch Trầm đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tựa hồ cũng cùng hỏi lẫn nhau:

- Chúng ta phải làm sao đây?

Long Phi ngước nhìn ra ngoài trời, chầm chậm rút trường kiếm ra, không ngớt cọ mài lên bàn, thỉnh thoảng lại buông tiếng thở dài trĩu nặng.

"Bình" một tiếng, Thạch Trầm bỗng vỗ mạnh bàn, cắn răng nói:

- Binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn, vô luận thế nào thì cũng phải giữ cho Chỉ Giao sơn trang bị hủy diệt một cách oanh liệt, không thể để cho im lìm biến mất trong chốn võ lâm được.

Cổ Y Hồng buồn bã:

- Tam ca hào khí ngút trời, đó chính là bản sắc của Chỉ Giao sơn trang, nhưng bằng vào ba chúng ta đây, e rất khó đạt được nguyện vọng oanh liệt ấy!

Thạch Trầm buông tiếng thở dài, hào khí vạn trượng bỗng chốc đổ sụp, chầm chậm cúi đầu nói:

- Không quyết liều mạng thì biết làm sao hơn? Trừ phi… trừ phi…

Long Phi thở dài não nuột:

- Phải chi có mặt ngũ đệ thì…

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng dõng dạc nói:

- Đại ca, tam ca, tứ tỷ, tiểu đệ đã có mặt!

Liền thì một bóng người phóng vút vào.

Ba người vừa nghe tiếng, lập tức mừng rỡ cùng đứng bật dậy, đồng thanh nói:

- Ngũ đệ đã đến rồi!

Người ấy chính là Nam Cung Bình, chàng vừa vào đến đại sảnh nhác thấy ba cỗ quan tài, thần sắc lập tức biến đổi, kinh ngạc hướng ánh mắt về phía Long Phi.

Long Phi vội giải thích:

- Đó là linh cửu của sư phụ cùng với Tư Mã thúc phụ và lệnh bá phụ, chính do tam đệ đã áp vận về đây!

Nam Cung Bình nghe nói mới nhẹ người, lần lượt thi lễ với các vị sư huynh tỷ, đoạn nói:

- Tiểu đệ nghe nói Soái Thiên Phàm sẽ có hành vi bất lợi với Chỉ Giao sơn trang, nên đã đang đêm đến đây, chẳng hay đại ca đã nhận được cảnh tín chưa?

Long Phi quét mắt nhìn lên bàn, đoạn với giọng nặng nề nói:

- Sao lại chưa?

Nam Cung Bình nhìn xuống bàn, thấy trên đó có một tấm thiếp màu đen, vội tiến tới cầm lên mở ra xem, bất giác tức giận nói:

- Quân chuột nhắt lại dám ngông cuồng đến thế, chả lẽ khinh Chỉ Giao sơn trang này không người hay sao?

Đoạn quay sang Long Phi nói tiếp:

- Đại ca đã có sự chuẩn bị rồi phải không?

Long Phi nặng nề lắc đầu:

- Đang mong hiền đệ trở về hầu bàn thảo tìm ra một phương sách vẹn toàn.

Nam Cung Bình nghiêm giọng:

- Theo nhận xét của tiểu đệ, nếu bằng vào thực lực thì chúng ta không phải là đối thủ của Soái Thiên Phàm, song ngược lại, sở dĩ thế lực của Soát Thiên Phàm đã phát triển rộng đến mức này

chẳng qua là dựa vào thuốc mê và thủ đoạn đê hèn hạ mà thôi.

Nếu như chúng ta cứu tỉnh những người bị thuốc mê khống chế và vạch trần dã tâm lang sói của hắn, tạo thành một cục diện chống đối lại hắn, vậy thì chúng ta sẽ chẳng khó giành được thắng lợi.

Long Phi mừng rỡ:

- Vậy là hiền đệ hẳn đã nắm chắc phần thắng rồi?

- Cho đến lúc này tiểu đệ cũng chỉ biết được chút manh mối mà thôi, mọi sự còn phải tùy cơ ứng biến, chỉ mong người của bảy đại môn phái sẽ quay ngược mũi giáo thì thật may mắn lớn cho chúng ta.

Nam Cung Bình ngưng giây lát, lại nói tiếp:

- Còn các vị huynh đệ trong trang ta đâu? Đại ca đã sắp xếp xong chưa?

- Tất cả đã sắp xếp xong theo sự bố trí của sư phụ khi xưa rồi.

Long Phi vừa dứt lời bỗng nghe tiếng trống canh vọng lại. Bấy giờ đã là giờ Tý.

Ngay khi ấy bỗng có tiếng nhạc khí vang lên, từ từ tiến gần cửa trang...

Nam Cung Bình cười khẩy:

- Tên ác tặc ấy phô trương quá nhỉ! Chúng ta tạm hãy để mặc chúng, dặn các vị huynh đệ mở cửa cho chúng vào rồi hẳn tính.

Thế là bốn người cùng ngồi hai bên chiếc bàn dài, chú mắt nhìn ra ngoài cửa trang.

Lúc này đệ tử trong trang đã mở toang cửa cổng, dưới màn đêm nhớp nhòa, chỉ thấy ba mươi mấy gã đại hán áo vàng tay cầm đèn lồng đi thành hai hàng dọc, từ từ tiến vào. Dẫn đầu là tám đồng tử áo gấm thổi tấu nhạc khí, theo sau là một đám người y trang kỳ dị, cuối cùng là hai đồng tử cầm cung đăng đi kèm đẩy một chiếc kiệu nhỏ màn gấm, xung quanh được bảo vệ bởi mấy mươi đại hán áo đen.

Nhóm đại hán áo vàng tay xách đèn lồng đi thẳng đến quảng trường trước đại sảnh, tự động chia ra đứng yên hai bên. Tám đồng tử cùng ngưng tấu nhạc khí, chia ra đứng phía trước bọn đại hán áo vàng, đám người y trang kỳ dị cũng chia thành hai hàng đứng buông thõng hai tay cung kính.

Bọn người ấy Nam Cung Bình gần như biết gần nửa số, đó là Nhâm Phong Bình, Nhậm Cuồng Phong, Tần Loạn Vũ, Toàn Phong Truy Hồn Tử Kiếm, Dân Sơn Nhị Hữu, Cổ Hồng, Phá Vân Thủ, cùng với Bàng Liệt, hậu nhân của Ngũ Hổ Đoạn Hồn Đao.

Điều khiến Nam Cung Bình bàng hoàng sửng sốt là trong số ấy có cả Diệp Mạn Thanh, Địch Dương, Y Lộ và Quách Ngọc Hà. Những người thân quen ấy đã bị đánh mất lý trí, cam chịu bị người khống chế, nếu thuốc giải của "Đoạt Mệnh Lang Trung" Thôi Minh Ngôi mà mất linh nghiệm thì hậu quả thật là khủng khiếp.

Nam Cung Bình đang bồn chồn lo lắng, hai đồng tử cầm cung đăng đã đẩy chiếc kiệu lăn đến trước bậc thềm, dừng lại đồng thanh hô:

- Soái tiên sinh giá lâm!

Long Phi lạnh lùng:

- Xin mời!

Hai đồng tử áo gấm cùng cuốn rèm kiệu lên, một văn sĩ trung niên vóc người mảnh khảnh, mày thanh mục tú chậm rãi bước xuống.

Nhóm Nam Cung Bình đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ tên gian hùng đã làm điêu đứng võ lâm Trung Nguyên lại còn trẻ đến thế, và dáng vẻ cũng chẳng giống một nhân vật lừng lẫy giang hồ.

Soái Thiên Phàm đứng trước cửa sảnh dõng dạc nói:

- Bổn tọa nghe nói linh cữu của Long đại hiệp đã được đưa về đây, định cúng tế trước rồi hẳn bàn đến việc chính, môn hạ Chỉ Giao ý như thế nào?

Long Phi ngồi ngay ngắn trầm giọng:

- Gia tiên sư không hề quen biết với tiên sinh, không dám bái lĩnh.

Soái Thiên Phàm nghiêm mặt:

- Các hạ nói sai rồi. Bất Tử Thần Long uy chấn thiên hạ, ai chẳng khâm ngưỡng, bổn tọa cũng đâu ngoại lệ.

Đoạn quay sang hai đồng tử áo gấm nói:

- Hãy mau mang tế phẩm vào bày ra!

Hai đồng tử áo gấm khom mình vâng mạng, từ sau chiếc kiệu lăn lấy ra nhang nến và hoa quả tươi, cung kính đi vào đại sảnh.

Long Phi trừng mắt, vừa định quát ngăn, Nam Cung Bình đã thấp giọng nói:

- Y đã thủ lễ thì ta cũng nên độ lượng một chút, đừng để người ngoài bảo Chỉ Giao sơn trang hẹp hòi nhỏ mọn.

Trong khi ấy thì hai gã đồng tử đã đi đến trước bàn, bày mọi vật lên, thắp nhanh nến rồi khom mình lui ra.

Soái Thiên Phàm khoát tay ra lệnh tám đồng tử áo gấm trổi nhạc tang lên, sau đó suất lĩnh những người đi theo đứng trước sảnh đường, chắp tay xá ba xá.

Long Phi bốn người đành phải đứng lên đáp lễ.

Soái Thiên Phàm hành lễ xong, lại khoát tay trầm giọng nói:

- Bày chỗ ngồi!

Mười sáu người trong số nhóm đại hán áo đen liền tiến ra, bưng theo bàn ghế, trong thoáng chốc đã bày xong tám bộ chỗ ngồi.

Soái Thiên Phàm chờ bày xong chỗ ngồi, khoát tay ra lệnh đẩy chiếc kiệu lăn ra.

Nhâm Phong Bình dẫn một bọn tay chân khom mình đồng thanh nói:

- Xin mời tiên sinh thượng tọa!

Soái Thiên Phàm không hề đáp lễ, ngang nhiên ngồi vào chiếc ghế chính giữa, sau đó khẽ gật đầu ra hiệu.

Nhâm Phong Bình lại dõng dạc nói:

- Xin mời đại diện của bảy đại môn phái thượng tọa!

Vừa dứt tiếng liền thấy từ trong đám đông chậm bước tiến ra một vị lão tăng, bốn đạo sĩ và hai lão nhân, tuần tự ngồi vào bảy chiếc ghế khác.

Nhóm Nam Cung Bình tuy không biết những người ấy có phải chưởng môn nhân bảy đại môn phái hay không, song thấy người nào mắt cũng sáng quắc, bước chân trầm vững, thần định khí túc, hiển nhiên là nhân vật trọng yếu của bảy đại môn phái.

Bốn đại đệ tử của Chỉ Giao sơn trang cùng đưa mắt nhìn nhau, lòng đều thầm nhủ:

- "Phen này thì rất khó ứng phó." Nam Cung Bình cũng hết sức nôn nóng thầm nhủ:

- "Phụ thân và những người kia đâu, sao vẫn chưa thấy có mặt, chả lẽ đã xảy ra biến cố gì ư?" Bỗng nghe Soái Thiên Phàm cao giọng nói:

- Bất Tử Thần Long đã chết, kể từ nay Chỉ Giao sơn trang sẽ phải xóa tên trong chốn võ lâm, các vị có ý kiến gì chăng?

Những người của bảy đại môn phái liền cùng gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Soái Thiên Phàm cười đắc ý:

- Môn hạ Chỉ Giao có gì để nói chăng?

Long Phi trợn mắt quát:

- Cho dù Chỉ Giao sơn trang bị tiêu tan thì Soái Thiên Phàm ngươi cũng đừng hòng độc bá võ lâm.

Đoạn quét mắt sắc lạnh nhìn những người của bảy đại môn phái, gằn giọng nói tiếp:

- Chả lẽ các vị đã quên hết chính nghĩa võ lâm rồi ư?

Lão tăng nọ đáp:

- Thí chủ nói sai rồi, Chỉ Giao sơn trang xưng hùng trong chốn võ lâm đã lâu, hiện nay đã suy yếu, đúng lẽ là phải nhường cho người tài đức thay thế. Chúng tôi thừa lệnh của chưởng môn nhân, đến để đề cử Soái tiên sinh làm minh chủ võ lâm, mong các vị thí chủ hãy hiểu cho đại thế, chớ nên chấp mê bất ngộ!

Long Phi nghe nói giận tái mặt, bộ râu quai nón rung động, vỗ bàn thét lớn:

- Láo! Ta xem bảy đại môn phái các người còn mặt mũi nào mà đứng chân trong chốn võ lâm nữa! Môn hạ Chỉ Giao đâu, hiện thân ra giết giặc mau!

Lập tức tiếng la hét vang rền bốn phía, hơn trăm ngọn đèn sáng rực vạch màn đêm chiếu vào quảng trường.

Soái Thiên Phàm buông tiếng cười khẩy, ung dung cười nói:

- Mai phục tầm thường ấy bổn tọa đã biết trước rồi, chỉ cần một cái giơ tay là hơn trăm đệ tử của các hạ sẽ lập tức trở thành dã quỷ ngay!

Y vừa dứt lời bỗng nghe một tiếng cười lạnh lùng vang lên từ trong ánh đèn, liền thì có người cất giọng nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Ở đây đang có sẵn mấy mươi cô hồn dã quỷ, xem các hạ có thể biến hóa được bọn này nữa hay không?

Nam Cung Bình liền nhận ra đó là giọng nói của "Cùng Hồn" Y Phong, thủ lĩnh của U Linh Quần Cái, liền hết sức mừng rỡ.

Soát Thiên Phàm cười khẩy:

- Hay lắm! Bổn tọa biết chắc chư vị cũng sẽ kéo đến!

Đoạn quay sang những người của bảy đại môn phái, khẽ gật đầu ra hiệu.

Lão tăng Thiếu Lâm liền chấp tay nói:

- Đệ tử của bảy đại môn phái đã vây chặt sơn trang này rồi, sẵn sàng chờ lệnh tiên sinh!

Nam Cung Bình kinh hãi nhủ thầm:

- Đệ tử của bảy đại môn phái ít ra cũng vài trăm người, nếu quả thật đã tập trung tại đây thì dù có U Linh Quần Cái giúp sức cũng khó thể giành được thắng lợi.

Xem ra cuộc huyết chiến không cân sức này khó thể tránh khỏi. Nam Cung Bình vừa toan tính, vừa nháy mắt ra hiệu với các vị sư huynh tỷ sẵn sàng chiến đấu.

Soái Thiên Phàm bỗng đanh giọng quát:

- Giết!

Một tăng bốn đạo và hai tục của bảy đại môn phái lập tức đứng lên, mỗi người từ trong lòng lấy ra tín hỏa kỳ hoa của bổn môn, nhất tề vung tay ném lên không trung.

"Vèo vèo...!" Tiếng hỏa dược cháy vang lên, bảy chòm lửa màu sắc khác nhau vọt thẳng lên không rồi lùng bùng nổ tung, rực sáng cả bầu trời.

Nhóm Nam Cung Bình đứng phắt dậy, cùng phi thân ra ngoài sảnh, "choang choang", mỗi người đã tuốt khí giới cầm tay...

Hằng trăm luồng ánh đèn chao động, tiếng nổ lốp bốp vang lên liên hồi trong bóng tối...

Nhâm Phong Bình lập tức biến sắc mặt, vội phóng đến sau lưng Soái Thiên Phàm, thấp giọng nói:

- Ở đây có mai phục "Chư Cát Thần Nổ"!

Soái Thiên Phàm nhếch môi cười vừa lắc đầu thì bảy chòm lửa sáng trên không đã đồng loạt tắt ngóm.

Lão tăng Thiếu Lâm dõng dạc tuyên Phật hiệu rồi nói:

- Nhâm thí chủ yên tâm, "Chư Cát Thần Nổ" chẳng gì đáng kể cả, khi tín hỏa vừa tắt, sơn trang này sẽ tức khắc trở nên quỷ thành ngay!

Vừa dứt lời, bỗng thấy bảy luồng sáng đen bay tới nhanh như chớp "phập phập" liên hồi, cùng chia ra cắm trên bàn trước mặt người của bảy đại môn phái.

Nhâm Phong Bình đưa mắt nhìn, thì ra đó là bảy lưỡi trủy thủ (dao găm) bằng vàng đen, trên cán có khắc một cái đầu ma quỷ rất ghê rợn và sinh động.

Nhâm Phong Bình bất giác thất thanh kêu lên:

- Quỷ Đầu Ma Lệnh!

Người của bảy đại môn phái cùng đưa tay rút ngọn trủy thủ lên, chú mắt nhìn, lập tức tái mặt cùng đưa mắt nhìn nhau, bỗng cùng quay sang Soái Thiên Phàm thi lễ nói:

- Tệ phái đã xảy ra biến cố lớn, xin tha cho không thể tham dự đại hội, tạm biệt!

Vừa dứt lời, chẳng chờ Soái Thiên Phàm lên tiếng, đã cùng thi triển khinh công tung vọt lên không, lại đồng thanh nói:

- Môn hạ Chỉ Giao, hẹn ngày gặp lại!

Tiếng nói vừa tan thì bảy bóng người đã biến mất trong bóng tối, khinh công thật là thần tốc.

Soái Thiên Phàm không ngờ sự thể lại chuyển biến đột ngột như vậy, vừa định thần lại thì người của bảy đại môn phái đã đi xa rồi, y tức tốc buông tiếng cười gằn, mặt bừng sát khí...

Nhóm Nam Cung Bình tuy không hiểu nguyên thủy, song đâu chịu để lỡ mất cơ hội, lập tức đồng thanh quát:

- Các vị bằng hữu huynh đệ hãy mau động thủ!

Thốt nhiên, ngoài cửa trang vang lên một tràng quát lớn:

- Phong Trần Tam Hữu giá lâm!

Nam Cung Bình mừng rỡ song lập tức thắc mắc thầm nhủ:

- Lạ thật, phụ mẫu thân sao lại do người của Soái Thiên Phàm truyền tin nhỉ?

Sát cơ trên mặt Soái Thiên Phàm lúc này đã tan biến, quay sang Nhâm Phong Bình nháy mắt ra

hiệu, đoạn cao giọng nói:

- Hãy mau mời vào, bổn tọa kính chờ đã lâu!

Nhâm Phong Bình lập tức phi thân đi, chớp nhoáng đã biến mất vào trong đám đông, liền sau đó đã thấy vợ chồng Nam Cung Thường Thứ cùng với Lỗ Thiên Tiên sóng vai nhau đủng đỉnh đi vào quảng trường.

Soái Thiên Phàm đứng lên thi lễ và nói:

- Hiệp giá ba vị sao giờ mới đến, còn Tiêu Mộng Viễn đâu?

Nam Cung Thường Thứ thoáng ôm quyền:

- Ngu phu phụ vì hẹn với nhị đệ nên mới đến muộn, xin tiên sinh đừng trách.

Còn Tiêu đại hiệu có bảo là sẽ chờ tiên sinh ở một nơi khác nên không đi cùng.

Soái Thiên Phàm mặt thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, liền tức mỉm cười mời ba người ngồi.

Nam Cung Thường Thứ sau khi yên vị lại cất tiếng nói:

- Đại hội hôm nay phát triển thế nào? Ngu phu phụ và nhị đệ có phải ra sức không?

Soái Thiên Phàm nghiêm mặt:

- Lẽ ra thì không phải làm phiền đến ba vị, song vì người của bảy đại môn phái đã lâm trận thoái lui, nên khiến lệnh công tử cùng với môn hạ Chỉ Giao càng thêm gây trở ngại cho đại cuộc, bổn tọa vì vị nể ba vị nên không muốn động đến can qua, chẳng hay ba vị có thể...

Đoạn buông hai tiếng đằng hắng rồi nín lặng.

Nam Cung Thường Thứ cười:

- Chút việc vặt vãnh ấy, ngu phu phụ lẽ phải ra sức để báo đáp đại ân của tiên sinh!

Soái Thiên Phàm mừng rỡ:

- Đâu dám, đại hiệp đã quá nặng lời, sự hiểu lầm hôm trước, bổn tọa thành thật tạ lỗi.

Đoạn ôm quyền thi lễ, Nam Cung Thường Thứ cũng liền đáp lễ, đoạn quay sang Nam Cung Bình đang đứng ngơ ngẩn trước sảnh đường, cất tiếng gọi:

- Bình nhi, lại đây!

Nam Cung Bình tuy hết sức không muốn, song biết hành động của phụ thân ắt có dụng ý, bèn khẽ dặn các sư huynh tỷ lưu ý đề phòng, sau đó bước xuống bậc thềm, đi về phía chỗ ngồi của song thân, quỳ xuống nói:

- Bình nhi khấu kiến phụ mẫu thân!

Nam Cung Thường Thứ nghiêm mặt trầm giọng:

- Soái tiên sinh đã sắp thống nhất võ lâm, tại sao ngươi lại ngoan cố như vậy?

Nam Cung Bình cúi đầu lúng búng:

- Hài nhi...

Nam Cung Thường Thứ trầm giọng quát:

- Không được nói nhiều, đứng dậy mau, lại đây bái kiến Soái tiên sinh rồi đi bàn bạc với những bằng hữu của ngươi, ta còn có điều cần nói với đại sư huynh ngươi nữa.

Nam Cung Bình vốn định phân trần, song nghe đến những lời sau cùng, liền vỡ lẽ, vâng lời đứng lên, quay sang Soái Thiên Phàm vòng tay nói:

- Xin chào Soái tiên sinh.

Soái Thiên Phàm không ngờ sự việc lại được giải quyết dễ dàng như vậy, liền tươi cười gật đầu nói:

- Công tử thấu hiểu đại nghĩa, bổn tọa hẳn sẽ ưu đãi.

Nam Cung Bình cảm tạ xong, liền đi vào trong đám đông, lần lượt bắt tay thăm hỏi Diệp Mạn Thanh, Địch Dương, và Y Lộ.

Nam Cung Thường Thứ quay sang Long Phi nói:

- Chỉ Giao sơn trang hiện đang lâm nguy, các người thân cô thế yếu sao còn chưa biết tỉnh ngộ, vâng lời của Soái tiên sinh?

Long Phi trợn tròn mắt cao giọng:

- Bá phụ là một bậc đại hiệp, sao lại thốt ra những lời nói như vậy. Tiểu điệt lòng đã quyết, thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành, bá phụ bất tất phải nói nhiều!

Nam Cung Thường Thứ nghiêm giọng:

- Hiền điệt cố chấp như vậy, chả lẽ không lo nghĩ cho Chỉ Giao sơn trang hay sao?

Long Phi gằn giọng:

- Soái Thiên Phàm có dã tâm lang sói, chúng tiểu điệt dù có qui thuận thì Chỉ Giáo Sơn Trang cũng khó thể bảo toàn, chẳng hạn như bá phụ, dám bảo đảm mai sau không bị Soái tặc hãm hại chăng?

Soái Thiên Phàm thoáng biến sắc mặt.

Nam Cung Thường Thứ "à" lên một tiếng, chậm rãi quay sang Soái Thiên Phàm nói:

- Nếu y không nhắc nhở thì tại hạ đã quên mất, dám hỏi tiên sinh sau khi thống nhất võ lâm, địa vị của ngu phu phụ và nhị đệ sẽ như thế nào?

Soái Thiên Phàm thoáng trầm ngâm, đoạn cười nói:

- Lúc ấy bổn tọa sẽ đối đãi các vị như khách quý, giúp đại hiệp khôi phục lại cơ nghiệp!

Nam Cung Thường Thứ cười:

- Gia đình tại hạ khi trước giàu trùm thiên hạ, tiên sinh liệu có đủ khả năng chăng?

Soái Thiên Phàm nghiêm giọng:

- Bổn tọa sau khi nhất thống võ lâm, tiếp đến sẽ nhất thống thiên hạ, bấy giờ bổn tọa đã có tất cả, khôi phục cơ nghiệp cho đại hiệp thật dễ như trở bàn tay.

- À ra vậy! Nhưng khi nãy tại hạ đã gặp người của bảy đại môn phái rút lui toàn bộ, tình hình ấy dường như hết sức bất lợi cho hùng mưu thống nhất võ lâm của tiên sinh, chẳng hay tiên sinh có thiện sách gì chăng?

Soát Thiên Phàm cười âm hiểm:

- Tính mạng của chúng sớm đã nằm trong tay bổn tọa, chờ khi nào xong việc ở đây, chỉ cần cất tay là có thể khiến chúng răm rắp thần phục ngay.

Nam Cung Thống Thứ nhướng mày:

- Hẳn là tính mạng của họ đã bị dược vật của tiên sinh khống chế phải không?

- Đúng vậy!

Nam Cung Thường Thứ nghiêm mặt:

- Hành động của tiên sinh như vậy, tại hạ thật không dám tán đồng.

Soái Thiên Phàm thoáng ngạc nhiên:

- Tại sao?

Nam Cung Thường Thứ nghiêm giọng:

- Tiên sinh có biết muốn nhất thống võ lâm và thiên hạ phải cần có những đều kiện gì chăng?

Soái Thiên Phàm đảo tròn mắt, chậm rãi nói:

- Bổn tọa nông cạn, mong đại hiệp chỉ giáo cho!

Nam Cung Thường Thứ trầm giọng:

- Muốn thống nhất võ lâm thiên hạ, trước tiên phải có đức khiến người khâm phục, sau đó phải nắm được nhân tâm, thì mới có thể mưu đồ đại sự.

Bỗng đổi giọng gay gắt nói tiếp:

- Hành vi của tiên sinh hiện nay không một điều phải lẽ, làm sao thành được đại sự?

Soái Thiên Phàm vụt tái mặt, xô ghế đứng lên, chòng chọc nhìn Nam Cung Thường Thứ quát:

- Các hạ nói vậy nghĩa là sao?

Nam Cung Thường Thứ phá lên cười, cũng xô ghế đứng lên, gằn giọng nói:

- Lão phu tưởng đâu tiên sinh mưu đồ lãnh đạo Trung Nguyên hẳn là có chỗ hơn người, ai ngờ chỉ là hạng đê tiện cậy vào dược vật và lợi dụng nhược điểm của cá nhân để giở trò uy hiếp, hành vi như vậy thật đáng tội nghiệp và nực cười biết bao!

Soái Thiên Phàm giận tái mặt:

- Các hạ tưởng bổn tọa nếu không cậy dược vật thì không thể làm nên đại sự ư?

Nam Cung Thường Thứ cười:

- Đúng vậy!

Soái Thiên Phàm cười hăng hắc, trầm giọng hô:

- Diệp Mạn Thanh, Địch Dương, Y Lộ! Lại đây nhận lệnh!

Ba người liền ứng tiếng tiến lên, cùng khom mình nói:

- Tiên sinh có điều chi dặn bảo?

Soái Thiên Phàm mắt nhìn ba người, giọng sắc lạnh nói:

- Hãy lấy thủ cấp của Nam Cung Thường Thứ nộp đây mau lên!

Diệp Mạn Thanh, Địch Dương và Y Lộ dáng vẻ đờ đẫn, khom mình nhận lệnh, cùng tuốt trường kiếm ra, tung mình lao tới quát:

- Cẩu tặc nạp mạng ngay!

Ba luồng kiếm quang chớp lên rồi vụt tắt.

Nam Cung Thường Thứ vẫn bình an vô sự đứng yên cười tủm tỉm.

Soái Thiên Phàm hai tay ôm ngực, mặt đầy vẻ sửng sốt lẫn đau khổ, môi mấp máy, song chẳng thốt nên lời, máu tươi từ nơi kẽ tay phun ra...

"Bình" một tiếng, ngã sóng soài dưới đất, im lìm bất động.

Đột biến ấy lập tức khiến bọn tay chân của Soái Thiên Phàm kinh hoàng thất sắc, nhất thời thảy đều đứng thừ ra tại chỗ!

Nam Cung Bình quát vang:

- Các huynh đệ động thủ!

Ngay khi ấy bỗng nghe tiếng cười khảy của Nhâm Phong Bình vang lên trong bóng tối, lập tức thấy mười mấy luồng khói trắng từ dưới đất bốc lên, thoáng chốc đã lan tỏa khắp quảng trường.

Nam Cung Bình đã từng thấy qua loại sương độc này, rất hiểu sự lợi hại của nó, bất giác kinh hãi vội quát:

- Đó là sương độc, mọi người lui mau!

Đồng thời đã tung mình vọt lên không.

Mọi người thấy vậy không khỏi sửng sốt, chẳng màng đến việc tiêu diệt thủ hạ của Soái Thiên Phàm, cùng theo Nam Cung Bình phóng vọt lên không...

Thoáng chốc bọn thủ hạ của Soái Thiên Phàm đã chìm khuất trong sương trắng.

Nam Cung Bình hạ xuống bờ tường, giậm chân nói:

- Tiếc thật. Thủ ác tuy đã diệt trừ, nhưng lại để cho bọn đồng lõa xổng mất!

Chỉ nghe trên không có tiếng cười vang, một bóng người lướt tới như bay, hai tay vung lia lịa, phóng ra muôn vàn tia lửa màu lam như thể pháo bông phủ trùm lên làn sương trắng đồng thời quát lớn:

- Quân chuột nhắt hãy hiện thân mau!

Chỉ thoáng chốc sương trắng hoàn toàn tan biến. Dưới ánh đèn sáng rực, chỉ thấy Nhâm Phong Bình cùng với một nhóm thủ hạ đã lui ra đến cổng trang.

Nam Cung Bình quát vang:

- Phóng!

Liền tức tiếng nỏ vang lên liên hồi, tên bắn ra như mưa, bít kín cả cổng trang, những kẻ dẫn đầu lập tức rú lên vang trời, khoảng ba mươi người đã bị trúng tên ngã gục.

Nhâm Phong Bình thấy nguy liền khoát tay dẫn thủ hạ lao trở vào quảng trường, xông thẳng vào đại sảnh.

Long Phi, Cổ Y Hồng và Thạch Trầm cùng quát lên giận dữ, nhất tề vung trường kiếm ngăn lại.

Trên bờ tường, Nam Cung Bình cất tiếng hú dài, thanh Diệp Thượng Thu Lộ hệt như mống trời từ trên chụp xuống. Diệp Mạn Thanh, Địch Dương và Y Lộ cũng vung trường kiếm phóng xuống bậc thềm.

Lại một chuỗi cười khằng khặc quái dị U Linh Quần Cái với sự suất lĩnh của "Cùng Hổn" Y Phong, lần lượt hiện thân...

Chỉ Giao sơn trang lập tức diễn ra một cuộc hỗn chiến, ánh kiếm lấp loáng, kinh phong vụt vù, vũ khí chạm nhau chát chúa, máu thịt văng tung tóe...

Nam Cung Bình độc chiến "Toàn Phong Truy Hồn Tử Kiếm" Đường Hoàn, liên tục giở tuyệt chiêu tấn công, bỗng cất tiếng hét vang, Diệp Thượng Thu Lộ chớp lên, Đường Hoàn rú lên thảm thiết, chiếc đầu to tướng bay đi, thân xác ngã gục...

Địch Dương và Y Lộ song chiến Nhâm Phong Bình, hai thanh trường kiếm hệt như giao long vờn thủy, chỉ hai chiêu Nhâm Phong Bình đã bị chém làm ba đoạn.

"Phong Vũ Song Tiên" Nhậm Cuồng Phong và Tần Loạn Vũ, Cổ Hồng, Phá Vân Thủ và Bàng Liệt thấy tình thế không ổn, bèn tái triển tuyệt chiêu cứu mạng rút lui ra cổng bỏ chạy.

Vợ chồng Nam Cung Thường Thứ và Lỗ Thiên Tiên đứng trên mái nhà đốc chiến, thấy họ đào tẩu, nhưng không đuổi theo ngăn cản.

Trong chốc lát tất cả thủ hạ của Soái Thiên Phàm thảy đều phơi thây tại chỗ.

Chỉ Giao sơn trang lại trở về với sự yên lặng, môn hạ Thần Long cùng mọi người với nỗi vui mừng thắng lợi cung thỉnh vợ chồng Nam Cung Thường Thứ và Lỗ Thiên Tiên xuống đất, xúm xít đi vào đại sảnh.

Nam Cung Bình giờ mới nhớ tới người tiêu diệt sương độc, lập tức đảo mắt tìm, thì ra chính là Vạn Đạt, vội đi đến gần nói:

- May nhờ đại ca đã đến kịp lúc mới được đại công cáo thành, thật chẳng biết nên báo đáp đại ca như thế nào mới phải!

Vạn Đạt cười:

- Bận tâm làm gì đến việc nhỏ nhặt ấy, có điều là tiểu đệ giữa đường đã gặp Mai cô nương, nàng ấy đã nhờ tiểu đệ mang đến cho Nam Cung huynh một bức thư.

Vừa nói vừa lấy ra một phong thư trao cho Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình rúng động cõi lòng vội hỏi:

- Mai Ngâm Tuyết đã đi đâu vậy?

Vạn Đạt thở dài:

- Đã theo thiếu đảo chủ Quần Ma đảo đi rồi!

Nam Cung Bình choáng váng:

- Nàng... nàng... đã vì lẽ gì?

Vạn Đạt nghiêm mặt:

- Nàng ấy quả là một người phụ nữ xuất sắc, đã hy sinh hạnh phúc của bản thân để đổi lấy sự triệt thoái của bảy đại môn phái. Nam Cung huynh, tình nghĩa ấy của nàng e cả đời Nam Cung huynh cũng khó thể đền đáp!

Nam Cung Bình giờ mới hiểu ra những người của bảy đại môn phái đã phải triệt thoái do bởi sự uy hiếp của Quần Ma đảo, và thiếu đảo chủ Quần Ma đảo sở dĩ bằng lòng giúp sức hẳn nhiên là với điều kiện Mai Ngâm Tuyết phải về làm vợ y.

Chàng thờ thẫn bối rối mở thư Mai Ngâm Tuyết ra xem, mắt ngấn lệ đọc từng chữ:

- "Xin hãy đối xử tử tế với Thanh muội, đừng tưởng nhớ đến kẻ vô phước này nữa, kiếp này định số đã an bài như vậy xin hẹn lại kiếp sau sẽ nên duyên... " Nam Cung Bình lẩm bẩm:

- Hẹn kiếp sau sẽ nên duyên... kiếp sau sẽ nên duyên.

Bỗng thất thanh gào to:

- Không, không! Kiếp này Nam Cung Bình dù đi khắp chân trời góc biển cũng phải tìm gặp được nàng...

Đột nhiên một bàn tay thon mềm nhẹ đặt lên đôi vai chàng, bên tai chỉ nghe tiếng khẽ gọi:

- Bình ca!

Nam Cung Bình chầm chậm ngoảnh lại, ánh mắt nhòa lệ chạm vào ánh mắt ngập đầy vẻ thương hại của Diệp Mạn Thanh...

Hai người lẳng lặng nhìn nhau...

Màn đêm dần vén lên, ánh ban mai nhẹ nhàng bước xuống mặt đất...